JOE ABERCROMBIE

puterea armelor

•

NAUTILUS

Joe Abercrombie

Puterea armelor

Traducere din limba engleză
Mihnea Columbeanu

Pentru cei Patru Cititori.
Ştiţi voi cine sunteţi.

CUPRINS

Partea I

Viaţa fiind aşa cum e, visăm la răzbunare.
Paul Gauguin

Negoţul cu otravă

Superiorul Glokta stătea în sală şi aştepta. Îşi întinse gâtul slăbănog într-o parte, apoi în cealaltă, auzind trosnetele familiare, simţind obişnuitele corzi de durere cum se încordau prin muşchii încâlciţi dintre omoplaţi. *De ce fac asta, dacă tot mă doare de fiecare dată? De ce trebuie să punem durerea la încercare? Să lingem ulceraţia, să frecăm băşica, să zgândărim rana?*

– Ei? se răsti el.

Bustul de marmură de la baza scării nu-i răspunse decât cu o tăcere dispreţuitoare. *Şi deja mi-a ajuns până peste cap.* Cu pas târşâit, Glokta plecă, trăgându-şi piciorul schilodit după el, pe dalele de piatră. Bocănitul bastonului reverbera printre stucaturile tavanului aflat departe, sus.

Când venea vorba de marii nobili din Consiliul Deschis, Lordul Ingelstad, proprietarul acelei săli peste măsură de mari, era într-adevăr un om de proporţii reduse. Cap al unei familii al cărei noroc se împuţinase cu trecerea anilor, dintr-a cărei bogăţie şi influenţă nu mai rămăsese aproape nimic. *Şi cu cât se micşorează mai mult omul, cu atât mai tare trebuie să i se umfle prefăcătoria. Cum de nu-şi dau seama niciodată? În spaţiile largi, lucrurile mici nu fac decât să pară şi mai mici.*

Undeva, în umbră, un ceas scoase câteva dangăte greoaie. *S-a şi făcut târziu. Cu cât e mai mic omul, cu atât e mai lungă aşteptarea ca să-l mulţumeşti. Dar eu ştiu să am răbdare atunci când trebuie. La urma urmei nu dau banchete opulente, nu adun mulţimi în extaz, nu sunt aşteptat de femei frumoase cu răsuflarea tăiată. Nu mai e cazul. Gurkienii s-au ocupat de asta în tenebrele de sub închisorile Împăratului.* Îşi apăsă limba pe gingiile ştirbe şi gemu când îşi mută piciorul, din care o puzderie de ace îi fulgerară prin spinare, făcându-i pleoapele să tresalte. *Ştiu să am răbdare. Singurul lucru bun, când fiecare pas e un calvar. Înveţi destul de repede să păşeşti cu grijă.*

Uşa de lângă el se deschise pe neaşteptate, iar Glokta întoarse brusc capul, străduindu-se să-şi ascundă o strâmbătură, când oasele gâtului îi trosniră. În prag stătea Lordul Ingelstad: un bărbat înalt, cu chip rumen şi aer patern. Zâmbind prietenos, îi făcu semn lui Glokta să intre. *De parcă ar fi o vizită de curtoazie,*

ba mai mult, una bine-venită.

– Trebuie să-mi prezint scuze pentru că te-am lăsat să aştepţi, Superior Glokta. Am avut atâţia vizitatori, de când am sosit în Adua, încât mi se învârteşte capul.

Să sperăm că nu ţi se deşurbează de pe umeri!

– Atât de mulţi vizitatori!…

Vizitatori cu ofrande, fără îndoială. Ofrande pentru votul tău. Ofrande ca să-i ajuţi să-l aleagă pe următorul nostru rege. Cred însă că oferta mea îţi va fi cam dureros s-o refuzi.

– Bei un strop de vin, Superior Glokta?

– Nu, Lord Ingelstad, mulţumesc.

Şontâcăind cu mare greutate, Glokta trecu pragul.

– N-am să stau mult. Şi eu am multe treburi de rezolvat.

Alegerile nu se aranjează de la sine, să ştii…

– Desigur, desigur. Te rog să iei loc.

Încântat, Ingelstad se trânti pe un scaun, indicând altul cu un gest. Glokta avu nevoie de câteva momente ca să se aşeze, instalându-se cu grijă şi potrivindu-şi şoldurile până găsi o poziţie în care să nu-l doară încontinuu spatele.

– Şi ce-ai dori să discuţi cu mine?

– Am venit din partea Arhilectorului Sult. Sper că n-ai să te superi dacă vorbesc direct, dar Eminenţa Sa îţi doreşte votul.

Pe trăsăturile masive ale nobilului se întipări o nedumerire simulată. *Ba chiar foarte prost simulată.*

– Nu sunt sigur că înţeleg. Votul meu în ce problemă?

Glokta îşi şterse un strop de umezeală de sub ochiul care-i lăcrima. *Chiar trebuie să ne pretăm la nişte dansuri atât de nedemne? Nu avem constituţia potrivită, iar eu nici picioare bune nu mai am.*

– În problema celui care va ocupa tronul pe viitor, Lord Ingelstad.

– A, aia…

Da, aia. Idiotule.

– Superior Glokta, sper că nu te voi dezamăgi, şi nici pe Eminenţa Sa, un om pentru care nu am decât cel mai mare respect, spuse Ingelstad, înclinând din cap cu o demonstraţie exagerată de umilinţă, când spun că nu m-aş putea lăsa influenţat, cu conştiinţa împăcată, în nicio direcţie. Consider că, la fel ca tuturor membrilor Consiliului Deschis, mi s-a acordat o încredere sacră. Datoria mă obligă să votez pentru omul care mi se pare cel mai bun candidat, dintre toţi concurenţii excelenţi cu

care avem de-a face, încheie el, cu un zâmbet plin de cea mai mare mulţumire de sine.

Frumos discurs. Un nătărău de la ţară ar putea chiar să-l şi creadă. Cât de des l-am auzit, sau pe altele asemenea, în ultimele câteva săptămâni? Conform tradiţiei, acum ar urma târguiala. Discuţia despre preţul exact al unei încrederi sacre. Cât argint contrabalansează o conştiinţă curată. Cât aur răzbeşte prin obligaţiile datoriei. Numai că azi n-am chef de negocieri.

Glokta îşi înălţă foarte sus sprâncenele.

– Trebuie să te felicit pentru atitudinea dumitale nobilă, Lord Ingelstad. Dacă toţi oamenii ar avea un asemenea caracter, am trăi într-o lume mai bună. O atitudine nobilă, într-adevăr… mai ales când ai atât de mult de pierdut. Poate chiar totul, cred.

Se strâmbă, când îşi luă bastonul într-o mână şi se aplecă dureros înainte, pe marginea scaunului.

– Îmi dau seama că nu te vei lăsa influenţat, aşa că acum îmi iau rămas-bun…

– La ce te-ai putea referi, Superior Glokta?

Neliniştea se citea vizibil pe chipul cărnos al nobilului.

– Păi, Lord Ingelstad, la afacerile dumitale necurate.

Obrajii rumeni îşi pierduseră în mare parte culoarea.

– Trebuie să fie o greşeală la mijloc.

– A, te asigur că nu e, replică Glokta, scoţând hârtiile cu mărturisirea din buzunarul interior al hainei. Eşti menţionat adesea în declaraţiile Pânzarilor şefi, înţelegi? Foarte adesea.

Şi ridică în faţă hârtiile foşnitoare, ca să le poată vedea amândoi.

– Aici eşti numit – iar termenul nu-mi aparţine, înţelegi – „complice”. Aici „principal beneficiar” al unei operaţiuni de contrabandă cum nu se poate mai neplăcute. Iar aici, după cum vei observa – şi aproape că roşesc menţionând-o – numele dumitale şi cuvântul „trădare” apar într-o vecinătate foarte strânsă.

Ingelstad se înmuie în scaun, lăsându-şi cu zgomot, pe masa de alături, paharul din care se revărsară câţiva stropi de vin. *Vai, dar ar trebui neapărat să ştergem acolo. Poate rămâne o pată îngrozitoare, iar unele pete sunt imposibil de înlăturat mai târziu.*

– Eminenţa Sa, continuă Glokta, contând pe dumneata ca prieten, ţi-a putut ţine numele la adăpost de investigaţiile iniţiale, spre binele tuturor. A înţeles că nu încercai decât să ţii piept ghinioanelor familiei, şi nu e un om lipsit de compasiune.

Dar, dacă ar fi să-l dezamăgeşti în problema voturilor, simpatia i se va epuiza rapid. Înţelegi ce vreau să spun?

Că eu, unul, consider că am vorbit cât se poate de clar.

– Da… horcăi Ingelstad.

– Şi obligaţiile datoriei? Par mai permisive, de-acum?

Nobilul înghiţi în sec; din obraji îi dispăruse complet roşeaţa.

– Sunt nerăbdător s-o ajut pe Eminenţa Sa în orice fel posibil, desigur, dar… problema e…

Acum ce urmează? O ofertă disperată? O mită deznădăjduită? Un apel la propria mea conştiinţă, chiar?

– Ieri a venit la mine un reprezentant al Înaltului Judecător Marovia. Un om pe nume Harlen Morrow. A făcut unele descrieri foarte asemănătoare… şi a formulat ameninţări deloc diferite.

Glokta se încruntă. *Nu mai spune…?! Marovia şi viermişorul lui. Mereu cu un pas înainte sau cu un pas în urmă, dar niciodată prea departe.*

În glasul lui Ingelstad se strecurase o notă stridentă.

– Acum eu ce să fac? Nu vă pot sprijini pe amândoi! Am să plec din Adua, Superior Glokta, şi nu mă mai întorc niciodată! Am să… am să mă abţin de la vot…

– Blestemăţia asta n-ai s-o faci! şuieră Glokta. Vei vota aşa cum îţi spun eu, iar pe Marovia să-l ia dracu'!

Să-l mai îmboldesc? E dezgustător, dar fie… Nu mi-am mânjit deja mâinile până la coate? Ce contează dacă mai scormonesc prin încă vreo hazna, două…? Îşi lăsă glasul să se înmoaie, ca un tors mătăsos:

– Ieri ţi-am observat fiicele în parc.

Din obrajii nobilului se şterseră şi ultimele vestigii de culoare.

– Trei tinere inocente, în pragul feminităţii, îmbrăcate la ultima modă, una mai frumoasă decât alta. Cea mai tânără să tot aibă… cincisprezece ani?

– Treisprezece… cârâi Ingelstad.

– Aha… făcu Glokta şi-şi răsfrânse buzele într-un zâmbet ştirb. Înfloreşte de timpuriu. N-au mai vizitat niciodată Adua, dacă nu mă-nşel…?

– Nu… răspunse celălalt, într-o şoaptă abia auzită.

– Mă gândeam eu. Emoţiile şi încântarea lor, când se plimbau prin grădinile Agriontului, erau absolut fermecătoare. Jur că trebuie să fi atras privirile tuturor peţitorilor corespunzători din capitală.

Apoi, zâmbetul i se şterse treptat de pe chip.

– Mi s-ar frânge inima, Lord Ingelstad, să văd trei făpturi atât de delicate azvârlite dintr-odată într-una dintre cele mai aspre instituţii penale din Englia. Locuri unde frumuseţea, buna creştere şi firea blândă atrag o atenţie de un cu totul alt soi, mult mai puţin plăcută.

Şi-şi compuse cu grijă un fior de oroare, în timp ce se apleca înainte ca să şoptească:

– Nici măcar unui câine nu i-aş dori o asemenea viaţă. Şi totul numai din cauza indiscreţiilor unui tată care avea la îndemână mijloacele de-a îndrepta greşeala.

– Dar fiicele mele n-au fost implicate…

– Alegem un rege nou! Toată lumea e implicată!

Cam dur, poate… Dar vremurile dure cer acţiuni la fel de dure. Glokta se săltă cu greu în picioare, cu mâna tremurându-i pe baston, de efort.

– Îi voi spune Eminenţei Sale că pe votul dumitale poate conta.

Ingelstad se prăbuşi în sine, brusc şi deplin. *Ca un burduf de vin înjunghiat.* Umerii i se înmuiară, chipul i se fleşcăi de groază şi neputinţă.

– Dar Înaltul Judecător… şopti el. N-ai pic de milă?

Glokta nu putu decât să ridice din umeri.

– Am avut, cândva. În copilărie, eram milostiv până dincolo de graniţa nesocotinţei. Jur că plângeam la vederea unei muşte prinse într-o pânză de păianjen.

Când se întoarse spre uşă, un spasm brutal îi străbătu piciorul şi îl făcu să se strâmbe.

– Durerea neîncetată m-a vindecat.

Era o mică întrunire intimă. *Dar compania nu prea inspiră căldură.* Superiorul Goyle îl privea încruntat pe Glokta peste masa uriaşă şi rotundă din biroul uriaş şi rotund, cu ochii săi ca două mărgele lucind pe chipul osos. *Şi nu cu sentimente afectuoase, aş crede.*

Atenţia Eminenţei Sale Arhilectorul, şeful Inchiziţiei Maiestăţii Sale, era îndreptată în altă parte. Pe peretele curb, acoperind poate jumătate din toată camera, stăteau prinse trei sute douăzeci de foi de hârtie. *Câte una pentru fiecare inimă mare din nobilul nostru Consiliu Deschis.* Foşneau încet în boarea care adia prin ferestrele mari. *Hârtiuţe fluturânde pentru voturi fâlfâinde…* Fiecare era însemnată cu câte un nume. *Lordul cutare, Lordul*

cutărică, ba de ici, ba de colo... Oameni mari şi oameni mici. Oameni de ale căror opinii, pe de-a-ntregul, nu-i păsa nimănui, până când Prinţul Raynault a căzut din pat direct în mormânt.

Multe dintre file aveau în colţ un cocoloş de ceară colorată. Unele aveau câte două sau chiar trei. *Angajamente. Cu cine vor vota? Albastru pentru Lordul Brock, roşu pentru Lordul Isher, negru pentru Marovia, alb pentru Sult şi aşa mai departe. Toate, supuse schimbării, desigur, după cum suflă vântul peste ele.* Dedesubt erau scrisese rânduri-rânduri, cu litere mici şi înghesuite. Prea mici pentru ca Glokta să le poată citi din locul unde stătea, dar ştia ce spuneau. *Nevastă-sa a fost curvă... Îi plac tinereii... Bea prea mult ca să-i fie bine... A omorât o slugă, la furie... Are datorii la joc pe care nu le poate acoperi... Secrete... Zvonuri... Minciuni... Uneltele acestei nobile îndeletniciri. Trei sute douăzeci de nume, şi tot atâtea povestioare sordide, fiecare bună de zgândărit şi scormonit şi de împins spre noi. Politicale. Cu adevărat, opera preacinstiţilor.*

Şi atunci, de ce fac eu asta? De ce?

Arhilectorul avea probleme mai presante.

– Brock e încă în frunte, murmură el cu un glas monoton şi acru, privind foile bătute de vânt, cu mâinile la spate. Are vreo cincizeci de voturi, mai mult sau mai puţin sigure.

Pe cât de sigure pot fi în vremuri nesigure.

– Isher nu e prea departe în urmă-i, cu patruzeci, patruzeci şi ceva pe numele lui. Skald a câştigat recent câteva, din câte ne putem da seama. Un om neaşteptat de necruţător. Aproape că ţine în mână delegaţia din Starikland, ceea ce-i aduce cam treizeci de voturi, poate, iar Barezin stă tot cam pe-acolo. După cum se prezintă lucrurile, ei sunt cei patru concurenţi principali.

Dar cine ştie? Poate că Regele va mai trăi un an şi, când va veni vremea votului, cu toţii ne vom fi omorât unii pe alţii. La acest gând, Glokta fu nevoit să-şi stăpânească un zâmbet. Rotonda Lorzilor, doldora de cadavre îmbrăcate scump, fiecare mare nobil din Uniune şi toţi cei doisprezece membri ai Consiliului Închis. *Fiecare, înjunghiat în spate de omul de lângă el. Hidosul adevăr al guvernării...*

– Ai vorbit cu Heugen? întrebă răstit Sult.

Goyle îşi smuci capul cu început de chelie, strâmbându-se spre Glokta cu o enervare abia stăpânită.

– Lordul Heugen încă se mai zbate amăgindu-se că ar putea fi viitorul nostru rege, deşi nu poate controla în niciun caz mai mult

de o duzină de scaune. Abia dacă a avut timp să ne asculte oferta, atât de ocupat era să mai culeagă voturi. Poate într-o săptămână, două, o să-i vină mintea la cap. Atunci, ar putea fi încurajat să ni se alăture, dar n-aş băga mâna-n foc. Cel mai probabil, se va alia cu Isher. Din câte înţeleg, ăştia doi au fost dintotdeauna apropiaţi.

– Bravo lor, şuieră Sult. Şi cu Ingelstad cum e?

Glokta se foi pe scaun.

– I-am prezentat ultimatumul dumneavoastră în termeni foarte direcţi, Eminenţă.

– Atunci, putem conta pe votul lui?

Cum să-i zic...?

– N-aş putea-o spune cu deplină certitudine. Înaltul Judecător Marovia a putut veni cu ameninţări aproape identice cu ale noastre, prin intermediul omului său, Harlen Morrow.

– Morrow? Ăsta nu-i un lingău al lui Hoff?

– S-ar părea că a mai urcat pe scara socială.

Sau a coborât – depinde de punctul de vedere.

– Am putea avea grijă de el, remarcă Goyle, cu o expresie teribil de neplăcută. Foarte uşor...

– Nu! se răsti Sult. Ce tot ai, Goyle? Oricând apare o problemă, tu imediat vrei să faci moarte de om? Deocamdată, trebuie să procedăm cu grijă, să apărem ca nişte oameni rezonabili, deschişi negocierilor.

Se duse la fereastră, unde piatra cea mare de la inelul funcţiei îi scânteie violet în razele soarelui.

– Între timp, nimeni nu se mai gândeşte la treburile guvernării. Impozitele rămân neîncasate. Crimele trec nepedepsite. Nemernicul ăsta căruia i se spune Tăbăcarul, demagogul şi trădătorul ăsta, vorbeşte în public prin bâlciuri, chemând la rebeliune pe faţă! Zi de zi, ţăranii îşi părăsesc fermele ca s-o ia pe calea banditismului, săvârşind tâlhării şi stricăciuni neştiute. Haosul se răspândeşte, iar noi nu avem puterea de a-l înăbuşi. În Adua au mai rămas doar două regimente din Garda Regală, care abia ajung ca să păstreze ordinea în oraş. Cine ştie dacă unul dintre nobilii noştri lorzi nu se va plictisi să tot aştepte şi va hotărî să încerce o înhăţare prematură a coroanei? I-aş crede în stare!

– Armata se va întoarce curând din Nord? se interesă Goyle.

– Improbabil. Nerodul ăla de Mareşal Burr a pierdut trei luni bătând pasul pe loc lângă Dunbrec, aşa că Bethod a avut timp

destul să-şi regrupeze forţele dincolo de Şuvoiul Alb. Cine ştie când o să termine treaba – dacă o va termina vreodată!

Luni petrecute ca să distrugă propria noastră fortăreaţă. Aproape c-aş vrea să nu mai fi făcut atâtea eforturi construind-o.

– Douăzeci şi cinci de voturi, se încruntă Arhilectorul spre hârtiile foşnitoare. Douăzeci şi cinci, iar Marovia are optsprezece? Abia dacă facem vreun progres! Pentru fiecare vot câştigat, pierdem câte unul în altă parte!

Goyle se apleacă înainte în scaun.

– Poate că, Eminenţă, a venit vremea să apelăm din nou la prietenul nostru de la Universitate…

Arhilectorul scoase un şuierat furios, iar Goyle închise brusc gura. Glokta privi afară, pe fereastră, prefăcându-se că nu auzise nimic ieşit din comun. Cele şase turle dărăpănate ale Universităţii dominau peisajul. *Dar ce ajutor ar putea cineva să găsească acolo? Printre dărâmături şi praf, de la Adepţii ăia idioţi şi bătrâni?*

Sult nu-i lăsă mult timp de gândire.

– Am să vorbesc personal cu Heugen, spuse el şi împunse o hârtie cu degetul. Goyle, scrie-i Lordului Guvernator Meed şi încearcă să-i obţii sprijinul. Glokta, aranjează o întrevedere cu Lordul Wetterlant. Încă n-a declarat de partea cui este. Şi-acum, plecaţi de-aici, amândoi.

Se întoarse dinspre hârtiile pline de secrete, fixându-l pe Glokta cu ochii lui albaştri şi duri.

– Ieşi afară de-aici şi… adu-mi… voturi!

Să fii şef

– Ce noapte rece! strigă Copoiul. Parcă trebuia să fie vară!

Tustrei ridicară privirile. Cel mai aproape stătea un bătrân cărunt, cu un chip care văzuse ceva capricii ale vremii la viaţa lui. Alături era un tânăr cu braţul stâng lipsă de deasupra cotului. Al treilea nu era mai mult decât un băietan, care stătea mai spre capătul cheiului, privind încruntat spre marea neguroasă.

Copoiul se prefăcea şchiop, târându-şi un picior în urmă, cu strâmbături ca de durere. Se înghesui sub felinarul ce se bălăbănea la capătul prăjinii, cu clopotul de alarmă alături, ridicând butelcuţa ca s-o vadă şi ceilalţi.

Bătrânul rânji, rezemându-şi lancea de perete.

– Aicea, lângă apă, tot mereu e frig.

Veni şi el, frecându-şi palmele.

– Bine că te-avem pe tine, să ne ţii de cald, hmm?

– Mda. Noroc la toată lumea.

Copoiul scoase dopul, lăsându-l să atârne la capătul sforii, ridică o cană şi turnă.

– N-ai de ce să te codeşti, nu, puştiule?

– Cred că nici nu poate fi vorba, răspunse Copoiul, turnând mai departe.

Cel cu un singur braţ fu nevoit să-şi lase lancea jos când primi cana. Băiatul veni ultimul, măsurându-l pe Copoi cu o privire temătoare. Bătrânul îl înghionti cu cotul.

– Eşti sigur că maică-ta te lasă să bei, puştiule?

– Cui îi pasă ce zice ea? mormăi băiatul, încercând să-şi strecoare o notă bărbătească în glasul subţire.

Copoiul îi dădu şi lui o cană.

– Dacă poţi să ţii o lance, eşti destul de mare ca să ţii şi-o stacană, socot.

– Mi-s destul de mare! se răsti băiatul, înhăţând cana din mâna Copoiului – dar, când luă prima sorbitură, se cutremură. Copoiul îşi aminti ce rău i se făcuse şi lui când băuse pentru prima oară, întrebându-se de ce atâta tevatură, şi zâmbi pentru sine.

Băiatul, însă, crezu că de el râdea:

– Şi tu cine eşti, la urma urmei?

Bătrânul ţistui din limbă.

– Nu-l băga-n seamă. E-ncă destul de tânăr ca să creadă că bădărănia atrage respectu’.

– N-are n’ica, replică Copoiul, turnându-şi şi el o cană, după care puse butelca jos pe pietre, în timp ce se gândea la ceea ce avea de spus în continuare, ca să fie sigur că nu făcea greşeli. Pe mine mă cheamă Cregg…

Cunoscuse cândva un om numit Cregg, omorât într-o încăierare pe dealuri. Nu-i fusese prea simpatic şi habar n-avea de ce acum îi venise-n minte tocmai acel nume, dar oricare mergea la fel de bine, la o adică. Se plesni peste coapsă, continuând:

– M-a-mpuns unu-n picior la Dunbrec şi încă nu mi s-a vindecat ca lumea. Nu mai po’ să merg. Socot că s-a zis cu zilele mele de luptă, aşa că şefu’ m-a trimis aicea, să mă uit cu voi la apă.

Privi peste mare, care se unduia scânteietor sub lună, ca o fiinţă vie.

– Da’, oricum, nu po’ să zic că-mi pare prea rău. La drept vorbind, mi s-a tăbăcit pielea de-atâtea lupte.

Ultima, măcar, nu era o minciună.

– Ştiu cum e, răspunse Un-Singur-Braţ, plimbându-i prin faţă ciotul. Şi pe-acolo cum mai e?

– Merge. Ăia ai Uniunii stau tot pe-afară, încercând tot felu’ ca să treacă de ziduri, iar noi i-aşteptăm de ailaltă parte a râului. De săptămâni întregi o ţine tot aşa.

– Am auzit că unii băieţi au trecut de partea Uniunii. Şi că era acolo şi Treicopaci, a murit în lupta aia.

– Mare om, Rudd Treicopaci, replică bătrânul, mare om…

– Mhm, dădu din cap şi Copoiul. Aşa era.

– Da’ am mai auzit şi că acum Copoiul i-a luat locu’, continuă Un-Singur-Braţ.

– Ştii sigur?

– Aşa se zice. Mare nemernic, ăla. Unu’ mare cât toate zilele. Cică i-a retezat unei muieri sfârcurile cu dinţii, odată, de-acolo i se trage porecla.

Copoiul clipi din ochi.

– I-auzi…! Mă rog, nu l-am văzut niciodată.

– Şi-am mai auzit că şi Sângerosul-Nouă era acolo, şopti băiatul, cu ochii mari, ca şi cum ar fi vorbit despre o stafie.

Ceilalţi doi pufniră.

– Sângerosul-Nouă-i mort, băiete, şi-i doresc călătorie

sprâncenată, că al dracu’ mai era, mormăi Copoiul, cutremurându-se. La naiba, da’ ce prostii ţi-au mai intrat în cap!

– Aşa am auzit, atâta tot.

Bătrânul mai trase o duşcă de grog şi plescăi din buze.

– Nu prea mai contează care unde-i. M-aştept ca Uniunea să se sature, după ce-şi iau fortul înapoi. O să se plictisească şi-o să plece-acasă, şi toate au să fie iar ca-nainte. Nici unu’ dintre ei n-o să vină aici la Uffrith, oricum.

– Nu, confirmă încântat Copoiul, aici n-au să vină.

– Atunci, noi de ce stăm de strajă? scânci băiatul.

Bătrânul îşi dădu ochii peste cap, de parcă ar fi auzit întrebarea de zece ori înainte, dând mereu acelaşi răspuns.

– Fin’că aşa am primit ordin, băiete.

– Şi când primeşti un ordin, fă bine şi-l îndeplineşte ca lumea.

Copoiul îşi amintea că Logen îi spusese acelaşi lucru, la fel şi Treicopaci. Acum, amândoi se întorseseră în ţărână, da’ vorba lor era la fel de adevărată.

– Chiar dacă-i o treabă măruntă, sau primejdioasă, sau murdară. Chiar dacă-i una pe care ţi-ar veni mai bine să n-o faci.

Fir-ar să fie, îl tăia pişarea. Mereu îi venea în asemenea momente.

– Destul de-adevărat, încuviinţă bătrânul, zâmbind cu nasul în cană. Treburile tre’ să se facă.

– Ba bine că nu. Păcat, totuşi… Păreţi nişte băieţi destul de buni.

Şi Copoiul îşi duse mâna la spate, ca şi cum s-ar fi scărpinat în fund.

– Păcat? îl privi nedumerit băiatul. De ce zici că-i pă…

În clipa aceea, Dow veni pe la spate şi-i tăie beregata.

Aproape în acelaşi timp, mâna murdară a Ursuzului acoperi gura lui Un-Singur-Braţ, iar din deschizătura mantalei ieşi vârful însângerat al unui pumnal. Copoiul se repezi înainte şi-l înjunghie scurt pe bătrân în coaste, de trei ori. Bătrânul scoase un gâfâit şi se împletici, cu ochii mari şi cana încă în mână, pe când din gura căscată îi curgeau balele. În sfârşit, căzu la pământ.

Băiatul se târî puţin mai încolo. Îşi dusese o mână la gât, încercând să împiedice sângerarea, iar pe cealaltă o întindea spre prăjina unde era agăţat clopotul de alarmă. Avea ceva bărbăţie, socoti Copoiul, dacă se mai gândea la clopot, când era cu gâtul tăiat. Totuşi, nu se târâse mai mult de un pas, când Dow îl călcă pe ceafă, strivindu-i grumazul.

Copoiul se strâmbă când îi auzi oasele gâtului trosnind. Nu meritase probabil o asemenea moarte, dar aşa e la război… Mulţi oameni sunt ucişi pe nedrept. Avuseseră de făcut o treaba, o făcuseră, şi toţi trei erau încă vii. Nici nu se prea aşteptase la altceva, dar tot îi lăsa un gust amar în gură. Niciodată nu-i fusese uşor, dar acum, ca şef, îi era mai greu ca oricând. Ciudat, cât de uşor e să omori oameni când ai pe cineva care să-ţi spună s-o faci… Grea treabă, uciderea. Mai grea decât ai crede.

Doar dacă nu cumva te numeşti Dow cel Negru, desigur. Ticălosul ăla omora un om la fel de uşor cum se pişa. Asta-l făcea aşa de al naibii de bun. Copoiul îl privi cum se apleca să ia de pe trupul inert al lui Un-Singur-Braţ mantaua, pentru a şi-o pune pe umeri, după care rostogoli cadavrul în mare, la fel de nepăsător ca şi cum ar fi aruncat gunoiul.

– Tu ai două braţe, comentă Ursuzul, care avea deja pe el mantaua bătrânului.

– Ce vrei să spui? întrebă Dow, privindu-se. Doar n-o să-mi tai braţu’ ca să mă deghizez mai bine, bă idiotule!

– Vrea să zică să ţi-l ţii ascuns.

Copoiul îl privi pe Dow cum ştergea cu un deget murdar buza unei căni, după care îşi turnă grog şi-l dădu pe gât.

– Cum poţi să bei într-un moment ca ăsta? întrebă el, în timp ce lua mantaua însângerată de pe trupul băiatului.

Dow ridică din umeri, în timp ce-şi mai turna o porţie.

– Ar fi păcat să se piardă. Şi, cum ziceai: e frig.

Pe chip i se ivi un rânjet răutăcios.

– La naiba, da’ bine le mai zici, Copoiule. Cică, „mă cheamă Creg”, îl imită el, făcând doi paşi şontâcăiţi. „M-au împuns în cur la Dunbrec!” De unde le scoţi?

Îl plesni pe Ursuz cu dosul palmei pe umăr:

– Mişto al dracu’, mm? E o vorbă pentru asta… cum îi zice, dom’le…?

– Plauzibil, spuse Ursuzul.

Ochii lui Dow se luminară.

– Plauzibil. Aşa eşti tu, Copoiule. Eşti un nemernic plauzibil al dracu’. Jur c-ai fi putut să le zici şi că erai Skarling Fărăglugă-n carne şi oase, şi tot te-ar fi crezut. Nu ştiu cum de nu te pufneşte râsu’.

Copoiului nu-i prea venea să râdă. Nu-i plăcea să se uite la cele două cadavre căzute pe pietre. Îl tot muncea grija că băiatul avea să răcească fără manta. O prostie, dacă stătea să se

gândească, de vreme ce zăcea într-o baltă de sânge, la un pas distanţă.

– Lasă asta, mormăi el. Aruncaţi-i pe ăştia doi şi treceţi lângă poartă. Nu ştim când au s-apară alţii.

– Că chiar aşa, şefu', că chiar aşa, cum zici matale.

Dow îi împinse pe cei doi în apă, apoi desprinse limba clopotului de alarmă şi o aruncă şi pe aceea în mare, pentru siguranţă.

– Păcat, zise Ursuzul.

– De ce?

– De clopot.

Dow clipi din ochi.

– Păcat de clopot, auzi la el! Te-a apucat vorbăria, aşa deodată, şi ştii ceva? Cred că-nainte-mi plăcea mai mult de tine. Păcat de clopot? Ţi-ai pierdut minţile, băiete?

Ursuzul ridică din umeri.

– Ăia din sud ar avea nevoie de unu', când ajung aici.

– Atunci n-au decât să se-arunce dracu-n apă după el, ce, nu pot?

Şi Dow înhăţă lancea lui Un-Singur-Braţ, pornind spre poarta deschisă, cu paşi mari şi cu mâna vârâtă în mantaua furată, bombănind pentru sine:

– Păcat de clopot… băga-mi-aş picioarele…

Copoiul se înălţă pe vârfuri şi desprinse felinarul, îl ridică, întorcându-se cu faţa spre mare, apoi ridică o latură a mantalei ca să-l acopere, coborându-l din nou. Îl ridică, îl coborî iar – şi încă o dată, după care îl agăţă la loc pe prăjină. Flăcăruia care pâlpâia înăuntru în acele momente părea prea mică pentru a le încălzi speranţele. O lucire care abia se putea vedea peste apă, dar alta nu aveau.

Se aştepta ca mereu să meargă ceva prost, să izbucnească hărmălaia în oraş, cinci duzini de carli să năvălească pe poarta deschisă şi să-i omoare pe toţi trei, aşa cum meritau. Numai la acest gând, şi îi plesnea băşica. Totuşi, nu venea nimeni. Niciun sunet nu se auzea, numai scârţâitul clopotului gol pe prăjină şi plescăitul valurilor reci pe lemn şi pietre. Totul mergea întocmai cum plănuiseră.

Din întuneric apăru lunecând prima barcă. La provă stătea Fior, rânjind. Zece carli, înghesuiţi în spatele lui, vâsleau cu mare grijă. Chipurile lor albe erau încordate, scrâşnind din dinţi în efortul de a păstra tăcerea. Cu toate acestea, fiecare zgomot

metalic sau lemnos făcea nervii Copoiului să tresară.

Când barca se apropie, Fior şi băieţii lui agăţară câţiva săculeţi cu paie peste bord, pentru ca lemnul să nu se frece de pietre. Stabiliseră totul în urmă cu o săptămână. Azvârliră frânghii, iar Copoiul şi Ursuzul le prinseră, pentru a trage barca la chei, ca s-o lege. Copoiul îl privi pe Dow, care stătea nemişcat, sprijinit de zid lângă poartă, şi clătină încet din cap, semn că din oraş nu se auzea nicio mişcare. Apoi, Fior urcă treptele, lin şi fără zgomot, după care se ghemui în întuneric.

– Bine lucrat, şefule, şopti el, cu un zâmbet larg. Bine şi frumos.

– O s-avem timp să ne batem pe umeri mai târziu. Legaţi şi celelalte bărci.

– Că bine zici.

Se apropiau şi altele, tot cu carli şi saci de paie. Băieţii lui Fior le traseră la mal, iar oamenii începură să urce pe chei. Tot felul de indivizi care veniseră în ultimele câteva săptămâni. Oameni cărora nu le plăcea felul nou de a lucra al lui Bethod. Curând, lângă apă se adunase o mulţime destul de numeroasă. Erau atât de mulţi, încât Copoiului nu-i venea să creadă că nu-i vedea nimeni.

Se adunară în grupuri, aşa cum stabiliseră, fiecare cu câte un şef şi o misiune dinainte hotărâtă. Doi băieţi cunoşteau oraşul Uffrith şi-i desenaseră planul pe pământ, aşa cum obişnuia să facă Treicopaci. Copoiul îi pusese pe toţi să-l memoreze. Zâmbi, gândindu-se câte mofturi făcuse Dow cel Negru, dar acum vedeau că meritase. Se ascunse lângă poartă, iar oamenii începură să treacă prin faţa lui, grupuri-grupuri tăcute, în întuneric.

Tul veni primul, cu o duzină de carli în urma lui.

– În regulă, Capdetunet, spuse Copoiul, voi luaţi poarta principală.

– ’nţeles, făcu Tul.

– Cea mai importantă treabă din toate, aşa că-ncercaţi s-o faceţi fără zgomot.

– Fără, s-a consemnat.

– Atunci, noroc, Tul.

– N-o s-avem nevoie.

Şi uriaşul porni grăbit pe străzile întunecoase, cu detaşamentul după el.

– Tichie Roşie, tu iei turnul de lângă puţ şi zidurile din spate.

– P-alea le iau.

– Fior, tu şi băieţii tăi staţi de veghe în piaţa oraşului.

– Cum veghează bufniţa, şefule.

Şi tot aşa, treceau pe rând, intrând pe poartă spre străzile cufundate în beznă, fără să facă mai mult zgomot decât vântul pe mare şi valurile la chei. Copoiul îi dădea fiecărui grup câte o misiune şi-i trimitea pe toţi mai departe, cu o bătaie pe umăr. Dow veni ultimul, însoţit de câţiva oameni cu priviri hotărâte.

– Dow, tu iei sala căpeteniei. Stivuieşti nişte lemne, cum am spus, dar nu le dai foc, m-auzi? Nu omori pe nimeni dacă nu e nevoie. Nu încă.

– Nu încă, merge şi aşa.

– Şi, Dow... se întoarse iar Copoiul spre el. Nici să nu te-apuci să superi vreo femeie.

– Da' ce crezi c-oi fi? replică Dow, cu dinţii lucindu-i în întuneric. Vreun soi de animal?

Şi cu asta, terminară. Mai erau doar el şi Ursuzul şi alţi câţiva care să stea de strajă lângă apă.

– Hm, făcu Ursuzul, dând încet din cap.

De la unul ca el, asta era într-adevăr o laudă însemnată.

Copoiul arătă spre prăjină.

– Ia clopotul ăla de-acolo! Poate să ne fie de folos, la urma urmei.

Pe sufletele morţilor, dar tot făcea zgomot! Copoiul fu nevoit să închidă pe jumătate ochii, cu tot braţul tremurându-i, în timp ce lovea clopotul cu mânerul pumnalului. Nu se simţea deloc comod printre toate acele clădiri, înghesuit între ziduri şi garduri. Nu petrecuse prea mult timp în oraşe, la viaţa lui, iar atâta cât stătuse, nu fusese prea plăcut. Fie dădea foc şi distrugea, după câte un asediu, fie zăcea în temniţele lui Bethod, aşteptându-şi moartea.

Clipind din ochi, se uită în jur la învălmăşeala de acoperişuri din ardezie, ziduri vechi de piatră cenuşie, lemn înnegrit, tencuială murdară, toate umezite de ploaia măruntă. Părea un mod de viaţă ciudat, să dormi într-o cutie, să te trezeşti zi de zi numai în acelaşi loc. Simplul gând îl neliniştea, ca şi cum clopotul ăla nu l-ar fi făcut deja să fie destul de nervos. Îşi drese glasul şi puse clopotul pe caldarâm, lângă el. Apoi, rămase pe loc, în aşteptare, cu o mână pe garda sabiei, într-o atitudine pe care o spera serioasă.

De pe o stradă se auzi un lipăit de paşi, şi o fetiţă alergă în piaţă. Rămase cu gura căscată când îi văzu stând acolo, un grup de oameni, toţi bărboşi şi înarmaţi, cu Tul Duru în mijloc. Probabil că niciodată nu mai văzuse un om atât de înalt. Se răsuci brusc să fugă înapoi, aproape alunecând pe caldarâmul ud. Apoi, îl văzu pe Ursuz aşezat pe o stivă de lemne, chiar în spatele ei, cu spatele sprijinit de zid şi sabia pe genunchi, şi împietri.

– Nu face nimic, fato, mârâi Dow. Po' să stai aicea unde eşti.

Veneau şi alţii, intrând grăbiţi în piaţă de peste tot, şi toţi făceau aceleaşi mutre şocate la vederea Copoiului şi a flăcăilor lui care stăteau în aşteptare. Femei şi băieţi, mai ales, şi vreo doi bătrâni. Treziţi din somn de clopot, încă pe jumătate adormiţi, cu feţele umflate şi ochii roşii, cu hainele în neorânduială, înarmaţi cu ce găsiseră la îndemână. Un băiat ţinea un satâr de carne. Un bătrân adus de spate avea o sabie ce părea şi mai bătrână decât el. O fată din fruntea celorlalţi, cu o furcă şi o claie de păr negru, avea pe faţă o expresie care Copoiului îi amintea de Shari: dură şi gânditoare, aşa cum obişnuia să se uite la el înainte de a începe să se culce împreună. Copoiul îi privi încruntat picioarele desculţe şi murdare, sperând să nu fie nevoit s-o ucidă.

O spaimă zdravănă ar fi fost cea mai bună cale de a rezolva totul repede şi uşor. Prin urmare, Copoiul încercă să li se adreseze ca un om de temut, nu ca unul care făcea pe el. Aşa cum ar fi vorbit Logen. Sau, poate, i-ar fi speriat mai rău decât era nevoie. Ca Treicopaci, atunci. Aspru, dar deschis, dorind ceea ce era mai bine pentru toată lumea.

– Căpetenia-i printre voi? mârâi el.

– Io-s ăla, croncăni bătrânul cu sabia, al cărui chip se fleşcăise de uimire să găsească atâţia străini înarmaţi în mijlocul oraşului său. Mă cheamă Brass. Tu cine naiba oi fi?

– Sunt Copoiul, el e Harding Ursuzul, iar ăsta mare e Tul Duru Capdetunet.

Câteva perechi de ochi se măriră, dinspre oameni se auziră şuşoteli. Se părea că mai auziseră numele acelea.

– Suntem aici cu cinci sute de carli, iar în noaptea asta v-am cucerit oraşul.

Câteva exclamaţii şi scâncete, la auzul acestor cuvinte. De fapt, erau mai degrabă vreo două sute, dar n-avea niciun rost să le spună. Le-ar fi putut veni ideea că merita să lupte, iar Copoiul n-avea chef să înjunghie femei sau să fie înjunghiat de vreuna.

– Mai sunt destui de-ai noştri, prin jur, iar străjerii voştri sunt

toţi legaţi fedeleş – adică, ăia pe care n-a fost nevoie să-i omorâm. Unii din flăcăii mei, şi-ar trebui să ştiţi că vorbesc despre Dow cel Negru…

– Ăsta-s io! preciză Dow cu rânjetul lui răutăcios, iar câţiva oameni se retraseră cu teamă din preajma lui, de parcă li s-ar fi spus că era dracul în persoană.

– … Ei bine, ar fi vrut să vă dăm foc la case imediat şi să omorâm vreo câţiva. Să facem aşa cum obişnuiam când l-aveam în frunte pe Sângerosul-Nouă, pricepeţi ce vreau să zic?

Un copil din mulţime începu să plângă încet, cu smiorcăieli mucoase. Băiatul cu satârul de carne se uita în jur, tremurând, iar fata brunetă strângea şi mai tare coada furcii, clipind din ochi. Da, prinseseră ideea.

– Da' m-am gândit să vă dau cinstit o şansă să vă predaţi, de vreme ce oraşu-i plin de femei şi copii şi cine mai e pe-aici. Eu cu Bethod am treabă, nu cu voi. Uniunea vrea să folosească oraşul ăsta ca port, s-aducă oameni şi provizii şi ce-o mai fi. Vor ajunge aici într-o oră, cu corăbiile. O mulţime. Aşa o să meargă treaba, orice-aţi zice voi. Cred c-aţi înţeles c-o putem face şi cu vărsare de sânge, dacă aşa vreţi. Morţii ştiu c-am avut cu cine să ne facem încălzirea. Sau puteţi să predaţi armele, dacă le-aveţi, şi-o să ne-nţelegem ca oamenii, frumos şi… cum era cuvântul ăla?

– Civilizat, îi aminti Ursuzul.

– Aşa. Civilizat. Ei, ce ziceţi?

Bătrânul îşi atinse sabia, mai degrabă pentru a se rezema în ea decât ca s-o ridice. Privi în sus spre ziduri, de unde se uitau la ei câţiva carli, şi umerii i se înmuiară.

– Ne-aţi luat ca din oală, pare-se. Copoiul, 'ai? Mereu am auzit că eşti un nemernic mintos. Oricum, n-au mai rămas prea mulţi care să-ţi ţină piept. Bethod i-a luat pe toţi care puteau să mânuiască sabia şi scutu-n acelaşi timp.

Întoarse capul spre mulţimea amărâtă din spatele lui.

– Pe femei o să le lăsaţi în pace?

– O să le lăsăm în pace.

– Adică p-alea care vor să fie lăsate-n pace, preciză Dow, hlizindu-se spre fata cu furca.

– Le lăsăm în pace, repetă Copoiul, privindu-l aspru. O să am eu grijă.

– Bine, atunci, oftă bătrânul, foindu-se în loc şi strâmbându-se, când îngenunche să-şi arunce arma ruginită la picioarele Copoiului. Eşti un om mai de treabă decât Bethod, din parte-mi.

Cred că s-ar cădea să-ţi mulţumim pentru milostivire, dacă te-oi ţine de cuvânt.

– Hm.

Copoiul nu se simţea prea milostiv. Se îndoia că omul pe care-l omorâse pe chei i-ar fi mulţumit, sau cel cu un singur braţ, înjunghiat pe la spate, sau băiatul cu beregata tăiată, căruia-i fusese răpită întreaga viaţă.

Unul câte unul, ceilalţi oameni din mulţime veniră în faţă, iar armele, dacă se puteau numi aşa, căzură pe rând grămadă. Un morman de unelte ruginite şi alte vechituri. Băiatul sosi ultimul şi-şi lăsă satârul să cadă zăngănind peste celelalte, îl privi speriat pe Dow cel Negru, apoi reveni grăbit la ceilalţi şi apucă strâns mâna fetei brunete.

Rămaseră acolo, o adunătură cu ochii holbaţi, iar Copoiul aproape că le putea simţi mirosul fricii. Se aşteptau ca Dow şi carlii să se-apuce să-i măcelărească pe loc. Aşteptau să fie mânaţi într-o casă, închişi înăuntru şi arşi de vii. Copoiul mai văzuse asemenea lucruri, aşa că nu le găsea nicio vină acelor amărâţi, în timp ce stăteau buluciţi ca oile pe câmp, iarna. Şi el ar fi făcut la fel.

– În regulă! lătră el. Asta a fost! Înapoi la casele voastre sau unde-o fi. Uniunea va fi aici înainte de amiază, şi n-ar strica să găsească străzile goale.

Clipiră din ochi spre el, şi spre Tul, şi spre Dow cel Negru, şi unii la alţii. Înghiţeau în sec, tremurau şi murmurau mulţumiri către sufletele morţilor. Încet, se despărţiră şi se împrăştiară, fiecare văzându-şi de drum. În viaţă – spre marea uşurare a tuturor.

– Bună treabă, şefu', îi spuse Tul la ureche Copoiului. Nici lui Treicopaci nu i-ar fi ieşit mai bine.

Dow li se alătură şi el, în partea cealaltă.

– Da'-n chestia femeilor, totuşi, dacă e să-mi ceri părerea…

– Nu ţi-o cer, i-o reteză Copoiul.

– Pe fiul meu l-aţi văzut?

În piaţă rămăsese o femeie care încă nu se îndura să plece acasă. Mergea de la un om la altul, cu lacrimi în ochi şi faţa descompusă de îngrijorare. Copoiul lăsă capul în piept, uitându-se în altă parte.

– Fiul meu, era de gardă, jos lângă apă! L-aţi văzut?

Îl trase de haină, întrebând cu o voce frântă şi bolborosită.

– Vă rog, unde-i fiul meu?

– Crezi că ştiu pe unde umblă fiecare? se răsti Copoiul spre faţa ei înlăcrimată.

Şi se îndepărtă cu pas întins, ca şi cum l-ar fi aşteptat o mulţime de treburi importante. În tot acel timp, îşi spunea: „Eşti un laş, Copoiule. Un laş nenorocit. Halal erou, să le faci figura unei ciurde de femei, bătrâni şi copii.”

Să fii şef… Nu-i deloc uşor.

Această treabă nobilă

Şanţul cel mare fusese golit de apă la începutul asediului, lăsând în urmă doar o groapă prelungă, plină de nămol negru. La capătul opus al podului mobil, patru soldaţi lucrau lângă o căruţă, târând leşuri pe mal şi aruncându-le de-a rostogolul până la fund. Erau cadavrele ultimilor apărători, spintecate şi arse, mânjite de sânge şi noroi. Oameni sălbatici, de dincolo de râul Crinna, departe înspre răsărit, cu bărbi şi plete încâlcite. Trupurile lor inerte păreau să se fi scofâlcit jalnic după trei luni petrecute dincolo de zidurile cetăţii Dunbrec, suferind de foame. Nici nu mai arătau a oameni. Lui West îi era greu să savureze victoria, la vederea unor făpturi atât de chinuite.

– Mai mare ruşinea, mormăi Jalenhorm, după ce au luptat atât de vitejeşte. Să sfârşească aşa…

West se uită la un alt hoit în zdrenţe care aluneca în josul malului, până la maldărul de membre din noroi.

– Aşa se termină cele mai multe asedii. Mai ales pentru cei bravi. Vor fi îngropaţi acolo, în clisă, după care şanţul se va umple din nou. Apele Şuvoiului Alb au să se reverse peste ele, şi tot curajul lor, sau lipsa lui, n-o să mai însemne nimic.

Fortăreaţa Dunbrec se înălţa în spatele celor doi ofiţeri care treceau podul, contururile negre ale zidurilor şi turnurilor arătând ca nişte spărturi imense şi golaşe în cerul de un alburiu apăsător. Câteva păsări cu penaj zdrenţuit dădeau târcoale pe deasupra. Altele croncăneau de pe meterezele brăzdate de zgârieturi.

Oamenii generalului Kroy avuseseră nevoie de o lună ca să parcurgă acelaşi drum, fiind respinşi sângeros de mai multe ori, pentru ca în cele din urmă să răzbească prin porţile acelea masive, sub o ploaie de săgeţi, pietre şi apă clocotită. Încă o săptămână de măcel în strânsoarea zidurilor, pentru a forţa trecerea prin tunel până la a doua poartă, doborâtă cu securi şi flăcări, până ocupaseră în sfârşit zidul împrejmuitor. Apărătorii avuseseră de partea lor toate avantajele. Cetatea era construită cu grijă, anume în acest scop.

Iar după trecerea dincolo de poartă, problemele lor abia acum începuseră. Zidul interior era de două ori mai înalt şi mai gros decât cel din afară, dominând toate pasarelele. Nimic nu-i adăpostise de proiectilele din cele şase turnuri monstruoase.

Pentru a cuceri acel al doilea zid, oamenii lui Kroy încercaseră toate strategiile din manualul de asediu. Lucraseră cu târnăcopul şi ranga, dar zidăria avea cinci paşi grosime la bază. Se chinuiseră să sape pe dedesubt, însă pământul din jurul fortăreţei era îmbibat de apă, iar dedesubt se afla stânca solidă a Angliei. Bombardaseră fortificaţiile cu catapulte, care abia dacă zgâriaseră bastioanele solide. Veniseră cu scări de asalt, iar şi iar, în grupuri şi valuri, noaptea prin surprindere sau cu îndrăzneală pe timp de zi, şi după fiecare încercare eşuată forţele răzleţite ale Uniunii dăduseră îndărăt, rănite, fie pe întuneric, fie pe lumină, trăgându-şi solemn morţii înapoi. Apoi, în cele din urmă, încercaseră să se înţeleagă cu neîmblânziţii apărători, prin mijlocirea unui tălmaci nordic, iar peste nefericit se abătuse o ploaie de pământ.

Până la urmă, numai norocul îi ajutase. După ce observaseră mişcările gărzilor, un sergent cutezător îşi încercase norocul cu o ancoră, la adăpostul întunericului. Se căţărase pe frânghie, urmat de încă o duzină de oameni curajoşi. Îi luaseră pe apărători prin surprindere, ucigând câţiva şi ocupând turnul porţii. Totul durase zece minute, costând Uniunea doar o viaţă. După părerea lui West, era o ironie pe măsură aceea că, după ce încercase pe toate căile ocolitoare, fiind respinsă sângeros, armata Uniunii intrase în fortăreaţa interioară pe poarta din faţă deschisă.

Acum, lângă arcada aceea stătea îndoit de mijloc un soldat, vărsând zgomotos pe pietrele pătate de sânge. West trecu pe lângă el, cam nemulţumit, cu ecoul cizmelor răsunând prin tunelul prelung, şi ieşi în curtea largă din mijlocul cetăţii. Avea formă de hexagon regulat, reproducând conturul zidurilor interioare şi exterioare, în cadrul aceluiaşi model perfect simetric. West se îndoia, totuşi, că arhitecţilor le-ar fi plăcut să vadă în ce hal o lăsaseră nordicii.

Într-o latură a curţii se afla o clădire lungă de lemn, probabil un grajd, care luase foc în timpul atacului, astfel că acum nu mai era decât o grămadă de bârne calcinate, cu jarul încă scânteind. Cei care făceau curăţenie aveau prea multă treabă dincolo de ziduri, iar pământul era încă acoperit cu arme risipite şi cadavre învălmăşite. Morţii Uniunii fuseseră rânduiţi lângă un colţ şi acoperiţi cu pături. Nordicii zăceau în toate poziţiile, pe spate sau pe burtă, ghemuiţi sau întinşi pe locul unde căzuseră. Sub trupuri, dalele de piatră păstrau crestături adânci, şi nu numai de

pe urma stricăciunilor celor trei luni de asediu. În piatră fusese dăltuit un cerc mare, cu alte cercuri mai mici înăuntru, printre care se vedea o alcătuire complicată de semne şi simboluri stranii. Lui West nu-i plăcea deloc cum arătau. Mai rău, simţea din ce în ce mai tare duhoarea scârboasă ce domnea peste tot, mai sufocantă chiar şi decât mirosul de lemn ars.

– Ce-o fi cu mirosul ăsta? mormăi Jalenhorm, acoperindu-şi gura cu o mână.

Un sergent din apropiere îl auzi.

– Se pare că amicilor noştri nordici le-a venit cheful să decoreze cetatea, spuse el, arătând undeva sus, iar West urmări cu privirea direcţia degetului înmănuşat.

Erau atât de descompuse, încât avu nevoie de câteva clipe ca să-şi dea seama că se uita la rămăşiţe umane. Fuseseră răstigniţi cu membrele desfăcute pe zidurile dinspre interior ale turnurilor, la mare înălţime deasupra clădirilor din jurul curţii. Din burţi le atârnau măruntaiele descompuse, roind de muşte. Tăiaţi cu Crucea Însângerată, cum ar fi spus nordicii. Fâşii-fâşii din uniformele viu colorate ale Uniunii încă se mai zăreau pe ici, pe colo, fluturând în vânt printre grămezile de carne putredă.

Era clar că stăteau de ceva timp ţintuiţi acolo. Cu siguranţă, de dinainte să se fi pornit asediul. Poate chiar de când fortăreaţa căzuse prima oară în mâinile nordicilor. Leşurile apărătorilor de la început, crucificate acolo, în descompunere, atâtea şi atâtea luni… Trei păreau să nu mai aibă capete. Probabil însoţiseră cele trei daruri trimise Mareşalului Burr, cu atâta timp în urmă. West se pomeni întrebându-se, fără niciun rost, dacă vreunul dintre ei mai fusese viu în momentul răstignirii. În gură i se aduna scuipatul, iar bâzâitul muştelor părea, dintr-odată, greţos de puternic.

Jalenhorm se făcuse palid ca un mort. Nu scotea o vorbă. Nu era nimic de zis.

– Ce s-a întâmplat aici? murmură West, printre dinţi, vorbind mai mult de unul singur.

– Păi, domnule, credem că sperau să le vină ajutoare, rânji sergentul, care era clar că avea un stomac foarte tare. De la niscaiva zei neprietenoşi, am zice. Da’ se pare c-acolo jos nimeni nu-i asculta, hmm?

West se încruntă spre însemnele scrijelite pe pietre.

– Faceţi curat! se răsti el. Smulgeţi steagurile şi puneţi altele în locul lor, dacă trebuie.

Ochii i se abătură spre cadavrele descompuse de deasupra şi simţi un nod dureros în stomac.

– Şi oferiţi o răsplată de zece mărci omului pe care-l ţin foalele să se urce-acolo şi să dea jos morţii.

– Zece mărci, domnule? Ia adă-ncoa’ scara aia!

West se întoarse şi porni spre porţile deschise ale fortăreţei Dunbrec, ţinându-şi respiraţia, cu nădejdea ca niciodată să nu mai aibă ocazia de a vizita acel loc. Ştia, însă, că avea să se întoarcă. Fie şi numai în vise.

Discuţiile cu Poulder şi Kroy fuseseră mai mult decât suficiente pentru a-i îmbolnăvi chiar şi pe cei mai sănătoşi dintre oameni, iar Lordul Mareşal Burr nu făcea parte în niciun caz din această categorie. Comandantul armatelor din Anglia ale Maiestăţii Sale era la fel de prăpădit cum fuseseră apărătorii de la Dunbrec, cu uniforma sa simplă atârnând larg pe trup, în timp ce pielea palidă, întinsă peste oase, îi părea prea subţiată. În doar douăsprezece săptămâni, îmbătrânise cu tot atâţia ani. Mâinile şi buzele îi tremurau, nu putea sta în picioare mult timp, iar de călărit nu mai era deloc în stare. Din când în când, se strâmba şi se înfiora ca şi cum l-ar fi străbătut junghiuri nevăzute. West nici nu ştia cum mai putea să se ţină pe picioare, dar reuşea cumva, câte paisprezece ore pe zi şi chiar mai mult. Îşi făcea datoria cu toată sârguinţa lui din trecut. Atâta numai că, acum, datoria părea să-l devoreze bucată cu bucată.

Burr privea încruntat harta cea mare a regiunii de frontieră, cu mâinile pe burtă. Şuvoiul Alb apărea ca o linie albastră, şerpuind pe mijloc, iar cetatea Dunbrec era reprezentată printr-un hexagon negru, însoţit de o inscripţie cu înflorituri. La stânga sa, Uniunea. La dreapta, Nordul.

– Aşadar, croncăni el, apoi tuşi şi-şi drese glasul. Fortăreaţa e din nou în mâinile noastre.

Generalul Kroy dădu din cap, ţeapăn.

– În sfârşit, adăugă şi Poulder, printre dinţi.

Cei doi generali păreau să-i considere pe Bethod şi pe nordici ca pe o diversiune minoră, pe lângă adevăratul duşman: fiecare faţă de celălalt.

Kroy se zbârli în mijlocul statului său major care boscorodea în jur ca un stol de ciori furioase.

– Fortăreaţa Dunbrec a fost planificată de cei mai buni arhitecţi militari ai Uniunii, iar pentru construcţia ei nu s-a cruţat

nicio cheltuială! N-a fost deloc uşor să fie capturată!

– Desigur, desigur, mârâi Burr, străduindu-se să abată discuţia de la subiect. Greu al dracului… Avem idee cum or fi reuşit nordicii?

– Nici unul n-a scăpat cu viaţă ca să ne spună ce vicleşuguri au folosit, domnule. Au luptat până la moarte, toţi ca unul. Ultimii rămaşi s-au baricadat în grajd şi i-au dat foc.

Burr aruncă o privire spre West şi clătină încet din cap.

– Cum să poţi înţelege un inamic ca ăsta? În ce stare e acum cetatea?

– Şanţul a fost golit de apă, turnul porţii exterioare e parţial distrus, zidul interior a suferit stricăciuni considerabile. Apărătorii au dărâmat câteva clădiri ca să aibă lemne de foc şi pietre pe care să le arunce de pe ziduri, iar pe celelalte le-au lăsat în…

Kroy îşi mişcă buzele în gol, căutându-şi cuvintele potrivite.

– … Într-o stare foarte proastă. Reparaţiile vor dura câteva săptămâni.

– Hmm… se frecă Burr pe burtă, nemulţumit. Consiliul Închis insistă să traversăm Şuvoiul Alb, spre Nord, cât se poate de repede, şi să ne luăm la luptă cu duşmanul. Populaţia agitată să primească veşti bune şi aşa mai departe…

– Capturarea Uffrithului ne-a întărit mult poziţia, interveni Poulder, cu un zâmbet peste poate de fudul. Am câştigat dintr-o lovitură unul dintre cele mai bune porturi ale Nordului, situat într-o poziţie ideală ca să ne aprovizionăm forţele în timp ce înaintează pe teritoriul inamic. Înainte, totul trebuia să străbată Englia cât e de lungă, cu căruţele, pe drumuri proaste şi pe vreme urâtă. Acum, putem transporta proviziile şi întăririle cu corăbiile, aproape direct pe front! Şi am rezolvat totul fără să pierdem un singur om!

West n-avea de gând să-l lase să-şi aroge meritul acestei fapte.

– Categoric, murmură el cu un glas monoton, lipsit de orice emoţie. Aliaţii noştri nordici s-au dovedit din nou nepreţuiţi.

Oamenii în vestoane roşii ai lui Poulder se încruntară, bombănind.

– Au jucat şi ei un rol, fu generalul nevoit să recunoască.

– Şeful lor, Copoiul, ne-a fost alături cu planul iniţial, punându-l în aplicare el însuşi, cu oamenii lui, şi v-a dat oraşul pe mână, cu porţile deschise şi locuitorii supuşi. Aşa am înţeles c-a fost.

Poulder se încruntă furios spre Kroy, care acum îşi îngădui cel

mai subţire zâmbet.

– Oamenii mei au pus stăpânire pe oraş şi deja adună provizii pe termen lung! Am luat inamicul prin învăluire şi l-am silit să se retragă spre Carleon! Cu siguranţă, colonele West, despre asta e vorba aici, şi nu despre cine ce anume a făcut.

– Într-adevăr! interveni Burr, gesticulând cu mâna sa mare. Amândoi aţi adus servicii importante ţării. Acum, însă, trebuie să ne pregătim pentru succesele viitoare. Generale Kroy, aranjează să rămână în urmă grupuri de lucru, ca să termine reparaţiile de la Dunbrec, şi un regiment de soldaţi pentru apărare. Cu un comandant care ştie meserie, te rog. Ar fi jenant, ca să nu spun altfel, dacă pierdem fortăreaţa şi a doua oară.

– N-o să se facă nicio greşeală, scrâşni Kroy spre Poulder, de-asta poţi fi sigur.

– Restul armatei poate traversa Şuvoiul Alb, ca să se regrupeze pe malul celălalt. Apoi, putem începe înaintarea la est şi nord, spre Carleon, folosind portul Uffrith ca să ne aducem proviziile. Am alungat inamicul din Englia. Acum trebuie să forţăm înaintarea şi să-l îngenunchem pe Bethod.

Şi mareşalul îşi răsuci demonstrativ pumnul greu în palma celeilalte mâini.

– Divizia mea va fi dincolo de râu până mâine-seară, şuieră Poulder spre Kroy, şi în cea mai deplină ordine!

Burr se strâmbă.

– Trebuie să ne mişcăm cu grijă, orice-ar zice Consiliul Închis. Ultima oară când o armată a Uniunii a traversat Şuvoiul Alb a fost pe vremea invaziei Regelui Casamir în Nord. Nu e nevoie să vă mai reamintesc că a fost nevoit să se retragă, cam în dezordine. Bethod ne-a mai luat pe nepregătite, iar când revine pe teritoriul lui e cu atât mai puternic. Trebuie să cooperăm. Asta nu-i o întrecere, domnilor.

Cei doi generali se luară imediat la întrecere, care să-i dea dreptate mai abitir. West oftă prelung, frecându-şi rădăcina nasului.

Omul cel nou

– Şi, astfel, ne întoarcem…

Bayaz privea încruntat spre oraş: o semilună albă strălucitoare se arcuia în jurul golfului scânteietor. Încet, dar sigur, se apropia tot mai mult, întinzându-şi laturile pentru a-l învălui pe Jezal în îmbrăţişarea lor primitoare. Detaliile deveneau tot mai clare, printre case răsăreau parcuri verzi, turle albe se înălţau din mulţimea clădirilor. Putea să vadă zidurile înalte ale Agriontului, cu cupolele reflectând lumina soarelui. Casa Creatorului le domina pe toate celelalte, însă nici chiar acea construcţie impresionantă nu părea să inspire, cumva, căldură şi siguranţă.

Era acasă. Supravieţuise. Părea să fi trecut o sută de ani de când stătuse la pupa unei corăbii asemănătoare, singur şi nefericit, privind Adua cum se pierdea cu tristeţe în depărtare. Peste valurile tumultuoase, plesnetele pânzelor şi ţipetele păsărilor, începea să distingă vuietul îndepărtat al oraşului. Suna ca o muzică, cea mai minunată muzică pe care o auzise de când se ştia. Închise ochii şi trase aerul adânc pe nări. Izul sărat de putreziciune al golfului era dulce ca mierea pe limba lui.

– Să înţeleg că ţi-a plăcut călătoria, aşadar, căpitane? întrebă Bayaz, cu o ironie apăsată.

Jezal nu putu decât să zâmbească.

– Îmi place sfârşitul ei.

– N-ai de ce să fii amărât, interveni şi Fratele Picior-Lung. Uneori, o călătorie grea nu-şi arată pe deplin roadele decât la mult timp după întoarcere. Încercările sunt scurte, dar înţelepciunea dobândită din ele durează o viaţă de om!

– Hmm… îşi răsfrânse buza Întâiul dintre Magi. Călătoriile le aduc înţelepciune numai celor înţelepţi. Pe neînvăţaţi îi fac mai neştiutori decât oricând. Meştere Nouădegete! Eşti hotărât să te întorci în Nord?

Logen îşi luă un moment ochii dinspre apă.

– N-am niciun motiv să rămân aici.

Aruncă o privire piezişă spre Ferro, care i-o întoarse sfidător.

– De ce te uiţi la mine?

Logen clătină din cap.

– Ştii ceva? Habar n-am, naibii.

Dacă între ei fusese vreodată ceva măcar vag asemănător cu o relaţie amoroasă, acum părea să se fi prăbuşit ireparabil într-o antipatie posomorâtă.

– Ei, spuse Bayaz, înălţând din sprâncene, dacă eşti hotărât…

Îi întinse nordicului mâna, iar Jezal îi privi cum şi le strângeau.

– Să-i dai lui Bethod un şut şi din partea mea, când l-oi avea sub cizmă.

– Aşa voi face – doar dacă n-ajung eu sub a lui.

– Niciodată nu-i uşor să dai picioare-n sus. Îţi mulţumesc pentru ajutor şi pentru bunele maniere. Poate-ai să-mi mai fi oaspete, într-o zi, la bibliotecă. O să privim lacul şi vom râde de măreţele noastre aventuri în Lumea de la Apus.

– Aşa sper şi eu.

Logen, însă, nu părea să aibă chef de râs, şi nici prea mari speranţe. Arăta ca un om căruia nu i-a mai rămas nimic de ales.

În tăcere, Jezal privi cum parâmele erau aruncate pe chei şi legate strâns, după care schela prelungă fu întinsă scârţâind şi se rezemă pe pietre. Bayaz îi strigă ucenicului:

– Meştere Quai! E timpul să debarcăm!

Tânărul cel palid îşi urmă stăpânul pe schelă, fără o singură privire înapoi, pe urme cu Fratele Picior-Lung.

– Atunci, noroc, îi ură Jezal lui Logen, întinzându-i mâna.

– Şi ţie, zâmbi nordicul, fără să-i ia în seamă mâna întinsă, pentru a-l cuprinde în schimb într-o îmbrăţişare cu miros neplăcut.

Rămaseră astfel pentru câteva momente, pe cât de emoţionante pe atât de stânjenitoare, după care Nouădegete îl bătu pe spate şi-i dădu drumul.

– Poate-am să te văd acolo, în Nord, spuse Jezal, cu un glas puţin cam întretăiat, în ciuda oricăror eforturi. Dacă mă trimit şi pe mine…

– Poate, dar… cred că mai bine nu. Cum spuneam, eu în locul tău mi-aş găsi o femeie de treabă şi aş lăsa uciderile în seama celor cu mai puţină minte.

– Aşa, ca tine?

– Mda. Ca mine.

Întoarse capul spre Ferro.

– Deci, asta e, nu-i aşa, Ferro?

– Hm… ridică femeia din umerii ei ciolănoşi şi porni cu paşi mari pe pasarelă.

Privind-o cum pleca, pe chipul lui Logen se văzu o tresărire.

– Aşa… mormăi el în urma ei. Mi-a părut bine să te cunosc.

Apoi, îl ameninţă pe Jezal cu ciotul degetului lipsă:

– Un lucru-i sigur despre Logen Nouădegete: se pricepe la femei.

– Mhm…

– Aşa, vezi.

– Întocmai.

Momentul despărţirii era neaşteptat de greu pentru Jezal. În ultimele şase luni, fuseseră aproape inseparabili. La început, nu simţise decât dispreţ la adresa celuilalt, dar acum, dacă stătea să se gândească, era ca şi cum ar fi părăsit un frate mai mare şi foarte respectat. Ba chiar, mult mai rău, căci Jezal nu avusese niciodată o părere prea bună despre fraţii lui adevăraţi. Aşa că stătea pe punte, trăgând de timp, iar Logen îi zâmbi, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile.

– Nu-ţi face griji. Voi încerca să mă descurc şi fără tine.

Cu jumătate de gură, Jezal izbuti să surâdă.

– Încearcă doar să ţii minte ce ţi-am spus, dacă mai iei parte la vreo luptă.

– Aş zice că, din păcate, asta-i aproape sigur.

Jezal chiar nu mai avea ce să facă, aşa că se întoarse şi bocăni cu cizmele pe schelă, spre mal, prefăcându-se din mers că-i intrase ceva în ochi. Drumul părea foarte lung, până ajunse pe cheiul plin de oameni, lângă Bayaz şi Quai, Picior-Lung şi Ferro.

– Meşterul Nouădegete îşi poate purta şi singur de grijă, îndrăznesc să spun, zise Întâiul dintre Magi.

– O, ba bine că nu! chicoti Picior-Lung. Mai rar unul ca el!

Jezal aruncă o ultimă privire peste umăr, în timp ce porneau spre oraş. Logen ridică o mână în semn de salut, lângă parapetul navei, apoi între ei se intercală colţul unei magazii, şi nu se mai văzură.

Ferro zăbovi un moment, încruntându-se înapoi spre mare, cu pumnii încleştaţi şi un muşchi palpitându-i la tâmplă. Apoi se întoarse şi văzu că Jezal o privea.

– La ce te uiţi?

Şi trecu pe lângă el, în urma celorlalţi, pe străzile forfotitoare din Adua.

Oraşul era întocmai aşa cum şi-l amintea Jezal – şi totuşi, toate se schimbaseră. Clădirile păreau mai mici, înghesuite meschin unele într-altele. Chiar şi Calea-de-Mijloc, artera centrală

a oraşului, lată de felul ei, dădea o senzaţie de aglomeraţie sufocantă, după enormele spaţii deschise din Vechiul Imperiu, priveliştile impresionante ale Aulcusului în ruine. Înaltul cerului fusese mai sus, acolo, pe câmpia întinsă. Aici, totul era micşorat, şi ca să înrăutăţească şi mai mult lucrurile, domnea un miros neplăcut pe care înainte nici nu-l observase. Umbla cu nasul încreţit, ferindu-se prost-dispus printre talazurile învălmăşite ale mulţimii.

Dar cei mai ciudaţi erau oamenii. Trecuseră luni bune de când Jezal văzuse mai mult de zece la un loc. Acum, se adunaseră dintr-odată mii şi mii, fiecare înverşunat să-şi vadă numai de ale lui. Molatici, ferchezuiţi şi împopoţonaţi în culori ţipătoare, arătau în ochii lui la fel de monstruoşi ca nişte saltimbanci de la circ. Moda mersese înainte, cât timp fusese el plecat, înfruntând moartea, prin apusul sterp al Lumii. Pălăriile erau purtate într-o altă poziţie, mânecile deveniseră mai bufante, gulerele se strânseseră la o scurtime care cu doar un an în urmă ar fi fost considerată ridicolă. Jezal pufni pentru sine. Părea bizar că l-ar fi putut interesa vreodată asemenea prostii, îşi spuse, privind cu cel mai mare dispreţ un grup de papiţoi parfumaţi care trecea ţanţoş pe-alături.

Pe măsură ce parcurgeau oraşul, grupul lor se micşora. Primul îşi luă rămas-bun Picior-Lung, cu efuziune, printre multe strângeri de mână, referiri la onoruri, privilegii şi promisiuni de a se revedea – pe care Jezal le bănuia, ba chiar le spera, nesincere. Lângă piaţa mare a celor Patru Colţuri, Quai fu expediat cu o treabă, cufundat în tăcerea lui obişnuită. Astfel, Jezal mai era însoţit doar de Întâiul dintre Magi, cu Ferro urmându-i prost-dispusă.

La drept vorbind, pe Jezal nu l-ar fi deranjat ca grupul să se reducă şi mai mult. S-o fi dovedit Nouădegete un tovarăş de nădejde, dar restul familiei lor disfuncţionale nu prea s-ar fi numărat printre oaspeţii la cină aleşi ai lui Jezal. Renunţase de mult la orice speranţă ca armura de încruntături a lui Ferro să se crape, pentru a dezvălui un suflet tandru ascuns înăuntru. Cel puţin temperamentul ei abisal era previzibil. Bayaz, dacă se putea, era un companion şi mai antipatic: jumătate ca un bunic plin de haz, şi jumătate… cine putea şti ce? Ori de câte ori bătrânul deschidea gura, Jezal se strâmba, pregătindu-se pentru vreo surpriză neplăcută.

Deocamdată, însă, Bayaz conversa destul de agreabil.

– Pot să te întreb ce planuri ai acum, căpitane Luthar?

– Păi, mă aştept să fiu trimis în Englia, să lupt împotriva nordicilor.

– Şi eu cred. Deşi, nu se ştie niciodată ce întorsături ia soarta.

Lui Jezal nu-i prea plăcea cum sunau aceste cuvinte.

– Şi dumneata? Ai de gând să te întorci la...?

Îşi dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee de unde apăruse Magul, din capul locului.

– Încă nu. Pe moment, voi mai rămâne un timp în Adua. Se pregătesc lucruri mari, băiatul meu, lucruri de seamă. Poate-am să stau mai mult aici, să văd cum merge.

– Mişcă, javră! se auzi un răcnet de pe marginea drumului.

Trei membri din garda oraşului se adunaseră în jurul unei fete în rochie zdrenţuită, murdară pe faţă. Unul stătea aplecat asupra ei, ţinând în pumnul strâns un băţ şi strigându-i în faţă, pe când fata se chircea de frică. În jur se strânseseră câţiva gură-cască, părând cam nemulţumiţi – muncitori şi lucrători mai ales, nu cu mult mai curaţi decât cerşetoarea.

– De ce n-o lăsaţi, mă, în pace? mormăi unul.

Altul dintre gardişti făcu un pas spre ei, ameninţător, ridicând bastonul, în timp ce primul o apuca pe cerşetoare de umăr, dând cu piciorul într-o ceaşcă de pe jos, din care se rostogoliră câteva monede, zornăind.

– Cam întrec măsura, comentă Jezal, printre dinţi.

– Ei... răspunse Bayaz, privindu-l cu condescendenţă. Asemenea lucruri se întâmplă tot timpul. Vrei să spui că n-ai mai văzut niciodată un cerşetor luat pe sus?

Jezal văzuse adesea, desigur, şi niciodată nu clipise măcar. La urma urmei, cerşetorii nu puteau fi lăsaţi să ocupe străzile. Şi totuşi, din cine ştie ce motiv, de data asta incidentul îi provoca o senzaţie neplăcută. Nefericita fetişcană dădea din picioare ţipând, iar gardistul o târî câţiva paşi, pe spate, cu o violenţă care chiar n-avea niciun rost, distrându-se vizibil. Nu atât gestul în sine îl nemulţumea pe Jezal, cât faptul că o făceau de faţă cu el, fără să le pese câtuşi de puţin de părerea lui. Asta-l făcea să se simtă oarecum complice.

– Mai mare ruşinea... şuieră el, cu dinţii strânşi.

Bayaz ridică din umeri:

– Dacă te deranjează aşa de tare, de ce nu faci nimic?

Gardistul alese tocmai acel moment ca să apuce fata de părul lăţos şi să-i dea o lovitură scurtă cu bastonul, făcând-o să cadă,

ţipând, cu braţele peste cap. Jezal simţi că i se schimonosea chipul. Cât ai clipi, se îmbulzi prin mulţime şi-i aplică individului un picior răsunător în dos, trântindu-l de-a berbeleacul în drum. Un altul se apropie cu bastonul pregătit, dar peste o clipă se împletici îndărăt. Jezal îşi dădu seama că-şi scosese armele, cu lamele lustruite lucind în umbra de lângă clădire.

Privitorii se traseră înapoi, cu exclamaţii surprinse. Jezal clipi din ochi. Dracu' să-l ia pe Bayaz, cu sfaturile lui idioate! Acum, însă, nu mai avea ce face decât să meargă până la capăt. Afişă cea mai arogantă şi neînfricată expresie.

– Încă un pas, şi-am să vă-njunghii ca pe nişte porci ce sunteţi, îi ameninţă el, uitându-se de la unul la altul. Ei? Binevoieşte careva din voi să mă pună la-ncercare?

Spera sincer ca nici unul dintre ei să nu îndrăznească, dar n-avea de ce să-şi facă griji. Aşa cum era de aşteptat, gardiştii erau laşi în faţa unei împotriviri hotărâte, şi se ţineau la distanţă de armele lui.

– Nimeni nu se poartă aşa cu garda… O să te găsim noi, poţi să fii sigur…

– Să mă găsiţi nu va fi deloc greu. Mă numesc Luthar şi sunt Căpitan în Garda Regelui. Locuiesc în Agriont. N-aveţi cum să daţi greş: e fortăreaţa aia care domină oraşul!

Şi arătă cu sabia în lungul străzii, făcându-l pe unul dintre gardişti să se poticnească înapoi, speriat.

– Vă voi primi când vă vine la socoteală, şi-o să-i puteţi explica totul superiorului meu, Lordul Mareşal Varuz: felul dizgraţios cum v-aţi purtat cu femeia asta, o cetăţeancă a Uniunii fără nici o altă vină decât aceea că e săracă!

Era o cuvântare ridicol de exagerată, desigur. Pe ultimele cuvinte, Jezal aproape simţise că roşea. Întotdeauna îi dispreţuise pe săraci, şi era departe de-a fi sigur că părerile i se schimbaseră cu ceva, dar se lăsase dus de val şi nu avea altă soluţie decât să încheie cu o înfloritură.

Totuşi, cuvintele lui îşi făcuseră efectul asupra gardiştilor. Cei trei bătură în retragere, rânjind cine ştie de ce, de parcă totul ar fi mers întocmai cum plănuiseră ei, iar Jezal rămase cu aprobarea mulţimii, de care nu avea niciun chef.

– Bravo, băiete!

– Bine că mai au unii curaj.

– Cum a zis că-l cheamă…?

– Căpitanul Luthar! răcni Bayaz pe neaşteptate, făcându-l pe

Jezal să se întoarcă smucit, în timp ce-şi vâra armele în teacă. Căpitanul Jezal dan Luthar, învingătorul Turnirului de anul trecut, care acum tocmai s-a întors din aventurile sale în vest! Luthar îi este numele!

– Luthar, a zis?

– Cel care-a câştigat Turnirul?

– El e! Am văzut când l-a învins pe Gorst!

Toţi se holbau la el, cu ochi mari şi plini de respect. Unul dintre ei întinse mâna, ca pentru a-i atinge tivul hainei, iar Jezal făcu un pas nesigur înapoi, aproape împiedicându-se de cerşetoarea de la care pornise toată tărăşenia.

– Mulţumesc, bolborosi ea, cu un accent urât, de om simplu, pe care sângele din gură îl făcea să sune şi mai neplăcut. O, vă mulţumesc, domnule…

– O nimica toată…

Se îndepărtă de ea, foarte stânjenit. Privită de aproape, era îngrozitor de murdară, şi numai să ia de la ea vreo boală nu-i ardea. Mai mult, toată atenţia pe care i-o acorda grupul nu era deloc plăcută. Continuă să se retragă cu pas târşâit, urmărit de ceilalţi, numai zâmbete şi şuşoteli admirative.

În timp ce plecau din Patru Colţuri, Ferro se uită la el încruntată.

– S-a-ntâmplat ceva? se răsti Jezal.

Femeia ridică din umeri.

– Nu mai eşti la fel de laş ca altădată.

– Mulţumirile mele pentru lauda măreaţă, replică el. Întorcându-se spre Bayaz: Asta ce naiba a fost?

– O faptă milostivă săvârşită de dumneata, băiatul meu, şi am fost mândru s-o văd. S-ar părea că lecţiile pe care ţi le-am dat n-au fost tocmai zadarnice.

– Voiam să zic, mârâi Jezal, care simţea că se alesese cu mai puţin decât nimic din predicile necontenite ale lui Bayaz, ce te-a apucat, să-mi proclami numele în auzul tuturor? Acum o să se ducă vestea prin tot oraşul!

– La asta nu m-am gândit, zâmbi vag Magul. Am considerat doar că meritai să fii elogiat pentru acţiunile tale nobile. A ajuta oamenii mai puţin norocoşi, a apăra o cucoană la ananghie, a-i apăra pe cei slabi şi aşa mai departe. Admirabil, cu adevărat admirabil.

– Bine, dar… mormăi Jezal, nesigur dacă nu cumva îşi râdea de el.

– Aici, drumurile noastre se despart, tinere prieten.

– Aha… Se despart?

– Unde te duci? întrebă răstit Ferro, cu un aer bănuitor.

– Am de rezolvat câteva treburi, răspunse Magul, iar tu vii cu mine.

– De ce să vin cu tine? se burzului femeia, care de când plecaseră din port părea mai prost dispusă decât de obicei, ceea ce nu era o nimica toată.

Ochii lui Bayaz se ridicară spre cer.

– Fiindcă îţi lipseşte buna creştere necesară pentru a rezista mai mult de cinci minute singură într-un loc ca ăsta. Altfel, de ce? Dumneata te vei întoarce la Agriont, cred? îl întrebă el pe Jezal.

– Da. Da, desigur.

– Bine, atunci. Aş dori să-ţi mulţumesc, Căpitane Luthar, pentru rolul pe care l-ai jucat în mica noastră aventură.

„Cum îţi permiţi, căcănar magic ce eşti? Toată treaba asta a fost pentru mine o pierdere de timp colosală, dureroasă şi dezgustătoare, şi un eşec desăvârşit.”

Cu glas tare, însă, Jezal spuse:

– Desigur, da…

Luă mâna bătrânului într-a sa, pentru a o strânge moleşit.

– A fost o mare onoare.

Strânsoarea lui Bayaz, însă, era surprinzător de fermă.

– Îmi pare bine să aud.

Iar Jezal se pomeni tras foarte aproape de chipul bătrânului, pentru a-i privi ochii verzi şi scânteietori de la o distanţă neliniştitor de mică.

– S-ar putea să fie nevoie să mai colaborăm.

Jezal clipi din ochi. Îi displăcea profund cuvântul „colaborăm”.

– Mă rog… ăă… poate c-o să… ne vedem mai târziu?

Decât mai târziu, mai bine niciodată, îşi spuse el.

Bayaz, însă, se mulţumi să-i zâmbească, în timp ce-i elibera degetele amorţite de strânsoare.

– A, eu am convingerea că ne vom mai întâlni.

Soarele strălucea plăcut printre ramurile cedrului aromat, aşternând o umbră pestriţă pe pământul de dedesubt, ca întotdeauna. O briză blândă sufla prin curte, iar păsările ciripeau pe ramurile copacilor – tot ca întotdeauna. Clădirile vechi ale cazărmii nu se schimbaseră, înconjurând curtea din toate părţile,

învelite în iederă ruginie. Dar asemănarea cu amintirile fericite ale lui Jezal se oprea aici. O spuză de muşchi se urcase pe picioarele scaunelor, suprafaţa mesei dobândise un strat gros de găinaţi ai păsărilor, iarba era netunsă de săptămâni întregi, iar scaieţii îi zgâriau pulpele în timp ce mergea.

Jucătorii nu mai erau de mult. Privea umbrele care se mişcau pe lemnul cenuşiu, amintindu-şi râsetele lor, gustul de fum şi spirtoase tari, senzaţia cărţilor în mână. Aici stătuse Jalenhorm, prefăcându-se dur şi curajos. Aici, Kaspa râsese de glumele făcute pe seama lui. Aici, West stătea rezemat de spătar, clătinând din cap cu nemulţumire resemnată. Iar aici, Brint îşi plimba nervos cărţile prin mână, cu nădejdea la marile câştiguri care n-aveau să vină niciodată.

Şi aici fusese locul lui Jezal. Trase scaunul din iarba care-i îmbrăţişa picioarele, se aşeză, cu o cizmă pe masă şi se balansă înapoi. Îi venea greu să creadă, acum, că stătuse acolo, privind şi făcând planuri, cu gândul la cele mai potrivite moduri de a-şi face prietenii să pară mărunţi. Îşi spunea că acum nu s-ar mai fi pretat niciodată la asemenea neghiobii. Decât pentru două, trei levate, cel puţin.

Dacă se gândise că o baie bună, un bărbierit atent, un smuls al ţepilor şi o aranjare pe îndelete a părului îl puteau face să se simtă ca acasă, era dezamăgit. Obiceiurile familiare îl făceau să se simtă ca un străin în propriile lui odăi pline de praf. Îi era greu să se emoţioneze la vederea cizmelor şi a nasturilor lucitori sau a modelului fireturilor aurii.

Când veni în sfârşit în faţa oglinzii, unde cu mult timp în urmă îşi petrecuse atâtea ceasuri încântătoare, îşi găsi imaginea din apele ei cu totul enervantă. Un aventurier slab şi tocit de vremuri îl privea cu ochi sclipitori din oglinda visserină, cu o barbă nisipie care nu prea reuşea să-i ascundă cicatricea hidoasă de pe falcă. Toate uniformele lui vechi deveniseră incomod de strâmte, apretul lor îi zgâria pielea, iar gulerele îl sugrumau. Nu se mai simţea deloc în largul său în ele. Nu se mai simţea militar.

Abia dacă ştia cui să-i dea raportul, măcar, după atât timp petrecut departe. Aproape toţi ofiţerii pe care-i cunoştea erau plecaţi cu armata, în Englia. Probabil l-ar fi putut căuta pe Lordul Mareşal Varuz, dac-ar fi vrut, dar adevărul era că între timp învăţase destule despre pericole pentru a nu le căuta cu lumânarea. Avea să-şi facă datoria, dacă i se cerea. Dar, mai întâi, trebuia să fie găsit.

Între timp, avea de rezolvat alte probleme. Simplul gând îl înfricoşa şi-l fascina în acelaşi timp, şi-şi vârî un deget sub guler, trăgând de el într-o încercare de a slăbi strânsoarea din jurul gâtului. Nu prea reuşi. Totuşi, aşa cum îi plăcea atât de mult lui Logen Nouădegete să spună: mai bine s-o faci, decât să trăieşti cu frica. Îşi luă sabia de paradă, dar după ce privi câteva momente încrustaţiile absurde ale gărzii de alamă, o aruncă pe podea şi-o împinse cu piciorul sub pat. Arăţi mai prejos decât eşti, ar fi spus Logen. Îşi luă sabia lungă de oţel, tocită de-atâtea călătorii, şi şi-o petrecu prin inelul de la cingătoare, după care trase adânc aer în piept şi porni spre uşă.

Pe stradă nu exista nimic care să-l intimideze. Era o parte destul de liniştită a oraşului, departe de zonele comerciale zgomotoase şi cele industriale, cu hărmălaia lor. Pe strada următoare, un tocilar îşi făcea reclamă cu glas gutural. Sub streşinile caselor modeste, porumbeii uguiau fără tragere de inimă. Undeva, în apropiere, crescu şi se stinse un bocănit de copite, însoţit de scârţâitul unor roţi de trăsură. În rest, domnea tăcerea.

Trecuse deja prin faţa casei în ambele direcţii, şi nu îndrăznea s-o mai facă, de teamă că Ardee ar fi putut să-l vadă pe fereastră, să-l recunoască şi să se întrebe ce naiba punea la cale. Aşa că dădea târcoale prin capătul străzii, repetând în sinea lui ce să spună când ea avea să apară la uşă.

„M-am întors…” Nu, nu, prea patetic. „Bună, ce faci?” Nu, prea indiferent. „Sunt eu, Luthar.” Prea sec. „Ardee… Mi-a fost dor de tine.” Prea vulnerabil. Văzu un bărbat care-l privea încruntat din cadrul ferestrei de la etaj, tuşi şi porni cu pas grăbit spre casă, murmurând iar şi iar:

– Hai s-o fac, hai s-o fac, hai s-o fac…

Lovi cu pumnul în lemnul uşii. Apoi aşteptă, cu inima bubuindu-i între dinţi. Se auzi zăvorul, iar Jezal afişă cel mai dulceag zâmbet. Uşa se deschise şi din prag îl privi o fată mică de statură, cu faţa rotundă, deloc atrăgătoare. Nu încăpea nicio îndoială că, oricât de mult s-ar fi schimbat lucrurile, nu putea fi Ardee.

– Da?

– Ăăă…

O servitoare. Cum putuse fi atât de naiv încât să creadă că Ardee ar fi deschis ea însăşi uşa? Era o femeie simplă, dar nu o

cerşetoare. Îşi drese glasul.

– M-am întors… Vreau să zic… Ardee West mai locuieşte aici?

– Da, răspunse slujnica, deschizându-i uşa atât cât să poată păşi în antreul întunecos. Cine să-i spun c-o caută?

– Căpitanul Luthar.

Capul fetei se întoarse brusc, ca smucit de o sfoară nevăzută.

– Căpitanul… Jezal dan Luthar?

– Da, mormăi Luthar, nedumerit.

Oare se putea ca Ardee să fi vorbit despre el cu ajutoarele din casă?

– A… aha, dacă aşteptaţi puţin…

Servitoarea arătă spre o uşă şi plecă grăbită, cu ochii mari, de parcă ar fi venit în vizită nimeni altul decât Împăratul din Gurkhul.

Camera de zi, slab luminată, dădea impresia că fusese decorată de cineva fără prea mulţi bani, fără prea mult bun-gust şi în orice caz fără suficient spaţiu pentru ambiţiile pe care le avea. Conţinea câteva scaune cu tapiseria în culori stridente, un dulap peste măsură de mare şi ornamentat şi, pe un perete, un tablou monumental care, dacă ar fi fost doar cu puţin mai mare, ar fi necesitat ca încăperea să fie extinsă până în casa de-alături. Două fascicule de lumină, prin care pluteau firişoare de praf, intrau printre perdele, făcând să lucească suprafaţa foarte lustruită a unei mese antice şi cam strâmbe. Fiecare piesă, luată în parte, ar mai fi mers, dar toate laolaltă dădeau un efect sufocant. Totuşi, îşi spuse Jezal, privind încruntat în jur, venise s-o vadă pe Ardee, nu să admire mobila.

Era ridicol. I se înmuiaseră genunchii, avea gura uscată, capul i se învârtea şi cu fiecare mişcare se simţea tot mai rău. Nici în Aulcus, cu o hoardă de shanka repezindu-se spre el cu urlete, nu-i fusese atât de frică. Nervos, dădu ocol camerei, încleştându-şi şi descleştându-şi pumnii. Aruncă o privire afară, în strada liniştită. Se aplecă peste un scaun, ca să privească mai îndeaproape pictura enormă. Un rege musculos stătea tolănit pe un tron uriaş, în timp ce nişte lorzi cu pulpane îmblănite făceau plecăciuni şi se gudurau pe la picioarele lui. Harod cel Mare, bănui Jezal, deşi nu prea avea de ce să se bucure. Subiectul favorit de conversaţie al lui Bayaz, şi cel mai obositor, fusese acel om, cu izbânzile lui. Din partea lui Jezal, Harod cel Mare putea fi foarte bine pus la murat în oţet. Harod cel Mare putea să se ducă…

– Măi, măi, măi…

Stătea în uşă, cu lumina din hol aureolându-i părul brunet şi contururile rochiei albe. Îşi ţinea capul înclinat într-o parte, iar pe faţa umbrită i se zărea un zâmbet vag. Nu părea să se fi schimbat deloc. Atât de des în viaţă, momente îndelung anticipate se transformă în dezamăgiri profunde. Faptul de a o revedea pe Ardee, după o despărţire atât de îndelungată, era fără îndoială o excepţie. Toate replicile lui pregătite cu atâta grijă se mistuiră într-o clipă, lăsându-l cu capul la fel de gol ca prima oară când o văzuse înaintea ochilor.

– Aşadar, eşti viu, murmură ea.

– Da… ăă… aproape, replică Jezal, cu un surâs încurcat. Credeai c-am murit?

– Speram.

Acest răspuns îi şterse zâmbetul de pe chip, ca o lovitură neaşteptată.

– Când am văzut că nu primeam nici măcar o scrisoare. Dar, de fapt, m-am gândit că doar mă uitaseşi.

Jezal tresări.

– Îmi pare rău că nu ţi-am scris. Foarte rău îmi pare. Voiam să…

Ardee închise uşa şi se rezemă de ea, cu mâinile la spate şi o expresie încruntată.

– N-a trecut o zi să nu vreau să-ţi scriu. Dar fusesem chemat departe şi n-am apucat să spun nimănui, nici chiar familiei mele. Eram… eram tocmai în vest.

– Ştiu. Tot oraşul vorbeşte şi, dacă până şi eu am auzit, înseamnă că ştie într-adevăr toată lumea.

– Ai auzit?

Ardee arătă cu capul spre hol:

– Servitoarea mi-a spus.

– Servitoarea?

Cum naiba putuse afla cineva din Adua despre peripeţiile lui, şi mai ales slujnica lui Ardee West? Dintr-odată, începură să-l asalteze tot felul de imagini neplăcute. Mulţimi de slugi chicotind în timp ce şi-l imaginau zăcând şi văicărindu-se, cu mutra făcută praf. Toată lumea trăncănind cum arăta ca un nătărău, primind de mâncare cu lingura de la un malac nordic plin de cicatrice. Simţi că roşea până-n vârful urechilor.

– Şi ce-a spus?

– Păi, ştii… răspunse Ardee, absentă, pornind prin cameră. Că

te-ai urcat pe ziduri, la asediul din Darmium, aşa e? Că le-ai deschis porţile oamenilor Împăratului şi aşa mai departe…

– Cum…? făcu el, mai mirat ca oricând. Darmium? Vreau să zic… cine i-a spus…?

Ardee se apropia tot mai mult, şi mai mult, făcându-l să se bâlbâie şi, în cele din urmă, să se întrerupă, încurcat. Ajunsă la un pas, ridică privirea spre chipul lui, cu buzele întredeschise. Atât de aproape era, încât Jezal se aplecă puţin înainte, anticipând, cu ochii pe jumătate închişi şi simţind furnicături pe buze… Apoi, Ardee trecu mai departe, cu părul aproape plesnindu-l peste faţă, şi se duse la dulap, pe care-l deschise să scoată o carafă. Jezal rămase pe loc, ca un naufragiat în mijlocul covorului.

Tăcând prosteşte, o privi cum umplea două pahare, după care îi oferi unul, vărsând puţin vin care se prelinse pe o parte.

– Te-ai schimbat.

Pe neaşteptate, Jezal simţi un val de ruşine, iar mâna i se ridică smucit, pentru a-şi acoperi instinctiv cicatricea de pe falcă.

– Nu la asta m-am referit. Sau, mă rog, nu numai la asta. La toate. Într-un fel, arăţi complet diferit.

– Păi, eu…

Efectul ei asupra lui, dacă asta era cu putinţă, se dovedea şi mai puternic decât în trecut. Pe-atunci, nu existase toată povara aşteptării, toată visarea cu ochii deschişi, toată anticiparea, cât era ziua de lungă, în sălbăticie.

– Mi-a fost dor de tine.

O spusese pe negândite, după care simţi că roşea şi încercă să schimbe subiectul.

– Ai mai primit veşti de la fratele tău?

– Îmi scrie în fiecare săptămână.

Ardee îşi bău paharul, dând capul pe spate, apoi începu să-l umple din nou.

– Cel puţin, de când am aflat că mai e în viaţă.

– Poftim…?

– Credeam că murise, vreme de o lună sau chiar mai mult. A scăpat din luptă ca prin urechile acului.

– A avut loc o luptă? scânci Jezal, cu o clipă înainte de a-şi aminti că era un război în curs de desfăşurare: sigur că se purtau lupte; făcu un efort să vorbească normal. Ce luptă?

– Cea în care a fost ucis Prinţul Ladisla.

– Ladisla a murit? se miră el, cu glasul subţiindu-i-se din nou,

ca al unei fetiţe.

Cu cele câteva ocazii când îl văzuse pe moştenitorul tronului, acesta arătase atât de plin de sine, încât părea de neînvins. Îi venea greu să creadă că putuse fi pur şi simplu înjunghiat cu o sabie sau străpuns de o săgeată, murind ca un om oarecare – dar asta se întâmplase.

– Apoi, a fost ucis şi fratele lui…

– Raynault? Omorât?

– Asasinat în patul său, la palat. Când o să moară regele, vor alege unul nou, prin vot în Consiliul Deschis.

– Prin vot…?

Acum vorbea atât de ascuţit, încât aproape că-l ustura gâtul.

Ardee îşi umplea deja paharul pentru a treia oară.

– Solul lui Uthman a fost spânzurat pentru crimă, deşi se prea poate să fi fost nevinovat, aşa că războiul cu gurkienii se lungeşte…

– Acum suntem în război şi cu gurkienii?

– Dagoska a căzut la începutul anului.

– Dagoska… a căzut?

Jezal îşi goli paharul dintr-o sorbitură prelungă şi rămase cu privirea spre covor, încercând să-şi pună gândurile în ordine. N-ar fi trebuit să fie surprins, desigur, că lucrurile îşi urmaseră cursul în lipsa lui, dar nu prea se aşteptase ca lumea să se-ntoarcă total cu susu-n jos. Război cu gurkienii, bătălii în Nord, voturi pentru a alege un rege nou…?

– Mai vrei unul? îl întrebă Ardee, înclinând carafa pe care o ţinea în mână.

– Cred că n-ar strica.

Mari evenimente, desigur, întocmai aşa cum spusese Bayaz. O privi cum turna, încruntându-se concentrată, aproape cu furie, în timp ce vinul gâlgâia în pahar. Observă pe buza ei de sus o mică cicatrice pe care înainte n-o băgase de seamă şi simţi brusc imboldul de a o atinge, de a-şi trece degetele prin părul ei, de a o strânge la piept. Evenimente importante, dar totul părea atât de neînsemnat în comparaţie cu ceea ce se întâmpla acum, în camera aceea. Cine putea şti? Cursul vieţii lui putea să se schimbe în următoarele câteva momente, dacă-şi găsea cuvintele potrivite şi se îndura să le rostească.

– Chiar mi-a fost dor de tine, îngăimă el – un efort mizerabil, pe care şi-l acoperi cu un pufnet înverşunat.

– Nu fi prost.

O prinse de mână, făcând-o să-l privească în ochi.

– Prost am fost toată viaţa. Acum, nu mai sunt. Au fost timpuri, acolo pe câmpie, când singurul lucru care mă mai ţinea în viaţă era gândul că... că s-ar putea să fiu din nou cu tine. În fiecare zi voiam să te văd...

Ardee nu făcea decât să se încrunte, complet neclintită. Faptul că nu se topea în braţele lui era enorm de frustrant, după toate cele prin care trecuse.

– Ardee, te rog, n-am venit aici să ne certăm.

În timp ce turna încă un pahar, Ardee coborî privirea spre podea.

– Nu ştiu de ce-ai venit.

„Fiindcă te iubesc şi vreau să nu ne mai despărţim niciodată! Te rog, spune-mi c-ai să fii soţia mea!”

Fusese cât pe ce s-o rostească, dar în ultimul moment îi văzu expresia dispreţuitoare şi se stăpâni. Uitase complet cât putea fi de dificilă.

– Am venit ca să-ţi spun că-mi pare rău. Te-am dezamăgit. M-am grăbit cât am putut, dar îmi dau seama că eşti indispusă. Voi reveni altă dată.

Trecu pe lângă ea, spre uşă, dar Ardee ajunse acolo prima, răsuci cheia şi o smulse din broască.

– Mă laşi singură aici, fără să-mi trimiţi nicio scrisoare, şi pe urmă, când te-ntorci în sfârşit, vrei să pleci fără un sărut măcar?

Făcu un pas nesigur spre el, iar Jezal se pomeni bătând în retragere.

– Ardee, te-ai îmbătat.

– Sunt beată tot timpul, replică ea, cu o smucitură nervoasă a capului. Nu ziceai că ţi-a fost dor de mine?

– Ba da, mormăi el, cu un început de spaimă pe care n-o prea înţelegea, dar mă gândeam...

– Vezi, asta-i problema ta. Că gândeşti. Şi nu te pricepi deloc.

Îl împinse înapoi, spre marginea mesei, iar sabia lui Jezal se încurcă aşa de rău printre picioare, încât fu nevoit să se rezeme cu o mână ca să nu cadă.

– Nu te-am aşteptat? şopti Ardee, scăldându-i chipul în răsuflarea ei fierbinte, cu iz dulce-acrişor de vin. Aşa cum mi-ai cerut?

Gura sa o atinse uşor pe a lui, iar vârful limbii i se strecură afară şi-i trecu peste buze, în timp ce scotea un sunet slab din gât, ca un bolborosit, îndesându-se în el. Jezal îi simţi mâna

strecurându-se între picioarele lui, pentru a-l freca încet prin pantaloni.

Era o senzaţie plăcută, desigur, şi-l făcu să se întărească imediat. Extrem de plăcută, dar şi destul de îngrijorătoare. Privi nervos spre uşă.

– Şi servitorii…? bâigui el.

– Dacă nu le convine, n-au decât să-şi găsească naibii de lucru altundeva, ce, nu pot? Nu eu am fost cu ideea să-i tocmim.

– Atunci, cine… ahhh!

Ardee îşi strânsese degetele în părul lui, dureros, răsucindu-i capul ca să-i vorbească drept în faţă:

– Lasă-i încolo! Pentru mine ai venit aici, nu?

– Da… da, desigur!

– Atunci, zi odată! insistă ea, apăsându-i cu putere mâna pe pantaloni, aproape dureros.

– Ăă… am venit pentru tine.

– Aşa, şi? Iată-mă.

Degetele ei moşmondeau la cingătoare, până i-o desfăcură.

– Acum nu mai ai de ce să te sfieşti.

Jezal încercă s-o apuce de încheietura mâinii.

– Ardee, aşteaptă…

Cealaltă mână îl plesni usturător peste obraz, smucindu-i capul într-o parte, destul de tare pentru a face să-i ţiuie urechile.

– De şase luni stau aici fără să fac *nimic!* îi şuieră în faţă, cu vorbele cam împleticite. Ai idee cât m-am plictisit? Şi-acuma-mi zici *s-aştept?* Mai du-te-n mă-ta!

Îşi înfipse brutal mâna în pantalonii lui şi-i scoase scula, frecându-i-o, în timp ce cu cealaltă mână îi strângea obrajii. Jezal închise ochii, gâfâind sacadat spre gura ei, fără să mai aibă în minte altceva decât degetele acelea…

Dinţii ei îi muşcară mărunt buza, aproape dureros, apoi mai tare.

– Au, gemu Jezal. Ah…!

Categoric, îl muşca. Înverşunat, ca şi cum buza lui ar fi fost o bucată de zgârci pe care s-o roadă. Încercă să se ferească, dar masa era în spatele lui, iar Ardee îl ţinea strâns. Durerea era aproape la fel de intensă ca şocul, după care, cum muşcăturile continuau, se înteţi şi mai mult.

– Aaau!

O înhăţă de încheietura mâinii şi i-o răsuci la spate, smucindu-i braţul în sus, pentru ca s-o împingă peste masă. O auzi icnind,

când se lovi cu faţa de lemnul lustruit.

Jezal rămase deasupra ei, încremenit, cu gustul sărat al sângelui în gură. Văzu, prin părul încâlcit al lui Ardee, un ochi întunecat, lipsit de expresie, privindu-l peste umărul răsucit. Părul îi fremăta în dreptul gurii, în timp ce respira sacadat. Brusc, îi dădu drumul şi-i văzu braţul mişcându-se, cu urmele roşii lăsate de degetele lui pe piele. Mâna ei alunecă în jos, apucă rochia şi o ridică, apoi încă o dată, până când poalele i se adunară în talie, iar fundul ei gol, palid, îl atrase ca un magnet.

Mda... O fi fost el un om nou, dar tot om era.

La fiecare impuls, capul ei se lovea de ipsosul peretelui, iar pielea lui îi plesnea partea dinapoi a coapselor; pantalonii se lăsau tot mai jos, până când garda sabiei ajunse să se frece de covor. La fiecare mişcare, masa trosnea tot mai sonor, ritmic, parcă indignată, ca şi cum Jezal şi Ardee s-ar fi regulat pe spinarea unui bătrân morocănos. La fiecare împingere, Ardee scotea un geamăt, Jezal câte un icnet, nu neapărat de plăcere sau de durere, ci mai degrabă o manevră respiratorie necesară, ca răspuns la exerciţiul fizic viguros. Totul se termină cu o repeziciune bine-venită.

Atât de des în viaţă, unele momente îndelung anticipate se dovedesc a fi profund dezamăgitoare. Fără îndoială, era una dintre acele ocazii. Când petrecea atâtea ore nesfârşite pe câmpie, amorţit în şa şi temându-se pentru viaţa lui, visând s-o revadă pe Ardee, nu avusese în minte tocmai o împerechere grăbită şi violentă pe masa din camera aia de zi lipsită de gust. După ce terminară, Jezal îşi îndesă cariciul ofilit înapoi în pantaloni, vinovat şi ruşinat, şi extrem de nefericit. Auzind ţăcănitul cataramei de la centură îi veni să se dea cu capul de pereţi.

Ardee se ridică, îşi lăsă poalele să cadă la loc, netezindu-şi-le, cu faţa spre podea. Jezal o luă de umăr.

– Ardee...

Îl respinse furioasă şi se îndepărtă. Aruncă în spate un obiect care căzu cu zgomot pe covor. Cheia de la uşă.

– Poţi să pleci.

– Pot să... ce?

– Să pleci! Ai primit ce voiai, nu?

Nevenindu-i să creadă, Jezal îşi linse buza înroşită de sânge.

– Crezi că asta voiam?

Nimic decât tăcere.

– Te iubesc.

Ardee reacţionă cu un soi de tuse, ca şi cum i-ar fi venit să verse, şi clătină încet din cap.

– De ce?

Nu era sigur că ştia. Nu era sigur ce voia, ce mai simţea… Ar fi dorit s-o ia de la început, dar nu ştia cum. Totul era un coşmar inexplicabil, din care sperase să se deştepte cât mai curând.

– Cum adică, de ce?

Aplecându-se spre el, cu pumnii strânşi, Ardee ţipă:

– Sunt o nenorocită de două parale! Toată lumea care mă cunoaşte mă urăşte! Şi propriul meu tată mă ura! Şi fratele meu!

Vocea i se frânse, faţa i se schimonosi, în timp ce gura continua să împroaşte cu furie şi deznădejde:

– Tot ce ating, distrug! Nu-s decât o baligă! Cum de nu-ţi dai seama?

Şi-şi acoperi cu mâinile faţa, întorcându-se cu spatele. Umerii i se zguduiau.

Jezal clipi din ochi, cu buza tremurându-i. Vechiul Jezal dan Luthar s-ar fi repezit, cel mai probabil, să ia cheia, s-o tulească din cameră şi-n lungul străzii, pentru a nu se mai întoarce niciodată, socotindu-se norocos că scăpase atât de uşor. Cel nou se gândea şi el s-o facă. Se gândea, nu glumă. Dar avea mai mult caracter. Sau, cel puţin, aşa-şi spunea.

– Te iubesc.

În gura lui plină de sânge, cuvintele aveau gust de minciuni, dar acum mersese prea departe ca să se mai întoarcă din drum.

– Încă te mai iubesc.

Traversă camera şi, cu toate că Ardee încercă să-l respingă, o cuprinse cu braţele.

– Nu s-a schimbat nimic.

Îşi strecură degetele în părul ei şi-i cuprinse capul la piept, în timp ce ea plângea încet, suspinând şi cu nasul curgându-i pe pieptarul uniformei lui pestriţe.

– Nimic nu s-a schimbat, şopti din nou Jezal.

Dar, desigur, se schimbaseră multe.

Ora mesei

Nu stăteau aşezaţi atât de aproape încât să se vadă că erau împreună. „Doi oameni care, într-o zi oarecare, şi-au pus întâmplător fundurile pe aceeaşi scândură.” Era dimineaţa devreme şi, cu toate razele soarelui care făceau ca pe Glokta să-l doară ochii şi poleiau cu auriu iarba înrourată, copacii ce foşneau şi apa vălurită din parc, în aer se simţea o muşcătură friguroasă. Lordul Wetterlant obişnuia în mod vădit să se trezească devreme. „Dar şi eu sunt la fel, în fond. Nimic nu încurajează omul să se dea jos din pat mai mult ca o noapte-ntreagă în care l-au ţinut treaz nişte crampe arzătoare.”

Înălţimea Sa vârî mâna într-o pungă de hârtie, scoase câteva firimituri de pâine, cu degetul mare şi cel arătător, şi le aruncă la picioare. Câteva raţe pline de importanţă se adunaseră deja, iar acum se agitau cu îndârjire, făcând eforturi să ajungă la firimituri, sub privirea bătrânului nobil a cărui faţă ridată arăta ca o mască moale şi lipsită de orice emoţie.

– Nu-mi fac niciun fel de iluzii, Superior Glokta, spuse el tărăgănat, aproape fără să-şi mişte buzele şi neridicând deloc privirea. Nu sunt un om destul de mare ca să iau parte la întrecerea asta, chiar dacă aş dori. Dar sunt îndeajuns de mare ca să mă aleg şi eu cu ceva. Am de gând să iau cât pot.

Aşadar, drept la subiect, măcar acum. Nu e nevoie să vorbim despre vreme, despre ce ne mai fac copiii, sau despre calităţile comparative ale raţelor de culori diferite.

– Nu e nimic rău în asta.

– Nici eu nu cred. Am o familie de hrănit, şi se înmulţeşte de la un an la altul. Sfătuiesc insistent pe oricine să nu facă prea mulţi copii.

Ha! Asta n-ar trebui să fie o problemă.

– Şi apoi, ţin şi câini, care trebuie să fie hrăniţi şi ei şi au o mare poftă de mâncare.

Wetterlant lăsă să-i scape un oftat prelung, ţiuitor, şi le mai aruncă păsărilor un pumn de firimituri.

– Cu cât urci mai sus în rang, Superior Glokta, cu atât cei care depind de tine cer mai zgomotos firimituri; e o realitate tristă.

– Porţi pe umeri o grea răspundere, domnul meu, replică Glokta, strâmbându-se din cauza unui spasm al piciorului, pe

care şi-l întinse prudent până-şi simţi genunchiul trosnind uşor. Cât de grea, dacă pot să întreb?

– Am propriul meu vot, fireşte, şi controlez voturile altor trei scaune din Consiliul Deschis. Familii unite cu a mea prin legături de pământ, de prietenie, de căsătorie şi printr-o veche tradiţie.

Legături care, în momente ca astea, se pot dovedi lipsite de orice substanţă.

– Eşti sigur de aceia trei?

Wetterlant îşi întoarse privirea rece spre Glokta.

– Nu sunt un neghiob, Superior Glokta. Îmi ţin câinii legaţi bine în lanţ. Sunt sigur de ei. Pe cât de siguri putem fi de orice, în asemenea vremuri nesigure.

Mai aruncă nişte firimituri în iarbă, iar raţele măcăniră, ciugulind şi dând una-n alta cu aripile.

– Aşadar, patru voturi în total.

O porţie deloc neînsemnată din marea plăcintă.

– Patru voturi în total.

Glokta îşi drese glasul, uitându-se scurt în jur ca să se asigure că nu-i auzea nimeni. O fată cu o expresie tragică privea neliniştită spre apă, la câţiva paşi, pe cărare. Doi ofiţeri din Garda Regelui, cu uniformele răvăşite, stăteau pe altă bancă, tocmai pe malul opus, comentând zgomotos care se îmbătase mai rău în noaptea trecută. *Oare fata aia tristă trage cu urechea pentru Lordul Brock? Vor raporta cei doi ofiţeri Înaltului Judecător Marovia? Peste tot văd agenţi, ceea ce e cu atât mai bine. Peste tot sunt agenţi.* Continuă într-o şoaptă abia auzită:

– Eminenţa Sa ar fi dispus să ofere câte cincisprezece mii de mărci pentru fiecare vot.

– Înţeleg, răspunse Wetterlant, fără ca ochii săi cu pleoape grele să tresară măcar. Atât de puţină carne nu prea i-ar mulţumi pe câinii mei. Iar pentru masa mea n-ar mai rămâne nimic. Se cuvine să-ţi spun că Lordul Barezin, vorbind foarte pe ocolite, mi-a oferit deja optsprezece mii pe vot, precum şi o suprafaţă de teren excelentă, învecinată cu propriile mele moşii. Pădure de vânătoare, cu cerbi. Eşti vânător, Superior Glokta?

– Am fost, replică Glokta, bătându-şi cu palma piciorul vătămat. Dar a trecut ceva timp de-atunci…

– Aha… Toată compasiunea mea. Dintotdeauna mi-a plăcut sportul. Pe urmă, însă, a venit să mă viziteze Lordul Brock.

Ce fermecător, pentru voi amândoi…

– A fost atât de bun să-mi facă o ofertă de douăzeci de mii,

plus o combinaţie foarte potrivită între fiica lui cea mai mică şi fiul meu cel mare.

– Şi ai primit?

– I-am spus că e prea devreme ca să accept ceva.

– Nu mă îndoiesc că Eminenţa Sa ar putea ajunge la douăzeci şi unu, dar asta ar trebui să fie…

– Omul Înaltului Judecător Marovia mi-a oferit deja douăzeci şi cinci.

– Harlen Morrow? şuieră Glokta, printre dinţii care-i mai rămăseseră.

Lordul Wetterlant înălţă o sprânceană.

– Cred că aşa se numea.

– Regret că în prezent nu pot decât să egalez această ofertă. Îl voi informa pe Eminenţa Sa despre poziţia dumitale.

Plăcerea lui, sunt convins, nu va cunoaşte limite.

– Aştept cu nerăbdare o veste de la dumneata, Superior Glokta.

Wetterlant se întoarse spre raţe şi le mai învrednici cu câteva firimituri, privind cu un zâmbet vag în jurul buzelor cum se ciorovăiau între ele.

Glokta şontâcăia chinuitor spre casa oarecare din strada deloc ieşită din comun, cu un fel de surâs pe chip. *Măcar câteva momente în care scap de compania sufocantă a celor mari şi a celor buni. Momente în care nu e nevoie să mint, să înşel, sau să fiu atent la cuţite înfipte-n spate. Poate că voi găsi chiar şi o cameră care să nu pută a Harlen Morrow. Ar fi înviorător…*

Tocmai când ridica pumnul să ciocănească, uşa se deschise brusc, iar Glokta se pomeni privind chipul zâmbăreţ al unui om în uniformă de ofiţer al Gărzii Regelui. Era o întâlnire atât de neaşteptată, încât în primul moment nici nu-l recunoscu. Apoi, simţi un val de deznădejde.

– Ei, Căpitane Luthar… Ce surpriză!

Şi încă una foarte neplăcută.

Se schimbase considerabil. Unde pe vremuri avusese trăsături netede, băieţeşti, de-atunci dobândise o înfăţişare oarecum unghiulară, chiar brăzdată de vremi. Dacă odinioară îşi ţinuse bărbia în sus, cu aroganţă, acum avea pe chip o expresie aproape de scuză. Îşi lăsase şi barbă, poate într-o încercare nereuşită de a-şi ascunde o cicatrice păcătoasă la înfăţişare, care-i străbătea gura şi bărbia. *Deşi nu-l face nici pe departe să*

arate mai puţin urât, din păcate...

– Inchizitor Glokta... ăă...

– Superior.

– Serios? clipi din ochi Luthar. Păi... în cazul ăsta...

Zâmbetul destins reapăru, iar Glokta avu surpriza unei strânsori cordiale de mână.

– Felicitări, mi-ar plăcea mult să stăm de vorbă, dar mă cheamă datoria. Nu stau mult în oraş, înţelegi... Plec în Nord...

– Desigur.

Glokta se uită încruntat după el, în timp ce se îndepărta pe stradă cu pas săltat, aruncând doar o privire peste umăr, pe furiş, când dădu colţul. *Ceea ce mă lasă doar cu întrebarea: ce-a căutat aici?* Intră şchiopătând pe uşa deschisă şi o închise încet în urma lui. *Deşi, la drept vorbind, un tânăr care părăseşte casa unei tinere dimineaţa, devreme?... Nu prea e nevoie de Inchiziţia Maiestăţii Sale ca să rezolve un asemenea mister. La urma urmei, n-am avut şi eu parte de plecări ca asta în primele ceasuri ale zilei? Prefăcându-mă că speram să nu fiu observat, dar de fapt nădăjduind să fi fost?...* Intră pe uşa camerei de zi. *Sau, poate, acela era alt om?*

Ardee West stătea cu spatele spre el, iar Glokta auzi sunetul vinului turnat în pahar.

– Ai uitat ceva? întrebă ea peste umăr, cu o voce înceată şi jucăuşă.

Nu e tocmai tonul pe care să-l aud prea des din partea unei femei. Oroarea, dezgustul şi o undă de milă abia simţită sunt mult mai comune. Se auzi sunetul sticlei puse pe masă.

– Sau ai ajuns la concluzia că nu poţi trăi fără încă un...

Când se întoarse, avea pe faţă un zâmbet strâmb, dar acesta se şterse brusc, la vederea celui care intrase în odaie.

Glokta pufni:

– Nu-ţi face griji, văd la toată lumea asemenea reacţii. Chiar şi la mine, dimineaţa, când mă uit în oglindă.

Dacă sunt în stare să mă ţin pe picioare în faţa blestemăţiei...

– Nu despre asta e vorba, şi-o ştii foarte bine. Pur şi simplu, nu mă aşteptam să intri aşa în casă.

– Atunci, în dimineaţa asta toţi am trecut prin momente şocante. N-ai să ghiceşti cu cine m-am întâlnit la tine în antreu.

Ardee îngheţă o clipă, apoi aruncă din cap cu nepăsare şi sorbi vin din pahar.

– Nu-mi dai niciun indiciu?

– Bine, o să-ţi dau.

Strâmbându-se, Glokta se potrivi pe un scaun, cu piciorul care-l durea întins în faţa lui.

– Un tânăr ofiţer din Garda Regelui, pe care-l aşteaptă un viitor strălucit, fără îndoială.

Deşi toţi mai putem spera şi altceva…

Ardee îl privi încruntată, peste buza paharului.

– În Garda Regelui sunt atât de mulţi ofiţeri, încât abia dacă-i pot deosebi.

– Zău? Ăsta a câştigat Turnirul de anul trecut, cred.

– Nici nu mai ţin minte cine ajunsese în finală. În fiecare an e la fel, nu găseşti?

– Adevărat. De pe vremea când concuram şi eu, a tot luat-o în jos. Dar mă gândeam că pe băiatul ăsta l-ai fi putut reţine. Arată de parcă l-ar fi lovit cineva în faţă, de când ne-am văzut ultima oară. Destul de rău, aş zice.

Deşi nici pe departe atât de rău pe cât mi-ar fi plăcut.

– Eşti supărat pe mine, replică Ardee, deşi fără să pară câtuşi de puţin preocupată.

– Mai degrabă dezamăgit. Dar la ce te-ai fi aşteptat? Te crezusem mai deşteaptă.

– Deşteptăciunea nu e o garanţie a comportamentului raţional. Aşa zicea tatăl meu tot timpul.

Îşi termină vinul, cu o smucitură îndelung exersată a capului.

– Nu-ţi face probleme. Îmi port şi singură de grijă.

– Ba nu poţi. M-am lămurit cu prisosinţă. Îţi dai seama ce-o să se-ntâmple dacă află lumea? Vei fi proscrisă.

– Şi ce contează? se strâmbă Ardee. Te vei mira, poate, să afli că am început să fiu din când în când invitată la palat. Nu mi se pare deloc o situaţie jenantă. Nimeni nu vorbeşte cu mine.

În afară de mine, desigur, dar eu nu sunt tocmai genul de companie pe care s-o spere tinerele femei.

– Pe toţi îi doare-n cur de ce fac eu. Dacă află, nu va fi cu nimic mai rău decât ce aşteaptă de la o stricată ca mine. Ai naibii oameni de rând, nu se stăpânesc cu nimic mai mult decât animalele, ce, nu ştii? Oricum, nu mi-ai spus chiar tu că pot să mi-o trag cu cine am chef?

– Ţi-am mai spus şi altceva: cu cât mai puţin, cu atât mai bine.

– Şi cred că la fel le-ai zis tuturor cuceririlor tale, nu?

Glokta se strâmbă. *Nu tocmai. Le rugam, le îmbiam, le*

ameninţam şi le bruscam. Frumuseţea ta m-a rănit, m-a rănit drept în inimă! Sunt distrus, am să mor fără tine! N-ai pic de milă? Nu mă iubeşti? Am făcut totul, numai instrumentele nu le-am arătat, şi pe urmă, când am primit ce doream, am dat cu piciorul şi m-am dus vesel la următoarea, fără o singură privire în urmă.

– Ha! pufni Ardee, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile. Sand dan Glokta, ţinând predici despre beneficiile castităţii? Te rog! Câte femei ai distrus, înainte de a te distruge şi pe tine gurkienii? Erai notoriu!

Pe gâtul lui Glokta începu să tremure un muşchi, şi-şi învârti umărul până-l simţi relaxându-se din nou. *Are şi ea dreptatea ei. Poate că o vorbă bună cu domnul respectiv va rezolva totul. O vorbă bună sau o noapte rea cu practicianul Frost.*

– Patul tău e treaba ta, cred, cum zic styrienii. În orice caz, cum se face că marele Căpitan Luthar a ajuns să se învârtească printre civili? N-are nordici de căsăpit? Cine-o să salveze Anglia cât timp e el aici?

– N-a fost în Anglia.

– Nu?

I-a găsit tăticul un loc călduţ, unde să nu stea în drum nimănui, aşa-i?

– A fost în Vechiul Imperiu sau cam pe-acolo. Dincolo de mare, la apus, foarte departe, spuse Ardee – şi oftă, ca şi cum ar fi auzit o droaie despre acel subiect, şi ajunsese în culmea plictiselii.

– Vechiul Imperiu? Ce naiba a căutat acolo?

– De ce nu-l întrebi pe el? O călătorie nemaipomenită. Vorbea mult despre un nordic. Unul, Nouădegete, sau aşa ceva.

Capul lui Glokta se ridică smucit.

– Nouădegete?

– Mhm… El, şi un bătrân chel.

Un val de tresăriri străbătu chipul superiorului.

– Bayaz…

Ardee ridică din umeri şi mai trase o duşcă din pahar, cu gesturi de beţivancă. *Bayaz. Asta ne mai lipsea, acum când vin alegerile, ca bătrânul mincinos să scoată iar la lumină capul ăla pleşuv.*

– Şi acum e aici, în oraş?

– De unde să ştiu eu? bombăni Ardee. Mie nu-mi spune nimeni nimic.

Atât de multe în comun

Ferro dădea târcoale prin cameră, încruntată. Îşi vărsa dispreţul în aerul cu miros dulceag, peste tapiseriile foşnitoare, prin ferestrele mari şi balconul înalt din spatele lor. Se strâmba la vederea tablourilor întunecate cu regi palizi şi graşi, a mobilei lucitoare răspândite peste podeaua spaţioasă. Detesta acel loc, cu paturile sale moi şi oameni la fel de moi. Prefera incomparabil mai mult praful şi setea Ţinuturilor Rele din Kanta. Acolo, viaţa era grea, fierbinte şi scurtă.

Dar, cel puţin, era cinstită.

Uniunea asta şi acel oraş Adua, cu fortăreaţa Agriontului mai ales, erau doldora de minciuni, mai-mai să dea pe dinafară. Pe toate le simţea pe piele, ca nişte pete unsuroase pe care nu putea să şi le mai şteargă. Iar Bayaz era afundat drept în mijlocul lor. O ademenise să-l urmeze prin întreaga lume, pentru nimic. Nu găsiseră nicio armă străveche pe care s-o folosească împotriva gurkienilor. Iar acum zâmbea, râdea şi şuşotea tot felul de secrete cu bătrânii. Oameni care intrau pe uşă asudaţi după arşiţa de-afară şi plecau şi mai transpiraţi.

N-ar fi recunoscut-o în faţa nimănui. Dispreţuia nevoia de a o mărturisi faţă de sine însăşi. Îi era dor de Nouădegete. Deşi nu putuse niciodată s-o arate, se simţise mai în siguranţă alături de cineva în care putea avea încredere măcar pe jumătate.

Iar acum trebuia să se uite peste umăr la tot pasul.

Singura ei companie era ucenicul, adică mai rău decât nimic. Stătea şi se uita la ea în tăcere, fără să ia în seamă cartea de pe masa de-alături. O privea şi zâmbea fără chef, ca şi cum ar fi ştiut un lucru pe care ea nu l-ar fi ghicit niciodată. Ca şi cum ar fi fost o proastă că nu-şi dădea seama. Asta nu făcea decât s-o înfurie mai rău decât orice. Aşa că se învârtea prin cameră, încruntându-se în toate direcţiile, cu pumnii strânşi şi fălcile încleştate.

– Ar trebui să te întorci în Sud, Ferro.

Se opri în loc, uitându-se urât la Quai. Avea dreptate, desigur. Nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să-i lase-n urmă pentru totdeauna pe rozaliii ăia fără niciun Dumnezeu, să se ducă şi să-i înfrunte pe gurkieni cu arme pe care le cunoştea. Să le smulgă răzbunarea cu dinţii, la nevoie. Quai avea dreptate, dar asta nu

schimba cu nimic lucrurile. Ferro nu prea obişnuise niciodată să primească sfaturi.

– De unde ştii tu ce-ar trebui să fac şi ce nu, nătărău roz şi slăbănog ce eşti?

– Ştiu mai multe decât crezi, replică el, fără să-şi ia o clipă ochii de la ea. Semănăm mult, tu şi cu mine. Poate nu-ţi dai seama, dar totuşi aşa e. Avem atât de multe în comun…

Ferro se încruntă iar. Nu ştia ce voia să spună cu asta idiotul ăla bolnăvicios, dar nu-i plăcea deloc cum suna.

– Bayaz nu-ţi va aduce niciun lucru de care să ai nevoie. Nu e demn de încredere. Am descoperit prea târziu, dar tu încă mai ai timp. Ar trebui să-ţi găseşti un alt stăpân.

– N-am niciun stăpân, se răsti ea. Sunt liberă.

Un colţ al buzelor palide ale lui Quai tresări în sus.

– Nici unul dintre noi nu va fi vreodată liber. Pleacă. Aici nu e de tine.

– Atunci, tu de ce stai?

– Ca să mă răzbun.

Ferro se încruntă şi mai mult.

– Pentru ce să te răzbuni?

Ucenicul se aplecă înainte, cu ochii lui strălucitori aţintiţi spre ai ei. Uşa se deschise scârţâind, iar Quai închise brusc gura, se rezemă de spătar şi-şi mută privirea către fereastră. Ca şi cum nici n-ar fi avut de gând să scoată vreo vorbă.

Dracu' să-l ia de ucenic, cu şaradele lui afurisite. Ferro îşi întoarse spre uşă privirea furioasă.

Bayaz intră încet în cameră, ţinând cu grijă o ceaşcă de ceai în mână. Nici nu se uită în direcţia lui Ferro, în timp ce trecea pe lângă ea, ieşind pe uşa deschisă a balconului. Lua-l-ar dracu' şi pe Mag. Porni după el, îngustându-şi ochii din cauza luminii. Se aflau la un etaj superior, iar Agriontul se întindea în faţa lor, la fel ca atunci când ea şi Nouădegete se căţăraseră pe acoperişuri, cu mult timp în urmă. Grupuri de rozalii moleşiţi leneveau pe iarba sclipitoare de jos, aşa cum se întâmpla înainte ca Ferro să fi plecat spre Vechiul Imperiu. Şi totuşi, nu toate erau la fel.

Acum, peste tot prin oraş domnea un soi de teamă. Putea s-o observe pe fiecare faţă trandafirie şi fleşcăită. În fiecare cuvânt şi gest. O aşteptare cu sufletul la gură, aşa cum e aerul încremenit dinainte să înceapă furtuna. Ca un câmp cu iarbă uscată, gata să izbucnească în flăcări la cea mai mică scânteie. Nu ştia ce aşteptau, şi nici nu-i păsa.

Dar auzea vorbindu-se mult despre voturi.

Întâiul dintre Magi o privi cum ieşea pe uşă, în soarele puternic care făcea să-i lucească latura capului pleşuv.

– Un ceai, Ferro?

Ferro nu putea suferi ceaiul, iar Bayaz o ştia. Gurkienii îl beau când puneau la cale câte-o trădare. Îşi amintea cum îl beau soldaţii, în timp ce ea se zbătea prin praf. Îşi amintea de negustorii de sclavi, care-l beau când negociau preţurile. Şi-l amintea pe Uthman, bându-l în vreme ce râdea de furia şi neputinţa ei. Iar acum îl bea şi Bayaz, ţinând delicat ceşcuţa între degetul mare şi cel arătător, şi zâmbea.

Ferro scrâşni din dinţi.

– Aici am terminat, rozaliule. Mi-ai făgăduit răzbunare, şi nu mi-ai dat nimic. Mă duc înapoi în Sud.

– Chiar aşa? Ne-ar părea rău să te pierdem. Dar Gurkhulul şi Uniunea sunt în război. În momentul de faţă, nu pleacă nicio corabie spre Kanta. Şi s-ar putea nici să nu plece, o vreme.

– Şi-atunci, eu cum o s-ajung acolo?

– Ai dat de înţeles cât se poate de clar că nu eşti responsabilitatea mea. Ţi-am pus un acoperiş deasupra capului, iar tu n-ai arătat pic de recunoştinţă. Dacă vrei să pleci, n-ai decât să te descurci singură. Fratele meu, Yulwei, ar trebui să se întoarcă la noi curând. Poate va fi pregătit să te ia sub aripa lui.

– Nu-mi convine.

Bayaz se încruntă. O privire înfricoşătoare, poate, dar Ferro nu era Picior-Lung, nici Luthar şi nici Quai. Nu avea stăpân, şi nici nu urma să aibă vreodată.

– Am zis că nu-mi convine!

– De ce insişti să-mi pui răbdarea la încercare? Nu e fără margini, să ştii.

– Nici a mea.

Magul pufni.

– A ta nici măcar început n-are, cum ar putea confirma Meşterul Nouădegete, fără îndoială. Declar categoric, Ferro, că ai tot atâta farmec cât o capră, ba încă una năzuroasă.

Îşi boţi buzele şi sorbi delicat din ceai, înclinând ceaşca. Numai cu preţul unui mare efort reuşi Ferro să nu i-o zboare din mână şi să-i ardă nemernicului chelios şi una peste faţă.

– Dar dacă încă mai ai în minte lupta cu gurkienii…

– Tot timpul.

– Atunci, sunt sigur că pot găsi totuşi o întrebuinţare

talentelor tale. Ceva unde să nu fie necesar simţul umorului. Scopurile mele cu privire la gurkieni au rămas neschimbate. Lupta trebuie să continue, deşi cu alte arme.

Privirea îi lunecă într-o parte, spre marele turn care se înălţa deasupra fortăreţei.

Ferro nu se prea pricepea la frumuseţe şi-i păsa de ea cu atât mai puţin – dar, după părerea ei, clădirea era frumoasă. Acel munte de piatră golaşă nu arăta nici blând, nici îngăduitor. Forma sa exprima o onestitate brutală. O precizie nemiloasă se regăsea în unghiurile negre, ascuţite. Avea ceva care o fascina.

– Ce-i aia de-acolo? întrebă ea.

Ochii lui Bayaz se îngustară.

– Casa Creatorului.

– Şi ce-are înăuntru?

– Nu te priveşte.

Ferro fu cât pe ce să scuipe de enervare.

– Ai locuit acolo. L-ai slujit pe Kanedias. L-ai ajutat pe Creator în lucrările lui. Tu însuţi ne-ai zis toate astea, acolo, pe câmpie. Aşa că, spune-mi, ce-i înăuntru?

– Ai memorie bună, Ferro, dar uiţi un lucru. N-am găsit Sămânţa. Nu am nevoie de tine. Şi, mai ales, n-am niciun motiv să-ţi mai răspund la toate întrebările astea interminabile. Imaginează-ţi că m-am plictisit.

Sorbi iar din ceai, înţepat, ridicând sprâncenele, cu privirea spre rozaliii tolăniţi prin parc.

Ferro afişă un zâmbet forţat – sau ceva ce ar fi putut trece „zâmbet”. Cel puţin, îşi dezveli dinţii. Ţinea minte destul de bine ce spusese bătrâna aceea înverşunată, Cawneil, şi cât de mult îl iritase. Avea să facă şi ea acelaşi lucru.

– Creatorul. Încerci să-i furi secretele. Ai încercat să-i răpeşti şi fiica. Tolomei se numea. Tatăl său a aruncat-o de pe acoperiş. În schimbul trădării ei, de a-ţi fi deschis porţile. Greşesc, cumva?

Furios, Bayaz aruncă ultimii stropi de ceai peste balustrada balconului. Ferro îi privi cum sclipeau în soare, căzând spre pământ.

– Da, Ferro, Creatorul şi-a aruncat fiica de pe acoperiş. S-ar părea că nici unul dintre noi n-are noroc în dragoste, nu? Ghinionul nostru. Un ghinion cu atât mai mare pentru cei pe care-i iubim. Cine şi-ar fi închipuit că avem atât de multe în comun?

Ferro se întrebă dacă n-ar fi fost cazul să-i dea un brânci

nemernicului rozaliu de pe balcon, să se ducă după stropii lui de ceai. Totuşi, încă-i mai era dator, şi avea de gând să ia ce i se cuvenea. Aşa că se încruntă doar, retrăgându-se în odaie.

În cameră apăruse un nou-venit. Un bărbat cu păr cârlionţat şi zâmbet larg. Ţinea în mână un toiag lung, iar pe umăr, o taşcă de piele roasă. Era ceva straniu în ochii lui – unul deschis la culoare, altul mai închis. Şi privirea lor atentă avea ceva ciudat, care-o făcea pe Ferro bănuitoare. Chiar mai mult decât de obicei.

– A, faimoasa Ferro Maljinn. Iartă-mi curiozitatea, dar nu în fiecare zi întâlnesc o persoană cu… remarcabila dumitale obârşie.

Lui Ferro nu-i convenea că-i ştia numele, nici strămoşii, nici orice altceva în privinţa ei.

– Dumneata cine eşti?

– Unde mi-s manierele? Eu sunt Yoru Sulfur, din Ordinul Magilor, se prezentă el, întinzându-i mâna; Ferro nu i-o strânse, iar Sulfur se mulţumi să zâmbească. Nu fac parte dintre cei doisprezece de la început, desigur – nu eu. Sunt doar un gând apărut mai târziu. Un adaos. Cândva, i-am fost ucenic marelui Bayaz.

Ferro pufni. Aşa ceva nu-l făcea demn de încredere, în accepţia ei.

– Şi ce s-a întâmplat?

– Am absolvit.

Bayaz îşi aruncă ceaşca pe o masă de lângă fereastră, cu zgomot.

– Yoru, spuse el, iar noul sosit îşi plecă umil capul. Mulţumirile mele pentru ce-ai făcut până acum. Precis şi la obiect, ca de obicei.

Zâmbetul lui Sulfur se lăţi şi mai mult.

– O rotiţă mică într-o maşinărie mare, Maestre Bayaz, dar încerc să fiu o rotiţă rezistentă.

– Încă nu m-ai dezamăgit. Nu uit asta. Cum mai merge joculeţul tău următor?

– E gata să înceapă, la porunca dumitale.

– Hai să începem acum. Nu câştigăm nimic amânând.

– Voi face pregătirile. Am mai adus şi asta, aşa cum mi-ai cerut.

Îşi luă traista de pe umăr şi vârî cu grijă mâna înăuntru. Încet, scoase o carte. Mare şi neagră, cu coperte groase şi zgâriate, ciopârţite, arse pe margini.

– Cartea lui Glustrod, murmură el în şoaptă, de parcă s-ar fi temut să pronunţe cuvintele.

Bayaz se încruntă.

– Ţine-o la tine, pentru moment. A apărut o complicaţie neaşteptată.

– O complicaţie? întrebă Sulfur, introducând cartea la loc în taşcă, destul de uşurat.

– Ceea ce căutam noi… nu era acolo.

– Atunci…

– În privinţa celorlalte planuri, nu s-a schimbat nimic.

– Desigur, înclină iar Sulfur din cap. Lordul Isher va porni deja la drum.

– Foarte bine.

Bayaz aruncă o privire spre Ferro, ca şi cum abia atunci şi-ar fi amintit că mai era şi ea acolo.

– Deocamdată, poate eşti atât de bună să ne laşi singuri? Am un oaspete de care trebuie să mă ocup.

Ferro era bucuroasă să plece, dar nu se grăbi, fie şi numai pentru că Bayaz voia să scape de ea cât mai repede. Îşi coborî braţele de pe piept şi se întinse, stând pe loc. Apoi, porni spre uşă pe un drum ocolit, lăsându-şi picioarele să se târască pe podele, cu scrâşnete neplăcute care umpleau toată camera. Pe drum, se opri să se uite la un tablou, să împungă cu degetul un scaun, să atingă o vază lucioasă, fără ca nimic din toate astea s-o intereseze câtuşi de puţin. Tot timpul, Quai o urmărea cu privirea, Bayaz stătea încruntat, iar Sulfur îşi păstra pe buze micul său zâmbet complice. În uşă, Ferro se opri din nou.

– Acum?

– Da, acum! se răsti Bayaz.

Ferro se mai uită o dată prin cameră.

– Magi împuţiţi, pufni ea şi se strecură pe uşă afară.

Fu cât pe ce să dea peste un rozaliu înalt şi bătrân, aflat în camera alăturată. Acesta purta o robă groasă, în ciuda căldurii, iar pe umeri avea un lanţ sclipitor. În spatele lui stătea un bărbat masiv, posac şi atent. Un paznic. Lui Ferro nu-i plăcea înfăţişarea bătrânului roz. O privea de sus, cu bărbia ridicată, ca şi cum ar fi fost o căţea.

Ca şi cum ar fi fost o sclavă.

– Ssssss, îi sâsâi ea în faţă, când trecu pe-alături.

Omul scoase un pufnet indignat, iar paznicul său îi aruncă lui Ferro o privire severă. Nu-l luă în seamă. Privirile aspre nu

înseamnă nimic. Dacă avea chef să-i încaseze un genunchi în mutră, putea încerca s-o atingă. Totuşi, paznicul n-o făcu. Intrară amândoi pe uşă.

– A, Lord Isher! îl auzi ea pe Bayaz spunând, chiar înainte ca uşa să se închidă. Sunt încântat că ai reuşit să ne vizitezi într-un timp atât de scurt.

– Am venit imediat. Bunicul meu spunea mereu că…

– Bunicul dumitale a fost un om înţelept şi un bun prieten. Aş dori să discut cu dumneata, dacă se poate, situaţia din Consiliul Deschis. Vrei să bei un ceai?…

Cinste

Jezal zăcea pe spate, cu mâinile sub cap şi cearşaful în jurul mijlocului. O privea pe Ardee care se uita pe fereastră, cu coatele pe pervaz şi bărbia în mâini. O privea şi mulţumea sorţii că un croitor de uniforme militare, de mult uitat, găsise de cuviinţă să-i înzestreze pe ofiţerii din Garda Regelui cu vestoane cu poalele scurte. Le mulţumea cu o recunoştinţă profundă şi cinstită, fiindcă Ardee nu avea pe ea altceva decât vestonul lui.

Era uluitor cum se schimbase situaţia dintre ei, de la acea revedere violentă şi neaşteptată. Vreme de o săptămână, nu petrecuseră nici măcar o noapte separaţi, şi tot de-o săptămână nu i se mai ştergea zâmbetul de pe buze. Din când în când, amintirile ieşeau iar la iveală, desigur, neînfrânate şi oribil de surprinzătoare, ca nişte hoituri umflate săltând pe suprafaţa apei în timp ce oamenii se bucură de un picnic pe mal, cu Ardee muşcându-l şi lovindu-l, plângând şi urlându-i în faţă. Atunci, însă, el îşi dregea zâmbetul şi o vedea surâzându-i, şi nu peste mult putea îngropa acele gânduri neplăcute, cel puţin pe moment. După care se felicita că era destul de bărbat ca s-o facă şi că o considera nevinovată.

– Ardee, o chemă el, pe un ton linguşitor.

– Mmm?

– Hai înapoi în pat.

– De ce?

– Fiindcă te iubesc.

Ciudat, cu cât o spunea mai mult, cu atât îi venea mai uşor.

Femeia scoase un oftat plictisit.

– Mereu zici aşa…

– E adevărat.

Se întoarse spre el, sprijinindu-şi mâinile de pervaz, cu trupul conturat în lumina ferestrei.

– Şi asta ce anume ar vrea să-nsemne? Mă călăreşti de-o săptămână şi tot nu te-ai săturat?

– Nu cred c-am să mă satur vreodată.

– Mă rog…

Desprinzându-se de fereastră, Ardee lipăi desculţă pe podele.

– Nu cred c-ar strica să aflăm, ce zici? Cel puţin, n-ar strica mai mult ca până acum.

Se opri la picioarele patului.
– Promite-mi doar un lucru.
Jezal înghiţi în sec, îngrijorat de ceea ce-ar fi putut să-i ceară şi de ce i-ar fi răspuns el.
– Orice, murmură, făcând un efort să zâmbească.
– Să nu mă laşi de izbelişte.
Zâmbetul îi deveni mai destins. La asta nu-i era greu să spună *da.* În fond, era un om schimbat.
– Sigur, îţi promit.
– Bine.
Ardee se urcă pe pat, în patru labe, cu ochii aţintiţi spre chipul lui, în timp ce Jezal mişca din degetele de la picioare, sub cearşaf, trepidând de nerăbdare. Încălecându-l, femeia îşi descheie vestonul, cu pieptul la vedere.
– Deci, ia zi, căpitane, trec proba?
– Aş zice…
Şi apucă vestonul, trăgând-o peste el, apoi îşi strecură mâinile înăuntru.
– … că eşti, fără nicio îndoială…
Mâna lui îi ajunse pe sân, frecându-i sfârcul cu degetul mare.
– … cel mai arătos soldat din compania mea.
Ardee îşi lipi pubisul de al lui, prin cearşaf, pornind să-şi mişte şoldurile înainte şi-napoi.
– Ahaaa, căpitanul este deja în poziţia drepţi…
– Pentru tine? Tot timpul…
Gura ei începu s-o lingă şi s-o sugă pe a lui, mânjindu-i faţa cu salivă, iar Jezal îşi vârî mâna între picioarele ei. Ardee se frecă de ea o vreme, cu degetele lui încleiate intrând şi ieşind din ea. Gemea şi ofta din gâtlej, iar Jezal îi ţinea isonul. Apucând cearşaful, Ardee îl dădu la o parte. Îi apucă scula şi-şi aranjă şoldurile până găsi locul potrivit, după care se înfipse în el, gâdilându-i faţa cu părul. Respiraţia ei sacadată îi scălda urechea.
Se auziră două bătăi puternice în uşă, şi amândoi încremeniră. Încă două lovituri. Ardee înălţă capul, dându-şi părul la o parte de pe faţa congestionată.
– Ce e? strigă ea, cu o voce îngroşată şi guturală.
– Îl caută cineva pe căpitan! răspunse vocea slujnicei. Mai e… mai e aici?
Ochii lui Ardee coborâră spre Jezal.
– Îndrăznesc să spun că i-aş putea transmite un mesaj!

Jezal îşi muşcă buza, pentru a-şi stăpâni râsul, ridică mâna şi o ciupi de sfârc, dar Ardee i-o plesni, dându-i-o la o parte.

– Cine e?

– Un vestitor al regelui!

Zâmbetul se şterse de pe chipul lui Jezal. Ticăloşii ăia parcă n-ar fi fost în stare niciodată s-aducă veşti bune şi întotdeauna nimereau în cele mai proaste momente cu putinţă.

– Lordul Mareşal Varuz trebuie să vorbească urgent cu căpitanul. Îl caută oamenii prin tot oraşul.

Jezal blestemă printre dinţi. Se părea că armata îşi dăduse seama în sfârşit că se întorsese.

– Spune-i c-am să-l anunţ imediat ce-l văd! strigă Ardee, iar paşii servitoarei se îndepărtară pe coridor.

– Futu-i! şuieră Jezal de îndată ce fu sigur că slujnica plecase – nu că s-ar fi îndoit prea mult în legătură cu cele ce se petreceau de câteva zile şi nopţi. Trebuie să plec.

– Acum?

– Acum, lua-i-ar dracu'. Altfel, vor căuta în continuare şi, cu cât mă duc mai repede, cu atât am să mă pot întoarce mai curând.

Oftând, Ardee se dădu jos de pe el, lungindu-se pe spate, în timp ce Jezal cobora din pat şi începea să-şi caute hainele împrăştiate prin cameră. Cămaşa era pătată de vin pe piept, pantalonii se boţiseră, dar n-avea ce face. Afişarea unei ţinute perfecte nu mai era singurul lui ţel în viaţă. Se aşeză pe pat ca să-şi tragă cizmele şi o simţi pe Ardee îngenunchind în spatele lui, cu mâinile lunecându-i peste piept şi buzele frecându-i urechea, în timp ce-i şoptea:

– Deci, iar mă laşi singură, da? Ai să pleci spre Englia, să-i măcelăreşti pe nordici împreună cu fratele meu?

Aplecându-se cu greutate, Jezal îşi trase o cizmă.

– Poate. Sau poate nu.

Ideea unei vieţi militare nu-l mai inspira. Văzuse destule violenţe de aproape, ca să ştie că era extrem de înspăimântătoare şi durea ca toţi dracii. Gloria şi faima păreau nişte recompense mărunte pe lângă toate riscurile implicate.

– Mă gândesc serios să-mi dau demisia.

– Zău? Şi să faci ce?

– Nu-s sigur, întoarse el capul, înălţând o sprânceană. Poate-mi găsesc o femeie de treabă şi mă aşez şi eu la casa mea.

– O femeie de treabă? Cunoşti vreuna?

– Speram să ai tu unele propuneri.

Buzele lui Ardee se strânseră.

– Să mă gândesc… Trebuie să fie frumoasă?

– Nu, nu, femeile frumoase sunt mereu al naibii de pretenţioase. Simplă ca apa din băltoace, te rog.

– Deşteaptă?

Jezal pufni.

– Numai deşteaptă nu! Sunt vestit pentru scăfârlia mea goală. O femeie deşteaptă n-ar reuşi decât să mă facă tot timpul s-apar ca un nătărău.

Îşi puse şi cealaltă cizmă, dădu la o parte mâinile lui Ardee şi se ridică.

– O viţeluşă cu ochii mari şi fără nimic în cap ar fi ideală. Una care să-mi dea dreptate la nesfârşit.

Ardee bătu din palme.

– A, da, o şi văd cu tine, agăţată de braţul tău ca o rochie goală pe dinăuntru, un soi de ecou mai ascuţit. Totuşi, de viţă nobilă, cred…?

– Bineînţeles, doar tot ce-i mai bun. Ăsta-i un lucru în privinţa căruia n-accept niciun compromis. Şi blondă. Am o slăbiciune pentru părul bălai.

– O, sunt întru totul de acord. Brunetele sunt aşa de comune, au culoarea noroiului, a mâlului, a mizeriei, remarcă Ardee, cutremurându-se. Mă simt mânjită numai când mă gândesc.

– Şi, mai presus de orice, continuă el, în timp ce-şi vâra sabia prin inelul de la cingătoare, o fire calmă şi senină. Am avut parte la viaţa mea de surprize destule.

– Normal. Viaţa e destul de grea şi fără o femeie care să-ţi dea de furcă. E îngrozitor de nedemn…

Apoi, Ardee ridică din sprâncene.

– Am să mă gândesc pe cine cunosc…

– Excelent! Şi până te gândeşti tu am nevoie şi de veston, cu toate că n-ar putea niciodată să-mi stea la fel de elegant ca ţie.

– O, da, domnule.

Scoţându-şi vestonul, Ardee îl aruncă spre el, apoi se lungi pe pat, goală-goluţă, cu spatele arcuit şi mâinile deasupra capului, unduindu-şi încet şoldurile, cu un genunchi în sus şi celălalt picior întins, ţintindu-l pe Jezal cu degetul mare.

– Totuşi, n-ai să mă laşi prea mult singură, da?

Jezal o privi un moment.

– Un pas să nu-ndrăzneşti să faci de-aici, mârâi el, apoi îşi

îmbrăcă vestonul, îşi îndesă scula între coapse şi ieşi pe uşă, îndoit de mijloc.

Spera să i se culce la loc înainte de întâlnirea cu Lordul Mareşal, deşi nu era tocmai singur c-avea să se poată.

Încă odată, Jezal se afla într-una din camerele ca nişte grote ale Înaltului Judecător Marovia, stând de unul singur pe podeaua goală, cu faţa spre enorma masă lustruită din spatele căreia îl priveau posomorâţi trei bătrâni.

După ce aprodul închise uşile înalte, cu un bubuit reverberat, Jezal avu senzaţia foarte îngrijorătoare că mai trăise o dată aceeaşi experienţă. În ziua când fusese chemat ca să se îmbarce pentru Anglia, smuls de lângă prietenii şi ambiţiile lui, spre a fi trimis într-o călătorie descreierată, osândită, în plină pustietate. O călătorie care-l costase câte ceva din aspectul lui chipeş şi fusese cât pe ce să-l coste chiar şi viaţa. Era mai prudent să spună că nu se prea bucura să fie din nou acolo şi spera din toată inima un deznodământ mai fericit.

Din acest punct de vedere, absenţa Întâiului dintre Magi era destul de tonică, deşi altminteri comisia nu arăta deloc liniştitor. În faţa lui se aflau trei chipuri bătrâne şi dure: Lordul Mareşal Varuz, Înaltul Judecător Marovia şi Lordul Şambelan Hoff.

Varuz era preocupat să treacă în revistă frumoasele izbânzi ale lui Jezal în Vechiul Imperiu. Se vedea clar că auzise o versiune a evenimentelor foarte diferită de cea pe care şi-o amintea Jezal însuşi.

– … mari aventuri în apus, din câte înţeleg, aducând cinste Uniunii pe câmpurile străine. M-a impresionat în mod deosebit povestea atacului dumitale de pe podul de la Darmium. Chiar s-a întâmplat aşa cum mi s-a spus?

– Pe pod, domnule, ei bine, la drept vorbind, ăă…

Probabil ar fi trebuit să-l întrebe pe bătrânul prostănac despre ce naiba vorbea, dar era mult prea ocupat să se gândească la Ardee, goală în pat. Dracu’ s-o ia de datorie. Putea să demisioneze pe loc şi să se întoarcă în patul ei în mai puţin de-o oră.

– Problema e…

– A fost misiunea dumitale favorită, nu-i aşa? întrebă Hoff, coborându-şi pocalul pe masă. Cea care m-a cucerit pe mine cel mai mult a fost aceea cu fiica Împăratului.

Şi îl privi pe Jezal cu o lucire în ochi care insinua o istorisire

suculentă.

– Cinstit vorbind, Înălţimea Voastră, n-am nici cea mai vagă idee de unde a pornit acest zvon. Nici vorbă să se fi întâmplat aşa ceva, vă asigur. Întreaga situaţie pare să fi fost cumva foarte exagerată…

– Mă rog, un zvon glorios preţuieşte cât zece adevăruri dezamăgitoare, nu eşti de acord?

Jezal clipi din ochi.

– Păi, ăă, cred…

– În orice caz, i-o reteză Varuz, Consiliul Închis a primit rapoarte excelente despre conduita dumitale peste hotare.

– Da?…

– Rapoarte numeroase şi variate, şi toate îmbucurătoare.

Deşi era nevoit să se întrebe de unde-or fi provenit asemenea rapoarte, Jezal nu-şi putu ascunde zâmbetul. Pe Ferro Maljinn nu prea şi-o putea imagina turuind despre calităţile lui alese.

– Desigur, domniile voastre sunt foarte binevoitoare, dar trebuie să…

– Ca rezultat al devotamentului şi curajului dumitale în această sarcină dificilă şi vitală, am plăcerea să te anunţ că ai fost avansat la gradul de colonel, cu efect imediat.

Ochii lui Jezal se dilatară.

– Colonel…?

– Într-adevăr, băiete, şi nimeni n-ar fi meritat-o mai mult decât dumneata.

Avansarea cu două grade într-o singură după-amiază era o cinste fără precedent, mai ales când el nu luptase în nicio bătălie, nu săvârşise recent nicio faptă de onoare şi nu făcuse niciun sacrificiu suprem – dacă nu punea la socoteală că părăsise la jumătatea trebii aşternutul surorii celui mai bun prieten. Un sacrificiu, fără îndoială, dar nu tocmai de soiul care de obicei atrăgea favorurile regelui.

– Ei, ăă, ştiţi…

Nu-şi putea stăpâni un fior de satisfacţie. Uniformă nouă, mai multe fireturi şi mai mulţi oameni cărora să le spună ce să facă. Or fi fost gloria şi faima nişte răsplăţi neînsemnate, dar îşi asumase deja riscul, iar acum nu mai era nevoie decât să zică da. Nu suferise? Nu merita o compensaţie?

Nici nu trebuia să se gândească prea mult. Abia dacă avea de ce să se gândească. Ideea de a se retrage din armată, pentru a se aşeza la casa lui, se pierdea cu repeziciune în nemărginirea

zării.

– Aş fi pe deplin onorat să accept această nemaipomenită… ăă… cinste.

– Şi noi suntem la fel de încântaţi, replică Hoff acru. Şi acum, la treabă. De bună seamă, *colonele* Luthar, ştii că în ultima vreme s-au ivit unele probleme cu ţăranii…?

Ciudat lucru, nicio veste nu ajunsese în dormitorul lui Ardee.

– Nimic serios, cu siguranţă, Înălţimea Voastră?

– Numai dacă nu găseşti serioasă o răscoală în toată regula.

– Răscoală? repetă Jezal, înghiţind în sec.

– Omul acela, Tăbăcarul, scuipă Lordul Şambelan, a cutreierat regiunile de la ţară luni bune, instigând la nemulţumire, semănând nesupunerea, incitând ţărănimea la crime contra stăpânilor, contra lorzilor, contra regelui lor!

– Nimeni n-a bănuit vreodată că se va ajunge la o rebeliune pe faţă, completă furios Varuz. Dar, în urma unei demonstraţii de lângă Keln, un grup de ţărani încurajaţi de acest Tăbăcar s-a înarmat şi a refuzat să se împrăştie. Ei au înregistrat o victorie asupra moşierului local, iar insurecţia s-a întins. Acum, auzim că ieri au zdrobit o forţă semnificativă aflată sub comanda Lordului Finster, i-au dat foc conacului şi i-au spânzurat pe perceptori. Acum, tocmai străbat regiunea, prădând şi pustiind, spre Adua.

– Prădând? murmură Jezal, cu o privire spre uşă.

Era într-adevăr un cuvânt foarte urât.

– Este o situaţie cum nu se poate mai regretabilă, se tângui Marovia. Jumătate dintre ei sunt oameni cinstiţi, credincioşi regelui, care au fost împinşi aici prin lăcomia moşierilor.

Varuz pufni dezgustat.

– Trădarea n-are nicio scuză! Cealaltă jumătate sunt hoţi, escroci şi gâlcevitori. Ar trebui să fie duşi pe eşafod cu biciurile!

– Consiliul Închis a hotărât, îl întrerupse Hoff. Acest Tăbăcar şi-a declarat intenţia de a-i prezenta regelui o listă de revendicări. Regelui! Noi libertăţi. Noi drepturi. Fiecare om să fie egal cu fratele său şi alte asemenea libertăţi periculoase. Curând, lumea va afla că sunt pe drum încoace şi o să izbucnească panica. Revolte în sprijinul ţăranilor, revolte împotriva lor. Lucrurile sunt deja pe muchie de cuţit. Două războaie în curs de desfăşurare, regele într-o stare de sănătate precară, şi niciun moştenitor…

Bătu cu pumnul în masă, făcându-l pe Jezal să tresară.

– Nu trebuie să li se îngăduie să ajungă în oraş!

Mareşalul Varuz îşi înlănţui degetele în faţă.

– Cele două regimente din Garda Regelui care au rămas în Midderland vor fi trimise să ţină piept ameninţării. A fost pregătită o listă de concesiuni… se încruntă el rostind cuvântul. Dacă ţăranii vor accepta negocieri şi se vor întoarce la casele lor, le putem cruţa vieţile. Dar dacă acest Tăbăcar nu ascultă de glasul raţiunii, atunci aşa-zisa lui armată trebuie să fie distrusă. Împrăştiată. Nimicită.

– Omorâtă, adăugă Hoff, frecând cu degetul mare o pată de pe masă. Iar conducătorii să fie daţi pe mâna Inchiziţiei Maiestăţii Sale.

– Regretabil, murmură pe negândite Jezal, simţind un fior rece numai la auzul acelei instituţii.

– Necesar, preciză Marovia, clătinând din cap cu tristeţe.

– Dar deloc uşor, se încruntă Varuz spre Jezal, peste masă. În fiecare sat, în fiecare oraş, pe fiecare câmpie şi de la fiecare fermă pe unde au trecut, au adunat noi şi noi recruţi. Ţara fierbe de nemulţumiţi. Indisciplinaţi, fireşte, şi prost echipaţi, dar la ultima noastră estimare numărau cam patruzeci de mii.

– Patruzeci… de mii?

Nervos, Jezal îşi mută greutatea de pe un picior pe altul. Crezuse că discutau despre câteva sute, poate, nici măcar cu încălţăminte normală. Acolo, la adăpostul Agriontului, între zidurile oraşului, nu era niciun pericol, desigur. Dar patruzeci de mii de oameni furioşi însemna îngrozitor de mult. Chiar dacă erau simpli ţărani.

– Garda Regelui se pregăteşte: un regiment de călăreţi şi unul de pedestraşi. Acum nu mai lipseşte decât un comandant al expediţiei.

– Hm… făcu Jezal.

Nu-i purta pică nefericitului pentru acea poziţie, la comanda unei forţe depăşite numeric în proporţie de cinci la unu, contra unei hoarde de sălbatici însufleţiţi de revoltă şi de victorii mărunte, îmbătaţi de ura împotriva nobililor şi a monarhiei, deci şi însetaţi de sânge şi pradă…

Făcu ochii şi mai mari.

– Eu?

– Dumneata.

Jezal îşi căută cuvintele.

– N-aş dori să par… nerecunoscător, înţelegeţi, dar, cu siguranţă, vreau să zic, trebuie să existe oameni mai potriviţi

pentru o asemenea sarcină. Domnule Lord Mareşal, chiar dumneavoastră aţi…

– Trăim un moment complicat, îl întrerupse Hoff, privindu-l sever pe sub sprâncenele sale stufoase. Un moment foarte complicat. Avem nevoie de cineva fără… afilieri. De cineva lipsit de orice obligaţii. Iar dumneata corespunzi admirabil cerinţelor.

– Dar… să negociez cu ţăranii, Înălţimea Voastră, Adoraţia Voastră, Domnule Lord Mareşal… eu nu mă pricep deloc la asemenea lucruri! Nu cunosc legile!

– Nu suntem orbi faţă de deficienţele dumitale, replică Hoff. De aceea te va însoţi şi un reprezentant al Consiliului Închis. Cineva care deţine o competenţă incontestabilă în toate acele domenii.

O mână grea se trânti pe umărul lui Jezal.

– Ţi-am zis eu că va fi mai devreme, nu mai târziu, băiete!

Încet, Jezal întoarse capul, cu o senzaţie de deznădejde cumplită clocotindu-i în stomac, pentru a-l vedea pe Întâiul dintre Magi rânjindu-i în faţă, de la doar un pas distanţă, cât se putea de prezent, la urma urmei. De fapt, nici nu era surprinzător că bătrânul băgăcios era amestecat în toată povestea. Evenimentele ciudate şi dureroase păreau să se ţină lanţ precum câinii vagabonzi care latră la căruţa măcelarului.

– Oastea ţărănească, dacă o putem numi astfel, şi-a făcut tabăra în apropierea oraşului, la nici patru zile de mers la pas, iar de-acolo s-a răspândit peste tot prin jur, în căutare de pradă.

Varuz îşi lungi gâtul înainte, bătând cu degetul în masă.

– Vei porni imediat să le ieşi în întâmpinare. În dumneata ne punem toate speranţele, colonele Luthar. Înţelegi ordinele pe care le-ai primit?

– Da, domnule, şopti Jezal, încercând să pară entuziasmat – cu un succes lamentabil.

– Noi doi, din nou împreună? chicoti Bayaz. Ar face bine să-şi ia tălpăşiţa, mm, băiete?

– Desigur, murmură Jezal, nefericit.

Avusese o şansă de scăpare, de a începe o viaţă nouă, şi renunţase în schimbul unei stele sau două-n plus pe veston. Îşi dădea seama prea târziu ce cumplit călcase în străchini. Mâna lui Bayaz i se încleştă şi mai tare pe umăr, apropiindu-l ca pe un fiu năzuros, fără nici cea mai mică intenţie de a-i da drumul. Într-adevăr, nu mai avea nicio scăpare.

Jezal ieşi pe uşa camerei în mare grabă, înjurând, în timp ce-şi trăgea lada după el. Era cu adevărat o umilinţă îngrozitoare că fusese obligat să-şi care singur bagajul, dar timpul îl gonea din urmă, dacă voia să salveze Uniunea de nebunia propriului său popor. Doar o clipă se gândise la ideea de a o lua la fugă spre port, ca să se îmbarce pe prima corabie spre îndepărtatul Suljuk, înainte de a şi-o alunga cu furie. Primise avansarea cu ochii deschişi, iar acum nu mai avea încotro decât să meargă până la capăt. Mai bine aşa, decât să trăiască tot cu frica-n suflet că-l va ajunge din urmă. Răsuci cheia în broască, se întoarse şi tresări, cu un ţipăt şocat, subţire ca al unei fetiţe. În umbra din faţa uşii stătea cineva, iar senzaţia de groază nu făcu decât să i se agraveze când îşi dădu seama cine era.

Ologul Glokta stătea rezemat de perete, sprijinindu-se în baston, cu respingătorul său rânjet ştirb pe faţă.

– O vorbă doar, colonele Luthar.

– Dacă te referi la treaba asta cu ţăranii, e sub control, replică Jezal, fără să-şi poată ascunde complet strâmbătura de silă de pe faţă. N-ai de ce să-ţi faci probleme…

– Nu la aia mă refer.

– Atunci, la ce?

– La Ardee West.

Dintr-odată, coridorul păru foarte pustiu, foarte tăcut. Soldaţii, ofiţerii, servitorii, toţi erau plecaţi în Englia. În toată cazarma nu erau decât ei doi, din câte ştia Jezal.

– Nu văd cu ce te priveşte…

– Fratele ei, prietenul nostru comun Collem West, îl mai ţii minte? Un băiat cu expresie îngrijorată, cu început de chelie. Cam temperamental…

Jezal simţi roşeaţa vinovăţiei în obraji. Şi-l amintea destul de bine, desigur, şi mai cu seamă temperamentul lui.

– A venit la mine cu puţin timp înainte de a pleca la război, în Englia. Mi-a cerut să am grijă de sora lui, câtă vreme va fi el plecat, riscându-şi viaţa. Şi i-am promis că aşa voi face.

Se apropie încet, iar lui Jezal i se încreţi carnea pe trup.

– O răspundere pe care, te asigur, o iau în serios la fel ca pe orice altă sarcină ar putea hotărî să-mi atribuie Arhilectorul.

– Înţeleg… bâigui Jezal.

Desigur, aşa se explica prezenţa şchiopului la ea acasă, deunăzi, care până acum îl cam nedumerise. Oricum, nu se simţea cu nimic mai liniştit – ba chiar, mult mai puţin.

– Nu prea cred că West ar fi foarte încântat de cele întâmplate în ultimele câteva zile, ce zici?

Vinovat, Jezal se foi de pe un picior pe altul.

– Recunosc că am vizitat-o...

– Vizitele dumitale, şopti schilodul, nu sunt utile pentru reputaţia fetei. Avem trei posibilităţi. Prima, care e varianta mea favorită, pleci şi te porţi ca şi cum n-ai cunoaşte-o, şi nici n-ai s-o mai revezi vreodată.

– Inacceptabil, se pomeni Jezal răspunzând, pe un ton surprinzător de îndrăzneţ.

– Atunci, a doua: o iei de nevastă, şi vom uita totul.

O cale pe care Jezal o avea în vedere, dar al dracului să fi fost dacă se lăsa forţat de epava aia schimonosită.

– Şi a treia? se interesă el, cu un aer de dispreţ pe care-l considera pe deplin justificat.

– A treia...?

Pe obrazul fleşcăit al lui Glokta se târî un val de spasme deosebit de dezgustător.

– Nu cred c-ai vrea să ştii prea multe despre numărul trei. Să zicem doar că ar include o lungă noapte pasională cu un cuptor şi un set de brice, urmată de o dimineaţă şi mai lungă implicând un sac, o nicovală şi fundul canalului. S-ar putea să constaţi că una dintre celelalte două soluţii e mult mai convenabilă.

Înainte de a-şi da seama ce făcea, Jezal înaintase un pas, silindu-l pe Glokta să se retragă clătinat, cu o tresărire, până la perete.

– Nu-s obligat să-ţi dau dumitale explicaţii! Vizitele mele ne privesc pe mine şi pe domnişoara respectivă, dar pentru informarea dumitale, m-am hotărât de mult să mă însor cu ea, şi nu fac decât să aştept momentul potrivit!

Şi rămase pe loc, în întuneric, aproape nevenindu-i să creadă ce spusese. Lua-o-ar naiba de gură, că încă-l mai băga în tot felul de belele.

Ochiul stâng al lui Glokta clipi.

– O, ce noroc pe ea.

Jezal se pomeni făcând iar un pas înainte, aproape strivindu-l pe inchizitor la perete.

– Întocmai! Aşa că poţi să-ţi bagi ameninţările în curul ăla schilod!

Chiar şi lipit de zid, surprinderea lui Glokta dură doar o clipă. Imediat, îşi arătă iar rânjetul fără dinţi, cu pleoapa tresăltându-i

şi o lacrimă prelungă curgând pe obrazul supt.

– Ei, colonele Luthar, mi-e greu să mă concentrez când stai aşa de aproape.

Mângâie cu dosul mâinii pieptarul uniformei lui Jezal.

– Mai ales dat fiind interesul dumitale neaşteptat faţă de fundul meu.

Jezal se smuci înapoi, cu un gust acru în gură.

– Se pare că Bayaz a reuşit acolo unde Varuz a dat greş, mm? Te-a învăţat unde ţi-e şira spinării! Felicitările mele pentru apropiata nuntă. Dar cred c-am să-mi ţin bricele la îndemână, în caz că nu mergi până la capăt. Mă bucur atât de mult că am avut ocazia asta să stăm de vorbă…

Şi plecă şontâc-şontâc spre scară, cu bastonul bocănind pe podele şi piciorul stâng târându-i-se în urmă.

– Aşijderea! strigă Jezal după el.

Dar nimic n-ar fi putut să fie mai departe de adevăr.

Fantome

Oraşul Uffrith nu mai prea arăta ca pe vremuri. Desigur, Logen văzuse ultima oară acele locuri cu ani în urmă, noaptea, după asediu. Grupuri-grupuri de carli de-ai lui Bethod cutreierau străzile – strigând, cântând şi bând. Căutând oameni pe care să-i jefuiască şi să-i violeze, dând foc la tot ce putea să ardă. Logen îşi amintea că zăcuse în camera aceea, după ce-l învinsese pe Treicopaci, plângând şi lăsându-se străbătut de durere. Îşi amintea cum privise încruntat pe fereastră, văzând văpaia flăcărilor, ascultând urletele din tot oraşul, dorindu-şi să fi fost şi el afară, să facă blestemăţii, şi întrebându-se dacă avea să se mai ţină vreodată pe picioare.

Acum totul era altfel, sub stăpânirea Uniunii, dar nu părea mult mai organizat. Portul cenuşiu era înţesat de corăbii prea mari pentru cheiuri. Pe străzile înguste roiau soldaţi, aruncându-şi peste tot echipamentele. Căruţe, cai şi catâri, doldora de bagaje, încercau să-şi croiască drum prin îmbulzeală. Răniţii în cârje şchiopătau spre docuri, iar băieţii fără tuleie care veneau din sens opus se holbau cu ochi mari la bandajele lor însângerate. Ici şi colo, foarte nedumerit de acest uriaş torent de străini care potopeau oraşul, câte un nordic stătea în uşa casei. Femei, mai ales, copii şi bătrâni.

Logen mergea grăbit pe străzile în pantă, împingându-se prin mulţime, cu privirea în jos şi gluga pe cap. Îşi ţinea pumnii strânşi pe lângă trup, pentru ca nimeni să nu-i vadă ciotul degetului lipsă. Sabia primită de la Bayaz o avea la spate, înfăşurată într-o pătură, sub raniţă, unde n-ar fi neliniştit pe nimeni. Aştepta să audă pe cineva strigând: „Uite-l pe Sângerosul-Nouă!” Aştepta ca oamenii s-o ia la fugă, urlând cu groaza întipărită pe feţe, bombardându-l cu gunoaie.

Nimeni, însă, n-o făcea. O persoană în plus care n-avea ce căuta acolo nu atrăgea privirile în tot acel haos umed, iar dacă-l putea cunoaşte cineva, nu după el se uitau. Cel mai probabil, cu toţii auziseră că se întorsese în ţărână, departe, şi le părea bine. Totuşi, n-avea niciun rost să stea acolo mai mult decât era nevoie. Se îndreptă spre un ofiţer al Uniunii care părea să aibă o anume autoritate, îşi dădu gluga pe spate şi încercă să afişeze un zâmbet.

Drept răspuns, se alese cu o privire dispreţuitoare.

– N-avem nimic de lucru pentru tine, dacă asta cauţi.

– Nici n-aveţi cum, replică Logen, întinzându-i scrisoarea pe care i-o dăduse Bayaz.

Omul o despături şi aruncă o privire. Apoi se încruntă şi o mai citi o dată. În sfârşit, se uită la Logen cu îndoială, mişcându-şi gura în gol înainte de a spune:

– Aha, da, înţeleg...

Arătă spre mai mulţi tineri care stăteau nervoşi şi nesiguri la câţiva paşi distanţă, adunaţi laolaltă sub ploaia ce începea să se înteţească.

– În după-amiaza asta pleacă un convoi de întăriri spre front. Poţi să vii cu noi.

– Merge.

Acei băieţi speriaţi nu arătau ca nişte întăriri prea grozave, dar pentru Logen asta n-avea nici cea mai mică importanţă. Puţin îi păsa cu cine călătorea, atâta vreme cât se îndreptau spre Bethod.

Coroanele copacilor trosneau pe ambele părţi ale drumului – verzi cu negru, tulburi şi pline de umbre. Şi de surprize, poate. Era un mod greu de a călători. Greu pentru mâini, care erau nevoite să se ţină de margine tot timpul, dar şi mai greu pentru fund, care tot sălta şi se zdruncina pe scândura tare. Se apropiau însă de destinaţie, încet, iar Logen socotea că acesta era principalul.

În urma lor veneau alte căruţe, înşirate de-a lungul drumului într-o coloană greoaie, pline cu oameni, alimente, haine, arme şi toate cele de trebuinţă pentru a purta un război. Fiecare avea un felinar aprins, agăţat spre partea din faţă, aşa că prin întunericul înserării se vedea o dâră de luminiţe săltăreţe, în josul văii şi-n susul pantei, însemnând drumul pe care-l urmau prin pădure.

Logen se întoarse să-i privească pe băieţii din Uniune, adunaţi pâlc în partea din faţă a căruţei. Nouă la număr, toţi zgâlţâindu-se şi clătinându-se laolaltă, la fiecare săritură a osiilor, şi ţinându-se cât mai departe de el.

– Ai mai văzut la cineva cicatrice ca astea? mormăi unul, neştiind că Logen vorbea limba lor.

– Da’ cine-i, la urma urmei?

– Nu-ş’... Un nordic, cred.

– Văd şi eu că-i nordic, idiotule. Vreau să zic, ce caută aici, cu

noi?

– O fi vreun cercetaş.

– Cam voinic, nemernicul, pentru un cercetaş, nu?

Logen zâmbi în sinea lui, privind copacii care treceau pe-alături. Simţea adierea răcoroasă pe faţă, mirosul ceţii, al pământului, frigul, umezeala, aerul. În veci nu s-ar fi aşteptat să se bucure că revenea în Nord, dar îi părea bine. Era plăcut, după ce fusese străin atâta vreme, să se afle într-un loc în care cunoştea regulile.

Îşi făcură tabăra pe marginea drumului, toţi zece. Un grup printre multe altele, înşirate prin pădure, fiecare adunat lângă căruţa sa. Nouă flăcăi într-o parte a unui foc mare, cu o oală pusă la fiert deasupra, răspândind un miros îmbietor. Logen îi privea cum amestecau mâncarea, vorbind între ei despre casă, despre ce avea să urmeze şi despre timpul petrecut acolo.

După o vreme, unul dintre ei începu să pună fiertura în castroane, împărţindu-le celorlalţi. După ce termină cu ei, se uită la Logen şi mai pregăti o porţie. Se apropie cu teamă, ca şi cum nordicul ar fi fost un lup în cuşcă.

– Ăăă… începu, întinzându-i vasul la o lungime de braţ. Tocăniţă…?

Deschise larg gura şi arătă spre ea cu mâna liberă.

– Mulţumesc, prietene, răspunse Logen, luând castronul, dar ştiu cum se mănâncă.

Toţi se holbară la el, un semicerc de chipuri îngrijorate, dincolo de foc, luminate într-un galben pâlpâitor şi mai bănuitoare ca oricând, auzind că le vorbea limba.

– Ştii graiul nostru? Şi n-ai zis nimic…

– E bine să pari mai puţin decât eşti, o ştiu din experienţă.

– Dacă zici tu… replică tânărul care-i dăduse mâncarea. Cum te cheamă, dar?

Logen se întrebă o clipă dacă să scornească o minciună. Un nume oarecare, de care nimeni n-ar fi avut cum să audă. Dar era cel care era, şi mai devreme sau mai târziu cineva avea să-l recunoască. Şi-n plus, niciodată nu se prea pricepuse să mintă.

– Mi se zice Logen Nouădegete.

Băieţii nu avură nicio reacţie. Nu auziseră despre el – şi de ce-ar fi auzit? Câţiva fii de fermieri de departe, din însorita Uniune. Arătau de parcă abia ştiau cum îi cheamă pe ei înşişi.

– De ce eşti aici? îl întrebă unul.

– La fel ca voi. Ca să ucid.

La asta, tinerii părură să se cam neliniştească.

– Nu pe voi, nicio grijă. Am de încheiat nişte socoteli.

Arătă cu capul în susul drumului:

– Cu Bethod.

Ceilalţi schimbară priviri între ei, apoi unul ridică din umeri.

– Bine… Atâta vreme cât eşti de partea noastră, aş zice…

Se ridică şi scoase din raniţă o sticlă.

– Vrei să bei ceva?

– Păi, ce să zic…? zâmbi Logen, întinzând ceaşca. La asta n-am răspuns niciodată cu nu.

Goli căniţa dintr-o sorbitură, plescăind din buze când simţi cum îi încălzea burta. Băiatul îi mai turnă una.

– Mulţumesc. Totuşi, ar fi mai bine să nu-mi dai prea mult.

– De ce? Ai să ne omori?

– Să vă omor? Dacă aveţi noroc.

– Şi dacă n-avem?

Logen rânji peste ceaşcă.

– Atunci, am să cânt.

La asta, băiatul zâmbi uşor, iar unul dintre tovarăşii lui izbucni în râs. În clipa următoare, o săgeată şuieră prin aer, înfigându-i-se în coaste. Tuşi, împroşcându-şi cămaşa cu sânge, scăpă sticla pe iarbă, iar vinul se scurse gâlgâind. Un alt tânăr se alese cu o săgeată în coapsă. Rămase încremenit, privind-o.

– De unde-au…

În clipa următoare, toţi ţipau, bâjbâind după arme sau trântindu-se pe burtă. Încă două săgeţi sosiră, una nimerind în foc, de unde aruncă în jur o ploaie de scântei.

Logen îşi aruncă mâncarea deoparte, înhăţă sabia şi o luă la fugă. Din mers, se ciocni de unul dintre băieţi, doborându-l la pământ, alunecă, derapă, se îndreptă la loc şi alergă mai departe spre copacii dintre care venise săgeata. Fie gonea drept într-acolo, fie spăla putina, şi alesese pe negândite. Uneori, nu prea contează pe ce cale o iei, atâta vreme cât te grăbeşti şi nu te abaţi din drum. Apropiindu-se, Logen îl văzu pe unul dintre arcaşi, ca o lucire de piele albicioasă în întuneric, pregătindu-şi încă o săgeată. Scoase sabia Creatorului din teaca zdrenţuită şi slobozi un răcnet de luptă.

Arcaşul ar fi putut trage înainte ca Logen să ajungă la el, cel mai probabil, dar era foarte aproape şi, până la urmă, nu avu curaj să stea pe loc, aşteptându-l. Nu sunt mulţi aceia care-şi pot cântări chibzuit variantele, când moartea se repede spre ei. Îşi

aruncă prea târziu arcul şi se răsuci să fugă, iar Logen îl nimeri în spate înainte de a fi făcut mai mult de un pas, doi, doborându-l în tufişuri, cu un urlet. Încâlcit printre crengi, omul începu să se târască, ţipând şi dibuind după un pumnal. Logen ridică sabia, pentru a sfârşi ceea ce începuse. În clipa următoare, o jerbă de sânge ţâşni din gura arcaşului, pe care-l străbătu un tremur, după care căzu pe spate şi nu se mai mişcă.

– Încă viu, murmură Logen, lăsându-se pe vine lângă el, cu privirea în întuneric.

Probabil ar fi fost mai bine dacă alerga în cealaltă direcţie, dar acum era cam târziu pentru aşa ceva. Şi mai bine ar fi fost dacă rămânea în Adua, însă pentru asta era târziu de-a binelea.

– Nord afurisit, blestemă el printre dinţi.

Dacă-i lăsa pe ticăloşii ăia să scape, aveau să le facă necazuri pe tot drumul până-n linia întâi, iar el nu mai putea pune geană pe geană de-atâtea griji, pe lângă riscul serios de a primi o săgeată în faţă. Avea şanse mai mari dacă-i ataca, decât aşteptându-i pe ei să atace. O lecţie pe care o învăţase pe pielea lui.

Îi auzea pe restul inamicilor îndepărtându-se prin desişuri şi porni după ei, cu sabia strânsă în pumn. Înainta pe dibuite printre copaci, păstrând distanţa. Lumina focului şi zarva făcută de oamenii Uniunii se pierdură în urma lui, pe măsură ce se adâncea în pădure, în mirosul de brazi şi pământ reavăn, călăuzindu-se numai după tropăitul fugarilor. Devenise şi el o parte a pădurii, aşa cum făcea pe vremuri. Nu-i era deloc greu. Totul îi revenea în minte de parcă s-ar fi furişat printre copaci în fiecare noapte, ani în şir. Din faţă se auzeau ecouri de voci, iar Logen se lipi de un copac, nemişcat şi tăcut, ascultând.

– Unde-i Nas-Murdar?

O clipă de tăcere.

– A murit, socot.

– A murit? Cum?

– Aveau pe careva cu ei, Cioară. Un bulangiu cât toate zilele.

Cioară. Logen cunoştea numele. Şi glasul i-l ştia, acum, că vorbise. Un Om Numit care luptase pentru Oscior. N-ar fi putut spune că erau prieteni, el şi Logen, dar se cunoşteau. Fuseseră împreună pe front, la Carleon, luptând umăr la umăr. Iar acum se aflau din nou alături, la doar câţiva paşi distanţă, mai mult decât dispuşi să se omoare. Ciudat, ce întorsături poate lua soarta. Între a lupta împreună cu un om şi a lupta împotriva lui poate fi

doar un deget distanţă. O distanţă mult mai mică decât între a lupta şi a nu lupta.

– Nordic, era? se auzi glasul lui Cioară.

– Se poate. Da’ oricine-ar fi fost, ştia meserie. Cât ai clipi a venit. Nici n-am avut timp să mai trag o săgeată.

– Nemernicul! Asta n-o să rămână aşa. Înnoptăm aici şi mâine ne luăm după ei. Poate atunci punem mâna şi pe el, pe ăsta marele.

– A, da, îi venim noi dracu’ de hac. Să nu-ţi faci nicio grijă. Gâtu’ am să i-l tai, nenorocitu’!

– Bravo ţie. Pân-atunci, poţi să stai cu ochii-n patru cât dormim noi, ăştilalţi. Poate de data asta te-o ţine treaz furia, mm?

– Da, şefu’. Că bine zici.

Logen se aşeză şi rămase în aşteptare, întrezărindu-i printre copaci pe cei patru cum îşi întindeau păturile şi se culcau. Al cincilea se postă de strajă, cu spatele la ceilalţi, privind în direcţia de unde veniseră. Logen aştepta, şi-l auzi pe unul începând să sforăie. Începu o ploaie slabă, care susura şi se prelingea pe crengile brazilor. După un timp, apa îi ajunse în păr, în haine, scurgându-i-se pe faţă, până pe pământul umed – pic, pic, pic. Logen stătea la locul lui, neclintit şi tăcut ca o stâncă.

Răbdarea poate fi o armă înfricoşătoare. Una pe care puţini oameni învaţă cum s-o folosească. Grea treabă, să rămâi cu gândul la omor, când pericolul a trecut şi te-ai mai calmat. Dar Logen stăpânise dintotdeauna acest meşteşug. Aşa că stătea pe loc şi lăsa timpul să treacă încet, cu gândul la vremurile de demult, până când luna se înălţă pe cer, cu lumina ei palidă strecurându-se printre copaci, împreună cu ploaia. Destulă lumină ca să vadă pentru ce avea de făcut.

Îşi dezdoi picioarele şi se puse în mişcare, croindu-şi drum printre trunchiurile brazilor, cu paşi fermi, dar uşori. Ploaia era de partea lui, clipocitul şi foşnetele acoperind sunetele slabe ale cizmelor, în timp ce-l ocolea pe străjer.

Scoase un cuţit, cu tăişul umed lucind scurt în lumina pătată a lunii, şi ieşi tiptil dintre copaci, străbătând tabăra. Printre oamenii adormiţi, destul de aproape ca să-i atingă. Ca un frate de aproape. Străjerul îşi trase nasul şi se foi în loc, nemulţumit, strângându-şi pe umeri pătura umedă, îmbrobonată cu stropi de ploaie. Logen se opri şi aşteptă, privind chipul palid al unuia dintre cei ce dormeau, întors pe-o parte, cu ochii închişi şi gura

căscată, răspândind în noaptea ploioasă şi rece aburii slabi ai respiraţiei.

Acum, omul de veghe stătea nemişcat, iar Logen se strecură până în spatele lui, ţinându-şi respiraţia. Întinse mâna stângă, mişcându-şi degetele prin aerul ceţos, în aşteptarea momentului. Apoi o ridică pe dreapta, cu plăselele tari ale cuţitului strânse în pumn. Îşi simţi buzele răsfrângându-se de pe dinţii strânşi. Acum era momentul, iar când soseşte momentul, loveşti fără să te mai uiţi în urmă.

Mâna lui Logen se furişă înainte, pentru a apuca strâns gura paznicului, iar dreapta îi tăie scurt beregata, destul de adânc ca să simtă lama zgâriind oasele gâtului. Omul zvâcni şi se zbătu un moment, dar Logen îl ţinea strâns, strâns ca într-o îmbrăţişare drăgăstoasă, şi nu se auzi decât un bolborosit slab. Simţi sângele pe mâini, cald şi cleios. Încă nu-şi făcea griji în legătură cu ceilalţi. Dacă se trezea vreunul, n-avea să vadă decât silueta unui om în întuneric, ceea ce era foarte firesc.

Nu peste mult, străjerul rămase inert, iar Logen îl culcă uşor pe o parte, cu capul bălăbănindu-i-se. În apropiere, patru trupuri zăceau sub păturile ude. Patru trupuri neajutorate. Fusese o vreme, poate, când Logen trebuia să-şi adune bărbăţia pentru o treabă ca asta. Când ar fi simţit nevoia să se întrebe dacă era bine ce făcea. De-atunci, însă, trecuse mult timp. Sus, în Nord, timpul pe care-l petreci gândind e tocmai acela când eşti ucis. Acum, nu mai erau decât patru treburi pe care le avea de făcut.

Se strecură spre primul, ridică pumnalul însângerat şi-l înjunghie drept în inimă, prin haină, acoperindu-i gura cu mâna. Omul muri mai tăcut decât dormise. Logen se duse la al doilea, gata să facă acelaşi lucru. Cizma i se lovi de un obiect metalic. O ploscă de apă, poate. Orice-ar fi fost, scoase un zgomot puternic. Ochii omului adormit se deschiseră, începu să se ridice… Logen îi înfipse cuţitul în burtă şi trase de el, spintecându-l. Rănitul scoase un soi de scâncet, cu gura şi ochii larg deschişi, agăţându-se de braţul lui Logen.

– Hmm? făcu al treilea, ridicându-se în capul oaselor, holbat.

Logen îşi eliberă mâna şi scoase sabia.

– Ce nai…?

Omul ridică braţul, instinctiv, iar lama îi reteză mâna de la încheietură, după care se înfipse adânc în ţeastă, împroşcând cu stropi de sânge prin aerul umed şi doborându-l pe spate.

Acest lucru, însă, îi dădu celui din urmă timp destul ca să iasă

de sub pătură şi să înhaţe o secure. Acum stătea adus de spate, cu braţele desfăcute, pregătit pentru luptă ca un om care se antrenase cu prisosinţă. Cioară. Logen îi auzea respiraţia şuierătoare, îi vedea aburii prin ploaie.

– Trebuia să-ncepi cu mine! scrâşni Cioară.

Logen nu-l putea contrazice. Se concentrase să-i ucidă pe toţi, fără să ia prea mult în seamă ordinea. Oricum, era cam târziu ca să-şi facă griji. Ridică din umeri:

– Că-ncep sau că termin, tot aia e.

– Vedem noi.

Cioară îşi cumpăni securea în aerul pâclos, mutându-şi greutatea de pe un picior pe altul, în aşteptarea unei ocazii de a ataca. Logen stătea nemişcat, ţinându-şi respiraţia, cu sabia lângă trup, rece şi umedă în pumnul lui strâns. Niciodată nu fusese omul care să se mişte înainte de a veni timpul.

– Mai bine spune-mi cum te cheamă, cât mai ai suflare-n tine. Îmi place să ştiu pe cine-am omorât.

– Mă cunoşti deja, Cioară.

Logen îşi ridică mâna cealaltă, cu degetele desfăcute, iar lumina lunii făcu să lucească sângele din palmă şi de pe ciotul degetului tăiat.

– Am luptat cot la cot, la Carleon. Nu m-aş fi aşteptat să mă uiţi aşa de repede. Dar lucrurile nu merg prea des aşa cum ne aşteptăm, hmm?

Cioară nu se mai mişca. În întuneric, Logen nu putea să vadă mai mult decât lucirea ochilor, dar îi recunoştea îndoiala şi teama, după poziţia în care stătea.

– Nu, şopti celălalt, clătinând din cap. Nu se poate! Nouădegete a murit!

– Serios?

Logen trase adânc aer în piept, apoi îl suflă încet, în umezeala nopţii.

– Atunci, cred c-oi fi stafia lui.

Săpaseră un soi de groapă în care să stea ghemuiţi, flăcăii Uniunii, cu raniţele şi lăzile pe margini, închipuind un soi de metereze. Logen vedea câte un chip mişcându-se pe deasupra, privind spre copaci. Lumina slabă a focului se reflecta în câte-un vârf de săgeată sau de lance. Stăteau pitiţi, aşteptând o nouă ambuscadă. Dacă înainte fuseseră nervoşi, acum cel mai probabil făceau pe ei. Se prea putea ca vreunul să se sperie şi să

tragă-n el de îndată ce se făcea cunoscut. Afurisitele de arcuri ale Uniunii aveau o coardă care reacţiona la cea mai mică atingere, odată ce erau încordate. Ar fi fost norocul lui, să fie omorât degeaba în plină pustietate, ba încă de ai lui, dar nu prea avea încotro. Dacă voia să ajungă pe front...

Aşa că-şi drese glasul şi strigă:

– Acuma, nu trage nimeni, nu faceţi nimic!

O coardă vibră şi săgeata se înfipse într-un copac, la doi paşi în stânga lui. Logen se cocoşă pe pământul umed.

– Nu trage nimeni, am zis!

– Cine-i acolo?

– Sunt eu, Nouădegete! Nordicul care era cu voi în căruţă!

O pauză prelungită, nişte şoapte...

– În regulă! Dar vino încet, şi să-ţi ţii mâinile la vedere!

– De acord!

Se îndreptă şi ieşi dintre copaci, ţinând mâinile ridicate.

– Numai nu trageţi în mine, da? De asta voi trebuie să aveţi grijă!

Străbătu spaţiul care-l despărţea de foc, cu braţele desfăcute, încordat la gândul că din clipă-n clipă se putea trezi cu o săgeată-n piept. Recunoscu feţele băieţilor dinainte, precum şi pe ofiţerul însărcinat cu convoiul de aprovizionare. Doi dintre ei îl urmară cu arcurile, în timp ce păşea încet peste parapetul improvizat, coborând în şanţ. Acesta fusese săpat în faţa focului, dar nu prea bine, şi pe fund avea ditamai băltoaca.

– Unde naiba ai fost? întrebă furios ofiţerul.

– Să-i urmăresc pe ăia care ne-au atacat aseară.

– Şi i-ai prins? vru să ştie unul dintre băieţi.

– Ba bine că nu.

– Şi...?

– Morţi.

Logen arătă cu capul spre băltoaca din fundul gropii.

– Deci, în noaptea asta nu e nevoie să dormiţi în apă. A mai rămas din tocana aia?

– Câţi erau? se interesă răstit ofiţerul.

– Cinci, răspunse Logen, căutând prin jurul focului, dar oala era goală.

Norocul lui, din nou.

– Tu, singur, contra cinci?

– La început, au fost şase, dar pe unul l-am omorât imediat. Zace pe-acolo, pe undeva, printre copacii ăia.

Scoase un codru de pâine din raniţă şi-l frecă de pereţii oalei, încercând să adune măcar puţin din sosul rămas acolo.

– Am aşteptat să adoarmă, şi numai cu unul a trebuit să lupt faţă-n faţă. Aşa am eu mereu norocul ăsta, cred…

Nu se simţea defel norocos. Privindu-şi mâna în lumina focului, văzu că încă mai era roşie de sânge. Sub unghii avea sânge maroniu, şi prin cutele palmei.

– Tot timpul am fost norocos.

Ofiţerul nu părea deloc convins.

– De unde putem şti că nu eşti unul de-ai lor? Că n-ai venit să ne spionezi? Că ăia nu aşteaptă acum decât să le dai un semnal, când suntem nepregătiţi?

– Tot drumul aţi fost nepregătiţi, pufni Logen. Dar întrebarea e corectă. Mă aşteptam să mi-o puneţi.

Scoase traista de pânză groasă de la cingătoare.

– De aceea vi le-am adus pe astea.

Ofiţerul luă desaga, încruntat, o deschise şi se uită bănuitor înăuntru. Înghiţi în sec.

– Cum am spus, erau cinci. Deci, aveţi aici zece degete mari. Acum eşti mulţumit?

Ofiţerul arăta mai degrabă îngreţoşat decât mulţumit, dar dădu din cap, cu buzele strânse, şi-i întinse traista înapoi, la o lungime de braţ.

Logen clătină din cap.

– Păstreaz-o. Mie-mi lipseşte un deget mijlociu. De astea mari n-am nevoie.

Căruţa se opri cu o hurducătură. Cale de-o milă, două, merseseră ca melcul. Acum, drumul – dacă se putea numi „drum” o mare de glod – forfotea de oameni cu pas greoi. Îşi târau picioarele prin mocirlă, dintr-un loc cât de cât solid în altul, căznindu-se sub ploaia rară, printre căruţe împotmolite şi cai nefericiţi, stive de lăzi şi butoaie şi corturi strâmbe. Logen se uita la un grup de băieţi înglodaţi în clisă, care împingeau un car înfundat în noroi până la osii, fără prea mult succes. Parcă ar fi văzut o armată scufundându-se încet într-o mlaştină. Un naufragiu vast, pe uscat.

Tovarăşii de călătorie ai lui Logen rămăseseră numai şapte, aduşi de spate şi cu chipuri supte, arătând frânţi de oboseală după nopţile nedormite şi vremea urâtă de pe drum. Nu era cel mai fericit început al răstimpului lor în Nord, iar Logen se îndoia

că de-acum încolo avea să se mai îmbunătăţească. Se dădu jos din căruţă, cu cizmele afundându-i-se în noroiul răscolit, îşi arcui spinarea şi-şi întinse picioarele îndurerate, după care-şi dădu jos raniţa.

– Atunci, noroc! le ură el băieţilor.

Nici unul dintre ei nu răspunse. Abia dacă-i adresaseră o vorbă, din noaptea ambuscadei. Cel mai probabil, toată treaba cu degetele din traistă îi îngrijorase. Dar dacă ăsta ar fi fost cel mai rău lucru pe care-l vedeau cât timp se aflau acolo, nu era nicio problemă, socotea Logen. Ridică din umeri şi se întoarse, pornind cu greu prin mocirlă.

Puţin mai în faţă, un ofiţer din coloana de aprovizionare era muştruluit de un bărbat în uniformă roşie, înalt şi supărat, care părea să indice cât de cât că toată învălmăşeala aia avea şi un comandant. Logen avu nevoie de câteva momente ca să-l recunoască. Stătuseră împreună la un ospăţ, în împrejurări cu totul diferite, şi discutaseră despre război. Acum arăta mai bătrân, mai slab, mai dur. Avea o expresie aspră, încruntată, dar zâmbi când îl văzu pe Logen şi veni spre el cu mâna întinsă.

– Pe toţi morţii, spuse el într-o nordică acceptabilă, dar soarta ştie să ne facă farse! Te cunosc.

– Asemenea.

– Nouădegete, nu-i aşa?

– Întocmai. Iar tu eşti West, din Englia.

– El, şi nimeni altul. Îmi pare rău că nu te pot întâmpina mai plăcut, dar armata a ajuns aici abia acum o zi, două, şi după cum vezi, situaţia încă nu e în deplină ordine. Nu aici, idiotule! mugi el la un vizitiu care încerca să-şi bage căruţa între altele două, unde n-ar fi încăput nici de frică. În ţara asta nenorocită aveţi şi ceva ce s-ar putea numi vară?

– O ai în faţa ochilor. Iarna n-ai văzut-o?

– Hm… Aici ai dreptate. Dar, la urma urmei, ce te-a mânat încoace?

Logen îi întinse scrisoarea. Aplecându-se deasupra ei, ca s-o apere de ploaie, West o citi încruntat.

– Semnată de Lordul Şambelan Hoff, ai?

– Asta-i bine?

Îşi boţi buzele, înapoindu-i-o.

– Depinde. Înseamnă că ai prieteni influenţi. Sau nişte duşmani la fel de influenţi.

– Şi de unii, şi de alţii, pare-se.

West zâmbi:

– Constat că au ajuns la o înţelegere. Ai venit să lupţi?

– Nu pentru altceva.

– Bun. Un om cu experienţă ne prinde bine oricând.

Îi privi pe recruţii care se dădeau jos din căruţe şi oftă prelung.

– Încă suntem mult prea puţini aici. Mai bine te-ai duce să te alături celorlalţi nordici.

– Aveţi şi nordici cu voi?

– Avem, şi-n fiecare zi tot vin alţii şi alţii. Se pare că mulţi dintre ei nu-s prea încântaţi de felul în care îi conduce regele lor. Mai cu seamă, în ceea ce priveşte înţelegerea aia cu shanka…

– Înţelegere? Cu shanka? se încruntă Logen; niciodată nu se aşteptase ca Bethod să se coboare atât de jos, dar nu era nici pe departe prima dezamăgire. A convins capetele-turtite să lupte alături de el?

– Fără doar şi poate. El are capetele-turtite, iar noi îi avem pe nordici. Ciudată lume, nici pomeneală.

– Ba bine că nu, confirmă Logen, clătinând din cap. Câţi ai?

– Cam trei sute, aş zice, după ultima numărătoare, deşi nu prea le place să fie număraţi.

– Atunci, se pare că ai trei sute unu, dacă mă pui la socoteală şi pe mine.

– Şi-au făcut tabăra acolo, pe aripa stângă, preciză West, arătând spre conturul negru al copacilor profilaţi pe cerul înserării.

– Destul de bine. Cine-i şeful?

– Un flăcău pe nume Copoiul.

Câteva clipe, Logen îl privi lung.

– Cum ai zis că-l cheamă?

– Copoiul. Îl cunoşti?

– Se poate spune şi aşa, şopti Logen, cu un zâmbet întinzându-i-se încet pe faţă. Se poate spune şi aşa…

Seara se lăsa cu repeziciune, urmată îndeaproape de noapte, şi tocmai aprinseseră focul cel lung, când apăru Logen. Distingea siluetele carlilor care-şi ocupau locurile de-o parte şi de alta, pe fundalul flăcărilor. Le auzea glasurile şi râsetele zgomotoase în tăcerea serii, acum când ploaia se oprise.

De mult nu mai auzise o asemenea mulţime vorbind în graiul nordic, şi-i suna ciudat în urechi, chiar dacă era propria lui limbă.

Îi reînvia unele amintiri urâte. Turme de oameni strigând la el, urlând după el. Hoarde întregi năvălind în luptă, scoţând ţipete victorioase, jelindu-şi morţii. Simţea de undeva miros de carne friptă. O aromă bogată, savuroasă, care-i gâdila nările şi făcea să-i chiorăie maţele.

Lângă cărare, o torţă ardea în vârful unei prăjini, sub care stătea un tânăr plictisit, cu o lance, privindu-l încruntat pe Logen când se apropie. Probabil pierduse tragerea la sorţi, să stea de gardă în timp ce mâncau ceilalţi, şi nu părea deloc încântat.

– Ce vrei? mârâi el.

– L-aveţi pe Copoi aici?

– Mda, şi ce?

– Trebuie să vorbesc cu el.

Un altul se apropie, trecut binişor de prima tinereţe, cu o claie de păr cărunt şi un chip tăbăcit.

– Ce-avem aici?

– Un recrut nou, mormăi străjerul. Vrea să-l vadă pe şefu'.

Vârstnicul miji ochii spre Logen, încruntat.

– Te cunosc, prietene?

Logen înălţă capul, astfel încât lumina făcliei să-i lumineze faţa. Mai bine să priveşti omul în ochi şi să-l laşi să te vadă, arătându-i că nu ţi-e teamă. Aşa-l învăţase tatăl lui.

– Nu ştiu. Ce zici?

– De unde-ai venit? Din partea albicioşilor, aşa-i?

– Nu. Lucrez singur.

– Singur? I-auzi. Parcă te recunosc…

Făcu ochii mari şi rămase cu gura căscată, albindu-se la faţă precum creta.

– Pe toţi morţii blestemaţi, şopti el, făcând un pas împleticit înapoi. Ăsta-i Sângerosul-Nouă!

Poate că Logen sperase să nu-l recunoască nimeni. Să-l fi uitat cu toţii. Să aibă alte griji pe cap, iar el să fie doar un om ca oricare altul. Acum, însă, vedea expresia de pe faţa bătrânului – expresia aceea de om care face pe el de frică – şi-i era destul de clar ce avea să urmeze. La fel ca întotdeauna. Iar cel mai rău era că acum, când fusese recunoscut şi vedea spaima aceea, groaza aceea şi respectul acela, nici nu era sigur că nu-i plăcea să le vadă. I se cuveneau, doar, nu? La urma urmei, faptele sunt fapte.

Era Sângerosul-Nouă.

Băiatul încă nu prea pricepuse.

– Îţi râzi de mine? Mai rămâne doar să-mi spui c-a venit

Bethod în persoană, hmm?

Nimeni însă nu râse, iar Logen ridică mâna, privindu-l prin locul unde avusese degetul mijlociu. Băiatul se uită de la ciot la vârstnicul care tremura, apoi din nou la Logen.

– Rahat… bâigui el.

– Unde-i şeful tău, băiete?

Pe Logen îl speria propriul său glas: sec, mort, rece ca gerul iernii.

– Este… este…

Tânărul ridică un deget tremurător, pentru a arăta spre focuri.

– Bine. Cred c-am să-l adulmec singur.

Cei doi se dădură la o parte din drum. Logen trecu pe lângă ei, cu un fel de zâmbet – sau, mai degrabă, o răsfrângere a buzelor, dezvelind dinţii. În fond, avea şi el o anumită reputaţie.

– Nu vă temeţi, le şuieră el în faţă. La urma urmei, sunt în tabăra voastră, nu?

Nimeni nu-i suflă o vorbă în timp ce mergea prin spatele carlilor, spre capătul focului. Vreo doi aruncară câte-o privire peste umăr, dar nimic mai mult decât ca pentru orice nou-venit într-o tabără. N-aveau idee cine era, încă, dar urmau să afle curând. Băiatul şi bătrânul aveau să şuşotească, iar şoaptele să se răspândească prin jurul focului, aşa cum au ele obiceiul, după care toţi urmau să se uite la el.

Tresări, când alături se mişcă o umbră uriaşă – atât de mare, încât în primul moment o luase drept un copac. Un om înalt şi robust, care-şi scărpina barba, zâmbind spre foc. Tul Duru. Nimeni nu l-ar fi putut confunda pe Capdetunet, nici în lumina aceea slabă. Nu pe un asemenea gigant. Îl făcea pe Logen să se întrebe din nou cum naiba îl învinsese, din capul locului.

Chiar în clipa aceea simţi imboldul straniu de a lăsa capul în piept, văzându-şi de drum în noapte, fără o singură privire în urmă. Atunci, n-ar mai fi trebuit să fie din nou Sângerosul-Nouă şi n-ar mai fi rămas în urma lui decât povestirea unui recrut şi a unui bătrân care jurau că într-o noapte văzuseră un strigoi. Ar fi putut să se ducă departe şi s-o ia de la-nceput, devenind oricine dorea. Dar mai încercase deja asta, cândva, şi nu-i folosise la nimic. Trecutul îl urmărea mereu îndeaproape, suflându-i în ceafă. Era timpul să se întoarcă şi să-l confrunte.

– În regulă, malacule, spuse Tul, cătând spre el prin întuneric, cu reflexele portocalii ale focului jucându-i pe chipul ca un bolovan, cu barba ca o blană uriaşă.

– Cine… stai aşa…

Logen înghiţi în sec. N-avea idee, acum că stătea să se gândească, ce-ar fi zis oricare dintre ei revăzându-l. În fond, fuseseră duşmani mult timp, înainte de a se împrieteni. Luptase cu fiecare dintre ei. Fiecare dorise să-l ucidă, şi pe bună dreptate. Apoi, fugise spre sud, lăsându-i cu shanka. Dacă, după un an şi ceva de absenţă, se alegea cu o întâmpinare ostilă?

În clipa următoare, Tul îl înşfăcă într-o îmbrăţişare năprasnică.

– Eşti viu!

Îi dădu drumul doar atât cât să se asigure că nu-l confundase, apoi îl cuprinse din nou.

– Mda, sunt viu, gâfâi Logen, căruia abia-i mai rămăsese aer în piept.

Se părea că era primit cu bucurie, totuşi.

Tul zâmbea cu toată faţa.

– Haide, îl chemă el pe Logen să-l urmeze. Băieţii au să se scape pe ei când te-or vedea!

Logen porni după Tul, cu inima bubuindu-i în piept, spre capătul focului, unde şeful stătea împreună cu cei mai apropiaţi Oameni Numiţi ai lui. Îi găsiră acolo, aşezaţi pe pământ. Copoiul era în mijloc, mormăind încet ceva spre Dow. Ursuzul stătea de cealaltă parte, rezemat într-un cot, jucându-se cu penele săgeţilor. Parcă nimic nu s-ar fi schimbat.

– Ţi-am adus un oaspete, Copoiule, anunţă Tul, cu glasul gâtuit, într-un efort de a nu dezvălui surpriza.

– Nu mai spune…? înălţă Copoiul privirea spre Logen, care însă era ascuns în umbră, după umărul uriaş al lui Tul. Şi nu poate să mai aştepte, să mâncăm şi noi?

– Ştii, nu prea cred…

– De ce? Cine e?

– Cine e? repetă Tul, apucându-l pe Logen de umăr, pentru a-l împinge în lumina focului. Nu-i decât Logen Nouădegete, naibii!

Cizma lui Logen alunecă pe noroi şi fu cât pe ce să cadă-n fund, fâlfâind din braţe ca să-şi ţină echilibrul. Toate sporovăielile din jurul focului se stinseră cât ai clipi, în vreme ce oamenii se întorceau spre el. Două şiruri lungi de chipuri încremenite de uimire, în lumina unduitoare. Nu se mai auzea niciun sunet, doar foşnetul vântului şi trosnetele focului. Copoiul se holbă la el de parcă ar fi văzut un mort pe picioare, cu gura căscată tot mai larg de la o clipă la alta.

– Credeam c-aţi murit toţi, spuse Logen, în timp ce-şi regăsea

echilibrul. Uneori, putem fi prea realişti, se pare.

Încet, Copoiul se ridică. Întinse mâna, iar Logen i-o prinse într-a lui.

Nu era nimic de spus. Mai ales între doi oameni care trecuseră împreună prin atâtea – lupte cu shanka, trecerea munţilor, războaie şi urmări ale lor. Ani la rând. Copoiul îi strânse mâna cu putere, iar Logen şi-o trânti pe cealaltă deasupra. Îşi zâmbiră, dând din cap, ca şi cum nimic nu s-ar fi schimbat între ei. Nu aveau ce să-şi spună.

– Ursuzule. Mă bucur să te văd.

– Hm, făcu Ursuzul, dându-i o stacană, după care reveni cu privirea la săgeţile lui, ca şi cum Logen s-ar fi dus doar să se uşureze, cu un moment în urmă, iar acum revenea în chipul cel mai firesc.

Logen fu nevoit să zâmbească. Nici nu se aşteptase la altceva.

– Ăla care se-ascunde acolo-i Dow cel Negru?

– M-aş fi ascuns mai bine, dacă ştiam că vii, replică Dow, măsurându-l pe Logen din cap până-n picioare, cu un zâmbet nu tocmai primitor. Dacă ăsta nu-i Nouădegete însuşi… Parcă ziceai că a căzut într-o prăpastie? lătră el spre Copoi.

– Aşa am văzut eu.

– A, de căzut, am căzut… confirmă Logen, în timp ce-şi amintea vântul suflându-i în gură, stâncile şi zăpada învârtindu-se în jurul lui, căderea în apă, care-i tăiase respiraţia. Cum am căzut, aşa am şi scăpat, mai mult sau mai puţin.

Copoiul îi făcu loc pe pieile aşternute lângă foc şi toţi se aşezară din nou.

Dow clătina din cap.

– Când era vorba de scăpat cu viaţă, mereu ai fost un norocos afurisit. Trebuia să m-aştept s-apari din nou.

– Credeam că v-au venit de hac capetele-turtite, spuse Logen. Cum aţi scăpat de-acolo?

– Ne-a scos Treicopaci, răspunse Copoiul.

Tul dădu din cap şi el.

– Ne-a condus peste munţi, am străbătut Nordul, vânând, şi am ajuns tocmai până-n Englia.

– Şi tot timpul v-aţi ciorovăit ca o adunătură de babe, nu mă îndoiesc…

Copoiul rânji spre Dow.

– S-au cam văicărit unii, pe drum.

– Şi-atunci, Treicopaci unde-i acum? se interesă Logen, care abia aştepta să stea la taclale cu vechiul său prieten.

– A murit, răspunse Ursuzul.

Logen tresări. Se aşteptase la una ca asta, de vreme ce acum Copoiul era la comandă. Tul dădu din capul său uriaş.

– A căzut în luptă. Conducea un atac contra capetelor-turtite. A murit luptând cu chestia aia, cu Temutul.

– Ticălosu' dracu', scuipă Dow în noroi.

– Şi Forley?

– Mort şi el, lătră Dow. S-a dus în Carleon, să-l prevină pe Bethod că shanka veneau peste munţi. L-a omorât Calder, doar ca să se distreze. Alt nemernic!

Şi scuipă din nou. Întotdeauna amicul Dow fusese un scuipător grozav.

– Mort… clătină din cap Logen.

Forley mort, Treicopaci mort şi el, ce păcat… Dar nu demult îi crezuse pe toţi întorşi în ţărână, deci faptul că patru mai trăiau era un câştig, într-un fel.

– Mă rog. Destoinici oameni, amândoi. Cei mai buni, şi au murit onorabil, după câte aud. Cât de onorabil se poate muri, oricum.

– Mda, încuviinţă Tul, ridicând o bărdacă. Cât se poate. Să bem pentru cei căzuţi.

Băură cu toţii în tăcere, iar gustul berii îl făcu pe Logen să plesnească din buze. De mult nu-l mai simţise.

– Aşadar, a trecut un an, mormăi Dow. Am mai luat şi noi nişte vieţi, am făcut cale lungă şi am luptat într-o bătălie nenorocită rău de tot. Am pierdut doi oameni şi ne-am ales c-un şef nou. Tu de ce naiba te-ai mai ţinut, Nouădegete?

– Păi… e o poveste destul de interesantă, răspunse Logen, întrebându-se în ce sens era interesantă, pentru a descoperi că nici el nu era prea sigur. Credeam că shanka v-au doborât pe toţi, de vreme ce viaţa m-a învăţat să mă aştept la tot ce poate fi mai rău, aşa c-am luat-o spre sud şi m-am înhăitat c-un vrăjitor. Am călătorit cu el, peste mare, până departe, ca să găsim nu ştiu ce chestie, şi când am ajuns… nu era acolo. Părea o treabă cam nebunească, după cum spunea el.

– Ce fel de treabă? se interesă Tul, cu chipul schimonosit de nedumerire.

– Ştii ceva? murmură Logen, sugându-şi dinţii care păstrau gustul băuturii. Nu pot spune c-am înţeles.

Ceilalţi se uitau unii la alţii ca şi cum în viaţa lor n-ar mai fi auzit o poveste atât de prostească, iar Logen fu nevoit să recunoască: probabil nici nu auziseră.

– Totuşi, acum nu prea mai contează. Deci viaţa noastră nu-i chiar aşa de nenorocită cum credeam, comentă el, plesnindu-l pe Tul prieteneşte pe spate.

Copoiul îşi umflă obrajii.

– Ei, ne pare bine că te-ai întors, oricum. Cred că de-acum o să-ţi reiei locul, mm?

– Locul?

– La conducere, nu? Vreau să zic, erai şef.

– Oi fi fost, da’ n-am de gând să fiu din nou. Se pare că flăcăii ăştia sunt destul de mulţumiţi cu felul cum stau acum lucrurile.

– Da, dar tu te pricepi mult mai bine ca mine să conduci oamenii…

– Nu ştiu dac-o fi cum zici. Cu mine-n frunte, lucrurile n-au mers niciodată prea grozav, pentru nimeni, nu-i aşa? Nici pentru noi, nici pentru cei care luptau alături de noi şi nici pentru ăia contra cărora luptam.

Logen îşi cocoşă umerii, sub apăsarea amintirilor, continuând:

– O să zic şi eu ce am de spus, dacă vrei, dar mai degrabă te-aş urma pe tine. Am fost şi eu căpetenie la viaţa mea, şi n-a prea mers.

Copoiul părea să fi aşteptat altceva.

– Păi… dacă eşti sigur…

– Sunt sigur, îl bătu Logen pe umăr. Nu-i uşor să fii şef, aşa-i?

– Nu e, bombăni celălalt. Greu al dracu’…

– Şi-n plus, cred că mulţi dintre flăcăii ăştia s-au mai şi certat cu mine, în trecut, şi nu se bucură prea mult să mă vadă.

Se uită în lungul focului, la chipurile aspre, auzindu-şi numele mormăit pe ici, pe colo, prea încet ca să fie clar ce-şi spuneau, dar putea bănui că nu erau complimente.

– Sunt destul de bucuroşi să te aibă alături când o să-nceapă luptele, cu asta să nu-ţi faci nicio grijă.

– Poate.

Părea mare păcat că trebuia să se-apuce de ucis înainte ca oamenii măcar să dea din cap spre el. Din întuneric îl fulgerau priviri tăioase, mutându-se când se uita şi el într-acolo. Un singur om îi înfrunta privirea, mai mult sau mai puţin. Un pletos înalt, cam pe la jumătatea focului.

– Ăla cine-i? întrebă Logen.

– Care?

– Ăla care se uită la mine.

– A, e Fior, răspunse Copoiul, sugându-şi dinţii ascuţiţi. Are curaj cât încape, Fior al nostru. A luptat de câteva ori alături de noi, şi se pricepe al naibii de bine. Întâi de toate, am să-ţi spun că-i un om de treabă şi-i suntem datori. Pe urmă, mai trebuie să adaug şi că e fiul lui Gât-Horcăitor.

Logen simţi că-i venea greaţă.

– Cine-ai zis că e?

– Celălalt fiu al lui.

– Ăla mic?

– Asta a fost demult. Şi băieţii mici cresc, cu timpul.

O fi fost demult, dar Logen nu uitase nimic. Se vedea limpede. Nimic nu era dat uitării, acolo în Nord, iar el o ştia cel mai bine.

– Ar trebui să-i spun ceva. Dacă va trebui să luptăm alături… Trebuie să-i spun ceva.

Copoiul se strâmbă.

– Mai bine nu. E mai bine să nu zgândăreşti anumite răni. Mănâncă acum şi vorbeşte cu el mâine-dimineaţă. La lumina zilei, toate sună mai bine. Sau… cum vrei.

– Hm, mârâi Ursuzul.

Logen se ridică în picioare.

– Ai dreptate, cred, dar mai bine s-o fac acum…

– … decât să trăieşti cu frica-n suflet, completă Copoiul, dând din cap, cu privirea spre foc. Ţi s-a simţit lipsa, Logen, atâta lucru-i limpede.

– Şi ţie, Copoiule. Şi ţie.

Porni prin întunericul cu miros de fum, carne şi oameni, prin spatele carlilor care stăteau aşezaţi lângă foc, adunându-şi umerii şi murmurând la vederea lui. Ştia la ce se gândeau. „Sângerosul-Nouă, chiar în spatele meu, şi-n toată lumea nu există un om spre care să fie mai rău să stai întors cu spatele.” Îi vedea ochii reci ai lui Fior scăpărând îndărătul părului său lung ce-i cădea în şuviţe pe faţă, cu buzele strânse dur. Avea un cuţit cu care mânca, dar era la fel de potrivit şi ca să înjunghie un om. Când se ghemui lângă el, Logen privi lucirea focului pe tăiş.

– Deci, tu eşti Sângerosul-Nouă.

– Mda, se strâmbă Logen, aşa cred.

Fior dădu din cap, fără să-şi ia privirea de la el.

– Deci aşa arată Sângerosul-Nouă.

– Sper că nu eşti dezamăgit.

– Cine, eu? În niciun caz. Mă bucur că am şi o faţă pentru tine, după atât timp.

Logen se uită în jos, căutând o reacţie potrivită. Un mod de a-şi mişca mâinile, o expresie, câteva cuvinte care ar fi putut începe cât de cât să îndrepte lucrurile.

– Erau vremuri grele, atunci, demult… spuse el până la urmă.

– Mai grele ca acum?

– Păi, răspunse Logen, muşcându-şi buza, poate că nu.

– Vremurile sunt mereu grele, aş zice, scrâşni Fior printre dinţi. Asta nu-i o scuză ca să faci ditamai porcăria.

– Ai dreptate. Pentru ce-am făcut eu nu există nicio scuză. Nu mă mândresc cu asta. Altceva, nu ştiu ce-aş putea să spun, decât că sper că poţi să treci peste, ca să luptăm umăr la umăr.

– Voi fi cinstit cu tine, replică Fior, cu un glas gâtuit, ca şi cum ar fi încercat să nu strige, sau să nu plângă, sau şi una, şi alta, poate. E un lucru greu de lăsat în urmă. Mi-ai ucis fratele, când îi făgăduiseşi îndurare, i-ai tăiat braţele şi picioarele şi i-ai ţintuit capul pe stindardul lui Bethod.

Degetele albite îi tremurau pe plăselele cuţitului, iar Logen văzu că făcea mari eforturi ca să nu-l înjunghie în faţă – şi nu putea să-l condamne. Deloc nu-l învinuia.

– După aia, tatăl meu n-a mai fost niciodată acelaşi om. Nu mai avea nimic în el. De ani întregi visez să te omor, Sângerosule-Nouă.

Logen dădu încet din cap.

– Mda… Nu vei fi niciodată singurul care are visul ăsta.

Acum vedea şi alte priviri ostile îndreptate spre el, peste flăcări. Chipuri încruntate în umbră, feţe îndârjite în lumina pâlpâitoare. Oameni pe care nici măcar nu-i cunoştea, speriaţi până-n măduva oaselor, sau dornici să-şi încheie socotelile cu el. Multă spaimă şi multe socoteli. Îi putea număra pe degetele de la o mână pe oamenii care se bucurau să-l vadă în viaţă. Chiar şi de la mâna cu mijlociul lipsă. Iar asta ar fi trebuit să fie tabăra în care lupta.

Copoiul avusese dreptate. Anumite răni e mai bine să nu fie zgândărite. Logen se ridică în picioare, cu furnicături pe şira spinării, şi se întoarse spre capătul focului, unde era mai uşor să se stea de vorbă. Nu se îndoia că Fior dorea la fel de mult ca oricând să-l ucidă, dar asta nu era de mirare.

Trebuia să fie realist. Nu existau cuvinte care să îndrepte lucrurile pe care le făcuse.

Datorii nemiloase

Superior Glokta,

Deşi cred că n-am fost niciodată prezentaţi formal, am auzit numele dumneavoastră menţionat adesea în ultimele câteva săptămâni. Fără a intenţiona să vă jignesc, se pare că în orice încăpere intru, aflu că dumneavoastră sau tocmai aţi ieşit, sau urmează să sosiţi curând, şi toate negocierile pe care le întreprind se complică prin implicarea dumneavoastră.

În situaţia de faţă, şefii noştri sunt foarte des în opoziţie, dar acesta nu este un motiv de a nu ne comporta ca nişte oameni civilizaţi. S-ar putea ca dumneavoastră şi cu mine să ajungem la o înţelegere în urma căreia amândoi vom avea mai puţin de lucru şi posibilitatea de a progresa mai rapid.

Vă voi aştepta la abatorul de lângă Patru Colţuri, mâine-dimineaţă, începând de la ora şase. Îmi prezint scuze pentru că am ales un loc atât de zgomotos, dar consider că ar fi mai bine ca discuţia noastră să rămână privată.

Îndrăznesc să spun că pe niciunul dintre noi nu-l va descuraja câteva gunoaie împrăştiate pe jos.

Harlen Morrow,
Secretar al Înaltului Judecător Marovia

Cu bunăvoinţă spus, locul puţea. *S-ar părea că vreo câteva sute de porci vii nu miros la fel de plăcut pe cât te-ai aştepta.* Pardoseala magaziei întunecoase era îngălată de zoaiele lor împuţite, iar prin aerul înecăcios răsunau glasuri disperate. Grohăiau şi guiţau, mormăiau şi se împingeau prin ţarcurile lor, simţind, poate, că satârul măcelarului nu era prea departe. Dar, după cum remarcase Morrow, Glokta nu era omul care să se lase descumpănit de zgomote, de cuţite sau, la o adică, de mirosurile neplăcute. *Mi-am trăit viaţa bălăcărindu-mă prin mocirle metaforice, la urma urmei. Ce cusur au cele adevărate?* Mai grea era problema pardoselii alunecoase. Şontâcăia cu paşi mărunţi, simţind că-i ardea piciorul. *Imaginează-ţi că te-ai prezenta la o întâlnire mânjit cu rahat de porci. N-ai inspira tocmai imaginea unei severităţi necruţătoare, aşa-i?*

Îl văzu pe Morrow, rezemat de unul dintre ţarcuri. *Întocmai ca un fermier care-şi admiră turma premiată.* Glokta se apropie de

el şchiopătând, cu ghetele clefăindu-i, gâfâind zgomotos şi strâmbându-se, lac de sudoare.

– Ei, Morrow, zău că ştii cum să faci o femeie să se simtă admirată, trebuie să recunosc.

Secretarul lui Marovia, un om scund, cu faţă rotundă şi ochelari, zâmbi.

– Superior Glokta, permiteţi-mi să încep prin a spune că nu am decât cel mai mare respect pentru faptele dumneavoastră din Gurkhul, metodele de negociere şi…

– N-am venit aici ca să facem schimb de amabilităţi, Morrow. Dacă numai despre asta era vorba, puteam să mă gândesc la un loc mai plăcut mirositor.

– Şi la o companie mai agreabilă, nu mă îndoiesc. Atunci, să trecem la treabă. Trăim vremuri dificile.

– Nu te contrazic.

– Schimbări… Incertitudini… Neplăceri printre ţărani…

– Mai mult decât simple neplăceri, aş zice – nu-i aşa?

– Atunci, revolte. Să sperăm că încrederea pe care Consiliul Închis i-a acordat-o colonelului Luthar se va vădi justificată, iar el îi va opri pe rebeli în afara oraşului.

– N-aş avea încredere în cadavrul lui nici ca să oprească o săgeată, dar presupun că membrii Consiliului Închis au avut motivele lor.

– Ca întotdeauna. Deşi, fireşte, nu sunt mereu de acord între ei.

Nu sunt de acord în legătură cu nimic. Asta-i de-a dreptul o regulă în instituţia aia afurisită.

– Cei care-i servesc, însă, preciză Morrow, privindu-l semnificativ peste ramele ochelarilor, sunt aceia care poartă povara dezacordurilor dintre ei. Consider că noi, în special, ne-am călcat pe bătături unii pe alţii cam prea mult ca să fim mulţumiţi.

– Hmm, mârâi Glokta, vârându-şi un deget în gheată. Sper că n-ai picioarele pline de vânătăi. N-aş mai putea dormi noaptea, dacă aş şti că din vina mea şchiopătezi. Poate ai în minte vreo soluţie?

– S-ar putea spune că da.

Morrow zâmbi spre porci, privindu-i cum se foiau şi se urcau unii peste alţii, grohăind.

– Am avut vieri la ferma unde am crescut.

Îndurare! Orice, numai să nu-mi spună povestea vieţii lui!…

– Răspunderea mea era să-i hrănesc. Mă sculam în zorii zilei, încă înainte de a se lumina, scoţând aburi pe gură în frigul de-afară…

Vai, dar ce imagini vii zugrăveşte! Jupânaşul Morrow, pân-la genunchi în zoaie, privind cum se îmbuibă porcii şi visând să scape de-acolo. O viaţă nouă şi glorioasă, în oraşul cel sclipitor!

Secretarul îi rânji, cu lentilele ochelarilor lucindu-i în lumina slabă.

– Ştiţi, ăştia sunt în stare să mănânce orice. Chiar şi ologi.

Aha. Deci, despre asta era vorba.

În acel moment, Glokta observă un om care se apropia de ei pe furiş, dinspre capătul opus al hambarului. Era o matahală cu haină jerpelită, umblând numai prin părţile cele mai întunecoase. Îşi ţinea braţul strâns lângă trup, cu mâna ascunsă în mânecă. *Exact ca şi cum ar avea un pumnal, chestie la care nu se prea pricepe. Mult mai bine era să meargă cu zâmbetul pe buze şi cuţitul la vedere. Într-un abator, există sute de motive ca să ai la tine un obiect tăios. Pentru a încerca să-l ascunzi, însă, nu poţi avea decât unul singur.*

Aruncă o privire peste umăr, strâmbându-se când îi trosni grumazul. Alt om, foarte asemănător cu primul, venea tiptil din sens opus. Glokta înălţă sprâncenele.

– Haidamaci? Nu prea original…

– N-o fi original, dar cred că puteţi descoperi ce eficienţi sunt.

– Aşadar, urmează să fiu măcelărit la abator, ei, Morrow? Căsăpit de casapi! Sand dan Glokta, cel ce zdrobeşte inimi, câştigător al Turnirului, erou al războiului cu gurkienii, căcat prin cururile unei turme de porci!

Pufni în râs şi fu nevoit să-şi şteargă mucii de pe buza de sus.

– Mă bucur atât de mult că vă place ironia, mormăi Morrow, părând cam descumpănit.

– A, cum să nu…?! Hrană pentru porci. E atât de evident, încât pot spune cinstit că nu la aşa ceva mă aşteptam.

Apoi, oftă prelung.

– Dar a nu mă aştepta şi a nu mă pregăti sunt două lucruri complet diferite.

Sunetul coardei nu se auzi peste hărmălaia porcilor. Haidamacul păru la început să alunece, scăpându-şi cuţitul lucitor şi căzând pe-o parte, fără niciun motiv. Apoi, Glokta văzu săgeata care-i ieşea din coaste. *Nu-i o surpriză prea mare, desigur, şi totuşi, de fiecare dată pare o vrajă.*

Ucigaşul plătit din celălalt capăt al hambarului făcu un pas înapoi, şocat, fără s-o vadă pe practiciana Vitari care trecea fără zgomot peste balustrada ţarcului gol din spatele lui. Prin întuneric fulgeră o lucire metalică, în momentul când femeia îi reteză tendoanele dinapoia genunchiului, doborându-l, cu un ţipăt retezat pe loc de lanţul strâns în jurul gâtului.

Severard sări agil de pe grinzile din stânga lui Glokta, căzând în mocirlă cu un plescăit. Se apropie repede, cu arcul pe umăr, azvârli în întuneric, dintr-o lovitură de picior, cuţitul căzut, şi se uită la omul în care trăsese.

– Îţi datorez cinci mărci! îi strigă el lui Frost. Nu i-am nimerit inima, fir-ar să fie. Poate-n ficat…?

– În hicat… mormăi albinosul, ieşind din umbră, în capătul îndepărtat al magaziei.

Omul se ridică chinuit în genunchi, ţinându-se de locul străpuns, cu un obraz schimonosit plin de noroi. Din mers, Frost ridică bastonul şi-i aplică o lovitură zdrobitoare în ceafă, oprindu-i brusc ţipetele şi trântindu-l cu faţa în jos. Între timp, Vitari îl doborâse pe al ei la pământ şi stătea îngenuncheată pe spatele lui, strângându-l de gât cu lanţul. Zvârcolelile deveneau din ce în ce mai slabe, până încetară. *Încă un hartan de carne pe pardoseala abatorului.*

Glokta reveni cu privirea la Morrow.

– Ce repede se pot schimba lucrurile, ei, Harlen? Cică toată lumea vrea să te cunoască – şi, peste o clipă…

Se bătu trist cu capătul murdar al bastonului peste piciorul olog.

– Ai belit-o. Grea lecţie.

Ar fi trebuit să m-aştept.

Secretarul lui Marovia făcu un pas înapoi, cu limba săgetându-i printre buze şi o mână ridicată în faţă.

– Staţi puţin…

– De ce? i-o întoarse Glokta, răsfrângându-şi buza de jos. Chiar crezi că ne putem îndrăgi din nou, după toate astea?

– Poate ajungem la o…

– Nu-s supărat că ai vrut să mă omori. Dar… atât de jalnic? Doar suntem profesionişti, Morrow. E o insultă, să fi crezut c-o să-ţi meargă.

– Mă simt lezat, mormăi Severard.

– Adânc rănit, îi ţinu isonul Vitari, cu lanţul zornăind în întuneric.

– Ofenşat phofund, fonfăi Frost, mânându-l pe Morrow înapoi spre ţarc.

– Trebuia să continui cu linsul lui Hoff în fundul ăla mare de beţiv. Sau, poate, mai bine rămâneai la fermă, cu porcii tăi. O muncă destul de grea, cred, în zorii zilei… Dar tot aveai din ce trăi.

– Staţi, staţi! Staaahh…

Severard, care-l înhăţase de umăr din spate, îl înjunghie într-o parte a gâtului şi-i reteză beregata la fel de calm ca şi cum ar fi spintecat un peşte.

Sângele ţâşni peste ghetele lui Glokta, care se împletici înapoi, cu o strâmbătură, când durerea îi străbătu piciorul infirm.

– Rahat! şuieră el printre gingii, gata să cadă-n fund, reuşind să rămână în picioare doar pentru că se agăţă disperat de gărduleţul de-alături. Nu era mai simplu să-l sugrumi?

Severard ridică din umeri.

– Tot aia e, nu?

Morrow căzu în genunchi, cu ochii sticloşi privind cruciş şi o mână la gâtul tăiat, în timp ce sângele-i curgea peste gulerul cămăşii.

Glokta îl privi cum se răsturna pe spate, lovind cu un picior în pardoseală, unde călcâiul lui lăsa dâre lungi în mâlul puturos. *Păcat de porcii de la fermă. De-acum, în veci n-au să-l mai vadă pe jupânaşul Morrow întorcându-se peste deal, după viaţa lui vitejească în oraşul scânteietor, scoţând aburi pe gură în aerul rece, rece de tot, al dimineţii…*

Convulsiile secretarului slăbeau tot mai mult, şi mai mult, până rămase nemişcat. Glokta se mai ţinu un moment de ţarc, privind cadavrul. *Când anume am devenit… aşa? Pas cu pas, cred. O faptă duce la alta, şi n-avem încotro decât să urmăm cărarea, şi de fiecare dată există motive. Facem ce trebuie, facem ce ni se spune, facem ce ne e mai uşor. Ce altceva putem face, decât să rezolvăm pe rând problemele sordide? Şi pe urmă, într-o zi, deschidem ochii şi vedem c-am ajuns… aşa.*

Se uită la sângele care-i lucea pe gheată, strâmbă din nas şi se şterse de pantalonul lui Morrow. *Mda, mă rog. Mi-ar plăcea să mai filosofez o vreme, dar am înalţi funcţionari de cumpărat, nobili de şantajat, voturi de măsluit, secretari de omorât şi amante de ameninţat. Atâtea cuţite cu care să jonglez… Şi, când unul cade zăngănind pe pardoseala murdară, altul trebuie să se înalţe, cu lama ascuţită ca un brici învârtindu-se deasupra*

capetelor noastre. Niciodată nu devine mai uşor.

– Prietenii noştri magici s-au întors în oraş.

Severard îşi ridică masca, pentru a se scărpina pe obraz.

– Magii?

– Întâiul dintre ticăloşi, şi nimeni altul, cu îndrăzneaţă lui companie de eroi. El, şi ucenicul lui unsuros, şi femeia aia. Şi Navigatorul. Staţi cu ochii pe ei şi vedeţi dacă e vreun purcel pe care să-l putem despărţi de turmă. E timpul să aflăm ce pun la cale. Mai ai casa aia fermecătoare pe malul apei?

– Sigur că da.

– Bine. Poate reuşim în sfârşit să le-o luăm înainte, iar când Eminenţa Sa va pretinde răspunsuri, să le avem pregătite.

Şi voi putea primi şi eu în fine o mângâiere pe cap de la stăpânul meu.

– Cu ăştia ce facem? întrebă Vitari, arătând spre cadavre cu o smucitură a capului ei zbârlit.

Glokta oftă.

– Porcii mănâncă orice, pare-se.

În oraş se lăsa întunericul, la vremea când Glokta începu să-şi târască piciorul invalid pe străzile tot mai goale, spre Agriont. Prăvălierii închideau uşile, locatarii îşi aprindeau lămpile, lumina lumânărilor se revărsa pe uliţe prin crăpăturile obloanelor. *Familii fericite aşezându-se la cine fericite, fără îndoială. Taţi iubitori cu nevestele lor iubitoare, copiii lor adorabili, vieţile lor pline de sens. Felicitări din toată inima.*

Îşi înfipse dinţii rămaşi în gingiile îndurerate, într-un efort de a-şi păstra liniştea sufletească. Transpiraţia începea să-i îmbibe cămaşa, piciorul îl durea tot mai rău cu fiecare pas. *Dar n-am să mă opresc pentru ciozvârta asta de carne moartă, bună de nimic.* Durerea urca de la gleznă la genunchi, de la genunchi spre şold, iar din şold în sus prin şira răsucită a spinării, până-n ţeastă. *Atâtea eforturi, doar pentru a ucide un administrator de nivel mediu, care lucra la numai câteva clădiri distanţă de Casa Întrebărilor, în orice caz. Amarnică pierdere de timp, asta e, o afurisită de...*

– Superior Glokta?

Un bărbat se apropiase, respectuos, cu chipul cufundat în umbră. Glokta miji ochii spre el.

– Te cu...?

Treaba era bine făcută, fără discuţie. Nici măcar nu fusese

conştient de prezenţa celuilalt, până se pomeni cu sacul tras peste cap şi un braţ răsucit la spate, pentru a fi împins înainte, neputincios. Se poticni, bâjbâi după baston şi-l auzi căzând pe caldarâm.

– Aaah!

Un spasm arzător prin spinare, în timp ce încerca zadarnic să-şi elibereze braţul, şi fu nevoit să cedeze, icnind de durere. În câteva clipe, îi legară încheieturile şi simţi două mâini puternice vârâte la subsuori. Fu condus cu mare viteză, între doi oameni, cu picioarele abia atingând pietrele. *Oricum, de mult n-am mai mers aşa de repede.* Nu-l ţineau cu brutalitate, dar îi era imposibil să se împotrivească. *Profesionişti. Cu câteva clase peste ai lui Morrow. Cine-a ordonat treaba asta nu-i un neghiob. Deci, cine a ordonat-o?*

Sult însuşi sau unul dintre duşmanii lui Sult? Unul dintre rivalii săi la tron? Înaltul Judecător Marovia? Lordul Brock? Oricine din tot Consiliul Deschis? Sau, poate, gurkienii? N-au fost niciodată prietenii mei cei mai apropiaţi. Casa bancară Valint şi Balk, poate, hotărându-se în sfârşit să-şi ceară datoria? Poate că l-am judecat nepermis de greşit pe tânărul Căpitan Luthar? Sau să fie pur şi simplu Superiorul Goyle, care s-a săturat să-şi împartă slujba cu schilodul? O listă în toată regula, acum că era nevoit să se gândească.

Auzea paşi tropăind în jur. Uliţe strâmte. N-avea idee cât de mult merseseră. Respiraţia îi gâfâia în sac, aspră, guturală. *Inima-mi bubuie, mă trec sudori reci. Surescitat. Speriat, chiar. Ce-or fi vrând de la mine? Oamenii nu-s răpiţi de pe străzi ca să li se dea avansări, cadouri sau sărutări tandre – ce păcat… Ştiu eu bine de ce-s săltaţi oamenii din stradă. Mult mai bine.*

În josul unei scări scurte, cu vârfurile ghetelor târâte neputincios pe trepte. Zgomotul unei uşi masive închizându-se. Paşi răsunând pe un coridor cu dale. Altă uşă ce se închidea. Se simţi trântit fără ceremonie pe un scaun. *Iar acum, fără îndoială, de bine, de rău, vom afla…*

Sacul îi fu smuls brusc de pe cap, iar Glokta clipi din ochi în lumina care-l orbea. O cameră albă, prea luminoasă pentru liniştea lui. *Genul de cameră care mi-e trist de familiară. Şi totuşi, cât de urâtă pare, văzută din partea asta a mesei…* Cineva stătea aşezat în faţa lui. *Sau, conturul ceţos al cuiva…* Închise un ochi, privind spre cel din faţa lui printre pleoapele mijite ale celuilalt, în timp ce vederea i se limpezea din nou.

– Ei, murmură el. Ce surpriză…

– Plăcută, sper.

– Cred că asta rămâne de văzut…

Carlot dan Eider era schimbată. „Şi se pare că surghiunul nu i-a picat tocmai rău.” Părul îi crescuse la loc, nu tot atât de lung, poate, dar mai mult decât destul ca să arate atrăgător. Vânătăile din jurul gâtului dispăruseră, şi mai avea doar nişte urme abia vizibile în locul unde obrazul îi fusese acoperit de cicatrice. Schimbase pânza de sac a trădătorilor pentru veşmintele de călătorie ale unei cucoane cu dare de mână, care-i stăteau nespus de bine. Pe degete şi la gât îi scânteiau nestemate. Părea întru totul la fel de bogată şi dichisită ca atunci când se văzuseră prima oară. În plus, mai şi zâmbea. *Zâmbetul jucătorului care ţine toate atuurile în mână. Oare de ce nu mă-nvăţ minte? Niciodată să nu faci o favoare. Mai ales unei femei.*

Pe masa din faţa ei se afla o pereche mică de foarfece, la îndemână. Soiul pe care-l folosesc femeile bogate ca să-şi taie unghiile. *Dar la fel de bune şi ca să taie pielea de pe tălpile cuiva, să-i lărgească nările ori să-i danteleze urechile…*

Hotărât lucru, lui Glokta îi era greu să-şi ia ochii de la forfecuţa lustruită care lucea în lumina lămpii.

– Parcă-ţi spusesem să nu te mai întorci niciodată, rosti el, deşi din glas îi lipsea autoritatea obişnuită.

– Aşa e. Dar apoi m-am gândit… de ce nu? Am în oraş bunuri la care nu vreau să renunţ şi unele ocazii de afaceri pe care doresc să le valorific.

Luă foarfeca, îşi ciupi colţişorul unghiei deja perfect îngrijite de la degetul mare, şi examină încruntată rezultatul.

– Şi nu prea cred c-ai să spui cuiva că sunt aici, aşa-i?

– Nu-mi fac nicio grijă în legătură cu siguranţa ta, mormăi Glokta.

Numai a mea mă îngrijorează, din păcate, şi tot mai tare, din clipă-n clipă. Nimeni nu e vreodată atât de schilod, în fond, încât să nu poată fi schilodit şi mai rău.

– Chiar era nevoie să faci atâtea eforturi doar ca să-mi dai detalii despre călătoria ta?

Zâmbetul ei deveni şi mai larg – dacă era posibil.

– Sper că oamenii mei nu te-au vătămat. Le-am cerut să procedeze cu blândeţe. Deocamdată, cel puţin.

– Chiar şi o răpire blândă, tot răpire se cheamă, nu găseşti?

– Răpire – ce cuvânt urât! Ce-ar fi s-o considerăm o invitaţie

căreia ţi-e greu să-i rezişti? Măcar te las să rămâi cu hainele pe tine, nu?

– Favoarea asta în special e o binecuvântare pentru amândoi, crede-mă. Şi... invitaţie la ce, dacă pot să-ntreb, pe lângă o bruscare dureroasă şi o scurtă conversaţie?

– Mă simt ofensată că ai dori mai mult. Dar mai e şi altceva, dacă tot ai adus vorba.

Îşi mai desprinse o frântură de unghie cu foarfeca, apoi ridică ochii spre el.

– O mică datorie rămasă, de la Dagoska. Mă tem că n-am să pot închide ochii noaptea până nu e achitată.

Câteva săptămâni în bezna unei celule şi o sufocare până la moarte? Ce formă de achitare mi-ar putea aduce asta?

– Atunci, te rog, şuieră Glokta printre gingii, cu pleoapa palpitându-i la vederea acelei mici foarfeci făcând ţac, ţac, ţac. Mă omoară aşteptarea asta.

– Vin gurkienii.

Rămase tăcut un moment, prins pe picior greşit.

– Vin aici?

– Da. În Midderland. La Adua. La tine. Au construit o flotă, în secret. După ultimul război au început-o, iar acum e gata. Corăbii care să rivalizeze cu tot ce are Uniunea.

Aruncă foarfeca pe masă şi oftă prelung.

– Sau, cel puţin, aşa am auzit.

Flota gurkiană, întocmai cum mi-a spus vizitatorul meu la miez de noapte, Yulwei. Zvonuri şi stafii, poate. Dar zvonurile nu sunt întotdeauna minciuni.

– Când vor sosi?

– N-aş putea spune. Pregătirea unei asemenea expediţii presupune o muncă de organizare colosală. Dar, în fond, gurkienii au fost întotdeauna mult mai bine organizaţi decât noi. De-asta-i atât de plăcut să faci afaceri cu ei.

Propriile mele relaţii cu ei n-au fost tocmai încântătoare, totuşi...

– Cât de mulţi vor veni?

– În număr foarte mare, îmi imaginez.

Glokta pufni.

– Iartă-mă dacă privesc cu un oarecare scepticism vorbele unei trădătoare dovedite, mai ales de vreme ce stai cam prost cu detaliile.

– Cum preferi. Te afli aici ca să fii avertizat, nu convins. Măcar

atâta lucru îţi datorez, cred, pentru că mi-ai dăruit viaţa.

Ce minunat de demodată eşti...

– Asta-i tot?

Carlot dan Eider îşi desfăcu mâinile.

– Nu mai poate o doamnă să-şi facă manichiura fără să jignească pe cineva?

– Nu era mai simplu să-mi scrii? întrebă răstit Glokta. Măcar m-ai fi cruţat de rosăturile de la subsuori.

– Ei, haide. Niciodată nu mi-ai făcut impresia unui om care se oţărăşte pentru o mică iritaţie. În plus, am avut şansa de a reînnoi o prietenie cât se poate de plăcută. Şi trebuie să-mi acorzi şi mie micul meu moment de triumf, după câte m-ai făcut să îndur.

Cred că asta se poate. Am avut parte şi de ameninţări mai puţin fermecătoare, şi cel puţin are gusturi mai alese decât întâlnirile într-o cocină de porci.

– Deci, pot să plec, şi gata?

– A luat cineva un baston?

Nimeni nu răspunse. Eider zâmbi încântată, arătându-şi dantura albă, perfectă.

– Atunci, poţi să te târăşti, şi gata. Cum ţi se pare?

Mai bine decât să plutesc pe apa canalului, după câteva zile la fund, umflat ca o lipitoare uriaşă şi palidă şi mirosind ca toate mormintele din oraş.

– Cât se poate de bine, cred. Totuşi, mă întreb... Ce m-ar putea opri să-mi pun practicienii să urmărească mirosul de parfum scump, după ce-am terminat aici, pentru a încheia ce-au început?

– Tipic pentru tine, să spui aşa ceva, oftă Eider. E cazul să te informez că o cunoştinţă de afaceri a mea, veche şi demnă de încredere, are în posesia sa o scrisoare sigilată. În eventualitatea morţii mele, va fi trimisă Arhilectorului, expunându-i natura precisă a sentinţei mele din Dagoska.

Glokta îşi supse gingiile, acru. *Exact asta-mi mai lipsea – încă un pumnal cu care să jonglez.*

– Şi ce-o să se întâmple dacă, absolut independent de acţiunile mele, cazi victimă putregaiului? Sau ţi se dărâmă o casă-n cap? Sau te-neci cu o felie de pâine?

Eider deschise foarte larg ochii, ca şi cum până atunci nici nu s-ar fi gândit la aşa ceva.

– În oricare dintre acele cazuri... cred că... scrisoarea va fi

trimisă oricum, în pofida nevinovăţiei tale.

Râse, cu un aer neputincios.

– Lumea asta nu-i nici pe departe atât de dreaptă pe cât ar trebui să fie, după părerea mea, şi îndrăznesc să spun că locuitorii din Dagoska, mercenarii luaţi în robie şi soldaţii măcelăriţi ai Uniunii care te-au făcut să lupţi pentru cauza ta pierdută ar contribui şi ei.

Zâmbi dulce, de parcă ar fi discutat despre grădinărit.

– Probabil că lucrurile ar fi stat mult mai simplu pentru tine, dacă mă strangulai, la urma urmei.

– Îmi citeşti gândurile.

Acum, însă, e mult prea târziu. Am făcut o faptă bună, aşa că, desigur, trebuie să plătesc preţul.

– Atunci, spune-mi, înainte ca drumurile noastre să se despartă din nou, pentru ultima oară, după cum putem amândoi doar să sperăm… eşti amestecat în toată afacerea asta cu voturile?

Glokta îşi simţi ochiul tresărind.

– Se pare că îndatoririle mele au anumite tangenţe cu ea.

Sau, mai bine zis, îmi ocupă fiecare oră din zi şi din noapte.

Carlot dan Eider se aplecă înainte, la o distanţă conspirativă, cu coatele pe masă şi bărbia în mâini.

– Cine crezi că va fi următorul rege al Uniunii? O să fie Brock? Isher? Altcineva?

– E cam devreme ca să spunem. Mă ocup de asta.

– Atunci, şontâc-şontâc cu tine, îşi împinse ea înainte buza de jos. Şi cred c-ar fi mai indicat să nu-i pomeneşti de întâlnirea noastră Eminenţei Sale.

Dădu din cap, iar Glokta simţi cum sacul îi era tras iar peste faţă.

O mulţime zdrenţuită

Postul de comandă al lui Jezal, dacă se putea folosi o asemenea denumire în raport cu un om atât de nedumerit şi derutat cum se simţea el, se afla pe culmea unei pante prelungi. Avea o vedere splendidă peste valea puţin adâncă de jos. Sau, cel puţin, ar fi fost o vedere splendidă în vremuri mai fericite. Aşa cum stăteau lucrurile, trebuia să recunoască, spectacolul nu era nici pe departe plăcut.

Oastea principală a rebelilor acoperea în întregime câteva câmpii întinse, mai în josul văii, arătând ca o plagă negricioasă, sordidă şi ameninţătoare, cu luciri de oţel pe alocuri. Unelte agricole şi negustoreşti, probabil, dar tăioase.

Chiar şi de la distanţa aceea, se zăreau semne tulburătoare că erau organizaţi. Printre oameni existau spaţii libere, drepte, pentru deplasarea rapidă a mesagerilor şi a proviziilor. Se vedea limpede, chiar şi pentru ochiul neexersat al lui Jezal, că era în aceeaşi măsură o gloată ca şi o armată, iar cineva de-acolo, de jos, ştia meserie. Mult mai bine decât el, cel mai probabil.

Grupuri de rebeli mai mici şi mai neorganizate se vedeau risipite în lung şi-n lat, fiecare constituind un considerabil corp de armată cu drepturi depline. Oameni trimişi după mâncare şi apă cutreierau regiunea. Masa aceea neagră, târâtoare, de pe câmpiile verzi îi amintea lui Jezal de o hoardă de furnici târându-se peste o grămadă de coji de mere aruncate. Nu avea nici cea mai vagă idee cât de mulţi erau, dar de la acea distanţă cifra de patruzeci de mii părea o subestimare considerabilă.

Jos, în satul din fundul văii, dincolo de masa principală a rebelilor, ardeau focuri. Focuri de tabără sau case aprinse, era greu de spus, dar Jezal mai degrabă se temea de cele din urmă. Trei coloane înalte de fum cafeniu închis se împrăştiau pe cer, răspândind în aer un miros slab, dar îngrijorător, de ars.

Datoria unui comandant era aceea de a-şi impune un ton curajos, pe care oamenii săi ar fi fost nevoiţi să-l urmeze, Jezal ştia acest lucru, desigur. Şi totuşi, privind câmpia aceea prelungă, în pantă, nu putea să nu reflecteze la numărul uriaş de oameni din celălalt capăt, atât de hotărâţi. Nu-şi putea împiedica ochii să tot săgeteze spre propriile lor forţe, atât de reduse, slabe şi nesigure. Nu-şi putea stăpâni nervozitatea, şi se tot trăgea de

guler. Afurisitul îl strângea prea tare.

– Cum doriţi să fie desfăşurat regimentul, domnule? întrebă adjutantul lui, maiorul Opker, cu o expresie care reuşea cumva să fie în acelaşi timp condescendentă şi slugarnică.

– Desfăşurate? Ăă… păi…

Jezal îşi scormoni creierii după un răspuns cât de cât potrivit, dacă nu tocmai corect. Descoperise încă de la începuturile carierei sale militare că, dacă eşti în subordinea unui ofiţer eficient şi cu experienţă, şi ai sub comandă soldaţi cu aceleaşi calităţi, nu e nevoie să ştii şi să faci nimic. Această strategie îl servise de minune, câţiva ani de pace comozi, dar singurul ei neajuns se dezvăluia acum în ochii tuturor. Dacă, prin vreun miracol, devii comandant suprem, praful se-alege de tot sistemul.

– Desfăşurate… repetă el, cu fruntea încreţită, încercând să dea impresia că studia terenul, deşi nu avea decât o idee vagă despre ceea ce însemna o desfăşurare. Infanteria pe două rânduri… îndrăzni să propună, amintindu-şi un fragment dintr-o povestire pe care i-o spusese cândva Collem West. În spatele gardului viu de-acolo.

Şi-şi plimbă bastonul peste privelişte, cu un gest plin de importanţă. În folosirea bastonului, cel puţin, era expert, după ce o practicase îndelung la oglindă.

– Domnul colonel vrea să spună în faţa gardului viu, desigur, interveni lin Bayaz. Infanteria desfăşurată pe două rânduri de-o parte şi de alta a acelei pietre de hotar. Cavaleria uşoară între copacii de-acolo, cavaleria grea în formaţie pană, pe flancul îndepărtat, unde să poată folosi avantajos terenul, continuă el, denotând o familiaritate neobişnuită cu vocabularul militar. Arbaletierii pe un singur rând, în spatele gardului viu, unde la început vor fi ascunşi de privirea inamicului şi pot trage de sus în jos.

Îi făcu lui Jezal cu ochiul:

– Excelentă strategie, domnule colonel, dacă-mi dai voie să spun.

– Desigur, replică dispreţuitor Opker, întorcându-se să transmită ordinele.

Jezal strânse în mână bastonul pe care-l ţinea la spate, frecându-şi nervos bărbia cu mâna cealaltă. Vedea clar că funcţia de comandant însemna mult mai mult decât să-ţi spună toată lumea „domnule”. Trebuia neapărat să citească nişte cărţi, la

întoarcerea în Adua. Dacă se mai întorcea.

Trei puncte mici se desprinseseră din masa târâtoare de oameni din josul văii şi urcau povârnişul spre ei. Punându-şi mâna streaşină la ochi, Jezal desluşi o fâşiuţă albă mişcându-se prin aer, deasupra lor. Un steag de pace. Simţi pe umăr mâna lui Bayaz, într-un gest cât se poate de neîncurajator.

– Nu-ţi face griji, băiatul meu, toţi suntem pregătiţi pentru violenţă. Am însă încredere că nu se va ajunge acolo, adăugă el, zâmbind spre mulţimea întinsă de jos. Multă încredere.

Jezal îşi dorea din toată inima să fi putut spune acelaşi lucru.

Pentru un faimos demagog, trădător şi instigator la revoltă, omul cunoscut ca Tăbăcarul nu avea nimic ieşit din comun. Stătea calm pe scaunul pliant, la masa din cortul lui Jezal, un individ de statură medie, cu trăsături banale sub o claie de păr cârlionţat, într-o haină cu croială şi culoare obişnuite, având pe chip un zâmbet care sugera cât de bine ştia că avantajul era de partea lui.

– Mi se spune Tăbăcarul, zise el, şi am fost trimis să vorbesc din partea alianţei celor asupriţi, exploataţi şi oprimaţi, de jos din vale. Ei sunt doi parteneri de-ai mei care mă însoţesc în această acţiune îndreptăţită şi întru totul patriotică. Cei doi generali ai mei, s-ar putea spune. Glugă Ombun, arătă el într-o parte, spre un om masiv, cu barbă lătăreaţă, chip rumen şi sprâncene încruntate, şi Piron Holst, continuă, indicând cu capul, în partea cealaltă, un individ ca o nevăstuică, cu o cicatrice prelungă pe obraz şi privire leneşă.

– Onorat, răspunse prudent Jezal, deşi din partea lui arătau mai degrabă a tâlhari decât ca nişte generali. Eu sunt colonelul Luthar.

– Ştiu. Te-am văzut când ai câştigat Turnirul. Un joc de sabie îndemânatic, prietene, foarte îndemânatic.

– A, păi, ăăă… se bâlbâi Jezal, luat pe nepregătite. Mulţumesc. El este adjutantul meu, maiorul Opker, iar dumnealui… Bayaz, Întâiul dintre Magi.

Glugă Ombun pufni neîncrezător, dar Tăbăcarul nu făcu decât să-şi mângâie buza, îngândurat.

– Bine. Şi aţi venit să luptaţi sau să negociaţi?

– Suntem pregătiţi pentru amândouă, îşi începu Jezal expunerea. Consiliul Închis, deşi condamnă metodele demonstraţiei voastre, consimte că s-ar putea să aveţi şi unele

revendicări legitime…

Glugă scoase un mormăit:

– Au de ales, netrebnicii?

– Păi, ăă… continuă Jezal, m-au instruit să vă ofer următoarele concesii.

Ridică o hârtie pe care i-o pregătise Hoff, un sul enorm cu mânere încrustate complicat şi un sigiliu cât o farfurie.

– Dar trebuie să vă previn, adăugă el, străduindu-se să pară cât mai sigur pe sine, dacă refuzaţi, suntem gata să luptăm, iar oamenii mei sunt cei mai bine instruiţi, cei mai bine înarmaţi şi cei mai bine pregătiţi din serviciul regelui. Fiecare dintre ei face cât douăzeci din adunătura voastră.

Fermierul cel mătăhălos lăsă să-i scape un chicotit ameninţător.

– Şi Lordul Finster credea la fel, iar adunătura noastră i-a dat un şut în cur de l-a zburat dintr-un capăt al moşiilor lui până-n ălălalt. Ce-ar fi să ne-arătaţi ce-aveţi acolo, colonele, şi-o să vedem noi dacă e nevoie de ameninţări.

Jezal ridică documentul greu, iar Glugă i-l smulse din mână furios, îl desfăcu şi începu să citească, desfăşurând treptat hârtia groasă, cu foşnete uscate. Cu cât citea mai mult, cu atât se încrunta mai tare.

– E o insultă! declară el răstit, când termină, privindu-l arţăgos pe Jezal. Impozite mai mici şi nu-ş’ ce căcaturi despre folosirea pământurilor comune? Şi nici măcar p-astea nu m-aştept să le onoreze!

Îi dădu sulul Tăbăcarului, cu un gest repezit, iar Jezal înghiţi un nod. Nu pricepea nimic din concesiile respective, nici în legătură cu posibilele lor neajunsuri, desigur, dar reacţia lui Glugă nu prea promitea o învoială rapidă.

Ochii Tăbăcarului parcurseră alene documentul. Ochi de culori diferite, observă Jezal: unul albastru, celălalt verde. Când ajunse la capăt, îl puse pe masă, cu un oftat teatral.

– Ne convin termenii ăştia.

– Serios? făcu Jezal ochii mari, surprins, dar nici pe departe la fel de mirat ca Glugă Ombun.

– Da’ ăştia-s mai răi decât ăia oferiţi ultima oară! strigă agricultorul. Înainte de-a-i pune pe fugă pe oamenii lui Finster! Atunci ai spus că nu putem accepta nimic altceva decât pământ pentru fiecare!

Chipul Tăbăcarului se schimonosi nemulţumit.

– Asta era atunci.

– Asta era atunci? repetă Glugă, nevenindu-i să creadă. Şi cu lefurile cinstite pentru munca cinstită ce s-a-ntâmplat? Ce s-a-ntâmplat cu părţile din profit? Cu egalitatea-n drepturi cu orice preţ? Erai de faţă, şi mi-ai promis!

Arătă cu un gest furios întreaga vale:

– Tuturor le-ai promis! Ce s-a schimbat, decât că avem Adua-n mână? Putem lua tot ce vrem! Putem să…

– Am spus că termenii ăştia ne convin! îl întrerupse Tăbăcarul, cu o furie neaşteptată. Doar dacă nu cumva preferi să lupţi de unul singur cu oamenii regelui! Pe mine mă urmează, Glugă, nu pe tine, în caz că n-ai observat.

– Dar ne-ai promis libertatea pentru fiecare om! Am avut încredere-n tine! nu se lăsă fermierul, cu chipul descompus de oroare. Toţi am avut încredere în tine!

Jezal nu mai văzuse niciodată un om atât de indiferent cum arăta în acel moment Tăbăcarul.

– Cred că am genul ăla de faţă care inspiră încredere, murmură tărăgănat acesta, iar prietenul său Holst ridică din umeri, privindu-şi unghiile.

– Atunci, să te ia dracu'! Dracu' să vă ia pe toţi!

Şi Glugă se răsuci pe călcâie, ieşind furios prin deschizătura cortului.

Jezal îl observă pe Bayaz aplecându-se într-o parte, pentru a-i şopti maiorului Opker:

– Pune ca omul ăla să fie arestat până nu iese din tabără.

– Arestat, stăpâne… sub un steag de pace?

– Arestat, pus în lanţuri şi condus la Casa Întrebărilor. Nu te poţi ascunde de dreptatea regelui după un petic de pânză albă. Cred că Superiorul Goyle se ocupă de investigaţii.

– Ăă… desigur.

Opker se ridică să-l urmeze pe Ombun afară din cort, în timp ce Jezal zâmbea nervos. Nu încăpea nicio îndoială că Tăbăcarul auzise schimbul de replici, dar stătea nepăsător, ca şi cum viitorul tovarăşului său de până atunci nu l-ar mai fi privit cu nimic.

– Trebuie să prezint scuze pentru asociatul meu. Într-o situaţie ca asta, nu poţi mulţumi pe toată lumea, declară el, cu un gest teatral. Dar nu vă faceţi griji. Le voi ţine oamenilor un discurs convingător, spunându-le pentru ce am luptat cu toţii, şi curând vor porni înapoi spre casele lor, fără să se mai întâmple nimic

rău. Poate câţiva vor rămâne hotărâţi să facă necazuri, dar sunt sigur că-i puteţi aduce la ordine fără greutate, nu, colonele Luthar?

– Ăă… da… îngăimă Jezal, care nu mai avea nici cea mai vagă idee ce se întâmpla. Cred că…

– Excelent, îl întrerupse Tăbăcarul, sărind în picioare. Mă tem că acum trebuie să-mi iau rămas-bun. Am de rezolvat tot felul de treburi. O clipă de linişte nu găsim, hmm, colonele Luthar? O clipă de linişte.

Schimbă o privire lungă cu Bayaz, apoi ieşi în lumina soarelui şi dispăru.

– Dacă întreabă cineva, îi murmură Întâiul dintre Magi lui Jezal la ureche, le-aş spune că a fost o negociere dificilă împotriva unor oponenţi fermi şi hotărâţi, dar nu te-ai descurajat, le-ai reamintit ce îndatoriri au faţă de ţară şi rege, i-ai implorat să se întoarcă pe plantaţiile lor şi aşa mai departe.

– Dar…

Lui Jezal îi venea să plângă, atât de aiurit era. Enorm de nedumerit şi peste măsură de uşurat, în acelaşi timp.

– Dar eu…

– Dacă întreabă cineva, repetă Bayaz, pe un ton uşor tăios care sugera că episodul se terminase.

Iubit de lună

Copoiul se ridică, privind cu ochii mijiţi, în lumina soarelui, spre flăcăii Uniunii care mergeau greoi în sens invers. Există o anumită înfăţişare a învinşilor, după luptă. Se mişcă încet, aduşi de umeri, stropiţi cu noroi, privind cu mult interes pământul. Copoiul văzuse destul de des asemenea oameni. Necăjiţi că pierduseră. Ruşinaţi că fuseseră înfrânţi. Vinovaţi că se dăduseră bătuţi fără a se alege cu nicio rană. Cunoştea senzaţia, ştia ce adânc putea să roadă, dar vinovăţia arăta mai puţin dureros decât o tăietură de sabie şi se vindeca mult mai repede.

Unii dintre răniţi n-o duceau chiar aşa de rău. Bandajaţi sau cu atele, şchiopătând sprijiniţi în câte-un băţ sau cu braţul pe după umărul vreunui camarad. Alţii nu avuseseră acelaşi noroc. Copoiului i se părea că-l cunoştea pe unul. Un ofiţer, prea tânăr ca să-i crească deja barba, cu chipul băieţesc alb, schimonosit de durere şi şoc. Avea piciorul retezat deasupra genunchiului, iar hainele, targa şi cei doi oameni care-l duceau erau plini de sânge roşu închis. Era cel care stătuse aşezat pe poartă, când Copoiul şi Treicopaci veniseră prima oară la Ostenhorm, să se alăture Uniunii. Cel care se uitase la ei ca la doi rahaţi. Acum nu mai părea la fel de deştept, scâncind la fiecare scuturătură a tărgii, dar Copoiului nu-i venea să zâmbească. Pierderea unui picior părea o pedeapsă cam aspră pentru un simplu rânjet dispreţuitor.

West stătea pe marginea cărării, vorbind cu un ofiţer care avea un bandaj murdar în jurul capului. Copoiul nu auzea ce spuneau, dar putea ghici, în linii mari. Din când în când, câte unul dintre ei arăta spre colinele dincotro veniseră. Două dealuri abrupte şi ostile, aproape complet împădurite, cu câteva stânci golaşe pe ici, pe colo. Întorcându-se, West surprinse privirea Copoiului. Chipul său era posomorât ca al unui gropar. Nu era nevoie să ai o minte prea ageră ca să-ţi dai seama că încă nu învinseseră.

– Rahat, mormăi printre dinţi Copoiul.

Avea senzaţia aceea de gol în stomac, senzaţia care-i venea ori de câte ori trebuia să cerceteze o nouă porţiune de teren, ori de câte ori Treicopaci cerea arme, ori de câte ori nu aveau la micul dejun nimic altceva decât apă rece. Totuşi, de când era

şef, se părea că aşa stăteau lucrurile mai tot timpul. Acum, toate problemele îi reveneau lui.

– N-a mers?

West se apropie, clătinând din cap.

– Bethod ne aştepta, şi erau mulţi. Stau înfipţi pe dealurile alea. Bine înfipţi şi bine pregătiţi, între noi şi Carleon. Cel mai probabil, erau gata de luptă încă dinainte ca noi să fi trecut măcar frontiera.

– Dintotdeauna i-a plăcut să fie pregătit, aşa-i el. N-aţi avut cum să-l ocoliţi?

– Kroy a încercat pe ambele drumuri şi a mâncat bătaie. Acum, Poulder a vrut să atace colinele frontal, şi a încasat-o şi mai rău.

Copoiul oftă.

– Altă cale nu avem.

– Niciuna care să nu-i permită lui Bethod să bage cuţitu-n noi.

– Iar Bethod n-ar lăsa să-i scape o ocazie ca asta. Nici nu speră altceva.

– Şi Lordul Mareşal e de aceeaşi părere. Vrea să-ţi duci oamenii în nord, răspunse West, privind duşmănos spre contururile cenuşii ale altor dealuri, aflate mai departe. Să căutaţi un punct slab. Bethod n-are cum să acopere toată regiunea.

– N-are cum? repetă Copoiul. Cred c-o să vedem.

Şi porni spre copaci. Băieţilor avea să le placă la nebunie.

Nu peste mult, ajunse în locul unde-şi avea tabăra grupul lui. Se înmulţeau încontinu. Să tot fi ajuns pe la patru sute, cel puţin, şi erau duri. Mai ales dintre aceia cărora niciodată nu le prea plăcuse Bethod, care luptaseră contra lui în războaie. Luptaseră şi împotriva Copoiului, la o adică. Pădurile erau pline de ei, aşezaţi în jurul focurilor, frigând carne, lustruindu-şi armele, cârpind echipamente, antrenându-se perechi-perechi cu săbiile. La auzul zăngănelilor metalice, Copoiul se încordă. Aveau să le mai audă, şi cu rezultate mult mai sângeroase, fără îndoială.

– Şefu'! strigară oamenii. Copoiul! A venit şefu'! Hei, hei!

Băteau din palme şi loveau cu armele bolovanii pe care stăteau aşezaţi. Copoiul ridică pumnul, zâmbind în stilul lui obişnuit, cu jumătate de gură, şi le răspunse cu „da, da, bine, bine...” şi altele. Nu avea nici cea mai vagă idee cum să se poarte ca un şef, aşa că nu făcea decât să rămână el, cel dintotdeauna. Totuşi, oamenii păreau destul de mulţumiţi.

Probabil aşa erau mereu – până începeau să piardă lupte şi ajungeau la concluzia că aveau nevoie de un şef nou.

Veni spre focul unde-şi petreceau ziua cei câţiva Oameni Numiţi ai lui. Nici urmă de Logen, dar ceilalţi stăteau aşezaţi în jur, cu nişte mutre plictisite. Sau, cel puţin, aceia care mai erau în viaţă. Tul îl văzu venind.

– S-a-ntors Copoiul.

– Mhm, făcu Ursuzul, care potrivea marginile unor pene cu un brici.

Dow era ocupat să şteargă de grăsime o tigaie cu o bucată de pâine.

– Şi cum s-a descurcat Uniunea pe ăle dealuri? întrebă el, pe un ton care dădea de înţeles că ştia deja răspunsul. S-au căcat pe ei, aşa-i?

– Păi, au ieşit pe locul doi, dacă asta vrei să ştii.

– Pentru mine, să ieşi pe locul doi din două înseamnă să te caci împrăştiat.

Copoiul trecu peste asta, trăgând aer în piept.

– Bethod se ţine tare pe poziţie, păzind drumurile spre Carleon. Nimeni nu vede vreun mod simplu de a-l învinge sau de a-l ocoli măcar. Ne aştepta, şi şi-a luat toate măsurile, cred.

– Pe-asta puteam să ţi-o spun naibii şi eu! se răsti Dow, împroşcând cu firimituri de pâine unsuroase. Îl are pe Oscior pe unu' din ăle dealuri, şi pe Coaste-albe pe ăl'lalt, şi mai încolo-i are pe Palid-ca-Zăpada şi Goring. Ăia patru n-o să-i dea nimănui nicio şansă, da' dacă zic totuşi că da, atunci mai în spate o s-aştepte Bethod, cu ăilalţii, şi cu shanka ai lui, şi căcatul ăla de Temutul, gata să-i frigă-n doi timpi şi trei mişcări.

– Cel mai probabil, confirmă Tul, ridicându-şi sabia în lumină; se uită la ea, apoi reîncepu să-i lustruiască lama. Lui Bethod ăsta întotdeauna i-a plăcut să aibă câte un plan.

– Şi ăi de ne ţin de zgardă ce-au de zis? mârâi Dow. Ce soi de treabă a pus la cale Furiosu' pentru animalele lui?

– Burr vrea să mergem spre nord o bucată, prin pădure, şi să vedem dacă Bethod n-a lăsat pe-acolo vreun punct slab.

– Hm, pufni Dow. Lu' Bethod nu-i stă-n fire să lase găuri. Dac-a lăsat vreo groapă, înseamnă că vrea să cădem noi în ea. Să cădem şi să ne rupem gâtu'.

– Ei, atunci cred c-ar fi bine să fim atenţi pe unde călcăm, nu?

– Bătaie de cap în plus.

Copoiul începea să se sature de văicărelile lui Dow, la fel cum

se săturase şi Treicopaci.

– Şi altceva ce-ai vrea, hmm? Asta-i viaţa. O grămadă de bătaie de cap. Te străduieşti să le-nduri, dacă faci măcar două parale. Şi, la urma urmei, acuma ce te doare?

– Asta! arătă smucit Dow cu capul, spre copaci. Uite, asta! Nu s-a schimbat nimic, este? Am putea să fim dincolo de Şuvoiul Alb, înapoi în Nord, da' Bethod s-a-nfipt bine pe picioare acolo, şi Uniunea n-are cum să-l ocolească fără să-şi pună curu' la bătaie. Şi dacă-l zboară de pe ăle dealuri, atunci ce-o să fie? Dac-ajung la Carleon şi intră, şi-l pârjolesc la fel cum a făcut Nouădegete ultima oară, ce mare scofală? Nu-nseamnă nimica. Bethod o s-o ţină pe-a lui, ca-ntotdeauna, ba luptă, ba se retrage, ba luptă, ba se retrage, şi-o să găsească mereu dealuri pe care să se-aşeze şi şmecherii pe care să le facă. O să vină vremea când Uniunea o să se sature şi-o să se care-napoi în sud, şi pe noi o să ne lase-aici. Şi-atunci, Bethod o să se-ntoarcă, şi ce să vezi? El o să fie ăl de-o să ne fugărească pe noi, câtu-i Nordu' de lat naibii şi-napoi. Iarnă, vară, iarnă, vară, şi tot aşa. Şi-acuma uită-te la noi, mai puţini decât eram cândva, şi stăm şi-o frecăm aicea-n pădure. Îţi sună cunoscut?

Suna destul de cunoscut, acum că i-o spunea, dar Copoiul nu vedea ce-ar fi putut să facă.

– Acuma s-a-ntors Logen, nu? Asta o să ne prindă bine.

Dow pufni din nou.

– Ha! Şi când a adus Nouădegete cu el al'ceva decât moarte?

– Uşurel, mormăi Tul. Îi eşti dator, mai ştii? Toţi îi suntem.

– Toate au o limită, zic eu, când e vorba de datorii, îşi aruncă Dow tigaia în foc şi se ridică, ştergându-şi mâinile de haină. Unde-a fost, mm? Ne-a lăsat sus în văi, fără o vorbă, nu? Ne-a lăsat cu capetele-turtite şi s-a cărat în ailaltă parte-a lumii! Cine ştie dacă n-o s-o şteargă şi-acuma, dacă-i convine, sau să treacă de partea lui Bethod, sau să se pună pe omor aşa, din senin, sau mortu' mai ştie ce?

Copoiul se uită la Tul, care-i susţinu privirea, cu un aer vinovat. Toţi îl văzuseră pe Logen făcând multe porcării când i se năzărea.

– Astea au fost demult, spuse Tul. Lucrurile se mai şi schimbă.

Dow se mulţumi să rânjească.

– Ba nu se schimbă deloc. Ziceţi-vă singuri povestea asta, dacă aşa adormiţi mai uşor, da' io o să stau c-un ochi deschis, vă zic clar! De-afurisitu' de Nouădegete e vorba aicea! Cine ştie ce-

o să facă de-acu-ncolo?

– Am o idee.

Întorcându-se, Copoiul îl văzu pe Logen rezemat de un copac, iar expresia din ochii lui îl făcu să zâmbească. Era o expresie pe care o cunoştea de mult şi trăgea după ea tot felul de amintiri urâte. Expresia aceea de pe chipul morţilor, când li s-a stins şi ultima scânteie de viaţă şi nu le mai pasă de nimic.

– Dacă ai ceva de zis, poţi să mi-o zici în faţă, cred, continuă Logen, venind lângă Dow, cu capul într-o parte şi cicatricele palide pe faţă.

Copoiul simţi că i se zbârlea părul de pe braţe şi-l treceau fiori reci, deşi la soare era destul de cald.

– Haide, Logen, încercă Tul să-l ia cu binişorul, vorbind de parcă totul ar fi fost o glumă, când se vedea cu ochiul liber că nici vorbă de aşa ceva. Dow n-a vorbit serios. Doar că...

Logen vorbi peste el, privindu-l pe Dow drept în faţă, tot timpul, cu ochii lui de mort:

– Când ţi-am dat ultima lecţie, credeam că n-o să mai ai nevoie de alta. Da’ cred că unii au memoria cam scurtă.

Veni şi mai aproape – atât de aproape, încât feţele mai-mai că li se atingeau.

– Ei? Ai nevoie să mai înveţi, băiete?

Copoiul se strâmbă, absolut sigur că erau gata să se omoare unul pe altul, şi fără să aibă habar cum naiba să-i oprească dacă începeau. Era un moment tensionat, care părea să nu se mai sfârşească. Dow cel Negru n-ar fi înghiţit aşa ceva de la nimeni, viu sau mort, nici chiar de la Treicopaci – dar, în cele din urmă, îşi dezveli dinţii galbeni într-un rânjet.

– Nnţ. O lecţie mi-a fost de-ajuns.

Şi, întorcând capul într-o parte, îşi adună flegma şi scuipă pe jos. Apoi se retrase, fără grabă, cu acelaşi zâmbet pe faţă, de parcă ar fi spus că acum o înghiţea, poate, dar data viitoare, nu prea.

După plecarea lui, fără nicio vărsare de sânge, Tul răsuflă sonor, ca şi cum toţi ar fi scăpat de moarte ca prin urechile acului.

– Atunci, Englia. Nord, aţi zis? Să facă bine cineva să-i pregătească pe flăcăi de plecare.

– Mhm, făcu Ursuzul, punându-şi ultima săgeată în tolbă şi urmându-l printre copaci.

Logen mai stătu un moment pe loc, privindu-i cum se

îndepărtau. Când dispărură, se întoarse şi se ghemui lângă foc, cu spatele cocoşat, coatele pe genunchi şi mâinile atârnându-i.

– Slavă morţilor pentru asta. Era să mă cac pe mine.

Copoiul îşi dădu seama că-şi ţinuse respiraţia tot timpul şi lăsă aerul să i se reverse din piept, cu un şuierat.

– Cred că şi eu am fost pe-aproape. Chiar a trebuit să faci asta?

– Ştii bine că da. Lasă un om ca Dow să-şi permită o obrăznicie, şi nu se mai opreşte. Şi-atunci, toţi flăcăii ăştilalţi o să creadă că Sângerosul-Nouă nu-i nici pe departe aşa de înfricoşător pe cât au auzit, şi nici una, nici două, cineva care-mi poartă pică se va hotărî să mă treacă prin sabie.

Copoiul clătină din cap.

– Prea le vezi pe toate numai în negru.

– Le văd aşa cum sunt. Nu s-au schimbat cu nimic. Niciodată nu se schimbă.

Poate că aşa era, dar nici n-aveau să se schimbe vreodată, dacă nimeni nu le dădea măcar o mică şansă.

– Totuşi… chiar eşti sigur că era nevoie?

– Pentru tine nu, poate. Tu ai farmecul tău, de te plac oamenii.

Logen îşi scărpină bărbia, privind cu tristeţe în pădure.

– Cred că eu am pierdut ocazia asta acu’ vreo cinşpe ani. Şi alta n-o să mai am.

Pădurea era călduroasă şi familiară. Păsările ciripeau pe ramuri, fără să le pese nici de Bethod, nici de Uniune, nici de oricare dintre faptele oamenilor. Nici un alt loc nu păruse vreodată atât de paşnic, iar Copoiului nu-i plăcea deloc asta. Adulmeca aerul, trăgându-l pe nas, plimbându-şi-l pe limbă. În ultima vreme, era de două ori mai prudent, de când venise săgeata aceea, ucigând-o pe Cathil în luptă. Poate ar fi reuşit s-o salveze, dacă avea mai multă încredere în propriul lui nas. Dow se lăsă pe vine în tufişuri, cu privirea spre pădurea încremenită.

– Ce e, Copoiule? Ce miroşi acolo?

– Oameni, cred, da’ cam acri, oarecum, răspunse Copoiul, inhalând din nou. Miroase a…

O săgeată ţâşni dintre copaci şi se înfipse în trunchiul de lângă Copoi, vibrând.

– Căcat! ţipă el, căzând în fund şi dibuind să-şi ia arcul de pe umăr, mult prea târziu, ca de obicei.

Dow alunecă lângă el, înjurând, şi ajunseră grămadă unul peste altul. Copoiul fu cât pe ce să se-aleagă cu ochiul scos de securea lui Dow, înainte de a reuşi să-l împingă într-o parte. Ridică palma spre oamenii din spate, pentru a le face semn să se oprească, dar aceştia se împrăştiau deja, târându-se pe burtă spre copaci şi stânci, scoţându-şi armele şi privind în jur.

De undeva, din faţă, se auzi un glas:

– Sunteţi cu Bethod?

Omul vorbea limba nordică, dar cu un accent ciudat.

Dow şi Copoiul se priviră un moment, apoi ridicară din umeri.

– Nu! mugi Dow. Iar dacă voi sunteţi, pregătiţi-vă să vă-ntâlniţi cu morţii!

O clipă de tăcere.

– Nu suntem cu nemernicul ăla şi nici nu vom fi vreodată!

– Bine-aşa! strigă Copoiul, scoţând puţin capul, cu arcul încordat în mâini. Atunci, arătaţi-vă!

Un om ieşi de după un copac, la vreo şase paşi distanţă. Copoiul fu atât de şocat, încât aproape că scăpă coarda dintre degete, dând drumul săgeţii. Peste tot, în jur, apăreau alţi şi alţi oameni. Zeci şi zeci. Aveau părul încâlcit, feţele mânjite cu dâre de noroi şi vopsea albastră, hainele zdrenţuite, de blană şi piei pe jumătate argăsite, dar vârfurile lăncilor şi ale săgeţilor, precum şi tăişurile săbiilor făurite rudimentar luceau viu şi curat.

– Oameni ai dealurilor, mormăi Copoiul.

– Deleni suntem, şi ne mândrim! răsună cu ecou un glas puternic, de undeva din pădure.

Câţiva începură să se dea la o parte, ca şi cum ar fi făcut loc pentru cineva. Copoiul clipi din ochi. Printre ei venea un copil. O fată, de vreo zece ani, cu picioarele goale şi murdare. Ducea pe umăr un ciocan enorm – o bâtă groasă şi lungă, cu un cap de fier zgâriat, mare cât o cărămidă. Prea mare şi prea greu ca să-l mânuiască. Îi era greu şi să şi-l ţină pe umăr.

Apoi apăru un băiat. Avea pe spate un scut rotund, mult prea mare pentru el, iar în mâini ţinea o secure uriaşă. Îl însoţea alt băiat, cu o suliţă de două ori cât el, al cărei vârf se legăna deasupra, lucind auriu în razele soarelui. Trebuia să se uite întruna în sus, ca să nu i se agaţe de vreo creangă.

– Visez… murmură Copoiul. Nu…?

Dow se încruntă.

– Dacă da, i-un vis tare ciudat.

Cei trei copii nu erau singuri. După ei venea o namilă imensă.

Avea o blană zdrenţuită pe umerii laţi, iar un colier cât toate zilele îi atârna până pe burta umflată. O salbă de oase. Falange, observă Copoiul, când omul se apropie. Degete omeneşti, printre bucăţele plate de lemn, incrustate cu semne stranii. Din barba cafenie i se ivi un zâmbet lat şi gălbui, dar asta nu-l liniştea cu nimic pe Copoi.

– Of, căca-m-aş, gemu Dow, hai s-o luăm înapoi, înapoi în sud, destul cu toate astea.

– De ce? Îl cunoşti?

Dow întoarse capul şi scuipă.

– Crummock-i-Phail, şi nu altu'.

Copoiul aproape că-şi dorea să fi fost o ambuscadă, mai degrabă decât o şuetă. Până şi copiii ştiau: Crummock-i-Phail, căpetenia oamenilor de pe dealuri, era cel mai dement nemernic din tot Nordul ăla afurisit.

În timp ce se apropia, uriaşul dădu uşor la o parte din drum lăncile şi săgeţile.

– Acuma nu mai e nevoie de astea, aşa-i, frumoşii mei? Toţi suntem prieteni, sau avem aceiaşi duşmani, cel puţin, ceea ce-i mult mai bine, pricepeţi? Avem o mulţime de vrăjmaşi pe ăle dealuri, nu? Luna ştie cât îmi place o bătălie grozavă, da' să fie la stâncile ăle mari, cu Bethod şi lingăii lui cocoţaţi în vârf! Asta-i o luptă niţel cam prea grea pentru oricine, 'ai? Chiar şi pentru noii noştri prieteni din Sud.

Se opri chiar în faţa lor, cu oscioarele şi lemnişoarele colierului legănându-se zgomotos. Cei trei copii stăteau în spatele lui, foindu-se cu armele lor mari şi uitându-se încruntaţi la Dow şi Copoi.

– Io-s Crummock-i-Phail, se prezentă el. Căpetenia tuturor delenilor. Sau a ălora care fac o para chioară.

Zâmbi, ca şi cum tocmai ar fi apărut la o nuntă.

– Şi cine-o fi şefu' la plimbărica asta veselă?

Copoiul simţi iar golul în stomac, dar n-avea ce face.

– Eu sunt.

Crummock înălţă din sprâncene:

– Auzi acolo…! Eşti un prichindel care le zice la toţi ăştia marii ce şi cum, aşa-i? Trebe că ai un nume zdravăn pe umeri, gândesc.

– Mă numesc Copoiul. Iar el e Dow cel Negru.

– Ciudată gaşcă aţi adunat aici, comentă Dow, privind încruntat spre copii.

– A, aşa e! Aşa e! Şi vitează, pe deasupra! Băiatu care-mi duce lancea, ăla-i fi-miu Scofen. Ăla cu securea-i fi-miu Rond.

Apoi, se uită încruntat la fata cu ciocanul.

– P-ăsta nu mai ştiu cum îl cheamă...

– Sunt fiică-ta! strigă fata.

– Da’ ce, mi s-au terminat fiii?

– Scenn a crescut prea mare şi i-ai dat propria-i sabie, şi Sceft e prea mic ca să ducă şi el ceva.

Crummock clătină din cap.

– Nu mi se pare deloc ca lumea, o afurisită de femeie să ţie ciocanu’...

Fata aruncă ciocanul la pământ şi-i dădu lui Crummock un şut în ţurloi.

– Atunci, cară-ţi-l singur, dobitoc bătrân!

– Au! chirăi taică-său, râzând şi frecându-şi piciorul lovit. Acu’ mi-ai venit în minte, Isern. Şutu’ tău mi-a deşteptat amintirile. Poţi să iei ciocanu’, da, poţi. Aia mai mică-l duce p-ăl mai greu, mm?

– Vrei securea, tati? o ridică cel mai mic, clătinându-se.

– Vrei ciocanu’? îl luă fata de jos, dându-şi fratele la o parte cu umărul.

– Nu, iubirile mele, acu’ n-am nevoie decât de vorbe, şi d-astea am destule şi fără ajutoru’ vostru. O să-l puteţi vedea pe tatăl vostru cum omoară pe careva, curând, dacă merge bine treaba, da’ azi n-o să fie nevoie de topoare şi ciocane. N-am venit aici ca să ucidem.

– Atunci, de ce-aţi venit? întrebă Copoiul, deşi nu era sigur că voia să audă răspunsul.

– Treci aşa direct la treabă, fără să ne-mprietenim şi noi?

Crummock îşi întinse gâtul într-o parte, cu braţele deasupra capului, apoi ridică un picior, scuturându-şi-l.

– Am venit fiin’că m-am trezit az-noapte şi m-am plimbat prin beznă şi luna mi-a şoptit la ureche. În pădure, pricepi? Între copaci şi-n vocile bufniţelor din copaci, şi ştii ce mi-a zis luna?

– Că eşti nebun de legat? mârâi Dow.

Crummock se plesni pe coapsa uriaşă.

– Frumos vorbeşti, la cât de urât arăţi, Dow cel Negru – da’ nu. Luna a zis...

Şi-l chemă pe Copoi cu degetul, ca pentru a-i destăinui un secret.

– Că-l aveţi aici pe Sângerosul-Nouă.

– Şi dacă-l avem…? interveni Logen, venind calm din spate, cu mâna pe sabie.

Tul şi Ursuzul îl însoţeau, aruncând priviri crunte în jur, spre toţi delenii vopsiţi pe feţe şi spre cei trei copii murdari, dar mai cu seamă spre giganticul lor tată.

– Uite-l! mugi Crummock, întinzând un deget tremurător, ca un cârnat. Ia-ţi pumnu' de pe sabia aia, Sângerosule-Nouă, până nu mă scap pe mine!

Căzu în genunchi.

– El e! Ăsta-i ăla!

Şi se târî înainte prin iarbă, pentru a se agăţa de piciorul lui Logen, lipindu-se de el ca un câine lângă stăpânul său.

Logen îl privea lung.

– Lasă-mi picioru-n pace.

– Aşa fac! se smuci Crummock înapoi, trântindu-se pe pământ cu fundul său gras.

Copoiul nu mai văzuse niciodată o asemenea reprezentaţie. Se părea că zvonurile despre sminteala lui Crummock-i-Phail erau destul de adevărate.

– Ştii o chestie frumoasă? Sângerosule-Nouă?

– Ştiu mai multe, dacă-i pe-aşa.

– Uite încă una, atunci. Te-am văzut luptând cu Shama Fărdeinimă. Am văzut cum l-ai spintecat ca pe-un porumbel de pus în oală, şi nici eu n-aş fi făcut o treabă mai bună, binecuvântat să fiu.

Copoiul se încruntă. Fusese şi el acolo, şi nu păstra o amintire prea plăcută.

– Am zis atuncea, continuă Crummock, ridicându-se în genunchi, şi de-atuncea o tot zic, urmă el, acum în picioare, şi am zis-o şi când am venit jos de pe dealuri să te caut – şi ridică braţul ca să arate spre Logen – că eşti un om mai iubit de lună ca oricare altu'!

Copoiul se uită la Logen, care ridică din umeri.

– Cine poate şti ce-i place lunii şi ce nu? Ce-i cu asta?

– Ce-i cu asta, zice! Ha! Puteam să mă uit la el cum omora întreaga lume, şi ce frumuseţe ar mai fi fost şi aia! Cât despre ce-i cu asta, am un plan. Am curs cu izvoarele reci de sub munţi, am fost dus de râuri pe sub pietre şi am ieşit pe malul lacului sfânt, chiar lângă mine, în timp ce-mi înmuiam picioarele-n apă.

Logen îşi scărpină cicatricea de pe falcă.

– Avem o droaie de treburi, Crummock. Dac-ai de zis ceva

vrednic de-a fi zis, poţi să-ncepi.

– Atunci, zic. Bethod mă urăşte, şi-i împărtăşesc simţământu', da' pe tine te urăşte şi mai mult. Fiin'că i-ai ţinut piept, şi eşti dovada vie că un om din Nord poate fi stăpân pe sine, fără să-ndoaie genunchiu' şi să lingă-n cur pe mişelul ăla cu tichie de aur, cu grăsanii ăia doi de fii ai lui şi vrăjitoarea de nevastă-sa.

Se încruntă.

– Deşi ăleia m-aş putea lăsa convins să-i dau o limbă. Mă urmăreşti pân-aicea?

– Ţin pasul, replică Logen, deşi Copoiul nu era prea convins.

– Dacă rămâi în urmă, doar să fluieri, şi viu eu să te iau. Vreau să zic aşa: dacă Bethod ar fi să aibă şansa să te prindă singur, departe de prietenii tăi din Uniune, iubitorii ăştia de vreme-nsorită de colo, care se târăsc ca furnicile, atuncea, ei bine, ar putea să dea mult ca să profite. Ar putea fi ademenit jos de pe dealurile lui drăgălaşe, să prindă o ocazie ca asta, gândesc – hmmm?

– Poţi să pui prinsoare că mă urăşte de moarte.

– Da' ce, te mai îndoieşti c-ar putea un om să te urască aşa de mult?

Crummock se întoarse spre Tul şi Ursuz, desfăcându-şi larg braţele vânjoase.

– Da' nu numa' pe tine, Sângerosule-Nouă! Pe toţi vă urăşte, şi pe mine, şi pe cei trei fii ai mei aci de faţă!

Fata aruncă iar ciocanul la pământ şi-şi propti mâinile-n şolduri, dar Crummock continuă să flecărească, fără s-o ia-n seamă.

– Gândesc ca flăcăii tăi să se unească cu flăcăii mei şi s-ar putea s-avem ca la opt sute de suliţe. O s-o luăm spre nord, cum am merge pe Locurile-Nalte, ca să ocolim până-n spatele lui Bethod şi să-i facem pozne la capătu' ăl din dos. Gândesc c-asta o să-i urce sângele la capu' ăl de sus. Gândesc că n-o să lase el să piardă ocazia de-a ne tăvăli pe toţi în mâl.

Copoiul căzu pe gânduri. Era foarte posibil ca mulţi dintre oamenii lui Bethod să fie agitaţi. Îngrijoraţi că luptau pe partea nepotrivită a Şuvoiului Alb. Poate auziseră că Sângerosul-Nouă se întorsese şi se gândeau că-şi aleseseră greşit tabăra. Lui Bethod tare i-ar mai fi plăcut să-nfigă-n pari câteva capete la care să se uite toată lumea. Ale lui Nouădegete şi Crummock-i-Phail, Tul Duru şi Dow cel Negru, poate chiar şi pe-al Copoiului. I-ar fi plăcut nespus lui Bethod să arate Nordului că alt viitor nu

avea, numai pe el. La nebunie i-ar fi plăcut.

– Să zicem c-o luăm spre nord, începu el. Cum o să afle Bethod?

Crummock rânji mai larg ca oricând.

– A, o să afle, fiin'c-o să ştie vrăjitoarea lui!

– Blestemata de vrăjitoare! ciripi băiatul cu lancea, pe care se chinuia aşa de rău s-o ţină, că-i tremurau braţele.

– Aia care tot coace vrăji, boarfa aia boită pe care-o ţine cu el. Sau ea o fi aia care-l ţine pe el cu ea? Totuşi, se pune o-ntrebare. Oricum ar fi, aia se uită. Nu, Sângerosule-Nouă?

– Ştiu de cine vorbeşti, răspunse Logen, deloc încântat. Caurib. Mi-a zis odată un prieten că este lungă de ochi.

Copoiul n-avea nici cea mai vagă idee despre asta, dar dacă Logen o punea la suflet, însemna că ar fi fost bine să facă şi el tot aşa.

– Lungă de ochi, zici? zâmbi Crummock. Drăguţ nume are prietenu' tău pentru-o şmecherie aşa urâtă. Vede fel de fel, cu ochiu' ăla lung al ei. Tot soiu' de lucruri pe care-ar fi mai bine pentru noi să nu le vadă. Bethod are mai multă-ncredere-n ochii ei decât într-ai lui, de-o vreme-ncoace, şi-o s-o puie să se uite după noi, şi după tine mai ales. Amândoi ochii ăia lungi o să-i caşte, ba bine că nu. N-oi fi eu vraci, încheie el, învârtind una dintre plăcuţele de lemn ale colierului, da' luna ştie că treaba asta nu mi-i nici complet străină.

– Şi dacă totul merge aşa cum spui tu, ce-o să se întâmple? întrebă Tul cu glas tunător. Pe lângă c-o să-i dăm plocon lui Bethod căpăţânile noastre?

– A, mie-mi place să-mi stea capu' aicea unde e, băieţoiule! Îl atragem, tot mai spre nord, aşa mi-a zis pădurea. E un loc acolo-n munţi, un loc pe care luna tare-l mai iubeşte. O vale forţoasă, vegheată de morţii din neamu' meu şi de morţii alor mei şi de morţii munţilor, încă de pe vremea când s-a făcut lumea.

Copoiul se scărpină în cap.

– O fortăreaţă în munţi?

– Una solidă, sus de tot. Destul de sus şi destul de solidă ca doar câţiva să ţie piept la mulţi, până le vin ajutoare. Îl momim acolo-n vale, iar prietenii voştri din Uniune o să-l urmeze la o distanţă sigură. Destul de departe ca vrăjitoarea lui să nu-i vadă că vin, aşa de-ocupată o să fie să se uite la noi. Şi pe urmă, în timp ce el e ocupat şi tot încearcă să ne facă de petrecanie de tot şi de-a binelea, sudicii se furişează pe la spate şi…

Bătu din palme, cu un plesnet răsunător.

– Îl prindem la mijloc şi-l strivim pe mişelu' corditor de oi!

– Corditor de oi! repetă fata, dând cu piciorul în ciocanul căzut la pământ.

Câteva clipe, toţi se uitară unii la alţii. Copoiului nu-i prea plăcea cum suna planul. Nu-i plăcea deloc ideea de a-şi primejdui vieţile numai după vorbele acelui nebun de pe dealuri. Părea, totuşi, să fie o posibilă şansă. Îndeajuns ca să nu spună un simplu *nu,* oricât de mult ar fi vrut.

– Trebuie să ne sfătuim.

– Sigur că da, noii mei cei mai buni prieteni, sigur c-o să vă sfătuiţi. Da' să n-o lungiţi prea mult, totuşi, 'ai? zâmbi larg Crummock. Prea mult am stat pe-aici, departe de Locurile-Nalte, şi restu' copiilor mei frumoşi, şi nevestele mele frumoase, chiar şi munţii frumoşi, la toţi li-i dor de mine. Ia vedeţi voi partea însorită de la toate astea: dacă Bethod nu vine după noi, tot v-alegeţi cu câteva nopţi sus în Locurile-Nalte, când s-o duce vara, să vă-ncălziţi la focu' meu şi s-ascultaţi cânturile mele şi să vă uitaţi cum apune soarele peste munţi. Sună chiar aşa de rău? Aşa sună?

– Te gândeşti să-l ascultăm pe nemernicul ăsta ţicnit? mormăi Tul, după ce se îndepărtară puţin. Vrăjitori şi vraci şi toate palavrele alea prosteşti? Le scorneşte din mers!

Logen îşi scărpină faţa.

– Nu e nici pe departe atât de nebun pe cât pare. De ani buni îi ţine piept lui Bethod. E singurul care-a reuşit. Douăsprezece ierni au trecut de când se tot ascunde, şi atacă, şi e mereu cu un pas înainte. Sus în munţi, poate, dar… Trebuie să fie alunecos ca un peşte şi tare ca fierul, ca să-i meargă.

– Ai încredere-n el, deci? întrebă Copoiul.

– Încredere? pufni Logen. Rahat, nu. Dar râca lui cu Bethod e şi mai adâncă decât ale noastre. Are dreptate în legătură cu vrăjitoarea aia, am văzut-o, şi-am mai văzut şi altele, în ultimul an… dacă el zice că ne vede, tind să-i dau crezare. Dacă nu ne vede, şi Bethod n-o să vină, măcar n-am pierdut nimic, nu?

Golul din stomacul Copoiului era mai neplăcut ca oricând. Se uită spre Crummock, care stătea aşezat pe un bolovan, cu copiii în jur, iar nebunul îi zâmbi, arătându-şi toţi dinţii galbeni din gură. Nu prea era genul de om în care să-ţi pui toate speranţele, dar Copoiul simţea vântul schimbării.

– Ne asumăm un risc al dracu’ de mare, bombăni el. Dacă Bethod ne-ajunge din urmă şi-şi face de cap?

– Atunci, o să ne mişcăm mai repede, nu? mârâi Dow. Doar e război. Dacă socoţi să învingi, îţi mai asumi şi riscuri!

– Mhm! îi dădu dreptate Ursuzul.

Tul dădu şi el din capul său mare.

– Trebuie să facem ceva. N-am venit aici ca să mă uit la Bethod cum stă cocoţat în vârf de deal. Trebuie să-l dăm jos de-acolo.

– Jos, unde să ne punem la treabă cu el! şuieră Dow.

– Oricum, tu decizi, îi puse Logen o mână pe umăr Copoiului. Tu eşti şeful.

El era şeful. Îşi amintea cum hotărâseră, adunaţi în jurul mormântului lui Treicopaci. Trebuia să recunoască, tare l-ar mai fi trimis pe Crummock la toţi dracii, pentru ca apoi să se-napoieze şi să-i spună lui West că nu găsiseră nimic altceva decât pomi. Dar, când primeşti o misiune, o duci până la capăt. Aşa ar fi spus Treicopaci.

Copoiul oftă prelung, cu golul din stomac atât de mare, încât îi venea să borască.

– În regulă. Dar planul ăsta n-o să ne-aducă altceva decât moartea, dacă Uniunea nu-i gata să-şi joace rolul la momentul potrivit. Vorbim cu Furiosul, şi-l anunţăm şi pe comandantul lor, Burr, ce-avem de gând.

– Furiosul? întrebă Logen.

Tul zâmbi.

– E o poveste lungă.

Flori şi aplauze

Jezal încă nu avea nici cea mai vagă idee de ce era necesar să poarte cea mai bună uniformă. Blestemăţia era ţeapănă ca o scândură şi trosnea de fireturi. Fusese concepută mai degrabă pentru a sta în poziţie de drepţi decât ca să călăreşti cu ea, şi ca atare i se înfigea dureros în burtă la fiecare mişcare a calului. Dar Bayaz insistase, iar bătrânului nătărău era surprinzător de greu să-i spui *nu,* indiferent dacă Jezal era, zice-se, comandantul expediţiei sau nu. Până la urmă, păruse mai uşor să facă ce i se spunea. Prin urmare, călărea în fruntea coloanei lungi, foarte incomodat, trăgându-se mereu de tunică şi transpirând din plin în arşiţa soarelui. Singura consolare era aceea că respira aer curat. Toţi ceilalţi erau nevoiţi să înghită praful stârnit de copitele calului său.

Ca să-l chinuiască şi mai rău, Bayaz părea hotărât să continue cu subiectele care-l scoseseră pe Jezal din minţi de plictiseală, pe tot drumul până la capătul lumii şi înapoi.

– … este vital ca un rege să-şi păstreze bunăvoinţa supuşilor săi. Şi nu e chiar atât de greu. Cei de jos au ambiţii mărunte şi se mulţumesc cu indulgenţe neînsemnate. Nu e nevoie să fie trataţi drept. Trebuie doar să-şi închipuie că e aşa…

Jezal constată că, de la o vreme, putea să ignore vorbăria tărăgănată a bătrânului, la fel cum nu mai iei în seamă un câine care latră tot timpul. Stătea moleşit în şa, lăsându-şi gândurile s-o ia razna. Şi încotro să hoinărească, dacă nu spre Ardee?

Ajunsese la mare ananghie, nici vorbă. Pe câmpie, lucrurile păruseră atât de simple… Să se-ntoarcă acasă, s-o ia de soţie, să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi. Acum, din nou în Adua, înapoi printre cei puternici, reîntors la vechile lui obiceiuri, situaţia se complica de la o zi la alta. Posibilitatea de a-şi vătăma reputaţia şi perspectivele erau chestiuni peste care nu putea trece cu una, cu două. Era colonel în Garda Regelui, iar asta-l obliga să respecte anumite standarde.

– … Harod cel Mare a respectat întotdeauna omul de rând. Nu o dată, acesta a fost secretul victoriilor asupra egalilor lui…

Şi pe urmă, Ardee însăşi era mult mai complicată, în persoană, decât fusese ca amintire mută. Nouă zecimi, isteaţă, spirituală, neînfricată, atractivă. O zecime, beţivă rea şi

distrugătoare. Fiecare clipă cu ea era o loterie, dar poate că tocmai această senzaţie de pericol făcea să sară scântei când se atingeau, îi dădea furnicături prin piele şi-i usca gura… Până şi acum, doar gândindu-se, îl treceau fiori plăcuţi. Niciodată nu mai simţise aşa ceva pentru o femeie, niciodată. Cu siguranţă, era dragoste. Trebuia să fie. Dar o fi fost dragostea de ajuns? Cât timp avea să dureze? La urma urmei, o căsnicie se lega pe viaţă, iar viaţa unui om era foarte lungă.

Ar fi preferat o prelungire nedefinită a actualei lor relaţii care nu mai era chiar atât de secretă, dar ticălosul de Glokta îşi băgase piciorul ăla schilod şi-n posibilitatea asta. *Nicovale, saci şi canale.* Jezal îşi amintea cum trăsese monstrul alb un sac peste capul unui prizonier, la o răspântie publică, iar gândul îl făcea să se cutremure. Trebuia să recunoască, însă, că ologul avea dreptate. Vizitele sale îi stricau reputaţia fetei. Se cuvenea să-i tratezi pe alţii aşa cum vrei şi tu să fii tratat, pare-se, cum spusese cândva Nouădegete. Dar, fără îndoială, era al naibii de incomod.

– … asculţi măcar, băiatul meu?

– Hmm? Ăă… da, sigur. Harod cel Mare şi aşa mai departe. Marele lui respect pentru omul de rând.

– Aparentul mare respect, mormăi Bayaz. Şi ştia şi cum să primească o lecţie.

Se apropiau de Adua, printre plantaţii şi adunături de cocioabe, locuinţe improvizate, hanuri ieftine şi hogeacuri şi mai ieftine, care răsăriseră prin jurul fiecăreia dintre porţile oraşului, îngrămădindu-se în lungul drumului aproape ca nişte orăşele în sine. Se înşirau până la umbra prelungă a Zidului lui Casamir, linia exterioară de apărare a oraşului. De-o parte şi de alta a porţii deschise, boltită şi însemnată cu Soarele de Aur al Uniunii, stăteau doi străjeri mohorâţi. Trecură prin umbra arcadei şi ieşiră iar la lumină. Jezal clipi din ochi.

Pe caldarâmul dinăuntru se adunase o mulţime măricică de oameni, înghesuiţi pe laturile drumului, unde-i ţineau în loc soldaţii din garda oraşului. Izbucniră într-un cor de urale vesele, când îl văzură intrând călare. Un moment, Jezal se întrebă dacă nu cumva îl lua drept altcineva, dacă nu aşteptau de fapt o persoană cu adevărat importantă. Pe Harod cel Mare, poate – ce ştia el?… Curând, însă, începu să distingă numele „Luthar” repetat prin toată hărmălaia. O fată din rândul întâi îi aruncă o floare, care se pierdu sub copitele calului. Striga ceva neînţeles,

dar purtarea ei nu-i mai lăsa lui Jezal nicio îndoială: toţi acei oameni se strânseseră acolo pentru el.

– Ce se întâmplă? îl întrebă, în şoaptă, pe Întâiul dintre Magi.

Bayaz zâmbi, ca şi cum el, cel puţin, s-ar fi aşteptat.

– Cred că oamenii din Adua doresc să sărbătorească victoria ta asupra rebelilor.

– Serios?

Cu o mică strâmbătură, Jezal făcu un gest de salut moleşit, iar uralele deveniră şi mai puternice. Mulţimea se îndesea tot mai mult, pe măsură ce înaintau prin oraş, iar spaţiul devenea mai strâmt. Pe străzile înguste erau risipiţi oameni, alţii stăteau în pragul uşilor, iar alţii şi mai sus, la ferestre, ovaţionând şi chiuind. Alte şi alte flori erau aruncate de la balcoane. Una căzu chiar pe şaua lui, iar Jezal o luă, începând s-o învârtească în mână.

– Toate astea… pentru mine?

– N-ai salvat oraşul? Nu i-ai oprit pe rebeli, fără să se verse un strop de sânge, din nicio tabără?

– Dar au cedat fără niciun motiv. Eu n-am făcut nimic!

Bayaz ridică din umeri, înhăţă floarea din mâna lui Jezal şi o mirosi, apoi o aruncă şi arătă cu capul spre un pâlc de meşteşugari care aplaudau la colţul străzii.

– Ăştia par să fie de altă părere. Ţine-ţi gura şi zâmbeşte, atât. Întotdeauna, ăsta e un sfat bun.

Jezal se strădui să urmeze sfatul cel bun, dar nu-i venea deloc uşor să zâmbească. Logen Nouădegete – era destul de sigur – n-ar fi aprobat aşa ceva. Dacă exista un opus al încercării de a părea mai mic decât eşti, atunci cu siguranţă despre asta era vorba. Arunca priviri nervoase în jur, convins că mulţimile aveau să-şi dea seama dintr-odată că se simţea ca un escroc, înlocuind florile şi strigătele de admiraţie cu huiduieli şi conţinutul oalelor de noapte.

Dar nici vorbă de aşa ceva. Uralele continuau, în timp ce Jezal şi coloana sa lungă de soldaţi îşi croiau încet drum prin cartierul Trei Ferme. Cu fiecare stradă pe care o străbătea, Jezal se liniştea tot mai mult. Începea să simtă treptat că trebuia să fi realizat totuşi ceva vrednic de laudă. Să se întrebe dacă, de fapt, nu se putea să fi fost într-adevăr un comandant neînfricat, un negociator iscusit. Dacă locuitorii oraşului voiau să-l aduleze ca pe un erou, începea să presupună că ar fi fost o bădărănie să-i refuze.

Intrară pe o poartă din Zidul lui Arnault, ajungând în zona centrală a oraşului. Jezal se îndreptă în şa, umflându-şi pieptul. Bayaz preferă să rămână mai în spate, la o distanţă respectuoasă, lăsându-l singur în fruntea coloanei. Ovaţiile se înteţeau, în timp ce mergeau pe Calea-de-Mijloc şi traversau piaţa Patru Colţuri, spre Agriont. Era o senzaţie asemănătoare cu aceea a victoriilor de la Turniruri, numai că implicase eforturi mult mai mici – şi era oare chiar atât de îngrozitor? Ce rău putea să facă? Dracu' să-l ia pe Nouădegete, cu umilinţa lui cu tot. Jezal câştigase pe merit atenţia oamenilor. Îşi lipi pe faţă un zâmbet radios. Ridică braţul, cu o siguranţă mulţumită de sine, şi începu să facă semne cu mâna.

Zidurile înalte ale Agriontului se ridicau în faţa lor, iar Jezal trecu peste şanţul de apărare, spre uriaşul turn al porţii din sud, străbătu tunelul prelung care ducea în fortăreaţă, cu copitele cailor şi cizmele soldaţilor din Garda Regelui răsunând în urma lui, prin întuneric. Înainta încet pe Calea Regală, privit aprobator de marii monarhi din vechime şi sfetnicii lor, sculptaţi în piatră, între clădirile înalte, ticsite de gură-cască, până în Piaţa Mareşalilor.

Pe ambele laturi ale scuarului întins fuseseră aranjate cu grijă mulţimi de oameni, lăsând în mijloc un spaţiu liber, pietruit. În capăt fusese construită o tribună lată, cu bănci, având în mijloc un baldachin de culoare carmin indicând prezenţa regalităţii. Zarva şi spectacolul tăiau respiraţia.

Jezal îşi amintea de triumful ce-l învăluise pe Mareşalul Varuz, la întoarcere, după victoria asupra gurkienilor. Îşi amintea cum se uitase cu ochi mari, fiind pe-atunci doar un băietan mai răsărit. Îl întrezărise pe fugă chiar pe mareşal însuşi, aşezat pe un cal sur de atac, dar niciodată nu-şi închipuise că într-o zi ar fi putut ajunge şi el pe locul de onoare. La drept vorbind, încă i se mai părea ciudat. În fond, învinsese doar o hoardă de ţărani, nu cea mai puternică naţiune din Cercul Lumii. Şi totuşi, nu prea avea el căderea să judece cui i se cuveneau laude triumfale şi cui nu…

Şi astfel, Jezal îşi îndemnă calul înainte, trecând printre şirurile de feţe zâmbitoare şi braţe unduitoare, prin toată atmosfera aceea plină de sprijin şi admiraţie. Văzu că marii oameni din Consiliul Închis stăteau rânduiţi în primul şir de bănci. Îl recunoscu pe Arhilectorul Sult, în alb strălucitor, şi pe Înaltul Judecător Marovia, în negru solemn. Fostul lui instructor de

scrimă, Lordul Mareşal Varuz, era şi el acolo, cu Lordul Şambelan Hoff alături. Toţi aplaudau, dar cu o undă de dispreţ pe care Jezal o găsea cam neelegantă. În mijloc, bine proptit pe un tron aurit, stătea regele însuşi.

Jezal, de-acum deprins pe deplin cu rolul său de erou cuceritor, trase cu putere de căpăstru, făcându-şi calul să se ridice pe picioarele dinapoi, cu copitele din faţă agitându-se teatral în aer. Sări din şa, merse către estrada regală şi se lăsă într-un genunchi, respectuos, cu capul plecat, în aplauzele mulţimii care răsunau în jurul lui, pentru a aştepta mulţumirile regelui. Oare ar fi fost prea mult să spere o nouă avansare? Poate chiar un titlu nobiliar…? Dintr-odată, îi venea greu să creadă că fusese nevoit să se aştepte la o viaţă liniştită, în umbră, cu doar scurt timp în urmă.

– Maiestatea Voastră… îl auzi el pe Hoff spunând, şi ridică o privire furişă, pe sub sprâncene.

Regele dormea, cu ochii strâns închişi şi gura căscată. Nu prea era de mirare, în fond, omul era trecut binişor de prima tinereţe, însă Jezal nu putu să nu se simtă jignit. Era a doua oară, la urma urmei, când moţăia într-unul din momentele lui de glorie. Hoff îi dădu un ghiont cât de subtil se putea, cu cotul, dar cum regele nu se trezi, fu nevoit să se aplece şi mai mult, pentru a-i şopti la ureche:

– Maiestatea Voastră…

Nu apucă să continue. Regele se înclină într-o parte, cu capul căzându-i pe un umăr, şi deodată se prăbuşi de pe tronul aurit, pentru a rămâne pe spate, ca o balenă eşuată, în faţa membrilor şocaţi ai Consiliului Închis. Mantia stacojie i se desfăcu, dezvăluind o pată mare şi umedă pe pantaloni, iar coroana i se rostogoli din cap, săltând cu zgomot pe trepte.

Se auzi o exclamaţie colectivă, punctată de ţipătul unei doamne de undeva din spate. Jezal nu putea decât să se holbeze, cu gura căscată, în timp ce Lordul Şambelan se aruncă în genunchi, aplecându-se peste regele căzut. Trecură câteva momente de tăcere, timp în care toţi cei din Piaţa Mareşalilor îşi ţinură respiraţia, până când Hoff se ridică încet în picioare. De pe chip îi dispăruse orice urmă de roşeaţă.

– Regele a murit! se tângui el.

Ecouri chinuite răsunară dinspre toate turnurile şi clădirile din jurul pieţei. Jezal nu putu decât să se strâmbe. Ăsta era norocul lui. Acum, nimeni n-avea să-l mai aplaude.

Prea multe cuţite

Logen stătea aşezat pe o piatră, la douăzeci de paşi distanţă de cărarea pe care-i conducea Crummock. Cunoştea toate drumurile, Crummock-i-Phail, toate căile din Nord. Aşa se zvonea, iar Logen spera că era adevărat. Nu i-ar fi convenit să fie duşi direct într-o ambuscadă. Se îndreptau spre nord, în direcţia munţilor, cu speranţa de a-l atrage pe Bethod de pe dealurile lui spre Locurile-Nalte. Cu speranţa ca Uniunea să-l ia din spate, prinzându-l într-o capcană. Cam multe speranţe la mijloc.

Era o zi însorită şi fierbinte, iar sub copaci pământul era învăluit în umbră şi brăzdat de raze luminoase care se strecurau prin frunziş, atingând din când în când chipul lui Logen. Păsările ciripeau şi triluiau, copacii foşneau şi trosneau, prin aerul încremenit pluteau gâze, iar pământul din pădure era presărat cu mănunchiuri de flori albe şi albastre. Era vară în Nord, dar nimic din toate astea nu-l făcea pe Logen să se simtă cât de cât mai bine. Vara era cel mai potrivit anotimp pentru a ucide, şi văzuse mult mai mulţi oameni murind pe vreme frumoasă, decât pe timp urât. Aşa că stătea cu ochii deschişi şi privea spre copaci, uitându-se atent şi ascultând şi mai atent.

Aceasta era sarcina pe care i-o dăduse Copoiul. Să stea în flancul drept, asigurându-se că niciunul dintre flăcăii lui Bethod nu se apropia pe furiş, în timp ce mergeau cu toţii răzleţiţi pe poteca aceea îngustă. Lui Logen îi convenea destul de bine. Îl ţinea în alertă, pe margine, unde nici unul dintre ai lui n-ar fi fost ispitit să încerce să-l omoare.

Imaginea oamenilor care mergeau în linişte printre copaci, vorbind încet, cu armele pregătite, îi redeştepta un val de amintiri – unele plăcute, altele mai puţin plăcute. Cele mai multe, la drept vorbind, erau neplăcute. Sub ochii lui Logen, un om se desprinse dintre ceilalţi, pornind spre el printre copaci. Avea pe faţă un rânjet larg, cât se poate de prietenos, dar asta nu însemna nimic. Logen cunoscuse destui oameni care se pregăteau să te omoare zâmbind. O făcuse şi el, şi nu o dată.

Se întoarse puţin cu trupul într-o parte, apucând strâns plăselele unui cuţit, cu mâna ascunsă vederii. Niciodată nu poţi spune că ai prea multe cuţite, aşa-i spusese tatăl lui, şi era un sfat serios. Privi în jur, încet, cu falsă nepăsare, doar ca să se

asigure că nu era nimeni în spatele lui, dar nu văzu decât copaci. Atunci, îşi potrivi picioarele, ca să aibă un echilibru mai stabil, şi rămase aşezat, încercând să arate ca şi cum n-ar fi avut nicio grijă, deşi stătea cu toţi muşchii încordaţi, gata să reacţioneze.

– Mă cheamă Tichie Roşie.

Omul se opri la un pas distanţă, zâmbind în continuare, cu mâna stângă relaxată pe garda sabiei şi cealaltă atârnând pe lângă trup.

Mintea lui Logen se puse în mişcare, gândindu-se la toţi oamenii cărora le făcuse rău, îi îndreptăţise ori intrase în vreun conflict cu ei – sau, cel puţin, la aceia care mai rămăseseră în viaţă. Tichie Roşie. Nu-i găsea locul nicăieri, dar asta nu-l liniştea cu nimic. Nici zece oameni cu zece cărţoaie n-ar fi putut ţine şirul tuturor duşmanilor pe care şi-i făcuse, plus prietenii, rudele şi aliaţii acelor duşmani. Iar asta, fără a mai pune la socoteală vreun om care voia să-l omoare fără niciun motiv, doar ca să devină faimos.

– Nu pot spune că recunosc numele.

Tichie Roşie ridică din umeri.

– Nici n-ai avea de unde. Am luptat pentru Bătrânul Yawl, demult. A fost un om de treabă, Yawl, un om pe care puteai să-l respecţi.

– Mda, făcu Logen, continuând să fie atent la vreo mişcare neaşteptată.

– Dar când s-a-ntors în ţărână, mi-am găsit un loc pe lângă Oscior.

– Cu Oscior nu m-am văzut niciodată la faţă, nici chiar când eram de-aceeaşi parte.

– Nici eu, la drept vorbind. Un ticălos în toată regula. Se tot fălea cu victorii care de fapt erau ale lui Bethod. Mie treaba asta nu-mi plăcea. De-asta am şi trecut la voi, înţelegi? Când am auzit că Treicopaci era aici.

Îşi trase nasul, cu privirea în pământ.

– Trebuie să facă cineva ceva cu împuţitul ăla de Temut.

– Am auzit.

Logen auzise multe despre acel Temut, şi nimic de bine, dar era nevoie de mai mult decât câteva vorbe în direcţia potrivită, ca să-şi ia mâna de pe cuţit.

– Totuşi, Copoiul e un şef bun, aş zice. Unul din cei mai buni pe care i-am avut. Ştie meserie. Şi-i prudent, cum ar veni. Se gândeşte la toate.

– Mda. Mereu m-am aşteptat să fie aşa.

– Crezi că Bethod vine după noi?

Logen nu-l slăbea din ochi pe Tichie Roşie.

– Poate că da, poate că nu. Nu cred c-o să ştim, până ajungem sus în munţi şi-l auzim că bate la uşă.

– Crezi că Uniunea o să se ţină de cuvânt?

– Nu văd de ce n-ar face-o. Acel Burr pare să ştie ce vrea, din câte-mi pot da eu seama, şi băiatul lui, Furiosul, la fel. Au zis c-o să vină, deci cred c-o să vină. Oricum, mare lucru nu mai avem ce face, aşa-i?

Tichie Roşie îşi şterse sudoarea de pe frunte, mijind ochii spre copaci.

– Cred că ai dreptate. Oricum, tot ce voiam să zic e c-am luptat în bătălia de la Ineward. Eram în partea cealaltă, dar te-am văzut cum luptai şi m-am ţinut la distanţă, pot să-ţi spun.

Clătină din cap, cu un zâmbet.

– În viaţa mea n-am mai văzut aşa ceva, nici înainte şi nici după. Ce voiam să-ţi zic era că mă bucur să te avem aici, cu noi. Tare mă bucur.

– Nu zău? clipi din ochi Logen. Atunci e bine. E foarte bine.

Celălalt dădu din cap.

– Păi, asta-i tot. O să te văd în luptă, cred.

– Mda. În luptă.

Logen îl privi cum se îndepărta printre copaci, însă nici chiar când Tichie Roşie dispăru nu-şi putu desprinde mâna de pe plăselele cuţitului; nu putea scăpa de senzaţia că trebuia să-şi păzească spatele.

După câte se părea, îşi permisese să uite cum era Nordul. Sau îşi închipuise că ar fi fost altfel. Acum îşi dădea seama de greşeală. Cu ani în urmă, îşi meşterise o capcană. Făurise cu mâna lui un lanţ lung şi greu, verigă cu verigă, şi se legase cu el. Cumva, i se oferise şansa să se elibereze, o şansă pe care n-o merita nici pe departe, dar când colo el se întorsese înapoi, ca un nătărău, iar acum se putea lăsa cu vărsare de sânge.

O simţea apropiindu-se. O mare povară a morţii, ca umbra unui munte prăvălindu-se asupra lui. De fiecare dată când scotea o vorbă, sau făcea un pas, sau avea un gând, măcar, părea s-o atragă cumva şi mai aproape. O absorbea cu fiecare înghiţitură, o inhala cu fiecare respiraţie. Îşi adună umerii şi-şi privi cizmele, cu vârfurile vârstate de razele soarelui. N-ar fi trebuit să se despartă niciodată de Ferro. Trebuia să se ţină de ea ca un copil

de mama lui. Cât de multe lucruri măcar pe jumătate bune îi fuseseră oferite în viaţă? Iar acum, îl respinsese pe unul preferând să se întoarcă şi să-şi regleze nişte conturi. Îşi linse dinţii şi scuipă saliva acră pe pământ. Ar fi trebuit să aibă mai multă minte. Răzbunarea nu e niciodată pe departe atât de simplă, sau atât de dulce, cum îţi închipui că va fi.

– Fac rămăşag că-ţi doreşti să nu te fi întors, hmm?

Logen ridică smucit capul, gata să scoată cuţitul şi să-i dea de lucru. În clipa următoare, văzu că nu era decât Tul, care venise lângă el. Dădu arma la o parte şi-şi lăsă mâinile să cadă pe lângă trup.

– Ştii ceva? Mă gândisem şi eu la asta.

Capdetunet se chirci alături.

– Uneori, propriul meu nume e o povară prea grea pe umerii mei. Mi-e groază să mă gândesc cum poate un nume ca al tău să-l strivească pe un om.

– Poate părea destul de apăsător.

– Nici nu mă mir, răspunse Tul, uitându-se spre oamenii care mergeau, unul câte unul, pe poteca prăfuită. Nu-i lua-n seamă. Se vor obişnui cu tine. Iar dacă iese urât, ei bine, ai oricând zâmbetul lui Dow cel Negru după care să te ascunzi, nu?

Logen zâmbi.

– Adevărat. Grozav zâmbet mai are omul ăla. Pare să lumineze întreaga lume, nu-i aşa?

– Ca soarele într-o zi noroasă.

Tul se aşeză pe bolovanul de alături, scoase dopul ploştii şi o întinse.

– Îmi pare rău.

– De ce?

– Că n-am pornit să te căutăm după ce-ai căzut în prăpastia aia. Credeam că ai murit.

– Nu pot să spun că vă port prea multă pică pentru asta. Şi eu eram aproape sigur că murisem. Cred c-ar fi trebuit să vă caut eu pe voi.

– Mă rog… Atunci, să ne fi căutat unii pe alţii. Dar cred că, după un timp, te obişnuieşti să nu mai speri. Viaţa te învaţă să te-aştepţi la tot ce poate fi mai rău, hmm?

– Trebuie să fii realist, aş zice.

– Aşa şi eşti. Totuşi, a ieşit bine. Acum eşti din nou cu noi, nu?

– Mda, oftă Logen. Înapoi la război, la mâncarea proastă şi furişatul prin păduri.

– Pădurile, mormăi Tul, după care zâmbi larg. Oare-o să mă satur vreodată de ele?

Logen trase o duşcă din gamelă, apoi i-o înapoie, iar Tul bău şi el. Rămaseră câteva clipe tăcuţi.

– N-am vrut asta, să ştii, Tul.

– Sigur că nu. Nici unul din noi n-a vrut-o. Totuşi, asta nu-nseamnă să n-o merităm, hmm? întrebă el, trântind o mână grea pe umărul lui Logen. Dacă simţi nevoia să vorbeşti, sunt pe-aproape.

Logen îl privi cum se îndepărta. Era un om cumsecade, Capdetunet. Un om vrednic de încredere. Tot mai rămăseseră câţiva. Tul, şi Ursuzul, şi Copoiul. Şi Dow cel Negru, în felul lui. Aproape că-i dădeau lui Logen speranţe. Aproape-l făceau să se bucure că alesese să se întoarcă în Nord. Apoi, reveni cu ochii spre şirul de oameni şi-l văzu acolo pe Fior, privindu-l. Ar fi preferat să se uite în altă parte, dar aşa ceva nu-i stătea în fire lui Nouădegete. Aşa că rămase aşezat pe piatră, şi continuară să se privească, iar Logen simţi cum îl rodea ura, până când Fior se pierdu printre copaci. Clătină iar din cap, îşi supse din nou dinţii şi scuipă.

Nu poţi avea niciodată prea multe cuţite, cum îi spusese tatăl lui. Doar dacă nu cumva sunt îndreptate spre tine de către oameni cărora nu prea le placi.

Cel mai bun dintre duşmani

– Cioc, cioc.

– Nu acum! se răsti colonelul Glokta. Trebuie să le termin pe toate astea!

Avea de semnat vreo zece mii de confesiuni aşternute pe hârtie. Biroul gemea sub teancurile uriaşe, iar peniţa se înmuiase ca untul. Cerneala roşie făcea semnele să arate ca nişte pete de sânge împroşcând hârtiile gălbui.

– Fir-ar să fie! răcni el, când răsturnă călimara cu cotul, vărsând cerneala peste birou, unde îmbibă vrafurile de hârtii, pentru a începe apoi să se scurgă pe podea, cu un pic-pic-pic regulat.

– Vei avea timp să mărturiseşti mai târziu. Timp cât încape.

Colonelul se încruntă. Categoric, aerul devenise mult mai rece.

– Iarăşi tu! Mereu în cele mai nepotrivite momente!

– Deci, mă mai ţii minte?

– Pare-mi-se că...

La drept vorbind, colonelului îi era greu să-şi amintească de unde. Persoana din colţ părea o femeie, dar nu-i putea distinge faţa.

– Creatorul a căzut arzând… s-a zdrobit jos, pe pod…

Cuvintele sunau familiar, dar Glokta n-ar fi putut spune de ce. Poveşti vechi şi alte prostii. Se strâmbă. La naiba, că rău îl mai durea piciorul…

– Mi se pare că…

Obişnuita lui încredere în sine se risipea. Acum în cameră era frig de-a binelea, îşi vedea aburii respiraţiei. Se ridică de pe scaun, împleticit, cu piciorul sfâşiat de durere, în timp ce vizitatorul inoportun se apropia.

– Ce vrei? abia reuşi el să horcăie.

Chipul apăru în lumină. Era nimeni altul decât Mauthis, de la casa bancară Valint şi Balk.

– Sămânţa, colonele, spuse el, cu zâmbetul său lipsit de voioşie. Vreau Sămânţa.

– Păi… păi…

Spinarea lui Glokta găsi peretele. Mai departe nu putea merge.

– Sămânţa!

Era când chipul lui Goyle, când al lui Sult, când al lui Severard, dar toţi cereau acelaşi lucru.

– Sămânţa! Mi-am pierdut răbdarea!

– Bayaz, şopti Glokta, închizând strâns ochii, cu lacrimile curgându-i printre pleoape. Bayaz ştie…

– Cioc, cioc, torţionarule, se auzi din nou vocea şuierătoare a femeii; vârful unui deget îi împinse capul dintr-o parte, dureros de tare. Dacă mincinosul ăla bătrân ar şti, acum ar fi fost deja a mea. Nu. Ai s-o găseşti.

Glokta tăcea. Frica îi răpise graiul.

– Ai s-o găseşti, că de nu, am să-ţi smulg preţul din carnea ta infectată. Aşa că, cioc, cioc, ora deşteptării.

Degetul îi ciocăni din nou ţeasta, înfigându-se ca un vârf de pumnal.

– Cioc, cioc, şontorogule! îi şuieră în ureche hidoasa voce, cu o suflare atât de îngheţată încât părea să-i ardă obrazul. Cioc, cioc!

Cioc, cioc.

Un moment, Glokta nici nu ştiu unde era. Se ridică spasmodic, zbătându-se în cearşafuri, şi se holbă în jur, încolţit din toate părţile de umbre ameninţătoare, cu propria-i respiraţie ţiuitoare şuierându-i prin cap. Apoi, toate îşi găsiră dintr-odată locul. *Noua mea locuinţă.* O adiere plăcută făcea să fâlfâie perdelele în noaptea caldă, suflând prin singura fereastră deschisă. Glokta îi vedea umbra mişcându-se pe perete proaspăt tencuit. Se închidea, se deschidea, se închidea la loc…

Cioc, cioc.

Închise ochii şi oftă prelung. Când se lăsă la loc în pat, se strâmbă, întinzându-şi picioarele şi mişcând din degete ca să-şi alunge cârceii. *Măcar degetele astea mi le-au lăsat, gurkienii… N-a fost decât un vis. Totul e…*

Apoi îşi aminti, iar ochii i se deschiseră larg.

Regele a murit. Mâine alegem unul nou.

Cele trei sute douăzeci de hârtii stăteau agăţate în cuiele lor, fără viaţă. În ultimele câteva săptămâni, deveniseră tot mai boţite, rupte, unsuroase şi murdare. *De parcă toată treaba asta s-a afundat ea însăşi în mocirlă.* Multe erau mânjite cu cerneală,

pline de însemnări mâzgălite cu furie, adăugiri şi tăieturi. *După cum oamenii erau cumpăraţi şi vânduţi, bruscaţi şi şantajaţi, mituiţi şi ademeniţi.* Multe aveau rupturi în locurile unde ceara fusese înlăturată, adăugată, înlocuită cu alte culori. *După cum se schimbau loialităţile, după cum erau încălcate promisiunile, după cum înclina balanţa într-o parte sau alta.*

Arhilectorul Sult stătea în picioare, privindu-le încruntat, ca un cioban care se uită la turma sa neascultătoare, cu mantia albă şifonată şi părul argintiu nepieptănat. Glokta nu-l văzuse niciodată arătând altfel decât impecabil. *Trebuie că, în sfârşit, simte gustul sângelui. Al sângelui său propriu. Aproape că mi-ar veni să râd, dacă n-aş avea şi eu un gust atât de sărat în gură.*

– Brock are şaptezeci şi cinci, şuieră pentru sine Sult, foindu-şi la spate mâinile cu mănuşi albe. Brock are şaptezeci şi cinci, Isher are cincizeci şi cinci. Skald şi Barezin, câte patruzeci fiecare. Brock are şaptezeci şi cinci...

Mormăia numerele iar şi iar, ca pe nişte descântece menite să-l apere de rele. „Sau de bune, poate...”

– Isher are cincizeci şi cinci...

Glokta fu nevoit să-şi stăpânească un zâmbet. *Brock, pe urmă Isher, apoi Skald şi Barezin, în vreme ce Inchiziţia şi Judiciarul se bat pe firimituri. Cu toate eforturile noastre, lucrurile se prezintă cam la fel ca la începutul dansului ăstuia grotesc. Puteam foarte bine să fugim încă de pe-atunci din ţară, ca să scăpăm de toată bătaia de cap. Şi poate că nici acum nu-i târziu...*

Îşi drese glasul, zgomotos, iar Sult întoarse brusc capul.

– Ai ceva cu care să contribui?

– Într-un fel, Eminenţa Voastră, răspunse Glokta, pe cel mai servil ton cu putinţă. Am primit recent nişte informaţii destul de... tulburătoare.

Încruntându-se, Sult arătă cu capul spre hârtii.

– Mai tulburătoare decât astea?

La fel, în orice caz. În fond, cine câştigă la vot nu va avea decât o sărbătorire scurtă, dacă peste o săptămână vin gurkienii şi ne măcelăresc pe toţi.

– Mi s-a sugerat... că gurkienii se pregătesc să invadeze Midderlandul.

Urmă o tăcere scurtă, dar încordată. *Deloc o reacţie promiţătoare, însă măcar am ridicat pânzele. Ce altceva să facem, decât să cârmim drept spre furtună?*

– Să ne invadeze? mârâi Goyle. Cu ce?

– Nu e prima oară când mi s-a spus că au o flotă…

Încerc cu disperare să-mi cârpesc corabia care se scufundă…

– … O flotă considerabilă, construită în secret, după ultimul război. Am putea face uşor unele pregătiri, după care, dacă gurkienii vin într-adevăr…

– Şi dacă te înşeli? îl fulgeră Arhilectorul cu o privire feroce. De unde-a venit informaţia asta?

Vai de mine, nu, aşa ceva n-ar merge niciodată! Carlot dan Eider? Vie? Dar cum…? Trupul ei a fost găsit plutind lângă docuri…

– Dintr-o sursă anonimă, Arhilector Sult.

– Anonimă? se îngustară ochii Eminenţei Sale. Şi vrei să mă duc la Consiliul Închis, într-un moment ca ăsta, şi să le pun în faţă bârfele nedovedite ale sursei tale anonime?

Valurile acoperă puntea…

– N-am dorit decât să-l anunţ pe Eminenţa Voastră despre posibilitatea…

– Când vin?

Vela ruptă fâlfâie în vânt…

– Informatorul meu n-a…

– Unde vor debarca?

Marinarii cad de pe catarge, urlând…

– Din nou, nu-i pot spune Eminenţei Voastre…

– Câţi au să fie?

Timona se rupe în mâinile mele tremurânde…

Glokta se strâmbă şi preferă să nu mai spună nimic.

– Atunci, fii bun şi nu ne mai distrage atenţia cu zvonuri, mârâi Sult, cu buza răsfrântă dispreţuitor.

Corabia dispare sub valurile nemiloase, cu încărcătura sa de avertismente preţioase condamnată să zacă în adâncuri, iar căpitanului nu i se va simţi lipsa…

– Avem probleme mai presante decât o legiune de fantome gurkiene!

– Desigur, Eminenţa Voastră.

Iar dacă gurkienii vin totuşi, pe cine-o să spânzurăm? A, pe Superiorul Glokta, bineînţeles. De ce n-a zis nimic ologul ăla păcătos?

Gândurile lui Sult reveniseră deja în cercurile lor bine tocite.

– Avem treizeci şi unu de voturi, iar Marovia avea douăzeci şi ceva. Treizeci şi unu. Insuficient ca să conteze.

Clătină din cap nemulţumit, plimbându-şi ochii albaştri peste

hârtii. *De parcă ar exista vreun mod nou de a le privi, care să schimbe cumplitele calcule matematice.*

– Nici pe departe suficient.

– Doar dacă nu cumva ajungem la o înţelegere cu Înaltul Judecător Marovia.

O nouă pauză, şi mai incomodă decât cea dinainte.

Vai de mine, se vede că am spus-o cu voce tare.

– O înţelegere? şuieră Sult.

– Cu Marovia? chiţăi Goyle, cu ochii bulbucaţi de triumf.

Când se epuizează toate variantele sigure, trebuie să ne asumăm riscuri. Nu asta mi-am spus şi când mergeam călare spre pod, în timp ce gurkienii stăteau adunaţi în partea cealaltă? Asta e, hai încă o dată în furtună… Glokta trase adânc aer în piept.

– Scaunul lui Marovia din Consiliul Închis nu e cu nimic mai sigur decât al altcuiva. Om fi acţionând noi unul împotriva celuilalt, dar numai din obişnuinţă. În privinţa acestui vot, urmărim acelaşi scop. Să asigurăm un candidat slab şi să menţinem echilibrul. Împreună, aveţi peste cincizeci de voturi. Ar putea fi de ajuns pentru a înclina balanţa în partea noastră.

Goyle pufni dispreţuitor:

– Să ne unim forţele cu ipocritul ăla care iubeşte ţăranii? Ţi-ai pierdut minţile?

– Gura, Goyle.

Sult îl privi încruntat pe Glokta, mult timp, cu buzele strânse a îngândurare. *Se gândeşte cum să mă pedepsească, poate? O nouă biciuire verbală? Sau una adevărată? Sau trupul meu găsit plutind…*

– Ai dreptate. Du-te şi vorbeşte cu Marovia.

Sand dan Glokta, din nou erou! Goyle rămase cu gura căscată.

– Dar… Eminenţa Voastră!…

– Am lăsat de mult în urmă vremea orgoliilor! mârâi Sult. Trebuie să profităm de orice ocazie pentru a-i împiedica pe Brock şi ceilalţi să ajungă pe tron. Trebuie să găsim compromisuri, oricât de dureroase şi să ne aliem cu cine putem. Du-te! aruncă el peste umăr, după care îşi încrucişă braţele pe piept, revenind cu privirea la hârtiile foşnitoare. Să ajungi la o învoială cu Marovia.

Glokta se ridică ţeapăn de pe scaun. *Ce păcat, să mă despart de o companie atât de fermecătoare – dar, când eşti chemat la*

datorie… Îl învrednici pe Goyle cu cel mai fugar zâmbet ştirb, apoi îşi luă bastonul şi porni şontâc-şontâc spre uşă.

– Şi, Glokta!

Tresări şi se întoarse iar.

– S-ar putea ca scopurile noastre şi ale lui Marovia să coincidă, acum. Dar nu putem avea încredere în el. Păşeşte cu băgare de seamă.

– Desigur, Eminenţa Voastră!

Întotdeauna fac aşa. Cum altfel, când fiecare pas e un chin?

Cabinetul privat al Înaltului Judecător era mare cât un hambar, având tavanul acoperit cu arabescuri vechi de ipsos, străbătute de umbre. Deşi încă nu se înserase, iedera deasă din faţa ferestrelor şi stratul gros de murdărie de pe geamuri cufundau încăperea într-o penumbră continuă. Pe toate suprafeţele erau stivuite teancuri înalte de hârtii, gata să se răstoarne. Vrafuri de documente legate cu panglici negre. Grămezi de registre în scoarţe de piele. Maldăre de pergamente vechi, scrise într-o caligrafie întortocheată şi ostentativă, pecetluite cu sigilii uriaşe de ceară roşie şi poleite cu auriu. O întreagă împărăţie a legii, aşa arăta. *Şi, într-adevăr, poate că asta şi este.*

– Superior Glokta, bună seara.

Marovia stătea aşezat la o masă lungă, pregătită pentru cină, cu tacâmurile lucind în lumina pâlpâitoare a unor policandre, lângă şemineul gol.

– Sper că nu te superi dacă în timp ce stăm de vorbă voi mânca? Aş prefera să cinez în liniştea odăilor mele, dar mă văd nevoit tot mai des să iau masa aici. Am atâtea de făcut, înţelegi? Iar unul dintre secretarii mei pare să-şi fi luat o vacanţă neanunţată.

O vacanţă pe pardoseala abatorului, de fapt, pe calea intestinelor unei turme de porci.

– Binevoieşti să mi te alături? îl pofti Marovia, arătând spre o ciozvârtă mare de carne, aproape crudă în centru, înotând în sos sângeriu.

Glokta îşi linse gingiile goale, în timp ce se potrivea pe un scaun din faţa judecătorului.

– Aş fi încântat, Înălţimea Voastră, dar legile stomatologiei mă împiedică.

– Aha, fireşte. Acele legi nu pot fi ocolite, nici chiar de un Înalt

Judecător. Te asigur de compasiunea mea, Superior Glokta. Una dintre cele mai mari plăceri ale mele este o fleică bună de carne, cu cât mai în sânge, cu atât mai bine. Arată-le doar flacăra, îi spun mereu bucătarului meu. Arată-le-o doar.

Curios. Şi eu le spun practicienilor mei să înceapă la fel.

– Şi cărui fapt îi datorez această vizită neaşteptată? Vii din proprie iniţiativă, ori la îndemnul şefului dumitale, stimatul meu coleg din Consiliul Închis, Arhilectorul Sult?

„Înverşunatul tău duşman de moarte din Consiliul Închis, vrei să zici?"

– Eminenţa Sa ştie că mă aflu aici.

– Aşa?… se prefăcu mirat Marovia, tăind încă o bucată suculentă, pentru a o aduce pe farfurie. Şi cu ce mesaj te-a trimis? Ceva în legătură cu activităţile de mâine din Consiliul Deschis, poate?

– Îmi stricaţi surpriza, Înălţimea Voastră. Pot vorbi deschis?

– Dacă ştii cum.

Glokta îi arătă Înaltului Judecător rânjetul său fără dinţi.

– Toată situaţia asta cu votul e cumplită pentru afaceri. Îndoielile, incertitudinile, grijile… Dăunează afacerilor tuturor.

– Unora, mai mult decât altora, preciză Marovia, în timp ce cuţitul său scârţâia pe farfurie, desprinzând o fâşie de grăsime de la marginea bucăţii de carne.

– Desigur. Riscă în mod deosebit cei care fac parte din Consiliul Închis, precum şi cei ce luptă în sprijinul lor. E improbabil să li se dea mână liberă, dacă nişte oameni puternici ca Brock sau Isher sunt votaţi pe tron.

Ba chiar, e improbabil ca unii dintre noi să mai fie în viaţă la sfârşitul săptămânii.

Marovia înfipse furculiţa într-o felie de morcov, privind-o cu o mutră acră.

– Lamentabilă stare de fapt. Ar fi fost preferabil pentru toată lumea dacă Raynault sau Ladisla mai trăiau.

Stătu un moment pe gânduri.

– Dacă măcar Raynault mai era viu. Dar votarea va avea loc mâine, oricât de mult ne-am smulge noi părul din cap. E cam greu, de-acum, să mai găsim vreun remediu.

Ridică privirea de la morcov spre Glokta.

– Sau ai propune dumneata unul?

– Înălţimea Voastră, dumneavoastră controlaţi între douăzeci şi treizeci de voturi în Consiliul Deschis.

Marovia ridică din umeri.

– Am o oarecare influenţă, nu pot să neg.

– Arhilectorul poate aduna şi el treizeci de voturi.

– Foarte bine pentru Eminenţa Sa.

– Nu neapărat. Dacă vă opuneţi unul altuia, aşa cum aţi făcut întotdeauna, voturile dumneavoastră nu vor mai însemna nimic. Unul pentru Isher, altul pentru Brock, şi nicio schimbare.

Înaltul Judecător oftă.

– Un sfârşit trist pentru două cariere sclipitoare.

– Numai dacă nu vă reuniţi resursele. Atunci, aţi putea avea şaizeci de voturi împreună. Aproape la fel de multe câte controlează Brock. Destul pentru a-l face rege pe Skald, sau Bayaz, sau Heugen, ori chiar pe vreun necunoscut, în funcţie de felul cum vor evolua lucrurile. Cineva care să poată fi uşor de influenţat, în viitor. Cineva care să poată păstra Consiliul Închis pe care-l are, în loc de a alege unul nou.

– Un rege care să ne mulţumească pe toţi, aşadar?

– Dacă ar fi să vă exprimaţi preferinţa pentru un om sau altul, i-aş putea transmite această informaţie Eminenţei Sale.

Alţi paşi, alte ademeniri, alte dezamăgiri. O să am şi eu un cabinet mare numai al meu şi să stau toată ziua în confort, în timp ce un şir întreg de nemernici speriaţi aşteaptă la coadă pe scară ca să zâmbească atunci când îi insult, să-mi sugă minciunile, să-mi cerşească sprijinul otrăvit…

– Vrei să-ţi spun ce m-ar bucura cu adevărat, Superior Glokta?

Stai, că urmează meditaţiile altui băşinos bătrân ahtiat după putere…

– Neapărat, Înălţimea Voastră.

Marovia îşi puse tacâmurile pe farfurie, se rezemă de spătar şi scoase un oftat prelung, obosit.

– Mi-ar plăcea să nu mai avem niciun rege. Mi-ar plăcea ca toţi oamenii să fie egali în faţa legii, să aibă un cuvânt de spus în conducerea ţării şi alegerea conducătorilor. Mi-ar plăcea să nu mai existe nici rege, nici nobili, să avem un Consiliu Închis ales de cetăţeni şi răspunzător în faţa lor. Un Consiliu Închis deschis tuturor, s-ar putea spune. Ce zici de asta?

Zic că unii ar spune că sună foarte asemănător cu o trădare. Ceilalţi ar numi-o doar nebunie.

– Consider, Înălţimea Voastră, că ideea dumneavoastră este o fantezie.

– Şi de ce, mă rog?

– Fiindcă imensa majoritate a oamenilor preferă să li se spună ce au de făcut, decât să hotărască singuri. Supunerea e cea mai uşoară.

Înaltul Judecător râse.

– S-ar putea să ai dreptate. Dar lucrurile se vor schimba. Rebeliunea asta m-a convins. Cu paşi mărunţi, lucrurile se vor schimba.

– Sunt sigur că prezenţa Lordului Brock pe tron ar fi un pas mărunt pe care nici unul dintre noi n-ar dori să-l vadă.

– Lordul Brock are într-adevăr nişte opinii foarte ferme, în majoritate privitoare la sine însuşi. Ştii să pledezi convingător, Superior Glokta, recunoscu Marovia, rezemat de spetează, cu mâinile pe burtă, privindu-l pe Glokta cu ochii îngustaţi. Foarte bine. Îi poţi spune Arhilectorului Sult că, de data asta, avem o cauză comună. Dacă se prezintă un candidat neutru cu sprijin suficient, îl voi vota alături de el. Cine s-ar fi gândit la aşa ceva? Consiliul Închis unit.

Clătină încet din cap.

– Ciudate vremuri, într-adevăr…

– Cu siguranţă că sunt aşa, Înălţimea Voastră.

Glokta se chinui să se ridice, strâmbându-se când îşi lăsă greutatea pe piciorul îndurerat, şi porni cu paşi târşâiţi prin spaţiul întunecos şi cu ecouri care-l despărţea de uşă. *Curios, totuşi, că Înaltul nostru Judecător tratează atât de filosofic subiectul pierderii propriei lui poziţii mâine. Rareori am văzut un om care să arate mai calm.* Când atinse clanţa uşii, se opri. *Aproape ai crede că ştie ceva ce nouă ne scapă. Aproape ai bănui că are deja un plan în minte.*

Se întoarse.

– Pot avea încredere în dumneavoastră, Înalt Judecător Marovia?

Celălalt ridică brusc privirea, cu cuţitul de tăiat carne în mână.

– Ce întrebare sclipitor de distinsă din partea unui om din domeniul dumitale de activitate. Cred că poţi avea încredere că acţionez în propriile mele interese. În măsura în care pot avea încredere că şi dumneata faci acelaşi lucru. Înţelegerea noastră se opreşte aici. Nici n-ar fi cazul să se extindă mai departe. Eşti un om inteligent, Superior Glokta, mă faci să zâmbesc.

Şi reveni la bucata lui de carne, împungând-o cu furculiţa şi făcând să curgă sânge.

– Ar trebui să-ţi găseşti un alt stăpân.

Glokta ieşi cu mişcări încete. *Fermecătoare sugestie. Dar am deja cu doi mai mult decât mi-ar conveni.*

Prizonierul era un specimen slăbănog şi vânos, gol şi cu sacul tras pe cap ca de obicei, având mâinile încătuşate strâns la spate. Glokta îl privi pe Frost cum îl trăgea dinspre celule în camera cu boltă, târându-i picioarele goale pe pardoseala rece.

– N-a fost aşa de greu să punem mâna pe el, tocmai spunea Severard. Se despărţise de ceilalţi acum câtva timp, dar de-atunci s-a tot învârtit prin oraş ca un coi în căldare. Ieri-noapte l-am săltat.

Frost trânti prizonierul pe scaun. *Unde sunt? Cine m-a prins? Ce vor de la mine? Un moment înfiorător, chiar înainte ca treaba să înceapă. Groaza şi neputinţa, furnicăturile bolnăvicioase ale anticipării. Mai deunăzi mi s-a reîmprospătat amintirea lor, în mâinile fermecătoarei Magistre Eider. Totuşi, mi s-a dat drumul să plec nemolestat.* Prizonierul stătea aşezat, cu capul înclinat într-o parte şi pânza groasă mişcându-se înainte şi-napoi în dreptul gurii, după ritmul respiraţiei grăbite. *Tare mă mai îndoiesc că şi ăsta va avea acelaşi noroc.*

Ochii lui Glokta se îndreptară, fără tragere de inimă, spre tabloul de deasupra prizonierului. *Vechiul nostru prieten Kanedias.* Chipul pictat privea tenebros dinspre tavanul boltit, cu braţele larg desfăcute şi un foc multicolor în spate. *Creatorul a căzut arzând...* Cântări în mână ciocanul greu, cam fără chef.

– Atunci, să începem.

Cu un gest teatral, Severard smulse sacul de pânză groasă.

Navigatorul miji ochii în lumina puternică a lămpii; avea un chip brăzdat de vremuri, bronzat şi adânc ridat, cu ţeasta rasă, ca un preot. *Sau ca un trădător mărturisit, desigur.*

– Te numeşti Fratele Picior-Lung?

– Aşa mă cheamă! Din nobilul Ordin al Navigatorilor! Vă asigur că nu sunt vinovat de nicio crimă! începu el, cu vorbele rostogolindu-i-se năvalnic. N-am făcut nimic nelegiuit, nu. Nu-s eu soiul. Sunt un om cu respect pentru lege, dintotdeauna am fost. Nu mă pot gândi la niciun motiv de a fi maltratat în felul ăsta! La niciunul!

Privirea i se abătu în jos şi văzu nicovala, care lucea pe pardoseală între el şi Glokta, unde de obicei stătea masa rotundă. Glasul i se înălţă cu o octavă.

– Ordinul Navigatorilor se bucură de un înalt respect, iar eu

sunt un membru cu reputaţie! O reputaţie excepţională! Navigaţia este cea dintâi dintre numeroasele mele talente remarcabile, aşa este, cea dintâi dintre…

Glokta lovi cu ciocanul în nicovală, scoţând un dangăt care-ar fi deşteptat şi morţii.

– Gata… cu… vorba!

Omuleţul clipi din ochi, rămânând cu gura căscată, dar tăcu. Glokta se lăsă la loc în scaun, frământându-şi cu mâna coapsa veştejită, în timp ce durerea îi străbătea spatele.

– Ai idee cât sunt de obosit? Câte am de făcut? Chinul de a mă da jos din pat în fiecare dimineaţă mă doboară încă dinainte de a începe ziua, iar momentul actual e deosebit de tensionat. Prin urmare, pentru mine e o chestiune de supremă indiferenţă dacă vei mai putea să umbli pe picioare în restul vieţii, dacă vei mai putea să vezi tot restul vieţii, dacă vei mai putea să te ţii să nu te caci pe tine tot restul vieţii tale intens de scurte, intens de dureroase. Înţelegi?

Navigatorul îl privi cu ochi mari pe Frost, care-l domina ca o umbră imensă.

– Înţeleg, şopti el.

– Bun, replică Severard.

– Foahte bhine, zise şi Frost.

– Foarte bine, într-adevăr, confirmă Glokta. Spune-mi, Frate Picior-Lung, printre remarcabilele dumitale talente se numără şi o rezistenţă supraomenească la durere?

Prizonierul înghiţi în sec.

– Nu.

– Atunci, regulile jocului sunt simple. Eu pun o întrebare, iar dumneata îmi răspunzi precis, corect şi, mai presus de orice, scurt. M-am făcut clar înţeles?

– Înţeleg întru totul. Nu vorbesc decât ca să…

Pumnul lui Frost i se afundă în burtă, făcându-l să se îndoaie, cu ochii ieşiţi din orbite.

– Înţelegi, şuieră Glokta, că răspunsul tău ar fi trebuit să fie „da”?

Albinosul apucă piciorul Navigatorului care gâfâia şi-l puse pe nicovală. *O, metal rece pe talpa cea sensibilă. Foarte neplăcut, dar poate fi mult mai rău. Şi ceva îmi spune că sunt toate şansele să fie.* Frost aplică o cătuşă pe glezna lui Picior-Lung.

– Îmi prezint scuze pentru lipsa de imaginaţie, oftă Glokta. În apărarea noastră, e dificil să ne gândim mereu la câte ceva nou.

Vreau să spun, să zdrobeşti cu barosul picioarele omului, e atât de…

– Plohaic? îndrăzni Frost.

Glokta auzi un hohot de râs ascuţit de după masca lui Severard şi simţi că şi pe buzele lui se aşternea un zâmbet. *Zău c-ar fi trebuit să se facă artist de comedie, mai degrabă decât torţionar.*

– Prozaic! Chiar aşa. Dar, nicio grijă. Dacă nu obţinem tot ce ne este necesar la vremea când ţi-am făcut terci tot ce ai mai jos de genunchi, vom vedea dacă nu ne poate veni o idee mai inventivă pentru restul picioarelor. Cum ţi se pare?

– Dar n-am făcut nimic! ţipă Picior-Lung, căruia tocmai îi revenise respiraţia. Nu ştiu nimic! N-am…

– Lasă… toate astea. Acum nu mai au niciun sens.

Încet, dureros, Glokta se apleacă înainte, bătând uşor cu capul ciocanului în fierul nicovalei, lângă piciorul gol al Navigatorului.

– Vreau să te concentrezi asupra… întrebărilor mele… şi degetelor tale… şi asupra acestui ciocan. Dar nu te îngrijora dacă acum ţi se pare cam dificil. Crede-mă ce-ţi spun: odată ce barosul începe să cadă, îţi va fi foarte uşor să ignori orice altceva.

Picior-Lung privi nicovala, cu nările dilatate, în timp de pufnea zgomotos, inspirând şi expirând. *Iar seriozitatea situaţiei începe în sfârşit să-şi facă efect asupra lui.*

– Aşadar, întrebările, continuă Glokta. Îl cunoşti pe omul care se intitulează Bayaz, Întâiul dintre Magi?

– Da! Vă rog! Da! Până nu demult, am fost angajatul lui.

– Bun, se foi Glokta pe scaun, căutând o variantă mai comodă a poziţiei aplecat înainte. Foarte bun răspuns. L-ai însoţit într-o călătorie?

– I-am fost călăuză!

– Ce destinaţie aveaţi?

– Insula Shabulyan, la marginea Lumii.

Glokta ţăcăni din nou cu capul ciocanului pe nicovală.

– Ei, haide, haide. La marginea Lumii? O fantezie, cu siguranţă, nu?

– E adevărat! Adevărat! Am văzut-o! Cu picioarele mele am stat pe insula aia!

– Cine s-a mai dus cu voi?

– A fost… Logen Nouădegete, din îndepărtatul Nord.

A, da, cel cu cicatricele şi buzele strânse.

– Ferro Maljinn, o femeie kantică.

Aia care i-a dat atâta de furcă prietenului nostru, Superiorul Goyle.

– Jezal dan Luthar, un… un ofiţer al Uniunii.

Un neghiob îngâmfat.

– Malacus Quai, ucenicul lui Bayaz.

Mincinosul costeliv cu mutră de troglodit.

– Şi pe urmă, Bayaz însuşi!

– Şase aţi fost?

– Numai şase!

– O călătorie lungă şi greu de întreprins. Ce anume era la marginea Lumii, ca să justifice un asemenea efort, în afară de apă?

Buza lui Picior-Lung tremura.

– Nimic!

Glokta se încruntă şi-i împinse degetul mare de la picior cu capul ciocanului.

– Nu era acolo! Lucrul pe care-l căuta Bayaz! Nu era acolo! A spus că fusese păcălit!

– Ce credea el că va găsi acolo?

– A zis că era o piatră!

– O piatră?

– Femeia l-a întrebat. Şi el a zis că era o piatră… o piatră din Cealaltă Parte, continuă Navigatorul, clătinând din capul asudat. O concepţie păgână! Mă bucur că n-am găsit aşa ceva. Bayaz o numea Sămânţa!

Glokta simţi că zâmbetul îi pierea de pe chip. *Sămânţa. Mi se pare numai mie sau în cameră s-a făcut mai frig?*

– Şi ce-a mai spus despre ea?

– Doar mituri şi prostii!

– Încearcă-mă.

– Poveşti, despre Glustrod şi ruinatul Aulcus, că ia forme diferite şi fură feţele! Despre vorbitul cu diavolii şi despre chemarea lor. Despre Cealaltă Parte.

– Şi altceva? aplică Glokta o lovitură puţin mai puternică în degetul mare de la piciorul Navigatorului cu ciocanul.

– A! A! A zis că Sămânţa era materia lumii de jos! Că a rămas dinainte de Vechiul Timp, când demonii umblau pe pământ! A zis că era o armă măreaţă şi puternică! Şi că voia s-o folosească împotriva gurkienilor! Împotriva Profetului!

O armă de dinaintea Vechiului Timp. Chemarea diavolilor,

schimbarea formelor… Kanedias părea să se încrunte mai sever ca oricând, pe perete, iar Glokta tresări. Îşi amintea călătoria de coşmar în Casa Creatorului, formele luminoase de pe podea, sunetele schimbătoare din întuneric. Îşi amintea cum ieşise pe acoperiş, stând sus deasupra oraşului, fără să fi urcat o singură treaptă.

– Şi n-aţi găsit-o? întrebă el şoptit, cu gura uscată.

– Nu! Nu era acolo!

– Şi pe urmă?

– Asta a fost tot! Am venit înapoi, peste munţi. Ne-am făcut o plută şi am coborât pe marele Aos, până la mare. De la Calcis, am luat o corabie, iar acum stau aici, în faţa voastră!

Glokta îşi îngustă ochii, studiind atent chipul prizonierului. *E mai mult de-atât. Îmi dau seama.*

– Ce anume nu-mi spui?

– V-am spus totul! Nu am talent la prefăcătorii!

Măcar atâta lucru e adevărat. Se vede cu ochiul liber că minte.

– Dacă ţi s-a terminat contractul, de ce mai eşti în oraş?

– Fiindcă… fiindcă…

Ochii Navigatorului săgetară prin cameră.

– O, vai, nu…

Ciocanul greu căzu, mânuit de Glokta cu toată puterea lui schiloadă, şi strivi degetul mare de la piciorul Navigatorului, cu un zgomot înfundat. Picior-Lung se holbă într-acolo, cu gura căscată şi ochii ieşiţi din orbite. *Ah, momentul acela frumos şi oribil dintre terciuirea degetului şi începutul durerii. Uite-o că vine. Uite-o că vine. Uite-o că…* Navigatorul slobozi un zbieret năprasnic şi se foi în scaun, cu chipul descompus în chinuri.

– Cunosc senzaţia, spuse Glokta, strâmbându-se în timp ce-şi mişca degetele rămase în gheata transpirată. Foarte bine o cunosc, da, şi te înţeleg. Fulgerul ăla orbitor de durere, apoi gheaţa şi ameţeala osului sfărâmat şi pulsaţia înceată în susul piciorului care pare să-ţi stoarcă apă din ochi şi te face să tremuri din tot trupul…

Picior-Lung icni, apoi scânci, cu lacrimile lucindu-i pe obraji.

– Şi apoi ce urmează? Săptămâni întregi de şchiopătat? Luni de şontâcăit, ca un olog? Şi dacă următoarea lovitură e dată în gleznă? continuă Glokta, împoldindu-i cu ciocanul fluierul piciorului. Sau drept în rotulă – atunci cum e? Ai să mai mergi vreodată? Cunosc bine de tot senzaţiile, crede-mă!

Şi-atunci, cum de acum i le pot cauza altcuiva? Ridică din umerii săi osoşi. *Unul dintre misterele vieţii.*

– Încă una?

Şi ridică iar ciocanul.

– Nu! Nu! Stai! se tângui Picior-Lung. Preotul! Doamne, ajută-mă, a venit la Ordin un preot! Un preot gurkian! A spus că într-o zi Întâiul dintre Magi ar putea cere un Navigator şi că dorea ca atunci să i se spună! Că voia să i se spună ce s-a întâmplat după aceea! A ameninţat, nişte ameninţări cumplite, n-am avut încotro, a trebuit să-l ascultăm! Eu aşteptam în oraş un alt Navigator, care să-i ducă vestea! Abia azi-dimineaţă i-am spus tot ce v-am spus şi vouă. Eram gata să plec din Adua, jur!

– Cum se numea preotul acela?

Picior-Lung nu spuse nimic, cu ochii umezi larg deschişi şi respiraţia şuierându-i pe nas. *Of, de ce trebuie toţi să mă pună la încercare?* Glokta se uită în jos, la piciorul Navigatorului. Degetul strivit începea să se umfle, apăreau pete roşii, pe fiecare parte avea dâre de băşici pline cu sânge negru, unghia se învineţea, mărginită cu roşu închis. Glokta apăsă cu furie capul ciocanului pe deget.

– Numele preotului! Numele! Numele! Nume…

– Aah! Mamun! Doamne, ajută-mă! Mamun îl chema!

Mamun. Yulwei a vorbit de el în Dagoska. Primul ucenic al Profetului însuşi. Împreună au încălcat A Doua Lege, împreună au mâncat carne de om.

– Mamun. Înţeleg. Şi-acuma.

Glokta se aplecă şi mai mult, fără să ia în seamă înţepăturile neplăcute din şira spinării.

– Bayaz ce face aici?

Picior-Lung căscă gura, cu un ciucure lung de salivă atârnându-i de pe buza de jos.

– Nu ştiu!

– Ce vrea de la noi? Ce vrea să facă în Uniune?

– Nu ştiu! V-am spus totul!

– Să mă aplec înainte aşa e un calvar nemăsurat pentru mine. Un calvar de care încep să mă satur, spuse Glokta încruntându-se şi ridică ciocanul, al cărui cap lucios sclipi în lumină.

– Eu doar găsesc drumurile dintr-un loc în altul! Vă rog! Nu!

Picior-Lung închise strâns ochii, cu limba între dinţi. *Uite-o că vine. Uite-o că vine. Uite-o că vine…*

Glokta aruncă ciocanul pe jos, cu zgomot, şi se rezemă de

spătar, legănându-şi şoldurile chinuite la stânga şi la dreapta, într-o încercare de a-şi uşura durerea.

– Foarte bine, oftă el. Sunt satisfăcut.

Prizonierul deschise mai întâi un ochi, apoi şi pe celălalt. Se uită la el, cu faţa plină de speranţă.

– Pot să mă duc?

În spatele măştii, Severard chicoti încet. Până şi Frost scoase un fel de şuierat.

– Sigur că poţi să te duci, răspunse Glokta, cu zâmbetul său gol. Poţi să te duci înapoi în sac.

Chipul Navigatorului se moleşi de groază.

– Dumnezeule, ai milă de mine.

Dacă există un Dumnezeu, n-are pic de milă în el.

Capriciile războiului

Lordul Mareşal Burr tocmai scria o scrisoare, dar ridică privirea, zâmbind, când West lăsă pânza cortului să cadă la loc în urma lui.

– Ce faci, colonele?

– Destul de bine, domnule, vă mulţumesc. Pregătirile merg din plin. Ar trebui să fim gata de plecare când se luminează de ziuă.

– Eficient ca întotdeauna. Ce m-aş face fără tine? Puţin vin? îl pofti el, arătând spre carafă.

– Vă mulţumesc, domnule, răspunse West, turnându-şi un pahar. Doriţi şi dumneavoastră unul?

Burr indică o ploscă turtită, pusă lângă cotul lui:

– Cred c-ar fi mai prudent să mă mulţumesc cu apă.

West luă un aer vinovat. Nu prea considera că avea dreptul să întrebe, dar acum nu mai avea scăpare.

– Cum vă mai simţiţi, domnule?

– Mult mai bine, mulţumesc de întrebare. Mult, mult mai bine.

Se strâmbă, îşi duse pumnul la gură şi râgâi.

– Nu mi-am revenit pe deplin, dar sunt pe drum.

Ca pentru a-şi dovedi spusele, se ridică de pe scaun şi merse cu uşurinţă spre hartă, cu mâinile la spate. Într-adevăr, pe chip îi revenise în mare măsură culoarea. Nu mai stătea cocârjat, nu se mai clătina ca şi cum ar fi fost gata să cadă din picioare.

– Domnule Lord Mareşal… voiam să vă vorbesc… despre bătălia de la Dunbrec.

Burr întoarse capul.

– Despre care parte a ei?

– Când eraţi bolnav… ezită West, apoi lăsă cuvintele să izbucnească: n-am trimis după un medic! Aş fi putut, dar…

– Sunt mândru că n-ai făcut-o.

West clipi din ochi. Nici nu îndrăznise să spere un asemenea răspuns.

– Ai făcut ceea ce-aş fi vrut şi eu să faci. Este important ca unui ofiţer să-i pese, dar e vital să nu-i pese prea mult. Trebuie să fie capabil de a-şi pune oamenii în calea pericolului. Trebuie să aibă puterea de a-i trimite la moarte, dacă găseşte de cuviinţă. Trebuie să poată face sacrificii şi să decidă care e binele cel mai mare, fără ca emoţiile să-i influenţeze hotărârea. De-asta

îmi placi tu mie, West. Ai în tine compasiune, dar ai şi fler. Nu poţi fi un mare conducător fără o anumită… lipsă de scrupule.

West descoperi că nu ştia ce să spună. Lordul Mareşal chicoti şi lovi cu palma în masă.

– Dar, după cum se vede, nu s-a întâmplat niciun rău, aşa-i? Linia a rezistat, nordicii au fost alungaţi din Englia, iar eu am scos-o la capăt viu, după cum vezi!

– Mă bucur cu adevărat să văd că vă simţiţi mai bine, domnule.

Burr zâmbi.

– Situaţia se ameliorează. Suntem liberi să ne deplasăm din nou, cu căile de aprovizionare asigurate şi o vreme în sfârşit uscată. Dacă planurile Copoiului tău reuşesc, avem o şansă de a termina cu Bethod în cel mult două săptămâni! A fost un grup de aliaţi ai naibii de curajoşi şi folositori!

– Într-adevăr, domnule.

– Dar capcana asta trebuie pusă cu mare grijă şi să se închidă tocmai la momentul potrivit.

Privi harta, legănându-se energic pe călcâie, înainte şi-napoi.

– Dacă ajungem prea devreme, Bethod ar putea să fugă. Dacă întârziem, prietenii noştri nordici pot fi striviţi înainte ca noi să sosim la ei. Trebuie să ne asigurăm că afurisitul de Poulder şi blestematul de Kroy n-au să piardă vremea pe drum.

Se strâmbă, punându-şi o mână pe stomac, după care luă plosca şi bău o gură de apă.

– Aş spune că i-aţi astâmpărat în sfârşit, domnule Lord Mareşal.

– Nu te lăsa amăgit. Abia aşteaptă ocazia să bage cuţitu-n mine, amândoi! Iar acum, regele a murit. Cine ştie cine-l va înlocui? Să se voteze un monarh! Ai mai auzit de una ca asta?

West simţi o uscăciune neplăcută în gură. Îi era aproape imposibil să creadă că toată treaba fusese, în parte, şi opera lui. Totuşi, nu prea şi-ar fi asumat vreun merit, dat fiind că rolul lui fusese acela de a-l ucide cu sânge rece pe moştenitorul tronului.

– Pe cine credeţi că vor alege, domnule? întrebă el, cu glas scrâşnit.

– Nu sunt curtean, West, deşi am un scaun în Consiliul Închis. Brock, poate, sau Isher? Un lucru îţi pot spune sigur – dacă zici că aici au loc violenţe, acasă, în Midderland, vor fi de două ori mai brutale şi mai nemiloase.

Mareşalul râgâi din nou, înghiţi în sec şi-şi puse iar mâna pe

burtă.

– Gâhhh… Niciun nordic nu-i la fel de necruţător ca hienele alea din Consiliul Închis, când le-apucă. Şi ce-o să se schimbe, când omul lor cel nou va lua pe el mantia statului? Nu prea multe, aş crede. Nu prea multe.

– Foarte probabil, domnule.

– Îndrăznesc să spun că nu putem face nimic, în niciun sens. Doi soldaţi tociţi, hmm, West?

Se apropie iar de hartă şi urmări traseul spre nord, prin munţi, cu degetul său gros foşnind pe hârtie.

– Trebuie să ne asigurăm că suntem gata să pornim la răsăritul soarelui. Fiecare oră poate fi vitală. Poulder şi Kroy şi-au primit ordinele?

– Semnate şi predate, domnule, şi au înţeles cât de urgente sunt. Nu vă faceţi griji, domnule Lord Mareşal, la crăpatul zorilor vom fi gata de plecare.

– Să nu-mi fac griji? pufni Burr. Sunt comandantul armatei Maiestăţii Sale. Grijile sunt sarcina mea. Dar ar fi cazul să te odihneşti şi tu, încheie el, făcându-i semn să iasă din cort, cu o mână cărnoasă. Ne vedem mâine-n zori.

Jucau cărţi la lumina făcliei, pe coasta dealului, în noaptea înstelată şi calmă, iar mai jos, la lumina altor torţe, armata Uniunii îşi făcea în grabă pregătirile pentru a înainta. Felinare mergeau de colo-colo, săltând, soldaţii înjurau prin întuneric. Dangăte, zăngăneli şi strigătele nervoase ale oamenilor şi ale animalelor pluteau prin văzduhul încremenit.

– În noaptea asta nimeni n-o să doarmă, comentă Brint, terminând de servit cărţile şi râcâindu-le pe ale lui cu unghiile.

– Aş vrea să-mi amintesc când am avut ultima oară trei ore de linişte la rând, replică West.

În Adua, cel mai probabil, înainte ca sora lui să sosească în oraş. Înainte ca mareşalul să-l ia în statul său major. Înainte de a se întoarce în Englia, înainte de a-l întâlni pe Prinţul Ladisla, înainte de călătoria îngheţată spre nord şi tot ceea ce făcuse cu acel prilej. Îşi strânse umerii şi privi încruntat cărţile cu colţuri îndoite.

– Ce mai face Lordul Mareşal? se interesă Jalenhorm.

– Mult mai bine, am plăcerea să spun.

– Slavă sorţilor pentru asta, înălţă Kaspa din sprâncene. Nu-mi prea place ideea să-l avem la comandă pe cusurgiul ăla de Kroy.

– Şi nici pe Poulder, adăugă Brint. E nemilos ca un şarpe.

West nu putea decât să le dea dreptate. Poulder şi Kroy îl urau aproape la fel de mult cât se urau unul pe altul. Dacă unul dintre ei prelua comanda, ar fi avut noroc dacă a doua zi se pomenea spălând latrinele. Probabil că, în mai puţin de-o săptămână, ar fi ajuns pe-o corabie, în drum spre Adua. Ca să cureţe latrinele acolo.

– Aţi auzit de Luthar? întrebă Jalenhorm.

– Ce-i cu el?

– S-a întors în Adua.

West ridică privirea, atent. În Adua era şi Ardee, iar gândul la ei din nou împreună nu-i prea încălzea inima.

– Am primit o scrisoare de la verişoara mea, Ariss, spuse Kaspa, în timp ce-şi mijea ochii spre cărţi, desfăcându-le în evantai. Zice că Jezal a fost plecat undeva departe, în nu ştiu ce misiune pentru rege.

– O misiune? repetă West, care se îndoia că cineva i-ar fi încredinţat lui Jezal o treabă destul de importantă ca să se poată numi „misiune”.

– Toată Adua numai despre asta vorbeşte, pare-se.

– Se zice că a condus un atac, sau aşa ceva, spuse Jalenhorm, peste un pod.

West înălţă din sprâncene.

– Auzi acolo…!

– Şi cică a omorât vreo zece oameni pe câmpul de luptă.

– Numai zece?

– Şi s-a culcat cu fiica Împăratului, murmură Brint.

– Nu ştiu de ce, da’ asta mi se pare cea mai lesne de crezut din toate trei, pufni West.

Kaspa râse bolborosit:

– Ei, oricare-o fi adevărul, a fost avansat colonel.

– Bravo lui, murmură West, băiatul ăsta mereu pare să cadă în picioare.

– De revoltă aţi auzit?

– A pomenit ceva sora mea, în ultima scrisoare. De ce?

– A avut loc o răscoală pe scară mare, zicea Ariss. Mii de ţărani, cutreierând regiunea, prădând şi dând foc, spânzurând pe oricine avea un „dan” în nume. Ghiciţi cine a primit comanda armatei trimise să-i oprească?

West oftă.

– Nu cumva vechiul nostru prieten Jezal dan Luthar,

întâmplător…?

– Unul şi acelaşi, şi i-a convins să se întoarcă la casele lor – de-asta ce mai zici?

– Jezal dan Luthar, murmură Brint, să se înţeleagă cu oamenii de rând… Cine s-ar fi gândit?

– Eu, unul, nu, îşi goli Jalenhorm paharul şi-şi mai turnă unul. Acum, însă, se pare că e numit erou.

– Toasturi pentru el, în taverne, completă Brint.

– Felicitări în Consiliul Deschis, adăugă şi Kaspa.

West trase cu latul mâinii spre el grămada de monede zornăitoare.

– Aş vrea să pot spune că mă mir, dar m-am aşteptat mereu să vină vremea când voi primi ordine de la Lordul Mareşal Luthar.

Se putea şi mai rău, probabil. Ar fi putut să fie Poulder sau Kroy.

Prima lucire trandafirie a zorilor se furişa peste culmile colinelor, în timp ce West urca panta spre cortul Lordului Mareşal. Trecuse ora când ar fi trebuit să dea ordinul de plecare. Salută posomorât gărzile de lângă cort şi intră. În colţ mai ardea o lampă, răspândindu-şi lumina roşiatică peste hărţi, peste scaunele şi mesele pliante, făcând cutele păturilor de pe patul lui Burr să arate ca nişte umbre negre. West se îndreptă într-acolo, cu gândul la toate treburile pe care le avea de făcut în acea dimineaţă, ca să se asigure că nu uitase nimic.

– Domnule Lord Mareşal, Poulder şi Kroy aşteaptă ordinul de pornire.

Burr zăcea pe patul de campanie, cu ochii închişi şi gura deschisă, dormind liniştit. Lui West i-ar fi convenit să-l lase acolo, dar intraseră deja în criză de timp.

– Domnule Lord Mareşal! repetă el mai tare, apropiindu-se de pat.

Niciun răspuns.

Abia acum observă West că pieptul Lordului Mareşal nu se mişca.

Întinse ezitant mâna, cu degetele deasupra gurii deschise a lui Burr. Nicio adiere. Nici urmă de căldură. West simţi încet cum groaza i se răspândea prin trup, din piept până-n vârfurile degetelor. Nu mai încăpea nicio îndoială. Lordul Mareşal Burr era mort.

Dimineaţa devenise cenuşie, când sicriul fu scos din cort, pe umerii a şase gardişti solemni, urmaţi de medic, cu pălăria în mână. Poulder, Kroy, West şi câţiva dintre ofiţerii superiori ai armatei stăteau aliniaţi pe marginea cărării. Fără îndoială, Burr însuşi ar fi fost de acord cu lada simplă în care trupul său neînsufleţit avea să fie trimis înapoi la Adua. Aceleaşi scânduri nelăcuite în care erau îngropaţi cei mai de jos cetăţeni ai Uniunii.

West se uita amorţit.

Omul dinăuntru îi fusese ca un tată, sau cel mai asemănător unui tată pe care-l avusese în viaţa lui. Mentor şi protector, patron şi dascăl. Un adevărat tată, nu viermele beţiv şi bătăuş cu care-l blestemase natura. Şi totuşi, în timp ce privea coşciugul rudimentar de lemn, nu simţea nicio undă de durere. Simţea numai teamă. Pentru armată şi pentru el însuşi. Prima pornire instinctivă nu era aceea de a plânge, ci de a o lua la fugă. Nu avea, însă, unde. Fiecare om trebuia să-şi facă datoria, acum mai mult ca oricând.

Kroy îşi ridică bărbia ascuţită, ţinându-se ţeapăn ca un par, când umbra sicriului trecu peste ei.

– Mareşalului Burr i se va simţi lipsa. A fost un militar vrednic şi un conducător viteaz.

– Un patriot, îi ţinu isonul Poulder, cu buza tremurându-i şi o mână pe piept, ca şi cum i-ar fi putut plesni de emoţie. Un patriot care şi-a dat viaţa pentru ţara lui! A fost o onoare să servesc sub ordinele sale.

Lui West îi venea să vomite la auzul unor asemenea ipocrizii, dar adevărul era că avea o nevoie disperată de aşa ceva. Copoiul şi ai lui erau pe coline, mergând spre nord, în încercarea de a-l atrage pe Bethod într-o cursă. Dacă armata Uniunii nu-i urma, şi cât mai curând, aveau să rămână fără niciun ajutor, când regele nordicilor îi ajungea în sfârşit din urmă. Ar fi reuşit doar să se asemenească singuri în mormânt.

– Cumplită pierdere, spuse West, privind cum coşciugul era dus încet în josul pantei, dar cel mai bine îl vom onora luptând mai departe.

Kroy dădu din cap, ca la carte.

– Bine zis, colonele. Îi vom face pe nordicii ăştia să plătească!

– Neapărat. În acest scop, ar trebui să ne pregătim de plecare. Deja suntem în întârziere, iar planul se bazează pe precizia…

– Ce? se holbă Poulder la el, ca şi cum ar fi bănuit că-şi

pierduse dintr-odată minţile. S-o luăm din loc? Fără ordine? Fără un lanţ de comandă clar?

Kroy dădu frâu liber unui pufnet exploziv.

– Imposibil!

– Nu se discută, scutură Poulder violent din cap. Nici nu intră în discuţie.

– Dar ordinele Mareşalului Burr au fost foarte clare…

– E cât se poate de limpede că împrejurările s-au schimbat, declară Kroy, cu faţa ca o lespede lipsită de orice expresie. Până nu primesc instrucţiuni explicite de la Consiliul Închis, nimeni nu-mi va mişca divizia din loc nici c-un pas.

– Generale Poulder, cu siguranţă, dumneata…

– În aceste circumstanţe, nu pot decât să fiu de acord cu generalul Kroy. Armata nu poate face nicio mişcare până când Consiliul Deschis nu alege un rege nou, iar regele va numi un nou Lord Mareşal.

La care, Poulder şi Kroy se priviră cu cel mai adânc amestec de ură şi neîncredere.

West rămase stană de piatră, cu gura întredeschisă, nevenindu-i să-şi creadă urechilor. Aveau să treacă zile întregi până când vestea morţii lui Burr ajungea la Agriont, şi chiar dacă noul rege alegea imediat un înlocuitor, ordinul urma să sosească la ei în tot atâtea zile. West îşi imagina drumul împădurit spre Uffrith, lung de zeci de mile, şi toate leghele pe mare, până la Adua. O săptămână, poate, dacă decizia se lua imediat, ceea ce, cu guvernul în haos, părea foarte improbabil.

Între timp, armata urma să stea pe loc, nefăcând nimic, cu colinele din faţa lor lăsate fără apărare, în timp ce Bethod avea timp destul ca să mărşăluiască spre nord, să-i masacreze pe Copoi şi prietenii lui şi să revină pe poziţii. Poziţii pe care, fără îndoială, nenumăraţi oameni de-ai lor aveau să piară asaltându-le, după ce armata primea în sfârşit un nou comandant. O risipă complet inutilă şi fără sens. Sicriul lui Burr tocmai dispăruse în vale, dar se părea că deja lucrurile stăteau ca şi cum omul acela nici n-ar fi existat vreodată. West simţi oroarea urcându-i în gât, ameninţând să-l sugrume, într-un amestec de furie şi frustrare.

– Dar Copoiul şi Nouădegete, care ne sunt aliaţi… contează pe ajutorul nostru!

– Din păcate, comentă Kroy.

– Regretabil, murmură şi Poulder, trăgând scurt aer în piept, dar trebuie să înţelegi, colonele West, că nu avem ce face, în

situaţia creată.

Kroy dădu din cap, ţeapăn.

– Nu avem ce face. Şi cu asta, am terminat.

West îi privi lung pe amândoi, în timp ce-l cuprindea un val cumplit de neputinţă. Aceeaşi senzaţie pe care o avusese când Prinţul Ladisla se hotărâse să treacă râul, când Prinţul Ladisla hotărâse să ordone atacul. Aceeaşi senzaţie de pe vremea când rătăcea prin ceaţă, cu sângele în ochi, ştiind că totul era pierdut. Senzaţia că nu era decât un simplu observator. Senzaţia pe care-şi dăduse cuvântul că n-avea s-o mai trăiască niciodată. Şi numai el era de vină – poate…

Un om trebuie să facă numai promisiuni pe care e sigur că şi le poate onora.

Făuritorul de regi

Afară era caniculă, iar lumina soarelui năvălea prin vitraliile uriaşe, aşternând modele colorate pe pardoseala de dale a Rotondei Lorzilor. De obicei, imensa încăpere dădea o senzaţie răcoroasă şi aerisită, chiar şi vara. Acum era sufocantă, îmbâcsită de o zăpuşeală insuportabilă. Jezal îşi trăgea încoace şi-ncolo gulerul asudat, încercând să lase puţin aer să-i intre sub uniformă, fără a-şi schimba atitudinea de atenţie ţeapănă.

Ultima oară când stătuse în acel loc, cu spatele la peretele curb, fusese în ziua dizolvării Ghildei Pânzarilor. Îi era greu să-şi imagineze că nu trecuse decât un an şi ceva, atât de multe păreau să se fi întâmplat între timp. Pe-atunci, crezuse că Rotonda Lorzilor n-ar fi putut să fie mai aglomerată, mai încordată, mai surescitată. Cât de amarnic se înşelase!...

Şirurile de bănci arcuite care ocupau cea mai mare parte a încăperii erau pline până la refuz cu cei mai puternici nobili ai Uniunii, iar aerul dospea de şuşotelile lor neliniştite, temătoare, nerăbdătoare. Era de faţă tot Consiliul Deschis, cu sufletul la gură, înghesuit umăr-îmblănit-la-umăr, fiecare om având la gât lanţul scânteietor care-l însemna cu auriu sau argintiu ca şef al familiei. S-o fi priceput Jezal la politică doar cu puţin mai mult decât o ciupercă, însă nici chiar el nu putea să nu fie pătruns de importanţa ocaziei. Alegerea unui nou Înalt Rege al Uniunii, prin vot deschis. Numai la acest gând, simţea cum îi fluturau nervii gâtlejului. În materie de ocazii solemne, greu ar fi fost de imaginat una mai măreaţă.

Cu siguranţă, oamenii din Adua o ştiau. Dincolo de ziduri, pe străzi şi în pieţele oraşului, locuitorii aşteptau curioşi ştiri despre hotărârea Consiliului Deschis. Aşteptau să-şi ovaţioneze noul monarh, sau poate să-l huiduiască, în funcţie de cine era alesul. În afara uşilor înalte de la Rotonda Lorzilor, Piaţa Mareşalilor era plină de o mulţime compactă, fremătătoare, fiecare bărbat şi femeie din Agriont dorind cu disperare să fie cel sau cea dintâi care auzea o ştire dinăuntru. Viitorul multora avea să fie hotărât, mari datorii urmau să fie reglementate, ducând la câştigarea şi pierderea unor averi fabuloase. Numai o câtime norocoasă fusese lăsată să intre în galeria publică, dar erau destui spectatori pentru a sta înghesuiţi împrejurul balconului, în pericol

iminent de a fi împinşi peste balustradă, prăbuşindu-se pe pardoseala de jos.

Uşile cu intarsii din capătul sălii se deschiseră cu un zgomot răsunător, ecourile reverberând din tavanul aflat departe, sus, cu bubuituri repetate prin spaţiul enorm. Se stârni un foşnet de haine, urmat de un ropot de picioare, toţi consilierii răsucindu-se pe locurile lor, pentru a privi spre intrare, când Consiliul Deschis se apropie cu paşi măsuraţi pe culoarul dintre bănci. Îl urma o adunătură de secretari, funcţionari şi băgători de seamă, strângând în mâini tot felul de registre şi hârţoage. În frunte mergea Lordul Şambelan Hoff, încruntat amarnic. După el veneau Sult, îmbrăcat complet în alb, şi Marovia, complet în negru, cu chipuri la fel de solemne. Urmau Varuz, Halleck şi… Lui Jezal îi căzu faţa. Cine altul, dacă nu Întâiul dintre Magi, gătit iar în scandaloasa lui mantie de vrăjitor, cu ucenicul furişându-se pe-alături. Bayaz zâmbea de parcă ar fi făcut mult mai mult decât să asiste la tot circul. Privirile li se întâlniră, iar Magul avu tupeul de a-i face cu ochiul. Jezal era departe de-a fi amuzat.

Într-un cor crescând de murmure, bătrânii îşi ocupară jilţurile înalte, în spatele unei mese lungi, curbate, cu faţa spre nobilii aşezaţi pe bănci. Ajutoarele lor se aranjară pe scaune mai mici, îşi aşternură în faţă hârtiile şi-şi deschiseră registrele, vorbindu-le în şoaptă stăpânilor. Tensiunea din sală făcu încă un pas spre isteria curată.

Jezal simţi un fior străbătându-i spinarea năduşită. Glokta se afla acolo, lângă Arhilector, iar chipul său familiar numai liniştitor nu arăta. Chiar în aceeaşi dimineaţă, Jezal fusese acasă la Ardee – unde-şi petrecuse, de fapt, toată noaptea. Inutil de spus, nici n-o ceruse de nevastă, nici n-o refuzase de-a dreptul. I se învârtea capul de-atâtea gânduri. Cu cât stătea mai mult timp cu ea, cu atât îi părea cu neputinţă să ia vreo hotărâre.

Ochii aprinşi de febră ai lui Glokta se îndreptară spre ai lui, le susţinură privirea, apoi se abătură în altă parte. Jezal înghiţi în sec, cu oarecare greutate. Grozav se mai băgase la strâmtoare, nici vorbă. Acuma ce-avea să facă?

Glokta îi aruncă lui Luthar o privire scurtă. *Doar ca să-i reamintesc cum stăm.* Apoi, se răsuci în scaun, strâmbându-se când îşi întinse piciorul îndurerat, cu limba apăsată peste gingiile golaşe când simţi genunchiul trosnind. *Avem treburi mai importante decât Jezal dan Luthar. Treburi mult mai importante.*

Măcar pe ziua de azi, puterea aparţine Consiliului Deschis, nu celui Închis. Nobililor, nu birocraţilor. Celor mulţi, nu celor puţini. Glokta privi în lungul mesei, spre chipurile personalităţilor care îndrumaseră Uniunea în ultimii doisprezece ani şi mai bine: Sult, Hoff, Marovia, Varuz şi toţi ceilalţi. Numai un membru al Consiliului Închis zâmbea. *Cel mai recent şi mai puţin bine-venit.*

Bayaz stătea în jilţul său înalt, fără altă companie decât ucenicul cel palid, Malacus Quai. *Halal companie!* Întâiul dintre Magi părea să se desfete cu tensiunea sfâşietoare la fel de mult pe cât de îngroziţi erau tovarăşii lui, având pe chip un zâmbet absurd de deplasat între atâtea căutături încruntate. Chipuri temătoare. Frunţi transpirate. Şoapte nervoase către cei de-alături. *Stau cocoţaţi pe muchie de cuţit, cu toţii. Ca şi mine, desigur. Să nu-l uităm pe bietul Sand dan Glokta, credincios slujbaş public! Ne agăţăm de putere cu unghiile – şi tot alunecăm, alunecăm... Stăm ca nişte acuzaţi, la propriile noastre procese. Ştim că verdictul e doar la un pas. Va fi o amânare nemeritată?* Glokta simţi cum un zâmbet îi arcuieşte colţul gurii. *Sau o sentinţă mult mai sângeroasă? Domnii din juriu ce spun?*

Ochii îi săgetară spre chipurile celor din Consiliul Deschis, aşezaţi pe băncile lor. *Trei sute douăzeci de feţe.* Glokta îşi imagină hârtiile prinse pe peretele Arhilectorului, şi începu să le asocieze cu oamenii dinaintea lui. *Secretele, minciunile, loialităţile... Mai ales loialităţile. Cum vor vota?*

Îi văzu pe câţiva al căror sprijin şi-l asigurase. *Sau mi l-am asigurat atât cât se poate în timpurile astea nesigure.* Zări în îmbulzeală chipul trandafiriu al lui Ingelstad, undeva mai în spate, iar omul înghiţi în sec şi-şi mută privirea. *Atâta vreme cât votezi cu noi, poţi să te uiţi unde vrei.* Cu câteva rânduri înapoia acestuia, văzu trăsăturile fleşcăite ale lui Wetterlant, care-i adresă o înclinare din cap aproape neobservată. *Deci, ultima noastră ofertă a fost acceptabilă. Încă patru pentru Arhilector? Destul ca să conteze şi să rămânem în funcţii? Să rămânem în viaţă?* Glokta îşi simţi zâmbetul gol lăţindu-se. *Vom vedea în curând...*

În mijlocul rândului din faţă, printre cele mai vechi şi mai bune familii ale nobilimii din Midderland, stătea Lordul Brock, cu braţele încrucişate pe piept şi o expresie de speranţă hămesită. *Alergătorul favorit, nerăbdător să înceapă cursa.* Nu departe de el se afla Lordul Isher, bătrân şi maiestuos. *Al doilea favorit, care încă mai are toate şansele de victorie.* Barezin şi Heugen erau în

apropiere, strânşi incomod unul în altul şi privindu-se din când în când cu un oarecare dezgust. *Cine ştie? O răsturnare de ultim moment, şi tronul ar putea fi al lor.* Lordul Guvernator Skald se găsea lângă capătul din stânga, în faţa delegaţiilor din Englia şi Starikland. *Oameni noi, din provincii. Dar un vot rămâne un vot, oricât am umbla noi cu nasul pe sus.* În extrema dreaptă stăteau doisprezece aldermeni din Portul de Vest, uşor de recunoscut ca străini după croiala hainelor şi nuanţa pielii. *Încă o duzină de voturi nedeclarate.*

Din Dagoska nu veniseră reprezentanţi. *N-a mai rămas nici unul, din păcate. Lordul Guvernator Vurms a fost eliberat din post. Fiul lui şi-a pierdut capul şi n-a putut participa. Cât despre restul oraşului… a fost cucerit de gurkieni. Mă rog… Unele pierderi sunt inevitabile. Vom lupta mai departe şi fără ei. Tabla de joc e pregătită, cu piesele gata să fie mutate. Cine va câştiga partida asta mică şi sordidă… putem presupune? O să vedem curând…*

Crainicul veni în centrul pardoselii circulare, îşi ridică toiagul deasupra capului şi dădu câteva lovituri puternice în duşumea, care reverberară din pereţii de marmură lucioasă. Conversaţiile încetară, magnaţii se întoarseră cu feţele înainte şi privirile în jos, încordaţi. O tăcere încărcată se lăsă peste sala ticsită, iar Glokta simţi un iureş de spasme străbătându-i partea stângă a feţei, făcându-i pleoapa să clipească mărunt.

– Chem la ordine această întrunire a Consiliului Deschis! tună glasul crainicului.

Încet, încruntat peste poate, Lordul Hoff se ridică în faţa consilierilor.

– Prieteni şi colegi! Lorzi din Midderland, Englia şi Starikland, aldermeni din Portul de Vest! Guslav al Cincilea, Regele nostru… a murit. Cei doi moştenitori ai lui… au murit. Unul, de mâna duşmanilor din nord, iar celălalt, de a duşmanilor din sud. Este cu adevărat o perioadă tulbure, iar noi am rămas fără conducător.

Ridică braţele spre consilieri, într-un gest de implorare.

– Vă confruntaţi cu o gravă responsabilitate. Alegerea, dintre domniile voastre, a unui nou Înalt Rege al Uniunii. Orice om care deţine un scaun în acest Consiliu Deschis este un potenţial candidat! Oricare dintre dumneavoastră… ar putea fi următorul nostru rege.

Un val de şuşoteli aproape isterice coborî din galeria publică, iar Hoff fu nevoit să ridice glasul, strigând pentru a se face auzit:

– O singură dată a mai avut loc un asemenea vot, în îndelungata istorie a măreţei noastre naţiuni! După războiul civil şi căderea lui Morlic cel Nebun, când Arnault a fost pus pe tron printr-un acord aproape unanim. El a zămislit marea dinastie care a durat până acum câteva zile.

Îşi lăsă braţele să cadă pe lângă trup, privind cu tristeţe în jos.

– Înţeleaptă a fost alegerea făcută în acea zi de înaintaşii dumneavoastră. Nu putem decât să sperăm că omul ales aici, în dimineaţa acestei zile, de către egalii lui şi în văzul tuturor va întemeia o dinastie întocmai la fel de nobilă, la fel de puternică, la fel de dreaptă şi la fel de îndelungată!

Nu putem decât să sperăm că va fi ales cineva care va face naibii ce i se spune.

Ferro împinse la o parte din drum o femeie cu rochie lungă. Se îmbulzi pe lângă un grăsan, ale cărui fălci tremurară de indignare. Îşi croi drum cu forţa până la balcon şi se uită încruntată în jos. Încăperea spaţioasă era doldora de bătrâni cu gulere de blană, înghesuiţi pe băncile înalte, fiecare cu câte un lanţ strălucitor împrejurul umerilor şi broboane de sudoare sclipind pe chipul palid. În faţa lor, la o masă arcuită, stăteau alţii, mai puţini la număr. Se încruntă şi mai tare când îl văzu pe Bayaz aşezat într-un capăt, zâmbind de parcă ar fi ştiut un secret pe care nu putea să-l ghicească nimeni.

Ca întotdeauna.

Lângă el stătea în picioare un rozaliu gras, cu faţa plină de vinişoare sparte, care striga ceva cum că fiecare om să voteze după cum îi dictează conştiinţa. Ferro pufni. Tare s-ar mai fi mirat dacă cele câteva sute de oameni de jos aveau la un loc vreo cinci conştiinţe întregi. Toţi păreau să asculte cu atenţie cuvântarea grasului, dar Ferro ştia ea ce ştia.

Sala era plină de semnale.

Oamenii se uitau pieziş unul la altul şi dădeau discret din capete. Îşi atingeau cu degetul nasurile şi urechile. Se scărpinau în feluri ciudate. O reţea de secrete, răspândindu-se în toate părţile sălii, cu Bayaz zâmbind în mijloc. La o oarecare distanţă în spatele lui, rezemat de perete, Jezal dan Luthar stătea într-o uniformă decorată cu fireturi strălucitoare. Ferro îşi răsfrânse buza. După poziţie, se observa limpede.

Nu aflase nimic.

Crainicul bătu iar cu bastonul în pardoseală.

– Acum va începe votarea!

Se auzi un geamăt întretăiat, iar Ferro văzu că femeia pe care o împinsese într-o parte tocmai cădea la podea, leşinată. Cineva o trase de-acolo, făcându-i vânt cu o hârtie, iar mulţimea agitată se înghesui la loc.

– În prima rundă, variantele se vor restrânge la trei! Fiecare candidat, în ordinea pământurilor şi a averilor pe care le are, va fi votat prin ridicarea mâinii!

Jos, pe bănci, oamenii îmbrăcaţi somptuos năduşeau şi tremurau ca înaintea unei bătălii.

– Mai întâi! ţipă un funcţionar, cu glasul frânt, în timp ce consulta un registru enorm. Lord Brock!

Sus, la galerie, oamenii se ştergeau pe faţă, mormăind şi gâfâind ca şi cum ar fi văzut moartea cu ochii. Poate că pentru unii aşa şi era. Peste tot trăsnea a îndoială, a emoţie şi teroare – atât de puternice, încât erau contagioase. Atât de puternice, încât până şi Ferro, pe care o durea-n cot de rozalii şi de votul lor afurisit, îşi simţi gura uscată, degetele furnicate de mâncărimi şi inima bătându-i cu repeziciune.

Crainicul se întoarse cu faţa spre sală.

– Primul candidat va fi Lordul Brock! Toţi acei membri ai Consiliului Deschis care doresc să-l voteze pe Lordul Brock ca următorul Înalt Rege al Uniunii sunt rugaţi să ridice…

– Un moment, domnii mei!

Glokta întoarse brusc capul, dar oasele gâtului i se înţepeniră la jumătate şi fu nevoit să privească doar cu coada unui ochi înrourat. Nici n-ar fi avut de ce să se ostenească. *Pot ghici şi fără să mă uit cine vorbeşte.* Bayaz se ridicase de pe scaun, iar acum zâmbea indulgent spre Consiliul Deschis. *A ales perfect momentul.* Drept răspuns, dinspre membrii consiliului izbucni un cor de strigăte indignate:

– N-avem timp de întreruperi!

– Lord Brock! Votez cu Brock!

– O nouă dinastie!

Zâmbetul lui Bayaz nici nu se clinti.

– Dar dacă vechea dinastie ar putea să continue? Dacă am putea clădi un nou început, continuă el, uitându-se semnificativ peste chipurile colegilor săi din Consiliul Închis, păstrând tot ceea ce are bun guvernul nostru actual? Dacă există o cale de a vindeca vechile răni, în loc de a cauza altele noi?

– Cum? se auziră câteva strigăte batjocoritoare.
– În ce fel?
Bayaz zâmbi şi mai larg.
– Ei bine, printr-un bastard de neam regal.
Se auzi o exclamaţie colectivă. Lordul Brock sări de pe scaun. *De parc-ar fi avut un arc sub fund.*
– Asta-i o insultă la adresa casei în care ne aflăm! Un scandal! O pată pe amintirea Regelui Guslav!
Într-adevăr, acum nu mai arată doar ca o legumă băloasă, ci ca una care-i şi libidinoasă. Alţi consilieri se ridicau la rândul lor, cu chipurile înroşite de indignare sau albe de furie, agitându-şi pumnii şi scoţând strigăte furioase. Gradenele păreau să se clatine, scârţâind şi trosnind. *La fel ca porcii din ţarcurile de la abator, lacomi după orice zoaie li se aruncă.*
– Staţi! ţipă Arhilectorul, ridicându-şi mâinile cu mănuşi albe, într-un gest ce se voia liniştitor. *O fi simţind o licărire de speranţă în beznă, poate?* Aşteptaţi, domnii mei! Nu pierdeţi nimic dacă ascultaţi! Vom scoate adevărul la lumină, chiar dacă este dureros! Nu trebuie să ne preocupe altceva decât adevărul!
Glokta fu nevoit să-şi muşte gingiile, ca să nu izbucnească în râs. *Da, desigur, Eminenţa Voastră! Adevărul a fost întotdeauna singura dumneavoastră grijă!*
Rumoarea, însă, scădea treptat. Consilierii care se ridicaseră în picioare se aşezau la loc, jenaţi. *Obiceiul de a se supune Consiliului Închis nu dispare prea uşor. Dar, în fond, aşa e cu toate obiceiurile. Mai ales cel al obedienţei. Întrebaţi-i doar pe câinii maică-mii.* Oamenii stăteau jos din nou, bombănind, lăsându-l pe Bayaz să continue.
– Poate că domniile voastre au auzit de Carmee dan Roth?
Un val sonor din galeria de sus confirmă că numele nu era necunoscut.
– A fost o mare favorită a regelui, când era mai tânăr. O foarte mare favorită. Atât de mare, încât a rămas grea cu copil.
Alt torent de murmure, mai puternic.
– Întotdeauna am avut o consideraţie sentimentală pentru Uniune. Întotdeauna am avut în vedere binele ei, în pofida mulţumirilor cam zgârcite care mi-au fost aduse.
Şi Bayaz îşi răsfrânse un moment buza spre membrii Consiliului Închis.
– Aşadar, când femeia a murit la naştere, l-am luat pe fiul nelegitim al regelui în grija mea. L-am plasat într-o familie nobilă,

ca să fie crescut şi educat bine, în caz că naţiunea se va găsi, la un moment dat, fără moştenitor. Acum, faptele mele par întradevăr prudente.

– Minciuni! ţipă ascuţit cineva. Minciuni!

Puţine voci, însă, i se alăturară – şi numai pe un ton de curiozitate.

– Un fiu natural?

– Un bastard?

– Carmee dan Roth, a spus?

Au mai auzit povestea asta. Zvonuri, poate, dar familiare. Destul de familiare pentru a-i face să asculte. Pentru a-i face să judece dacă ar fi în interesul lor să-i dea crezare.

Lordul Brock, însă, nu se lăsa convins.

– O născocire sfruntată! Va fi nevoie de mai mult decât zvonuri şi deducţii ca să conduci această Casă! Adu-ni-l pe acel bastard, dacă poţi, aşa-zis Întâiule dintre Magi! Hai, fă o vrajă!

– Nu e nevoie de nicio vrajă, rânji sarcastic Bayaz. Fiul regelui este deja cu noi, în încăpere.

Exclamaţii consternate de la galerie, oftaturi de uimire din rândurile consilierilor, o tăcere năucită dinspre Consiliul Închis şi ajutoarele membrilor, toţi urmărind cu privirile degetul lui Bayaz, care întinse mâna spre perete:

– Nimeni altul decât colonelul Jezal dan Luthar!

Spasmul începu în piciorul fără degete al lui Glokta, se repezi în sus prin coapsa distrusă, îi străbătu şira spinării, trepidând, din fese şi până-n creştet, îi cutremură mutra ca pe o piftie furioasă, îi făcu cei câţiva dinţi să clănţăne între gingiile ştirbe, iar pleoapa să se zbată ca aripa unei muşte.

Ecourile ultimei declaraţii a lui Bayaz şuşoteau prin sala în care se lăsase dintr-odată liniştea:

– Luthar, Luthar, Luthar…

Îţi arde naibii de glumă.

Chipurile palide ale consilierilor erau încremenite, cu ochii holbaţi de stupoare sau îngustaţi de mânie. Oamenii palizi din spatele mesei stăteau cu gurile căscate. Jezal dan Luthar, care-şi plânsese singur de milă în timp ce Ferro îi cosea faţa. Jezal dan Luthar, acel ţucal de egoism, aroganţă şi vanitate plin de găuri. Jezal dan Luthar, pe care ea îl numise prinţesa Uniunii, avea şanse ca până la sfârşitul zilei să fie rege.

Ferro nu se mai putea abţine.

Îşi dădu capul pe spate şi tuşi, şi scrâşni, şi bolborosi amuzată. Ochii i se umplură de lacrimi, pieptul i se zguduia, iar genunchii-i tremurau. Se ţinea de balustrada balconului, icnea, gâfâia, îi curgeau balele. Ferro nu râdea prea des. Abia dacă-şi mai amintea când o făcuse ultima oară. Dar... Jezal dan Luthar, rege?

De râsul lumii.

Sus, în galeria publică, cineva începuse să râdă. Un cloncănit colţuros, complet nepotrivit cu solemnitatea momentului. Dar primul impuls al lui Jezal, când îşi dădu seama că al lui era numele anunţat de Bayaz, când înţelese că pe el îl arăta degetul întins, fu acela de a i se alătura. Al doilea, cum toate feţele din spaţiul acela vast se întorseseră cât ai clipi spre el, fu imboldul de a vomita. Rezultatul fu o tuse dizgraţioasă, un zâmbet ruşinat, o arsură neplăcută în fundul gurii şi o paloare bruscă a feţei.

– Eu... se pomeni el horcăind, dar fără a avea nici cea mai vagă idee cum să-şi continue fraza.

Ce cuvinte ar fi putut să-i fie de folos în asemenea momente? Nu putea decât să stea pe loc, lac de sudoare, tremurând în uniforma lui ţeapănă, pe când Bayaz continua cu glas răsunător, peste hohotele de sus:

– Am aici declaraţia juruită a tatălui său adoptiv, atestând că tot ce spun e adevărat – dar are vreo importanţă? Adevărul se vede cu ochiul liber!

Braţul i se repezi iar spre Jezal.

– A câştigat un Turnir în faţa tuturor. M-a însoţit într-o călătorie plină de primejdii, fără să se plângă o clipă! A atacat podul de la Darmium, fără a se gândi un moment la propria lui siguranţă! A salvat Adua de răscoală, fără să verse un strop de sânge! Virtutea şi vitejia sa, înţelepciunea şi altruismul său sunt bine cunoscute de toată lumea! Poate fi pus la îndoială faptul că în venele lui curge sângele regilor?

Jezal clipi din ochi. Fapte disparate începeau să iasă la suprafaţa minţii lui mocirloase. Nu prea semăna cu fraţii săi. Tatăl lui îl tratase întotdeauna altfel. Toţi membrii familiei se uitau ciudat la el. Acum stătea cu gura căscată şi constată că nu putea s-o închidă. Când îl văzuse pe Bayaz la Turnir, tatăl său se făcuse alb ca laptele, de parcă l-ar fi recunoscut.

Aşa făcuse – şi nici măcar nu era tatăl lui Jezal.

Când regele îl felicitase pentru victorie, îl confundase cu

propriul său fiu. Acum se vedea limpede că nu fusese o greşeală atât de gogonată cum poate crezuse toată lumea. Bătrânul neghiob fusese mai aproape de adevăr decât oricine. Dintr-odată, totul avea sens, în chip îngrozitor.

Era un bastard. Literalmente.

Era fiul natural al unui rege. Mai mult, după cum începea să-şi dea seama, încet şi cu o spaimă crescândă, acum era considerat tot mai serios un posibil înlocuitor.

– Domnii mei! strigă Bayaz peste rumoarea încrezătoare care se înteţea statornic de la o clipă la alta. Sunteţi uimiţi! E o realitate dificil de acceptat, înţeleg bine. Mai ales în zăpuşeala sufocantă de-aici.

Le făcu semn gărzilor de la ambele capete ale sălii.

– Deschideţi porţile, vă rog, să respirăm şi noi puţin aer!

Uşile grele fură deschise, şi o boare uşoară adie în Rotonda Lorzilor. O adiere răcoritoare... şi încă ceva. Greu de recunoscut în primul moment, apoi devenind tot mai clar. Ceva asemănător cu zarva mulţimii de la Turnir. Se auzea încet, repetitiv şi destul de înfricoşător.

– Luthar!... Luthar!... Luthar!...

Propriul lui nume, scandat iar şi iar din nenumărate piepturi, de dincolo de zidurile Agriontului. Era inconfundabil.

Bayaz zâmbi.

– S-ar părea că oamenii din oraş şi-au ales deja candidatul favorit.

– Nu ei hotărăsc! mugi Brock, încă în picioare, dar începând abia acum să-şi vină-n fire. Cum nici dumneata nu hotărăşti!

– Dar ar fi o nesocotinţă să nu ţinem seama de părerea lor. Sprijinul oamenilor de rând nu poate fi trecut cu vederea uşor, în asemenea vremuri agitate. Dacă sunt dezamăgiţi, în actuala lor stare de spirit, cine ştie ce-ar putea să se întâmple? Răzmeriţă pe străzi, sau chiar mai rău? Cu siguranţă, niciunul dintre noi nu doreşte aşa ceva – ce zici, Lord Brock?

Câţiva dintre consilieri se foiră nervoşi pe bănci, aruncând priviri spre uşile deschise, şuşotind cu vecinii. Dacă înainte atmosfera din Rotondă fusese confuză, acum domnea o aiureală totală. Dar îngrijorarea şi surprinderea Consiliului Deschis erau o nimica toată pe lângă ale lui Jezal însuşi.

Fascinantă poveste, dar dacă-şi imaginează că oamenii cei mai lacomi din Uniune îl vor crede pur şi simplu pe cuvânt,

lăsând să le scape coroana, a făcut o gafă năucitoare, indiferent dacă plebeii fac pe ei la auzul numelui lui Luthar sau nu. În rândul întâi, Lordul Isher se ridică pentru prima oară, maiestuos şi magnific, cu nestematele lanţului ceremonial scânteind. *Iar acum încep obiecţiile furioase, negările scandalizate, cererile de pedeapsă.*

– Cred din toată inima, strigă Isher cu glas răsunător, că omul cunoscut ca fiind colonelul Jezal dan Luthar este nimeni altul decât fiul natural al recent decedatului Rege Guslav al Cincilea!

Glokta se înecă. La fel, pare-se, şi toţi ceilalţi din sală.

– Şi că e cu atât mai potrivit pentru domnie, pe baza caracterului său exemplar şi a numeroaselor lui izbânzi, atât în Uniune, cât şi dincolo de hotarele ei!

Încă un şuvoi de hohote hidoase se scurse de sus, dar Isher nu-l luă în seamă.

– Votul meu, şi voturile susţinătorilor mei, sunt din toată inima pentru Luthar!

Dacă se mai holbau mult, ochii lui Jezal riscau să alunece din orbite. *Şi cine-ar putea să-l învinuiască?* Acum se ridicase în picioare şi un membru al delegaţiei din Portul de Vest.

– Aldermenii din Portul de Vest votează ca unul pentru Luthar! intonă el, cu accentul lui styrian. Fiu natural şi moştenitor al Regelui Guslav al Cincilea!

Cu câteva rânduri mai în spate, un om sări în picioare. Se uită scurt şi cam nervos spre Glokta. Nimeni altul decât Lordul Ingelstad. *Căcăţelu' mincinos, acum ce mai vrea?*

– Sunt pentru Luthar! zbieră el strident.

– Şi eu, pentru Luthar!

Wetterlant, de sub ale cărui pleoape grele nu se vedea mai multă emoţie decât în momentele când dăduse de mâncare la raţe. *Oferte mai bune, mmm, domnilor? Sau ameninţări mai bune?* Glokta aruncă o privire spre Bayaz. Acesta avea pe buze un zâmbet discret, în timp ce-i vedea pe alţii sărind de pe bănci ca să-şi declare sprijinul pentru aşa-zisul fiu natural al lui Guslav al Cincilea. Între timp, scandările mulţimilor din oraş continuau să se facă auzite:

– Luthar…! Luthar…! Luthar…!

Pe măsură ce efectul şocului se risipea, rotiţele minţii lui Glokta începură să se învârtească. *Deci, de-asta a trişat la turnir Întâiul dintre Magi în favoarea lui Luthar. De-asta l-a ţinut aproape, atâta timp. De-asta i-a procurat o comandă atât de*

notabilă. Dacă-l prezenta pe vreun neica-nimeni ca fiu al regelui, ar fi fost alungat din cameră în hohote de râs. Dar Luthar, că-l iubeşti, că-l urăşti, e unul de-ai noştri. E cunoscut, e familiar, e… acceptabil. Îl privi pe Bayaz aproape cu admiraţie. *Piese dintr-un joc de puzzle, pregătite cu răbdare ani la rând, puse calm la locurile lor sub ochii noştri, cărora nu ne vine să credem. Şi nu putem face absolut nimic – poate doar să dansăm după cum ne cântă el?*

Sult se aplecă într-o parte, şuierând insistent în urechea lui Glokta:

– Băiatul ăsta, Luthar, ce fel de om e?

Glokta îl privi încruntat pe tânărul care stătea năucit lângă perete. În acel moment, arăta de parcă n-ai fi putut avea încredere în el nici măcar să-şi controleze intestinele, necum o ţară întreagă. *Totuşi, cam la fel s-ar fi putut spune şi despre regele nostru dinainte, şi s-a achitat de îndatoriri admirabil. Îndatoririle lui de a şedea şi a saliva, pe când noi conduceam ţara în locul lui.*

– Înaintea călătoriei peste hotare, Eminenţa Voastră, era doar un tinerel nătâng, încrezut şi fără şira spinării, cum greu ai mai găsi în toată ţara asta. Totuşi, ultima oară când am vorbit cu el…

– Perfect!

– Dar, Eminenţa Voastră, nu se poate să nu vă daţi seama că toate acestea merg conform planurilor lui Bayaz…

– De prostul ăla bătrân ne vom ocupa mai târziu. Am reţinut sfatul.

Şi, fără a mai aştepta vreun răspuns, Sult se întoarse să-i şoptească ceva lui Marovia. Apoi, cei doi bătrâni se uitară spre Consiliul Deschis, dând din capete şi făcând semne spre oamenii pe care-i controlau. Şi, în tot acel timp, Bayaz zâmbea. *Aşa cum ar zâmbi un inginer când maşinăria lui cea nouă merge pentru prima oară, întocmai cum a plănuit-o.* Magul surprinse privirea lui Glokta şi dădu uşor din cap. Glokta nu putu decât să ridice din umeri, zâmbind la rândul lui. *Mă întreb dacă s-ar putea să vină vremea când toţi ne vom dori să fi votat cu Brock.*

Acum, Marovia vorbea grăbit cu Hoff. Lordul Şambelan se încruntă, dădu din cap, se întoarse spre sală şi-i făcu un semn crainicului, care bătu furios cu bastonul în pardoseală, ca să se facă linişte.

– Domnii mei din Consiliul Deschis! mugi Hoff, după ce se lăsă o oarecare tăcere. Descoperirea unui fiu natural schimbă în mod

clar caracterul acestei dezbateri! Se pare că soarta ne-a dăruit ocazia de a duce mai departe dinastia lui Arnault, fără alte îndoieli sau conflicte!

Soarta ne-a dăruit? Mai degrabă aş crede că avem un binefăcător mai puţin dezinteresat…

– Având în vedere aceste circumstanţe excepţionale, şi puternicul sprijin exprimat deja de membrii acestei case, Consiliul Închis consideră că acum ar trebui să aibă loc un vot excepţional. Un singur vot, şi anume, dacă omul cunoscut până azi ca Jezal dan Luthar să fie declarat Înalt Rege al Uniunii!

– Nu! răcni Brock, cu venele gâtului umflându-i-se. Protestez vehement!

La fel de bine ar fi putut protesta şi faţă de fluxul în creştere. Mâinile se repezeau deja în sus, într-un număr nemaivăzut. Aldermenii din Portul de Vest, susţinătorii Lordului Isher, votanţii pe care Sult şi Marovia îi cumpăraseră şi-i forţaseră în favoarea lor. Glokta vedea acum mult mai mulţi, oameni pe care-i crezuse nehotărâţi, sau situaţi ferm de partea unuia ori a altuia. *Toţi îi acordă sprijinul lui Luthar, cu o iuţeală care sugerează clar un aranjament anterior.* Bayaz stătea rezemat de spătar, cu braţele încrucişate pe piept, privind mâinile care se ridicau spre tavan. Deja devenea teribil de limpede că peste jumătate din sală era în favoarea lui.

– Da! şuieră Arhilectorul, cu un zâmbet de triumf pe faţă. Da!

Cei care nu ridicaseră mâinile, oameni devotaţi lui Brock, lui Barezin sau lui Heugen, se uitau în jur, buimăciţi şi nu puţin îngroziţi de graba cu care lumea părea să le fi trecut pe-alături. *Ce repede le-a scăpat printre degete şansa de a acapara puterea… Şi cine-ar putea să-i condamne? A fost o zi surprinzătoare pentru noi, toţi.*

Lordul Brock făcu un ultim efort, împungând aerul cu un deget, spre Luthar, care continua să caşte ochii lângă perete.

– Ce dovadă aveţi că ăsta-i fiul cuiva anume, pe lângă cuvântul unui mincinos bătrân? întrebă el, arătându-l pe Bayaz. Ce dovadă, domnii mei? Cer dovada!

Mormăieli furioase alergau în lungul băncilor, dar nimeni nu voia să iasă în evidenţă. *A doua oară când Lordul Brock a stat în faţa acestui Consiliu şi a cerut dovezi, şi a doua oară când nimănui nu i-a păsat. Ce dovezi ar putea să existe, la urma urmei? Un semn din naştere pe fundul lui Luthar, în formă de coroană? Dovezile sunt plictisitoare. Sunt irelevante. Oamenii*

preferă să li se ofere o minciună uşoară, decât un adevăr dificil, mai ales dacă minciuna le convine pentru scopurile lor. Şi cei mai mulţi dintre noi am prefera pe departe un rege fără prieteni şi fără duşmani, decât unul care să aibă destui, şi din unii, şi din ceilalţi. Cei mai mulţi am prefera ca lucrurile să rămână aşa cum sunt, decât să rişte un viitor nesigur.

Alte mâini se ridicau. Sprijinul lui Luthar se rostogolise prea departe ca să-l mai oprească vreun om. *E ca un bolovan mare care se duce de-a dura pe o pantă. Nu îndrăznesc să-i stea-n cale, de teamă să nu-i facă terci. Aşa că se adună-n urmă-i şi-l împing şi ei, sperând ca după ce trece să adune firimiturile.*

Brock se întoarse, cu o încruntătură de moarte, şi porni valvârtej de-a lungul culoarului, ieşind din sală. Probabil sperase ca o mare parte din Consiliul Deschis să iasă odată cu el. *Dar în privinţa asta, la fel ca-n multe altele pe ziua de azi, trebuie că-i amarnic de dezamăgit.* Nu mai mult de o duzină dintre cei mai loiali partizani ai lui îl însoţeau în marşul singuratic, afară din Rotonda Lorzilor. *Ceilalţi au mai multă minte.* Lordul Isher schimbă o privire lungă cu Bayaz, apoi îşi ridică mâna palidă. Lorzii Barezin şi Heugen îşi priveau cea mai mare parte a susţinătorilor bulucindu-se spre cauza tânărului impostor; se uitară unul la altul şi se făcură mici pe locurile lor, păstrând o tăcere prudentă. Skald deschise gura să strige ceva, privi în jur, se gândi mai bine şi, vizibil fără tragere de inimă, ridică mâna.

Alte proteste n-au mai urmat.

Regele Jezal Întâiul a fost urcat pe tron printr-un acord aproape unanim.

Capcana

Se aflau din nou pe Locurile-Nalte, iar Logen simţea în gâtlej aerul curat şi rece, tăios şi familiar. Marşul lor începuse uşurel, în timp ce străbăteau pădurea, urcând abia observat. Apoi, copacii se răriseră, iar cărarea îi dusese în susul unei văi, printre pajişti în pantă, presărate cu rogoz, grozamă şi clipocitul multor pâraie şopotitoare. Acum, valea tot mai abruptă se îngustase ca un defileu strâns din ambele laturi de pereţi stâncoşi şi grohotişuri. Deasupra, pe cele două coaste ale strâmtorii, se înălţau două piscuri colţuroase. Dincolo de ele, contururile ceţoase ale munţilor – de un cenuşiu tot mai deschis şi mai deschis, se topeau în depărtare pe cerul noros şi apăsător.

Soarele se ridicase pe firmament şi avea gânduri serioase, înfierbântând aerul şi strălucind orbitor drept în ochi. Toţi erau obosiţi de-atâta urcat, şi îngrijoraţi, uitându-se mereu în urmă, după Bethod. Patru sute de carli, poate, şi tot atâţia oameni ai dealurilor, cu chipurile vopsite, toţi răspândiţi într-o coloană lungă, suduind şi scuipând, cu cizmele scrâşnind şi alunecând pe noroiul uscat şi pietrele desprinse. Fiica lui Crummock se canonea în faţa lui Logen, îndoită de mijloc sub greutatea ciocanului uriaş al tatălui său, cu chipul încadrat de părul năclăit de sudoare. Propria fiică a lui Logen ar fi fost mai mare decât ea, de-acum. Dacă nu era ucisă de shanka, împreună cu mama şi fraţii ei. Acest gând îi dădea lui Logen o senzaţie de gol, de vinovăţie. O senzaţie neplăcută.

– Vrei să te ajut cu barosul ăla, fato?

– Nu vreau naibii nimic! ţipă fata la el, după care lăsă ciocanul jos de pe umăr, pentru a începe să-l târască de coadă în susul pantei, cu fierul săltând şi lăsând o dâră pe pământul pietros.

Îl privea încruntată tot timpul, iar Logen clipi din ochi. Se părea că fabulosul său succes la femei era valabil şi pentru cele de zece ani.

Crummock se apropie din spate, cu salba de falange legănându-i-se la gât.

– Sălbăticuţă, hai? Tre’ să fii nemilos, ca să faci parte din familia mea!

Se aplecă spre el, făcându-i cu ochiul.

– Iar ea-i cea mai nemiloasă din toţi, jăvruţa asta. Cinstit îţi

spui, e favorita mea, clătină el din cap, privind-o cum trăgea după ea ciocanul. Într-o zi, o să fie o nevastă ca toţi dracii pentru cine ştie ce nenorocit amărât. Am ajuns, în caz că te-ntrebai.

– Hm? privi Logen de jur-împrejur, încruntat, ştergându-şi sudoarea de pe faţă. Unde-i…

În clipa următoare, înţelese. Fortăreaţa lui Crummock, dacă se putea numi astfel, era chiar în faţa lor.

Valea nu avea mai mult de o sută de paşi între un perete şi celălalt, iar de-a latul fusese construit un zid. Un zid vechi şi neregulat, din pietre colţuroase, atât de plin de crăpături, acoperit cu plante agăţătoare, rugi spinoşi şi smocuri de iarbă, încât părea a se confunda cu munţii. Nu era mult mai abrupt decât pereţii văii şi avea o înălţime cam cât trei oameni urcaţi unul pe umerii altuia, iar pe ici, pe colo, părea gata să se dărâme de la sine. În mijloc avea o poartă de scânduri scorojite şi cenuşii, pline de licheni, reuşind să arate în acelaşi timp şi uscate, şi putrede.

Într-o latură a zidului se înălţa un turn, clădit lângă versant. Sau, mai bine zis, era o coloană naturală uriaşă ce ieşea din stâncă, având în jur nişte pietre zidite cu mortar pentru a forma o platformă lată ce domina zidul. Logen se uită la Copoi, care urca greoi, iar acesta miji ochii spre zid, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce vedea.

– Asta e? mârâi Dow, venind lângă ei, cu buza răsfrântă.

Într-o parte, chiar sub turn, câţiva copaci prinseseră rădăcini, cu cel puţin cincizeci de ani în urmă. Acum erau mai înalţi decât zidul. Oricine s-ar fi putut căţăra în ei cu uşurinţă, pentru a trece înăuntru fără niciun efort.

Tul se uita lung la aşa-zisa fortăreaţă.

– O fortificaţie în munţi, aşa ai zis.

– Un fel de… fortificaţie, completă Crummock cu un gest larg. Noi, delenii, nu ne-am priceput niciodată prea mult la construit şi alte alea. La ce vă aşteptaţi? La zece turle de marmură şi o sală mai mare decât aia a lui Skarling?

– Mă aşteptam la un zid măcar pe jumătate cumsecade, cel puţin, mormăi Dow.

– Ei! Ziduri? Am auzit că eşti rece ca zăpada şi fierbinte ca pişatu', Dow cel Negru, şi acum vrei ziduri după care să stai pitit?

– Suntem de zece ori mai puţini, dacă apare Bethod, băi, căcănar nebun! Al dracu' de-adevărat că vreau un zid, şi ne-ai zis c-o să fie unu'!

– Da’ ai zis-o chiar tu, prietene, răspunse Crummock, vorbind încet şi rar, ca şi cum i-ar fi explicat ceva unui copil şi bătându-se cu un deget la tâmplă. Sunt nebun! Nebun ca un sac cu bufniţe, şi toată lumea o zice! Nu ţiu minte nici cum îi cheamă pe copiii mei. Cine să ştie cum cred eu c-arată un zid? Nici nu ştiu ce zic când vorbesc de mine, cel mai ades, şi tu eşti aşa de prost să m-asculţi? Atunci, înseamnă că şi voi sunteţi ţicniţi!

Logen se frecă la rădăcina nasului, scoţând un geamăt. Carlii Copoiului se adunau şi ei în apropiere, uitându-se la grămada de pietre pline de muşchi şi bombănind între ei, departe de a fi încântaţi. Logen nu prea putea să-i condamne. Făcuseră atâta drum, prin arşiţă, numai ca să găsească la capăt şandramaua aia. Dar nu mai aveau ce face, din câte-şi putea da el seama.

– E cam târziu ca să construim unul mai bun, mormăi. Va trebui să ne descurcăm cu ce-avem.

– Aşa-aşa, Sângerosule-Nouă, n-ai nevoie de niciun zid şi-o ştii foarte bine! îl bătu Crummock pe braţ cu mâna sa cărnoasă. Tu n-ai cum să mori! Eşti iubit de lună, noul meu prieten de soi ales, mai presus de toţi ăilalţi! Nu poţi să mori, când luna te veghează! N-ai cum…

– Mai taci, i-o reteză Logen.

Abătuţi, porniră iar în sus, spre poartă. Crummock scoase un strigăt, şi vechile uşi se deschiseră scârţâind. Îndărătul lor stăteau doi deleni bănuitori, privindu-i când intrară. Urcară pe o rampă abruptă, tăiată în piatră, bodogănind obosiţi, pentru a ajunge pe un loc neted aflat mai sus. O şa între două steiuri, să tot fi avut vreo sută de paşi lăţime şi două sute lungime, înconjurată de pereţi stâncoşi verticali. Pe margini erau risipite câteva barăci şi hambare de lemn, toate înverzite de muşchi bătrân, şi o clădire de piatră cam dărăpănată, lipită de stânci, cu fum ieşind printr-un horn pătrat. Alături, o scară îngustă era tăiată în peretele strâmtorii, urcând spre platforma din vârful turnului.

– N-avem unde să fugim, murmură Logen, dacă se-mpute treaba.

Crummock nu făcu decât să rânjească şi mai larg.

– Sigur că nu. Ăsta-i tot rostu’, nu? Bethod o să creadă că ne-a luat ca din oală.

– Aşa o să ne şi ia, mârâi Copoiul.

– Mda, da’ atunci prietenii voştri au să-l ia pe la spate, şi-o să aibă parte de mama şi de tata tuturor şocurilor, este? Aproape c-

o să merite să-i vedem mutra la nemernicu’ ăla mâncător de căcat!

Logen îşi adună saliva şi scuipă pe pământul pietros.

– Mă-ntreb ce mutre o să avem noi atunci... Leşinate şi ca nişte hoituri, aş zice.

O turmă de oi lăţoase se înghesuiau într-un ocol, privind în jur cu ochi mari şi behăind. Îngrădite şi neajutorate, iar Logen ştia prea bine cum se simţeau. Din fort, unde terenul era mult mai înalt, zidul nici nu mai arăta ca un zid. Dacă aveai picioare lungi, puteai să păşeşti direct pe pasarelă, lângă acel aşa-zis parapet şubred şi năpădit de muşchi.

– Nu-ţi frământa degeaba frumoasa minte, Sângerosule-Nouă, râse Crummock. Fortăreaţa mea putea fi clădită mai bine, de acord, da’ terenu-i cu noi, şi munţii, şi luna, toate zâmbind când ne văd cutezanţa. Ăsta-i un loc tare, cu o istorie la fel de tare. Nu ştii povestea lui Laffa cel Viteaz?

– N-aş putea spune că da.

Logen nu era complet sigur că dorea s-o audă tocmai atunci, dar se obişnuise de mult să nu capete ce voia.

– Laffa a fost un mare bandit, căpetenie a delenilor, cu mult timp în urmă. Ani întregi au hărţuit toate clanurile din jur, el şi fraţii lui. Într-o vară fierbinte, clanurile s-au săturat, aşa că s-au unit şi au pornit să-l caute prin munţi. Şi s-a baricadat aici. Chiar aici, în fortăreaţa asta, a fost ultimul popas. Laffa cu fraţii lui şi toţi ai lor.

– Şi ce s-a-ntâmplat? întrebă Copoiul.

– I-au omorât pe toţi, le-au tăiat capetele, le-au pus într-un sac şi-au vârât sacul în groapa unde se căcau, zâmbi radios Crummock. Cred că de-aia i-au şi zis ultima redută, hmm?

– Şi asta-i tot? Toată povestea?

– E tot ce ştiu eu, da’ nu-s sigur ce altceva ar mai putea să fie. Cam ăsta a fost sfârşitul lui Laffa, aş zice.

– Mulţumim pentru încurajare.

– Cu plăcere, cu plăcere! Mai am şi alte poveşti, dacă mai vreţi!

– Nu, nu, mie mi-a fost de-ajuns, refuză Logen, întorcându-se ca să se îndepărteze, împreună cu Copoiul. O să-mi poţi spune mai multe, după ce învingem!

– Ha, ha, Sângerosule-Nouă! strigă Crummock după el. Asta o să fie o poveste în toată regula, nu? Pe mine nu mă duci! Eşti la fel ca mine, iubit de lună! Cel mai tare luptăm când avem

muntele-n spate şi nicio ieşire! Zi că nu-i aşa! Ce ne mai place, când n-avem încotro!

– A, da... murmură Logen pentru sine, în timp ce mergea spre poartă. Nimic nu-i mai grozav decât să n-ai încotro s-o iei.

Copoiul stătea la baza zidului, privind în sus spre el şi întrebându-se ce să facă pentru a avea o şansă de a încheia săptămâna în viaţă, el şi ceilalţi.

– Ar fi bine să dăm jos toată iarba şi plantele astea, spuse el. Va fi mult mai greu de urcat.

Tul ridică o sprânceană.

– Eşti sigur că nu astea-l ţin la un loc?

Ursuzul trase de o viţă, care fu urmată de o ploaie de mortar uscat.

– S-ar putea să ai dreptate, oftă Copoiul. Atunci, tăiem cât putem, mm? N-ar strica să lucrăm puţin şi în vârf. Să avem nişte grămezi de pietre după care să ne-ascundem, când va-ncepe Bethod să tragă cu săgeţi în noi.

– Aşa facem, încuviinţă Tul. Şi am mai putea să săpăm un şanţ aici, în faţă, ca să le fie mai greu să se-apropie.

– Şi pe urmă, închidem poarta, o batem în cuie şi îngrămădim lângă ea un morman de pietre, pe dinăuntru.

– Ne va fi greu să ieşim, replică Tul.

Logen pufni.

– Nu ieşitul o să fie problema cea mai importantă, aş zice.

– Aici ai dreptate, râse Crummock, apropiindu-se agale, cu pipa aprinsă în pumnul său gras. De flăcăii lui Bethod ar trebui să avem grijă să nu intre.

– Peticirea zidurilor ăstora ar fi un bun început, ca să fiu şi eu mai liniştit, spuse Copoiul, arătând apoi spre copacii crescuţi până mai sus de zid. Pe ăştia trebuie să-i tăiem, îi facem surcele, luăm nişte pietre, facem mortar şi tot ce-o mai fi nevoie. Crummock, oamenii tăi sunt în stare de-aşa ceva? Aveţi unelte?

Crummock pufăi din pipă, privindu-l pe Copoi lung, încruntat, apoi suflă fumul maroniu.

– S-ar putea, da' n-am de gând să primesc ordine de la unu' ca tine, Copoiule. Luna-mi cunoaşte talentele, şi mă pricep la omorât, nu la zidărit.

Ursuzul îşi dădu ochii peste cap.

– Şi ordinele de la cine le primeşti? vru să ştie Logen.

– De la tine, Sângerosule-Nouă, nu de la altu'! Luna te

iubeşte, eu iubesc luna, iar tu eşti omul potrivit pentru…

– Atunci, adună-ţi oamenii şi treceţi naibii la tăiat lemne şi piatră. M-am săturat de toate palavrele tale.

Cu o mutră acră, Crummock îşi scutură scrumul, lovind pipa de zid.

– N-aveţi niciun haz, măi, băieţi, numai griji vă faceţi şi alta nu. Trebuie să vedeţi şi partea bună. Tot ce se poate întâmpla mai rău e ca Bethod să nu se-arate!

– Asta-i cel mai rău? se holbă la el Copoiul. Eşti sigur? Şi dacă Bethod vine şi carlii lui îţi dărâmă zidul ca pe-o grămadă de bălegar şi ne omoară pân-la unu'?

Fruntea lui Crummock se încreţi. Privi încruntat în pământ. Miji ochii spre nori.

– Adevărat, consimţi el, zâmbind. Aia-i cel mai rău. Ai o minte ageră, băiete.

Copoiul oftă prelung, cu privirea spre vale. N-o fi fost zidul aşa cum speraseră, dar poziţia avea avantajele ei. Să urci panta aia abruptă împotriva unui grup de oameni duri, aflaţi mai sus şi care nu mai aveau nimic de pierdut, gata să te omoare şi mai mult decât capabili s-o facă. Aşa ceva n-ar fi fost o joacă pentru nimeni.

– Acolo, jos, e greu să te organizezi, remarcă Logen, parcă citindu-i gândurile Copoiului. Mai ales când plouă cu săgeţi peste tine şi n-ai unde să te ascunzi. Cam greu ca să mai conteze numerele. Nu mi-ar prea plăcea să-ncerc o figură ca asta. Dacă vin, cum o să facem?

– Socot c-o să ne-mpărţim în trei grupuri, arătă Copoiul cu capul spre turn. Eu merg acolo, sus, cu cincizeci din ăi mai buni arcaşi. E un loc bun ca să tragă. Sus şi ferit, cu vedere în faţa zidului.

– Mhm, făcu Ursuzul.

– Poate nişte băieţi mai voinici o s-arunce şi câteva pietroaie.

– Un pietroi pot s-arunc şi eu, spuse Tul.

– Merge. Pe urmă, flăcăii noştri de pe zid vor fi gata să-i ia în luptă corp la corp, dacă se ajunge acolo. Ăsta cred c-o să fie grupu' tău, Logen. Dow, Fior şi Tichie Roşie pot să-ţi fie ajutoare.

Logen dădu din cap, fără să se arate deloc încântat.

– Mda, în regulă.

– Apoi, Crummock sus, în spate, cu delenii lui, vor fi gata să atace, dacă răzbesc prin poartă. Şi dacă rezistăm mai mult de-o zi, poate scăpăm cu bine. Delenii pe zid, Logen şi ceilalţi în

spate.

– Grozav plan, pentr-un omuleţ ca tine! îl bătu Crummock pe umăr cu mâna lui uriaşă, gata-gata să-l trântească pe burtă. De parcă luna ţi l-ar fi spus, când dormeai! O vorbuliţă n-aş schimba din el! adăugă, trântindu-şi pumnul cărnos în palmă. Tare-mi mai place un atac ca lumea! Nădăjduiesc că sudicii n-o să vină, ca să lase mai mulţi pentru noi, ăştilalţi. Uite-acum aş vrea să m-arunc în luptă!

– Bravo ţie, mormăi Copoiul. Poate-ţi găsim vreo râpă, să te-arunci în ea.

Miji ochii spre soare, uitându-se din nou la zidul în care le stăteau toate speranţele. N-ar fi încercat să-l escaladeze, pe partea din afară, dar nu era nici pe departe atât de înalt, gros şi rezistent pe cât i-ar fi convenit. Oricum, lucrurile nu-s întotdeauna aşa cum ai vrea, vorba lui Treicopaci. Măcar o dată, însă, n-ar fi stricat.

– Capcana-i gata, declară Crummock, rânjind cu privirea spre vale.

Copoiul dădu din cap.

– Singura întrebare e: cine-o să cadă-n capcană. Bethod sau noi?

În întunericul nopţii, Logen mergea printre focuri. În jurul unora stăteau grupaţi carli, bând berea lui Crummock, fumându-i chagga şi spunându-şi istorioare amuzante. Lângă altele se aşezaseră oameni ai dealurilor, arătând ca nişte lupi în lumina schimbătoare, cu blănurile lor aspre, părul încâlcit şi feţele vopsite. Undeva, unul cânta. Cântece ciudate, într-o limbă ciudată, cu ţipete şi triluri ca ale animalelor şi păsărilor din pădure, înălţându-se şi coborând ca piscurile şi văile. Logen trebuia să recunoască: fumase şi el, şi băuse, pentru prima oară după mult timp. Simţea că toate erau mai calde. Focurile, şi oamenii, până şi vântul rece. Îşi croia drum prin beznă, căutând focul unde stăteau Copoiul şi ceilalţi, fără să aibă habar încotro era. Se rătăcise, şi nu doar într-un singur sens.

– Câţi oameni ai ucis, tati?

Asta trebuia să fie fiica lui Crummock. Prin tabăra aceea nu erau prea multe voci ascuţite, din păcate. Logen distingea în întuneric silueta uriaşă a căpeteniei, cu cei trei copii ai săi aşezaţi alături şi armele imense rezemate la îndemână.

– A, am omorât o legiune-ntreagă, Isern, răsună glasul gros al

lui Crummock, în timp ce Logen se apropia. Nici nu mai ţiu minte câţi. N-o fi tatăl vostru mereu cu minţile acasă, da-i un duşman de moarte pentru mulţi. Unu' din ăi mai răi. O să vedeţi voi cu ochii voştri, de-aproape, când o să vie Bethod şi ăi de-l ling în cur.

Ridică privirea şi-l văzu pe Logen apropiindu-se prin noapte.

– Îs gata să jur, şi nu mă-ndoiesc că şi Bethod ar jura cu mine, că-n tot Nordu-i doar un singur ticălos mai al dracu', şi mai sângeros, şi mai greu de-nvins ca tatăl vostru.

– Şi cine-i ăla? se interesă băiatul cu scutul.

Logen simţi un gol în suflet, când Crummock ridică degetul spre el.

– Păi, uite ăsta de colo. Sângerosul-Nouă.

Fata se uită încruntată la Logen.

– Un fleac. Poţi să-l baţi, tati!

– Pe toţi morţii, nu eu! Nici să n-o zici, fată, că fac o baltă de pişat mare cât să te-neci tu-n ea!

– Nu pare cine ştie ce.

– Şi asta-i o lecţie pentru voi, toţi trei. Să nu pari cine ştie ce, să nu arăţi prea grozav, să nu zici prea multe, ăsta-i primu' pas ca să fii periculos, nu, Nouădegete? Şi pe urmă, când îl laşi pe nenorocit să plece, i-un şoc de două ori mai mare pentru diavolu' care s-o nimeri. Şocu' şi uimirea, frumuseţile mele mici, şi iuţeala de mână, şi lipsa de îndurare. Astea-s treburile care fac din tine un ucigaş. Mărimea, puterea şi glasu' de tunet îs şi ele-n regulă, da' nimica nu se compară cu iuţeala aia ucigaşă, monstruoasă şi nemiloasă – mm, Sângerosule-Nouă?

Era o lecţie dură pentru copii, dar şi Logen o învăţase de mic, de la tatăl lui, şi-n atâţia ani n-o uitase o clipă.

– E un adevăr trist. Cel ce loveşte primul adesea loveşte şi ultimul.

– Ba bine că nu! strigă Crummock, plesnindu-se pe coapsă. Bine zis! Da'-i un adevăr vesel, nu trist. Îl mai ţineţi minte pe bătrânu' Wilum, nu, copiii mei?

– Tunetu' i-a venit de hac! strigă băiatul cu scutul. Într-o furtună, sus pe Locurile-Nalte!

– Aşa e! Stătea şi el acolo, şi-odată un zgomot de parcă se năruia lumea şi-un fulger orbitor ca soarele, şi Wilum mort ca cizmele mele.

– I-au luat foc cracii! râse fata.

– Chiar aşa, Isern. Ai văzut ce repede-a murit, ce şocat a fost,

ce nemilos s-a arătat trăsnetu'?…

Ochii lui Crummock se abătură spre Logen.

– Aşa s-ar întâmpla şi dacă v-aţi pune de-a curmezişu' omului de colo. O vorbă urâtă să-i zici, şi-ntr-o clipă…

Bătu din palme, cu un pocnet sonor, făcându-i pe cei trei copii să tresară.

– … te-a trimis 'napoi în ţărână. Mai iute decât l-a ucis ceru' pe Wilum, şi nu cu mai multă părere de rău. Viaţa voastră atârnă de un fir în fiece clipă cât staţi la doi paşi de afurisitul ăsta care-arată de parcă n-ar fi nimica de capu' lui, nu-i aşa, Sângerosule-Nouă?

– Păi… murmură evaziv Logen, căruia nu-i prea plăcea discuţia.

– Şi-atuncea, câţi oameni ai omorât? strigă la el fata, ridicând sfidător bărbia.

Crummock râse, ciufulindu-i părul.

– Numerele nu-s făcute ca să conteze prea mult, Isern! E regele ucigaşilor! Nu se află om mai ucigător, nicăieri sub lună.

– Şi cu Temutu' cum e? vru să ştie băiatul cu sabia.

– Oooo, gânguri Crummock, cu un zâmbet lat cât toată faţa. Ăla nu-i om, Scofen. E altceva. Da' mă-ntreb… Fenris Temutul şi Sângerosul-Nouă, porniţi să se omoare între ei? continuă el, frecându-şi palmele. Uite, *asta-i* o tărăşenie pe care mi-ar plăcea s-o văd. *Asta-i* lucrul peste care i-ar plăcea lunii să strălucească.

Ochii i se ridicară spre cer, iar Logen îi urmări direcţia privirii. Luna stătea pe boltă, mare şi albă, strălucitoare ca un foc nou.

Bătrâni nesuferiţi

Ferestrele înalte stăteau deschise, lăsând o briză milostivă să sufle prin salonul spaţios, pentru a aplica din când în când sărutări înviorătoare pe chipul transpirat al lui Jezal, făcând şi tapiseriile vechi şi vaste să fâlfâie şi să foşnească. În salonul acela, toate erau peste măsură de mari – uşile ca nişte guri de peşteră depăşeau de trei ori înălţimea unui om, iar tavanul, zugrăvit cu imagini ale popoarelor lumii plecându-se în faţa unui soare enorm, se afla la o înălţime de două ori cât a uşilor. Pânzele imense de pe pereţi reprezentau personaje în mărime naturală, în diverse posturi maiestuoase, ale căror expresii războinice îi provocau lui Jezal şocuri incomode ori de câte ori întorcea capul.

Părea un spaţiu pentru oameni mari, pentru oameni înţelepţi, pentru eroi de epopee sau ticăloşi puternici. Un loc al giganţilor. Jezal se simţea ca un nătărău mărunt, neînsemnat şi fără minte.

– Braţul domniei voastre, dacă binevoiţi, Maiestate, murmură unul dintre croitori, reuşind să-i dea lui Jezal ordine în timp ce rămânea zdrobitor de slugarnic.

– Da, desigur... scuze...

Jezal ridică braţul puţin mai sus, înjurând în sinea lui că iar îşi prezentase scuze. Acum era rege, după cum îi spunea încontinuu Bayaz. Dacă-l îmbrâncea pe vreunul dintre croitori pe fereastră, n-ar fi fost necesară nicio scuză. Probabil omul i-ar fi mulţumit cu efuziune pentru atenţia acordată, în timp ce se prăvălea spre pământ. Aşa, însă, croitorul afişă doar un zâmbet înlemnit, desfăşurându-şi calm panglica de măsurat. Colegul lui stătea ghemuit, făcând ceva asemănător prin jurul picioarelor lui Jezal. Al treilea nota meticulos toate observaţiile într-un registru cu coperte marmorate.

Jezal trase prelung aer în piept, uitându-se încruntat în oglindă. De acolo îl privea un tânăr idiot şi nesigur pe sine, cu o cicatrice pe bărbie, drapat în fâşii de material sclipitor, de parcă ar fi fost o momâie de croitorie. Arăta şi se simţea, cu siguranţă, mai degrabă ca un bufon decât ca un rege. Arăta ca o glumă şi, fără îndoială, ar fi râs, dacă poanta cea ridicolă n-ar fi fost el însuşi.

– Poate ceva după moda ospriană, atunci?

Bijutierul Regal puse încă o aiureală de lemn pe capul lui Jezal şi examină rezultatele. Era departe de-a fi un progres. Drăcovenia arăta cam ca un candelabru întors cu susu-n jos.

– Nu, nu! se răsti Bayaz, cam iritat. Mult prea împodobită, mult prea iscusită, mult prea mare. Abia dac-o să se poată ţine pe picioare, cu blestemăţia asta! Trebuie să fie respectabilă, uşoară. Ceva cu care un om să poată lupta!

Bijutierul Regal clipi din ochi.

– O să lupte cu coroana pe cap?

– Nu, dobitocule! Dar trebuie să arate ca şi cum ar putea s-o facă!

Bayaz veni în spatele lui Jezal, îi smulse de pe cap parascovenia de lemn şi o azvârli cu zgomot pe pardoseala lustruită. Apoi, îl apucă pe Jezal de braţe şi privi, peste umărul lui, imaginea din oglindă.

– Ăsta-i un rege războinic în cea mai aleasă tradiţie! Moştenitorul natural al Regatului lui Harod cel Mare! Un luptător fără pereche, care a rănit şi a fost rănit, care a condus oştiri la victorie, care a ucis oameni cu zecile!

– Cu zecile…? murmură Jezal, nesigur.

Bayaz nu-l luă în seamă.

– Un om care se simte la fel de bine în şa şi cu sabia-n mână, ca şi pe tron, cu sceptrul! Coroana lui trebuie să fie potrivită cu armura. Trebuie să meargă cu armele. Cu oţelul. Acum înţelegi?

Bijutierul dădu din cap, încet.

– Cred că da, stăpâne.

– Bun. Şi încă un lucru.

– Domnul nu trebuie decât să-l numească.

– Să-i pui un diamant cu curu' mare.

Umil, bijutierul înclină capul.

– E de la sine înţeles.

– Şi acum, afară. Afară, toată lumea! Maiestatea Sa trebuie să rezolve probleme de stat.

Registrul se închise, panglicile se strânseră într-o clipă, fâşiile de material fură date la o parte. Croitorii şi Bijutierul Regal se retraseră de-a-ndăratelea spre uşă, ieşind cu plecăciuni şi murmure servile, după care uşile enorme, cu incrustaţii aurii, se închiseră fără zgomot. Jezal se abţinu cu greu să-i însoţească. Tot uita că de-acum el era Maiestatea Sa.

– Am treburi de făcut? întrebă, întorcându-se de la oglindă şi dându-şi toată silinţa să vorbească firesc, cu un aer de stăpân.

Bayaz îl conduse pe holul mare de-afară, care avea pereţii acoperiţi cu hărţi ale Uniunii desenate cu multă măiestrie.

– Ai treabă cu Consiliul tău Închis.

Jezal înghiţi în sec. Simpla denumire a instituţiei îl intimida. Să stai în camere de marmură, să ţi se ia măsurile pentru haine noi, să ţi se spună Maiestatea Voastră, toate acestea îl zăpăceau de cap, dar nu necesitau eforturi prea mari din partea lui. Acum, i se cerea să ia loc chiar în inima guvernului. Jezal dan Luthar, cândva vestit în lung şi-n lat pentru neştiinţa lui monumentală, avea să împartă aceeaşi încăpere cu cei mai puternici doisprezece oameni din Uniune. Aveau să aştepte din partea sa decizii care afectau mii de vieţi. I se cerea să fie de capul lui în arena politicii, a legii şi a diplomaţiei, când singurele lui domenii adevărate de competenţă erau scrima, băutura şi femeile – şi era nevoit să consimtă că, în ultima privinţă cel puţin, nu părea chiar atât de expert pe cât se socotise odinioară.

– Consiliul Închis? întrebă el, cu un glas mai degrabă feminin decât regesc, şi fu nevoit să şi-l dreagă. Este vreo problemă importantă anume? continuă, într-un mormăit gros şi neconvingător.

– Azi a sosit o veste năucitoare din Nord.

– Aşa…?

– Mă tem că Lordul Mareşal Burr a murit. Armata are nevoie de un comandant nou. Discuţia o să dureze, probabil, câteva ore bune. Pe-aici, Maiestate.

– Ore? murmură Jezal, bocănind cu ghetele în josul unei scări late de marmură.

Câteva ore în compania Consiliului Închis. Îşi frecă palmele una de alta, nervos.

Bayaz părea să-i ghicească gândurile.

– Nu aveţi de ce vă teme de lupii ăia bătrâni. Sunteţi stăpânul lor, orice-ar vrea ei să creadă. Îi puteţi înlocui oricând, sau îi puteţi pune-n fiare, la o adică, dacă aşa doriţi. S-ar putea să fi uitat. N-ar strica să li se aducă aminte, la momentul potrivit.

Ieşiră printr-o poartă înaltă, flancată de Cavaleri ai Corpului, cu coifurile la subsuoară, dar păstrându-şi chipurile atât de inexpresive, încât parcă ar fi avut vizierele coborâte. Afară se întindea o grădină mare, mărginită pe toate cele patru laturi de o colonadă umbroasă, ai cărei stâlpi de marmură albă erau sculptaţi în formă de copaci înfrunziţi. Din fântânile arteziene susura apă, scânteind în lumina soarelui. Două păsări portocalii

enorme, cu picioarele subţiri ca nişte rămurele lungi, se plimbau pline de importanţă pe un gazon tuns impecabil. Îl priviră cu trufie pe Jezal, în lungul ciocurilor arcuite, pe când trecea prin apropiere, la fel de convinse ca el, fără îndoială, că nu era decât un impostor neruşinat.

Jezal se uita la florile viu colorate, la verdeaţa sclipitoare şi la frumoasele statui. Se uita la zidurile străvechi, năpădite de plante agăţătoare roşii, albe şi verzi. Chiar era cu putinţă ca toate acestea să-i aparţină lui? Toate acestea, şi întregul Agriont, pe deasupra? Păşea acum pe urmele marilor regi din vechime? Ale lui Harod, Casamir şi Arnault? I se împotmolea mintea. Fu nevoit să clipească, scuturând din cap, aşa cum mai făcuse deja de-o sută de ori în ziua aceea, numai ca să nu cadă de pe picioare. Nu era acelaşi om din urmă cu o săptămână? Îşi frecă barba, ca pentru a se convinge, şi simţi cicatricea de dedesubt. Acelaşi om care fusese udat de ploaie pe câmpia întinsă, care fusese rănit printre pietre, care mâncase carne de cal friptă doar pe jumătate, ba chiar cu bucurie?

Îşi drese glasul.

– Aş dori foarte mult… nu ştiu dacă ar fi posibil… să vorbesc cu tatăl meu?

– Tatăl domniei voastre a murit.

Jezal se ocărî în sinea lui.

– Sigur că da, voiam să zic… cu omul pe care l-am crezut tatăl meu.

– Şi ce credeţi că v-ar spune? Că a luat o hotărâre greşită? Că avea datorii? Că a primit bani de la mine în schimbul creşterii domniei voastre?

– A primit bani…? murmură Jezal, simţindu-se mai singur ca oricând.

– Familiile rareori adoptă orfani din mărinimie, chiar şi acelea cu maniere elegante. Datoriile au fost achitate, şi chiar mai mult decât atât. Am lăsat instrucţiuni să luaţi lecţii de scrimă imediat ce puteaţi ţine în mână o lamă de oţel. Să primiţi un post în Garda Regelui şi să fiţi încurajat să participaţi la Turnirul de vară. Să fiţi cât mai bine pregătit, pentru eventualitatea că va sosi şi ziua asta. Iar instrucţiunile mi s-au îndeplinit întocmai. Dar vă puteţi da seama că o întâlnire între domniile voastre poate fi o scenă extrem de stânjenitoare pentru amândoi. Una pe care ar fi mai bine s-o evităm.

Jezal oftă întretăiat.

– Desigur. Mai bine s-o evităm.

Apoi, prin minte i se strecură un gând neplăcut.

– Este… este Jezal numele meu adevărat?

– Acum, că aţi fost încoronat, da, răspunse Bayaz, după care înălţă o sprânceană. De ce, aţi prefera altul?

– Nu… Nu, în niciun caz.

Întoarse capul, înghiţindu-şi lacrimile. Vechea lui viaţă fusese o minciună, iar cea nouă părea o minciună şi mai mare. Până şi propriul său nume era o invenţie.

Mai merseră câteva momente prin grădină, păşind pe pietrişul care scrâşnea sub picioare, atât de perfect şi curat, încât Jezal se întrebă dacă nu cumva fiecare pietricică era spălată zilnic cu mâna.

– Lordul Isher vă va înfăţişa multe plângeri, în săptămânile şi lunile care vor urma.

– Da? întrebă Jezal, apoi tuşi, îşi trase nasul şi luă o expresie cât mai curajoasă. De ce?

– I-am promis că cei doi fraţi ai lui vor fi făcuţi lorzi şambelan şi cancelar ai Consiliului Închis. Că familia lui va fi preferată înaintea tuturor celorlalte. Acesta a fost preţul sprijinului său la vot.

– Înţeleg. Deci, trebuie să onorez înţelegerea?

– Categoric, nu.

Jezal se încruntă.

– Nu sunt sigur că…

– După dobândirea puterii, trebuie să vă distanţaţi imediat de toţi aliaţii. Vor considera că victoria domniei voastre le aparţine, şi nicio recompensă nu-i va satisface vreodată. În schimb, trebuie să vă favorizaţi duşmanii. Se vor repezi la orice dar mărunt, ştiind că nu-l merită. Heugen, Barezin, Skald, Meed – aceştia sunt oamenii pe care trebuie să-i aduceţi în cercul Maiestăţii Voastre.

– Şi pe Brock, nu?

– Pe Brock, niciodată. A ajuns prea aproape de câştigarea coroanei ca să se simtă vreodată mai prejos de ea. Mai devreme sau mai târziu, va trebui să fie pus la punct. Dar nu înainte de a vă simţi sigur pe poziţie şi de a avea un sprijin cât mai larg.

– Înţeleg…

Jezal îşi umflă obrajii. Se vedea limpede că regalitatea însemna mai mult decât veşminte scumpe, aere trufaşe şi întotdeauna jilţul cel mai înalt.

– Pe aici.

Părăsiră grădina, intrând într-un coridor umbrit, cu lambriuri de lemn negru şi nişte panoplii pline cu arme vechi de să-ţi stea mintea-n loc. Tot felul de armuri complete luceau în poziţia drepţi: platoşe şi zale, spaliere şi cuirase, toate pecetluite şi înnobilate cu soarele de aur al blazonului Uniunii. Săbii ceremoniale, mari cât un stat de om, şi halebarde încă mai lungi, erau prinse pe perete, într-o procesiune complicată. Sub ele era montată o armată întreagă de securi, ghioage, buzdugane, lame drepte şi arcuite, lungi şi scurte, mai subţiri sau mai groase. Arme făurite în Uniune, arme capturate de la gurkieni, arme furate de la styrienii morţi pe câmpurile de bătălie însângerate. Victorii şi înfrângeri, comemorate în oţel. Departe, sus, stindardele regimentelor uitate, măcelărite glorios până la ultimul, în războaiele de demult, atârnau zdrenţuite şi lipsite de viaţă pe prăjinile calcinate.

În capătul îndepărtat al acestei colecţii se înălţa o uşă dublă masivă, neagră şi neornamentată, la fel de îmbietoare ca un eşafod. Era încadrată de doi Cavaleri Vestitori, solemni ca nişte călăi, cu coifurile înaripate sclipind. Oameni însărcinaţi nu numai cu paza centrului de guvernare, ci şi să ducă Ordinele Regelui în orice colţ al Uniunii unde era necesar. Ordinele lui, îşi dădu seama Jezal, cu încă o tresărire bruscă a nervilor.

– Maiestatea Sa solicită o audienţă la Consiliul Închis, intonă Bayaz.

Cei doi întinseră câte o mână şi deschiseră uşile grele. Dinăuntru se făcu auzit un glas furios:

– Trebuie să mai facem concesiuni, altfel vor urma şi alte tulburări! Nu putem, pur şi simplu, să…

– Domnule Înalt Judecător, avem un oaspete.

Camera Albă era cam dezamăgitoare, după strălucirea din restul palatului. Nu foarte spaţioasă, avea pereţii albi lipsiţi de orice podoabe. Ferestrele erau înguste, aproape ca ale unei celule, făcând încăperea să rămână întunecoasă chiar şi în zilele cele mai însorite. De nicăieri nu trăgea curentul, astfel că aerul era incomod de închis şi stătut. Singura piesă de mobilier era o masă lungă de lemn închis la culoare, plină de hârtii, şi şase scaune simple şi tari, rânduite de-o parte şi de alta, pe când un altul, vizibil mai înalt decât celelalte, stătea în capul mesei. Propriul lui scaun, bănui Jezal.

Membrii Consiliului Închis se ridicară în picioare când Jezal intră, fără tragere de inimă, în cameră. Era cel mai înfricoşător

grup de bătrâni care-ar fi putut să fie adunaţi la un loc, şi toţi se uitau ţintă la el, aşteptând în tăcere. Tresări când uşa fu închisă zgomotos în spatele lui, cu zăvorul tras neliniştitor de categoric.

– Maiestatea Voastră, începu Lordul Şambelan, cu o adâncă plecăciune, fie-ne îngăduit, colegilor mei şi mie, să vă felicităm cei dintâi pentru binemeritata urcare pe tron. Cu toţii considerăm că sunteţi un demn înlocuitor al Regelui Guslav şi aşteptăm cu nerăbdare să vă ajutăm cu sfatul nostru, precum şi să vă îndeplinim ordinele, în lunile şi anii ce vin.

Se înclină din nou, iar adunarea redutabililor moşnegi bătu din palme, într-o salvă de aplauze politicoase.

– Ei, vă mulţumesc tuturor, răspunse Jezal, plăcut surprins, oricât de puţin s-ar fi simţit un demn înlocuitor al oricui.

Poate că întâlnirea n-avea să fie atât de dureroasă pe cât se temuse. Bătrânii lupi păreau destul de bine îmblânziţi.

– Vă rog, permiteţi-mi să fac prezentările, murmură Hoff. Arhilectorul Sult, conducătorul Inchiziţiei Maiestăţii Voastre.

– E o cinste să vă slujesc, Maiestate.

– Înalt Judecător Marovia, principalul Lord al Legii.

– Asemenea, Maiestate, o nespusă onoare.

– Pe Lordul Mareşal Varuz cred că deja îl cunoaşteţi bine.

Bătrânul militar zâmbi radios:

– A fost un privilegiu să vă instruiesc în trecut, Maiestatea Voastră, iar de-acum încolo va fi un privilegiu să vă ofer sfatul.

Şi continuară tot aşa, Jezal zâmbind şi dând din cap spre fiecare pe rând: Halleck, Lordul Cancelar… Torlichorm, Înaltul Consul… Reutzer, Lordul Amiral al Flotei – şi aşa mai departe, şi aşa mai departe… În sfârşit, Hoff îl pofti pe jilţul înalt din capul mesei, iar Jezal se întronă, sub zâmbetele Consiliului Închis. Le rânji prosteşte câteva clipe, apoi se reculese.

– Da, vă rog să luaţi loc.

Bătrânii se aşezară, vreo doi dintre ei strâmbându-se vizibil de durere, când genunchii ţepeni scârţâiau şi spinările anchilozate trosneau. Bayaz se trânti nepăsător pe scaunul din celălalt capăt al mesei, faţă-n faţă cu Jezal, de parcă acolo şi-ar fi petrecut toată viaţa. Robele foşneau, în timp ce fundurile bătrâne se potriveau pe lemnul lustruit, şi treptat în cameră se lăsă o linişte mormântală. Locul de lângă Varuz rămăsese liber. Era cel unde ar fi stat Lordul Mareşal Burr, dacă nu era trimis la datorie în Nord. O duzină de bătrâni antipatici, despre care până nu demult crezuse că ocupau vârful puterii, răspundeau acum cu toţii în

faţa lui. Era o situaţie pe care nu şi-ar fi putut-o imagina nici în cele mai dezlănţuite vise cu ochii deschişi. Îşi drese glasul.

– Rogu-vă, continuaţi, domnii mei. Voi încerca să prind totul din mers.

Hoff zâmbi umil.

– Fireşte, Maiestatea Voastră. Dacă aveţi nevoie de explicaţii, în orice moment, nu e nevoie decât să le cereţi.

– Vă mulţumesc, răspunse Jezal, vă mul…

Glasul scrâşnit al lui Halleck îl întrerupse:

– Prin urmare, să revenim la chestiunea disciplinei din rândurile ţărănimii.

– Am pregătit deja concesii! se răsti Sult. Concesii pe care ţăranii s-au bucurat să le accepte.

– Un bandaj peticit pe o rană purulentă! replică Marovia. Nu e decât o problemă de timp până când rebeliunea va reîncepe. Singura cale de a o evita este aceea de a-i da omului de rând ce anume doreşte. Nu mai mult decât e cinstit! Trebuie să-l implicăm în procesul de guvernare.

– Să-l implicăm! se strâmbă Sult.

– Trebuie să le transferăm moşierilor povara impozitelor!

Ochii lui Halleck se ridicară spre tavan.

– Nu-ncepeţi iar cu prostiile astea.

– Actualul nostru sistem rezistă de secole! lătră Sult.

– De secole scârţâie! ripostă Marovia.

Jezal îşi drese glasul, iar capetele bătrânilor se întoarseră brusc spre el.

– Nu s-ar putea ca fiecare om să plătească un impozit proporţional cu câştigul, indiferent dacă e ţăran sau nobil…? Şi atunci, poate că…

Nu mai continuă. I se păruse o idee destul de simplă, dar acum toţi cei unsprezece birocraţi se holbau la el şocaţi, cam ca şi cum în cameră ar fi fost lăsat să intre un animal de casă, care se hotărâse dintr-odată să-şi spună părerea în problema fiscală. La capătul opus al mesei, Bayaz îşi examina tăcut unghiile. Nicio şansă de ajutor din partea lui.

– Ăă, Maiestatea Voastră, se aventură Torlichorm, pe un ton liniştitor, un asemenea sistem ar fi aproape imposibil de administrat.

Şi clipi, de parcă ar fi spus: „Oare cum reuşiţi să vă îmbrăcaţi, când nici nu ştiţi pe ce lume trăiţi?”

Jezal roşi până-n vârful urechilor.

– Înţeleg.

– Subiectul impozitării este incredibil de complex, spuse tărăgănat Halleck – şi-i aruncă lui Jezal o privire care părea să spună: „E mult prea complex ca să intre în fărâmiţa aia de minte a ta.”

– Poate ar fi mai bine, Maiestatea Voastră, dacă aţi lăsa detaliile acestea obositoare în seama umililor slujitori ai domniei voastre.

Marovia avea un zâmbet înţelegător, care spunea: „Poate ar fi mai bine să vă ţineţi gura şi să nu-i mai faceţi pe oamenii mari să se simtă prost.”

– Desigur, se adânci Jezal în scaun, cu o expresie ruşinată. Desigur.

Şi continuară tot aşa, în timp ce orele dimineţii treceau, în timp ce fasciculele de lumină de la ferestre lunecau încet peste maldărele de hârtii întinse pe masa lată. Treptat, Jezal începea să descifreze regulile jocului. Îngrozitor de complex, şi în acelaşi timp îngrozitor de simplu. Jucătorii vârstnici erau împărţiţi cam în două echipe. Arhilectorul Sult şi Înaltul Judecător Marovia erau căpitanii, luptând feroce pentru fiecare subiect, indiferent cât de mărunt, fiecare cu câte trei susţinători care le dădeau dreptate orice-ar fi spus. Între timp, Lordul Hoff, asistat nevolnic de Lordul Mareşal Varuz, juca rolul de arbitru, chinuindu-se să clădească punţi peste prăpastia de netrecut dintre cele două tabere înverşunate.

Greşeala lui Jezal nu fusese aceea de a crede că n-avea să ştie ce să spună – deşi, desigur, nici nu ştia. Greşise crezând că ar fi vrut cineva ca el să vorbească. Nu-i interesa decât să-şi continue luptele lor zadarnice. Se obişnuiseră, poate, să rezolve problemele de stat cu un nătărău bălos în capul mesei. Jezal îşi dădea acum seama că şi în el vedeau un suveran asemănător. Şi începea să se întrebe dacă nu cumva aveau dreptate.

– Dacă Maiestatea Voastră ar putea să semneze aici… şi aici… şi aici… şi acolo…

Tocul scârţâia pe hârtii, hârtii şi alte hârtii, glasurile bătrâneşti turuiau monoton şi se înfierbântau şi se ciorovăiau. Bărbaţii cărunţi zâmbeau, oftau şi clătinau îngăduitor din capete ori de câte ori Jezal scotea câte un cuvânt, aşa că vorbea din ce în ce mai puţin. Îl asaltau cu laude şi-l orbeau cu explicaţii. Îl legau fedeleş cu ore întregi de vorbărie despre legi, formalităţi, tradiţii, toate fără niciun sens. Încet, Jezal se făcea tot mai mic pe jilţul

său incomod. Un servitor aduse vin, iar el bău, şi se îmbătă, şi se plictisi şi mai mult, şi cu timpul deveni tot mai beat şi mai plictisit. Minut după minut, la nesfârşit, Jezal începea să înţeleagă: nimic nu era atât de indescriptibil de plicticos, odată ce-i descopereai mecanismele, decât puterea supremă.

– Şi acum, o chestiune tristă, remarcă Hoff, după ce discuţia cea mai recentă se pleoştise într-un compromis lipsit de convingere. Colegul nostru, Lordul Mareşal Burr, a murit. Trupul lui este în drum spre noi, din Nord, şi va fi înhumat cu toate onorurile. Până atunci, însă, avem datoria de a recomanda un înlocuitor. Primul scaun care urmează a fi ocupat în această cameră, de la moartea stimatului Cancelar Feekt. Lord Mareşal Varuz?

Bătrânul militar îşi drese glasul, strâmbându-se ca şi cum tocmai şi-ar fi dat seama că urma să deschidă un stăvilar ce putea foarte bine să-i înece pe toţi.

– Există doi concurenţi clari pentru postul lui. Amândoi sunt oameni de o bravură şi experienţă neîndoielnice, ale căror merite sunt bine cunoscute acestui consiliu. Nu mă îndoiesc că fie generalul Poulder, fie generalul Kroy ar…

– Nu poate încăpea nici cel mai mic dubiu că Poulder este omul cel mai potrivit! mârâi Sult, iar Halleck îşi exprimă imediat consimţământul.

– Dimpotrivă! şuieră Marovia, în murmurele furioase ale taberei lui. Kroy e pe departe cea mai bună alegere!

Era un domeniu în care, ca ofiţer cu o anume experienţă, Jezal simţea că şi-ar fi putut aduce măcar o minusculă contribuţie, dar nimeni din Consiliul Închis nu se gândea, măcar, să-i ceară părerea. Se bosumflă în scaun şi mai luă o sorbitură de vin din cupă, în timp ce lupii cei bătrâni continuau să se muşte cu furie unii pe alţii.

– Poate ar fi bine să discutăm mai târziu problema, pe larg! interveni Lordul Hoff, peste dezbaterea tot mai aprinsă. Detaliile subiectului încep să-l obosească pe Maiestatea Sa, iar chestiunea nu e deosebit de urgentă!

Sult şi Marovia se uitară urât unul la altul, dar nu spuseră nimic. Hoff scoase un oftat de uşurare.

– Foarte bine. Următorul punct de pe ordinea de zi se referă la aprovizionarea armatei noastre din Englia. Colonelul West ne scrie, în depeşele sale…

– West? îl întrerupse Jezal, cu glasul îngroşat de vin,

îndreptându-se brusc de spate.

Numele avusese efectul sărurilor de mirosit asupra unei fete în pragul leşinului; era ca o stâncă solidă şi sigură de care să se agaţe în mijlocul acelui haos. Numai de-ar fi fost şi West de faţă, ca să-l ajute, lucrurile ar fi avut cu mult mai mult sens… Clipi din ochi spre scaunul gol de lângă Varuz, pe care Burr îl lăsase în urma lui. O fi fost Jezal beat, dar era rege. Îşi drese glasul.

– Colonelul West va fi noul meu Lord Mareşal!

Se lăsă o linişte năucită. Cei doisprezece bătrâni se holbau la el. Apoi, Torlichorm chicoti indulgent, ca şi cum ar fi întrebat: „Cum îi închidem gura?”

– Maiestatea Voastră, îl cunoaşteţi personal pe colonelul West, şi ştiţi că e un om viteaz, fireşte…

Întregul consiliu, după câte se părea, ajunsese în sfârşit la un subiect asupra căruia toţi puteau fi de acord.

– Mai întâi prin breşa de la Ulrioch şi aşa mai departe, mormăi Varuz, clătinând din cap, dar, zău, aş…

– … e tânăr şi lipsit de experienţă şi…

– Este un om de rând! completă Hoff, cu sprâncenele ridicate.

– Poulder îi este absolut superior! mârâi Sult spre Marovia.

– Kroy e omul! lătră Marovia la rândul lui.

Torlichorm afişă un zâmbet siropos, ca o doică încercând să calmeze un copil recalcitrant.

– Vedeţi aşadar, Maiestate, că nici nu ne putem gândi la colonelul West ca la un…

Cupa goală a lui Jezal ricoşă din fruntea pleşuvă a lui Torlichorm cu un pocnet sonor şi se rostogoli zăngănind în colţul încăperii. Bătrânul scoase un vaiet de durere şi uimire, şi alunecă de pe scaun, cu sângele curgându-i din zgârietura prelungă.

– Nu putem? răcni Jezal, în picioare, cu ochii ieşiţi din orbite. Îndrăzneşti să mă iei pe mine cu „nu putem”, ticălos bătrân de căcat ce eşti? Eşti al meu, toţi sunteţi ai mei!

Şi împungând furios aerul cu un deget:

– Existaţi ca să mă consiliaţi, nu să-mi dictaţi! Aici eu domnesc! Eu!

Înhăţă călimara şi o azvârli de perete, unde se făcu ţăndări, întinzând pe ipsos o uriaşă pată neagră şi stropind totodată şi mâneca albă imaculată a Arhilectorului Sult.

– Eu! Eu! Tradiţia de care-avem nevoie aici e aia a supunerii, naibii!

Apoi apucă un teanc de documente şi le aruncă spre Marovia,

umplând aerul cu hârtii fluturânde.

– Niciodată să nu mai aud că „nu se poate”! Niciodată!

Unsprezece perechi de ochi tâmpi se uitau fix la Jezal. O altă pereche, în capătul opus al mesei, zâmbea. Asta-l înfurie şi mai tare.

– Collem West va fi noul meu Lord Mareşal! zbieră el, răsturnându-şi scaunul, în culmea mâniei. La următoarea noastră întâlnire voi fi tratat cu respectul cuvenit, că de nu, pe toţi vă pun în lanţuri! În lanţuri, dracului, şi… şi…

Acum îl durea şi capul, destul de rău. Aruncase tot ce-i era la îndemână şi devenea din ce în ce mai nesigur cum să continue.

Bayaz se ridică în picioare, sever.

– Domnii mei, asta a fost tot pe ziua de azi.

Consiliul Închis nu mai avea nevoie şi de altă încurajare. Hârtiile fâlfâiră, mantiile foşniră, scaunele scârţâiră, în timp ce se buluceau fiecare să iasă primul din încăpere. Hoff ajunse pe coridor. Marovia îl urmă îndeaproape, iar după el veni Sult. Varuz îl ajută pe Torlichorm să se ridice de pe jos şi-l conduse, ţinându-l de cot.

– Iertare, scheuna acesta, în timp ce era scos pe uşă, cu faţa plină de sânge, Maiestatea Voastră, îmi cer iertare de mii de ori…

Bayaz stătea sever în capătul mesei, privindu-i pe consilieri cum se grăbeau să iasă. Faţă-n faţă cu el, Jezal se clătina, oprit undeva între înteţirea furiei şi o stânjeneală de moarte, dar tinzând tot mai mult spre cea de-a doua. Păru să treacă o veşnicie până când ultimul membru al Consiliului Închis scăpă în fine din cameră, iar marile uşi negre se închiseră în urma lui.

Întâiul dintre Magi se întoarse spre Jezal, iar pe chip i se aşternu dintr-odată un zâmbet larg.

– Bine jucat, Maiestatea Voastră, bine jucat.

– Ce…?

Jezal era sigur că se făcuse de râs, atât de rău încât n-avea să-şi mai poată reveni niciodată.

– Consilierii domniei voastre se vor gândi de două ori înainte de a vă mai trata cu nepăsare, cred. Nu e o strategie nouă, dar asta n-o face să fie mai puţin eficientă. Şi Harod cel Mare avea un temperament înfiorător, pe care şi-l folosea excelent. După vreuna dintre crizele sale, nimeni nu mai îndrăznea să-i pună în discuţie hotărârile, săptămâni de-a rândul, chicoti Bayaz. Deşi bănuiesc că până şi Harod s-ar fi codit să-i provoace o rană deschisă propriului său Înalt Consul.

– N-a fost nicio criză! mârâi Jezal, enervându-se din nou; dacă-l asediau nişte bătrâni nesuferiţi, atunci Bayaz era el însuşi principalul vinovat, pe departe. Dacă sunt rege, atunci voi fi tratat ca un rege! Refuz să mi se dicteze în propriul meu palat! De oricine… şi-n niciun caz de… vreau să zic…

Bayaz îl privi încruntat, cu o expresie înfricoşător de dură în ochii săi verzi, şi vorbi cu un calm îngheţat.

– Dacă aveţi intenţia să vă pierdeţi cumpătul cu mine, Maiestate, v-aş recomanda insistent să n-o faceţi.

Mânia lui Jezal fusese pe punctul să se stingă deja, iar acum, sub privirea de gheaţă a lui Bayaz, se topi complet.

– Desigur… îmi pare rău… îmi pare foarte rău…

Închise o clipă ochii, amorţit, după care coborî privirea spre tăblia lustruită a mesei. Niciodată nu-şi prezentase scuze pentru nimic. Acum, că era rege, şi nu mai trebuia să se scuze în faţa nimănui, constată că nu se putea opri.

– N-am cerut eu asta, murmură el cu voce slabă, lăsându-se moleşit pe scaun. Nu ştiu cum s-a întâmplat. N-am făcut nimic ca s-o merit.

– Sigur că nu, confirmă Bayaz, ocolind încet masa. Niciun om nu poate merita vreodată tronul. De-asta trebuie ca acum să vă străduiţi să fiţi vrednic de el. În fiecare zi. La fel cum au făcut marii predecesori ai domniei voastre. Casamir. Arnault. Harod însuşi.

Jezal trase adânc aer în piept, apoi îl expiră.

– Ai dreptate, desigur. Cum poţi să ai întotdeauna dreptate?

Cu un gest umil, Bayaz ridică mâna.

– Întotdeauna am dreptate? Nu prea. Dar am avantajul unei îndelungate experienţe, şi mă aflu aici pentru a vă călăuzi cât pot de bine. Aţi pornit cu dreptul pe un drum greu, şi ar trebui să fiţi mândru, la fel cum sunt şi eu. Totuşi, există anumiţi paşi pe care nu-i putem amâna. Iar principalul este nunta domniei voastre.

Jezal căscă gura.

– Nuntă…?

– Un rege necăsătorit este ca un scaun cu trei picioare, Maiestate. Riscă să se răstoarne. Dosul Maiestăţii Voastre abia a atins tronul, şi este departe de a se fi instalat ferm acolo. Aveţi nevoie de o soţie care să vă aducă sprijin, şi mai aveţi nevoie şi de moştenitori, astfel încât supuşii domniei voastre să se simtă în siguranţă. Orice amânare va aduce numai ocazii pentru ca

dușmanii să acționeze împotriva Maiestății Voastre.

Loviturile cădeau atât de rapid, încât Jezal fu nevoit să se apuce de cap, ca să nu-i explodeze.

– Dușmani…?

Nu încercase întotdeauna să se înțeleagă bine cu toată lumea?

– Puteți fi atât de naiv? Fără îndoială, Lordul Brock complotează deja împotriva domniei voastre. Lordul Isher nu va sta descurajat la nesfârșit. Alții din Consiliul Deschis v-au susținut de teamă, sau au fost plătiți ca s-o facă.

– Plătiți? gâfâi Jezal.

– Un asemenea sprijin nu durează o veșnicie. Trebuie să vă căsătoriți, iar soția dumneavoastră să vă aducă aliați puternici.

– Dar am…

Își linse buzele, nesigur cum să abordeze subiectul.

– Unele angajamente… în sensul ăsta.

– Ardee West?

Jezal deschise pe jumătate gura, ca să-l întrebe pe Bayaz cum de cunoștea atâtea despre încurcăturile lui romantice, dar imediat se gândi mai bine. Bătrânul părea să știe mult mai multe despre el decât știa el însuși, la urma urmei.

– Știu cum e, Jezal. Am avut o viață lungă. Sigur că o iubești. Sigur că ai da orice pentru ea, acum. Dar, crede-mă, aceste sentimente n-au să dureze.

Potrivindu-se incomod pe scaun, Jezal încercă să-și imagineze zâmbetul asimetric al lui Ardee, părul ei mătăsos, sunetul râsului ei. Felul cum îl consolase atât de mult pe câmpie. Dar îi era greu să se gândească la ea fără a-și aminti dinții înfipți în buza lui, usturimea palmei trase peste față, sunetul mesei care scârțâia ritmic sub ei. Rușinea și vinovăția și complexitatea situației. Glasul lui Bayaz continua să se audă: nemilos de calm, brutal de realist, necruțător de rezonabil.

– Este foarte firesc să-ți iei angajamente, dar viața ta trecută a luat sfârșit, și odată cu ea s-au dus și angajamentele. Acum ești rege, iar poporul tău îți cere să te porți ca un rege. Oamenii au nevoie de cineva pe care să-l privească respectuos. O persoană care, fără niciun efort, e mai presus decât ei. Vorbim despre Înalta Regină a Uniunii. O mamă de regi… Fiica unui fermier, cu tendințe de comportament imprevizibil și aplecare spre băutură? N-aș crede.

La auzul acestei descrieri, Jezal tresări, dar nu-l prea putea

contrazice.

– Tu eşti un fiu natural. O soţie cu o ascendenţă impecabilă ar da mult mai mare greutate dinastiei tale. Mult mai mult respect. Lumea e plină de femei eligibile, Maiestate, toate născute în familii sus-puse. Fiice de duci şi surori de regi, frumoase şi cultivate. O lume de prinţese dintre care să alegeţi.

Jezal îşi simţi sprâncenele înălţându-se. O iubea pe Ardee, desigur, dar Bayaz avea nişte argumente nimicitoare. Acum avea mult mai multe la care să se gândească, pe lângă propriile lui nevoi. Dacă gândul la el însuşi ca rege era absurd, ideea de a o vedea pe Ardee regină era de trei ori pe-atât. Sigur că o iubea. Într-un fel. Dar... o lume de prinţese din care să aleagă? Categoric, unei asemenea fraze era greu să-i găsească vreun cusur.

– Aţi înţeles! pocni triumfător din degete Întâiul dintre Magi. Voi trimite vorbă Ducelui Orso al Talinilor, ca fiica lui, Terez, să vă fie prezentată.

Ridică mâna, într-o atitudine liniştitoare:

– Doar pentru început, înţelegeţi? Talinii ar fi nişte aliaţi puternici.

Şi, zâmbind, se aplecă să-i murmure la ureche:

– Dar nu e nevoie să laşi nimic în urmă, dacă eşti într-adevăr ataşat de fata acea. Ştii, regii au adesea ţiitoare.

Şi cu asta, desigur, chestiunea fu hotărâtă.

Pregătiţi pentru tot ce poate fi mai rău

Glokta stătea în sufragerie, cu privirea spre masă, frecându-şi cu o mână coapsa îndurerată. Cu cealaltă mână răscolea absent averea în nestemate împrăştiată pe punga de piele neagră.

De ce fac asta? De ce stau aici şi pun întrebări? Aş putea să plec la fluxul următor, şi nimeni nu mi-ar simţi lipsa. Poate să fac un tur al celor mai frumoase oraşe din Styria? O croazieră printre Cele O Mie De Insule? Şi, în cele din urmă, spre îndepărtatul Thond, sau şi mai îndepărtatul Suljuk, ca să-mi trăiesc zilele nenorocite în linişte, printre oameni care nu înţeleg o vorbă din ce spun? Fără să fac rău nimănui? Fără să ţin niciun secret? Fără să-mi mai pese cine-i vinovat şi cine nevinovat, ce-i adevăr şi ce-i minciună, decât le pasă acestor pietricele colorate.

Nestematele scânteiau în lumina lumânărilor, ţăcănind laolaltă, gâdilându-i degetele cu care le împingea când încolo, când încoace. *Dar Eminenţa Sa ar plânge şi-ar tot plânge din cauza dispariţiei mele neaşteptate. La fel ar face, îmi imaginez, şi casa bancară Valint şi Balk. Unde anume, în tot Cercul larg al Lumii, aş fi la adăpost de lacrimile unor stăpâni atât de puternici? Şi de ce? Ca să pot şedea pe fundul meu schilod cât e ziua de lungă, aşteptând să vină ucigaşii? Ca să zac în pat, sfâşiat de dureri, cu gândul la tot ce-am pierdut?*

Privi încruntat pietrele preţioase: curate, frumoase şi dure. *Hotărârea am luat-o de mult. Când am primit banii de la Valint şi Balk. Când am sărutat inelul învestirii în funcţie. Înaintea închisorilor Împăratului, chiar, când am trecut călare podul, convins că numai magnificul Sand dan Glokta ar putea să salveze lumea...*

Un ciocănit tunător răsună în cameră, iar Glokta ridică smucit capul, cu gura fără dinţi căscată. *Numai să nu fie Arhilectorul...*

– Deschideţi, în numele Eminenţei Sale!

Se strâmbă, cu spatele străbătut de un spasm, şi se ridică greoi de pe scaun, adunând pietrele grămadă. Cu pumnul, strălucitoare, nepreţuite. Fruntea i se îmbrobonase de sudoare.

Dacă Arhilectorul mi-ar descoperi micul tezaur? Chicoti pentru sine, în timp ce înhăţa punga de piele. *Voiam să-i spun despre toate astea, chiar voiam, dar niciodată nu părea să fie momentul potrivit. Un fleac, la urma urmei – nimic mai mult decât*

răscumpărarea unui rege. Degetele sale bâjbâiau printre pietre şi, de-atâta grabă, împinse una de pe masă, iar nestemata căzu sclipind pe podea, cu un sunet ascuţit.

Încă o bătaie în uşă, şi mai puternică, făcând încuietoarea masivă să se zgâlţâie.

– Deschideţi!

– Acum vin!

Se chinui să se lase în patru labe, cu un geamăt, pornind pe podea, în timp ce gâtul îi ardea de durere. O văzu – o piatră verde plată, pe podele, lucind viu în lumina focului.

Te-am prins, nefericito! O înhăţă, se ridică în picioare, ţinându-se de marginea mesei, şi închise punga, îndoind-o o dată şi încă o dată. *N-am timp s-o ascund.* O vârî în cămaşă, împingând-o în jos până sub cingătoare, şi porni şchiopătând spre uşa din faţă, ştergându-şi chipul asudat, aranjându-şi hainele, străduindu-se să arate cât mai netulburat.

– Vin! Nu e nevoie să…

Patru practicieni uriaşi năvăliră în apartament, pe lângă el, aproape răsturnându-l. În urma lor, pe culoarul de-afară, stătea Eminenţa Sa Arhilectorul, încruntat cu ură, având în spate încă doi practicieni. *Surprinzătoare oră pentru o vizită atât de încântătoare.* Glokta îi auzea pe cei patru tropăind prin camere, dând uşile de perete, deschizând dulapurile. *Nu mă luaţi în seamă, domnilor, simţiţi-vă ca la voi acasă.* După câteva momente, reveniră.

– Nimic, mormăi unul, în mască.

– Hmm… scrâşni Sult, trecând calm pragul, cu o privire dispreţuitoare în jur. *Noua mea locuinţă, se pare, nu e mult mai impresionantă decât cele vechi.* Cei şase practicieni ocupară poziţii pe lângă pereţii sufrageriei, cu braţele încrucişate pe piept, atenţi. *Groaznic de mulţi oameni înalţi şi voinici, ca să ţină sub ochi un olog pirpiriu.*

Pantofii lui Sult loveau podeaua în timp ce se învârtea cu paşi mari prin cameră, încruntat, schimonosit de furie, cu ochii ieşiţi din orbite. *Nu-i nevoie să fii un excelent observator ca să-ţi dai seama că nu e deloc încântat. Se poate ca unul dintre secretele mele hidoase să fi ajuns la urechile lui? Una dintre micile mele nesupuneri?* Glokta simţi un fior de transpiraţie străbătându-i spinarea cocârjată. *Faptul că Magistra Eider n-a fost executată, poate? Înţelegerea mea cu practiciana Vitari de a spune mai puţin decât tot adevărul?* Colţul pungii de piele îl împunse uşor în

coaste, când îşi schimbă poziţia şoldurilor. *Sau n-o fi decât mica problemă a marii averi cu care am fost cumpărat de o casă bancară foarte suspectă?*

În mintea lui Glokta se ivi o imagine, neînfrânată, a pungii cu nestemate plesnind deodată sub centura lui, pentru ca pietrele scumpe să se reverse prin pantaloni într-o cascadă nepreţuită, sub privirile uimite ale Arhilectorului şi practicienilor lui. *Mă întreb cum aş fi-n stare să dau vreo explicaţie?* Gândul îl făcu să-şi înăbuşe un chicotit.

– Ticălosul de Bayaz! mârâi Sult, strângându-şi pumnii în mănuşile albe.

Glokta simţi un început de relaxare. *Aşadar, nu eu sunt problema. Nu încă, cel puţin.*

– Bayaz?

– Mincinosul ăla chel, impostorul ăla hlizit, şarlatanul bătrân! A furat Consiliul Închis!...

Termină, hoţule!

– ... L-a făcut pe viermele ăla de Luthar să ne dicteze! Mi-ai spus că e un nimeni fără şira spinării!

Ţi-am spus că a fost un nimeni fără şira spinării, şi nu m-ai luat în seamă.

– Căţelandru' ăsta blestemat arată c-are dinţi, şi nu se teme să-i folosească, şi Întâiul nemernic dintre Magi îl ţine de lesă! Râde de noi! Râde de mine! De mine! urlă Sult, împungându-se în piept cu un deget încovoiat ca o gheară.

– Eu...

– Dracu' să-ţi ia scuzele, Glokta! Mă-nec într-o mare de scuze nenorocite, când eu de răspunsuri am nevoie! De soluţii am nevoie! Am nevoie să aflu mai multe despre mincinosul ăsta!

Atunci, am o veste care s-ar putea să te impresioneze...

– De fapt, mi-am şi permis libertatea de a face câţiva paşi în direcţia respectivă.

– Ce paşi?

– Am reuşit să-l iau în custodie pe Navigatorul lui, spuse Glokta, îngăduindu-şi un zâmbet foarte discret.

– Pe Navigator? repetă Sult, fără a da niciun semn că ar fi fost impresionat. Şi imbecilul ăla cu ochii-n stele ce ţi-a zis?

Glokta făcu o scurtă pauză.

– Că a călătorit prin Vechiul Imperiu până la marginea lumii, cu Bayaz şi noul nostru rege, înainte de întronare.

Tăcu iar, căutându-şi cuvintele care să se potrivească uşor în

lumea logică, raţională şi plină de explicaţii simple a lui Sult.

– Căutau o… relicvă, din Vechiul Timp…

– Relicvă? repetă Sult, încruntându-se şi mai tare. Din Vechiul Timp?

Glokta înghiţi în sec.

– Într-adevăr, dar n-au găsit-o…

– Deci acum ştim unul dintr-o mie de lucruri pe care Bayaz *nu* le-a făcut? Pfui! expedie dispreţuitor Arhilectorul ideea, cu un gest furios. E un nimeni, şi ţi-a spus mai puţin decât nimic! Doar mituri şi palavre de-ale voastre!

– Desigur, Eminenţa Voastră, mormăi Glokta.

Unii oameni sunt greu de mulţumit.

Sult privi încruntat tabla de joc aflată sub fereastră, cu mănuşa albă ezitând deasupra pieselor ca pentru a face o mutare.

– Nici nu mai ştiu de câte ori m-ai dezamăgit, dar îţi voi da o ultimă şansă de a te reabilita. Mai cercetează-l o dată pe Întâiul dintre Magi. Descoperă vreo slăbiciune, vreo armă pe care s-o putem folosi împotriva lui. Individul e o boală pe care trebuie să o stârpim.

Împinse furios cu degetul una dintre piesele albe.

– Vreau să fie distrus! Vreau să fie terminat! Îl vreau în lanţuri, în Casa Întrebărilor!

Glokta înghiţi iar în sec.

– Eminenţa Voastră, Bayaz stă ascuns în palat, unde nu am acces la el… protejatul lui este acum regele nostru…

Graţie, în parte, propriilor noastre eforturi disperate. Aproape că se strâmbă, dar nu putu să nu întrebe:

– Cum să procedez?

– Cum? ţipă Sult. Mai întrebi cum, vierme schilod ce eşti?

Dădu cu mâna peste tablă, furios, măturând piesele pe jos. *Şi mă-ntreb cine va trebui să se aplece ca să le culeagă…* Cei şase practicieni, ca şi cum ar fi fost coordonaţi de timbrul ascuţit al Arhilectorului, se desprinseră de lângă pereţi, cu un aer ameninţător.

– Dacă voiam să mă ocup eu însumi de toate detaliile, nu mai aveam nevoie de serviciile tale bune de nimic! Ieşi afară de-aici şi fă-ţi treaba, scârnăvie împuţită!

– Eminenţa Voastră este prea bun, murmură Glokta, înclinând din nou capul. *Dar până şi cel mai umil câine are nevoie să fie scărpinat între urechi, din când în când, altfel poate sări la*

beregata stăpânului…

– Şi cu ocazia asta, ocupă-te şi de povestea lui.

– Poveste, Arhilector Sult?

– Basmul ăla al lui Carmee dan Roth! îşi îngustă Sult ochii şi mai tare, brăzdând cu riduri rădăcina nasului. Dacă nu putem lua lesa în mâna noastră, măcar să culcăm câinele la pământ, înţelegi?

Glokta îşi simţi ochiul tresărind, în ciuda eforturilor sale de a-şi păstra calmul. *Găsim o cale de a pune brusc capăt domniei Regelui Jezal. Cam periculos… Dacă Uniunea ar fi o corabie, putem spune că-n ultima vreme a trecut printr-o furtună năprasnică, şi se apleacă rău într-o parte. Am pierdut un căpitan. Acum înlocuim altul, şi s-ar putea ca nava să se desfacă în bucăţi. Război Civil – se bagă cineva?* Privi încruntat piesele împrăştiate pe jos. *Dar Eminenţa Sa a vorbit. Cum zicea Shickel? Când stăpânul tău îţi trasează o sarcină, îţi dai toată silinţa s-o îndeplineşti. Chiar dacă e o sarcină întunecată. Iar unii dintre noi ne pricepem cel mai bine tocmai la sarcinile întunecate…*

– Carmee dan Roth şi bastardul ei. Voi afla adevărul, Eminenţa Voastră, vă puteţi baza pe mine.

Strâmbătura lui Sult atinse o culme şi mai înaltă a dispreţului.

– S-o văd şi pe asta!

Casa Întrebărilor era foarte ocupată pentru o seară ca aceea. Glokta nu vedea pe nimeni, în timp ce şontâcăia pe coridor, cu epavele dinţilor înfipte în buză şi mâna năclăită de sudoare, încleştată pe capătul bastonului. Nu vedea pe nimeni, dar îi auzea.

Din spatele uşilor ferecate în fier izbucneau glasuri. Joase şi stăruitoare. *Punând întrebările.* Ascuţite şi disperate. *Scuipând răspunsurile.* Din când în când, un ţipăt, un răget sau un urlet de durere sfâşia tăcerea apăsătoare. *Astea nici nu mai au nevoie de explicaţii.* Severard stătea rezemat de peretele murdar, cu un picior proptit pe tencuială, fluierând atonal pe sub mască, în timp ce Glokta venea şchiopătând spre el.

– Ce-s toate astea? îl întrebă.

– Unii dintre supuşii Lordului Brock s-au îmbătat şi au făcut gălăgie. Cincizeci la număr, ditamai scandalul lângă Patru Colţuri. Se plâng că li s-au încălcat drepturile, se smiorcăie că oamenii au fost înşelaţi, zbiară că Brock trebuia să fie rege. Zic că era o demonstraţie. Noi zicem că e trădare.

– Trădare, hmm?

O definiţie de o flexibilitate notorie.

– Alegeţi câţiva şefi de grup şi puneţi-i să semneze nişte hârtii. Englia e din nou în mâinile Uniunii. A venit vremea să-ncepem să umplem locul cu trădători.

– S-au şi apucat de treabă. Altceva?

– A, da, sigur.

Jongleria cu cuţite. Unul cade, două se ridică. Mereu tot mai multe lame învârtindu-se prin aer, şi fiecare cu tăiş ucigător.

– Azi m-a vizitat Eminenţa Sa. O vizită scurtă, dar prea lungă pentru gusturile mele.

– De lucru pentru noi?

– Nimic care să te îmbogăţească, dacă asta sperai.

– Eu sper tot timpul. Sunt un optimist, cum se zice.

– Norocul tău.

Eu tind în partea cealaltă. Glokta trase adânc aer în piept şi-l eliberă cu un oftat prelung.

– Întâiul dintre Magi şi tovarăşii lui cei îndrăzneţi.

– Iar?

– Eminenţa Sa vrea informaţii.

– Totuşi, Bayaz ăsta... N-are relaţii strânse cu noul rege?

Glokta îşi arcui o sprânceană, în timp ce pe culoar reverbera un urlet de durere înăbuşit. *Strânse? Putea foarte bine să-l fi plămădit din lut.*

– De-asta trebuie să stăm cu ochii pe el, practician Severard. Pentru propria lui protecţie. Oamenii puternici au inamici puternici, precum şi prieteni puternici.

– Crezi că Navigatorul mai ştie şi altceva?

– Nimic care să ne fie de real folos.

– Păcat. Mă obişnuisem să lucrez cu prăpăditul ăla. Tot spune o poveste nemaipomenită cu un peşte uriaş.

Glokta îşi supse gingiile goale.

– Ţine-l acolo unde e, deocamdată. Poate că practicianului Frost o să-i placă basmele lui.

Are un simţ al umorului foarte dezvoltat.

– Dacă Navigatorul nu ne foloseşte la nimic, pe cine mai strângem cu uşa?

Într-adevăr, pe cine? Nouădegete s-a dus. Bayaz însuşi stă pitit în palat, iar ucenicul lui o dată nu pleacă de lângă el. Jezal dan Luthar cel de odinioară, trebuie să recunoaştem, e acum prea departe ca să-l mai putem ajunge...

– Ce-ai zice de femeia aia?
Severard ridică privirea.
– Cine, curva aia cafenie?
– E tot în oraş, nu?
– Ultima oară, aşa am auzit.
– Atunci, urmăreşte-o şi vezi ce-nvârteşte.
Practicianul tăcu o clipă.
– Chiar trebuie?
– Ce, ţi-e frică?
Ridicându-şi masca, Severard se scărpină la nas.
– Pot să mă gândesc la alţi oameni pe care aş prefera să-i urmăresc.
– Viaţa constă într-o serie de lucruri pe care am prefera să nu le facem, replică Glokta, uitându-se în lungul coridorului, ca să se asigure că nu-i auzea nimeni. Mai trebuie şi să punem nişte întrebări despre Carmee dan Roth, presupusa mamă a actualului nostru rege.
– Ce fel de întrebări?
Glokta se aplecă spre Severard, pentru a-i şopti la ureche:
– Întrebări cum ar fi… chiar a născut un copil înainte să moară? Copilul ăla era într-adevăr rodul şalelor harnice ale Regelui Guslav? Este unul şi acelaşi cu omul pe care-l avem acum pe tron? Ştii tu ce fel de întrebări…
Întrebări care ne-ar putea aduce mari necazuri. Întrebări pe care unii oameni le-ar putea numi trădare. În fond, definiţia e de o flexibilitate notorie.
Masca lui Severard arăta la fel ca întotdeauna, dar pe restul feţei sale se citea limpede îngrijorarea.
– Eşti sigur că vrei să scormonim pe-acolo?
– Ce-ar fi să-l întrebi pe Arhilector dacă e sigur? Mie mi s-a părut destul de convins. Dacă ai probleme, cere-i lui Frost să te ajute.
– Dar… ce anume căutăm? Cum o să…
– Cum? şuieră Glokta. Dacă voiam să mă ocup eu de toate detaliile, n-aş fi avut nevoie de serviciile tale. Du-te-acolo şi fă-ţi treaba!

Când fusese tânăr şi frumos, ager şi promiţător, admirat şi invidiat, Glokta îşi petrecuse mult timp în tavernele din Adua. *Deşi nu-mi amintesc să fi decăzut vreodată atât de jos, nici chiar când eram cel mai prost dispus.*

Acum, abia dacă se simţea nelalocul lui, în timp ce şontâcăia printre meseni. Acolo, a fi schilod era o normă, iar el avea mai mulţi dinţi decât majoritatea celorlalţi. Aproape toţi aveau cicatrice nearătoase sau infirmităţi, ulceraţii şi negi care-ar fi făcut să roşească până şi o broască râioasă. Erau acolo oameni cu chipurile aspre precum crustele de pe o oală veche de gătit. Oameni care tremurau mai rău decât frunzele pe timp de furtună şi puţeau a pişat stătut o săptămână. Oameni părând în stare să taie beregata unui copil doar ca să-şi verifice tăişul cuţitului. O târfă beată stătea rezemată de un stâlp, într-o poziţie care nu l-ar fi putut excita nici pe cel mai disperat marinar. *Aceeaşi duhoare de bere acră şi deznădejde, transpiraţie îmbâcsită şi moarte timpurie, pe care mi-o amintesc din locurile celor mai destrăbălate excese ale mele. Doar că mai puternică.*

Într-un capăt al sălii cu miros viciat erau câteva separeuri, intrânduri boltite pline de umbre mizerabile şi beţivi şi mai mizerabili. *Şi pe cine te-ai putea aştepta să găseşti într-un asemenea decor?* Glokta îşi târşâi picioarele până în dreptul ultimului dintre ei.

– Ei, ei, ei… Nu m-aşteptam să te mai revăd în viaţă.

Nicomo Cosca arăta şi mai rău decât prima oară când îl întâlnise, dacă aşa ceva era posibil. Stătea tolănit lângă peretele clisos, cu mâinile atârnând şi capul căzut într-o parte, privindu-l printre pleoapele întredeschise pe Glokta cum se chinuia să se aşeze pe un scaun din faţa lui. Pielea-i arăta de o paloare leşioasă în lumina slabă a singurei lumânări nevolnice, avea pungi vinete sub ochi, iar peste faţa ascuţită şi ciupită de vărsat îi treceau umbre negricioase. Urticaria de pe gât i se agravase, urcând pe obraz ca iedera pe o ruină. *Cu un mic efort doar, ar putea să arate aproape la fel de bolnav ca mine.*

– Superior Glokta… scârţâi glasul aspru ca o scoarţă de copac al lui Cosca. Mă bucur că mi-ai primit mesajul. Ce onoare, să ne reîntâlnim, în ciuda oricăror aşteptări. Stăpânii dumitale nu ţi-au răsplătit eforturile din Sud luându-ţi gâtu', 'ai?

– Şi eu am fost la fel de surprins ca tine, dar nu, replică Glokta, adăugând în sinea sa: *Deşi încă mai e timp berechet.* Ce-a mai fost prin Dagoska după plecarea mea?

Styrianul îşi umflă obrajii supţi.

– Mare halima, dacă tot mă-ntrebi. O mulţime de morţi. O droaie de oameni înrobiţi. Aşa se-ntâmplă când vin gurkienii la cină, 'ai? Oameni buni care sfârşesc rău, şi nici ăia răi nu s-au

descurcat mult mai bine. Toţi au ajuns rău. N-a scăpat nici prietenul dumitale, generalul Vissbruck.

– Înţeleg că şi-a tăiat beregata.

Spre încântarea lacomă a publicului…

– Şi tu cum ai scăpat?

Colţul gurii lui Cosca se arcui, ca şi cum ar fi vrut să zâmbească, dar nu-l ţineau puterile.

– M-am travestit în slujnică şi am scăpat cu futaiu'.

– Ingenios…

Dar e mult mai probabil ca tu să fi fost ăla care le-a deschis gurkienilor porţile, în schimbul libertăţii. Mă întreb dacă nu cumva şi eu aş fi făcut la fel în locul tău. Probabil.

– Şi un mare noroc pentru amândoi.

– Se zice că norocul e femeie. Se simte atrasă de ăia care-o merită cel mai puţin.

– Aşa o fi…

Deşi se pare că eu nici nu merit, nici nu-s norocos.

– Cu siguranţă, e un mare noroc c-ai apărut în Adua tocmai acum. Situaţia e… tensionată.

Glokta auzi un fojgăit, şi un şobolan cât toate zilele se repezi afară de sub scaunul lui, oprindu-se o clipă în văzul tuturor. Cosca îşi înfipse o mână stângace sub haina plină de pete şi, când o scoase, prin aer fulgeră un cuţit. Se înfipse în podele, vibrând, la vreun pas, doi, de ţintă. Şobolanul mai stătu acolo un moment, ca pentru a-şi exprima dispreţul, apoi o tuli printre picioarele meselor şi ale scaunelor şi încălţările scâlciate ale muşteriilor.

Cosca îşi supse dinţii pătaţi, în timp ce ieşea împleticit din separeu ca să-şi ia înapoi arma.

– Ştii, cândva eram campion la aruncatul cuţitului.

– Toate femeile frumoase îmi sorbeau fiecare cuvânt, adăugă Glokta, sugându-şi şi el gingiile dezgolite. Vremurile se schimbă…

– Am auzit. Tot felu' de schimbări. Conducători noi înseamnă griji noi. Iar grijile-nseamnă afaceri, pentru noi ăştia din meseria mea.

– S-ar putea să am nevoie de talentele tale speciale, nu peste multă vreme.

– Nu pot să zic că te-aş refuza, răspunse Cosca, ridicând sticla şi vârându-şi limba prin gâtul ei, ca să lingă şi ultima picătură. Am punga goală ca un puţ secat. Aşa de goală, chiar, că nici nu

mai am pungă.

În privinţa asta, cel puţin, te pot ajuta. Glokta se asigură că nu erau observaţi, apoi aruncă un obiect pe tăblia aspră a mesei, privindu-l cum se rostogolea cu zgomot până în faţa lui Cosca. Mercenarul îl luă între degete şi-l apropie de flacăra lumânării, examinându-l cu un ochi injectat.

– Pare să fie un diamant.

– Poţi să te consideri angajat. Îndrăznesc să spun că ai putea găsi alţi câţiva inşi care gândesc la fel, ca să te ajute. Oameni de nădejde, care nu vorbesc aiurea şi nici nu pun întrebări. Nişte oameni de ispravă.

– Oameni de tot rahatu', adică?

Glokta zâmbi, arătându-şi golurile dintre dinţi.

– Mă rog. Cred că depinde de pe ce poziţie priveşti: a celui care angajează, sau a celui care îndeplineşte treaba.

– Că cam aşa... confirmă Cosca, lăsându-şi sticla goală să cadă pe podelele denivelate. Şi care-i treaba, Superior Glokta?

– Pentru moment, aşteptaţi doar, şi staţi la fereală.

Se apleacă în afara separeului, cu o strâmbătură, şi pocni din degete spre o chelneriţă posacă.

– Încă o sticlă din ce bea prietenul meu!

– Şi pe urmă?

– Sunt sigur c-o să vă găsim ceva de făcut, dădu din cap Glokta, după care se apleacă dureros înainte, peste masă, pentru a continua în şoaptă. Între noi fie vorba, am auzit un zvon cum că ar veni gurkienii.

Cosca tresări.

– Iar ăia? Trebuie musai să fim implicaţi? Nemernicii nu joacă după reguli. Dumnezeu, şi cinste, şi credinţă, adăugă el, cutremurat. Şi iar îmi vin dracii...

– Ei bine, oricine-ar bate la uşă, sunt sigur că putem organiza o ultimă redută eroică, împotriva tuturor sorţilor, fără speranţă de salvare.

Nici eu nu duc lipsă de duşmani, la urma urmei.

Ochii mercenarului luciră, când ospătăriţa trânti o sticlă plină pe masa vălurită, în faţa lui.

– Aha, cauze pierdute... Favoritele mele.

Veşmântul autorităţii

West stătea aşezat în cortul Lordului Mareşal şi privea în gol, fără speranţă. În ultimul an, abia dacă mai avusese vreo clipă de răgaz. Iar acum, dintr-odată, nu mai avea nimic altceva de făcut decât să aştepte. Îşi tot imagina că-l va vedea pe Burr intrând în cort şi mergând spre hărţi, cu pumnii strânşi la spate. Se tot aştepta să-i simtă prezenţa încurajatoare prin tabără, să-i audă glasul bubuitor chemând la ordine ofiţerii care o mai luau razna. Dar, desigur, aşa ceva n-avea să se mai întâmple. Nici acum, şi nici altă dată. Niciodată.

La stânga se aflau ofiţerii din statul major al generalului Kroy, toţi solemni şi siniştri în uniformele lor negre şi scrobite ca întotdeauna. În dreapta stăteau tolăniţi oamenii lui Poulder, cu nasturii de sus descheiaţi neglijent, într-un afront făţiş adus celorlalţi, umflându-se în pene ca nişte păuni care-şi desfac coada. Cei doi mari generali se priveau cu toată suspiciunea unor armate rivale pe câmpul de luptă, aşteptând edictul care avea să-l ridice pe unul în Consiliul Închis, pe culmile puterii, celuilalt spulberându-i speranţele pentru vecie. Edictul care urma să-l numească pe noul Rege al Uniunii şi pe noul său Lord Mareşal.

Acesta din urmă avea să fie Poulder sau Kroy, desigur, şi fiecare îşi anticipa glorioasa victorie finală asupra celuilalt. Între timp, armata, şi West mai cu seamă, stăteau paralizaţi. Neputincioşi. Departe spre nord, Copoiul şi ai lui, care salvaseră viaţa lui West în sălbăticie de-atâtea ori încât nici nu le mai ştia numărul, luptau fără îndoială pentru supravieţuire, aşteptând cu disperare un ajutor care n-avea să mai vină niciodată.

Pentru West, totul era ca şi cum ar fi asistat la propria lui înmormântare, iar majoritatea participanţilor erau duşmani care se strâmbau, rânjeau şi-şi dădeau aere. Urma să câştige Poulder sau Kroy, şi oricare ar fi fost, el era condamnat. Poulder îl ura cu patimă înflăcărată, iar Kroy, cu dispreţ îngheţat. Singura prăbuşire mai rapidă şi mai deplină decât a lui avea să fie cea a lui Poulder, sau a lui Kroy – a oricăruia dintre ei era în cele din urmă trecut cu vederea de către Consiliul Închis.

De afară se auzi vag zarvă, şi toate capetele se întoarseră imediat spre intrare. Nişte paşi se apropiară de cort, făcându-i pe câţiva ofiţeri să se ridice de pe scaune, neliniştiţi. Latura intrării

fu împinsă deoparte şi Cavalerul Vestitor dădu buzna înăuntru, cu decoraţiile zornăind. Era peste măsură de înalt, cu aripile coifului aproape găurind tavanul cortului, când se îndreptă de spate. Pe umărul împlătoşat avea agăţată o taşcă de piele, marcată cu soarele auriu al Uniunii. West îşi aţinti ochii asupra ei, ţinându-şi respiraţia.

– Prezintă-ţi mesajul, îi ceru Kroy, întinzând mâna.

– Mie să mi-l prezinţi! se răsti Poulder.

Cei doi se dondăneau fără pic de demnitate, în timp ce Cavalerul Vestitor îi privea încruntat, nepăsător.

– Colonelul West este prezent? întrebă el cu voce gravă, răsunătoare.

Toate capetele, şi mai ales cele ale lui Poulder şi Kroy, se întoarseră.

West se pomeni ridicându-se de pe scaun, ezitant.

– Ăă… eu sunt West.

Cavalerul Vestitor trecu indiferent pe lângă generalul Kroy, înaintând spre West, într-un clănţănit de pinteni. Îşi deschise tolba cu depeşe, scoase un sul de pergament şi îl ridică.

– Din porunca regelui.

Ironia finală din imprevizibila carieră a lui West, după câte se părea, era aceea că el avea să fie cel ce anunţa numele omului care peste câteva momente avea să-l dezonoreze, concediindu-l. Dar, dacă tot îi era sortit să cadă cu pieptu-n sabie, orice amânare n-ar fi făcut decât să sporească durerea. Luă pergamentul din mâna înmănuşată a Cavalerului Vestitor şi rupse sigiliul masiv. Îl desfăşură pe jumătate, dând la iveală un paragraf scris caligrafic. Toţi cei din cort îşi ţinură respiraţia când începu să citească.

Deodată, lui West îi scăpă un chicotit neîncrezător. Chiar dacă atmosfera era încordată ca într-o judecătorie înaintea sentinţei, nu se putea stăpâni. Fu nevoit să mai citească de două ori prima parte, ca s-o priceapă cât de cât.

– Ce-i aşa de amuzant? întrebă sever Kroy.

– Consiliul Deschis l-a ales pe Jezal dan Luthar ca nou Rege al Uniunii, cunoscut de-acum încolo ca Jezal Întâiul.

Fu nevoit să-şi înăbuşe din nou râsul, deşi gluma – dacă era o glumă – n-avea pic de haz.

– Luthar? repetă cineva. Cine naiba-i Luthar?

– Băiatul ăla care a câştigat Turnirul?

Într-un fel, totul era îngrozitor de potrivit. Jezal se purtase

dintotdeauna ca şi cum s-ar fi crezut mai bun decât toţi ceilalţi. Acum, după câte se părea, chiar devenise. Dar toată această situaţie, oricât ar fi fost de surprinzătoare, nu avea decât o importanţă secundară.

– Cine-i noul Lord Mareşal? mârâi Kroy, şi ofiţerii din ambele grupuri, de-acum cu toţii în picioare, se apropiară, formând un semicerc încordat.

West trase adânc aer în piept, adunându-şi curajul ca un copil care se pregăteşte să sară într-un heleşteu rece ca gheaţa. Desfăcu sulul, parcurgând repede cu privirea şi partea a doua a textului. Se încruntă. Nicăieri nu apăreau numele lui Poulder şi Kroy. Citi din nou, mai atent. Şi deodată, simţi că i se înmuiau genunchii.

– Pe cine-l numeşte? aproape că zbieră Kroy.

Deşi deschise gura, West nu-şi putu găsi cuvintele. Întinse scrisoarea, iar Poulder i-o smulse din mână, în timp ce Kroy se chinuia zadarnic să privească peste umărul lui.

– Nu… şopti Poulder, când citi până la capăt.

Kroy îi smulse depeşa şi o parcurse rapid cu privirea.

– Trebuie să fie o greşeală!

Cavalerul Vestitor, însă, nu era de aceeaşi părere.

– Consiliul Închis nu are obiceiul să facă greşeli. Aţi primit ordinele regelui!

După care se întoarse spre West, cu o plecăciune.

– Domnule Lord Mareşal, îngăduiţi-mi să-mi iau rămas-bun.

Cei mai buni şi mai strălucitori ofiţeri ai armatei se holbau la el, cu gurile căscate. West abia dacă reuşi să se bâlbâie:

– Ăă… da… Da, desigur.

O oră mai târziu, cortul era gol. West stătea singur la pupitrul de scris al lui Burr, aranjând la nesfârşit, cu nervozitate, călimara, tocul, hârtiile şi, mai ales, scrisoarea cea mare pe care o pecetluise cu un cocoloş de ceară roşie. Se uita la ea încruntat, ridica ochii spre hărţile prinse pe scânduri, revenea cu privirea la propriile-i mâini depuse pe blatul de piele zgâriată, încercând să înţeleagă ce naiba se întâmplase.

Din câte putea să-şi dea seama, fusese promovat dintr-odată într-una dintre cele mai înalte funcţii ale Uniunii. Lord Mareşal West. Cu posibila excepţie a lui Bethod însuşi, era cel mai puternic om din acea parte a Mării Circulare. Poulder şi Kroy erau de-acum încolo obligaţi să i se adreseze cu „domnule”. Avea un

scaun în Consiliul Închis. El! Collem West! Un om de rând, care toată viaţa fusese dispreţuit, bruscat, privit de sus. Cum se putuse întâmpla una ca asta? Nu pe merit, cu siguranţă. Nu în urma vreunei acţiuni sau non-acţiuni din partea lui. Din pură întâmplare. O prietenie întâmplătoare cu un om care, în multe privinţe, nu-i plăcea prea mult, şi din partea căruia în niciun caz nu se aşteptase vreodată să-i facă favoruri. Un om care, printr-o lovitură norocoasă care nu putea fi descrisă decât ca un miracol, urcase acum pe tronul Uniunii.

Râsul său neîncrezător nu dură mult. În minte i se forma o imagine cum nu se poate mai neplăcută. Prinţul Ladisla, zăcând undeva în sălbăticie, cu capul zdrobit, pe jumătate gol şi neîngropat de nimeni. West înghiţi un nod. Dacă nu era el, acum Ladisla ar fi fost rege, iar el ar fi spălat latrine în loc de a se pregăti să preia comanda armatei. Începea să-l doară capul şi-şi masă nervos tâmplele. Poate că totuşi jucase şi el un rol crucial în propria lui avansare, la urma urmei.

Pânza cortului foşni, când Pike intră cu ruina lui de zâmbet stins.

– E aici generalul Kroy.

– Lasă-l să asude un moment.

Dar cel pe care-l treceau sudorile era West însuşi. Îşi frecă palmele umede şi-şi netezi vestonul uniformei, cu însemnele de colonel abia tăiate de pe umeri. Trebuia să pară absolut stăpân pe sine, fără niciun efort, la fel cum arătase întotdeauna Mareşalul Burr. La fel cum arătase şi Mareşalul Varuz, în pustiurile uscate din Gurkhul. Trebuia să-i strivească pe Poulder şi Kroy cât avea ocazia. Dacă n-o făcea acum, avea să rămână pentru totdeauna la discreţia lor. O ciozvârtă de carne sfâşiată între doi câini furioşi. Fără tragere de inimă, luă scrisoarea şi i-o întinse lui Pike.

– N-am putea să-i spânzurăm pe amândoi şi gata, domnule? întrebă fostul condamnat, în timp ce o lua.

– Numai de-am putea… Dar fără ei nu ne descurcăm, oricâte necazuri ne-ar pricinui. Un nou Rege, un nou Lord Mareşal, amândoi fiind nişte oameni de care n-a auzit aproape nimeni, niciodată. Soldaţii au nevoie de conducători pe care-i cunosc.

Inspiră prelung pe nas, umflându-şi pieptul. Fiecare om trebuia să-şi joace rolul, atâta tot. Slobozi aerul, şuierător.

– Introdu-l pe generalul Kroy, te rog.

– Am înţeles.

Pike deschise intrarea cortului şi mugi:

– General Kroy!

Uniforma neagră a lui Kroy, cu frunzuliţe aurii brodate pe guler, fusese atât de ţeapăn scrobită, încât era de mirare că mai putea să se mişte în ea. Se îndreptă de spate şi rămase nemişcat, cu ochii fixaţi undeva în apropiere. Poziţia de salut era impecabilă, cu fiecare parte a trupului la locul ei, şi totuşi reuşea cumva să-şi manifeste vizibil dispreţul şi dezamăgirea.

– Permiteţi-mi ca mai întâi să vă prezint felicitările mele, scrâşni el, Domnule Lord Mareşal.

– Mulţumesc, generale. Frumos spus.

– O avansare considerabilă, pentru un om atât de tânăr, atât de lipsit de experienţă…

– Sunt militar profesionist de vreo doisprezece ani şi am luptat în două războaie şi mai multe bătălii. Se pare că Maiestatea Sa Regele mă consideră îndeajuns de călit.

Kroy îşi drese glasul.

– Fireşte, Domnule Lord Mareşal. Dar sunteţi proaspăt la comanda supremă. După părerea mea, ar fi înţelept să cereţi asistenţa unui om cu mai multă experienţă.

– Sunt întru totul de acord cu dumneata.

Sprânceana lui Kroy se înălţă cu o câtime.

– Mă bucur să aud.

– Omul acela ar trebui să fie, fără nici cea mai mică îndoială, generalul Poulder.

Spre lauda lui, Kroy nici nu se clinti. Numai din nas îi răsună un smârcâit uşor. Era singurul semn, West nu se îndoia, al deznădejdii lui fără margini. Când intrase, era deja rănit. Acum agoniza. Cel mai potrivit moment ca să înfigă cuţitul până la plăsele.

– Întotdeauna am admirat enorm atitudinea generalului Poulder faţă de militărie. Îndrăzneala lui. Vigoarea. După părerea mea, reprezintă însăşi definiţia a ceea ce ar trebui să fie un ofiţer.

– Întocmai, şuieră Kroy, printre dinţi.

– Îi urmez sfaturile în multe privinţe. Nu există decât un singur subiect important asupra căruia avem opinii diferite.

– Aşa…?

– Dumneata, generale Kroy.

Chipul lui Kroy dobândise culoarea unei găini jumulite, orice urmă de dispreţ fiind înlocuită pe loc de o undă vizibilă de

groază.

– Poulder era de părere că ar trebui să fii concediat pe loc. Eu am propus să-ţi mai dăm o şansă. Sergent Pike?

– Ordonaţi, zise fostul deţinut, făcând un pas vioi înainte cu scrisoarea în mână.

West o luă şi i-o arătă generalului.

– Aceasta este o scrisoare către rege. Încep prin a-i reaminti de frumoşii ani când am servit împreună în Adua. În continuare, expun în detaliu motivele concedierii dumitale imediate şi dezonorante. Încăpăţânarea dumitale incorijibilă, generale Kroy. Tendinţa de a-ţi însuşi merite ale altora. Inflexibilitatea cinică. Refuzul de a colabora cu alţi ofiţeri, împins până la insubordonare.

Dacă păruse imposibil ca faţa lui Kroy să devină şi mai palidă şi abătută, acum reuşea s-o facă, statornic, cu privirea spre hârtia împăturită.

– Sper din toată inima că nu va trebui s-o trimit. Dar o voi face la cea mai mică provocare faţă de mine sau de generalul Poulder. Ai înţeles?

Kroy părea să bâjbâie după cuvinte.

– Am înţeles perfect… horcăi el într-un târziu, Domnule Lord Mareşal.

– Excelent. Am amânat extrem de mult să pornim spre joncţiunea cu aliaţii noştri nordici şi nu suport să ajung cu întârziere la o întâlnire. Îţi vei transfera cavaleria sub comanda mea, pentru moment. O voi conduce spre nord, împreună cu generalul Poulder, pe urmele lui Bethod.

– Şi eu, domnule?

– Pe coline, mai sus de noi, au mai rămas câţiva nordici. Sarcina dumitale va fi să-i înlături şi să eliberezi drumul spre Carleon, dându-le inamicilor impresia că efectivele noastre principale s-au deplasat către nord. Dacă misiunea asta îţi reuşeşte, poate voi fi dispus să-ţi mai încredinţez şi altele. Vei face aranjamentele până mâine, înainte de crăpatul zorilor.

Kroy deschise gura, ca pentru a se plânge de misiunea imposibilă.

– Mai ai ceva de adăugat?

Într-o clipă, generalul se răzgândi.

– Nu, domnule. Înainte de crăpatul zorilor, fireşte.

Şi reuşi chiar să afişeze o expresie vag asemănătoare cu un zâmbet forţat.

West nu trebuia să facă un efort prea mare ca să zâmbească la rândul lui.

– Mă bucur că îmbrăţişezi această şansă de a te reabilita, generale. Eşti liber.

Kroy luă din nou poziţia drepţi, se răsuci pe călcâie, se împiedică de sabie şi ieşi împleticit din cort.

Lui West îi bubuia capul. Respiră adânc. Nimic nu-şi dorea mai mult decât să se întindă pentru câteva momente, dar nu avea timp. Îşi netezi iar vestonul uniformei. Dacă supravieţuise acelei călătorii de coşmar spre nord, prin zăpadă, putea să scape cu bine şi acum.

– Cheamă-l pe generalul Poulder.

Poulder intră în cort cu pas ţanţoş, de parcă ar fi fost la el acasă, şi luă imediat o teatrală poziţie de drepţi, salutând la fel de flamboaiant pe cât de rigid fusese Kroy.

– Domnule Lord Mareşal West, aş dori să vă comunic cele mai sincere felicitări pentru neaşteptata dumneavoastră avansare.

Zâmbea neconvingător, dar West nu-i întoarse surâsul. Îl privea încruntat, ca şi cum Poulder ar fi reprezentat o problemă căreia îi căuta cu dificultate soluţia. Stătu astfel un timp, fără să spună nimic. Ochii generalului începură să săgeteze nervos prin toate cotloanele cortului. Tuşi, cu un aer de scuză.

– Îmi permiteţi să vă întreb, Domnule Lord Mareşal, ce aţi avut de discutat cu generalul Kroy?

– Păi, tot felul de lucruri, răspunse West, păstrându-şi expresia împietrită. Respectul meu pentru generalul Kroy, în toate privinţele de natură militară, este nemărginit. Semănăm foarte mult. Precizia lui. Atenţia lui faţă de detalii. După părerea mea, este definiţia vie a tot ceea ce ar trebui să fie un soldat.

– E un ofiţer cum nu se poate mai competent, reuşi Poulder să şuiere.

– Aşa este. Eu am fost promovat cu mare repeziciune în funcţia de acum şi consider că am nevoie de un veteran, un om cu cât mai multă experienţă, care să… să-mi fie mentor, dacă vrei, acum când Mareşalul Burr nu mai e. Generalul Kroy a fost atât de bun să-mi accepte sugestia în acest sens.

– Serios? murmură Poulder, pe a cărui frunte se forma o peliculă de sudoare.

– A făcut mai multe propuneri excelente pe care le pun deja în practică. Numai asupra unui singur lucru n-am putut cădea de acord.

Îşi împreună vârfurile degetelor pe birou, în faţa lui, privindu-l sever pe Poulder pe deasupra lor.

– Lucrul acela erai dumneata, generale Poulder.

– Eu, Domnule Lord Mareşal?

– Kroy a insistat pentru concedierea dumitale imediată.

Chipul cărnos al lui Poulder se făcea tot mai trandafiriu, văzând cu ochii.

– Am decis, totuşi, să-ţi acord o ultimă şansă.

Şi luă aceeaşi hârtie pe care i-o arătase şi lui Kroy.

– Aceasta este o scrisoare către rege. Încep prin a-i mulţumi pentru avansare, apoi mă interesez cum stă cu sănătatea, şi-i amintesc de strânsa noastră prietenie personală. În continuare, expun amănunţit motivele căderii dumitale în dizgraţie. Aroganţa asta neelegantă, generale Poulder. Tendinţa de a-ţi aroga meritele altora. Refuzul de a îndeplini ordinele. Incapacitatea încăpăţânată de a colabora cu alţi ofiţeri. Sper din tot sufletul că nu va trebui s-o trimit niciodată. Dar o voi face la cea mai mică provocare. Cea mai mică provocare la adresa mea sau a generalului Kroy, m-ai înţeles?

Poulder înghiţi în sec, cu toată faţa sa rumenă sclipind de transpiraţie.

– Da, Domnule Lord Mareşal.

– Bun. Îi încredinţez generalului Kroy misiunea de a obţine controlul asupra colinelor dintre noi şi Carleon. Dumneata, până te vei dovedi demn de o comandă separată, ai să rămâi cu mine. Vreau să ai divizia gata de plecare spre nord înainte de crăpatul zorilor, cu cele mai rapide unităţi în avangardă. Aliaţii noştri nordici se bizuie pe noi şi n-am de gând să-i dezamăgesc. Cum se luminează de ziuă, generale, şi cu cea mai mare viteză.

– Cu cea mai mare viteză, desigur. Vă puteţi baza pe mine… domnule.

– Sper, în ciuda rezervelor mele. Fiecare om trebuie să-şi joace rolul, generale Poulder. Fiecare om.

Poulder clipi, îşi mişcă gura, se întoarse pe jumătate să plece, îşi aminti cu întârziere să salute, apoi ieşi din cort. West privi pânza care se mişca uşor în adierea de-afară, apoi oftă, mototoli scrisoarea în pumn şi o aruncă într-un colţ. De fapt, nu era decât o coală albă de hârtie.

Pike îşi înălţă o sprânceană rozalie, aproape spână.

– Frumos lucrat, domnule, dacă-mi daţi voie să spun. Nici chiar în lagăre n-am văzut minciuni mai iscusite.

– Mulţumesc, sergent. Acum, că am preluat comanda, descopăr că începe să-mi placă. Tatăl meu m-a prevenit întotdeauna împotriva neadevărurilor, dar, între noi fie vorba, era un om de tot rahatul, un laş şi un ratat. Dac-ar fi acum aici, l-aş scuipa în faţă.

Se ridică şi trecu în faţa hărţii lucrate la cea mai largă scară, cu mâinile la spate. Exact la fel cum ar fi făcut Mareşalul Burr, îşi dădu el seama. Începu să examineze pata ca o mânjitură făcută cu degetul murdar, în locul unde, în munţi, Crummock-i-Phail indicase că se afla fortăreaţa. Trasă ruta până în actuala poziţie a armatei uniunii, departe în sud, şi se încruntă. Îi venea greu să creadă că un cartograf al Uniunii venise vreodată pe teren ca să studieze cu ochii lui detaliile, iar formele ostentative ale colinelor şi râurilor aveau un aer neîndoielnic de prefăcătorie.

– Cât credeţi că ne va lua ca să ajungem până acolo, domnule? întrebă Pike.

– Imposibil de spus…

Chiar dacă ar fi pornit imediat, ceea ce era improbabil. Chiar şi dacă Poulder făcea ce-i spusese, lucru de două ori mai improbabil. Chiar şi dacă harta era măcar pe jumătate corectă – şi ştia că nici vorbă de aşa ceva. Clătină din cap, posomorât.

– Imposibil de spus.

Prima zi

La răsărit, cerul părea cuprins de flăcări. Fâşii prelungi de nori trandafirii şi fâşii la fel de lungi de nori negri se întindeau peste albastrul pal, deasupra formelor noduroase şi zimţate ca un cuţit de măcelărie ale munţilor cenuşii, ceţoşi. Cerul de la apus încă mai arăta ca o masă de fier închis la culoare – rece şi ostil.

– Frumoasă zi se-anunţă, comentă Crummock.

– Mda, făcu Logen, deşi nu era sigur că avea să fie aşa.

– Ei, dacă Bethod nu se-arată, şi nu omorâm nimica, măcar ai tăi au făcut minuni pentru zidul meu, mm?

Era uimitor cât de bine şi cât de repede putea un om cârpi un zid, când se prea putea ca acea grămadă de pietre să-i salveze viaţa. În doar câteva zile, peticiseră şi tencuiseră toată zidăria, tăind şi cea mai mare parte din iederă. Din fort, unde terenul era mult mai înalt, nu arăta prea înfricoşător. De afară, era înaltă cât trei oameni, între sol şi pasarelă. Ridicaseră parapetul până la nivelul gâtului, lăsând multe spaţii libere pe unde să tragă cu arcurile şi să arunce pietre. În faţă săpaseră un şanţ acceptabil, înfigând în el ţepe ascuţite.

Încă mai săpau, la stânga, unde zidul întâlnea peretele stâncos şi era mai uşor de escaladat. Aceea era porţiunea lui Dow, iar Logen îl auzea strigând la băieţii lui, peste zgomotul hârleţelor:

– Săpaţi, săpaţi, putorile dracu'! N-o să mă las io omorât pentru lenea voastră! Puneţi osu' la treabă, amărâţilor!

Şi tot aşa, cât era ziua de lungă. Era şi ăsta un mod de a face omul să muncească, reflecta Logen.

Săpaseră şanţul deosebit de adânc chiar în faţa vechii porţi. Aşa, li se amintea tuturor că nu exista niciun plan de plecare. Dar tot era locul cel mai expus, şi se vedea cu ochiul liber. Acolo avea să stea Logen, dacă Bethod îşi făcea apariţia. Chiar în mijloc, pe porţiunea de perete a lui Fior. Acesta stătea deasupra arcadei, nu departe de Logen şi Crummock, cu pletele fluturate de vânt, arătând nişte crăpături care trebuiau să fie astupate.

– Arată bine zidul! strigă la el Logen.

Fior întoarse capul, îşi mişcă gura, apoi scuipă peste umăr.

– Mhm, mârâi el, şi nu-l mai băgă în seamă.

Crummock se aplecă să-i spună, mai încet:

– Dacă se lasă cu bătaie, va trebui să-ţi păzeşti spatele, Sângerosule-Nouă.

– Şi eu cred.

În toiul luptei, apăreau prilejurile cele mai potrivite pentru a-ţi încheia socotelile cu un om din tabăra ta. La sfârşit, nimeni nu se uita prea atent să vadă dacă morţii fuseseră loviţi din faţă sau din spate. Toţi erau prea ocupaţi să se tânguiască din cauza rănilor, să sape gropi sau să fugă. Logen îl privi lung pe deleanul cel înalt.

– Va trebui să fiu atent la mulţi, dacă ajungem să luptăm. Şi nu suntem aşa de prieteni încât să nu fii şi tu unul dintre ei.

– Asemenea, răspunse Crummock, rânjind cu toată faţa sa bărboasă. Amândoi avem reputaţia că nu ne prea pasă cine-o încasează, odată ce ne luăm la omor. Da’ asta nu-i rău. Prea multă încredere face oamenii să se lase pe tânjală.

– Prea multă încredere?

Trecuse ceva vreme de când Logen avusese în jur şi altceva decât duşmani. Arătă cu degetul mare spre turn.

– Mă duc sus, să-ntreb dacă au văzut ceva.

– Sper c-au văzut! afirmă Crummock, frecându-şi palmele grase. Nădăjduiesc ca nemernicul ăla să vină azi!

Logen sări jos de pe zid şi traversă fortul, dacă se putea numi aşa, printre carli şi deleni care stăteau în grupuri, mâncând, vorbind sau curăţindu-şi armele. Câţiva, care fuseseră de gardă în timpul nopţii, dormeau înveliţi în pături. Ocoli ţarcul unde erau adunate oile, mult mai puţine decât la început. Trecu şi pe lângă fierăria improvizată de lângă hambarul de piatră, unde doi oameni mânjiţi de funingine mânuiau foalele, iar altul turna metal topit în forme pentru vârfuri de săgeţi. Aveau nevoie de-al naibii de multe, dacă Bethod voia să le facă o vizită. Ajunse la treptele înguste tăiate în stâncă şi le urcă două câte două, până în vârful turnului.

Acolo, pe acea poliţă lipită de munte, se aflau grămezi mari de bolovani pentru aruncat şi şase butoaie pline până sus cu săgeţi. Cei mai buni arcaşi stăteau lângă parapetele proaspăt tencuite, oamenii cu cei mai ageri ochi şi cele mai sensibile urechi, uitându-se după Bethod. Logen îl văzu pe Copoi printre ceilalţi, cu Ursuzul de-o parte şi Tul de cealaltă.

– Şefule!

Încă era nevoit să zâmbească atunci când îi spunea astfel. Pe vremuri, lucrurile stătuseră invers, dar aşa mergea mult mai

bine, după părerea lui. Cel puţin, nimeni nu tremura de frică tot timpul. Cel puţin, nu de frica propriului lor şef.

– Vezi ceva?

Copoiul întoarse capul, zâmbind, şi-i oferi o ploscă.

– Multe, s-ar zice.

– Mhm, făcu şi Ursuzul.

Între timp, soarele ajunsese deasupra munţilor, străpungând norii cu dâre luminoase care devorau umbrele de pe pământul pietros şi risipeau ceţurile dimineţii. Cele două piscuri se înălţau de-o parte şi de alta, măreţe şi nepăsătoare, mânjite cu verdele gălbui al ierbii şi ferigilor, printre care răzbeau fâşii de stâncă golaşă. Jos, valea era pustie şi tăcută, presărată cu tufe ghimpoase şi pâlcuri de copaci pitici, străbătută de albiile pâraielor secate. Era la fel de goală ca în ajun sau ca în urmă cu două zile. Ca în tot timpul de când veniseră acolo.

Îi amintea lui Logen de tinereţile lui, când urca în Locurile-Nalte singur. Umbla pe-acolo câteva zile la rând, încercându-şi puterile contra munţilor. Înainte ca toată lumea să fi auzit de numele lui. Înainte de a se căsători, de a avea copii, şi înainte ca soţia şi copiii lui să se-ntoarcă în ţărână. Văile fericite ale trecutului. Trase prelung în piept o gură lacomă de aer rece şi tare, apoi îl suflă.

– E un loc cu vedere minunată, de acord, dar întrebam dacă aţi văzut vreun semn al vechiului nostru prieten.

– Adică Bethod, Regele de drept al nordicilor? Nu, nici urmă de el. Nici fir de păr.

Tul clătină din capul său mare.

– Dacă era să vină, m-aş fi aşteptat ca de-acum să se zărească ceva.

Logen îşi clăti gura cu apă şi o scuipă peste marginea turnului, privind-o cum cădea pe pietre, departe jos.

– Poate n-a pus botu'.

Îşi dădea seama şi de partea bună a absenţei lui Bethod. Răzbunarea e o idee destul de atrăgătoare, de la distanţă, dar de-aproape nu mai arată atât de plăcut. Mai ales când eşti în inferioritate de unu la zece şi n-ai unde să fugi.

– Nu l-o fi pus… spuse şi Copoiul, pe un ton nostalgic. Cum e zidul?

– În regulă, atâta vreme cât n-au să aducă şi ceva ca o scară cu ei. Cât crezi că mai avem de aşteptat, înainte să…

– Hmm… mârâi Ursuzul, arătând cu degetul său lung în josul

văii.

Logen văzu o mişcare, departe, jos. Şi încă una. Înghiţi în sec. Vreo doi oameni, poate, furişându-se printre bolovani ca gândacii prin pietriş. Îi simţi pe toţi cei din jur încordându-se, le auzi murmurele.

– Căcat, şuieră el.

Se uită într-o parte, la Copoi, iar acesta îl privi la rândul lui.

– Se pare că planul lui Crummock a mers.

– Aşa s-ar zice. Măcar pân-acolo că l-a făcut pe Bethod să ne urmeze.

– Mda. Ce urmează e partea şmecheroasă.

Partea care, mai mult decât probabil, avea să-i coste pe toţi viaţa, dar Logen ştia că toţi se gândeau la acelaşi lucru şi fără ca el să scoată o vorbă.

– Acum, să sperăm doar că Uniunea se ţine de cuvânt, spuse Copoiul.

– Să sperăm.

Logen încercă să zâmbească, dar nu-i reuşi prea bine. Speranţele lui rareori aveau sorţi de împlinire.

Odată ce începuseră să vină, valea se umpluse repede, chiar sub ochii Copoiului. Ordonat şi frumos, aşa cum proceda Bethod întotdeauna. Drapelele au fost instalate între cei doi pereţi stâncoşi, la o distanţă cât trei zboruri de săgeată, iar carlii şi thrallii stăteau înghesuiţi în jurul lor, toţi cu privirile spre zid. Soarele ajunsese în înaltul cerului albastru, doar cu câteva zdrenţe de nori care să mai facă umbră, şi toată acea masă de oţel scânteia şi fulgera ca marea în lumina lunii.

Se găseau acolo toate blazoanele, cei mai buni luptători ai lui Bethod, de pe vremuri – Coastealbe, Goring, Palid-ca-Zăpada, Oscior. Mai erau şi altele – flamuri ascuţite şi zdrenţuite, de dincolo de Crinna. Oameni sălbatici, care încheiaseră târguri necurate şi sângeroase cu Bethod. Copoiul îi auzea chiuind şi strigându-se între ei, cu nişte sunete ciudate, ca ale fiarelor sălbatice.

O adunătură grozavă, una peste alta, iar mirosul fricii şi al îndoielii se simţea gros ca supa, sus pe zid. Multe arme erau atinse de degete încordate, perechi-perechi de buze erau roase nervos. Copoiul se străduia să-şi păstreze chipul dur şi nepăsător, aşa cum ar fi făcut Treicopaci. Aşa cum se cade să facă un şef. Oricât de neascultători i-ar fi genunchii.

– Acuma câţi socoţi c-or fi? vru să ştie Logen.

Copoiul îşi plimbă privirea peste ei, gânditor.

– Opt mii, aş zice – sau zece, poate…?

O scurtă pauză.

– Cam aşa mă gândeam şi eu.

– Mult mai mulţi decât noi, oricum, continuă Copoiul, vorbind în şoaptă.

– Mda. Dar în luptă nu înving întotdeauna taberele cele mai numeroase.

– Sigur că nu, confirmă Copoiul, după care îşi mişcă buzele în gol, privindu-i pe toţi cei din jur. Doar de cele mai multe ori.

Departe, jos, se întâmplau multe: cazmale luceau, un şanţ şi un val de pământ prindeau contur, de-a curmezişul văii, în faţa forţelor inamice.

– S-au apucat şi ei de săpat, mormăi Dow.

– Bethod a fost dintotdeauna om serios, confirmă Copoiul. Nu se grăbeşte. Face totul cum trebuie.

Logen dădu din cap.

– Vrea să se asigure că nici unul dintre noi nu scapă.

Din spate se auzi râsul lui Crummock.

– Şi când colo, noi numai să scăpăm de-aici nu ne gândim, mm?

Acum se ridica şi steagul lui Bethod, spre liniile din spate, dar dominându-le totuşi pe celelalte. Mare şi uriaş, un cerc roşu pe fond negru. Copoiul se încruntă, privindu-l cum flutura în vânt. Îşi amintea că-l văzuse în Englia, cu câteva luni în urmă. Pe vremea când Treicopaci încă mai trăia, şi Cathil de asemenea. Îşi plimbă limba prin gura podidită de acreală.

– Regele nordicilor de căcat, mormăi el.

Din prima linie, unde săpau, se desprinseră câţiva oameni, pornind spre zid. Cinci la număr, toţi în armură completă, cel din frunte cu braţele desfăcute larg.

– E timpul să dăm din gură, murmură Dow şi scuipă în şanţ.

Cei cinci veniră până aproape, în faţa porţii cârpite, cu cămăşile de zale lucind mat în soarele puternic. Primul dintre ei avea plete albe şi albeaţă pe un ochi, aşa că era lesne de ţinut minte. Hansul Ochi-Alb. Arăta mai bătrân decât ultima oară, dar asta nu era valabil pentru toţi? El îi ceruse lui Treicopaci să se predea, la Uffrith, şi i se răspunsese să se care. La Heonan, se alesese cu rahat turnat peste el. Îi provocase la duel pe Dow cel Negru, pe Tul Duru şi pe Harding Ursuzul. Se duelase cu

campionul lui Bethod. Se duelase şi cu Sângerosul-Nouă. De multe ori vorbise în numele lui Bethod şi turnase o droaie de minciuni.

– Ăla de-acolo nu-i Hansul Ochi-de-Căcat? se hlizi Dow cel Negru. Ia zi, i-o mai sugi lui Bethod, sau te-ai săturat?

Bătrânul războinic rânji în sus spre ei.

– Omu' tre' să-şi hrănească familia cumva, nu, şi orice sculă are cam acelaşi gust ca ălelante, dacă vreţi să ştiţi. Şi să nu vă prefaceţi că pân-acu' n-aţi gustat şi voi sărat!

Avea oarecum dreptate, Copoiul trebuia să recunoască. În fond, cu toţii luptaseră pentru Bethod.

– De ce-ai venit, Hansul? strigă el. Bethod vrea să ni se predea, este?

– Aşa aţi fi crezut, la ce puţini oameni are, da' nu de-asta-s aici. E gata de luptă, ca-ntotdeauna, da' io le am mai mult cu vorba decât cu lupta şi l-am convins să vă dea la toţi o şansă. Am doi fii acolo, jos, cu ceilalţii, şi ziceţi c-oi fi egoist, da' prefer să nu păţească nimic. Sper că poate-o rezolvăm cu vorba.

– N-aş prea crede, strigă Copoiul, da' poţi să faci o-ncercare, dacă ţii morţiş, că azi tot n-am alte treburi mai importante!

– Atunci, uite care-i treaba! Bethod nu prea vrea să-şi piardă vremea şi să asude, şi să verse sânge, căţărându-se pe căcăţişul vostru de zid. E ocupat să rezolve treaba cu sudicii. Nici nu merită să mă obosesc explicându-vă în ce ananghie aţi intrat. Suntem de zece ori mai mulţi, aş socoti. Cu mult mai mulţi, şi voi n-aveţi nicio ieşire. Bethod zice că oricine vrea să se predea acum va fi lăsat să plece. Nu trebuie decât să depună armele.

– Şi după aia capu', nu? lătră Dow.

Hansul trase adânc aer în piept, ca şi cum nici nu s-ar fi aşteptat să fie crezut.

– Bethod zice că oricare vrea poate să plece. Şi-a dat cuvântul.

– Mă piş pe cuvântu' lui! se răsti Dow, iar cei de pe ziduri huiduiră şi scuipară a încuviinţare. Crezi că nu l-am mai văzut cum şi-l calcă, de zece ori pân-acu'? Eu, la viaţa mea, m-am căcat de mult mai multe ori!

– Minciuni, bine'nţeles, chicoti Crummock, da' aşa-i tradiţia, nu? Să turnăm niscaiva gogoşi, până ne-apucăm de treaba a grea. Ne-am simţi şi jigniţi, dacă n-ar încerca măcar. Oricine, a zis? strigă el spre cei de jos. Şi cum ar fi Crummock-i-Phail, el poa' să plece liber? Da' cu Sângerosul-Nouă cum ar fi?

La auzul acestui nume, lui Hansul îi căzu faţa.

– Vasăzică e adevărat? Nouădegete e acolo, da?

Copoiul îl simţi pe Logen venind lângă el, ca să se arate pe perete. Ochi-Alb se făcu palid, iar umerii i se înmuiară.

– Ei, îl auzi Copoiul spunând mai încet, trebuie să curgă sânge, deci.

Logen se rezemă alene de parapet, aruncând o privire spre Hansul şi carlii lui. Privirea aceea flămândă şi goală, ca şi cum ar fi ales prima oaie din turmă pe care s-o taie.

– Poţi să-i spui lui Bethod că vom ieşi.

Făcu o pauză.

– După ce v-am omorât dracu' pe toţi.

Un val de hohote străbătu zidul, în timp ce oamenii strigau şi-şi agitau armele prin aer. Nu prea rosteau cuvinte comice, ci mai degrabă crude, adică tot ceea ce era nevoie să se audă, după părerea Copoiului. O cale potrivită de a-şi alunga teama, pentru moment. Până şi el reuşi să zâmbească, deşi doar cu jumătate de gură.

Ochi-Alb stătea jos, în faţa porţii şubrede, aşteptând ca flăcăii să se liniştească.

– Am auzit că acum tu eşti şefu' adunăturii ăsteia, Copoiule. Deci, nu mai trebuie să-ţi primeşti ordinele de la măcelarul ăla setos de sânge. Ăsta-i şi răspunsul tău? Aşa rămâne?

Copoiul ridică din umeri.

– Şi altfel cum ai fi crezut? N-am venit aici să stăm de vorbă, Hansul. Şi-acuma, poţi să te cărăbăneşti înapoi.

Alte râsete, alte huiduieli, iar un om din partea de zid a lui Fior îşi dădu jos pantalonii şi-şi arătă peste parapet fundul gol. Atâta despre negocieri.

Ochi-Alb clătină din cap.

– În regulă, atunci. O să-i spun. Înapoi în ţărână cu voi, se pare, şi aşa vă trebuie. Puteţi să le ziceţi morţilor c-am încercat, când i-oţi întâlni!

Şi porni înapoi în josul văii, cu cei patru carli după el.

Dintr-odată, Logen se aplecă înainte.

– O să-i caut pe fiii tăi, Hansul! răcni el, împroşcând cu salivă din gura rânjită. Când o-ncepe treaba! Poţi să-i spui lui Bethod c-aştept! Spune-le tuturor c-abia aştept!

O nemişcare stranie se lăsase peste zid şi oamenii de pe el, ca şi asupra văii şi oamenilor din ea. Acel gen de încremenire

care apare uneori înaintea unei bătălii, când ambele tabere ştiu la ce să se aştepte. Aceeaşi împietrire pe care Logen o simţise la Carleon, înainte de a-şi scoate sabia şi a răcni semnalul de atac. Înainte de a-şi pierde degetul. Înainte de a fi Sângerosul-Nouă. Demult, când viaţa era mai simplă.

Şanţul lui Bethod era destul de adânc pentru el, iar thrallii îşi luaseră hârleţele şi trecuseră în spatele lui. Copoiul se urcase din nou în vârful turnului, luându-şi neîndoielnic arcul, lângă Ursuzul şi Tul, şi aşteptau cu toţii. Crummock se afla în spatele zidului, cu delenii aliniaţi, fioroşi şi gata de luptă. Dow era cu flăcăii lui în stânga, Tichie Roşie stătea la dreapta, cu ai lui. Fior nu era departe de Logen, amândoi aşteptând deasupra porţii.

Drapelele din vale fluturau în vânt, cu foşnete uşoare. În fortăreaţa din spatele lor răsună o lovitură de ciocan, două, trei. O pasăre cântă, sus, în zbor. O şoaptă undeva, apoi tăcere. Logen închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate, simţind pe piele arşiţa soarelui şi briza răcoroasă din Locurile-Nalte. Atâta linişte era, că parcă ar fi fost singur, nu în mijlocul a zece mii de oameni porniţi să se ucidă între ei. Atâta linişte, un asemenea calm, încât aproape zâmbi. Cum ar fi fost viaţa lui, dacă nu punea niciodată mâna pe armă?

Preţ de vreo trei respiraţii, Logen Nouădegete fu un om împăcat.

Apoi auzi mişcare şi deschise ochii.

Carlii lui Bethod înaintau pe marginile văii, rânduri-rânduri, cu scrâşnete de paşi şi zgomot de echipamente. Lăsaseră în mijloc un spaţiu liber, ca o cărare pietroasă. Pe-acolo veneau forme negre, roind peste şanţ ca furnicile furioase dintr-un muşuroi răscolit. Urcau clocotitor panta spre zid, într-o masă diformă de membre răsucite, guri căscate şi gheare gata să se înfigă.

Shanka, şi nici chiar Logen nu văzuse vreodată adunaţi la un loc măcar pe jumătate din câţi erau acum. Forfoteau prin toată valea – o infecţie care bolborosea, clănţănea, scrâşnea.

– Pe toţi morţii de căcat… şopti cineva.

Logen se întrebă dacă să le strige ceva oamenilor de pe zid. Dacă să le comande: „Fiţi gata!” sau „Aşteptaţi!” Ceva care să le insufle curaj, aşa cum obişnuieşte să facă un conducător. Ce rost ar fi avut, însă? Fiecare dintre ei mai luptase înainte şi ştia ce avea de făcut. Fiecare ştia că era o luptă pe viaţă şi pe moarte – şi nimic nu dădea mai mult curaj decât asta.

Aşa că Logen scrâşni din dinţi, îşi strânse degetele pe mânerul

rece al sabiei Creatorului şi scoase lama cu luciu mat din teaca ei zgâriată, privind cum veneau capetele-turtite. Alergătorii din faţă ajunseseră la vreo sută de paşi, poate, şi se apropiau cu repeziciune.

– Pregătiţi-vă arcurile! mugi el.

– Arcurile! repetă Fior.

– Săgeţile! se auzi şi urletul răguşit al lui Dow, dintr-o parte, şi răgetul lui Tichie Roşie, din cealaltă.

În jurul lui Logen arcurile trosniră, în timp ce le încordau, oamenii ochind, cu fălcile încleştate, cu chipurile aspre şi murdare. Capetele-turtite veneau neabătute, cu dinţii lucind, limbile atârnând, ochii cruzi sticlind de ură. Mai aveau puţin de-acum, foarte puţin. Logen învârti în mână sabia.

– Imediat… şopti el.

– Da'-ncepeţi naibii să trageţi odată!

Şi Copoiul îşi lansă prima săgeată în mulţimea de shanka. Corzile zbârnâiră în jurul lui, şi primul val îşi luă zborul, şuierând. Unele săgeţi nu nimereau ţinta, ricoşau din stânci şi se învârteau prin aer, altele se înfigeau în capetele-turtite şi le doborau zbierând, într-o învălmăşeală de membre negre. Oamenii îşi luau altele, calmi şi siguri pe ei, cei mai buni arcaşi din tot grupul, cum ştiau foarte bine.

Arcurile bâzâiau, săgeţile vibrau, luptătorii shanka mureau jos în vale, iar arcaşii ţinteau, simplu şi uşor, trăgând salvă după salvă. Copoiul auzi ordinul strigat de jos şi văzu fulgerările săgeţilor trase de pe ziduri. Alte capete-turtite căzură, zvârcolindu-se la pământ.

– Uşor ca furnicile strivite-n castron! strigă cineva.

– Mda, mârâi Copoiul, atâta doar că furnicile nu ies din castron să-ţi taie naibii capu'! Lăsaţi vorba şi trageţi!

Îi văzu pe primii shanka ajungând la şanţul lor recent săpat; coborâră în el, pentru a încerca să doboare ţepele, agitându-se pe la baza zidului.

Tul ridică un bolovan uriaş deasupra capului, se aplecă şi-l aruncă învârtindu-se în jos, cu un răcnet. Copoiul îl văzu nimerind capul unui shanka din şanţ şi împrăştiindu-i creierii într-o stropitură roşie pe stânci, după care ricoşă în ceilalţi, doborând încă vreo doi. Cădeau şi alţii, guiţând, sub ploaia de săgeţi, dar din urmă mai veneau destui, alunecând în şanţ, răspândindu-se pe toată lungimea, câţiva aruncând suliţe spre oamenii de sus

sau trăgând stângaci cu arcurile.

Acum începeau să se caţere, înfigându-şi ghearele în scobiturile stâncilor, săltându-se tot mai sus şi mai sus. Străbăteau încet zidul aproape pe toată lăţimea, şi erau smulşi de pietrele şi săgeţile venite din vârf. În capătul din stânga, departe de Copoiul şi ai lui, unde lupta Dow cel Negru, se mişcau mai repede. Şi mai iuţi erau cei din jurul porţii, unde mai rămăseseră câteva viţe prinse de pietre.

– La dracu’, da’ nemernicii ăştia ştiu să se caţere! şuieră Copoiul, dibuind după următoarea săgeată.

– Mhm, făcu Ursuzul.

Mâna unui shanka apăru pe parapet – gheare încovoiate zgâriind pietrele. Logen privi cum urma după ea braţul, îndoit şi hidos, peticit cu păr des pe sub care viermuiau tendoane groase. Apăru şi creştetul teşit al capului pleşuv, cu fruntea lui masivă şi butucănoasă, fălcile căscate şi dinţii ascuţiţi, lucind de salivă. Ochii adânciţi în orbite îi întâlniră pe ai lui. Sabia lui Logen îi despică ţeasta până la ciotul turtit al nasului, făcând să-i sară un ochi din cap.

Oamenii trăgeau cu arcurile şi se fereau când săgeţile ricoşau din pietre. O suliţă zbură vâjâind pe lângă capul lui Logen. De jos, atacatorii se auzeau zgâriind scândurile porţii şi trăgând de ele, lovindu-le cu bâte şi ciocane, chirăind de furie. Capetele-turtite şuierau şi cârâiau, în timp ce încercau să treacă peste parapet, iar oamenii dădeau în ele cu săbiile şi securile şi le împingeau de pe zid cu lăncile.

Logen îl auzea pe Fior mugind:

– Ăia de la poartă! Daţi-i de la poartă, pe ăia!

Oamenii urlau blesteme. Un carl care stătuse aplecat peste parapet se împletici înapoi, tuşind. Îl străpunsese o suliţă shanka, chiar sub umăr. Clipi din ochi spre lancea diformă, deschizând gura să spună ceva. Gemu, făcu doi paşi clătinaţi, iar în spatele lui un cap-turtit începu să se tragă peste parapet, cu braţul întins pe piatră.

Sabia Creatorului se înfipse adânc în el, sub cot, stropind chipul lui Logen cu pete cleioase. Tăişul atinse piatra şi-i trimise o vibraţie prin mână, făcându-l să ezite îndeajuns pentru ca luptătorul shanka să se salte peste margine, cu sângele ţâşnindu-i în jeturi lungi din braţul care se mai ţinea doar într-o fâşie de piele şi tendon.

Îl atacă pe Logen cu mâna cealaltă, dar acesta îi prinse

încheietura, îi dădu un picior în genunchi şi-l trânti. Fără a-i acorda timp să se ridice, îi lăsă o tăietură prelungă pe spate, din care ieşeau aşchii albe de os. Capul-turtit începu să se zbată, împroşcând în jur cu sânge, iar Logen îl apucă strâns de beregată, îl împinse înapoi peste parapet şi-l aruncă. În cădere, luptătorul shanka nimeri peste altul care tocmai începea escaladarea. Amândoi se rostogoliră în şanţ, unde unul începu să se învârtească în loc, cu gâtul străpuns de o ţeapă ruptă.

Alături, un flăcău tânăr se uita aiurit, cu arcul atârnându-i în mână.

– Ţi-am zis eu naibii să nu mai tragi? urlă la el Logen, iar băiatul clipi şi puse o săgeată în arc, cu mâini tremurătoare, grăbindu-se iar spre parapet.

Peste tot, oamenii se luptau, strigau, loveau cu săbiile şi trăgeau cu arcurile. Văzu trei carli înfigându-şi suliţele într-un cap-turtit. Îl văzu pe Fior aplicând o lovitură în şalele altuia, de unde sângele zbură în dâre de culoare închisă. Văzu un om izbind un shanka în faţă cu scutul, tocmai când ajungea pe zid, azvârlindu-l înapoi prin aer. Logen reteză mâna altui shanka, alunecă pe o băltoacă de sânge şi căzu într-o parte, mai-mai să se înjunghie singur. Se târî câţiva paşi, ridicându-se greoi. Mai ampută braţul unui cap-turtit care deja se zvârcolea, fiind înfipt în suliţa unui carl, tăie pe jumătate gâtul altuia care se sălta peste parapet. Se aplecă peste acesta, privind în jos.

Un shanka era încă pe zid, iar Logen tocmai îl lua la ochi, când o săgeată trasă din turn îl nimeri în spate. Capul-turtit se prăbuşi în şanţ, înfigându-se într-o ţeapă. Cei din jurul porţii erau toţi lichidaţi, zdrobiţi de pietre şi plini de săgeţi rupte. Aşa stăteau lucrurile în centru, iar partea lui Tichie Roşie era complet degajată şi ea. În capătul din stânga mai erau câţiva pe zid, dar flăcăii lui Dow tocmai le venau de hac. Sub privirea lui Logen, vreo doi fură aruncaţi în şanţ, plini de sânge.

Cei din vale începeau să şovăie, să se retragă, ţipând şi chiţăind, sub ploaia de săgeţi a arcaşilor Copoiului. Se părea că până şi pentru shanka fusese de-ajuns. O luară la fugă, înapoi spre şanţul lui Bethod.

– I-am terminat! răcni cineva, şi toţi începură să urle şi să chiuie.

Băiatul cu arcul şi-l agita pe deasupra capului, hlizindu-se de parcă l-ar fi bătut pe Bethod de unul singur.

Logen nu se bucura. Privea încruntat mulţimea numeroasă de

carli de dincolo de şanţ, cu stindardele lui Bethod fâlfâind deasupra. O fi fost prima ciocnire scurtă şi sângeroasă, dar următoarea avea toate şansele să fie mai puţin scurtă şi mult mai sângeroasă. Îşi desfăcu pumnul îndurerat de pe sabia Creatorului, pe care o rezemă de parapet, şi-şi apăsă palmele una de alta, ca să le oprească tremurul. Apoi, trase adânc aer în piept.

– Sunt încă viu, şopti el.

Logen îşi ascuţea cuţitele, aşezat lângă focul care se reflecta în lame, după cum le întorcea într-o parte şi-n alta, frecându-le cu gresia, lingându-şi vârful degetului ca să şteargă câte o pată, hotărât să le cureţe impecabil. Niciodată nu puteai zice că ai prea multe, atâta era sigur. Zâmbi, amintindu-şi care fusese răspunsul lui Ferro. Numai să nu cazi într-un râu şi să te-neci sub greutatea fiarelor. Un moment, se întrebă alene dacă avea s-o mai revadă vreodată, deşi părea improbabil. Trebuie să fii realist, la urma urmei, iar speranţa de a o scoate la capăt a doua zi părea destul de ambiţioasă.

Ursuzul stătea vizavi de el, şlefuind nişte beţe drepte pentru a-şi face din ele săgeţi. Când se aşezaseră amândoi, pe cer încă mai luceau ultimele raze de lumină ale asfinţitului. Acum era întuneric beznă, doar stelele licăreau, şi de-atunci unul nu scosese o vorbă. Ăsta era Harding Ursuzul, iar lui Logen îi convenea. O tăcere comodă era de preferat în locul unor conversaţii îngrijorătoare, dar nimic nu durează o veşnicie.

Din întuneric se auziră paşi furioşi, şi apăru Dow cel Negru, venind spre foc, cu Tul şi Crummock după el. Era destul de negru la chip, de unde i se trăgea porecla, şi avea pe antebraţ un bandaj murdar, cu o dâră lungă de sânge uscat.

– Te-ai tăiat, dar? întrebă Logen.

– Pff! făcu Dow, aşezându-se lângă foc. O zgârietură amărâtă. Să le-o trag de capete-turtite! Pe toţi o să-i frig!

– Şi voi, ăştilalţi?

Tul zâmbi.

– Mi s-au bătătorit palmele de la câţi bolovani am aruncat, da' nu mă-ndoi eu cu una, cu două. O să-mi treacă.

– Şi eu tot mai zic că lenevesc de mai mare ruşinea, se plânse Crummock, cu copiii ţinându-mi armele şi tăind săgeţi de la morţi. Bună treabă pentru copii, asta-i învaţă să nu se teamă de hoituri. Luna-i dornică să mă vadă-n luptă, totuşi, aşa e, şi io la

fel.

Logen îşi supse dinţii.

– O să ai ocazia, Crummock, eu în locul tău nu mi-aş face griji. Bethod are destui pentru toată lumea, aş zice.

– În viaţa mea n-am văzut capetele-turtite să năvălească aşa, comentă Dow, gânditor. Drept spre un zid plin de oameni, fără scări, fără unelte. N-or fi ei prea deştepţi, da’ nici proşti nu-s. Le plac ambuscadele. Le place sub acoperire, şi pe-ascuns, şi pe furiş. Pot fi de-o neînfricare smintită, când n-au încotro, da’ să se repeadă aşa, de bunăvoie? Nu-i normal.

Crummock chicoti, cu un sunet răguşit şi sonor.

– Nu-i normal nici ca shanka să lupte într-o gâlceavă dintre oameni. Astea nu-s vremuri normale. Le-o fi făcut farmece vrăjitoarea lui Bethod, ca să-i aţâţe. A pus la cale un descântec şi-un ritual să-i umple cu ură contra noastră.

– Dansând goală-n juru’ unui foc verde şi toate alea, nu mă-ndoiesc, completă Tul.

– Ne-ajută luna să răzbim, prieteni, nu vă faceţi griji! îi asigură Crummock, zornăindu-şi oscioarele şi lemnişoarele din jurul gâtului. Luna ne iubeşte pe toţi, şi nu putem muri câtă vreme…

– Pe-asta spune-le-o ălora care s-au dus în ţărână azi, îl întrerupse Logen, arătând cu capul spre mormintele noi din spatele fortăreţei. În întuneric nu se vedeau, dar toată lumea ştia că erau acolo. Vreo zece moviliţe de pământ răscolit şi apoi bătătorit iar.

Mătăhălosul om al dealurilor, însă, nu făcu decât să zâmbească.

– Io aş zice c-ăştia-s ăia fericiţii, totuşi, nu? Măcar acuma dorm în paturile lor. O s-avem noroc dacă nu ajungem în gropi câte doişpe la grămadă, după ce s-o-ncinge treaba. Altfel, ăi vii n-o să aibă un-să doarmă. Gropi de-o duzină! Şi să nu-mi ziceţi că n-aţi mai văzut sau nu le-aţi săpat cu mânuşiţele voastre!

– Oi fi săpat, murmură Logen, ridicându-se, da’ nu mi-a plăcut deloc.

– Ba cum să nu! mugi Crummock după el. Nu-mi veni cu d-astea, Sângerosule-Nouă!

Logen nu se uită în urmă. Pe zid erau prinse făclii, la distanţe cam de zece paşi, strălucind în întuneric, printre roiuri de gâze care zburau în jurul lor. Oamenii stăteau în lumina flăcărilor, rezemaţi în suliţe, strângând arcurile în mâini, cu săbiile scoase, atenţi la orice surprize nocturne. Lui Bethod îi plăcuseră

dintotdeauna surprizele, iar Logen se aştepta să aibă parte de câteva până la sfârşit, într-un fel sau altul.

Se urcă pe zid şi-şi rezemă mâinile pe piatra rece a parapetului, privind încruntat spre focurile care ardeau în întunericul văii. Focurile lui Bethod, departe în beznă, şi ale lor, aprinse sub zid, în speranţa de a zări orice nemernic viclean care ar fi-ncercat să se-apropie pe furiş. Aşterneau cercuri de lumină peste stâncile umbrite, printre leşuri de shanka, hăcuite şi aruncate de pe zid sau străpunse de săgeţi.

Logen simţi o mişcare în spatele lui şi se încordă, privind cu coada ochiului. Fior, poate, venind să se răfuiască şi să-l împingă de pe zid. Fior, sau vreunul dintr-o sută de oameni care-i purtau pică pentru o faptă pe care Logen o uitase, dar ei, niciodată. Se asigură că avea mâna aproape de sabie, îşi dezveli dinţii şi se pregăti să se întoarcă şi să lovească.

– Am făcut treabă bună azi, totuşi, nu? întrebă Copoiul. Nici douăzeci n-am pierdut.

Respiraţia lui Logen redeveni mai uşoară şi-şi îndepărtă mâna de armă.

– A mers bine. Dar Bethod abia începe. Ne încearcă să vadă unde avem puncte slabe, să vadă dacă ne poate obosi. Ştie că timpul e totul. E cel mai de preţ lucru în război. Pentru el, o zi sau două preţuiesc mai mult decât o grămadă de capete-turtite. Dacă ne poate strivi repede, acceptă pierderile, zic eu.

– Atunci, cel mai bine-ar fi să rezistăm cât mai mult?

Departe, în întuneric, se auzeau dangăte şi scârţâieli de fierărie şi tâmplărie, cu ecouri.

– Ăia acolo construiesc ceva. Lucruri de care au nevoie ca să se urce pe zid, să ne astupe şanţul. O mulţime de scări, şi toate celelalte. Bethod o să ne cucerească repede, dacă poate, dar dacă n-are încotro, o s-o ia şi cu binişorul.

Copoiul dădu din cap.

– Păi, cum ziceam. Cel mai bine-ar fi să rezistăm. Dacă toate merg conform planului, Uniunea va fi aici curând.

– N-ar strica. Planurile au obiceiul să se dea peste cap tocmai când te bazezi mai mult pe ele.

O atât de dulce tristeţe

– Luminăţia Sa, Marele Duce de Ospria, doreşte numai cele mai bune relaţii…

Jezal nu putea face mai mult decât să stea aşezat şi să zâmbească, aşa cum stătuse şi zâmbise pe tot parcursul acelei zile interminabile. Îl dureau şi mutra, şi dosul. Turuiala ambasdorului continua neabătută, însoţită de gesticulări ample. Din când în când, îşi mai stăvilea vorbăria pentru o clipă, astfel ca tălmaciul să-i poată reda platitudinile în limba comună. Nici n-ar fi avut de ce să se deranjeze.

– … marele oraş Ospria a fost întotdeauna onorat să se numere printre cei mai apropiaţi prieteni ai ilustrului tată al Maiestăţii Voastre, Regele Guslav, iar acum nu caută nimic altceva decât continuarea prieteniei cu guvernul şi poporul Uniunii…

Jezal zâmbise toată dimineaţa, aşezat pe tronul lui bătut în nestemate, la înălţimea piedestalului de marmură, în timp ce ambasadorii lumii veneau să-şi aducă omagiile lor linguşitoare. Stătuse acolo pe când soarele se ridica pe cer, inundând nemilos sala tronului prin ferestrele înalte, strălucind pe mulajele aurite care decorau toate suprafeţele tavanului şi pereţilor, reflectându-se din oglinzile mari, scânteind pe sfeşnicele de argint şi vazele somptuoase, stârnind focuri multicolore printre cristalurile celor trei candelabre monstruoase.

– … Marele Duce doreşte încă o dată să-şi exprime regretul fratern faţă de incidentul minor din primăvara trecută şi vă asigură că niciodată nu se va mai întâmpla ceva de felul acela, cu condiţia ca soldaţii din Portul de Vest să rămână în partea dinspre ei a frontierei…

Ascultase întruna, de-a lungul nesfârşitei după-amiezi, în vreme ce sala se încingea tot mai mult şi mai mult, foindu-se pe măsură ce reprezentanţii marilor conducători ai lumii făceau plecăciuni şi-l periau cu felicitări la fel de nesărate, într-o multitudine de limbi diferite. Stătuse acolo în timp ce soarele cobora spre apus, şi sute de lumânări erau aprinse şi ridicate, licărind spre el din oglinzi, din geamurile întunecate şi din lustrul pardoselii. Zâmbise, primind laude de la oameni despre ale căror ţări abia dacă auzise, înainte de a începe ziua aceea fără sfârşit.

– … Luminăţia Sa mai speră şi are încredere că ostilităţile dintre măreaţa naţiune a Maiestăţii Voastre şi Imperiul Gurkhul se vor sfârşi curând şi că negoţul va putea din nou să se desfăşoare nestânjenit pe tot cuprinsul Mării Circulare.

Atât ambasadorul cât şi traducătorul tăcură politicos o clipă – mare minune! –, iar Jezal reuşi să încropească un răspuns leşinat:

– Şi noi avem asemenea speranţe. Vă rog să-i transmiteţi Marelui Duce mulţumirile noastre pentru minunatul dar.

Între timp, doi lachei traseră cufărul greu într-o parte, alături de restul fleacurilor înzorzonate pe care Jezal le acumulase în acea zi.

Un nou val de trăncăneli în styriană începu să se reverse în sală.

– Luminăţia Sa doreşte să vă comunice din toată inima felicitările sale pentru apropiata căsătorie a Augustei Voastre Maiestăţi cu Prinţesa Terez, Giuvaierul Talinilor, fără doar şi poate cea mai mare frumuseţe în viaţă din tot Cercul întins al Lumii.

Jezal abia reuşi să-şi păstreze zâmbetul pe buze. Auzise de-atâtea ori în ziua acea vorbindu-se despre combinaţia respectivă ca şi cum totul ar fi fost stabilit, încât îi pierise tot cheful de a corecta părerea greşită, ba chiar aproape începuse să se considere el însuşi logodit. Nu-şi dorea decât ca audienţele să se încheie cât mai curând, pentru a fura şi el câteva momente în care să savureze liniştea.

– Luminăţia Sa m-a mai instruit să-i urez Augustei Voastre Maiestăţi o domnie lungă şi fericită, traduse interpretul, şi mulţi moştenitori, pentru ca dinastia Maiestăţii Voastre să poată merge mai departe la fel de glorioasă.

Jezal îşi forţă zâmbetul să se mai întindă cu un dinte, înclinând capul:

– Seară bună vă doresc!

Ambasadorul osprian făcu o plecăciune teatrală, scoţându-şi enorma pălărie ale cărei pene multicolore măturară cu entuziasm pardoseala. Apoi se retrase de-a-ndăratelea, tot aplecat, peste duşumeaua lucioasă. Cumva, reuşi să ajungă pe coridor fără să cadă-n fund, iar uşile mari, festonate cu frunze aurii, se închiseră lin în urma lui.

Jezal şi smulse coroana şi o trânti pe perna de lângă tron, frecându-şi rosăturile de pe pielea asudată a capului, în timp ce cu mâna cealaltă îşi lărgea gulerul brodat. Degeaba. Tot ameţit,

slăbit şi insuportabil de încins se simţea.

Hoff se strecură în stânga lui.

– Acesta a fost ultimul dintre ambasadori, Maiestate. Mâine vom fi ocupaţi cu nobilimea din Midderland. Oamenii sunt dornici să-şi aducă omagiul…

– Multe omagii şi prea puţin ajutor, nu mă îndoiesc!

Hoff izbuti un chicotit de o falsitate sufocantă.

– Ha, ha, ha, Maiestate. Încă din zori tot solicită audienţe, şi n-am dori să-i ofensăm…

– La dracu'! şuieră Jezal, sărind de pe tron şi scuturându-şi picioarele, într-un efort zadarnic de a-şi dezlipi pantalonii de fundul nădusit.

Îşi trase peste cap panglica diagonală stacojie şi o aruncă, îşi descheie violent mantia aurită şi încercă să şi-o scoată, dar până la urmă mâna i se agăţă într-o manşetă şi fu nevoit să întoarcă pe dos blestemăţia, înainte de a scăpa în sfârşit de ea.

– Fir-ar să fie!

O azvârli pe estrada de marmură, gata s-o calce în picioare. Apoi, îşi aminti. Hoff făcuse un pas înapoi, prudent, şi se încrunta ca şi cum ar fi descoperit că elegantul său conac nou era afectat de o putreziciune cumplită. Diverşii lachei, paji şi cavaleri, atât Vestitori cât şi din Gardă, priveau cu sârguinţă drept înainte, străduindu-se din răsputeri să imite statuile. Într-un colţ întunecos al sălii stătea Bayaz. Ochii-i erau adânciţi în umbră, iar chipul, împietrit amarnic.

Jezal roşi ca un şcolar poznaş chemat să dea socoteală şi-şi acoperi ochii cu o mână.

– Groaznic de obositoare zi…

Coborî grăbit treptele tronului şi ieşi din sala de audienţe, cu capul în piept. Larma unei fanfare care cânta cu întârziere şi cam fals îl urmări pe culoar. Acelaşi lucru îl făcu, din păcate, şi Întâiul dintre Magi.

– N-a fost frumos, îl mustră Bayaz. Raritatea acceselor de furie face ca omul să fie înspăimântător. Cele prea dese îl fac doar ridicol.

– Scuze, scrâşni Jezal printre dinţi. Da' grea povară mai e coroana…

– O mare povară şi o mare onoare. Am avut o discuţie, din câte-mi amintesc, despre strădaniile tale de a fi vrednic de ea.

Făcu o pauză semnificativă.

– Poate-ar fi bine să te străduieşti mai mult.

Jezal îşi frecă tâmplele îndurerate.

– Am nevoie doar să fiu singur un moment, atâta tot. Doar un moment.

– Stai cât ai nevoie. Dar mâine-dimineaţă avem treburi, Maiestate, treburi pe care nu le putem evita. Nobilimea din Midderland nu va aştepta prea mult ca să vă felicite. Ne vedem în zori, plini de energie şi entuziasm, nu mă îndoiesc.

– Da, da! se răsti Jezal, peste umăr. Plini-ochi!

Ieşi într-o curticică înconjurată pe trei laturi de o colonadă umbroasă şi rămase nemişcat în răcoarea serii. Se scutură, închise strâns ochii, îşi lăsă capul pe spate şi respiră prelung, încet. Un minut de singurătate. Se întrebă dacă, pe lângă momentele când urina sau dormea, i se mai permisese vreunul, din ziua aceea de nebunie în Rotonda Lorzilor.

Era victima sau, poate, beneficiarul celei mai măreţe gafe. Cumva, toţi îl luaseră drept rege, când el era vizibil doar un idiot egoist şi buimac care în toată viaţa lui abia dacă gândise mai departe de ziua de mâine. De fiecare dată când cineva îi spunea „Maiestatea Voastră”, se simţea tot mai mult ca un escroc, şi cu fiecare clipă ce trecea era tot mai mirat, cu vinovăţie, că nu fusese descoperit.

Porni peste iarba impecabilă, lăsând să-i scape un oftat lung, de autocompătimire. I se opri în gât. Lângă o uşă din faţa lui, un Cavaler din Gardă, în poziţie de drepţi, stătea atât de ţeapăn încât Jezal fusese cât pe ce să nu-l observe. Înjură încet. Nici cinci minute încheiate nu putea fi lăsat în pace? Încruntându-se, se apropie. Omul i se părea vag cunoscut. Un tânăr înalt şi voinic, cu capul ras şi un gât ce se remarca prin absenţă…

– Bremer dan Gorst!

– Maiestate, răspunse Gorst, cu armura zăngănind, în timp ce-şi încleşta pumnii cărnoşi pe pieptarul lustruit.

– Ce plăcere să te revăd!

Jezal îl antipatizase din prima clipă când îl văzuse înaintea ochilor şi, fiind hărţuit de el prin jurul unui ring de scrimă, indiferent dacă în final învinsese sau nu, rămăsese cu aceeaşi părere proastă faţă de bruta aia fără gât. Acum, însă, orice chip cât de cât familiar era ca un pahar cu apă în deşert. Jezal chiar se pomeni strângând mâna grea a cavalerului, ca şi cum ar fi fost prieteni vechi, şi fu nevoit să facă un efort pentru a se elibera.

– Maiestatea Voastră îmi face o cinste prea mare.

– Te rog, nu e nevoie să-mi spui aşa. Cum ai ajuns aici?

Credeam că făceai parte din garda Lordului Brock…
– Postul acela nu mi se potrivea, răspunse Gorst, cu glasul său piţigăiat, de o subţirime stranie. Am avut noroc să găsesc un loc printre Cavalerii Gărzii acum câteva luni, Maies…
Se întrerupse.
În capul lui Jezal începea să se contureze o idee. Se uită peste umăr, dar în apropiere nu mai era nimeni. În grădină domnea o linişte mormântală, arcadele umbrite fiind tăcute ca nişte cripte.
– Bremer… Pot să-ţi spun Bremer, da?
– Cred că regele meu mă poate numi oricum doreşte.
– Mă întreb… dacă ţi-aş putea cere o favoare…?
Gorst clipi din ochi.
– Maiestatea Voastră nu trebuie decât să poruncească.

Când auzi uşa deschizându-se, Jezal se răsuci în loc. Gorst ieşi sub colonadă, în zăngănitul slab al armurii. Îl urma o siluetă în mantie cu glugă, tăcută. Vechea emoţie nu se pierduse, când îşi dădu gluga pe spate şi o rază de lumină de la etaj îi căzu pe partea de jos a feţei. Jezal îi vedea curba obrazului, o parte a gurii, conturul unei nări, lucirea ochilor în umbră – şi atâta tot.
– Mulţumesc, Gorst, spuse el. Acum poţi să ne laşi.
Uriaşul se bătu cu pumnul în piept şi se retrase prin arcadă, închizând uşa în urma lui. Nu era tocmai prima dată că se întâlneau în secret, desigur, dar acum lucrurile stăteau cu totul altfel. Se întrebă dacă totul avea să se încheie cu sărutări şi vorbe tandre, sau pur şi simplu să se încheie. Începutul era departe de-a fi promiţător.
– Augusta Voastră Maiestate, spuse Ardee, cu cea mai acidă ironie. Ce onoare monumentală. Să mă trântesc pe burtă? Sau să fac doar o reverenţă?
Oricât de dure erau vorbele ei, sunetul vocii încă mai făcea să i se oprească respiraţia.
– Reverenţă? izbuti el să repete. Măcar ştii cum se face?
– Drept să spun, nu prea. N-am fost instruită pentru societatea politicoasă, iar acum lipsa cunoştinţelor mă zdrobeşte de-a binelea.
Ardee păşi înainte, privind încruntată prin grădina întunecoasă.
– Când eram mică, în cele mai îndrăzneţe reverii, visam să fiu invitată la palat de către rege însuşi. Mâncam prăjituri alese, beam vinuri scumpe şi vorbeam frumos despre lucruri

importante, până noaptea târziu.
Îşi apăsă mâinile pe piept, fluturând din gene.
– Vă mulţumesc că aţi făcut să se împlinească visele jalnice ale unei biete nefericite, fie şi numai preţ de-o clipă. Ceilalţi cerşetori nu mă vor crede nici în ruptul capului când am să le spun!
– Toţi suntem şocaţi, şi nu puţin, de întorsătura pe care au luat-o evenimentele.
– O, dar sigur că suntem, Maiestate!
Jezal tresări.
– Nu-mi spune aşa. Nu şi tu.
– Şi cum să vă spun?
– Pe nume. Jezal, aşa mă cheamă. Cum îmi spuneai înainte… te rog.
– Dacă trebuie… Mi-ai promis, Jezal. Mi-ai promis că n-ai să mă mai laşi baltă.
– Ştiu că ţi-am promis, şi voiam să mă ţin de cuvânt… dar adevărul este că…
Rege sau nu, îşi căuta cuvintele bâjbâind, la fel ca întotdeauna, după care le lăsă să izbucnească într-o bolboroseală idioată.
– Nu mă pot însura cu tine! Sigur aş fi făcut-o, dacă nu…
Îşi ridică braţele, apoi le lăsă să cadă iar, deznădăjduit.
– Dacă nu se întâmplau toate astea. Dar s-au întâmplat, iar eu nu mai pot face nimic. Nu te pot lua de soţie.
– Sigur că nu poţi, se arcui amar gura ei. Promisiunile sunt pentru copii. Nici înainte nu mi se părea de crezut – chiar şi în cele mai puţin realiste momente ale mele. Acum, ideea pare de-a dreptul ridicolă. Regele şi ţărăncuţa. Absurd. Nici cea mai răsuflată carte de poveşti n-ar îndrăzni să sugereze una ca asta.
– Asta nu înseamnă că n-o să ne mai vedem, continuă Jezal, făcând un pas şovăitor spre ea. Lucrurile vor sta altfel, desigur, totuşi mai putem găsi momente…
Întinse mâna, încet, stângaci.
– Momente când putem fi împreună.
Îi atinse faţa, uşor, şi simţi acelaşi fior vinovat dintotdeauna.
– Putem să fim unul cu altul la fel cum am fost mereu. N-ai avea de ce să-ţi faci griji. Au să se rezolve toate…
Ardee îl privi drept în ochi:
– Deci… ai vrea să fiu târfa ta?
Mâna lui se retrase, smucit.

– Nu! În niciun caz! Vreau să zic… aş vrea să fii…

Ce voia să spună? Căută cu disperare un cuvânt mai potrivit.

– … Amanta mea?

– Aha, înţeleg… Şi când îţi vei lua o soţie, atunci ce-am să fiu? Ce cuvânt crezi că ar putea folosi regina ta ca să mă descrie?

Jezal înghiţi în sec, privindu-şi pantofii.

– O târfă tot o târfă e, oricum ai numi-o. Te saturi uşor de ea, dar o înlocuieşti şi mai uşor. Şi când te vei plictisi de mine şi-ai să-ţi găseşti alte amante? Atunci cum o să mi se spună?

Pufni cu scârbă.

– Sunt un gunoi, şi o ştiu, dar se pare că ai despre mine o părere chiar mai proastă decât a mea.

– Nu sunt eu de vină, insistă Jezal, cu ochii în lacrimi – de durere sau de uşurare, îi era greu să spună; un amestec amar din amândouă, probabil. Nu e vina mea…

– Sigur că nu e vina ta. Nu te acuz de nimic. Pe mine mă condamn. Îmi spuneam că am ghinion, că fratele meu a avut dreptate. Alegeam prost.

Îl privi cu aceeaşi expresie necruţătoare în ochii ei negri ca prima oară când se cunoscuseră.

– Mi-aş fi putut găsi un bărbat de treabă, dar te-am ales pe tine. Trebuia să m-aştept.

Ridică mâna şi-l atinse pe faţă, ştergându-i cu degetul mare o lacrimă de pe obraz. La fel ca data trecută când se despărţiseră, în parc, pe ploaie. Atunci, însă, mai aveau o speranţă că se vor reîntâlni. Acum nu mai era nici una. Oftă şi-şi lăsă braţul să cadă, privind posomorâtă în grădină.

Jezal clipi din ochi. Chiar se putea ca ăsta să fie sfârşitul? Jinduia să rostească un ultim cuvânt tandru, cel puţin, o frază de rămas-bun dulce-amăruie, dar mintea îi era goală de orice gânduri. Ce formule ar fi putut să conteze cu ceva? Terminaseră, şi orice vorbă n-ar fi fost decât sare pusă pe rană. Pierdere de vreme. Îşi încleştă fălcile şi-şi şterse ultimele dâre umede de pe faţă. Ardee avea dreptate. Regele şi ţăranca. Ce-ar fi putut să fie mai ridicol?

– Gorst! lătră el.

Uşa scârţâi şi paznicul musculos ieşi din umbră, cu capul plecat umil.

– Poţi s-o escortezi pe doamna înapoi acasă.

Gorst încuviinţă şi se adăposti sub arcada întunecoasă. Întorcându-se, Ardee porni într-acolo, ridicându-şi gluga, iar Jezal

o privi cum pleca. Se întrebă dacă avea să se întoarcă în prag ca să se uite în urmă, ca ochii lor să se întâlnească şi să existe un ultim moment între ei. O ultimă întretăiere a respiraţiei. Un ultim junghi în inimă.

Ardee, însă, nu privi înapoi. Fără nici cea mai mică şovăială, ieşi pe uşă şi dispăru, cu Gorst după ea, iar Jezal rămase în grădina luminată de lună. Singur.

Căpătând o umbră

Ferro stătea pe acoperişul magaziei, cu ochii îngustaţi în soarele puternic şi picioarele încrucişate sub trup. Privea corăbiile şi oamenii care debarcau. Se uita după Yulwei. De-asta venea acolo în fiecare zi.

Era război între Uniune şi Gurkhul, un război fără sens, cu multe vorbe şi nicio luptă, aşa că nicio navă nu pleca spre Kanta. Yulwei, însă, umbla pe oriunde avea chef. Putea s-o ducă înapoi în Sud, unde s-ar fi putut răzbuna pe gurkieni. Până la sosirea lui, era captivă printre rozalii. Scrâşni din dinţi şi-şi încleştă pumnii, strâmbându-se la gândul propriei neputinţe. Al plictiselii. Al timpului pierdut. S-ar fi rugat la Dumnezeu ca Yulwei să vină.

Dar Dumnezeu n-o asculta niciodată.

Jezal dan Luthar, prost cum era, din motive pe care n-avea să le înţeleagă niciodată, primise o coroană şi fusese făcut rege. Bayaz, despre care Ferro era sigură că aranjase totul, îşi petrecea acum fiecare oră cu el. Încercând în continuare să facă din Jezal un conducător de oameni, fără îndoială. La fel ca pe tot parcursul acelui drum lung peste câmpie şi înapoi, cu rezultate dintre cele mai slabe.

Jezal dan Luthar, Regele Uniunii. Nouădegete s-ar fi prăpădit de râs, dac-ar fi putut să afle. Imaginându-şi cum râdea, Ferro zâmbi. Apoi, îşi dădu seama că zâmbea şi se opri. Bayaz îi făgăduise răzbunarea şi nu-i dăduse nimic, lăsând-o acolo împotmolită, neputincioasă. Nu avea niciun motiv să zâmbească.

Stătea şi se uita la corăbii, după Yulwei.

După Nouădegete nu se uita. Nu spera să-l vadă coborând pe chei. Ar fi fost o speranţă neghioabă, copilărească, aparţinând fetişcanei proaste de pe vremea când gurkienii o luaseră în robie. Logen n-avea să se răzgândească şi să se întoarcă. Se asigurase ea de asta. Ciudat, totuşi, cum i se tot părea că-l vedea prin mulţime.

Docherii ajunseseră s-o recunoască. O vreme, strigaseră la ea…

– Vino aici, frumoaso, să-mi dai o sărutare! o chemase unul, iar prietenii lui râseseră.

Atunci, Ferro îi aruncase-n cap o jumătate de cărămidă, doborându-l în mare. După ce-l pescuiseră de-acolo, nu mai

avusese nimic să-i spună. Nici unul nu mai suflase o vorbă, ceea ce-i convenea de minune.

Stătea şi privea corăbiile.

Şezu acolo până când soarele coborî pe cer, răspândind o lumină vie peste partea de jos a norilor şi făcând valurile să scânteieze. Până când mulţimile se răriră, căruţele încetară să mai circule, iar forfota şi strigătele din port se stinseră într-o tăcere prăfuită. Până când briza începu să-i răcorească pielea.

Yulwei nu avea să vină în acea zi.

Coborî de pe acoperişul magaziei şi-şi croi drum pe străzile dosnice, spre Calea-de-Mijloc. În timp ce mergea pe drumul acela larg, încruntându-se la oamenii pe lângă care trecea, îşi dădu seama: era urmărită.

Omul proceda bine şi cu grijă. Uneori se apropia, alteori rămânea mai departe în urmă. Nu se arăta la vedere, dar nici nu se ascundea complet. Ferro se abătu din drum de câteva ori, ca să se asigure, şi văzu că omul se ţinea tot după ea. Era îmbrăcat complet în negru, avea un păr lung şi lăţos, şi o mască acoperindu-i parţial faţa. Complet în negru, ca o umbră. Ca oamenii aceia care se ţinuseră după ea şi Nouădegete, înainte de a pleca spre Vechiul Imperiu. Îl privea cu coada ochiului, fără să se uite niciodată direct la el, fără să-i dea de înţeles că-l descoperise.

Avea să afle destul de curând.

Coti pe o uliţă răpănoasă, se opri şi aşteptă la colţ. Lipită de zidul murdar, ţinându-şi respiraţia. Or fi fost departe arcul şi sabia ei, dar şocul era singura armă de care avea nevoie. Şi mâinile, şi picioarele, şi dinţii.

Auzi paşi care se apropiau. Paşi grijulii, lipăind pe uliţă, atât de încet încât abia dacă se auzeau. Descoperi că zâmbea. Era o senzaţie plăcută să aibă un duşman, un scop. Foarte bine, după atâta vreme fără nici unul. Umplea golul din ea, fie şi doar pentru o clipă. Scrâşni din dinţi, simţind cum i se aduna furia în piept. Fierbinte şi aţâţătoare. Sigură şi familiară. Ca sărutarea unui iubit de demult, căruia-i ducea amarnic dorul.

Când omul dădu colţul, pumnul ei o luase deja din loc. Îl izbi în mască, trimiţându-l de-a berbeleacul. Ferro îl urmă imediat, pentru a-l plesni peste faţă cu ambele mâini pe rând, zburându-i capul la stânga şi la dreapta. Omul bâjbâia după un cuţit, dar se mişca încet şi ameţit, iar lama abia ieşise din teacă în clipa când mâna lui Ferro îl apucă strâns de încheietură. Cotul ei îi împinse

capul pe spate, apăsându-i beregata şi făcându-l să horcăie. Apoi, îi smulse cuţitul din mâna inertă, se răsuci şi-i dădu un picior în burtă. Omul se îndoi de mijloc, iar genunchiul ei îl nimeri în mască, trântindu-l pe spate în noroi. Ferro sări deasupra, încălecându-l strâns, cu braţul pe pieptul lui şi ţinându-i la gât cuţitul pe care i-l luase.

– Ia te uită, îi şopti ea în faţă. M-am ales cu-o umbră.

– Glugh, se auzi din masca deasupra căreia ochii se rostogoleau în orbite.

– Ţi-e cam greu să vorbeşti cu aia pe faţă, hai?

Şi-i sfâşie masca dintr-o smucitură de cuţit, lăsându-i şi o zgârietură lungă pe obraz. Fără mască, omul nu mai arăta atât de periculos. Mult mai tânăr decât crezuse, cu o iritaţie de pete în jurul bărbiei şi tuleiele unei mustăţi ca puful deasupra buzei de sus. Îşi scutură capul, iar ochii i se limpeziră din nou. Mârâi, încercă să se elibereze, dar Ferro îl ţinea strâns între coapse, iar o atingere a cuţitului pe gât îl calmă imediat.

– De ce mă urmăreşti?

– Te urmăresc pe dra…

Ferro nu fusese niciodată o femeie prea răbdătoare. Aşa cum stătea, călare pe umbra ei, îi era foarte uşor să-şi ia avânt şi să-i trântească un cot în faţă. Omul încercă să se ferească, dar trupul ei îl apăsa cu toată greutatea pe şolduri, aşa că era neputincios. Braţul lui Ferro îi înlătură mâinile şi-l pocni peste gură, nas, obraz, dându-l cu capul de pietrele slinoase ale străzii. Patru asemenea lovituri, şi-i sleiră puterile. Capul îi căzu pe spate, iar Ferro îi puse cuţitul din nou la gât. Din nas şi gură îi curgea sânge, lăsând dâre roşii pe obraz.

– Acum mă urmăreşti?

– Veghez doar… bolborosi gura însângerată. Doar veghez. Nu eu dau ordinele.

Nici soldaţii gurkieni nu dăduseră ordinele de a fi ucişi ai lui Ferro, iar ea să fie luată în robie. Asta nu-i absolvea de vină. Nu-i scăpa de răzbunarea ei.

– Da’ cine le dă?

Omul tuşi, cu faţa zvâcnindu-i şi împroşcând cu sânge din nările umflate. Însă doar atât. Ferro se încruntă.

– Ce? îşi coborî ea mâna cu cuţitul, înţepându-l cu vârful în coapsă. Crezi că n-am mai tăiat o sculă la viaţa mea?

– Glokta, îngăimă omul, închizând ochii. Lucrez… pentru Glokta.

– Glokta.

Numele nu-i spunea nimic, dar îi deschidea o cale de urmat.

Îi puse din nou cuţitul la gât. Beregata tânărului palpita spasmodic, frecându-se de tăiş. Cu fălcile strânse, Ferro îşi potrivi mai bine degetele pe plăsele, încruntată. În ochii omului începuseră să lucească lacrimi. Mai bine să termine şi să plece. Era mai sigur. Îi era greu, însă, să-şi mişte mâna.

– Dă-mi un motiv să n-o fac.

Lacrimile începură să curgă pe obrajii plini de sânge.

– Păsările mele… şopti el.

– Păsările?

– Nu va mai avea cine să le dea de mâncare. O merit, sigur, da’ păsările… ele n-au făcut nimica…

Ferro îşi îngustă ochii.

Păsări. Ciudat, pentru ce trăiesc unii.

Şi tatăl ei avusese o pasăre. Şi-o amintea, într-o colivie, prinsă de un par. Nu folosea la nimic, nici măcar să zboare nu putea, stătea doar pe-o crenguţă. O învăţase vorbe. Îşi amintea cum îl privise dându-i de mâncare, când ea era mică. Demult, înainte de a veni gurkienii.

– Ssssss, îi suflă ea în faţă, în timp ce-i apăsa pielea gâtului cu cuţitul, făcându-l să se crispeze; apoi retrase lama, se ridică şi rămase în picioare deasupra lui.

– Clipa când am să te mai văd va fi şi ultima din viaţa ta. Înapoi la păsările tale, umbră.

Omul dădu din cap, cu ochii umezi holbaţi, iar Ferro se întoarse şi porni pe aleea umbrită, în întunecimea înserării. Când trecu peste un pod, aruncă în apă cuţitul. Acesta dispăru cu un plescăit, răspândind cercuri tot mai mari pe valurile noroioase. O greşeală, cel mai probabil, să-l fi lăsat în viaţă pe omul ăla. Mila era întotdeauna o greşeală, ştia din experienţă.

Dar se părea că în ziua aceea avea o dispoziţie milostivă.

Întrebări

Colonelul Glokta era un dansator magnific, desigur, dar când îşi simţea piciorul aşa de ţeapăn îi era greu să strălucească. Îl mai distrăgea şi bâzâitul continuu al muştelor, iar partenera sa nu-l ajuta deloc. Ardee West arăta destul de bine, dar chicotelile ei continue deveneau foarte enervante.

– Termină! se răsti colonelul, învârtind-o prin laboratorul Adeptului Fizic, unde specimenele din borcane pulsau şi se unduiau în ritmul muzicii.

– Parţial mâncat, rânji Kandelau, cu un ochi mărit enorm prin monoclu; arătă în jos cu penseta. Ăsta-i un picior.

Glokta dădu tufişurile în lături, apăsându-şi faţa cu o mână. Cadavrul măcelărit zăcea acolo, cu luciri roşii, abia putând fi recunoscut ca omenesc. La vederea lui, Ardee se puse pe râs.

– Parţial mâncat! ciripi ea.

Colonelul Glokta nu găsea situaţia deloc amuzantă. Sunetul muştelor se auzea tot mai tare, ameninţând să acopere complet muzica. Mai rău, în parc se făcea îngrozitor de frig.

– Ce neglijenţă din partea mea, spuse un glas din spate.

– Cum adică?

– Să-l las aşa aici. Dar, uneori, e mai bine să ne mişcăm repede, decât să ne mişcăm cu grijă, nu, schilodule?

– Pe-asta mi-o amintesc, murmură Glokta; acum era şi mai frig, şi tremura ca o frunză. Mi-o amintesc!

– Sigur că da, şopti vocea.

Era o voce de femeie, dar nu a lui Ardee. O voce scăzută şi şuierătoare, care-i făcea ochiul să tresalte.

– Ce pot să fac?

Colonelul simţi cum i se întorceau maţele pe dos. Rănile din carnea roşie stăteau căscate. Muştele zumzăiau atât de tare, încât abia mai putu auzi răspunsul.

– Poate ar fi bine să te duci la Universitate şi să ceri sfatul.

O răsuflare rece ca gheaţa îi atinse ceafa şi-l străbătu un fior pe spinare.

– Poate, cât timp eşti acolo… ai putea să-i întrebi şi despre Sământă.

Glokta se căzni să ajungă la baza scării şi se clătină într-o

parte, rezemându-se de perete, cu respiraţia şuierându-i peste limba umedă. Piciorul stâng îi tremura, ochiul stâng i se zbătea, ca şi cum ar fi fost unite printr-un cordon al durerii care-l tăia prin fund, măruntaie, spate, umăr, gât, faţă, tot mai încordat cu fiecare mişcare, oricât de slabă.

Făcu un efort să stea nemişcat. Să respire prelung şi rar. Îşi forţă mintea să ignore durerea, gândindu-se la alte lucruri. *Cum ar fi Bayaz şi căutarea lui eşuată după Sămânţă. La urma urmei, Eminenţa Sa aşteaptă, şi nu e renumit pentru răbdarea lui.* Îşi întinse gâtul într-o parte şi-n alta, şi-şi simţi oasele scârţâind între omoplaţii răsuciţi. Apăsându-şi limba pe gingii, se îndepărtă de trepte cu pas târşâit, în întunericul răcoros al stivelor.

Nu se schimbaseră mult în ultimul an. *Sau, poate, în ultimele câteva secole.* Spaţiile boltite miroseau a mucegai şi a vechi, luminate doar de vreo două felinare murdare şi pâlpâitoare, iar rafturile îngreunate se întindeau prin umbrele schimbătoare. *E timpul să scormonesc iar prin reziduurile prăfuite ale istoriei.* Adeptul Istoric nu părea nici el să se fi schimbat prea mult. Stătea la biroul pătat, parcurgând cu privirea un teanc de hârtii cu aspect mucegăit, în lumina unei lumânări capricioase. Miji ochii, când Glokta şontâcăi mai aproape.

– Cine-i acolo?

– Glokta, răspunse acesta, ridicând o privire bănuitoare spre tavanul cufundat în umbră. Unde ţi-e cioara?

– A murit, mormăi trist bătrânul bibliotecar.

– Deci, e istorie, cum s-ar zice!

Bătrânul nu râse.

– Mă rog, ni se întâmplă tuturor, încercă Glokta să-l consoleze, reflectând în acelaşi timp: *Unora, mai curând decât altora.* Am câteva întrebări pentru tine.

Adeptul Istoric îşi lungi gâtul peste birou, privindu-l tulbure pe Glokta de parcă n-ar mai fi văzut în viaţa lui o fiinţă omenească.

– Îmi amintesc de dumneata.

Deci, se mai întâmplă şi miracole?

– M-ai întrebat despre Bayaz. Primul ucenic al marelui Juvens, prima literă din alfabetul…

– Da, da, am mai vorbit despre astea.

Bătrânul se încruntă ursuz.

– Mi-ai adus înapoi sulul ăla?

– „Creatorul a căzut arzând” şi aşa mai departe? Mă tem că nu. E la Arhilector.

– În… Aud prea multe despre omul ăsta, de-o vreme-ncoace. Ăia de sus se gudură mereu pe lângă el. Eminenţa Sa în sus, Eminenţa Sa în jos… M-am săturat!

Ştiu foarte bine ce simţi.

– Toţi sunt în fierbere zilele-astea. Se agită care-ncotro.

– S-au produs multe schimbări. Avem un rege nou.

– Ştiu! Guslav, nu?

Glokta oftă prelung, în timp ce se aşeza pe scaunul din cealaltă parte a biroului.

– Da, da, ăla e.

A rămas în urmă doar cu treizeci de ani. Mă mir că nu crede că mai e pe tron Harod cel Mare însuşi.

– Ce vrei de data asta?

A, mai nimic – doar să bâjbâi prin beznă după nişte răspunsuri care mereu sunt de negăsit.

– Vreau să ştiu despre Sămânţă.

Chipul zbârcit nu se clinti.

– Despre ce?

– Era pomenită în nepreţuitul tău sul. Chestia ai pe care Bayaz şi amicii lui magici au căutat-o în Casa Creatorului, după moartea lui Kanedias. Şi după moartea lui Juvens.

– Câh! îşi fâlfâi Adeptul mâna, cu pielea fleşcăită de sub încheietură bălăbănindu-i-se. Secrete, putere… Totu-i o metaforă.

– Bayaz nu pare să fie de aceeaşi părere.

Glokta îşi trase scaunul spre birou, continuând mai încet*… Deşi nu e nimeni care să audă sau să-i pese, dac-ar auzi:*

– Am aflat că există un fragment din Cealaltă Parte, rămas din Vechile Vremuri, când diavolii umblau pe pământul nostru. Substanţa magiei, solidificată.

Bătrânul râse subţire, ca un foşnet de hârtie uscată, arătându-şi caverna putredă a gurii în care avea mai puţini dinţi chiar şi decât Glokta.

– Nu te ştiam superstiţios, Superior Glokta.

Şi nici nu eram, ultima oară când am venit aici să-ţi pun întrebări. Înainte de vizita la Casa Creatorului, înainte de întâlnirea cu Yulwei, înainte de a o vedea pe Shickel zâmbind în timp ce o ardeau pe rug. Ce vremuri fericite, înainte să fi auzit de Bayaz, când lucrurile încă mai aveau sens…

Adeptul se şterse la ochii care-i curgeau, cu o mână tremurătoare şi plină de pete.

– De unde-ai auzit?

A, de la un Navigator cu piciorul pus pe nicovală.

– Nu contează de unde.

– Mă rog, ştii mai mult despre asta decât mine. Am citit odată că uneori cad pietre din cer. Unii spun că sunt bucăţi din stele. Alţii, c-ar fi aşchii aruncate din haosul iadului. Primejdioase la atingere. Şi îngrozitor de reci.

Reci? Glokta aproape că simţi suflarea aceea de gheaţă în ceafă, şi-şi încordă umerii, făcând un efort să nu se uite în spate.

– Vorbeşte-mi despre iad.

Deşi ştiu deja mai multe decât oricine, aproape, în privinţa asta.

– Hmm?

– Despre iad, bătrâne. Despre Cealaltă Parte.

– Se zice că de-acolo vine magia, dac-ar fi să crezi în lucrurile astea.

– Am învăţat să-mi deschid mintea în privinţa subiectului.

– O minte deschisă e ca o rană deschisă, poate să…

– Am auzit, dar acum vorbeam despre iad.

Bibliotecarul îşi linse buzele molatice.

– Legenda spune că a fost un timp când lumea noastră şi lumea de jos erau una şi aceeaşi, iar diavolii cutreierau pământul. Euz cel Mare i-a alungat şi a rostit Prima Lege – interzicând tuturor să se atingă de Cealaltă Parte, sau să le vorbească dracilor, sau să umble pe la porţile dintre lumi.

– Prima Lege, zici?

– Fiul său, Glustrod, lacom de putere, a nesocotit avertismentele tatălui şi a pornit să caute secrete, a chemat diavoli şi i-a trimis împotriva duşmanilor lui. Se zice că nechibzuinţa asta ar fi dus la distrugerea Aulcusului şi căderea Vechiului Imperiu şi că atunci când a pierit şi el, Glustrod a lăsat porţile întredeschise… dar eu nu-s specialist în toate astea.

– Şi cine e?

Bătrânul se strâmbă.

– Erau pe-aici nişte cărţi. Foarte vechi. Cărţi frumoase, de pe vremea Maestrului Creator. Cărţi despre Cealaltă Parte. Despre despărţirea lumilor, despre porţi şi încuietori. Cărţi pe tema Şoptitorilor de Secrete şi despre chemările şi trimiterile lor. O mulţime de scorneli, dacă vrei să ştii părerea mea. Mituri şi fantezii.

– *Erau* nişte cărţi…?

– Lipsesc din rafturile mele de câţiva ani.

– Lipsesc? Dar unde sunt?

Bătrânul se încruntă.

– Ciudat, că tocmai dumneata mă întrebi asta…

– Destul!

Glokta se răsuci pe scaun cât putu de repede, pentru a se uita în spate. Silber, Administratorul Universităţii, stătea la baza scării, cu cea mai mare uimire şi oroare pe chip. *Ca şi cum ar fi văzut o stafie. Sau chiar un demon.*

– De-ajuns, Superior Glokta! Îţi mulţumim pentru vizită.

– De-ajuns? se încruntă şi Glokta. Eminenţa Sa n-o să fie…

– Ştiu cum o să fie sau n-o să fie Eminenţa Sa…

Un glas neplăcut de familiar…

Superiorul Goyle cobora încet treptele. Trecu agale pe lângă Silber, străbătând podeaua cufundată în umbră dintre rafturi.

– Şi spun că e destul. Din toată inima îţi mulţumim pentru vizită.

Se aplecă spre el, cu ochii ieşiţi din orbite.

– Să fie ultima!

În timp ce Glokta se afla la subsol, în sala de mese avuseseră loc unele schimbări surprinzătoare. Dincolo de ferestrele murdare se lăsase înserarea, iar lumânările fuseseră aprinse în sfeşnicele lor de metal brunat. *Şi, desigur, mai e vorba şi de două duzini de practicieni ai Inchiziţiei, foarte diversificaţi.*

Doi oameni din Suljuk, cu ochi îngustaţi, îl priveau pe Glokta peste măşti, stând ca şi cum ar fi fost fraţi gemeni, cu cizmele negre pe vechea masă unde erau puse patru săbii curbate. Trei oameni cu pielea negricioasă stăteau în picioare lângă o fereastră întunecată, cu câte o secure la centură şi un scut pe spate. Lângă foc se afla un practician înalt şi slab ca un mesteacăn, cu părul blond atârnându-i peste chipul mascat. Lângă el stătea unul scund, aproape pitic, cu cingătoarea plină de cuţite.

Glokta îl recunoscu pe nordicul uriaş numit Despicătorul-de-Pietre, de când vizitase ultima oară Universitatea. *Dar se pare că a încercat să despice nişte pietre şi cu mutra, de când nu ne-am mai văzut, şi încă foarte stăruitor.* Obrajii-i erau marcaţi de urme, arcadele denivelate şi nasul strâmbat vizibil spre stânga. Chipul său deformat arăta aproape la fel de tulburător ca enormul ciocan pe care-l strângea în pumnii masivi. *Aproape, dar nu întocmai…*

Şi tot aşa, cea mai ciudată şi îngrijorătoare adunătură de ucigaşi care s-ar fi putut strânge la un loc – toţi înarmaţi până-n dinţi. *Se pare că Superiorul Goyle şi-a împrospătat colecţia de monştri.* În mijlocul lor, părând să se simtă ca la ea acasă, stătea practiciana Vitari, dând ordine, cu gesturi repezite încoace şi-ncolo. *În veci n-ai fi crezut că e genul mămos, dar cred că toţi avem talentele noastre ascunse.*

Glokta îşi aruncă în sus braţul drept.

– Pe cine omorâm?

Toţi ochii se întoarseră spre el. Vitari se apropie, cu sprâncenele îmbinate deasupra rădăcinii pistruiate a nasului.

– Ce naiba cauţi aici?

– Şi eu ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare.

– Dacă ştii ce-ţi prinde bine, nu pui niciun fel de întrebări.

Glokta se hlizi la ea, cu rânjetul lui ştirb.

– Dacă ştiam ce-mi prinde bine, n-aş fi rămas fără dinţi, iar acum nu mi-au mai rămas decât întrebările. De ce te interesează toată grămada asta de terfeloage prăfuite?

– Nu e treaba mea, şi cu atât mai puţin a ta. Dacă umbli după trădători, poate-ar trebui să-i cauţi la tine acasă mai întâi, ce zici?

– Şi asta ce-ar vrea să însemne?

Vitari se aplecă spre el, şoptindu-i prin mască:

– Mi-ai salvat viaţa, aşa că-ţi fac şi eu o favoare. Pleacă de-aici. Pleacă şi să nu te mai întorci.

Glokta îşi târşâi picioarele pe culoar, până la uşa sa masivă. *În ce-l priveşte pe Bayaz, n-am făcut nimic. Nimic care să aducă un zâmbet pe chipul Eminenţei Sale. Chemări şi trimiteri. Zei şi draci. Şi mereu, alte şi alte întrebări.* Răsuci nervos cheia în broască, înnebunit să se aşeze şi să-şi odihnească piciorul tremurător. *Ce căuta Goryle la Universitate? Goryle, Vitari şi două duzini de practicieni, toţi înarmaţi de parcă s-ar fi dus la război?* Făcu un pas şovăitor peste prag. *Trebuie să fie vreo...*

– Ah!

Îşi simţi bastonul smuls din mână şi se împletici într-o parte, dând să se agaţe de ceva. Primi o lovitură în faţă, care-i umplu capul cu o durere orbitoare. În momentul următor, se lovi cu spatele de podea, de-i ieşi tot aerul din plămâni, într-un gâfâit prelung. Clipi din ochi, simţind în gură gustul sărat al sângelui, pe când camera se clătina nebuneşte în jurul lui. *Vai de mine şi*

de mine. Un pumn în faţă, dacă nu mă-nşel. Niciodată nu-i scade efectul.

O mână îl înşfăcă de gulerul mantiei şi îl săltă în sus. Materialul îi intră în beregată, făcându-l să cârâie ca o găină sugrumată. O altă mână îl apucă de cingătoare, luându-l pe sus, cu genunchii şi vârfurile ghetelor târându-se de podele. Glokta se zbătea fără vlagă, instinctiv, dar nu reuşi decât să-şi trimită sieşi un junghi dureros prin spate.

Uşa băii trosni în contact cu capul lui şi se dădu de perete, iar Glokta fu cărat spre copaie, care încă mai era plină cu apă murdară, de dimineaţă.

– Stai…! horcăi el, în timp ce era împins peste margine. Cine eş… blurghhhh!

Apa rece îi acoperi capul, iar prin jurul feţei îi bolborosiră clăbuci. Fu ţinut astfel, în timp ce se zvârcolea, cu ochii holbaţi de şoc şi panică, până simţi că-i explodau plămânii. Apoi, fu smucit de păr, şiroind de apă care plescăia în cadă. *O tehnică simplă, dar de o eficacitate incontestabilă. Sunt foarte descumpănit.* Trase aer în piept, cu un gâfâit.

– Ce vrei de… blarghhh!

Din nou în beznă, suflând în apă puţinul aer pe care reuşise să-l inspire. *Dar, oricine-ar fi, mă lasă să respir. Nu mă omoară. Mă frăgezeşte doar. Frăgezire pentru întrebări. O ironie care m-ar face să râd… dacă mi-ar mai fi rămas… aer în piept…* Împinse cu mâinile fundul vanei, zbătându-se în apă. Dădea din picioare fără rost, dar mâna de pe ceafa lui părea făcută din oţel. Stomacul i se crispa, coastele i se zbuciumau, avea nevoie disperată de aer. *Nu respira… nu respira… nu respira…!* Tocmai trăgea în piept o gură mare de apă murdară, când fu smuls din baie şi aruncat pe podea, tuşind, icnind şi vomând în acelaşi timp.

– Tu eşti Glokta?

O voce de femeie, dură şi repezită, cu accent kantic aspru.

Stătea ghemuită în faţa lui, pe vârfurile picioarelor, cu coatele rezemate pe genunchi şi mâinile cafenii, prelungi, atârnând. Purta o cămaşă bărbătească largă, pe sub care i se distingeau umerii ascuţiţi, având mânecile suflecate în jurul antebraţelor osoase. Părul negru îi era tăiat scurt, ales în smocuri slinoase. Pe faţa dură avea o cicatrice îngustă, palidă, buzele subţiri îi stăteau strânse cu cruzime, dar cel mai mult îl descumpăneau ochii ei, lucind galbeni în lumina slabă care intra de pe coridor. *Nici nu-i de mirare că Severard s-a codit s-o urmărească. Trebuia să-l*

ascult.

– Eşti Glokta?

N-avea niciun rost să nege. Îşi şterse balele amare de pe bărbie, cu o mână tremurândă.

– Sunt Glokta.

– De ce-ai pus să mă urmărească?

Se ridică în şezut, cu mare chin.

– Ce te face să crezi că voi avea ceva de spus…

Pumnul ei îl lovi în vârful bărbiei, aruncându-i capul înapoi, cu un gâfâit. Fălcile i se ciocniră şi un dinte îi găuri dosul limbii. Căzu cu spatele la perete şi ochii umplându-i-se de lacrimi, în timp ce încăperea întunecoasă se clătina în jur. Când vederea i se limpezi din nou, femeia îl privea cu ochii ei galbeni îngustaţi.

– O să te pocnesc până-mi dai răspunsurile, sau mori.

– Mulţumirile mele.

– Mulţumiri?

– Cred că mi-ai dezmorţit puţin gâtul, zâmbi Glokta, arătându-i cei câţiva dinţi rămaşi, plini de sânge. Doi ani am stat prizonier la gurkieni. Doi ani în bezna din închisorile Împăratului. Doi ani de lovituri, tăieturi şi arsuri. Crezi că mă sperie o palmă, două?

Îi chicoti în faţă, scuipând sânge.

– Mai rău mă doare când mă piş! Crezi că mi-e frică de moarte?

Junghiul din şira spinării îl făcu să se strâmbe, când se aplecă spre ea.

– În fiecare dimineaţă… când mă trezesc viu… sunt dezamăgit! Dacă vrei răspunsuri, va trebui să-mi dai şi tu mie tot nişte răspunsuri. Un târg cinstit.

Femeia îl privi lung, fără să clipească.

– Ai fost prizonierul gurkienilor?

Glokta îşi trecu o mână peste trupul diform.

– De la ei am toate astea.

– Hm. Atunci, amândoi am pierdut câteva ceva din vina gurkienilor, comentă femeia, aşezându-se cu picioarele încrucişate. Întrebări. Ce-mi dai, îţi dau. Dar dacă-ncerci să mă minţi…

– Atunci, întrebări să fie. Mi-aş încălca îndatoririle de gazdă, dacă nu ţi-aş permite să începi tu prima.

Femeia nu zâmbi. *Dar, în fond, nici nu pare genul glumeţ.*

– De ce mă urmăreşti?

Aş putea s-o mint, dar la ce bun? La fel de bine pot şi să-i

spun adevărul.

– Pe Bayaz îl urmăresc. Voi doi păreţi să fiţi prieteni, iar Bayaz e greu de prins zilele-astea. Aşa că mă ţin după tine.

– Nu suntem prieteni, se încruntă ea. Mi-a promis o răzbunare, atâta tot. Şi încă nu s-a ţinut de cuvânt.

– Viaţa e plină de dezamăgiri.

– Viaţa e făcută din dezamăgiri. Pune întrebarea, ologule.

Oare după ce va primi toate răspunsurile, o să-mi facă iar baie, şi de data asta va fi ultima. În ochii ei galben-mat nu se citea nimic. Erau goi ca ai unui animal. *Dar am de ales?* Îşi linse sângele de pe buze şi se rezemă de perete. *Măcar aş putea să mor ştiind puţin mai multe.*

– Ce e Sămânţa?

Sprâncenele femeii se încruntară şi mai mult.

– Bayaz zicea că-i o armă. O armă cu foarte mare putere. Destul de mare ca să facă Shaffa pulbere. Credea că era ascunsă la marginea lumii, dar se înşela. Ceea ce nu l-a bucurat deloc.

O clipă, îl privi în tăcere.

– De ce-l urmăreşti pe Bayaz?

– Fiindcă a furat coroana şi a pus-o pe capul unui vierme fără şira spinării.

Femeia pufni.

– Aici, cel puţin, putem fi de acord.

– În guvernul meu sunt unii pe care-i îngrijorează direcţia în care ne-ar putea duce. Îi îngrijorează profund.

Îşi linse un dinte însângerat, înainte de a o întreba:

– Unde ne duce?

– Mie nu-mi spune nimic. N-am încredere-n el, şi nici el în mine.

– Şi aici putem fi de acord.

– Plănuia să folosească Sămânţa ca pe o armă. N-a găsit-o, aşa că trebuie să găsească alte arme. Cred că vă duce spre război. Un război contra lui Khalul şi a Mâncătorilor lui.

Glokta simţi un val de spasme care-i străbăteau o parte a feţei, făcând să i se zbată pleoapa. *Lua-l-ar dracu’ de scârnăvie trădătoare!* Capul i se smuci într-o parte.

– Ştii despre ei?

– O cunoştinţă trecătoare, răspunse Glokta.

Şi ce-i rău în asta?

– Am prins unul, în Dagoska. L-am luat la întrebări.

– Şi ce ţi-a spus?

– A vorbit despre dreptate şi justiţie.

Două lucruri pe care eu nu le-am văzut niciodată.

– Despre război şi sacrificiu.

Două lucruri pe care nu le-am văzut prea des.

– Zicea că prietenul tău Bayaz şi-a omorât stăpânul.

Femeia nici nu clipi.

– Zicea că tatăl lui, Profetul Khalul, încă mai caută să se răzbune.

– Răzbunare, şuieră ea, strângând pumnii. O să le-arăt eu lor răzbunare!

– Ce ţi-au făcut?

– I-au omorât pe ai mei, răspunse femeia, dând să se ridice. M-au dus în robie.

Ajunse în picioare, dominându-l cu înălţimea ei.

– Mi-au furat viaţa.

Glokta îşi simţi colţul gurii arcuindu-se în sus.

– Încă un lucru pe care-l avem în comun.

Şi se pare că timpul meu de împrumut s-a terminat.

Femeia se aplecă şi-i apucă în mâini haina udă. Îl trase în sus cu o putere înfricoşătoare, frecându-l cu spatele de perete. *Cadavrul i-a fost găsit plutind în baie...?* Glokta îşi simţi nările dilatându-se. Aerul îi şuiera repede prin nările pline de sânge, iar inima-i bătea cu putere, în aşteptarea momentului. *Fără îndoială, trupul meu distrus o să se lupte, atât cât poate. O reacţie irezistibilă în faţa lipsei de aer. Instinctul neînvins de a respira. Fără îndoială, am să mă zbat şi-am să mă zvârcolesc, la fel cum a făcut Tulkis, ambasadorul gurkian, când l-au spânzurat şi i-au scos maţele degeaba.*

Se strădui să se ţină pe picioare prin forţe proprii, să stea cât de drept putea. *La urma urmei, cândva am fost un om mândru, chiar dacă a trecut atât de mult de-atunci. Nu e tocmai sfârşitul pe care l-ar fi sperat colonelul Glokta. Înecat în baie de o femeie cu cămaşă murdară. Mă vor găsi căzut peste marginea vanei, cu fundu-n sus? Dar ce importanţă are? Nu contează cum mori, ci cum ai trăit.*

Femeia îi dădu drumul, netezindu-i pieptarul hainei cu palma. *Şi ce-a fost viaţa mea, în ultimii ani? De ce-am avut parte, ca să-mi lipsească acum? De scări? De supă? De durere? De zăcut în întuneric, chinuit de amintirile lucrurilor pe care le-am făcut? De trezit dimineaţa în putoare, că făcusem pe mine-n somn? O să-mi lipsească Ardee West? Puţin, poate. Dar ceaiul cu Arhilectorul o*

să-mi lipsească? Aproape că mă face să mă-ntreb de ce n-am făcut-o eu însumi, cu ani în urmă. Se uită în ochii celei care avea să-l audă, duri şi strălucitori ca două bile de sticlă galbenă, şi zâmbi. Un zâmbet de uşurare – uşurarea cea mai pură.

– Sunt gata.

– Pentru ce?

Femeia îi puse ceva în mâna moale. Mânerul bastonului.

– Dacă mai ai treabă cu Bayaz, pe mine să nu m-amesteci. Data viitoare, n-am să mai fiu la fel de blândă.

Se retrase încet spre dreptunghiul luminos al uşii. Acolo se întoarse, iar zgomotul cizmelor i se îndepărtă pe coridor. Pe lângă clipocitul slab al apei care-i picura din haina udă, se lăsă liniştea.

Şi astfel, se pare, scap cu viaţă. Din nou. Glokta înălţă sprâncenele. *Poate că soluţia supravieţuirii e să nu ţi-o doreşti.*

A patra zi

Era un nemernic hâd esticul acela. Uriaş cât toate zilele, îmbrăcat tot în blănuri puturoase, doar pe jumătate tăbăcite, şi o fâşie mică de zale ruginite, mai mult ca podoabă decât protecţie. Părul negru şi slinos, legat pe ici, pe colo, cu inele argintii făurite grosolan, şiroia de apă, în ploaia torenţială. Avea o cicatrice mare pe obraz şi încă una pe frunte, precum şi nenumărate zgârieturi şi ciupituri de la răni mai mici, coşuri ca ale unui puştan şi un nas turtit şi strâmb, ca o lingură îndoită. Ochii-i erau strânşi de efort, iar dinţii galbeni dezgoliţi, cu cei doi din faţă lipsă. Un chip care avusese de-a face cu războiul în toate zilele vieţii lui. Un chip care trăia prin sabie, secure şi suliţă, şi socotea fiecare zi în plus ca pe o favoare.

Pentru Logen, era aproape ca şi cum s-ar fi uitat în oglindă.

Se ţineau în braţe ca doi îndrăgostiţi feroce, orbi faţă de tot ce se petrecea în jur. Se împingeau înainte şi-napoi, clătinându-se ca nişte beţivi care s-au încăierat. Apucau şi trăgeau, muşcau şi zgâriau, smuceau şi sfâşiau, încordaţi într-o furie încremenită, suflându-şi în faţă gâfâielile acre. Un dans urât, obositor şi fatal, şi-n tot timpul acela ploua necontenit.

Logen primi un ghiont dureros în burtă şi fu nevoit să se răsucească pentru a evita un al doilea. Dădu o lovitură cu capul, fără convingere, reuşind doar să împingă mutra Urâtului cu fruntea. Fu cât pe ce să se împiedice, se clătină, îl simţi pe estic mutându-şi greutatea, căutând o poziţie din care să-l poată trânti. Înainte de a o găsi, Logen reuşi să-l izbească în boaşe cu coapsa, destul de tare pentru a-i face braţele să slăbească o clipă, destul ca să-şi poată strecura mâna spre beregata Urâtului.

Mâna lui urca încet, chinuit, treptat, până când degetul arătător întins ajunse peste chipul ciuruit al esticului, care-l privea cruciş, în jos, încercând să-şi dea capul într-o parte. Îl apucă pe Logen de încheietură, strâns, dureros, încercând să i-o tragă înapoi, dar Logen îşi ţinea umărul aplecat şi stătea bine proptit pe picioare. Degetul îi trecu pe lângă gura schimonosită, peste buza de sus, până în nasul strâmb al Urâtului, şi-şi simţi unghia ruptă înfigându-se în carne. Îşi arcui degetul şi-şi dezgoli dinţii, răsucindu-l cât putea de bine.

Esticul începu să se zbată, şuierând, dar era agăţat strâns. Nu

avu încotro decât să înhaţe încheietura lui Logen şi cu cealaltă mână, încercând să-şi smulgă din nas degetul care-i sfâşia faţa. Asta, însă, îl lăsa pe Logen cu o mână liberă.

Scoase un cuţit şi începu să-l lovească, mârâind, cu mişcări smucite. Lovituri scurte, dar cu vârf de oţel. Tăişul clefăia prin burta esticului, prin coapsă, prin braţ, prin piept, făcând sângele să curgă în dâre lungi care-i stropeau pe amândoi şi înroşeau băltoacele de sub cizme. După ce-l străpunse de mai multe ori, Logen îl apucă de blănuri, îl ridică în aer, cu fălcile strânse de efort, şi-l aruncă peste metereze, răcnind. Urâtul se rostogoli prin aer, moale ca leşul care avea să devină numaidecât, şi se prăbuşi la pământ, printre ai lui.

Logen se aplecă peste parapet, cu gâfâieli care suflau stropii de ploaie din faţa lui, prin aerul umed. Erau sute şi sute, i se părea, forfotind prin marea de noroi de la baza zidului. Oameni sălbatici, de dincolo de Crinna, unde abia dacă ştiau să articuleze cuvinte, cărora puţin le păsa de morţi. Toţi erau leoarcă de ploaie şi stropiţi cu mâl, ascunşi sub scuturi rudimentare şi agitând arme lucrate primitiv, ţepoase şi brutale. În spatele lor fâlfâiau prin aer flamuri de piele zdrenţuită agăţată pe oase, ca nişte umbre fantomatice în ploaie.

Unii aduceau scări şubrede sau le luau de jos pe cele care fuseseră răsturnate, încercând să le proptească lângă zid şi să le ridice, în timp ce împrejurul lor cădeau bolovani, suliţe şi săgeţi, împroşcând cu noroi. Alţii se urcau deja, ţinându-şi pavezele deasupra capului – două scări în partea lui Dow, una într-a lui Tichie Roşie şi una chiar la stânga lui Logen. Doi sălbatici uriaşi dădeau cu securile în poarta plină de zgârieturi, împrăştiind la fiecare lovitură ţăndări ude. Logen arătă spre ei, cu un strigăt zadarnic. Nimeni nu-l auzi, nici n-ar fi putut să-l audă în zgomotul puternic al ploii, în hărmălaia trosniturilor, bufniturilor, scrâşnetelor, a zăngănitului de arme şi scuturi, a zgomotelor de carne străpunsă, a strigătelor de luptă şi a ţipetelor de durere.

Îşi luă din băltoacele de pe pasarelă sabia, pe al cărei metal cu luciu mat sclipeau broboane de apă. Lângă el, unul dintre carlii lui Fior înfrunta un estic care sărise din vârful scării. Schimbară câteva lovituri, mai întâi cu toporul în scut, apoi cu sabia prin aer. Securea esticului se ridică din nou, iar Logen îi reteză braţul de la cot, trecu în spatele lui şi-l trânti pe burtă, cu un urlet. Carlul îl ucise cu o lovitură de sabie înapoia capului, apoi arătă peste umărul lui Logen cu lama însângerată:

– Acolo!

Alt estic, cu un nas mare şi coroiat, tocmai ajungea în capul scării, unde se apleca peste metereze, luându-şi avânt să arunce o suliţă. Logen se repezi spre el, mugind.

Esticul făcu ochii mari, iar braţul cu lancea îi şovăi, prea târziu ca s-o mai arunce. Încercă să se dea la o parte, ţinându-se de lemnul ud cu mâna liberă, dar nu reuşi decât să tragă scara într-o parte. Sabia lui Logen îl străpunse sub braţ, iar atacatorul se clătină înapoi, cu un mormăit, scăpând lancea. Logen îl lovi din nou, alunecă şi se aplecă prea în faţă, aproape căzându-i în braţe. Nas-Coroiat dădu cu ghearele spre el, încercând să-l arunce peste parapet. Logen îl izbi în faţă cu garda sabiei, iar o a doua lovitură îi rupse şi câţiva dinţi. A treia îl ameţi de tot, iar esticul căzu de pe scară, trăgându-l pe un altul după el, la pământ.

– Adu prăjina aia! răcni Logen la carlul cu sabia.

– Ce?

– Prăjina, boule!

Carlul înhăţă bucata lungă de lemn şi o aruncă prin ploaie. Logen lăsă sabia din mână, prinse prăjina din zbor şi-i propti capătul bifurcat în ultima treaptă a unei scări, după care se apucă să împingă din răsputeri.

Carlul veni să-l ajute, iar scara scârţâi, se clătină şi începu să se îndepărteze. Peste mereteze apăru capul unui estic, mirat. Văzu prăjina. Îi văzu pe Logen şi pe carl cum o împingeau. Căzu, în timp ce scara se răsturna peste capetele nemernicilor de jos.

Mai încolo, o altă scară tocmai fusese ridicată, iar esticii începeau s-o escaladeze, cu scuturile deasupra capetelor, în timp ce Tichie Roşie şi ai lui îi bombardau cu pietre. Câţiva ajunseseră în vârf şi pe partea de zid a lui Dow, de unde se auzeau strigăte şi zgomote aducătoare de moarte. Logen îşi roase buza plină de sânge, întrebându-se dacă să le dea o mână de ajutor sau să rămână pe loc. Şi aici avea să fie din nou nevoie de el, nu peste multă vreme.

Aşa că luă sabia Creatorului şi îi făcu semn carlului care-l ajutase, în timp ce stătea să-şi tragă respiraţia. Îi aştepta pe estici să urce din nou, în timp ce de jur împrejurul lui oamenii luptau, ucideau şi mureau.

Diavoli într-un infern rece, friguros, însângerat. De patru zile, de-acum, şi avea senzaţia că se afla acolo de-o veşnicie. Ca şi cum nici n-ar fi plecat vreodată. Şi poate că nici nu plecase.

De parcă viaţa Copoiului n-ar fi fost deja destul de complicată, acum mai trebuia să şi plouă.

Umezeala era cea mai mare spaimă a unui arcaş, nici pomeneală. Cu excepţia aceleia de a-l doborî călăreţii, poate, dar în vârful unui turn aşa ceva nu era prea probabil. Arcurile deveniseră alunecoase, corzile îşi pierdeau elasticitatea, penele erau îngreunate de apă, ceea ce-i făcea să tragă foarte prost. Ploaia era în dezavantajul lor, ceea ce-i îngrijora oricum, însă ar fi putut să-i coste şi mai mult, până la căderea serii. Trei namile sălbatice se opinteau la poartă, lovind cu două securi grele lemnul înmuiat de ploaie şi încercând să înfigă o pârghie în spărturile deja făcute, pentru a smulge scândurile din loc.

– Dacă nu ne-ocupăm de ei, ăia au să spargă poarta! strigă răguşit Copoiul, în aerul umed.

– Mhm, dădu din cap Ursuzul, aruncând cu stropi din claia sa de păr lăţos.

Fu nevoie de ceva răcnete şi semne făcute cu degetul arătător, din partea sa şi a lui Tul, dar Copoiul reuşi să-şi adune câţiva băieţi lângă parapetul alunecos. Treizeci de arcuri ude, toate coborâte în acelaşi timp, toate încordate scârţâind, toate ţintind spre poartă. Treizeci de oameni, ochind încruntaţi, toţi şiroind de apă şi din ce în ce mai uzi cu fiecare clipă.

– Gata, acum!

Arcurile traseră mai mult sau mai puţin la unison, cu sunete înfundate. Săgeţile zburară în jos, ricoşând din zidul umed, înfigându-se în lemnul aspru al porţii, perforând pământul din locul unde fusese şanţul, înainte de a deveni doar încă un maldăr de noroi. Nu era o salvă prea precisă, dar conţinea multe săgeţi şi, când calitatea nu e de partea ta, numărul îţi poate rezolva totuşi problema. Esticul din dreapta îşi scăpă securea, cu trei săgeţi înfipte în piept şi una în picior. Cel din stânga alunecă şi se răsturnă pe-o parte, apoi se târî la adăpost, cu o săgeată în umăr. Cel cu pârghia căzu în genunchi, zbătându-se şi ducându-şi mâinile la spate, într-o încercare de a ajunge la săgeata din şale.

– În regulă! Bine! strigă Copoiul.

Nici unul dintre ceilalţi nu părea dornic să mai încerce poarta, pentru moment, ceea ce era destul de mulţumitor. Încă mai erau destui la scări, dar pe aceştia era mai greu să-i respingă de sus. Pe o asemenea vreme, puteau la fel de uşor să-i nimerească pe

propriii lor oameni de pe zid. Copoiul scrâşni din dinţi şi trase cu boltă o săgeată în mulţimea de jos, fără să nimerească pe nimeni. N-aveau ce face. Aia era treaba lui Fior, a lui Dow şi a lui Tichie Roşie. De ziduri răspundea Logen.

Se auzi o trosnitură, puternică de parcă ar fi căzut cerul. Lumea deveni orbitoare şi încetini ca prin mâzgă, plină de ecouri. Logen se poticni prin locul acela de coşmar, scăpând sabia din degetele amorţite, ajunse la zid şi se agăţă de el în timp ce se balansa, încercând zadarnic să înţeleagă ce se întâmplase.

Doi oameni se luptau pentru o lance, smucindu-se şi învârtindu-se, iar Logen nu-şi amintea de ce. Un om cu păr lung primi o lovitură puternică şi înceată, cu o măciucă în scut, din care săriră câteva ţăndări, apoi dădu cu o secure, dezgolindu-şi dinţii lucitori, spre a nimeri sub genunchi un inamic cu înfăţişare sălbatică, pe care-l doborî de pe picioare. Peste tot erau oameni uzi şi furioşi, mânjiţi de glod şi sânge. O bătălie, poate? El de partea cui era?

Simţi ceva cald gâdilându-i ochiul şi-şi duse mâna acolo. Se încruntă la vederea vârfurilor înroşite ale degetelor, care deveneau trandafirii sub stropii de ploaie. Sânge. Cineva îl lovise în cap, aşadar? Sau visa? O amintire, de demult.

Se răsuci în loc chiar înainte ca bâta să cadă şi să-i sfărâme ţeasta ca pe-un ou, apucând cu ambele mâini încheieturile unui nemernic păros. Lumea începu dintr-odată să se mişte repede, zgomotos, iar prin cap îi pulsa durerea. Se rezemă de parapet, privind un chip murdar, bărbos şi schimonosit de furie, aproape lipit de al lui.

Dând drumul ciomagului cu o mână, Logen îşi pipăi cingătoarea după un cuţit. Nu găsi nici unul. Atât timp ascuţise toate acele lame, iar acum, când avea nevoie, ia-le de unde nu-s! Apoi, îşi dădu seama. Jungherul pe care-l căuta era înfipt în mişelul ăla urât, căzut undeva jos, la baza zidului. Îşi duse mâna în cealaltă parte a centurii, încă respingând măciuca, dar fără sorţi de izbândă, de vreme ce avea doar o mână cu care să lupte. Se îndoia de spate tot mai mult, încet, peste meterze – până când degetele sale găsiră plăselele altui cuţit. Esticul cel păros îşi eliberă bâta şi o ridică, deschizând larg gura, cu un zbieret asurzitor.

Logen îl înjunghie drept prin faţă, străpungându-i cu lama un obraz şi ieşind prin celălalt, cu câţiva dinţi după ea. Răgetul

părosului deveni un urlet ascuţit. Îşi scăpă ciomagul şi se îndepărtă împleticit, cu ochii ieşiţi din orbite. Logen se aplecă şi-şi înhăţă sabia de sub picioarele celor doi care se luptau pentru aceeaşi suliţă, aşteptă o clipă ca esticul să se întoarcă spre el cu spatele, apoi îl lovi în coapsă, doborându-l cu un zbieret pe pietre, unde carlul se putea ocupa de el uşor.

Părosului încă-i mai curgea sânge din gură, pe când încerca să-şi smulgă cuţitul din obraji. Sabia lui Logen îi lăsă o tăietură roşie prin blana udă de pe coaste, făcându-l să cadă în genunchi. Următoarea lovitură îi despică ţeasta în două.

La nici zece paşi distanţă, Fior avea rău de furcă, încolţit de trei estici, în vreme ce un altul tocmai ajungea în vârful unei scări, şi toţi flăcăii lui erau ocupaţi mai încolo. Se strâmbă când primi o lovitură puternică de ciocan în pavăză, se clătină îndărăt şi scăpă din mână toporul, care căzu pe pietre. Lui Logen îi trecu prin minte că ar fi dus-o mult mai bine dacă Fior se alegea cu capul terciuit. Era foarte probabil, însă, ca apoi să-i vină lui rândul.

Aşa că trase adânc aer în piept şi atacă, răcnind.

Primul estic se întoarse tocmai la timp ca să aibă spintecată faţa, nu partea dinapoi a capului. Al doilea îşi ridică scutul, însă Logen se lăsă în jos şi-n schimb îi reteză scurt gamba, de căzu pe spate ţipând, cu sânge ţâşnind în băltoacele de pe pasarelă. Al treilea era o namilă enormă, cu păr roşcat zburlit în toate părţile. Îl ameţise pe Fior, care stătea în genunchi lângă parapet, cu scutul coborât şi sângele şiroindu-i dintr-o tăietură de pe frunte. Roşcovanul ridică un ciocan imens, ca să termine treaba. Înainte de a apuca s-o facă, Logen îl lovi în spate, înfigându-i în trup până la plăsele sabia lungă. Nu ataca niciodată un om din faţă, dacă-l poţi ucide pe la spate, cum tot spunea tatăl lui, un sfat bun pe care se străduise să-l urmeze întotdeauna. Roşcatul începu să se agite şi să ţipe, răsucindu-se nebuneşte, cu ultimele puteri, şi trăgându-l după el şi pe Logen, care nu dădea drumul sabiei. Nu peste mult, căzu.

Logen îl apucă pe Fior de sub braţ şi-l săltă pe picioare. Când ochii i se limpeziră din nou, şi văzu cine-l ajuta, Fior se încruntă teribil. Se aplecă şi-şi smulse de pe pietre securea căzută. Un moment, Logen se întrebă dacă voia să i-o înfigă-n cap, dar Fior nu făcu decât să stea pe loc, cu sângele curgându-i din tăietura de pe frunte peste chipul ud.

– În spate, spuse Logen, arătând cu capul peste umărul lui.

Fior se întoarse, în acelaşi timp cu Logen, şi rămaseră spate-n spate. Acum erau ridicate vreo trei sau patru scări, în jurul porţii, iar bătălia de pe zid se împărţise în câteva lupte separate şi sângeroase. Esticii săreau peste parapet, urlând în limba lor neînţeleasă, cu chipurile dure şi armele la fel de dure lucind umede, repezindu-se spre Logen de-a lungul pasarelei, în timp ce alţii şi alţii ajungeau în vârf. Auzea din spate zăngănelile şi scrâşnetele lui Fior, care lupta, dar nu le luă în seamă. Nu putea să se ocupe decât de cei din faţa lui. Cu lucrurile de soiul ăsta trebuie să fii realist.

Se trase îndărăt, arătând o oboseală doar pe jumătate prefăcută, iar când primul ajunse la el strânse din dinţi şi sări înainte, tăindu-l de-a curmezişul feţei şi făcându-l să cadă zbierând, cu o mână peste ochi. Apoi nimeri peste un altul şi primi în piept o lovitură de scut a cărui margine îl izbi sub bărbie, de-şi muşcă limba.

Logen aproape că se împiedică de trupul răşchirat al unui carl mort, se îndreptă la loc în ultima clipă, dădu cu sabia fără să nimerească ceva, inerţia îl purtă înainte şi simţi ceva tăindu-l la picior. Icni, sări în celălalt picior, învârtindu-şi sabia, complet dezechilibrat. Se năpusti spre o blană în mişcare, piciorul cedă sub el şi căzu peste cineva. Se prăbuşiră împreună, Logen lovindu-se cu capul de pietre, se rostogoliră, până când Logen ajunse deasupra, strigând şi împroşcând cu salivă, îşi înfipse degetele în părul slinos al unui estic şi-l izbi cu mutra de pietre, iar şi iar, până când îi simţi craniul înmuindu-se. Apoi se târî de-acolo, auzi o lamă clănţănind pe pasarelă, în locul unde stătuse înainte, şi se săltă în genunchi, cu sabia în mâna vlăguită, încleiată de sânge.

Rămase astfel, cu apa şiroindu-i pe faţă, trăgând aer în piept. Alţii se apropiau, iar el nu avea unde să se ducă. Piciorul îl durea, iar în braţe nu mai avea nicio putere. Îşi simţea capul uşor, parcă gata să-şi ia zborul. Abia dacă-i mai rămăsese ceva forţă să lupte mai departe. Se apropiau tot mai mulţi, în frunte venea unul cu mănuşi groase din piele şi un buzdugan mare în mâini, având măciulia ţepoasă înroşită de sânge. Părea să fi sfărâmat deja o ţeastă cu ea, iar a lui Logen avea să fie următoarea. Şi atunci, Bethod urma să învingă, în sfârşit.

Logen simţi un junghi rece în burtă. O senzaţie acută de gol. Degetele îi trosniră, când mâna-i deveni ţeapănă, strângând dureros sabia.

– Nu! şuieră el. Nu, nu, nu…

La fel de bine ar fi putut spune nu ploii. Senzaţia aceea îngheţată se răspândea, ajungându-i până la faţă, lăţindu-i gura într-un zâmbet însângerat. Esticul cu mănuşi se apropia, târând buzduganul pe pietrele ude. Aruncă o privire peste umăr.

Capul îi fu spulberat, împroşcând cu sânge. Crummock-i-Phail răgea ca un urs furios, cu oscioarele săltându-i în jurul gâtului, în timp ce-şi învârtea ciocanul în cercuri largi. Următorul estic încercă să se retragă, ridicând pavăza. Ciocanul lui Crummock îi zbură picioarele de sub trup, trimiţându-l de-a dura, până rămase culcat pe burtă. Apoi, deleanul cel uriaş sări pe pasarelă, agil ca un dansator, în pofida făpturii sale masive, îl nimeri pe următorul în stomac, azvârlindu-l prin aer până lângă metereze, unde rămase căzut grămadă.

Logen se uita cum o bandă de sălbatici măcelărea o alta, respirând greu, în timp ce flăcăii lui Crummock chiuiau şi zbierau, cu vopseaua de pe faţă dizolvată de ploaie. Năvăleau pe zid, ciopârţind esticii cu săbiile şi securile lor lucitoare, respingându-i şi împingându-le scările, aruncându-i peste parapet în mocirla de jos.

Îngenuncheat într-o băltoacă, Logen se rezema de mânerul rece al sabiei lui Kanedias care stătea înfiptă între pietrele pasarelei. Se aplecă, respirând greu, cu burta umflându-i-se şi dezumflându-se, cu un gust sărat în gură şi nasul plin de mirosul sângelui. Nici nu îndrăznea să ridice privirea. Strângând din dinţi, închise ochii şi scuipă acreala pe pietre. Se forţă să-şi alunge senzaţia rece din stomac, şi simţi că se risipea, pentru moment cel puţin, lăsându-l doar cu grija durerii şi a oboselii.

– Se pare că ticăloşii ăştia s-au săturat, se auzi din ploaie râsul lui Crummock, care-şi dădu capul pe spate, cu gura căscată şi limba scoasă, după care se linse pe buze. Bună treabă ai făcut azi, Sângerosule-Nouă. Nu că nu mi-ar face o plăcere deosebită să mă uit la tine, dar mă bucur c-am avut şi eu partea mea.

Îşi săltă într-o mână ciocanul cu coadă lungă şi-l întoarse uşor ca pe-o nuia de salcie, pentru a-i privi pata mare de sânge de pe fierul acestuia, cu un smoc de păr lipit în mijloc, după care rânji larg.

Pe Logen abia-l mai ţineau puterile ca să ridice capul, pentru a se uita la el.

– A, da…! Bună treabă. Da’ mâine-o luăm iar de la-nceput, mm, dacă tot îţi place-aşa de mult? Poţi să iei tu-n primire

nenorocitul ăsta de zid.

Ploaia slăbea, devenind o burniţă rară. O rază de soare palidă pătrundea prin norii joşi, dezvăluind tabăra lui Bethod, cu şanţul său noroios, stindardele şi corturile risipite prin vale. Copoiul miji ochii şi i se păru că zărea, printre cei câţiva oameni care stăteau în faţă, privind spre esticii care fugeau înapoi, o lucire. Probabil lentila unui ochean, ca acelea pe care le folosea Uniunea, ca să se uite încotro nu era nimic de văzut. Se întrebă dacă acolo se afla Bethod însuşi, urmărind desfăşurarea luptei. Ar fi fost tipic pentru el să-şi facă rost de un ochean.

Simţi o mână mare căzându-i pe umăr.

– Da' ştiu că le-am tras o plesnitură, şefule, hurui glasul lui Tul, una grozavă de tot!

Nu încăpea nicio îndoială. La baza zidului zăceau o grămadă de estici morţi, împrăştiaţi prin mocirlă, mulţi erau duşi de ai lor, răniţi, sau se târau încet, cu chiu, cu vai, înapoi spre tabără. Dar şi dincoace de zid căzuseră destui. Copoiul putea să vadă un morman de trupuri pline de noroi undeva spre fundul fortăreţei, unde erau îngropaţi morţii. Auzea pe cineva zbierând. Ţipete groase şi sfâşietoare, ca ale unui om căruia trebuie să i se taie un membru, dacă nu i s-a şi tăiat deja.

– Mda, i-am plesnit bine, mormăi el, da' şi ei pe noi. Nu-s sigur la câte plesnituri o să mai rezistăm.

Butoaiele cu săgeţi mai erau pline doar până la jumătate, iar bolovanii, pe sfârşite.

– Ar fi bine să trimitem nişte flăcăi să adune săgeţile de la morţi! le strigă el celorlalţi, peste umăr. Să luăm ce putem, cât putem!

– Într-o vreme ca asta, nu poţi să zici niciodată c-ai prea multe săgeţi, replică Tul. Dacă-i număr pe nemernicii ăia din Crinna pe care i-am omorât azi, socot că diseară o s-avem mai multe suliţe decât am avut azi-dimineaţă.

Copoiul reuşi să afişeze un zâmbet.

– Frumos din partea lor că ne-au adus ceva de folos în luptă!

– Mda. Cred că dacă ni se terminau săgeţile, s-ar fi plictisit destul de repede.

Tul râse, bătându-l pe spate mai tare ca oricând, cu destulă putere pentru a face să-i clănţănească dinţii.

– Am făcut treabă bună! Şi voi aţi făcut! Suntem tot vii, nu?

– Unii dintre noi, da, răspunse Copoiul, coborând privirea spre

cadavrul unui om care murise în vârful turnului.

Un luptător vârstnic, cu părul aproape cărunt, având o săgeată primitivă înfiptă în gât. Mare ghinion, să-l nimerească într-o zi atât de ploioasă, dar în luptă ai parte şi de noroc, şi de ghinion. Se uită încruntat spre valea care se întuneca.

– Unde naiba-i armata Uniunii?

Cel puţin, ploaia încetase. Trebuie să fii recunoscător pentru mărunţişurile vieţii, cum ar fi un foc care face mult fum, după ce te-ai udat leoarcă. Trebuie să fii recunoscător pentru orice, când fiecare moment poate fi ultimul din viaţa ta.

Logen stătea aşezat lângă micul lui foc, singur, frecându-şi uşor palma dreaptă. Îl durea, înroşită şi ţeapănă, după ce toată ziua strânsese mânerul aspru al sabiei Creatorului. Avea capul plin de vânătăi. Tăietura de pe picior îl cam ardea, dar putea totuşi să meargă destul de bine. Ar fi putut sfârşi mult mai rău. Acum aveau de îngropat mai mult de treizeci de oameni, şi-i puneau în gropi de câte-o duzină, aşa cum spusese Crummock. Treizeci şi ceva înapoi în ţărână, şi de două ori pe-atâţia răniţi, dintre care mulţi grav.

Lângă focul cel mare, îl auzea pe Dow lăudându-se cum îl înjunghiase pe un estic în fudulii. De alături răsuna râsul bubuitor al lui Tul. Logen avea senzaţia că nu mai făcea parte dintre ei. Poate că nici nu făcuse parte vreodată. Un grup de oameni contra cărora luptase şi pe care îi învinsese. Vieţi pe care le cruţase, din niciun motiv care să aibă sens. Oameni care-l urâseră mai rău ca moartea, dar pe care fusese nevoit să-i urmeze. Nu-i erau prieteni mult mai apropiaţi decât Fior. Poate că singurul lui prieten adevărat din tot Cercul Lumii era Copoiul, şi chiar şi în ochii lui, din când în când, lui Logen i se părea că zărea acea veche urmă de îndoială, unda aceea veche de teamă. Se întrebă dacă ar fi putut-o vedea şi acum, în timp ce Copoiul ieşea din întuneric.

– Crezi c-au să atace la noapte? îl întrebă el.

– O să-ncerce el şi pe-ntuneric, mai devreme sau mai târziu, răspunse Logen, dar cred că va aştepta pân-o să fim destul de obosiţi.

– Se poate şi mai obosit decât acum?

– Cred c-o să aflăm, se strâmbă Logen, în timp ce-şi întindea picioarele îndurerate. Chiar am impresia că pe vremuri căcaturile astea mergeau mai uşor.

Copoiul pufni. Nu era tocmai râs – mai mult un semn că auzise.

– Amintirea poate face adevărate vrăji. Îţi mai aminteşti de Carleon?

– Sigur că da, îşi privi Logen degetul lipsă, după care strânse pumnul, ca să arate la fel ca întotdeauna. Ciudat, că pe-atunci totul părea aşa de simplu... Ştiai pentru cine luptai şi de ce. Nu pot să spun că m-a deranjat vreodată.

– Pe mine, da, răspunse Copoiul.

– Zău? Trebuia să spui.

– M-ai fi ascultat?

– Nu. N-aş crede.

Câteva momente, tăcură amândoi.

– Crezi c-o să scăpăm vii de-aici? întrebă Copoiul.

– Poate. Dacă Uniunea apare mâine sau poimâine.

– Şi crezi c-o s-apară?

– Poate. Nu putem decât să sperăm.

– Dacă speri un lucru, nu-l faci să se şi-ntâmple.

– Ba din contră, de obicei. Dar fiecare zi în care mai suntem vii e o şansă. Poate de data asta o să ne reuşească.

Copoiul se încruntă spre flăcările care pâlpâiau.

– Cam mulţi „poate”.

– Aşa-i la război.

– Cine-ar fi crezut că ne vom baza pe-o adunătură de sudici ca să ne rezolve problemele?

– Cred că le rezolvi cum poţi. Trebuie să fii realist.

– Atunci, hai să fim realişti. Crezi c-o să scăpăm cu viaţă?

Logen se gândi câteva clipe.

– Poate.

Nişte cizme clefăiră pe pământul înmuiat, şi Fior îşi făcu apariţia înaintând tăcut spre foc. Avea un bandaj mare, cenuşiu, în jurul capului, unde suferise tăietura, iar de sub el părul îi atârna umed şi încâlcit.

– Şefule.

Zâmbind, Copoiul se ridică şi-l bătu pe umăr.

– În regulă, Fior. Ai luptat bine azi. Mă bucur c-ai venit, băiete. Cu toţii ne bucurăm.

Privi lung spre Logen.

– Cu toţii, repetă el. Cred că poate încerc să mă odihnesc şi eu puţin. Ne vedem când mai vin ăia. Destul de curând, cel mai probabil.

Şi se pierdu în noapte, lăsându-i pe Fior şi Logen să se măsoare unul pe celălalt.

Probabil că n-ar fi stricat ca Logen să-şi apropie mâna de un cuţit, să fie atent la mişcări bruşte, şi toate celelalte. Dar era prea obosit şi avea dureri prea mari pentru aşa ceva. Astfel că rămase doar aşezat, privindu-l pe Fior. Acesta strânse din buze, lăsându-se pe vine de cealaltă parte a focului, încet şi fără tragere de inimă, ca şi cum ar fi fost pe cale să mănânce un lucru despre care ştia că era stricat, dar n-avea încotro.

– Dacă eram în locul tău, spuse el după un timp, azi i-aş fi lăsat pe ăia să mă omoare.

– Acum câţiva ani, sunt sigur că şi eu aş fi făcut la fel.

– Şi ce s-a schimbat?

Logen se încruntă, rămas pe gânduri. Apoi, ridică din umerii îndureraţi.

– Încerc să fiu mai bun decât am fost.

– Crezi că atâta e de-ajuns?

– Altceva, ce pot să fac?

Fior rămase cu privirea spre foc.

– Voiam să zic…

Îşi plimbă cuvintele prin gură, apoi le scuipă:

– Că-ţi sunt recunoscător, cred. Azi mi-ai salvat viaţa. Ştiu că aşa a fost.

Nu-i plăcea s-o spună, iar Logen ştia de ce. Ţi-e greu ca un om pe care-l urăşti să-ţi facă o favoare. După aia, nu mai poţi să-l urăşti la fel de mult. Pierderea unui vrăjmaş poate fi mai neplăcută decât a unui prieten, dacă ţi-a fost duşman destul de mult timp.

Ridică iar din umeri.

– O nimica toată. E ceva ce omul trebuie să facă pentru ai lui, şi atât. Îţi datorez mult mai mult. Ştiu asta. Şi n-am să-ţi pot plăti niciodată ce-ţi datorez.

– Aşa e. Dar tot e un fel de început, din partea mea.

Fior se ridică şi făcu un pas, gata să plece, apoi se opri şi se întoarse, cu lumina focului unduindu-se pe o parte a chipului său dur şi furios.

– Nu-i niciodată aşa de simplu, să zici că un om e doar bun sau doar rău, nu? Nici chiar când e vorba de tine. Nici de Bethod. Şi nici de altcineva.

– Într-adevăr, murmură Logen, cu ochii spre mişcarea flăcărilor. Niciodată nu-i simplu. Toţi avem motivele noastre.

Oameni buni şi oameni răi. Depinde doar unde te afli.

Perechea perfectă

Unul dintre nenumăraţii lachei ai lui Jezal se urcă pe scăriţă şi, încruntat de concentrare, îi puse cu mare precizie pe cap coroana, al cărei diamant enorm răspândea o strălucire nepreţuită. O răsuci uşor la stânga şi la dreapta, pentru ca marginea îmblănită să se prindă bine de capul regelui. Apoi coborî, luă scara şi studie rezultatul. O duzină de colegi de-ai lui făceau acelaşi lucru. Unul dintre ei păşi înainte pentru a potrivi cât mai exact mâneca brodată cu aur a lui Jezal. Altul, cu o strâmbătură, culese o scamă invizibilă de pe gulerul alb imaculat.

– Foarte bine, declară Bayaz, dând gânditor din cap. Cred că sunteţi gata de nuntă.

Ciudăţenia, acum că Jezal avea timp să se gândească, era aceea că el nu acceptase, în niciun fel de care să-şi dea seama, să se însoare. Nici nu acceptase vreo cerere în căsătorie, nici nu făcuse el însuşi vreuna. Nu răspunsese „da” niciunei propuneri. Şi totuşi, era acolo, pregătindu-se să se unească prin cununie, peste doar câteva ore, cu o femeie pe care abia dacă o cunoştea. Nu-i scăpase atenţiei faptul că, în scopul ca totul să se rezolve atât de repede, trebuia ca aranjamentele să fi început cu mult timp înainte de a veni Bayaz cu ideea. Poate chiar înainte de încoronare... dar nu i se părea chiar atât de surprinzător. De când urcase pe tron, trecea neputincios prin fel de fel de evenimente, unul mai de neînţeles decât altul, ca un naufragiat care se chinuieşte să-şi ţină capul deasupra apei, fără să vadă uscatul, purtat care-ncotro de curenţi nevăzuţi şi irezistibili. Atâta doar că era mult mai bine îmbrăcat.

Începea treptat să-şi dea seama că, cu cât un om devenea mai puternic, cu atât mai puţin avea de ales. Căpitanul Jezal dan Luthar putuse să mănânce orice voia, să doarmă când dorea, să se vadă cu cine-i convenea. Augusta Sa Maiestate Regele Jezal Întâiul, din partea lui, era legat cu lanţurile invizibile ale tradiţiei, responsabilităţii şi formalismului, care-i orânduiau toate aspectele existenţei, oricât de mărunte.

Bayaz făcu un pas înainte, cu un aer preocupat:

– Poate că nasturele ăsta de sus, descheiat...

Jezal se smuci înapoi, cam nemulţumit. Atenţia acordată de

Mag tuturor detaliilor, oricât de mărunte, devenea mai mult decât obositoare. Avea impresia că nici latrina nu mai putea s-o folosească fără ca bătrânul ăla băgăreţ să scormonească prin rezultate.

– Ştiu şi eu cum să închei o haină! se răsti el. Să m-aştept cumva să te găsesc aici şi la noapte, când îmi voi conduce noua soţie în odaia de culcare, gata să mă instruieşti cum să-mi folosesc cariciu'?

Lacheii tuşiră politicos, ferindu-şi ochii şi retrăgându-se spre colţurile încăperii. Cât despre Bayaz, el nici nu zâmbi, nici nu se încruntă.

– Stau tot timpul la dispoziţia Maiestăţii Voastre cu sfaturi, dar sperasem ca aceea să fie o problemă cu care să vă descurcaţi şi singur.

– Sper că eşti pregătit pentru mica noastră ieşire. Toată dimineaţa m-am…

Ardee încremeni, când ridică privirea şi văzu cum arăta Glokta.

– Ce-ai păţit?

– Ce, asta? îşi duse el mâna la mulţimea de vânătăi. O femeie kantică a dat buzna în apartamentul meu, noaptea, m-a luat la pumni şi a fost cât pe ce să mă înece în baie.

O experienţă pe care n-aş recomanda-o nimănui.

– Ce s-a întâmplat, de fapt?

– Am căzut pe scară.

– Aha. Pe scară. Aia poate fi foarte păcătoasă, când nu te ţii bine pe picioare, comentă ea, privindu-şi cu ochi uşor împăienjeniţi paharul pe jumătate plin.

– Eşti beată?

– E după-amiază, nu? Întotdeauna încerc să mă îmbăt pe la ora asta. Când începi o treabă, trebuie să-ţi dai toată silinţa – sau, cel puţin, aşa-i plăcea lui taică-meu să-mi spună.

Glokta îşi îngustă ochii spre ea, iar Ardee îi susţinu privirea peste marginea paharului. *Nu-i tremură buza, nu face o mutră tragică, pe obraz nici urmă de lacrimi amare.* Părea la fel de mulţumită ca de obicei. *Sau, nu mult mai nemulţumită. Ziua nunţii lui Jezal dan Luthar nu poate fi o ocazie fericită pentru ea. Nimănui nu-i place să fie pus pe liber, indiferent de împrejurări. Nu-i deloc plăcut să te abandoneze cineva.*

– Ştii, nu trebuie neapărat să mergem, se strâmbă Glokta,

încercând zadarnic să-şi mişte piciorul mutilat pentru a şi-l destinde, iar strâmbătura îi trimise un fior de durere prin buzele crăpate şi faţa plină de vânătăi. În niciun caz n-am să mă plâng dacă azi nu mai am de făcut niciun pas. Putem să stăm aici şi să discutăm politicale şi alte fleacuri.

– Şi să pierdem nunta regală? se holbă Ardee la el, apăsându-şi pieptul, cu un gest de falsă oroare. Dar trebuie să văd neapărat cu ce se îmbracă Prinţesa Terez! Se zice că-i cea mai frumoasă femeie din lume, şi până şi o fleoarţă ca mine trebuie să aibă pe cineva la care să se uite cu respect.

Îşi dădu capul pe spate, înghiţind restul de vin.

– Faptul că m-am regulat cu mirele nu prea-i o scuză ca să lipsesc de la nuntă, să ştii.

Nava contraamiral a Marelui Duce Orso al Talinilor înainta încet, calculat, maiestuos, cu doar un sfert din vele ridicate, sub un stol de păsări marine care dădeau târcoale ţipând pe cerul albastru. Era de departe cea mai mare corabie pe care o văzuse vreodată Jezal, sau oricine din mulţimea numeroasă care se înşira pe chei sau stătea îngrămădită pe acoperişurile şi la ferestrele caselor din port.

Corabia era împodobită de sărbătoare: fanioane colorate fluturau pe greement, iar cele trei catarge înalte arborau drapele viu colorate, crucea cernită a talinilor şi soarele auriu al Uniunii, unul lângă altul, în cinstea fericitului eveniment. Cu toate acestea, nu arăta deloc mai puţin ameninţătoare. Parc-ar fi fost Logen Nouădegete în ţinută de papiţoi. S-ar fi văzut de la o poştă că tot războinic era, iar fineţurile ţipătoare, în care era limpede că se simţea incomod, îl făceau să arate cu atât mai sălbatic. Iar ca mijloc de a aduce o femeie necăsătorită în Adua, aceea fiind viitoarea mireasă a lui Jezal, uriaşa navă numai liniştitoare nu era. Sugera că Marele Duce Orso putea fi un personaj impresionant ca socru.

Acum Jezal vedea şi marinari, forfotind printre zecile de funii ca furnicile printr-un tufiş, trăgând jos pogoanele de pânză groasă cu o iuţeală îndelung exersată. Lăsară uriaşa navă să plutească înainte din inerţie, cu umbra ei întinsă aşternându-se pe chei şi cufundând în întuneric jumătate din mulţimea adunată s-o întâmpine. Încetinea treptat, în simfonia scârţâielilor de lemnărie şi odgoane, până se opri, dominând celelalte corăbii din port, care acum păreau simple bărcuţe, ca nişte pisoi în jurul

unui tigru. Statuia aurie de la prova, o femeie în mărime de două ori cât cea naturală, cu o suliţă ridicată spre cer, sclipea ameninţător deasupra capului lui Jezal.

La mijlocul cheiului, unde era apa mai adâncă, fusese construit anume un debarcader special. Pe rampa lui în pantă uşoară, grupul talinilor de neam regal coborî în Adua, ca nişte vizitatori de pe o stea îndepărtată unde toţi erau bogaţi, frumoşi şi fericiţi ca-n vis.

De-o parte şi de alta mergeau două şiruri de gărzi cu barbă, în uniforme negre identice, cu căştile lustruite ca nişte oglinzi orbitoare. Între ei, pe două rânduri de câte şase, veneau douăsprezece domnişoare de onoare, fiecare gătită cu mătăsuri în culori vii, roşii, albastre şi violet, fiecare la fel de splendidă ca o adevărată regină.

Dar nimeni din mulţimea uluită de pe chei nu s-ar fi putut îndoi cine se afla în centrul atenţiei. Prinţesa Terez înainta în frunte, înaltă, zveltă, negrăit de regală, graţioasă ca o balerină de la circ şi maiestuoasă ca o împărătească de legendă. Rochia ei albă ca neaua era cusută cu fir de aur sclipitor, părul avea culoarea bronzului lustruit, iar un colier de diamante scânteietoare arunca fulgere de pe pieptul ei palid, în lumina vie a soarelui. În acel moment, numele de Giuvaierul Talinilor părea într-adevăr cum nu se poate mai potrivit. Terez arăta la fel de pură şi năucitoare, la fel de falnică şi luminoasă, la fel de dură şi minunată ca o piatră scumpă desăvârşită.

Când picioarele ei atinseră piatra cheiului, mulţimea izbucni în urale tumultuoase. Petale de flori, roşii şi trandafirii, începură să se reverse în cascade bine orchestrate de la etajele de sus ale clădirilor. Sub această ploaie multicoloră plină de miresme delicate, păşind pe un covor moale, prinţesa veni spre Jezal cu magnifică demnitate, ţinându-şi capul sus, autoritar, şi mâinile împreunate mândru în faţă.

Descrierea „o apariţie care-ţi taie respiraţia” ar fi fost de o nevolnicie epocală.

– Augusta Voastră Maiestate, murmură ea, reuşind cumva să-l facă să se simtă ca şi cum el ar fi fost cel umil, în timp ce făcea o reverenţă; în spatele ei, domnişoarele de onoare îi urmară exemplul, iar membrii gărzii se plecară adânc, cu o coordonare impecabilă. Tatăl meu, Marele Duce Orso al Talinilor, vă trimite scuzele sale profunde, dar o problemă urgentă din Styria îl împiedică să ia parte la nunta noastră.

Şi se îndreptă iar de spate, ca trasă de sfori nevăzute, într-o ireproşabilă poziţie dreaptă.

– Numai de dumneavoastră avem nevoie, îngăimă Jezal, blestemându-se în sinea lui peste o clipă, când îşi dădu seama că ignorase complet forma cuvenită de adresare.

În acele împrejurări, îi era cam dificil să gândească limpede. Terez arăta şi mai răpitor acum, decât atunci când o văzuse ultima oară, cu un an şi ceva în urmă, certându-se feroce cu Prinţul Ladisla la banchetul dat în onoarea lui. Amintirea ţipetelor ei furioase nu-l prea încuraja, dar în fond Jezal nici n-ar fi fost încântat la gândul ca ea să se mărite cu Ladisla. La urma urmei, individul fusese un dobitoc total. Jezal era cu totul alt gen de om şi, fără îndoială, putea să se aştepte la alte reacţii. Sau, cel puţin, aşa spera.

– Vă rog, Înălţimea Voastră, spuse el, şi-i întinse mâna.

Prinţesa întinse la rândul ei mâna, uşoară ca un fulg.

– Maiestatea Voastră îmi face o cinste prea mare.

Copitele cailor suri bocăneau pe caldarâm, iar roţile trăsurii susurau lin. Porniră pe Calea Regală, cu o companie de Cavaleri ai Gărzii Regelui călărind în formaţie strânsă împrejurul lor. Armurile şi armele luceau, marea stradă era înţesată de cetăţeni ce priveau admirativ, în toate uşile şi ferestrele se aflau supuşi zâmbitori. Toţi veniseră acolo ca să-şi ovaţioneze noul rege şi pe femeia care în curând avea să le fie regină.

Jezal ştia că, lângă ea, nu putea să arate altfel decât ca un idiot fără pereche. Un mârlan stângaci, prost-crescut, de origine joasă, care n-avea niciun drept de a sta în aceeaşi trăsură – decât, poate, ca scăunel pentru picioare. Niciodată în viaţa lui nu se mai simţise atât de umil. Abia dacă-i venea să creadă că se însura cu femeia aceea. În aceeaşi zi. Mâinile-i tremurau. Tremurau de-a binelea. Poate că nişte cuvinte sincere i-ar fi ajutat pe amândoi să se mai relaxeze.

– Terez…

Prinţesa continua să le facă mulţimilor cu mâna.

– Îmi dau seama… că nu ne cunoaştem câtuşi de puţin… Aş dori să te cunosc…

O uşoară tresărire a gurii ei fu singurul semn că-l auzise.

– Ştiu că pentru tine trebuie să fi fost un şoc cumplit, la fel cum a fost şi pentru mine. Sper că, dacă pot face ceva… ca să-ţi fie mai uşor, adică…

– Tatăl meu consideră că interesele ţării noastre sunt slujite

cel mai bine prin această căsătorie, iar datoria unei fiice este aceea de a asculta. Noi, cei care ne naştem în familii sus-puse, suntem îndelung pregătiţi pentru a face sacrificii.

Capul ei perfect se întoarse lin pe gâtul la fel de perfect, cu un zâmbet şi mai perfect. Sau, puţin cam forţat, poate, dar nu mai puţin radios. Era greu de crezut că o faţă atât de netedă şi fără cusur putea fi făcută din carne, ca a oricui altcuiva. Părea de porţelan sau de piatră şlefuită. Era o plăcere continuă, magică, s-o vezi mişcându-se. Jezal se întrebă dacă buzele ei erau calde sau reci. Tare i-ar mai fi plăcut să afle. Terez se aplecă spre el, punându-şi uşor mâna pe dosul mâinii lui. Caldă, neîndoielnic, şi moale, şi în foarte mare parte făurită din carne.

– Serios, ar trebui să le faci cu mâna, murmură ea, cu vocea plină de melodicitate styriană.

– Ăă, daaa… îngăimă Jezal, cu gura foarte uscată. Da, desigur.

Glokta stătea în picioare, cu Ardee lângă el, privind încruntat spre uşile Rotondei Lorzilor. Dincolo de acele porţi enorme, în marea sală circulară, avea loc ceremonia. *O, ce zi, ce zi voioasă!* Predicile Înaltului Judecător Marovia reverberau din cupola poleită, fericita pereche îşi depunea jurămintele solemne, cu inimile uşoare. Numai câţiva norocoşi fuseseră primiţi înăuntru, ca martori. *Noi, ceilalţi, trebuie să adorăm de la distanţă.* Şi ce mai mulţime se adunase să facă acest lucru…! Toată Piaţa Mareşalilor era ticsită de oameni, ale căror voci surescitate năpădeau urechile lui Glokta. *O gloată de sicofanţi, aşteptând nerăbdători să apară Maiestatea Sa.*

Se legăna nervos înainte şi-napoi, la stânga şi la dreapta, strâmbându-se şi şuierând, încercând să-şi pună sângele-n mişcare prin picioarele îndurerate, să-şi astâmpere cârceii. *Să stai atâta timp în acelaşi loc este, spus pe şleau, tortură curată.*

– Cât timp poate dura o nuntă?

Ardee îşi arcui o sprânceană neagră.

– Poate n-au reuşit să-şi ţină mâinile-acasă şi sunt ocupaţi să-şi ducă până la capăt cununia, acolo, pe pardoseala Rotondei Lorzilor.

– Şi-asta cât dracu’ poate să le ia?

– Sprijină-te de mine, dacă nu mai poţi, spuse ea, oferindu-i cotul.

– Ologul rezemat de beţivancă? se încruntă Glokta. Ce mai pereche facem…

– Poţi şi să cazi peste mine, dacă vrei, ca să rămâi şi fără dinţii ăia pe care-i mai ai. N-o să-mi piară somnul din cauza asta.

Poate-ar fi bine să-i primesc oferta, fie şi numai pentru un moment. În fond, ce-ar fi rău în asta? Imediat, însă, începură să se audă primele ovaţii ascuţite, cărora li se alăturară curând altele şi altele, până când tot văzduhul ajunse să vuiască de o hărmălaie plină de entuziasm. Uşile Rotondei Lorzilor fură în sfârşit deschise, iar Înaltul Rege şi Regina Uniunii ieşiră în lumina soarelui, ţinându-se de mână.

Până şi Glokta fu nevoit să recunoască: formau o pereche care-ţi lua ochii. La fel ca monarhii din legende, erau înveşmântaţi în mantii albe strălucitoare, tivite cu broderii ce scânteiau, având pe spate soarele auriu, vizibil când se întoarseră spre mulţime. Erau înalţi, zvelţi, graţioşi, cu coroane de aur lucitor şi câte un singur diamant. *Amândoi, atât de tineri şi atât de frumoşi, având în faţă toată viaţa – fericită, bogată şi puternică. Ura! Ura pentru ei! Răhăţelul meu uscat de inimă plesneşte de atâta bucurie!*

Glokta îşi rezemă mâna pe cotul lui Ardee şi se înclină spre ea, cu cel mai grotesc, strâmb şi ştirb rânjet.

– Chiar e adevărat că regele nostru e mai chipeş decât mine?

– Ce prostii jignitoare! îşi umflă Ardee pieptul, cu o mişcare smucită a capului, privindu-l de sus cu dispreţ. Şi eu strălucesc mai puternic decât Giuvaierul Talinilor!

– A, sigur că da, draga mea, categoric că da. Pe lângă noi, ăştia arată ca nişte cerşetori!

– Nişte scârnăvii.

– Nişte ologi.

Chicotiră împreună, în timp ce cuplul regal străbătea maiestuos piaţa, escortat de zece Cavaleri din Gardă. Consiliul Închis îi urma la o distanţă respectuoasă, unsprezece bătrâni demni, cu Bayaz printre ei, în hainele lui oculte, zâmbind aproape la fel de radios ca tinerii însurăţei înşişi.

– Nici măcar nu-mi plăcea, mormăi Ardee printre dinţi, din capul locului. Nu-mi plăcea cu adevărat.

Facem pereche, cu siguranţă.

– N-ai motive să plângi. Eşti mult prea mintoasă ca să te fi mulţumit cu un nătâng ca el.

Ardee trase scurt aer în piept.

– Sunt sigură că ai dreptate. Dar eram aşa de plictisită, şi singură, şi obosită…

Şi beată, fără îndoială.

Ridică din umeri, deznădăjduită.

– Mă făcea să simt că eram mai mult decât o povară. Mă făcea să mă simt… dorită.

Şi ce te face să crezi că mă interesează să aud toate astea?

– Dorită, zici? Ce minunat. Şi acum?

Ardee coborî privirea în pământ, nefericită, iar Glokta simţi o undă de vinovăţie. *Dar vinovăţia nu doare cu adevărat decât atunci când nu mai ai nici o altă grijă pe cap.*

– Mi-e greu să spun că ar fi fost iubire adevărată, spuse ea – iar Glokta îi văzu beregata mişcându-se, când înghiţi un nod. Dar, cumva, mă gândeam mereu că aveam să-l fac de râs.

– Hm…

Cât de rar primeşte fiecare dintre noi ceea ce aşteaptă…

Procesiunea regală dispăru treptat, urmată de ultimii curteni eleganţi şi paznici strălucitori, în sunetul aplauzelor extaziate care se îndepărtau spre palat. *Spre viitorul lor glorios, unde noi, secretele vinovate, nu suntem invitaţi sub nicio formă.*

– Uită-te la noi, murmură Ardee. Proscrişii.

– Resturile stricate.

– Fructele putrede.

– Nu mi-aş face griji prea mari, oftă Glokta. Tu eşti tot tânără, deşteaptă şi acceptabil de drăguţă.

– Un compliment istoric, într-adevăr.

– Ai toţi dinţii-n gură şi ambele picioare. Un avantaj însemnat, pe lângă unii dintre noi. Nu mă îndoiesc că în curând îţi vei găsi alt idiot de viţă nobilă pe care să-l prinzi în mrejele tale – nimic rău în asta.

Ardee se întoarse în altă direcţie, cu umerii aduşi, iar Glokta ghici că-şi muşca buza. Ridică mâna, punându-i-o pe umăr… *Aceeaşi mână care a tăiat felii degetele lui Sepp dan Teufel, care a ciupit sfârcurile de pe pieptul Inchizitorului Harker, care a ciopârţit în bucăţi un sol gurkian şi a ars de viu altul, care a trimis oameni nevinovaţi să putrezească în Englia şi aşa mai departe, şi aşa mai departe…* Îşi retrase mâna, lăsând-o să cadă pe lângă trup. *Mai bine să verşi toate lacrimile din lume, decât să fii atinsă de mâna asta. Mângâierea vine din alte surse şi curge spre alte destinaţii.* Se uită încruntat prin piaţă, lăsând-o pe Ardee cu amarul ei.

Mulţimea continua să ovaţioneze.

Era un eveniment magnific, desigur. Nu se cruţase niciun efort, nicio cheltuială. Jezal nu s-ar fi mirat deloc dacă avea cinci sute de invitaţi, dintre care cunoştea doar câţiva. Lorzii şi Doamnele Uniunii. Marii oameni din Consiliile Închis şi Deschis. Cei mai bogaţi şi mai puternici, îmbrăcaţi în hainele cele mai bune şi purtându-se în modurile cele mai alese.

Camera Oglinzilor era peste poate de potrivită. Cea mai spectaculoasă încăpere din tot palatul, mare cât un câmp de luptă şi părând şi mai mare, datorită oglinzilor uriaşe care acopereau toţi pereţii, dând impresia deconcertantă a zeci de alte nunţi magnifice, în zeci de alte săli învecinate. O mulţime de lumânări ardeau pe mese, în sfeşnicele de pe pereţi şi printre cristalurile candelabrelor de deasupra, cu flăcări mici şi unduitoare. Lumina lor blândă făcea să strălucească argintăria şi bijuteriile oaspeţilor, şi se reflecta din pereţii închişi la culoare, lucind până departe: un milion de puncte luminoase, ca stelele pe cerul negru al nopţii. O duzină dintre cei mai pricepuţi muzicanţi ai Uniunii cântau melodii subtile şi pline de vrajă, care se amestecau cu valurile conversaţiilor mulţumite, cu clinchetele tacâmurilor noi şi cu zornăiturile banilor vechi.

Era o sărbătoare veselă. Un eveniment de-o viaţă. Pentru musafiri.

Pentru Jezal era cu totul altceva, dar nici el nu ştia sigur ce anume. Stătea la o masă aurită, cu regina alături, copleşiţi de zecile de servitori slugarnici, vizibili în ochii întregii adunări ca o pereche de exponate rare la grădina zoologică. Jezal stătea buimac şi stângaci, într-o tăcere de vis, tresărind din când în când ca un iepure bolnav, când câte un lacheu pudrat îi lua ochii cu legume. La dreapta lui, Terez înfigea ocazional furculiţa în câte-o bucăţică măruntă, cu gesturi pretenţioase, o ducea la gură, mesteca, înghiţea cu o precizie elegantă. Jezal nu crezuse niciodată că era cu putinţă să mănânci frumos. Acum îşi înţelegea greşeala.

Abia dacă-şi mai amintea cuvintele răsunătoare ale Înaltului Judecător care, presupunea, îi uniseră irevocabil. Ceva în legătură cu iubirea şi securitatea naţiunii, mai reţinea vag. Dar putea să vadă inelul pe care i-l înmânase cu un gest amorţit lui Terez, în Rotonda Lorzilor, cu enorma piatră sângerie sclipind pe degetul ei mijlociu, prelung. Mesteca o bucată din cea mai fină carne, iar în gura lui avea un gust ca de noroi. Erau soţ şi soţie.

Acum vedea că Bayaz avusese dreptate, ca întotdeauna.

Oamenii tânjeau după ceva care, fără efort, să se afle mai presus de ei. Poate că nu toţi aveau regele pe care şi-l doriseră, dar nimeni nu putea să nege că Terez era regina potrivită, şi chiar mai mult decât atât. Simplul gând la Ardee West aşezată în jilţul acela aurit era absurd. Şi totuşi Jezal simţi un junghi de vinovăţie când îi veni această idee, urmat îndeaproape de unul şi mai puternic, de tristeţe. Ar fi fost o mângâiere să aibă pe cineva cu care să vorbească în acele momente. Oftă dureros. Dacă era vorba să-şi petreacă viaţa cu această femeie, trebuia să-i vorbească. Şi, probabil, cu cât începeau mai repede, cu atât mai bine.

– Am auzit că Talins… e un oraş foarte frumos.

– Într-adevăr, răspunse ea pe un ton formal, dar şi Adua are frumuseţile ei.

Tăcu, uitându-se fără speranţă în farfurie.

Jezal îşi drese glasul.

– E ceva cu care… poate fi cam greu să te obişnuieşti, spuse el, îndrăznind un început de zâmbet.

Terez clipi din ochi, apoi se uită prin sală.

– Aşa este.

– Dansezi?

Întoarse capul spre el, cu o mişcare lină, fără cea mai mică tresărire a umerilor.

– Puţin.

Jezal îşi împinse scaunul şi se ridică.

– Atunci, să dansăm, Maiestate?

– Cum doreşte Maiestatea Voastră.

În timp ce mergeau spre mijlocul sălii spaţioase, conversaţiile scăzură treptat. În Camera Oglinzilor se lăsă o tăcere de moarte, lăsând la o parte zgomotul cizmelor lui lustruite şi al pantofilor ei de lac, pe dalele lucioase. Jezal înghiţi în sec când îşi ocupară locurile, înconjuraţi pe trei laturi de mesele lungi şi toate legiunile de oaspeţi eleganţi, toţi privindu-i. Avea cam aceeaşi senzaţie de anticipare sufocantă, de teamă şi emoţie, ca pe vremuri, când intra în cercul de scrimă pentru a lupta cu un adversar necunoscut, în urletele mulţimii.

Rămaseră nemişcaţi ca două statui, privindu-se în ochi. Jezal întinse mâna, cu palma în sus. Terez o întinse şi ea pe a ei, dar în loc de a i-o lua, îi apăsă ferm dosul palmei cu al său şi o împinse în sus, până când degetele le ajunseră la acelaşi nivel. Ridică abia vizibil o sprânceană. Era o provocare tăcută, pe care nimeni

altcineva dintre cei prezenţi n-avea cum s-o fi observat.

Prima notă prelungă suspină din coarde, reverberând prin sală. Porniră, învârtindu-se unul în jurul altuia cu o încetineală exagerată, tivul auriu al rochiei lui Terez foşnind pe pardoseală, fără ca picioarele să i se vadă, astfel că părea mai degrabă să lunece decât să păşească, ţinându-şi bărbia extrem de sus. Se mişcară mai întâi într-o parte, apoi şi în cealaltă, iar în oglinzile din jur o mie de alte perechi se mişcau în acelaşi ritm, înşirându-se până în depărtările tulburi – încoronate şi îmbrăcate în alb şi auriu fără pată.

Când începu a doua frază muzicală şi se alăturară şi celelalte instrumente, Jezal începu să-şi dea seama că era complet depăşit, mai rău chiar decât fusese de către reîntâlnirea cu Bremen dan Gorst. Terez dansa cu o precizie atât de desăvârşită, încât era sigur că ar fi putut ţine un pahar cu vin în echilibru pe cap, fără să verse o picătură. Muzica răsuna tot mai tare, mai repede, mai cutezător, iar mişcările lui Terez deveneau şi ele mai iuţi şi mai îndrăzneţe. Parcă i-ar fi controlat cumva pe instrumentişti, cu mâinile ei întinse, atât de perfect se coordonau. Jezal încercă s-o conducă, iar ea păşi prin jurul lui, fără niciun efort. Fentă într-o parte, se răsuci în cealaltă, iar Jezal fu cât pe ce să cadă-n fund. Terez se feri şi se învârti cu o discreţie absolută, lăsându-l să se întindă după nimic.

Muzica devenea tot mai rapidă, muzicanţii îşi mânuiau instrumentele cu o concentrare îndârjită. Jezal făcu o încercare zadarnică de a o prinde, dar Terez îi scăpă iar, zăpăcindu-l cu foiala rochiei, şi abia dacă putea s-o urmeze. Aproape că-i puse piedică, cu un picior care se retrase înainte ca el să se fi dumirit, mişcă brusc capul şi fu cât pe ce să-l împungă în ochi cu coroana. Toţi oamenii mari şi buni ai Uniunii priveau într-o tăcere fermecată. Până şi Jezal se pomeni doar un spectator uluit. Era tot ce putea face ca să rămână cam în aceeaşi poziţie, pentru a nu se face complet de râs.

Nu fu sigur dacă se simţea uşurat sau dezamăgit, când muzica încetini din nou, iar Terez îi oferi mâna, ca şi cum ar fi fost o comoară rară. O apăsă cu dosul mâinii lui şi porniră în cerc unul în jurul celuilalt, apropiindu-se tot mai mult. În timp ce ultimul refren se prelingea din instrumente, Terez se lipi de el, cu spatele pe pieptul lui. Se întoarseră încet, şi mai încet, Jezal având nasul plin de mirosul părului ei. Pe ultima notă prelungă, ea se aplecă înapoi, iar el o coborî uşor. Gâtul ei se întindea,

capul i se lăsa în jos, cu coroana delicată aproape atingând podeaua. Şi se făcu linişte.

Sala izbucni în aplauze furtunoase, dar Jezal abia dacă le auzea. Era prea ocupat să se uite la soţia lui. În obrajii ei apăruse acum o umbră de culoare, buzele uşor întredeschise îi dezvăluiau dantura perfectă, iar conturul bărbiei, gâtul întins şi claviculele suple erau conturate cu umbre şi încercuite cu diamante scânteietoare. Mai jos, pieptul i se ridica şi cobora în corsaj, respirând repede, cu luciul fascinant al unei abia vizibile pelicule de sudoare cuibărită în şanţul dintre sâni. Lui Jezal tare i-ar mai fi plăcut să se cuibărească şi el acolo. Clipi din ochi, cu respiraţia şuierându-i ascuţit în gât.

– Dacă Maiestatea Voastră binevoieşte… murmură ea.

– Ăă…? A… sigur.

O ridică la loc în picioare, în timp ce aplauzele continuau.

– Dansaţi… magnific.

– Maiestatea Voastră este prea bun, replică ea, cu un uşor crâmpei de zâmbet – dar totuşi un zâmbet.

Jezal îi zâmbi nătâng. Pe parcursul unui singur dans, frica şi deruta i se transformaseră lin în emoţia cea mai plăcută. Fusese învrednicit cu o imagine fugară a ceea ce se găsea sub învelişul de gheaţă, şi se vedea limpede că noua lui regină era o femeie de o pasiune rară şi focoasă. O latură ascunsă a ei, pe care acum abia aştepta s-o cerceteze mai îndeaproape. Aştepta cu atâta nerăbdare, de fapt, încât fu nevoit să-şi ferească ochii, mutându-şi privirea într-un colţ, încruntat şi încercând cu disperare să se gândească la alte lucruri, pentru ca încordarea din pantaloni să nu-l compromită în faţa musafirilor adunaţi.

Măcar o dată, chipul lui Bayaz, într-un colţ, fu tocmai lucrul pe care avea nevoie să-l vadă: un zâmbet îngheţat, potolindu-i ardoarea la fel de sigur ca o găleată cu apă rece.

Glokta o lăsase pe Ardee în camera ei de zi mobilată peste măsură, făcând toate eforturile să se îmbete şi mai rău, iar de-atunci era prost-dispus întruna. *Chiar şi pentru mine. Nimic nu se compară cu compania unei persoane şi mai nefericite decât tine, ca să te facă să te simţi mai plăcut. Problema e că, după ce nefericirea ei dispare, a ta te apasă de două ori mai rece şi cumplită.*

Sorbi încă o gură de supă groasă, strâmbându-se când se forţă să înghită lichidul prea sărat. *Mă întreb cât de minunat se*

distrează acum Regele Jezal. Lăudat şi admirat de toţi, ghiftuindu-se cu cele mai alese mâncăruri, în cea mai aleasă companie. Lăsă lingura în castron, simţind că ochiul stâng i se zbătea iar, şi tresări când o undă de durere îi coborî prin spate, până în picior. *Opt ani de când mi-au dat drumul gurkienii, şi tot prizonierul lor sunt, cum voi fi întotdeauna. Prins într-o celulă nu mai mare decât propriul meu trup schilodit.*

Uşa se deschise scârţâind şi Barnam îşi târşâi picioarele înăuntru, ca să ia castronul. Glokta ridică privirea de la supa pe jumătate moartă la bătrânul pe jumătate mort. *Cele mai alese mâncăruri, în cea mai aleasă companie.* Ar fi râs, dacă buzele crăpate i-o îngăduiau.

– Gata, domnule? întrebă servitorul.

– Mai mult decât probabil.

N-am putut să-mi scot din fund mijloacele de a-l distruge pe Bayaz, aşa că, fireşte, Eminenţa Sa n-o să fie deloc mulţumită. Şi cât de nemulţumită credem că poate fi, înainte de a-şi pierde complet răbdarea? Dar ce s-ar putea face?

Barnam scoase castronul din cameră, închizând uşa după el, şi-l lăsă pe Glokta singur cu durerea lui. *Ce-am făcut, ca să merit una ca asta? Şi acel Luthar ce-a făcut? Nu e şi el la fel cum eram eu? Arogant, vanitos şi egoist ca toţi dracii? E un om mai bun decât mine? Atunci, de ce pe mine viaţa m-a pedepsit atât de aspru, iar pe el l-a răsplătit aşa de generos?*

Dar Glokta ştia deja răspunsul. *Din acelaşi motiv pentru care Sepp dan Teufel zace nevinovat în Englia, cu degetele scurtate. Acelaşi motiv pentru care acel general Vissbruck, atât de loial, a murit în Dagoska, în timp ce trădătoarea Magistră Eider a fost lăsată în viaţă. Acelaşi motiv pentru care Tulkis, ambasadorul gurkian, a fost sfârtecat în faţa unei mulţimi care urla, pentru o crimă pe care n-o comisese.*

Îşi apăsă limba îndurerată peste unul dintre dinţii rămaşi. *Viaţa nu e dreaptă.*

Jezal mergea ţanţoş pe culoar, ca prin vis, cu coşmarul de dimineaţă rămas departe în urmă. Capul i se învârtea de-atâtea omagii, aplauze şi felicitări. Trupul îi era încălzit de dans, de vin şi, tot mai mult, de poftă. Cu Terez lângă el, pentru prima oară în scurta lui domnie, se simţea cu adevărat ca un rege. Nestematele şi metalele preţioase, mătasea şi broderiile, pielea netedă şi palidă, toate străluceau fascinant în lumina dulce a

lumânărilor. Seara fusese un deliciu, iar noaptea făgăduia să fie şi mai delicioasă. O fi părut Terez dură ca o piatră scumpă, de la distanţă, dar Jezal o ţinuse în braţe şi ştia el ce ştia.

Uşile mari ale dormitorului regal erau ţinute deschise de doi lachei încordaţi, apoi se închiseră fără zgomot după ce Regele şi Regina Uniunii intrară. Uriaşul pat domina capătul opus al încăperii, iar mănunchiurile de pene înalte din colţurile baldachinului aruncau umbre lungi pe tavanul aurit. Perdelele verzi, fastuoase, stăteau desfăcute îmbietor, iar spaţiul mătăsos din spatele lor era plin de umbre suave şi aţâţătoare.

Terez făcu încet câţiva paşi înaintea lui, cu capul plecat, în timp ce Jezal răsucea cheia în încuietoare, cu un şir lung de clănţăneli ritmice. Respiraţia i se acceleră, când se opri în spatele soţiei lui, ridică mâna şi i-o puse uşor pe umărul gol. Simţi muşchii încordându-se sub pielea netedă, iar surescitarea ei, atât de apropiată de a lui, îl făcu să zâmbească. Se întrebă dacă ar fi trebuit să spună ceva, încercând s-o calmeze, dar ce rost avea? Amândoi ştiau ce urma să se întâmple, iar el, unul, era nerăbdător să înceapă.

Veni şi mai aproape, cuprinzându-i talia cu mâna liberă, şi-şi simţi palma foşnind peste mătasea aspră. Îi atinse ceafa cu buzele, o dată, de două ori, de trei. Îşi frecă nasul de părul ei, inspirându-i parfumul şi suflând uşor pe lângă obraz. O simţi tremurând sub respiraţia lui, ceea ce-l încurajă şi mai mult. Degetele îi trecură peste umărul ei, până pe piept, pe sub şiragul de diamante, strecurându-se în corsaj. Se îndesă mai tare în ea, strâns, cu un mârâit satisfăcut din gâtlej, apăsându-şi plăcut bărbăţia în dosul ei, prin haine…

Într-o clipă, Terez se smulse de lângă el cu o exclamaţie, se răsuci şi-l plesni peste faţă cu palma, de-i ţiuiră urechile.

– Nemernic murdar! ţipă ea, stropind cu salivă din gura schimonosită. Pui de târfă-mpuţită! Cum îndrăzneşti să mă atingi? Ladisla era un cretin, dar măcar avea sânge curat!

Jezal rămase cu gura căscată, apăsându-şi cu o mână obrazul care-i ardea, ţeapăn din cap până-n picioare. Întinse cealaltă mână, fără vlagă.

– Dar eu… auu!

Genunchiul ei îl nimeri între picioare cu o precizie nemiloasă, golindu-i pieptul de aer şi făcându-l să se clatine sufocat, după care căzu ca un castel din cărţi de joc lovit cu barosul. În timp ce se prăbuşea pe covor, străpuns de acea tortură pe care numai o

lovitură în bijuteriile de familie o poate cauza, găsi o slabă consolare în faptul că avusese dreptate.

Noua lui regină era o femeie de o pasiune rară şi focoasă.

Lacrimile care-i şiroiau din belşug nu erau numai de durere, de uimire groaznică şi dezamăgire temporară, ci şi de oroare – o oroare crescândă. Se părea că judecase teribil de greşit sentimentele lui Terez. Le zâmbise mulţimilor, dar acum, în particular, arăta limpede că-l dispreţuia, pe el şi tot ceea ce reprezenta. Faptul că se născuse din flori nu prea putea să se mai schimbe vreodată. După toate semnele, avea să-şi petreacă noaptea nunţii pe podeaua dormitorului regal. Regina străbătuse deja grăbită odaia, iar perdelele patului erau închise în calea lui.

Cea de-a şaptea zi

În noaptea trecută, esticii veniseră din nou. Se strecuraseră prin întuneric, găsiseră un loc pe unde să se caţere şi uciseseră o santinelă. Apoi, ridicaseră o scară şi, până să fie descoperiţi, se strecuraseră destui înăuntru. Strigătele îl treziseră pe Copoi, care oricum abia dacă dormea, şi se adunase pe picioare învelit cu pătura. Inamici în fortăreaţă, oameni alergând şi strigând, umbre prin întuneric, peste tot domnind panica şi haosul. Oameni luptând la lumina stelelor, la lumina torţelor, sau fără nicio lumină, săbii lovind fără să aibă habar unde nimereau, cizme împiedicându-se şi aruncând jerbe de scântei din focurile de tabără aproape stinse.

Până la urmă, îi respinseseră. Îi înghesuiseră lângă zid şi-i doborâseră cu toptanul, doar trei apucând să arunce armele şi să se predea. Amarnică greşeală pentru ei, după cum avea să reiasă. Muriseră mulţi oameni în acele şapte zile. La fiecare apus de soare se vedeau tot mai multe morminte. Nimeni nu avea o dispoziţie prea milostivă, dacă la început unii se simţiseră astfel, ceea ce nu prea era cazul. Astfel, când îi capturaseră pe cei trei, Dow cel Negru îi urcase pe zid, unde Bethod şi toţi ceilalţi puteau să-i vadă. Tocmai se crăpa de ziuă şi primele raze de lumină albăstruie străpungeau cerul negru. Îi stropise cu ulei şi scăpărase o cremene. Unul câte unul, îi arsese de vii. Astfel, fiecare putea să vadă ce-l aştepta, începând să urle încă înainte de a-i veni rândul.

Copoiului nu-i prea plăcea să vadă oameni în flăcări. Nu-i plăcea să le audă zbieretele şi sfârâitul grăsimii aprinse. Nu zâmbea simţind mirosul dulceag şi greţos al cărnii arse. Dar nici nu se gândise să oprească execuţia. Existau momente pentru atitudini binevoitoare, iar acesta nu era unul dintre ele. În război, mila şi slăbiciunea sunt totuna, iar pentru purtările frumoase nu există răsplată. O învăţase de la Bethod, demult. Poate că acum aceşti estici aveau să se gândească mai bine înainte de a veni din nou noaptea, să le strice tuturor micul dejun.

Apoi, putea ajuta şi să-i mai oţelească pe ceilalţi flăcăi ai Copoiului, pentru că nu puţini începeau să devină nervoşi. Câţiva încercaseră să fugă, cu două nopţi în urmă. Îşi părăsiseră posturile şi se strecuraseră peste zid, în întuneric, încercând să

coboare în vale. Bethod le luase capetele, care acum stăteau înfipte în suliţe, de-a lungul şanţului său. O duzină de scăfârlii desfigurate, cu părul fluturat de vânt. De pe zid, nu prea li se distingeau feţele, dar păreau cumva să aibă o expresie supărată, furioasă. Ca şi cum l-ar fi acuzat pe Copoi că-i adusese acolo. Ca şi cum n-ar fi avut el destule griji cu reproşurile celor vii.

Se uita încruntat spre tabăra lui Bethod, unde formele corturilor şi ale însemnelor tocmai începeau să se desluşească din ceaţă şi întuneric, întrebându-se ce-ar fi putut să facă, decât să stea acolo şi să aştepte. Toţi oamenii lui îl priveau, sperând să facă vreo vrajă ca să-i scape cu viaţă. Copoiul, însă, nu se pricepea la magie. O vale, un zid şi nicio ieşire. Lipsa oricărei ieşiri fusese tot rostul planului. Se întreba dacă mai puteau să reziste încă o zi. Dar, în fond, aceeaşi întrebare şi-o pusese şi în dimineaţa trecută.

– Oare ce planuri are Bethod pentru ziua de azi? murmură el, vorbind mai mult pentru sine. Ce-o fi punând la cale?

– Un masacru? mârâi Ursuzul.

Copoiul îl privi cu asprime.

– Aş fi preferat cuvântul „atac”, dar nu m-aş mira s-o păţim cum ai zis tu, până la apusul soarelui.

Îşi îngustă ochii spre valea umbrită, sperând să vadă ceva ce sperase de-a lungul tuturor acelor şapte zile. Vreun semn că sosea Uniunea. Nu se zărea nimic, însă. Dincolo de tabăra întinsă a lui Bethod, cu corturile, steagurile şi grupurile ei de oameni, nu se afla decât pământul gol şi pustiu, cu fuioare de ceaţă adunate în adânciturile întunecoase.

Tul îl înghionti în coaste cu cotul lui mare, izbutind să zâmbească.

– Nu ştiu ce să zic de planul ăsta. Să aşteptăm Uniunea… Sună cam riscant, dacă vrei să-mi ştii părerea. Oi avea vreo şansă să mi-o schimb, acum?

Copoiul nu râse. Nu mai avea putere.

– Nu prea.

– Mda, oftă din rărunchi uriaşul. Nici eu nu credeam.

Şapte zile, de la primul atac al luptătorilor shanka asupra zidurilor. Şapte zile, şi păreau să fi fost şapte luni. Logen nu mai avea niciun muşchi care să nu-l doară de-atâtea eforturi. Era acoperit de o mulţime de vânătăi, o armată de zgârieturi, o legiune de tăieturi, umflături şi arsuri. O tăietură prelungă pe

picior, bandajată, coastele legate strâns după ce fusese lovit în ele, două cruste măricele sub păr, umărul ţeapăn ca lemnul de la o izbitură de scut, degetele julite şi umflate de când dăduse cu pumnii spre estici, nimerind în schimb vreo piatră. Era tot numai o rană mare şi dureroasă.

Nici ceilalţi n-o duceau mult mai bine. În toată fortăreaţa nu mai era om nevătămat, într-un fel sau altul. Până şi fiica lui Crummock se alesese cu-o zgârietură de undeva. Unul dintre flăcăii lui Fior pierduse un deget, cu două zile în urmă. Cel mic, de la mâna stângă. Acum îşi privea ciotul învelit într-o cârpă murdară şi plină de sânge, strâmbându-se.

– Frige, nu? întrebă el, ridicând privirea spre Logen, în timp ce-şi strângea celelalte degete şi le desfăcea din nou.

Probabil ar fi fost firesc ca lui Logen să-i pară rău pentru el. Îşi amintea durerea, precum şi dezamăgirea, şi mai amarnică. Era greu de crezut că nu mai avea acel deget, pentru tot restul vieţii. Dar nu-i mai rămăsese milă pentru nimeni, în afară de el însuşi.

– Ba bine că nu, mormăi el.

– Îl simt de parcă l-aş mai avea.

– Mda.

– O să-mi treacă senzaţia asta?

– Cu timpul.

– În cât timp?

– Mai mult decât avem, s-ar părea.

Omul dădu din cap, încet, posomorât.

– Mhm…

Şapte zile, şi până şi pietrele reci şi lemnele umede ale fortăreţei păreau să se fi săturat. Parapetele noi erau sparte şi parţial dărâmate, peticite la loc, atât cât se putea, şi sfărâmate din nou. Porţile aveau o mulţime de spărturi prin care se vedea lumina de dincolo. O lovitură mai puternică ar fi putut să le spulbere peste grămada de bolovani din spatele lor. O lovitură mai puternică ar fi putut să-l doboare şi pe Logen, la o adică, aşa se simţea.

Luă o gură de apă acră din ploscă. Începuseră să ajungă la lichidul rânced de pe fundul butoaielor. Şi mâncarea era pe terminate, la fel ca toate celelalte. De speranţă, în special, duceau lipsă – tot mai amarnic.

– Încă viu, şopti el, pentru sine, dar fără un triumf prea mare în glas. Ba chiar, mai mic decât de obicei.

N-o fi fost civilizaţia pe gustul lui, dar în acele momente nu i-

ar fi displăcut un pat moale, un loc ciudat în care să se pişe şi puţin dispreţ din partea unor idioţi slăbănogi. Tocmai se întreba pentru a mia oară de ce venise înapoi, când auzi în spatele lui glasul lui Crummock-i-Phail:

– Ei, ei, Sângerosule-Nouă. Pari obosit, omule.

Logen îl privi încruntat. Palavrele smintite ale deleanului începeau să-l calce pe nervi.

– Am muncit din greu în ultimele câteva zile, în caz că n-ai observat.

– Ba am văzut, şi am luat şi eu parte, nu, frumuseţile mele?

Cei trei copiii ai lui se uitară unul la altul.

– Da?… murmură fata, cu voce mică.

Crummock coborî privirea spre ei.

– Nu vă mai place jocul, hm? Tu ce zici, Sângerosule-Nouă? Luna nu-ţi mai zâmbeşte? Ţi-e frică, aşa?…

Logen îl privi lung, mohorât.

– Sunt sătul, Crummock, asta sunt. Sătul de fortăreaţa ta şi mai ales de vorbăria ta blestemată. Nu tuturor le place la fel de mult ca ţie cum sună plescăitul din buzele astea grase. Ce-ar fi să te cari şi să vezi dacă nu poţi să-ţi bagi luna-n cur?

Crummock rânji larg, arătându-şi şirul curb de dinţi galbeni prin barba castanie.

– Ăsta-i omu' care mi-i drag, uite-aicea.

Unul dintre fiii lui, cel care-i ţinea sabia, îl trăgea de cămaşă.

– Acuma ce naiba mai e, băiete?

– Ce-o să se-ntâmple dacă pierdem, tati?

– Dacă ce? mârâi Crummock, altoindu-şi fiul peste cap cu o palmă cât toate zilele, de căzu cu nasu-n ţărână. Sus, în picioare! Aicea n-o să fie rost de pierdut bătălii, băiete!

– Atâta vreme cât luna ne iubeşte, mormăi sora lui, dar nu prea tare.

Logen îl privi pe băiat cum se ridica, ţinându-şi o mână peste gura din care-i curgea sânge, gata să izbucnească în plâns. Cunoştea simţământul. Poate c-ar fi trebuit să spună ceva despre acest mod de a se purta cu un copil. Poate-ar fi trebuit s-o spună încă din prima zi, sau măcar dintr-a doua. Acum, însă, nu mai putea. Era prea obosit, prea plin de dureri şi prea înspăimântat ca să-i mai pese.

Dow cel Negru se apropie, cu un fel de zâmbet pe buze. Singurul om din toată tabăra despre care s-ar fi putut spune că era mai bine-dispus ca de obicei, iar când Dow cel Negru începe

să zâmbească, poţi fi sigur c-ai nimerit în hârdăul cu rahat.

– Nouădegete, mârâi el.

– Dow. Ţi s-au terminat oamenii pe care să-i arzi de vii?

– Cred că Bethod o să-mi mai dăruiască, nu peste mult, arătă el cu capul spre zid. Azi ce crezi c-o să ne trimită?

– După ce le-am făcut azi-noapte, cred că nemernicii ăia din Crinna s-au cam potolit.

– Şi eu cred. Nişte sălbatici împuţiţi.

– Şi de câteva zile n-a mai apărut niciun shanka.

– Patru zile, de când ne-a trimis capetele-turtite.

Logen miji ochii spre cerul care se lumina treptat.

– Se pare că azi va fi vreme bună. Bună pentru armuri, pentru săbii şi pentru mersul umăr la umăr. Vreme bună pentru a încerca să ne termine. Nu m-aş mira ca azi să trimită carlii.

– Nici eu.

– Sunt cei mai buni, şi-i are de demult. M-aştept să-l văd pe Coastealbe, şi pe Goring, şi pe Palid-ca-Zăpada, pe nenorocitul de Oscior şi pe toţi ceilalţi, venind agale spre poartă după micul dejun.

Dow pufni.

– Cei mai buni? O şleahtă de muieri, ăia.

Şi, întorcând capul, scuipă în noroi.

– N-am să te contrazic.

– Zău? N-ai luptat alături de ei, ani la rând, aşa de greu şi sângeros?

– Ba da. Dar nu pot spune că mi-au plăcut prea mult.

– Păi, dacă te mângâie cu ceva, mă-ndoiesc că au o părere prea bună despre tine, în ultima vreme, remarcă Dow, privindu-l lung. De când nu-ţi mai convine Bethod, Nouădegete, îmi zici şi mie?

Logen îi susţinu privirea.

– Mi-e greu să spun. A fost treptat, cred. Poate că s-a făcut tot mai ticălos, cu timpul. Sau poate am devenit eu tot mai puţin ticălos.

– Sau poate că pe lumea asta nu-i loc pentru doi ticăloşi la fel de mari ca voi.

– Ei, nu ştiu… se ridică Logen. Tu şi cu mine lucrăm foarte frumos împreună.

Se îndepărtă de Dow, gândindu-se cât de uşor fusese să lucreze cu Malacus Quai, cu Ferro Maljinn, ba chiar şi cu Jezal dan Luthar.

Şapte zile, şi toţi îşi săreau la beregată. Toţi furioşi, toţi obosiţi. Şapte zile. Singura consolare era că nu mai puteau urma prea multe.

– Uite-i că vin.

Ochii Copoiului se abătură într-o parte. La fel ca majoritatea puţinelor lucruri pe care le zicea Ursuzul, nici nu era nevoie să fie spus. Toţi vedeau limpede, la fel de clar ca răsăritul soarelui. Carlii lui Bethod se puseseră în mişcare.

Nu se grăbeau. Veneau cu pas ţeapăn şi regulat, ţinându-şi în faţă scuturile pictate, cu ochii spre poartă. Deasupra lor fluturau steagurile. Semne pe care Copoiul le recunoştea de demult. Se întrebă alături de câţi dintre acei oameni luptase. Câtor chipuri le putea alătura şi un nume? Cu câţi băuse, mâncase, râsese, iar acum trebuia să se străduiască să-i trimită înapoi în pământ? Trase adânc aer în piept. Câmpul de luptă nu e cel mai potrivit loc pentru sentimentalisme, cum îi spusese cândva Treicopaci, iar el băgase la cap.

– În regulă! Ridică mâna, în timp ce oamenii din vârful turnului îşi pregăteau arcurile, în jurul lui. Mai aşteptaţi un moment!

Carlii tropăiau prin mocirla răscolită şi frânturile de piatră din locul unde valea se îngusta, pe lângă leşurile esticilor şi ale luptătorilor shanka, lăsate să putrezească acolo unde căzuseră, ciopârţite, strivite sau străpunse de săgeţi rupte. Nu şovăiau, nu încetineau, iar peretele de scuturi se unduia din mers, dar nu se spărgea. Nu apărea nici cea mai mică deschizătură.

– Merg în formaţie strânsă, mormăi Tul.

– Mda. Prea strânsă, nemernicii.

Se apropiau, de-acum. Ajunseseră destul de aproape, iar Copoiul putea încerca o primă salvă.

– Gata, băieţi! Ochiţi în sus şi trageţi cu boltă!

Primele săgeţi îşi luară zborul din turn, şuierând, zburară arcuit şi începură să cadă peste coloana compactă. Oamenii ridicară scuturile în calea lor, iar săgeţile se înfipseră în lemnul vopsit, se izbiră de coifuri şi ricoşară din zale, învârtindu-se prin aer. Câteva îşi găsiră ţinta, se auzi un ţipăt. Ici, colo, apăreau goluri, dar restul călcau peste cei căzuţi, continuându-şi drumul spre zid.

Copoiul se încruntă spre butoaiele cu săgeţi. Acum nu mai erau pline nici măcar pe sfert, iar cele mai multe săgeţi fuseseră smulse din trupurile morţilor.

– Atenţie mare! Ochiţi cu grijă, băieţi!
– Hm, făcu Ursuzul, arătând în jos.

Din şanţ ieşea în grabă un grup mare de oameni, în haine de piele groasă placată cu oţel. Se aliniară pe câteva rânduri, în genunchi, pregătindu-şi armele. Arbalete, aşa cum folosea şi Uniunea.

– Jos! strigă Copoiul.

Micile arcuri păcătoase trosniră şi scuipară. Între timp, cei mai mulţi flăcăi din turn se adăpostiseră după parapet, dar un optimist care rămăsese aplecat peste margine primi o săgeată în gură, se clătină şi căzu, fără zgomot. Altul fu nimerit în piept şi gâfâi subţire, ca vântul prin cetina de brad.

– În regulă! Daţi-le şi voi!

Toţi se ridicară în acelaşi timp şi trimiseră o salvă, cu corzile vibrând, pentru a-i bombarda pe nemernici cu săgeţi în picaj. N-or fi avut arcurile lor aceeaşi forţă, dar înălţimea făcea săgeţile să cadă cu putere, iar arcaşii lui Bethod nu aveau după ce să se ascundă. Nu puţini căzură pe spate sau porniră târâş, zbierând şi tânguindu-se, însă cei din următorul rând le luară locul, încet şi sigur, îngenunchează şi ţintiră cu arcurile.

Alt stol de săgeţi ţâşni şuierând. Oamenii se feriră şi se trântiră pe jos. Una şuieră chiar pe lângă capul Copoiului, izbindu-se de stânca din spate. Numai întâmplarea făcuse să nu-l străpungă. Alţi doi nu avură acelaşi noroc. Un băiat zăcea pe spate, cu două săgeţi înfipte-n piept, privindu-le şi şoptind: „căcat… căcat… căcat…” la nesfârşit.

– Afurisiţii!
– Să şi-o ia şi ei!

Săgeţile porniră din ambele direcţii, în timp ce oamenii ocheau şi trăgeau strigând, toţi furioşi şi cu dinţii strânşi.

– Fiţi gata! striga Copoiul. Fiţi gata!

Dar nimeni nu-l auzea. Cu avantajul înălţimii şi al parapetului care-i adăpostea, nu trecu mult pentru ca oamenii lui să domine situaţia. Arbaletierii lui Bethod începură să se retragă, după care vreo doi îşi aruncară arcurile şi o luară la fugă, unul primind o săgeată în spate. Ceilalţi se repeziră spre şanţ, lăsându-şi răniţii să se târască pe jos.

– Hm, făcu iar Ursuzul.

În timp ce arcaşii şi arbaletierii erau ocupaţi să facă schimb de săgeţi, carlii ajunseseră la poartă, cu scuturile deasupra capetelor, feriţi de pietrele şi săgeţile celor de pe ziduri. Şanţul

era astupat de vreo două zile, iar acum coloana se despărţi în două, oamenii în zale părând să facă loc pentru ceva ce trebuia să ajungă în faţă. Copoiul îl zări: un trunchi de copac lung şi subţire, tăiat pentru a fi folosit ca berbece de asalt, cu crengile tăiate scurt, astfel ca oamenii să-l poată ţine de ele. Se auzi prima trosnitură zdrobitoare, când izbi jalnica poartă.

– Căca-m-aş... mormăi el.

Grupuri de thralli porniseră la atac, cu arme şi armuri uşoare, aducând scări, mizând pe viteză ca să ajungă sus pe zid. Mulţi cădeau, străpunşi de suliţe sau săgeţi ori doborâţi de pietre. Unele dintre scări erau împinse înapoi, dar oamenii se mişcau repede şi cu hotărâre, şi-şi vedeau de treabă. Curând, două grupuri ajunseră pe ziduri, în timp ce alţii se înghesuiau pe scări, luptând cu ai lui Crummock, avantajaţi de faptul că erau mai mulţi şi mai odihniţi.

Se auzi o bubuitură asurzitoare, şi poarta căzu la pământ. Copoiul văzu trunchiul de copac repezindu-se pentru ultima oară, sfărâmând un batant al porţii. Carlii îl deschiseră şi pe celălalt, în timp ce câteva pietre ricoşau din scuturi. Cei câţiva din faţă porniră înainte, pe sub boltă.

– Rahat... spuse Ursuzul.

– Au trecut, gâfâi Copoiul, privind cum carlii lui Bethod se îmbulzeau prin deschizătură ca un val de zale, călcând în picioare porţile sfărâmate, dând la o parte bolovanii îngrămădiţi, cu scuturile în culori vii ridicate şi armele lucitoare gata de luptă. De-o parte şi de alta, thrallii roiau pe scări şi pe zid, împingându-i pe delenii lui Crummock înapoi pe pasarele. Ca un fluviu spărgând un stăvilar, oastea lui Bethod se revărsa în fortăreaţa spartă, pârâul devenind în scurt timp un adevărat torent.

– Eu mă duc jos! mârâi Tul, scoţându-şi din teacă sabia uriaşă.

Copoiul se gândi să-ncerce să-l oprească, dar nu făcu decât să dea din cap, obosit, privindu-l cum se repezea în jos pe trepte, urmat de alţi câţiva. N-avea niciun rost să le stea în cale. Momentul părea să se apropie cu repeziciune.

Momentul când fiecare om îşi alege locul în care să moară.

Logen îi văzu intrând pe poartă, urcând rampa şi năvălind în fortăreaţă. Timpul părea să curgă mai încet. Distingea desenele de pe fiecare scut, luminate puternic de soarele dimineţii – copac negru, pod roşu, doi lupi pe fond verde, trei cai pe fond galben. Metalele luceau şi scânteiau – margini de scuturi, inele de zale,

vârfuri de suliţe, tăişuri de sabie. Şi tot veneau, scoţând strigăte de luptă, ascuţite şi pătrunzătoare, aşa cum făceau de ani şi ani. Logen inspira şi expira cu greutate pe nas. Thrallii şi oamenii dealurilor se luptau pe ziduri ca şi cum ar fi fost sub apă, cu sunete surde, înfundate. Palmele lui Logen erau năclăite de sudoare, îl furnicau şi-l mâncau, în timp ce-i privea pe carli invadând fortăreaţa. Aproape nu-i venea să creadă că trebuia să se repeadă între ei şi să ucidă cât de mulţi putea. Ce idee prostească!

Simţea nevoia aceea puternică, la fel ca întotdeauna în asemenea momente, de a se întoarce şi a o lua la fugă. Peste tot în jur se simţea teama celorlalţi, foielile lor nesigure, paşii înapoi. Un instinct destul de raţional, atâta doar că nu aveau unde să fugă. Nicăieri, decât înainte, în ghearele duşmanilor, sperând să-i poată da la o parte până nu apucau să se proptească bine pe picioare. Nu aveau la ce altceva să se gândească. Era singura lor şansă.

Aşa că Logen ridică sabia Creatorului, scoase un urlet fără sens şi o luă la goană. Auzi strigătele din jurul lui, simţi oamenii pornind odată cu el, înghesuiala şi zăngănitul armelor. Pământul, zidul, carlii spre care fugea, toate se cutremurau şi trepidau. Cizmele lui tropăiau cu zgomot, respiraţia-i şuiera odată cu vântul.

Îi văzu pe carli grăbindu-se să-şi ridice scuturile, să formeze un zid, să-şi pregătească lăncile şi săbiile, dar erau complet învălmăşiţi după năvala pe poarta aceea îngustă, zăpăciţi de mulţimea care se repezea la ei urlând. Strigătele de război li se uscară în gâtlejuri, iar chipurile victorioase li se înmuiară, şocate. Vreo doi, la margini, începură să aibă îndoieli, şovăiră, se retraseră, şi în clipa următoare Logen şi ceilalţi ajunseră la ei.

Reuşi să ocolească o lance care se clătina şi dădu o lovitură puternică într-un scut, cu toată forţa atacului, doborând omul în noroi. În timp ce încerca să se ridice, sabia lui Logen nimeri piciorul, tăind prin zale şi lăsând o rană prelungă în carne, astfel că se prăvăli la loc, zbierând. Logen se întoarse spre un alt carl, simţi sabia Creatorului scârţâind pe muchia de metal a pavezei şi lunecând în trup. Un om bolborosi şi vărsă sânge pe pieptarul cămăşii de zale.

Logen văzu o secure izbind un coif, unde lăsă o adâncitură cât pumnul. Se dădu la o parte din calea unei suliţe aruncate, care se înfipse în coastele unui om de lângă el. O sabie lovi un scut,

trimiţând fărâme de oase în ochii lui Logen. Clipi, se feri, alunecă în mâl, sfârtecă un braţ care-l trăgea de haine şi simţi osul rupându-se în mâneca de zale. Doi ochi se rostogoleau pe un chip însângerat. Ceva îl împinse din spate, gata să-l doboare cu pieptul într-o sabie.

Nu prea avea spaţiu ca să-şi ia avânt, iar nu peste mult nu mai avea loc pentru nimic. Oamenii se îmbulzeau din spate, năvăleau pe poartă, sporind şi mai mult, pe negândite, înghesuiala din mijloc. Logen era strâns între ei, umăr la umăr. Cei din jur icneau şi mormăiau, se-mpingeau şi se-nghionteau, se împungeau cu cuţitele şi se zgâriau pe feţe cu unghiile. I se păru că-l zări în grămadă pe Oscior, cu dinţii dezgoliţi într-o grimasă şi părul lung şi cărunt revărsându-i-se de sub coiful împodobit cu spirale aurii şi stropit cu roşu, strigând şi el cu glas răguşit. Logen încercă să se îndese într-acolo, dar curenţii orbi ai bătăliei îl traseră în altă direcţie, îndepărtându-i din nou.

Înjunghie pe cineva pe sub un scut, se strâmbă când simţi o lovitură în şold. O arsură prelungă, înceată, tot mai dureroasă. Mârâi în timp ce lama îl sfredelea, fără să se mişte, fără să-l apese, doar stând pe loc în timp ce el era împins într-acolo. Dădu din coate, din cap, reuşi să se smulgă din locul dureros, simţi umezeala sângelui pe picior. Acum avea puţin loc, aşa că-şi degajă mâna înarmată, lovi cu sabia un scut, sfărâmă o ţeastă şi se pomeni împins înainte, cu faţa în creierii calzi.

Cu coada ochiului, văzu o pavăză smucită în sus. Marginea îl nimeri în gât, sub bărbie, dându-i capul pe spate şi umplându-i craniul cu lumină orbitoare. Până să bage de seamă, începu să se rostogolească, tuşind, prin noroiul de sub cizmele celorlalţi.

Se târî orbeşte, agăţându-se de pământ, scuipând sânge, printre picioarele care tropăiau în jur. O groaznică pădure de picioare, întunecoasă şi mişcându-se încontinuu, cu urlete de durere şi furie venind de sus, odată cu razele frânte de lumină. Primea lovituri, era călcat, nicio parte din trupul lui nu scăpa. Încercă să se ridice, şi o cizmă în gură îl trânti la loc. Se rostogoli, gâfâind, văzu un carl bărbos în aceeaşi stare, îi era cu neputinţă să spună de-a cui parte lupta, încercând să se salte din noroi. Ochii li se întâlniră o clipă, apoi o suliţă lucitoare căzu de sus şi i se înfipse omului în spate, o dată, de două ori, de trei. Carlul rămase inert, cu sângele gâlgâindu-i prin barbă. Peste tot în jur zăceau trupuri, pe burtă şi pe-o parte, printre echipamentele scăpate şi rupte, lovite şi împinse care-ncotro ca nişte păpuşi,

unele încă zvâcnind, zbătându-se, gemând.

Logen icni, când o cizmă îl călcă apăsat pe mână, strivindu-i degetele în nămol. Bâjbâi după un cuţit de la cingătoare şi începu să dea fără vlagă în piciorul de deasupra, scrâşnind din dinţii însângeraţi. Ceva îl pocni în creştet, făcându-l să cadă iar cu faţa-n mocirlă.

Lumea era o hărmălaie tulbure, o mizerie dureroasă, o masă de picioare şi mânie. Nu ştia încotro stătea cu faţa, unde era susul şi unde josul. În gură simţea gust metalic, şi sete. Avea sânge în ochi, noroi în urechi, capul îi bubuia, îi venea să verse.

Înapoi în Nord, cu poftă de răzbunare. Ce mama dracu' o fi avut în cap...?

Cineva urlă, lovit de săgeată, dar Copoiul nu avea timp de pierdut cu el.

Thrallii lui Coastealbe erau pe zidul de sub turn, iar câţiva ajunseseră pe scară. Acum se repezeau în sus, apropiindu-se atâta cât puteau pe treptele acelea înguste. Copoiul îşi coborî arcul şi scoase sabia din teacă, în cealaltă mână pregătindu-şi un cuţit. Alţi câţiva se înarmară cu suliţe şi se adunară în jurul scării. Copoiul înghiţi în sec. Niciodată nu-i prea plăcuseră luptele faţă-n faţă, doar la o lungime de secure depărtare de duşman. Prefera să păstreze o distanţă politicoasă, dar ticăloşii ăştia păreau să aibă alte planuri.

În capul scării izbucni o încăierare îngrămădită, apărătorii împungând cu lăncile şi încercând să-i respingă pe thrallii care împungeau şi ei şi împingeau cu scuturile, în timp ce căutau să pună piciorul pe platforma de sus – toţi, foarte atenţi ca nu care cumva să se prăvălească de la înălţime în noroi.

Unul se repezi cu o suliţă, urlând din toţi bojocii, iar Ursuzul îi trase o săgeată în faţă, calm peste poate, de la doar un pas, doi, depărtare. Omul se împletici, se îndoi de mijloc, cu penele săgeţii ieşindu-i din gură şi vârful prin ceafă, apoi Copoiul îi zbură creştetul cu sabia, făcând cadavrul să cadă pe burtă.

Un thrall uriaş, cu păr roşu zburlit, sări pe trepte, luându-şi avânt cu o secure mare şi mugind nebuneşte. Ocoli o lance şi doborî un arcaş, cu o lovitură care împroşcă peretele stâncos cu sânge, apoi se repezi mai departe, în timp ce oamenii se împrăştiau din calea lui.

Copoiul se feri, încercând să arate ca un idiot, iar când securea se prăvăli, sări la stânga, scăpând ca prin urechile

acului. Thrallul roşcovan se împiedică, probabil obosit după escaladarea zidului şi urcuşul pe trepte. Fusese un drum lung, mai ales când la capăt nu te aştepta altceva decât moartea. Copoiul îi dădu un şut puternic în partea laterală a genunchiului, făcându-i-l să se îndoaie, pe când omul se clătina spre marginea scării, zbierând. Sabia Copoiului îi aplică o tăietură pe spate, destul de puternic ca să-l trimită peste margine. Scăpând securea, thrallul se rostogoli în gol, cu un urlet.

Simţind o mişcare, Copoiul se întoarse tocmai la timp ca să vadă un alt thrall atacându-l din lateral. Se răsuci şi-i respinse uşor prima lovitură de sabie, icni când o simţi pe a doua în braţ, îşi auzi arma căzând cu zgomot din mâna înmuiată. Se smuci înapoi din calea altei lovituri, se împiedică şi căzu pe spate. Thrallul se repezi la el, ridicându-şi sabia pentru a-i da lovitura de graţie, dar până să mai facă un pas, Ursuzul apăru dintr-o parte, îl apucă de braţul înarmat şi i-l ţintui locului. Copoiul se adună pe picioare, strângând în mâna teafără pumnalul, şi-l înjunghie pe thrall drept în piept. Rămaseră acolo, toţi trei, îngrămădiţi laolaltă, în toiul nebuniei, atâta vreme cât îi luă thrallului să moară. Apoi, Copoiul îşi trase cuţitul înapoi, iar Ursuzul lăsă trupul neînsufleţit să cadă.

Lupta din vârful turnului era aproape câştigată, cel puţin pe moment. Un singur thrall mai rămăsese pe picioare şi, sub privirea Copoiului, doi băieţi îl încolţiră lângă parapet, unde-l străpunseră cu lăncile. Peste tot zăceau morţi. Vreo două duzini de thralli şi poate una de luptători de-ai Copoiului. Unul dintre aceştia stătea rezemat de peretele stâncii, cu respiraţia grea şi chipul palid, ţinându-şi măruntaiele în mâinile însângerate.

Mâna Copoiului nu mai funcţiona cum trebuie, cu degetele atârnându-i inerte. Îşi ridică mâneca şi văzu o tăietură lungă, de la cot până aproape de încheietură. Un spasm în stomac îi umplu gura de borâtură amară, pe care o scuipă. Cu rănile altora te mai obişnuieşti, dar cele în propria carne trezesc întotdeauna o oroare aparte.

Jos, dincoace de zid, lupta era atât de strânsă, încât nu se mai vedea decât o masă de oameni înghesuiţi unii-ntr-alţii, în clocot. Copoiul abia dacă putea distinge cine de partea cui era. Stătea încremenit, cu cuţitul însângerat în mâna însângerată. Acum nu mai exista niciun răspuns, niciun plan. Fiecare lupta pentru sine însuşi. Numai norocul i-ar mai fi putut scăpa cu viaţă după acea zi, şi începea să aibă îndoieli că le mai rămăsese atâta noroc.

Simţi cum cineva îl trage de mânecă. Ursuzul. Îi urmări cu privirea direcţia indicată de arătătorul lui.

Dincolo de tabăra lui Bethod, în josul văii, se ridica un nor mare de praf, ca o pâclă cafenie. Jos, lucind în soarele dimineţii, armuri de călăreţi. Mâna i se strânse pe încheietura Ursuzului, cu speranţa redeşteptându-i-se brusc.

– Uniunea dracu'!… şopti el, aproape neîndrăznind să creadă.

West se uită prin ochean, îl coborî şi privi cu ochiul liber în vale, apoi ridică iar ocheanul.

– Eşti sigur?

– Da, domnule, îl încredinţă Jalenhorm, al cărui chip mare şi onest era brăzdat de praful celor opt zile în care călăriseră din răsputeri. Şi se pare că încă mai rezistă, cu ultimele puteri.

– Generale Poulder! se răsti West.

– Ordonaţi, Domnule Lord Mareşal, murmură Poulder, cu noua sa pojghiţă de servilism.

– Cavaleria e gata de atac?

Generalul clipi din ochi.

– Oamenii nu sunt desfăşuraţi corect, au călărit din greu în ultimele zile şi ar trebui să atace în sus, pe teren accidentat şi contra unui inamic puternic şi hotărât. Vor face cum le ordonaţi, desigur, Domnule Lord Mareşal, dar poate ar fi mai prudent să aşteptăm până când infanteria…

– Prudenţa e un lux, i-o reteză West, încruntându-se spre spaţiul inofensiv dintre cele două forţe.

Oare să atace imediat, în timp ce Copoiul şi nordicii lui încă mai rezistau? Puteau să se bucure de avantajul surprizei, strivindu-l pe Bethod la mijloc, dar cavaleria avea să atace în pantă, oamenii şi caii fiind dezorganizaţi şi osteniţi după marşul greu. Sau puteau să aştepte sosirea infanteriei, care se afla în urma lor, la o distanţă de câteva ore, şi să lanseze un asalt bine planificat. Până atunci, însă, Copoiul şi ai lui aveau să fie măcelăriţi cu toţii, fortăreaţa cucerită, iar Bethod, pregătit să înfrunte un atac numai dintr-o parte.

West îşi roase buza, încercând să nu ia în seamă faptul că de hotărârea lui puteau atârna mii de vieţi. A ataca atunci era cel mai riscant, dar exista şi şansa unor câştiguri mai mari. Puteau chiar să-l prindă pe regele nordicilor pe nepregătite. Cum îi spusese Burr, în seara dinainte de a muri? Nu poţi fi un mare conducător, fără o anume… neînduplecare.

– Pregătiţi atacul şi desfăşuraţi infanteria de-a latul văii, imediat ce soseşte. Trebuie să-l împiedice pe Bethod şi forţele lui să scape. Dacă e vorba să se facă sacrificii, vreau să fie cu rost.

Poulder arăta oricum, numai convins nu.

– Mă vei obliga să fiu de acord cu părerea generalului Kroy despre calităţile dumitale pe câmpul de luptă, generale Poulder? Sau preferi să dovedeşti că amândoi ne-am înşelat?

Generalul se îndreptă de spate, cu mustăţile vibrându-i de-atâta energie.

– Cu respect, domnule, prefer să dovedesc că v-aţi înşelat! Voi ordona imediat atacul!

Dădu pinteni armăsarului său negru şi se repezi în susul văii, spre locul unde se aduna cavaleria plină de praf, urmat de câţiva membri ai statului său major. West se potrivi mai bine în şa, muşcându-şi îngrijorat buza. Iar începea să-l doară capul. Atacul cavaleriei în susul pantei, contra unui inamic hotărât.

Colonelul Glokta ar fi zâmbit, fără îndoială, auzind de un asemenea pariu mortal. Prinţul Ladisla ar fi fost de acord cu o astfel de nepăsare cavalerească faţă de vieţile altor oameni. Lordul Smund l-ar fi bătut pe umăr, vorbind despre bărbăţie şi vigoare, şi ar fi cerut vin.

Şi uite, numai, ce se alesese de aceşti trei eroi.

Logen auzi un vuiet slab, din depărtare. Ochii săi pe jumătate închişi se luminară, ca şi cum lupta s-ar fi răzleţit. Umbre treceau încoace şi-ncolo. O cizmă mare clefăi în glod, lângă faţa lui. Nişte glasuri mugiră, undeva sus. Se simţi apucat de cămaşă, tras prin noroi, printre picioare care se agitau. Văzu cerul, dureros de strălucitor, clipi din ochi şi rămase nemişcat, moale ca o cârpă.

– Logen! Eşti bine? Unde eşti rănit?

– Am… horcăi el şi începu să tuşească.

– Mă cunoşti?

Ceva îl plesni peste faţă, trezindu-i un gând tulbure. O formă ceţoasă se contura deasupra lui, pe fondul luminos al cerului. Logen miji ochii. Tul Duru Capdetunet, dacă nu se înşela. Ce naiba căuta acolo? Gânditul era dureros. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îl durea mai tare. Falca parcă-i luase foc, şi şi-o simţea de două ori mai mare decât de obicei. Fiecare respiraţie era un gâfâit tremurător, chinuit.

Deasupra lui, gura uriaşului se mişca, vorbele sale bubuiau şi reverberau în urechile lui Logen, dar nu aveau mai mult sens

decât nişte simple zgomote. Piciorul îl mânca neplăcut. Undeva departe, inima-i bubuia şi se smucea şi-i bătea în cap. Auzea şi alte sunete, dangăte şi clănţăneli, răsunând din toate părţile, şi-l dureau până şi sunetele în sine, îi făceau falca să ardă şi mai rău, insuportabil.

– Ia...

Aerul scrâşnea şi pocnea, dar nu ieşea nicio vorbă. Nu mai era vocea lui. Cu ultimele puteri, ridică mâna şi o puse cu palma pe pieptul lui Tul, încercând să-l împingă la o parte, dar uriaşul nu făcu decât să-l apuce de mână şi să i-o apese cu a lui.

– În regulă, mârâi el. Te-am luat eu.

– Da... şopti Logen, şi pe buzele însângerate i se ivi un zâmbet.

Apucă mâneca aceea mare cu o forţă neaşteptată, cumplită, iar cu celălalt pumn găsi mânerul unui cuţit, cald lângă piele. Lama se repezi, iute ca un şarpe, la fel de ucigătoare, şi se înfipse până la plăsele în gâtul gros al uriaşului. Acesta păru surprins, în timp ce sângele fierbinte îi ţâşnea din rană, se prelingea din gura căscată, curgea din nas, îi îmbiba barba deasă şi-i înroşea pieptul, deşi n-ar fi avut niciun motiv să se mire.

Cine-l atingea pe Sângerosul-Nouă atingea moartea, iar moartea nu face favoruri, şi nici excepţii.

Sângerosul-Nouă se ridică, împingând în lături cadavrul uriaş, iar pumnul său roşu se strânse pe sabia gigantului, o lamă metalică grea, strălucitoare ca stelele, întunecată şi frumoasă, unealta cea mai potrivită pentru treaba care-l aştepta. Atât de multă treabă...

Dar o treabă bine făcută e cea mai fericită dintre binecuvântări. Sângerosul-Nouă deschise gura şi scoase un vaiet prelung în care se adunau toată iubirea lui fără fund şi nemărginita ură. Pământul gonea dedesubtul lui, iar bătălia grea, zvârcolitoare şi minunată întindea braţele şi-l cuprindea cu drag. Şi se afla acasă.

Chipurile morţilor pluteau prin jurul lui, se înceţoşau, îşi mugeau blestemele şi-şi răcneau mânia. Dar ura lor contra lui nu reuşea decât să-l facă şi mai puternic. Sabia cea lungă azvârlea oamenii în lături din calea sa, lăsându-i răsuciţi şi frânţi, hăcuiţi şi plini de sânge, şi urla de fericire. Nu-l interesa cine lupta. Cei vii erau de-o parte, iar el era de partea cealaltă, şi-şi croia drum roşu şi drept prin rândurile lor.

O secure străfulgeră în soare, curba ei lucitoare arătând ca

luna în ultimul pătrar, iar Sângerosul-Nouă lunecă pe dedesubt, împingând un om la o parte cu o cizmă grea. Omul ridică un scut, dar sabia cea mare despică pomul pictat şi lemnul de sub el, şi braţul care-l ţinea, şi sfâşie cămaşa de zale aflată dedesubt ca pe-o pânză de păianjen, şi spintecă burta ca şi cum ar fi fost un sac cu şerpi furioşi.

Un copil se chirci, şi se târî de-a-ndăratelea, agăţându-se de o pavăză mare şi de-un topor prea mare ca să le ridice. Sângerosul-Nouă râse de spaima lui, cu dinţii dezgoliţi sclipind. Un glas slab păru să-i şoptească să-l cruţe, dar Sângerosul-Nouă abia dacă-l auzi. Din aceeaşi mişcare sabia abătută în forţă despică scutul şi micul trup, împroşcând cu sânge peste pământ, piatră şi chipurile şocate ale celor ce priveau.

– Bine, spuse el, şi-şi arătă zâmbetul sângeros.

Era Marele Nivelator. Bărbat sau femeie, tânăr sau bătrân, pe toţi îi trata întocmai la fel. Asta era toată frumuseţea brutală, groaznica simetrie, dreptatea desăvârşită. Nu exista nicio scăpare şi nicio scuză. Mergea tot înainte, mai înalt decât munţii, iar oamenii se fereau, bâiguiau şi se împrăştiau din calea lui. Un cerc de scuturi, de modele pictate, de copaci înfloriţi şi ape unduitoare şi chipuri cu dinţii dezgoliţi.

Cuvintele lor îi gâdilau urechile.

– El e…

– Nouădegete.

– Sângerosul-Nouă!

Un cerc al fricii, cu el în mijloc, şi era înţelept să se teamă.

Morţile lor erau scrise în formele de sânge dulce de pe pământul amar. Morţile lor erau şoptite de zumzetul muştelor, peste leşurile de dincoace de zid. Morţile lor le erau întipărite pe feţe, purtate de vânt, ţinute în strâmtoarea şuie dintre munţi şi cer. Morţi, cu toţii.

– Cine-i următoru-n ţărână? şopti el.

Un carl îndrăzneţ ieşi la iveală, ţinând pe braţ un scut cu un şarpe încolăcit. Înainte de a apuca măcar să-şi ridice lancea, sabia Sângerosului-Nouă descrise un cerc larg, pe deasupra pavezei şi pe dedesubtul coifului. Vârful sabiei îi smulse mandibula din cap, trecu prin umărul omului de alături, se adânci în pieptul lui şi-l doborî la pământ, cu sângele ţâşnindu-i din gura mută. Alt om apăru, iar sabia se prăvăli asupra lui ca o stea căzătoare, zdrobindu-i coiful şi craniul până în dreptul gurii. Trupul căzu pe spate, făcând câţiva paşi veseli de dans în ţărână.

– Joacă! râse Sângerosul-Nouă, iar sabia se roti în jurul lui.

Umplea văzduhul cu sânge, cu arme rupte, cu fragmente umane, iar acele lucruri bune scriau litere tainice, şi descriau tipare sacre pe care numai el putea să le vadă şi să le înţeleagă. Tăişurile îl ciupeau, îl muşcau şi-l împungeau, dar nu însemnau nimic. Răsplătea însutit fiecare semn lăsat pe pielea lui arzătoare. Sângerosul-Nouă râdea, iar vântul şi focul şi feţele de pe scuturi râdeau cu el, şi nu se mai puteau opri.

Era furtuna din Locurile-Nalte, cu glasul la fel de cumplit ca tunetul, cu braţul tot atât de iute, de ucigător, de nemilos ca fulgerul. Îşi împlântă sabia în măruntaiele unui om, o smulse înapoi şi-i strivi altuia gura cu garda, smulse lancea cu mâna liberă şi o aruncă prin grumazul unui al treilea, din aceeaşi mişcare căscând şi coastele unui carl. Se răsucea, se rotea, se învârtea, ameţit ca un om beat, scuipând flăcări şi hohote de râs. Făurea în jur un cerc nou. Un cerc larg ca sabia unui uriaş. Un cerc în care lumea-i aparţinea numai lui.

Vrăjmaşii săi pândeau acum în afara cercului, se retrăgeau, cuprinşi de spaimă. Îl cunoşteau, li se citea pe chipuri. Auziseră şoapte despre faptele lui, iar acum le dădea o lecţie sângeroasă, şi înţelegeau adevărul ei, iar el zâmbea văzându-i dumiriţi. Cel mai din faţă întinse palma deschisă, se aplecă şi-şi depuse securea pe pământ.

– Eşti iertat, şopti Sângerosul-Nouă, şi-şi lăsă sabia să cadă pe jos.

Apoi, se repezi înainte şi-l apucă pe om de beregată, ridicându-l în aer cu ambele mâini. Nefericitul se zbătea, se zvârcolea, dădea din picioare, dar strânsoarea roşie a Sângerosului-Nouă era gheaţa care se umflă şi sfarmă înseşi oasele pământului.

– Eşti iertat!

Mâinile-i erau din fier, iar degetele mari i se afundau tot mai adânc în gâtul omului, până când ţâşni sângele de sub ele, iar Logen ridică la o lungime de braţ trupul care încă se mai zbuciuma şi-l ţinu în aer până rămase nemişcat. Atunci îl azvârli, iar leşul căzu în noroi, dându-se de-a dura într-un fel care-i plăcu nespus.

– Iertat…

Porni spre marea arcadă, printr-o gloată care se chircea de spaimă, ca oile din calea lupului, lăsând o cărare mocirloasă prin mijlocul lor, presărată cu scuturile şi armele căzute. Afară, sub

soare, călăreţi în armuri lucitoare alergau prin valea plină de praf, cu săbiile scânteind în timp ce se ridicau şi cădeau, mânând fugarii încoace şi-ncolo, trecând printre stindardele înalte care se unduiau uşor în vânt. Se opri în poarta aceea sfărâmată, cu uşile frânte sub cizme şi cadavrele prietenilor şi ale vrăjmaşilor împrăştiate în jur, şi auzi strigătele de victorie ale oamenilor.

Atunci, Logen închise ochii şi respiră adânc.

Prea mulţi stăpâni

În pofida zilei caniculare, sala băncii era răcoroasă şi cufundată în penumbră. Un loc plin de şoapte şi de ecouri scăzute, clădit din marmură închisă la culoare, ca un mormânt nou. Razele înguste de soare care răzbăteau prin ferestrele strâmte erau pline cu firişoare de praf. Mirosuri nu se simţeau. *Doar duhoarea necinstei, pe care până şi eu o simt aproape copleşitoare. Or fi împrejurimile mai curate decât Casa Întrebărilor, dar bănuiesc că printre criminali se rostesc mai multe adevăruri.*

Nu se vedea nicio grămadă de lingouri lucitoare. Nici măcar o monedă nu se zărea prin jur. Numai tocuri, călimări şi teancuri de hârtie. Angajaţii de la Valint şi Balk nu erau înveşmântaţi în robe fabuloase, cum purtase Magistrul Kault de la Pânzari. Nu purtau bijuterii scânteietoare, ca Magistra Eider de la Mirodenii. Erau nişte oameni scunzi, îmbrăcaţi în cenuşiu, cu expresii serioase. Singurele care luceau erau lentilele ochelarilor studioşi.

Deci, aşa arată adevărata bogăţie. Asta e înfăţişarea puterii adevărate. Templul auster al zeiţei de aur. Îi privea pe funcţionari cum lucrau la vrafurile lor de documente ordonate, pe birourile dispuse în şiruri drepte. *Iată acoliţii, iniţiaţi în cele mai de jos taine ale Bisericii.* Ochii i se abătură spre cei ce aşteptau. Negustori şi cămătari, prăvălieri şi chiţibuşari fără scrupule, negustori şi escroci, toţi stând la coadă sau aşteptând nervoşi pe scaunele tari de lângă pereţii golaşi. Hainele erau elegante, poate, dar atitudinile, neliniştite. *Înfricoşata congregaţie, gata s-o tulească, dacă zeitatea comerţului îşi arată latura răzbunătoare.*

Dar eu nu sunt de-ai lor. Glokta îşi croi drum cu umărul pe lângă coada cea mai lungă, cu vârful bastonului scârţâind zgomotos pe dale, în timp ce mârâia dacă vreun negustor îndrăznea să se uite spre el:

– Sunt infirm!

Când ajunse în faţă, funcţionarul îl privi clipind din ochi:

– Cu ce vă pot…

– Mauthis, lătră Glokta.

– Şi cine să-i spun că…

– Schilodul.

Trimite-mă la marele preot, ca să-mi pot ispăşi crimele cu

bilete de bancă.

– Nu pot, aşa, să…

– Sunteţi aşteptat!

Un alt funcţionar, cu câteva rânduri mai în spate, se ridicase de la birou.

– Vă rog să veniţi cu mine.

Glokta rânji ştirb spre coada nefericită, în timp ce şchiopăta printre birouri spre o uşă de pe peretele îndepărtat, dar zâmbetul nu ţinu mult. Dincolo de uşă începea o scară cu trepte înalte, luminată printr-o fereastră îngustă din capăt.

Ce-o fi având puterea, de trebuie mereu să stea mai sus decât toţi ceilalţi? Nu poate omul să fie puternic şi la parter? Blestemând, se chinui să urce după ghidul cel nerăbdător, apoi îşi târî piciorul olog pe un coridor lung, cu multe uşi de-o parte şi de alta. Funcţionarul se aplecă spre una şi ciocăni umil, aşteptă un „Da!” înfundat, apoi o deschise.

Aşezat în spatele unui birou monumental, Mauthis îl privi pe Glokta cum trecea şontâc-şontâc pragul. Chipul lui arăta tot atâta căldură primitoare, ca şi cum ar fi fost cioplit în lemn. Pe suprafaţa de piele sângerie din faţa lui, tocuri, călimări şi teancuri de hârtii ordonate stăteau rânduite cu precizia nemiloasă a recruţilor la paradă.

– Vizitatorul pe care-l aşteptaţi, domnule, anunţă funcţionarul, înaintând grăbit cu un vraf de documente. Şi acestea sunt tot pentru atenţia dumneavoastră.

Mauthis le privi cu ochii săi lipsiţi de orice emoţie.

– Da… da… da… da… toate astea, pentru talini…

Glokta nu aşteptă să fie invitat. *Am suportat durerea prea mult ca să mă prefac că n-am nimic.* Făcu un pas nesigur şi se aşeză pe cel mai apropiat scaun, pielea ţeapănă trosnind incomod sub fundul lui chinuit. *Da’ va fi de folos.*

Hârtiile foşneau, răsfoite de Mauthis, care se iscălea cu tocul în partea de jos a fiecăreia. La ultima, se opri.

– Şi, nu. Asta trebuie să fie chemat de îndată.

Luă o ştampilă, cu mânerul de lemn lustruit de-atâta folosinţă, şi o apăsă cu grijă pe tăviţa cu cerneală roşie. O aplică pe hârtie cu o finalitate tulburătoare. *Oare sub pecetea asta e strivită viaţa vreunui negustor, să zicem? Va aduce ruină şi disperare, atât de nepăsător administrate? Neveste şi copii vor ajunge în stradă? Niciun strop de sânge, niciun zbieret, şi totuşi oamenii sunt nimiciţi şi aici la fel de total ca în Casa Întrebărilor, cu doar o*

câtime din eforturile de-acolo.

Ochii lui Glokta îl urmăriră pe funcţionar în timp ce pleca grăbit cu documentele. *Sau o fi doar o cerere de plată pentru zece gologani refuzată? Cine poate şti?* Uşa se închise încet şi cu precizie, cu cel mai delicat ţăcănit.

Mauthis mai întârzie doar cât să-şi alinieze tocul paralel cu marginea biroului, apoi ridică privirea spre Glokta.

– Vă sunt foarte recunoscător că aţi răspuns atât de prompt.

Glokta pufni.

– Tonul răvaşului dumneavoastră nu părea să lase loc pentru vreo amânare.

Se strâmbă, când îşi ridică piciorul îndurerat cu ambele mâini, pentru a-şi rezema gheata murdară pe scaunul de alături.

– Sper că-mi veţi returna favoarea, trecând prompt la subiect. Sunt extrem de ocupat.

Am Magi de distrus, Regi de doborât, şi dacă nu pot face nici una, nici alta, sunt aşteptat la o întâlnire presantă ca să mi se taie gâtul şi să fiu aruncat în mare.

Chipul lui Mauthis nici nu tresări.

– Încă o dată, constat că superiorii mei nu sunt foarte mulţumiţi de direcţia investigaţiilor dumneavoastră.

Ei, nu zău?

– Superiorii dumneavoastră sunt oameni cu buzunare adânci şi o răbdare nu tot atât de adâncă. Ce anume ofensează sensibilităţile lor delicate?

– Cercetările dumneavoastră privind genealogia noului nostru rege, Augusta Sa Maiestate Jezal Întâiul.

Glokta îşi simţi ochiul tresărind şi-şi apăsă mâna peste el, sugându-şi gingiile acre.

– În special întrebările despre persoana lui Carmee dan Roth, împrejurările dispariţiei sale premature şi prietenia strânsă cu fostul nostru rege, Guslav al V-lea. Am ajuns destul de aproape de subiect ca să fiu pe gustul dumneavoastră?

Puţin chiar mai aproape decât mi-ar fi convenit, la drept vorbind.

– Aceste investigaţii abia au început. Găsesc surprinzător faptul că superiorii dumneavoastră sunt atât de bine informaţi. Îşi primesc informaţiile de la un glob de cristal sau dintr-o oglindă magică?

Sau de la cineva din Casa Întrebărilor căruia îi place să ciripească? Ori de la cineva aflat chiar şi mai aproape de mine,

poate?

Mauthis oftă – sau, cel puţin, lăsă să-i iasă pe gură puţin aer.

– V-am spus să presupuneţi că ei ştiu totul. Veţi descoperi că nu este o exagerare, mai ales când preferaţi să încercaţi a-i induce în eroare. V-aş recomanda foarte insistent să nu continuaţi pe aceeaşi direcţie.

– Credeţi-mă când spun, mormăi Glokta cu buzele strânse, că genealogia regelui nu prezintă pentru mine nici cel mai mic interes, dar Eminenţa Sa mi-a cerut-o şi aşteaptă cu nerăbdare un raport despre progresele pe care le-am făcut. Ce să-i spun?

Mauthis îl privi cu o expresie plină de compasiune. *Tot atâta compasiune cât ar putea simţi o piatră pentru alta.*

– Pe şefii mei nu-i interesează ce-i spuneţi, atâta vreme cât ascultaţi de ei. Îmi dau seama că vă aflaţi într-o situaţie dificilă, dar sincer vă spun, Superior Glokta, nu văd cum aţi avea de ales. Presupun că aţi putea merge la Arhilector, ca să-i expuneţi toată povestea implicării noastre. Darul pe care l-aţi primit de la şefii mei, condiţiile în care vi l-au dat, consideraţia pe care ne-aţi arătat-o până acum. Poate că Eminenţa Sa e mai iertător cu loialităţile divizate decât pare să fie.

– Hm, pufni Glokta.

Dacă n-aş şti tot ce ştiu, aproape c-aş fi putut-o lua ca pe o glumă. Eminenţa Sa e doar o idee mai puţin iertător decât un scorpion, şi o ştim amândoi.

– Sau v-aţi putea onora angajamentul faţă de şefii mei, făcând ceea ce vă cer.

– Au cerut favoruri când am semnat chitanţa aia afurisită. Acum vin cu pretenţii? Unde-au să ajungă toate astea?

– Eu nu am căderea să spun, Superior Glokta. Nici dumneavoastră, pe aceea de a întreba.

Ochii lui Mauthis săgetară spre uşă. Rezemându-se de birou, continuă încet şi rar:

– Dar, dacă e să mă bazez pe propria experienţă… nu se vor sfârşi. Şefii mei au plătit. Iar ei primesc întotdeauna lucrurile pentru care plătesc. Întotdeauna.

Glokta înghiţi în sec. *În cazul ăsta, s-ar părea că au plătit pentru supunerea mea abjectă. În mod normal, n-ar fi dificil, desigur, sunt întru totul la fel de abject ca oricine, dacă nu chiar mai mult. Dar şi Arhilectorul îmi cere acelaşi lucru. Doi stăpâni bine informaţi şi nemiloşi, aflaţi în opoziţie directă, încep să pară, prea târziu, că sunt cu unul în plus. Ba chiar, ar putea spune unii,*

cu doi în plus. Dar, cum cu atâta bunăvoinţă îmi explică Mauthis, n-am de ales. Îşi coborî gheata de pe scaun, lăsând o dâră lungă de noroi pe piele, şi-şi mută cu mare caznă greutatea, când începu lungul proces al ridicării în picioare.

– Mai e şi altceva, sau şefii dumneavoastră nu vor decât să-l sfidez pe cel mai puternic om din Uniune?

– Mai vor şi să-l supravegheaţi.

Glokta îngheţă.

– Ce vor să fac?

– În ultima vreme au avut loc multe schimbări, Superior Glokta. Schimbările înseamnă noi posibilităţi, dar prea multe schimbări sunt dezavantajoase pentru afaceri. Şefii mei sunt mulţumiţi cu situaţia de-acum, spuse Mauthis, înlănţuindu-şi mâinile palide pe pielea roşie. Sunt îngrijoraţi că unele personaje de la guvernare ar putea să nu fie satisfăcute. Că ar putea dori şi alte schimbări. Că acţiunile lor pripite ar putea duce la haos. Îi preocupă în mod special Eminenţa Sa. Vor să ştie ce face. Ce plănuieşte. Îndeosebi, ar dori să ştie ce face la Universitate.

Glokta scoase un râs neîncrezător, ca un bolborosit.

– Asta-i tot?

Lui Mauthis îi scăpă ironia.

– Pentru moment. Ar putea fi mai bine să ieşiţi pe poarta din spate. Şefii mei vor aştepta veşti până la sfârşitul săptămânii.

Strâmbându-se, Glokta se căzni să coboare scara îngustă din spatele clădirii, mergând într-o parte, ca un crab, cu fruntea îmbrobonată de sudoare, şi nu doar din cauza efortului. *Cum or fi putut să afle? Mai întâi, că cercetam moartea Prinţului Raynault, împotriva ordinelor Arhilectorului, iar acum, că o anchetez pe mama Maiestăţii Sale, la cererea Arhilectorului? Presupunând că ştiu totul, desigur, dar nimeni nu ştie nimic fără să i se spună.*

Cine... le-a spus?

Cine a pus întrebările despre prinţ şi despre rege? Cine e loial în primul rând banilor? Cine m-a dat deja de gol o dată, ca să-şi scape pielea? Se opri un moment, la jumătatea scării, încruntându-se. *Vai de mine şi de mine. De-acuma, suntem fiecare pentru el? Sau aşa am fost dintotdeauna?*

Durerea care-i fulgeră piciorul schilodit fu singurul răspuns.

Dulce victorie

West stătea cu braţele încrucişate peste oblâncul şeii, privind în gol spre valea plină de praf.

– Am învins, spuse Pike, pe un ton lipsit de orice emoţie – la fel cum ar fi zis: *Am pierdut.*

Vreo două drapele zdrenţuite încă mai stăteau în picioare, atârnând fără viaţă. Marele stindard al lui Bethod fusese smuls şi călcat sub copitele cailor, iar acum prăjina sa goală se înălţa strâmbă, ca o cruce de oase descărnate, peste norii de colb care se aşezau la loc. Un simbol potrivit pentru căderea bruscă a Regelui Nordicilor.

Poulder îşi struni calul lângă West, privind cu un zâmbet încântat carnajul, ca un profesor care are în faţa lui o clasă disciplinată.

– Cum ne-am descurcat, generale?

– Numărul de victime pare să fie foarte ridicat, domnule, mai ales din primele rânduri, dar inamicul a fost luat în mare parte prin surprindere. Majoritatea celor mai bune trupe ale sale erau deja angajate în atacul fortăreţei. Odată ce cavaleria noastră i-a pus pe fugă, i-am împins până la ziduri! Am făcut curăţenie în toată tabăra.

Strâmbă din nas, cu buzele tremurându-i de silă.

– Câteva sute din dracii ăia de shanka au fost trecuţi prin tăişul sabiei, şi pe mult mai mulţi i-am alungat spre colinele din sud, de unde, sunt convins, nu vor fi deloc dornici să se întoarcă. I-am măcelărit pe nordici într-un fel care l-ar fi satisfăcut chiar şi pe Regele Kasamir însuşi, iar ceilalţi au depus armele. Să tot avem vreo cinci mii de prizonieri, domnule. Armata lui Bethod a fost zdrobită de-a binelea. Spulberată!

Chicoti, ca o fetişcană.

– Nimeni n-ar putea să nege că azi aţi răzbunat cu prisosinţă moartea Prinţului de Coroană Ladisla, Domnule Lord Mareşal!

West înghiţi în sec.

– Sigur că da. Am răzbunat-o cu vârf şi-ndesat.

– O lovitură de maestru, să-i folosim pe nordicii noştri ca momeală. O manevră îndrăzneaţă şi decisivă. Sunt şi voi fi întotdeauna onorat să-mi fi jucat rolul, oricât de mic! O zi faimoasă pentru armata Uniunii! Mareşalul Burr ar fi fost mândru

s-o vadă!

West nu se aşteptase în viaţa lui să primească laude de la generalul Poulder, dar acum, că sosise marele moment, constata că nu-i făcea nicio plăcere. Nu săvârşise nicio faptă de vitejie. Nu-şi riscase viaţa cu nimic. Nu făcuse decât să dea comanda de atac. Se simţea amorţit de-atâta stat în şa şi obosit până-n măduva oaselor, şi-l dureau fălcile de cât strânsese din ele de îngrijorare. Până şi vorbitul părea să-i ceară un mare efort.

– Bethod e printre morţi sau a fost capturat?

– În ceea ce priveşte prizonierii, domnule, n-aş putea spune precis. S-ar putea să-l fi prins aliaţii noştri nordici, explică Poulder, cu un chicotit cam colţuros. În care caz, mă îndoiesc că va mai sta mult timp printre noi, nu, Domnule Mareşal? Ce zici, sergent Pike? zâmbi el, trăgându-şi brusc degetul peste burtă şi plescăind din limbă. Crucea de sânge-l aşteaptă, nu m-aş mira deloc! Nu aşa fac sălbaticii ăştia? Crucea de sânge, nu?

West nu găsea nimic de râs.

– Ai grijă ca prizonierii noştri să primească mâncare şi apă şi îngrijiri pentru răniţi, atâta cât se poate. Ca învingători, ne vom purta civilizat.

Părea genul de lucru pe care să-l spună un conducător după o bătălie.

– Am înţeles, Domnule Lord Mareşal, răspunse Poulder, cu un salut milităresc, adevărat model al subordonatului ascultător, după care îşi trase calul într-o parte şi porni în galop.

West descălecă, stătu un moment să se adune, apoi porni pe jos în susul văii. Pike îl urmă, cu sabia scoasă.

– Trebuie să avem grijă, domnule, spuse el.

– Da, murmură West, aşa cred şi eu.

Panta prelungă era plină de oameni, vii şi morţi. Cadavrele călăreţilor Uniunii zăceau în locurile unde căzuseră. Medicii îngrijeau răniţii, cu chipuri mohorâte şi mâinile pline de sânge. Unii oameni stăteau şi plângeau, probabil după camarazii lor căzuţi. Alţii îşi priveau rănile, cu ochi goi. Mulţi urlau şi bolboroseau, ţipau după ajutor sau după apă, iar alţii se grăbeau să le aducă. Ultimele fapte bune pentru cei ajunşi în pragul morţii. O procesiune lungă de prizonieri posomorâţi şerpuia prin vale, pe lângă zidul de piatră, sub supravegherea atentă a călăreţilor Uniunii. În apropiere se aflau grămezi învălmăşite de arme predate, mormane de zale, stive de scuturi pictate.

West îşi croia încet drum prin fosta tabără a lui Bethod, din

care într-o jumătate furioasă de oră nu mai rămăsese decât o întindere de resturi risipite peste pământul bătătorit şi stâncile golaşe. Trupurile mutilate ale oamenilor şi ale cailor erau amestecate cu bucăţi de corturi călcate în picioare, pânze rupte, butoaie sparte, lăzi sfărâmate, unelte pentru gătit, pentru reparaţii şi pentru luptă. Toate, tăvălite prin mocirlă, întipărite cu urme de copite şi cizme.

În mijlocul acestui haos se aflau insuliţe ciudate de linişte, unde totul părea netulburat, aşa cum trebuie să fi fost şi înainte ca West să ordone atacul. O oală încă agăţată deasupra unui foc mocnit, cu fiertura clocotind înăuntru. Câteva suliţe rezemate cu grijă unele de altele, alături cu un scăunel şi o gresie, gata să fie ascuţite. Trei saltele făcute sul formau un triunghi perfect, cu păturile strânse la capul fiecăreia, în deplină ordine, mai puţin faptul că peste ele zăcea un om cu conţinutul craniului revărsat peste lâna de culoare deschisă.

Nu departe, un ofiţer al Uniunii stătea îngenuncheat în noroi, ţinându-l pe altul în braţe. West simţi un junghi amar de recunoaştere. Primul era vechiul lui prieten, Locotenentul Brint. Omul căzut era alt vechi prieten, Locotenentul Kaspa. Din cine ştie ce motiv, West simţi nevoia aproape de neînfrânat să se îndepărteze, urcând panta mai departe, ca şi cum nu i-ar fi văzut. Fu nevoit să facă un efort pentru a păşi spre ei, cu gura plină de salivă acră.

Brint ridică privirea, cu chipul brăzdat de lacrimi.

– O săgeată, şopti el. Una rătăcită. Nici n-a apucat să scoată sabia.

– Ghinion, mormăi Pike. Ghinionu’ dracu’…

West privea în jos. Ghinion, într-adevăr. Putea să vadă, ieşind pe lângă barba lui Kaspa, de sub falcă, o săgeată ruptă, dar cursese surprinzător de puţin sânge. Nu prea avea urme de luptă. O pată de noroi pe mâneca uniformei, şi atâta tot. În ciuda faptului că, în esenţă, ochii lui Kaspa se uitau cruciş la nimic anume, West nu-şi putea alunga senzaţia că priveau drept într-ai lui. Avea pe faţă o strâmbătură arţăgoasă a buzei, o încreţire acuzatoare din sprâncene. West aproape că voia să-i ceară socoteală, să-l întrebe ce însemna acea expresie, apoi fu nevoit să-şi aducă aminte că omul era mort.

– Atunci, murmură el, foindu-şi degetele, o scrisoare… pentru familia lui.

Amărât, Brint îşi trase nasul, ceea ce pe West, din cine ştie ce

motiv, îl înfurie teribil.

– Da, o scrisoare.

– Aşa. Sergent Pike, cu mine.

Nu mai putea sta acolo nicio clipă. Le întoarse spatele prietenilor săi, unul viu şi altul mort, şi porni mai departe prin vale. Îşi dădea toată silinţa să nu stăruie asupra faptului că, dacă nu ordona atacul, unul dintre cei mai plăcuţi şi inofensivi oameni pe care-i cunoscuse ar mai fi fost în viaţă. Nu poţi fi lider fără o anume lipsă de scrupule, probabil. Dar nu întotdeauna e uşor să n-ai scrupule.

El şi Pike trecură peste un taluz de pământ tasat şi un şanţ răscolit, în zona unde valea devenea tot mai îngustă, strânsă între pereţii înalţi de stâncă. Pe-acolo zăceau alte cadavre. Nordici şi sălbatici, aşa cum găsiseră în Dunbrec, şi shanka, toţi risipiţi din plin pe pământul denivelat. Acum West putea să vadă zidul fortăreţei, puţin mai mare decât un dâmb acoperit de muşchi în mijlocul peisajului, cu alţi morţi împrăştiaţi la bază.

– Au rezistat aici şapte zile…? mormăi Pike.

– Aşa se pare.

Singura intrare era o arcadă grosolană la mijlocul zidului, cu porţile smulse şi făcute bucăţi. Înăuntru parcă se distingeau trei forme ciudate. Apropiindu-se, West îşi dădu seama, cu o senzaţie neplăcută, ce anume erau. Trei oameni, spânzuraţi de creasta zidului, cu cizmele legănându-se uşor cam pe la nivelul pieptului său. În jurul porţii stăteau adunaţi mulţi nordici cu figuri înverşunate, privind satisfăcuţi cele trei cadavre. Unul, îndeosebi, îi privi pe West şi pe Pike cu un zâmbet crud, când ajunseră în apropiere.

– Ei, ei, ei, dacă ăsta nu-i vechiul meu prieten Furiosul, remarcă Dow cel Negru. A întârziat la petrecere, hmm? Mereu te-ai mişcat încet, băiete.

– Au survenit unele dificultăţi. Mareşalul Burr a murit.

– Înapoi în ţărână, mm? Ei bine, are o companie aleasă, cel puţin. Mulţi oameni de soi au pierit zilele-astea. Acum cine-i şeful vostru?

West trase prelung aer în piept.

– Eu sunt.

Celălalt râse, iar West îl privi, simţind o undă de greaţă.

– Marele şef Furiosul, auzi acolo! comentă Dow şi se îndreptă de spate, imitând ironic salutul Uniunii, în timp ce cadavrele se răsuceau încet încoace şi-ncolo în spatele lui. Hai să-i cunoşti pe

prietenii mei. Şi ei sunt oameni importanţi. Ăsta de-aici e Crendel Goring, care lupta de mult pentru Bethod.

Şi, ridicând mâna, împinse unul dintre trupuri, privindu-l cum se legăna.

– Ăsta-i Coastealbe, şi nicăieri n-ai fi găsit unul mai priceput să omoare oamenii şi să le fure pământurile.

Înghionti şi al doilea cadavru, care se învârti mai întâi într-o parte, apoi din nou în cealaltă, cu membrele bălăbănindu-i-se.

– Iar ăsta de-aici e Oscior. Cel mai al dracu' ticălos pe care l-am spânzurat vreodată.

Ultimul mort avea trupul ciopârţit tot, cu armura aurită plină de îndoituri şi spărturi, o rană mare pe piept şi pletele cărunte năclăite de sânge. Un picior îi lipsea de sub genunchi, iar dedesubtul lui o băltoacă de sânge uscat înnegrea pământul.

– Ce i s-a întâmplat? întrebă West.

– Lui Oscior? replică deleanul cel înalt şi gras, Crummock-i-Phail, aflat şi el în grup. A căzut în bătălie, luptând pân-la ultimu' om, uite colo.

– Aşa, aşa, confirmă Dow, zâmbindu-i lui West mai larg decât de obicei. Da' ăsta nu-i un motiv ca pe urmă să nu-l spânzurăm, socot.

Crummock râse.

– Niciun soi de motiv!

Şi, zâmbind spre cele trei leşuri care se tot balansau, în scârţâitul funiilor, continuă:

– Fac un tablou drăguţ, cum atârnă acolo, nu? Se zice că-n felul cum se bălăngăne un spânzurat poţi să vezi toată frumuseţea lumii.

– Cine zice? întrebă West.

Crummock ridică din umerii săi laţi.

– Unii…

– Unii, zici?

West îşi înghiţi greaţa şi porni printre cei trei spânzuraţi, intrând în fortăreaţă.

– E clar că-s o adunătură însetată de sânge.

Copoiul trase încă un gât din ploscă. Începuse să se îmbete de-a binelea.

– În regulă. Hai să terminăm treaba, atunci.

Se strâmbă când Ursuzul înfipse acul, îşi răsfrânse buza şi sâsâi printre dinţi. O cusătură drăguţă, pe lângă durerile surde

care-i pulsau în tot trupul. Acul trecu prin piele, trăgând firul după el, astfel că pe Copoi braţul îl ardea tot mai rău. Mai luă o duşcă, legănându-se înainte şi-napoi, dar nu-i folosi la nimic.

– Căcat, şuieră el… Căcat, căcat…

Ursuzul îl privi:

– Atunci, nu te uita.

Copoiul întoarse capul. Uniforma Uniunii îi sări în ochi imediat. Material roşu în mijlocul acelei mări de maroniu gloduros.

– Furiosul! strigă el, simţind că pe chip i se lăţea un zâmbet, în ciuda durerii. Mă bucur c-aţi reuşit să ajungeţi! Tare mă bucur!

– Mai bine mai târziu decât niciodată.

– N-am să te contrazic tocmai eu. Fii sigur de asta.

West îl privi încruntat pe Ursuz, care era ocupat să coasă rana.

– Sunteţi bine?

– Păi, ştii… Tul a murit.

– A murit? făcu West ochii mari. Cum?

– Păi, a fost ditamai bătălia, nu? Morţii-s tot rostul jocului ăstuia nenorocit, spuse Copoiul, arătând în jur cu plosca. Tot stau aici, cu gândul la ce-aş fi putut să fac altfel. Puteam să-l opresc să coboare ăle trepte, sau să merg şi eu cu el ca să-i păzesc spatele, sau să fac să ne cadă ceru-n cap, sau to’ felu’ de prostii, din care nici măcar una nu mai e de niciun folos, nici pentru vii, nici pentru morţi. Totuşi, se pare că nu pot să nu mă tot gândesc.

West coborî privirea spre pământul răscolit.

– Ar putea fi un joc fără niciun câştigător.

– Aaau, căca-m-aş! mârâi Copoiul, când acul i se înfipse iar în braţ, şi-şi azvârli cât colo plosca goală. În toată căcănăria asta nu câştigă nimeni, oricum, nu? Mă cac pe toate, aşa să ştiţi!

Ursuzul îşi scoase cuţitul şi tăie firul.

– Mişcă-ţi degetele.

Gestul de a-şi încleşta degetele îl ardea pe Copoi prin tot braţul, dar se forţă să strângă pumnul, gemând de durere.

– Pare în regulă, remarcă Ursuzul. Ai avut noroc.

Nefericit, Copoiul îşi plimbă privirea peste carnajul din jur.

– Adică, aşa arată norocu’, zici? De multe ori m-am întrebat…

Ursuzul ridică din umeri şi rupse o fâşie de pânză pentru un bandaj.

– L-aţi prins pe Bethod?

Copoiul se uită la West, cu gura căscată.

– Păi, nu l-aţi prins voi?

– Am luat mulţi prizonieri, dar nu e printre ei.

Întorcând capul, Copoiul scuipă scârbit în noroi.

– Nici pe vrăjitoarea lui, nici pe Temutu’ lui, nici pe oricare din fiii lui ăia umflaţi, pun prinsoare.

– Cred că toţi călăresc spre Carleon, cât pot de repede.

– Cel mai probabil.

– Va încerca să-şi adune iar forţele, să găsească noi aliaţi, să se pregătească pentru un asediu.

– Nu m-aş mira.

– Ar trebui să pornim după el imediat ce prizonierii vor fi în siguranţă.

Dintr-odată, Copoiul simţi un val de neputinţă, destul de puternic pentru ca aproape să-l doboare.

– Pe toţi morţii, a scăpat Bethod…!

Apoi râse, şi-n clipa următoare simţi cum i se umpleau ochii de lacrimi.

– O să se termine vreodată toate astea?

După ce termină de înfăşurat bandajul, Ursuzul îi făcu un nod strâns.

– Eşti gata.

Copoiul îl privi lung:

– Sunt gata? Încep să cred că n-o să fiu gata niciodată.

Apoi, întinse mâna cealaltă:

– Ajută-mă, vrei, Furiosule? Am de îngropat un prieten.

Când îl coborâră pe Tul în pământ, soarele era aproape de asfinţit, cătând peste culmile munţilor şi spuzind cu aur marginile norilor. O vreme bună pentru a înmormânta un om bun. Stăteau adunaţi strâns în jurul mormântului. Mai erau îngropaţi mulţi alţii, de peste tot se auzeau suspine şi şoapte triste, dar Tul fusese atât de îndrăgit, mai mult ca oricine, încât pentru el se adunase grupul cel mai mare. Chiar şi aşa, nimeni nu stătea lângă Logen. În jurul lui rămăsese un spaţiu gol. Acelaşi spaţiu ca pe vremuri, când niciun om nu îndrăznea să se apropie. Nu prea putea să-i condamne. Şi el ar fi fugit, să poată.

– Cine vrea să vorbească? întrebă Copoiul, uitându-se la ceilalţi, pe rând.

Logen îşi privea picioarele, neputând nici măcar să-i vadă ochii, necum să mai rostească vreun cuvânt. Nu era sigur ce se întâmplase, în focul bătăliei, dar putea ghici. Putea ghici destul de bine, din crâmpeiele pe care şi le amintea. Aruncă o privire în

jur, lingându-şi buzele sparte, dar dacă şi alţii aveau bănuieli, şi le ţineau pentru ei înşişi.

– Nimeni nu zice nimic? întrebă din nou Copoiul, cu glasul frânt.

– Atunci, cred că mai bine să vorbesc naibii eu, nu?

Dow cel Negru păşi înainte. Se uită lung la toţi cei din jur. Lui Logen i se păru că-l privea mai cu seamă pe el, dar se prea putea să fi fost doar propriile lui griji care-i jucau feste.

– Tul Duru Capdetunet, începu Dow. Înapoi în ţărână. Cei morţi ştiu că noi doi nu am văzut întotdeauna la fel lucrurile. Adesea nu ne-am înţeles în legătură cu una, alta, da' poate să fi fost şi vina mea, de vreme ce mă tot pun contra, chiar şi când totu-i bine. Acum îmi pare rău, socot. Da'-i prea târziu.

Trase aer în piept, întretăiat.

– Tul Duru. Fiecare om din Nord i-a ştiut numele, şi fiecare i-l rostea cu respect, până şi duşmanii lui. Era soiu' de om… care-ţi dădea speranţă, socot. Care-ţi dădea speranţă. Vrei putere, dar? Vrei curaj? Vrei ca toate să se facă bine şi cum trebuie, ca pe vremuri?

Arătă cu capul spre pământul afânat.

– Poftim. Tul Duru Capdetunet. Aici, naibii, şi nu-n altă parte. Acum, că el nu mai e, io-s mai puţin decât eram, şi voi toţi la fel.

Şi, întorcându-se, se îndepărtă de mormânt prin lumina înserării, cu capul în piept.

– Toţi suntem mai puţin decât eram, repetă Copoiul, privind mormântul cu luciul unei lacrimi în ochi. Bine zis.

Cu toţii arătau zdrobiţi, aşa cum stăteau în jurul mormântului, până la unul. Şi West, şi omul său Pike, şi Fior, până şi Ursuzul. Toţi, cu sufletul zdrobit.

Logen ar fi vrut să simtă şi el acelaşi lucru. Ar fi vrut să plângă. Să plângă moartea unui om bun. Să plângă pentru că se prea putea ca el s-o fi cauzat. Lacrimile, însă, îl ocoleau. Privea încruntat moviliţa de ţărână umedă, în timp ce soarele se ascundea după munţi şi fortăreaţa din Locurile-Nalte se întuneca, iar el nu simţea nimic. Simţea chiar mai puţin decât nimic.

Dacă vrei să fii un om nou, trebuie să rămâi în locuri noi, şi să faci lucruri noi, cu oameni care înainte nu te-au cunoscut niciodată. Dacă te-ntorci la vechile năravuri, ce altceva poţi fi decât acelaşi om vechi? Trebuie să fii realist. Jucase rolul unui om nou, dar toate fuseseră numai minciuni. Minciunile cel mai greu de descoperit. Cele pe care ţi le spui ţie însuţi. Era

Sângerosul-Nouă. Aşa stăteau lucrurile, şi oricât s-ar fi sucit şi s-ar fi învârtit, şi-ar fi vrut să fie altcineva, n-avea cum să scape. Logen ar fi vrut să-i pese.

Dar Sângerosului-Nouă nu-i păsa de nimic.

Deşteptări brutale

Când începu să se trezească, Jezal zâmbea. Terminaseră cu misiunea aceea nebunească, şi curând avea să se afle înapoi la Adua. Înapoi în braţele lui Ardee. La căldură şi în siguranţă. Gândul îl făcu să se cuibărească mai bine sub pătură.

Apoi, se încruntă. De undeva se auzea un ciocănit. Întredeschise ochii. Cineva şuiera spre el prin cameră, şi întoarse capul.

Văzu faţa lui Terez, palidă în întuneric, privind încruntată dintre perdelele patului, iar ultimele câteva săptămâni îi reveniră în minte, ca un torent îngrozitor. Arăta la fel ca în ziua nunţii, desigur, şi totuşi faţa perfectă a reginei lui părea acum schimonosită şi-i inspira numai ură.

Dormitorul regal devenise un câmp de luptă. Frontiera, păzită cu o îndârjire de fier, urma o linie nevăzută dintre uşă şi şemineu, pe care Jezal o traversa doar cu mare risc. Cealaltă parte a camerei era teritoriu styrian, iar marele pat în sine constituia cea mai fortificată citadelă a lui Terez, cu ziduri ce păreau de netrecut. Într-a doua noapte de căsnicie, sperând că în cea dintâi poate avusese loc vreo neînţelegere, încercase un asalt lipsit de convingere, care-l lăsase cu nasul plin de sânge. De-atunci, se mulţumise, fără speranţă, cu un asediu prelungit şi infructuos.

Terez era stăpâna întruchipată a amăgirii. Jezal dormea pe jos sau pe câte-o piesă de mobilier niciodată suficient de lungă, sau oriunde poftea, numai să nu fie cu ea. Apoi, la micul dejun, Terez îi zâmbea, fără să scoată o vorbă, uneori îşi punea chiar mâna cu drag pe a lui, când erau priviţi. Din când în când, îl făcea până şi pe *el* să creadă că acum totul era bine, dar de îndată ce rămâneau singuri, îi întorcea spatele şi-l cufunda în tăcere, străpungându-l doar cu nişte priviri atât de dispreţuitoare şi dezgustate, încât lui Jezal îi venea rău.

Doamnele de onoare îl tratau doar cu o idee mai puţin dispreţ, ori de câte ori avea nenorocul să se afle în prezenţa lor presărată cu şuşoteli. Una mai ales, Contesa Shalere, care părea să fie cea mai apropiată prietenă a soţiei sale încă de la o vârstă foarte fragedă, îl privea mereu cu o ură ucigătoare. La un moment dat, nimerise în salonul unde toate douăsprezece stăteau aşezate în

jurul lui Terez, murmurând în styriană. Se simţise ca un ţărănuş care dă peste adunarea unor vrăjitoare foarte dichisite în timp ce intonează cine ştie ce blestem întunecat. Probabil unul îndreptat contra lui. Îl făceau să se simtă ca şi cum ar fi fost cel mai scârbos, cel mai repulsiv animal în viaţă. Iar el era rege, în propriul lui palat.

Din cine ştie ce motiv, trăia cu groaza inexplicabilă că avea să descopere cineva adevărul, dar dacă vreunul dintre servitori observa ceva, ţineau totul pentru ei înşişi. Se întreba dacă ar fi trebuit să spună cuiva – dar cui? Şi ce să zică? Domnule Lord Şambelan, bună ziua. Nevastă-mea refuză să se reguleze cu mine. Eminenţa Voastră, bine v-am găsit. Nevastă-mea nici nu se uită la mine. Domnule Înalt Judecător, ce mai faceţi? Apropo, regina mă dispreţuieşte. Cel mai mult se temea să-i spună lui Bayaz. Îl prevenise pe Mag, în termeni fără echivoc, să nu se amestece în problemele lui personale, iar acum nu prea putea să se târască la el după ajutor.

Aşa că mergea mai departe cu prefăcătoria, nefericit şi derutat, şi cu fiecare zi în care simula extazul conjugal îi devenea tot mai imposibil să întrezărească vreo ieşire clară. Toată viaţa se întindea înaintea lui – fără dragoste, fără prieteni, şi cu nopţile petrecute pe podea.

– Ei? şuieră Terez.

– Ei, ce? mârâi şi el.

– Uşa!

Ca la un semnal, dinspre uşă se auzi o bătaie brutală, zgâlţâind-o.

– De la talini nu poţi avea parte de nimic bun, şopti printre dinţi Jezal, în timp ce-şi dădea păturile la o parte şi se ridica greoi de pe covor, pornind furios spre uşă, pentru a răsuci cheia în broască.

Afară se afla Gorst, îmbrăcat în armură completă, cu sabia scoasă şi un felinar în cealaltă mână, luminându-i o parte a chipului masiv şi îngrijorat. De undeva de pe culoar se auzeau ecouri de paşi, de strigăte confuze, şi se zăreau pâlpâirile îndepărtate ale altor felinare. Jezal se încruntă, dintr-odată complet treaz. Nu-i plăcea deloc situaţia.

– Maiestatea Voastră, spuse Gorst.

– Ce naiba se-ntâmplă?

– Gurkienii au invadat Midderlandul.

Ochii lui Ferro se deschiseră brusc. Sări de pe canapea, cu picioarele depărtate, în poziţie de luptă, strângând în pumn piciorul de masă rupt. Înjură printre dinţi. Adormise, şi când făcea asta nu se întâmpla nimic bun. În cameră, însă, nu era nimeni.

Numai întunecime şi linişte.

Nici urmă de olog sau de slugile lui cu măşti negre. Nici urmă de paznici în armuri care să se uite la ea cu ochi îngustaţi ori de câte ori făcea câte un pas pe coridoarele cu dale din clădirea aceea blestemată. Doar cea mai slabă rază de lumină, pe sub uşa camerei lui Bayaz. Asta, şi un murmur slab de voci. Se încruntă şi lipăi desculţă într-acolo, îngenunchind fără zgomot lângă gaura cheii.

– Unde-au debarcat? se auzi glasul lui Bayaz, înfundat.

– Primele corăbii au ajuns la mal când abia se lumina de ziuă, pe plajele pustii din capătul de sud-vest al Midderlandului, aproape de Keln.

Yulwei. Ferro simţi cum o furnica un fior, în timp ce respira pe nări, repede şi înfrigurat.

– Sunteţi pregătiţi?

Bayaz pufni:

– Ar fi greu să fim mai nepregătiţi decât acum. Nu mă aşteptam din partea lui Khalul să se mişte atât de curând, nici atât de brusc. Au debarcat noaptea, zici? Pe neanunţate? Lordul Brock nu i-a văzut venind?

– Cred că i-a văzut prea bine, şi i-a întâmpinat conform unei înţelegeri anterioare. Fără îndoială, i s-a promis tronul Uniunii, după ce gurkienii vor fi zdrobit orice rezistenţă, spânzurându-l pe bastardul vostru de porţile Agriontului. Va fi rege – supus al puterii lui Uthman-ul-Dosht, desigur.

– Trădare.

– De cel mai josnic soi. Nici n-ar fi cazul să ne şocheze, nu, frate? Am văzut noi altele şi mai rele, cred, şi am făcut unele chiar mai rele, poate.

– Unele lucruri trebuie să fie făcute.

Ferro îl auzi pe Yulwei oftând.

– N-am negat-o niciodată.

– Câţi gurkieni sunt?

– Niciodată nu vin câte unul, câte doi. Cinci legiuni, poate, până acum, dar asta nu-i decât avangarda. Vor veni mult mai mulţi. Mii şi mii. Tot Sudul porneşte la război.

– Khalul e cu ei?

– Ce să caute aici? Stă în Sarkant, în grădinile lui însorite de pe terasele munţilor, şi aşteaptă vestea distrugerii voastre. Mamun e la comandă. Rodul deşertului, de trei ori binecuvântat şi de trei ori…

– Ştiu în ce feluri îşi zice, viermele arogant!

– Oricum şi-ar zice, a devenit mai puternic, iar Cele O Sută De Cuvinte sunt cu el. După tine au venit, frate. Sunt aici. Eu, în locul tău, aş pleca undeva departe. Departe în Nordul cel rece, cât mai e timp.

– Şi pe urmă? N-au să vină după mine? Să fug până la marginea Lumii? Am mai fost acolo, nu demult, şi nu mă prea atrage. Mi-au mai rămas câteva cărţi pe care să le joc.

O tăcere prelungită.

– Ai găsit Sămânţa?

– Nu.

Încă o pauză.

– Nu-mi pare rău. Să mă amestec în forţele alea… să îndoi Prima Lege, dacă nu chiar s-o frâng… Ultima oară când s-a folosit, a dus la ruinarea Aulcusului şi a fost cât pe ce să distrugă întreaga lume. E mai bine să rămână îngropată.

– Chiar şi dacă odată cu ea rămân îngropate şi speranţele noastre?

– Sunt în pericol lucruri mult mai importante decât speranţele mele sau ale tale.

Pe Ferro o durea-n cur de speranţele lui Bayaz, ba încă şi de ale lui Yulwei, la o adică. Amândoi o înşelaseră. Le înghiţise minciunile cu toptanul, şi secretele, şi promisiunile. Nu făcuse nimic decât să vorbească, să aştepte şi să vorbească din nou, pentru mult prea mult timp. Se săltă de la podea, ridică piciorul şi scoase un răcnet de luptă. Călcâiul ei lovi broasca şi o smulse din uşă, iar aceasta se dădu de perete.

Cei doi bătrâni stăteau aşezaţi la o masă din apropiere, cu o singură lampă răspândindu-şi lumina peste chipul negricios şi peste cel palid. O a treia siluetă se afla în întunericul colţului opus. Quai, tăcut, cufundat în umbră.

– Nu puteai să baţi la uşă? întrebă Bayaz.

Surâsul lui Yulwei arăta ca o curbă luminoasă pe pielea oacheşă.

– Ferro! Îmi pare bine să văd că mai eşti…

– Când vin gurkienii?

Yulwei oftă prelung, cu zâmbetul pierindu-i de pe buze.

– Văd că încă n-ai învăţat ce înseamnă să ai răbdare.

– Ba am învăţat, da’ am ajuns la capătul ei. Când vin?

– Curând. Cercetaşii lor străbat deja regiunile rurale din Midderland, ocupând satele şi punând fortăreţele sub asediu, ca să pregătească zona pentru ceilalţi care vor urma.

– Trebuie să-i oprească cineva, mormăi Ferro, înfigându-şi unghiile în palme.

Bayaz se rezemă de spătar, cu umbrele adunându-i-se pe chipul colţuros.

– Dai glas propriilor mele gânduri. Ţi s-a schimbat norocul, nu-i aşa, Ferro? Ţi-am promis răzbunare, iar acum îţi pică drept în poală, coaptă şi mustind de sânge. Armata lui Uthman a debarcat. Mii de gurkieni, gata de război. S-ar putea ca în două săptămâni să fie la porţile oraşului.

– Două săptămâni… repetă Ferro, în şoaptă.

– Dar, nu mă îndoiesc, unii soldaţi ai Uniunii le vor ieşi în întâmpinare mai devreme. Ţi-aş putea găsi un loc printre ei, dacă nu mai poţi să aştepţi.

Aşteptase destul. Mii de gurkieni, gata de război. Zâmbetul trase de un colţ al gurii lui Ferro, apoi se întinse, şi se tot întinse, până ajunseră s-o doară obrajii.

JOE ABERCROMBIE

puterea armelor

• •

NAUTILUS

Partea a II-a

Ultimul argument al regilor
Inscripţie de pe tunurile lui Ludovic al XIV-lea

Numărul morţilor

Era linişte în sat. Cele câteva case din piatră veche, cu acoperişuri de ardezie năpădite de muşchi, păreau părăsite. Singurele forme de viaţă de pe câmpiile din jur, majoritatea recoltate proaspăt şi arate, erau câteva ciori. Lângă Ferro, clopotul din turlă scârţâia încet. Nişte obloane de la ferestre se legănau în vânt, trosnind. Câteva frunze veştede, purtate de vânt, foşneau slab în piaţa pustie a satului. La orizont, trei coloane de fum negru se ridicau la fel de încet pe cerul plumburiu.

Gurkienii veneau – şi întotdeauna le plăcea să pârjolească totul în cale.

– Maljinn!

Maiorul Vallimir era dedesubt, chiar sub trapă, iar Ferro se încruntă spre el. Îi amintea de Jezal dan Luthar, când îl văzuse prima oară. Un chip palid şi dolofan, plin de acel amestec enervant de aroganţă şi panică. Se vedea destul de limpede că nu mai pregătise o ambuscadă nici măcar pentru o capră, darămite în calea cercetaşilor gurkieni. Cu toate astea, se purta ca şi cum le-ar fi ştiut pe toate.

– Vezi ceva? şuieră el pentru a cincea oară într-o oră.

– Îi văd cum vin, mârâi Ferro.

– Câţi sunt?

– Vreo duzină.

– Cât de departe?

– Poate la un sfert de oră călare, de-acum, şi dacă mă tot întrebi nu-i faci să vină mai repede.

– Când ajung în piaţă, voi da semnalul: două palme.

– Ai grijă să nu încurci o mână cu ailaltă, rozaliule.

– Ţi-am spus să nu-mi mai zici aşa!

O scurtă pauză.

– Trebuie să prindem unul viu, să-l interogăm.

Ferro strâmbă din nas. Cruţarea vieţilor gurkiene nu era pe gustul ei.

– Mai vedem.

Se întoarse iar spre zare, şi nu peste mult îl auzi pe Vallimir dându-le ordine şoptite unora dintre oamenii lui. Ceilalţi erau împrăştiaţi prin alte clădiri, ascunzându-se. O adunătură pestriţă

de soldaţi rămaşi din alte lupte. Câţiva erau veterani, dar cei mai mulţi, foarte tineri, păreau mai nervoşi decât Vallimir însuşi. Ferro îşi dorea, şi nu pentru prima oară, să-l fi avut cu ei şi pe Nouădegete. Că-i plăcea, că nu-i plăcea, nimeni n-ar fi putut să nege că omul ştia meserie. Cu el, Ferro ştiuse întotdeauna la ce să se aştepte. La o experienţă solidă sau, ocazional, la furie ucigaşă. Oricare dintre ele ar fi fost la fel de folositoare.

Dar Nouădegete nu era acolo.

Aşa că Ferro stătea în fereastra largă a clopotniţei, singură, uitându-se încruntată peste câmpiile unduitoare ale Midderlandului şi privindu-i pe călăreţi cum se apropiau. O duzină de cercetaşi gurkieni, venind la trap într-un grup răzleţ, pe drum. Nişte pete mici săltând pe o dâră palidă, între parcelele de pământ brun.

La trecerea prin faţa primului hambar de lemn, încetiniră pasul, răsfirându-se. O oaste gurkiană mare ar fi numărat soldaţi de pe tot întinsul Imperiului, luptători din vreo zece provincii cucerite. Aceşti doisprezece cercetaşi erau kadiri, după chipurile lungi şi ochii înguşti, cu desagile din pânză decorată, înarmaţi uşor, cu arcuri şi suliţe. Uciderea lor n-ar fi fost o răzbunare prea grozavă, dar tot era mai mult decât nimic. Umplea un gol, deocamdată. Un gol care aştepta de prea multă vreme să fie astupat.

Unul dintre ei tresări, când dintr-un copac scheletic îşi luă zborul o cioară. Ferro îşi ţinu respiraţia, convinsă că Vallimir sau unul dintre rozaliii lui împiedicaţi avea să aleagă tocmai acel moment ca să dea cu stângu-n dreptu'. Dar nu se auzi decât tăcerea, în timp ce călăreţii intrau cu grijă în piaţa satului, cu comandantul ţinând o mână ridicată, semn să fie prudenţi. Se uita drept spre ea, dar nu vedea nimic. Nătărăi înfumuraţi. Vedeau numai ce voiau ei să vadă. Un sat din care toată lumea fugise, mânată de teama armatei fără pereche a Împăratului. Pumnul i se strânse pe arc. Aveau să se înveţe minte.

Avea să-i înveţe ea minte.

Conducătorul ţinea în mâini o hârtie pătrată care fâlfâia, uitându-se la ea ca şi cum ar fi conţinut un mesaj într-o limbă neînţeleasă. O hartă, poate. Unul dintre oamenii lui îşi struni calul şi se dădu jos din şa, îl luă de căpăstru şi-l duse spre o troacă acoperită de muşchi. Alţi doi stăteau călare relaxaţi, vorbind şi zâmbind, gesticulând cu mâinile, spunându-şi glume. Un al patrulea îşi curăţa unghiile cu un cuţit. Altul călărea încet

pe marginea pieţei, aplecându-se în şa şi privind prin ferestrele caselor. Se uita după ceva bun de furat. Unul dintre glumeţi izbucni într-un hohot gros de râs.

Şi atunci, dinspre clădiri răsunară două bătăi din palme.

Cercetaşul de lângă troacă tocmai îşi umplea plosca, în clipa când săgeata lui Ferro i se înfipse în piept. Bidonul îi căzu din mână, împrăştiind o jerbă de stropi sclipitori. La ferestre, arcurile începură să ţăcăne. Cercetaşii ţipau, cu ochii holbaţi. Un cal se aplecă într-o parte şi căzu, stârnind nori de praf de sub copite, iar călăreţul fu strivit sub el, zbierând.

Soldaţii Uniunii atacau din case, strigând, cu lăncile pregătite. Unul dintre călăreţi îşi scosese pe jumătate sabia, când îl nimeri o săgeată, doborându-l din şa. A doua săgeată a lui Ferro îl străpunse pe altul în spate. Cel care se scobea sub unghii fu azvârlit de pe cal, dar se ridică tocmai la timp pentru a vedea un soldat unionist repezindu-se la el cu o suliţă. Îşi aruncă pumnalul şi ridică mâinile – prea târziu, fu străpuns oricum, vârful însângerat al lăncii ieşindu-i din spate când se prăbuşi.

Doi dintre ei se repeziră înapoi pe unde veniseră. Ferro îl ochi pe unul – dar, când ajunseră pe uliţa îngustă, de-a latul acesteia se întinse o frânghie. Amândoi fură smulşi din şei, funia trăgând după ea şi un soldat unionist dintr-o clădire, care se rostogoli ţipând, cu frânghia înfăşurată strâns pe braţ. Una dintre săgeţile lui Ferro nimeri un cercetaş între omoplaţi, în timp ce încerca să se salte din praf. Celălalt se mai târî câţiva paşi, ameţit, până când un soldat al Uniunii îl lovi în cap cu o sabie, lăsându-i partea dinapoi a craniului să atârne.

Din toţi doisprezece, doar căpetenia reuşi să scape din sat. Îşi mână calul spre un gard scund dintre două case şi sări peste el, cu copitele atingând din zbor stinghia de sus. O luă la galop peste o mirişte, aplecat în şa, cu călcâiele înfipte în coastele calului.

Ferro ţinti încet, pe îndelete, simţind cum colţurile gurii i se lăţeau într-un zâmbet. Într-o clipă doar, judecă felul cum stătea omul călare, viteza calului, înălţimea turlei, simţi vântul în obraz, greutatea săgeţii, tensiunea lemnului, coarda care-i apăsa buza. Privi cum săgeata îşi lua zborul, ca o aşchie neagră fulgerând pe cerul cenuşiu, iar calul i se repezea în cale.

Uneori, Dumnezeu e generos.

Conducătorul îşi arcui spatele şi căzu din şa, rostogolindu-se de mai multe ori pe pământul prăfuit, într-un vălmăşag de ţărână

şi tulpini tăiate. Ţipătul său de durere ajunse la urechile lui Ferro o clipă mai târziu. Buzele i se răsfrânseră şi mai mult de pe dinţi.

– Ha!

Îşi agăţă arcul pe umăr, coborî scara, sări pe fereastra din dos şi se repezi peste câmpie. Cizmele îi tropăiau pe pământul moale dintre smocurile miriştii, iar în mână ţinea strâns sabia.

Omul miorlăia în praf, încercând să se târască spre cal. La auzul paşilor grăbiţi ai lui Ferro din spate, îşi agăţă disperat un deget de scara şeii, dar când încercă să se ridice căzu pe spate, cu un scâncet. Rămase pe-o parte, în timp ce Ferro se apropia, scoţând sabia din teaca de lemn, cu un scrâşnet furios. Ochii rănitului se îndreptară spre ea, holbaţi de durere şi spaimă.

Un chip negricios, la fel ca al ei.

Un chip deloc ieşit din comun, de vreo patruzeci de ani, cu o barbă rară şi pe obraz un semn din naştere uşor colorat. Celălalt obraz îi era plin de praf, iar fruntea, îmbrobonată de sudoare. Ferro se opri lângă el, iar lumina soarelui luci pe tăişul sabiei curbate.

– Dă-mi un motiv să n-o fac, se pomeni ea zicând.

Ciudat, că o spusese, şi încă unui soldat din armata Împăratului, nu altcuiva. În arşiţa şi praful Meleagurilor Ostile din Kanta, nu avusese obiceiul de a oferi şanse. Poate că se schimbase ceva în ea, aici, în vestul umed şi ruinat al lumii.

Omul o privi un moment, cu buza tremurându-i.

– Eu... horcăi el, fetele mele! Am două fete. Mă rog să le văd măritate...

Ferro se încruntă. N-ar fi trebuit să-l lase să vorbească. Un tată, cu fiice. La fel cum şi ea avusese cândva un tată, şi ea fusese fata cuiva. Omul acela nu-i făcuse niciun rău. Nu era mai gurkian decât ea. Nu pornise de bunăvoie la luptă, cel mai probabil, neavând încotro decât să respecte ordinele lui Uthman-ul-Dosht.

– Am să mă duc... jur pe Dumnezeu... mă duc înapoi la nevasta şi la fiicele mel...

Săgeata îl nimerise chiar sub umăr, străbătându-l, şi se rupsese în cădere. La subsuoară i se vedea frântura. Nu-i atinsese plămânul, după cum vorbea. N-avea să moară. Nu imediat, cel puţin. Ferro putea să-l ajute să încalece, şi ar fi plecat, având şanse de a scăpa cu viaţă.

Cercetaşul ridică o mână tremurândă, cu o dâră de sânge pe degetul mare.

– Te rog… ăsta nu-i războiul meu…

Sabia îi scobi o rană adâncă în faţă, prin gură, zburându-i mandibula. Omul scoase un geamăt şuierător. Următoarea lovitură îi reteză pe jumătate capul. Nefericitul se rostogoli, cu sângele şiroindu-i pe pământ, agăţându-se de cioturile miriştii. În sfârşit, sabia îi despică partea dinapoi a ţestei, lăsându-l nemişcat.

Se părea că în ziua aceea Ferro nu avea o dispoziţie milostivă.

Calul cercetaşului măcelărit o privea prosteşte.

– Ce? se răsti ea.

Poate că se schimbase, aici în apus, dar nimeni nu se schimbă chiar atât de mult. Un soldat al armatei lui Uthman în minus era un lucru bun, indiferent de unde venea. Nu avea nevoie să-şi găsească scuze. Şi, mai ales, în faţa unui cal. Îl luă de căpăstru şi smuci.

O fi fost Vallimir un rozaliu neghiob, dar Ferro trebuia să recunoască: ambuscada îi reuşise de minune. Zece cercetaşi zăceau morţi în piaţa satului, cu hainele sfâşiate fluturând în vânt şi sângele vărsat pe jos. Singura victimă a Uniunii era idiotul care se lăsase tras de propria lui funie, acum plin de praf şi zgârieturi.

O zi de muncă rodnică, până acum.

Un soldat împinse unul dintre cadavre cu cizma.

– Deci, aşa arată gurkienii, da? Acum nu mai sunt aşa de-nfricoşători.

– Ăştia nu-s gurkieni, replică Ferro. Cercetaşi kadiri, luaţi la oaste cu arcanul. Nu voiau să fie aici mai mult decât îi voiaţi şi voi.

Omul o privi lung, nedumerit şi iritat.

– Kanta e plină de oameni. Nu oricine e negricios la faţă este gurkian, nici nu se roagă la Dumnezeul lor, şi nici nu se pleacă în faţa Împăratului.

– Cei mai mulţi, da.

– Cei mai mulţi n-au încotro.

– Tot duşmani sunt, se strâmbă soldatul.

– N-am zis să-i cruţăm.

Trecu pe lângă el, intrând iar în clopotniţă. Se părea că Vallimir reuşise totuşi să ia un prizonier. El şi alţi câţiva stăteau agitaţi în jurul unui cercetaş, îngenuncheat, cu mâinile legate strâns la spate. Avea pe obraz o zgârietură însângerată şi se uita la ei cu obişnuita expresie a tuturor prizonierilor.

Speriat.

– Unde... este... oastea... voastră... principală? îl întreba Vallimir.

– Nu vorbeşte limba ta, rozaliule, se răsti Ferro, şi dacă strigi la el nu-ţi foloseşte la nimic.

Vallimir întoarse capul spre ea, furios.

– Poate-ar fi trebuit s-aducem cu noi pe cineva care ştie kantica, spuse el, ironic.

– Poate.

Se lăsă tăcerea, în timp ce Vallimir o aştepta să continue, dar Ferro nu mai spuse nimic. În cele din urmă, maiorul oftă prelung.

– Vorbeşti kantica?

– Sigur.

– Atunci, eşti aşa de bună să-i pui câteva întrebări din partea noastră?

Ferro îşi supse dinţii. O pierdere de timp, dar dacă trebuia s-o facă, cel mai bine era să termine repede.

– Ce să-l întreb?

– Păi... cât de departe e armata gurkiană, câţi oameni are, pe ce drum o iau, ştii...

– Hm.

Ferro se lăsă pe vine în faţa prizonierului, privindu-l drept în ochi. Omul îi susţinu privirea, neputincios şi speriat, întrebându-se fără îndoială ce căuta ea printre toţi rozaliii aceia. Şi Ferro se întreba acelaşi lucru.

– Cine eşti? şopti el.

Scoţând cuţitul, Ferro i-l arătă.

– Ai să-mi răspunzi la întrebări, sau te omor cu jungherul ăsta. Asta sunt. Unde-i armata gurkiană?

Prizonierul îşi linse buzele.

– La vreo... două zile de mers, spre sud.

– Câţi sunt?

– Mai mulţi decât pot eu să număr. Mii şi mii. Oameni ai deşertului şi ai câmpiei, şi...

– Pe ce drum merg?

– Nu ştiu. Ni s-a spus doar să facem un raid prin satul ăsta, să vedem dacă e gol.

Înghiţi în sec, cu beregata săltându-i în sus şi-n jos.

– Poate ştie mai mult căpitanul meu...

– Sssst, îl opri Ferro; căpitanul lui n-avea să mai spună nimănui nimic, acum că-i despicase capul. Sunt mulţi, se răsti ea

spre Vallimir, în limba comună, şi vor veni şi mai mulţi, la două zile de mers în urmă. Pe ce drum, nu ştie. Altceva?

Vallimir îşi frecă ţepii mărunţi ai bărbii.

– Cred… că ar trebui să-l ducem la Agriont. Să-l dăm pe mâna Inchiziţiei.

– Nu ştie nimic. N-ar face decât să ne încetinească. Mai bine-l omorâm.

– S-a predat! A-l ucide ar fi o crimă, că-i război sau nu, protestă Vallimir, făcându-i semn unui soldat să se apropie. N-o să am aşa ceva pe conştiinţă.

– Eu, da.

Cuţitul lui Ferro lunecă lin în inima cercetaşului, apoi ieşi. Gura şi ochii rănitului se deschiseră larg. Prin pieptarul găurit al hainei ţâşni sângele, formând repede un cerc roşu. Omul coborî privirea, cu un bolborosit prelung.

Capul îi căzu pe spate, apoi se prăvăli moale. Întorcându-se spre soldaţi, Ferro văzu că se uitau la ea cu expresii şocate pe feţele lor palide. O zi cam plină pentru ei, poate. Aveau multe de învăţat, dar urmau să se obişnuiască în scurt timp.

Sau, de nu, îi omorau gurkienii.

– Vor să vă ardă fermele, satele şi oraşele. Vor să vă ia copiii în robie. Vor ca toată lumea să se roage lui Dumnezeu la fel ca ei, cu aceleaşi cuvinte pe care ei le folosesc, şi ca ţara voastră să fie o provincie a Imperiului lor. Ştiu toate astea, spuse Ferro, ştergându-şi lama cuţitului de mâneca mortului. Singura diferenţă dintre un război şi o crimă e numărul de morţi.

Vallimir mai privi un moment cadavrul, cu buzele strânse îngândurat. Ferro se întrebă dacă nu cumva avea o şiră a spinării mai solidă decât crezuse. Într-un târziu, se întoarse spre ea.

– Şi ce propui?

– Putem să mai aşteptăm aici alţii. Poate că a doua oară vom prinde chiar şi câţiva gurkieni adevăraţi. Dar asta ar putea să însemne prea mulţi, pentru câţi suntem.

– Şi-atunci?

– La est, sau la nord, ca să întindem altă capcană ca asta.

– Şi să învingem armata Împăratului din doişpe-n doişpe? Ar dura cam mult…

Ferro ridică din umeri.

– Paşi mărunţi în direcţia dorită. Doar dacă nu cumva ai văzut destul şi vrei să te întorci între zidurile tale.

Vallimir o privi lung, încruntat, apoi se întoarse spre unul

dintre oamenii lui, un veteran voinic, cu o cicatrice pe obraz.

– La est de-aici mai e un sat, nu, sergent Forest?

– Da, domnule. Până la Marihof sunt doar zece mile.

– Îţi convine? o întrebă Vallimir pe Ferro, arcuind o sprânceană.

– Îmi convin gurkienii morţi. Atâta tot.

Frunze pe apă

– Carleon, spuse Logen.

– Mda, răspunse Copoiul.

Stătea pe vine, la bifurcaţia râului, sub norii mohorâţi. Forme dure de ziduri şi turnuri înalte se profilau pe faleza abruptă de deasupra apei repezi, sus unde fusese sala lui Skarling. Acoperişuri de ardezie şi clădiri de piatră înghesuite în josul pantei prelungi, aglomerate la poale şi cu încă un zid înconjurător, toate lucind rece şi tăios, după ploaia care tocmai încetase. Copoiul nu putea spune că se bucura să revadă acele locuri. Până acum, fiecare vizită se terminase prost.

– S-a mai schimbat, de la bătălia aia, cu ani în urmă, remarcă Logen, care-şi privea mâna desfăcută, mişcându-şi ciotul degetului lipsă.

– Pe-atunci, nu avea în jur ziduri din-astea.

– Nu. Dar nici nu era înconjurat de armata Uniunii.

Copoiul nu putea să nege că acest lucru era liniştitor. Pichetele unioniste îşi croiseră drum pe câmpiile pustii din jurul oraşului, o împrejmuire neregulată de săpături, ţepuşe şi garduri, cu oameni mişcându-se dincolo de ele, sub lumina palidă a soarelui care se reflecta ici şi colo cu un luciu metalic. Mii de oameni, înarmaţi până-n dinţi şi răzbunători, ţinându-l pe Bethod încolţit.

– Eşti sigur că-i acolo?

– Nu văd unde-ar mai fi putut să se ducă. Şi-a pierdut majoritatea celor mai buni oameni sus, în munţi. Nu i-a mai rămas niciun prieten, cred.

– Toţi avem mai puţini decât altădată, mormăi Copoiul. Cred c-o să stăm doar. Avem tot timpul, la urma urmei. Timp cât încape. Şedem aici şi ne uităm cum creşte iarba, aşteptând ca Bethod să se predea.

– Mda, răspunse Logen, deşi nu părea deloc să-i vină a crede.

– Mda, repetă şi Copoiul; nici lui nu i se părea că o capitulare i-ar fi stat în fire acelui Bethod pe care-l ştia.

Întoarse capul la auzul unui ropot grăbit de copite pe drum şi-l văzu pe unul dintre acei mesageri cu coiful ca o găină furioasă gonind dinspre copaci, către cortul lui West, cu calul făcând spume de efort. Şi-l înfrână cu gesturi stângace din cauza grabei,

aproape căzând din şa, trecu pe lângă câţiva ofiţeri care se uitau miraţi la el şi intră în cort. Copoiul simţi familiarul gol în stomac cauzat de îngrijorare.

– Miroase a veşti proaste.

– Există şi altfel de veşti?

Între timp, izbucnise o anume agitaţie: soldaţii strigau şi făceau gesturi largi cu braţele.

– Hai mai bine să vedem ce s-a-ntâmplat, murmură Copoiul, deşi tare ar mai fi preferat s-o ia-n partea cealaltă.

Lângă cort stătea Crummock, privind încruntat toată învălmăşeala.

– Ceva se petrece, zise deleanul. Da’ nu-nţeleg o boabă din ce zic sau fac sudicii ăştia. Jur că-s smintiţi cu toţii.

Şi din cort se auzeau vorbe îndârjite, când Copoiul ajunse la intrare. Peste tot se aflau ofiţeri ai Uniunii, forfotind ca mânaţi de draci. West era în mijloc, palid ca laptele proaspăt muls, cu pumnii încleştaţi în gol.

– Furiosule! îl apucă Copoiul de braţ. Ce naiba se-ntâmplă aici?

– Gurkienii au invadat Midderlandul! strigă West, smucindu-şi braţul.

– Acuma cine ce-a mai făcut? bombăni Crummock.

– Gurkienii, repetă Logen, încruntat. Oameni negricioşi, din sud. Şi duri, oricum i-ai lua.

Venise şi Pike, cu o expresie mohorâtă pe chipul său ars.

– Au adus o armată, pe mare. S-ar putea să fi şi ajuns în Adua, de-acum.

– Staţi aşa… interveni Copoiul, care habar n-avea de gurkieni, de Adua sau de Midderland, dar presentimentul rău i se agrava cu fiecare moment. Ce tot ziceţi acolo?

– Ni s-a ordonat să ne întoarcem acasă. Acum.

Copoiul făcu ochii mari. Ar fi trebuit să ştie tot timpul că n-avea să meargă atât de simplu. Îl prinse iar pe West de braţ, arătând spre Carleon cu un deget murdar.

– Fără tine, nu suntem nici pe departe oamenii de care-i nevoie ca să-i ţină pe-ăştia sub asediu!

– Ştiu, răspunse West, şi-mi pare rău. Dar nu pot face nimic. Du-te la generalul Poulder! se răsti el la un tânăr cu ochii mijiţi. Spune-i să-şi pregătească divizia pentru plecarea pe coastă, imediat!

Copoiul clipi din ochi, simţind că i se făcea rău de la stomac.

– Deci, am luptat degeaba şapte zile-n Locurile-Nalte? Tul a murit, şi numai morţii ştiu câţi alţii, pentru nimic?

Mereu îl lua prin surprindere repeziciunea cu care se putea destrăma un lucru, odată ce te bazai pe el.

– Deci, asta e. Înapoi în pădure, în frig, la alergături şi omoruri. Nu se mai termină.

– Ar putea fi şi altă cale, spuse Crummock.

– Ce cale?

Şeful delenilor avea pe chip un rânjet viclean.

– Ştii tu care, nu, Sângerosule-Nouă?

– Mda, ştiu, răspunse Logen, care arăta ca un om care ştie că va fi spânzurat şi se uită la copacul ales pentru asta. Când trebuie să plecaţi, Furiosule?

West se încruntă.

– Avem o mulţime de oameni, iar drumul nu-i prea încăpător. Divizia lui Poulder mâine, presupun, şi a lui Kroy, poimâine.

Zâmbetul lui Crummock se lăţi şi mai mult.

– Deci, mâine toată ziua o să mai şadă aici oameni cu grămada, proptiţi în juru' lu' Bethod, arătând de parcă n-au să plece niciunde, mm?

– Aşa cred.

– Daţi-mi ziua de mâine, ceru Logen. Atâta să-mi daţi, şi poate reuşesc să rezolv totul. Pe urmă, dacă mai sunt viu, vin şi eu cu voi în sud şi mai aduc pe cine pot. Vă dau cuvântul meu. O să vă ajutăm împotriva gurkienilor.

– Ce contează o zi-n plus sau în minus? vru să ştie West.

– Mda, mormăi şi Copoiul, ce-nseamnă o zi?

Problema era că deja putea ghici răspunsul.

Apa şipotea pe sub vechiul pod, pe lângă copaci şi în josul pantei înverzite. În jos, spre Carleon. Logen se uita la câteva frunze îngălbenite duse de valuri, învârtindu-se mereu, pe lângă pietrele năpădite de muşchi. Îşi dorea să fi putut pluti şi el la fel, unde vedea cu ochii, dar părea cam improbabil.

– Am luptat aici, spuse Copoiul. Împreună cu Treicopaci şi Tul, Dow şi Ursuzul. Forley e îngropat pe undeva prin pădurea asta.

– Vrei să te duci până acolo? întrebă Logen. Să-i faci o vizită, să vezi dacă…

– La ce bun? Mă îndoiesc că o vizită mi-ar folosi la ceva, şi-s sigur că nici lui nu i-ar folosi. Acum, nimic nu-i mai foloseşte. Aşa-i când eşti mort. Logen, în legătură cu treaba asta… eşti sigur?

– Vezi tu vreo altă cale? Uniunea n-o să se ţină de treabă. Ar putea fi ultima noastră şansă de a termina cu Bethod. Nu prea am ce pierde, este?

– Viaţa, de pildă.

Logen trase adânc aer în piept.

– Nu-mi vin în minte prea mulţi oameni care să pună cine ştie ce preţ pe ea. Vii jos?

Copoiul clătină din cap.

– Socot c-o să stau aici. M-am săturat până peste cap de Bethod.

– Bine, atunci. În regulă…

Era ca şi cum toate momentele din viaţa lui Logen, toate lucrurile pe care le spusese şi le făcuse, hotărâri pe care abia dacă-şi mai aducea aminte că le luase, l-ar fi adus aici. Acum nu mai avea de ales. Poate că nici nu avusese vreodată. Era ca oricare dintre frunzele de pe apă – purtat de valuri, în jos spre Carleon, şi nu putea face nimic. Dădu pinteni calului şi coborî panta de unul singur, în lungul drumului desfundat, pe lângă pârâul care clipocea.

Toate păreau să se distingă mai limpede decât de obicei, pe măsură ce trecea ziua. Călărea pe lângă copaci cu frunzele umezite gata să cadă – galben-aurii, portocalii-arzătoare, purpuriu-aprinse, în toate culorile focului. Tot în jos, spre fundul văii, prin aerul greu, cu doar o urmă de ceaţă a toamnei, care-i răcorea gâtlejul. Trosnetele şeii, scârţâitul frâului, ropotul de copite pe pământul moale, toate sunau înfundat. Străbătea la trap câmpiile pustii, cu pământul răscolit şi străpuns de buruieni, pe lângă pichete ale Uniunii, un şanţ şi un şir de ţepuşe ascuţite, la trei zboruri de săgeată distanţă de ziduri. Soldaţii, cu vestoane bătute în ţinte şi coifuri de oţel, îl priveau încruntaţi cum trecea.

Trase de căpăstru şi-şi încetini calul la pas. Trecu bocănind peste un pod de lemn, unul dintre cele noi ale lui Bethod, peste râul umflat de ploile toamnei. Urcă panta blândă, cu zidul înălţându-se deasupra. Înalt, drept, întunecat şi solid. Cel mai ameninţător zid care se clădise vreodată. Nu vedea oameni în ambrazurile de pe metereze, dar bănuia că trebuia să fie acolo. Îşi înghiţi saliva, simţind cum i se prelingea groasă pe gât, şi se strădui să stea cât mai drept în şa, ca şi cum n-ar fi fost plin de tăieturi şi dureri după cele şapte zile de luptă în munţi. Se întrebă dacă avea să audă un arc încordându-se, să simtă junghiul dureros şi să cadă la pământ, mort. Ce mai cântec

stânjenitor ar fi fost şi ăsta…

– Ei, ei, ei! se auzi un glas gros, iar Logen îl recunoscu pe dată.

Al cui putea să fie, dacă nu al lui Bethod?

Ciudăţenia era că se bucura să-l audă, măcar pentru o clipă. Până-şi aminti de tot sângele vărsat între ei. Până-şi aduse aminte că se urau. Poţi avea duşmani pe care nu i-ai întâlnit niciodată, Logen avea destui. Poţi ucide oameni pe care nu-i cunoşti, o făcuse adesea. Dar nu poţi urî cu adevărat un om fără ca mai întâi să-l fi iubit, iar din acea iubire mai rămâne mereu o urmă…

– Arunc şi eu o privire în jos, de deasupra porţii, şi pe cine văd că vine din trecut? strigă Bethod. Pe Sângerosul-Nouă! Îţi vine să crezi? Aş organiza un ospăţ, dar aici nu prea mai avem mâncare de prisos!

Stătea pe parapet, sus deasupra uşilor, cu pumnii rezemaţi pe piatră. Nu zâmbea. Nici nu se încrunta. Chipul lui era lipsit de orice expresie.

– Dacă ăsta nu-i Regele Nordicilor…! strigă şi Logen. Deci tot mai ai boneţica aia aurie?

Bethod îşi atinse cercul de pe cap, cu marea piatră scumpă din frunte sclipind în soarele coborât spre apus.

– De ce să n-o am?

– Păi, să vedem… răspunse Logen, uitându-se la stânga şi la dreapta, în lungul zidului gol. Poate pentru că numai rahatul ăla ţi-a mai rămas ca să te simţi ca un rege, din câte văd.

– Hm. Cred că amândoi ne simţim cam singuri. Unde ţi-s prietenii, Sângerosule-Nouă? Ucigaşii ăia pe care-ţi plăcea să-i ai prin jur. Unde-s Capdetunet şi Ursuzul, şi Copoiul, şi nemernicul ăla de Dow cel Negru?

– S-a zis cu ei, Bethod. Morţi, sus în munţi. La fel de morţi ca Skarling. Ei, şi Oscior, şi Goring, şi Coastealbe, şi încă mulţi alţii.

La asta, chipul lui Bethod se posomorî.

– Nu prea e un motiv de veselie, dacă vrei să ştii părerea mea. S-au întors în ţărână nişte oameni de folos, într-un fel sau altul. Unii prieteni de-ai mei, şi unii de-ai tăi. Cu noi doi, niciodată nu-i rost de-un deznodământ fericit, aşa-i? Răi ca prieteni, şi mai răi ca vrăjmaşi. De ce-ai venit aici, Nouădegete?

Logen rămase un moment tăcut, cu gândul la toate celelalte ocazii când făcuse ceea ce avea de făcut acum. Provocările pe care le lansase, şi rezultatele lor, care-i trezeau amintiri deloc

plăcute. Un lucru se putea spune despre Logen Nouădegete – că era ezitant. Dar altă cale nu avea.

– Am venit aici să-ţi lansez o provocare! mugi el, iar ecoul reveni dinspre zidurile întunecate şi umede, stingându-se lent în aerul ceţos.

Bethod îşi dădu capul pe spate, râzând. Un râs fără prea multă bucurie, după părerea lui Logen.

– Pe toţi morţii, Nouădegete, da’ chiar nu te schimbi niciodată. Eşti ca un dulău bătrân care nu se mai poate opri din lătrat. Provocare? Pentru ce ne-a mai rămas să luptăm?

– Dacă înving, deschizi porţile şi vei fi al meu. Prizonier. Dacă pierd, Uniunea îşi face bagajele şi porneşte spre casă, iar tu rămâi liber.

Lui Bethod i se şterse încet zâmbetul de pe buze, în timp ce ochii i se îngustau, bănuitori. Logen cunoştea de mult expresia aceea. Cântărea şansele, punea în ordine motivele.

– Pare o ofertă de aur, dacă mă gândesc la ce strâmtoare am ajuns. Mi-e greu să te cred. Ce au de câştigat prietenii tăi sudici de-acolo?

Logen pufni.

– Vor aştepta, dacă n-au încotro, dar nu prea le pasă de tine, Bethod. Nu însemni nimic pentru ei, cu toate palavrele tale. Te-au zburat deja c-un şut în fund peste tot Nordul, şi socotesc că n-ai să-i mai deranjezi niciodată, în niciun fel. Dacă înving, îţi vor lua capul. Dacă pierd, pot să se întoarcă acasă mai devreme.

– Nu însemn nimic pentru ei, zici? repetă Bethod, cu un zâmbet trist. Aici am ajuns, după atâta muncă, sudoare şi chin? Eşti mulţumit, Nouădegete? Să vezi că de toate cele pentru care am luptat s-a ales praful?

– Şi de ce n-aş fi? Numai tu eşti de vină. Tu ne-ai adus aici. Primeşte-mi provocarea, Bethod, şi pe urmă, poate că unul dintre noi îşi va găsi pacea!

Regele Nordicilor îl privi cu ochi mari.

– Numai eu sunt de vină? Eu? Ce repede uităm totul! continuă el, zornăindu-şi lanţul de la gât. Crezi că eu am vrut toate astea? Crezi c-am cerut ceva din ele? N-am vrut decât încă o fâşie de pământ, ca să aibă ai mei ce mânca, să nu mă mai tot stoarcă marile clanuri. Am vrut doar câteva victorii cu care să mă mândresc, să le las fiilor mei ceva mai bun decât mi-a rămas de la tatăl meu.

Se apleacă înainte, cu mâinile strânse pe creneluri.

– Cine-a trebuit mereu să forţeze cu încă un pas? Cine nu m-a lăsat niciodată să mă opresc? Cine trebuia neapărat să guste sânge şi, după ce-i simţea gustul şi se îmbăta cu el, îşi pierdea minţile şi nu se mai sătura? Cine altul dacă nu Sângerosul-Nouă? încheie el, arătând în jos cu degetul.

– Nu aşa a fost, mormăi Logen.

Râsul lui Bethod răsună aspru în vânt.

– N-a fost aşa? Voiam să vorbesc cu Shama Inimă-de-Piatră, dar a trebuit să-l omori tu! Am încercat să fac o învoială, la Heonan, dar tu a trebuit să te salţi şi să-ţi închei socotelile, şi să dai drumul la încă nu ştiu câte răfuieli! Pace, zici? Te-am rugat să mă laşi să închei pacea la Uffrith, dar tu trebuia să te lupţi cu Treicopaci! În genunchi te-am rugat, numai că tu ţineai morţiş să ai cel mai faimos nume din tot Nordul! Şi pe urmă, după ce l-ai învins, ţi-ai călcat cuvântul dat mie şi l-ai lăsat în viaţă, de parcă nimic n-ar fi fost mai important decât mândria ta blestemată!

– Nu aşa s-a întâmplat, insistă Logen.

– Nu există niciun om, în întregul Nord, care să nu ştie adevărul! Pace? Ha! Şi cu Gât-Horcăitor cum rămâne? I-aş fi înapoiat fiul, pentru o răscumpărare, şi toţi am fi fost mulţumiţi – da’ nu! Ce mi-ai spus? Mai uşor opreşti Şuvoiul-Alb în matcă, decât pe Sângerosul-Nouă! Şi pe urmă, a trebuit să-i ţintuieşti capul pe stindardul meu, în văzul tuturor, pentru ca dorinţa de răzbunare să nu se mai sfârşească niciodată! Oricând încercam să-i pun capăt, tu mă trăgeai tot înainte, în mlaştină, tot mai adânc şi mai adânc! Până când nu m-am mai putut opri! Până n-am mai avut de ales decât între a ucide şi a fi ucis! Până a trebuit să-mi culc la picioare întregul Nord! Tu m-ai făcut rege, Nouădegete. Ce alte căi mi-ai lăsat?

– N-a fost aşa... şopti Logen, deşi ştia că aşa fusese.

– N-ai decât să-ţi zici că eu sunt cauza tuturor necazurilor tale, dacă asta te face fericit! Spune-ţi că eu sunt cel nemilos, cel ucigaş, cel însetat de sânge, dar întreabă-te de la cine am învăţat! Am avut cel mai bun dascăl! Joacă-te de-a omul bun dacă vrei, de-a omul care n-are de ales, dar ştim amândoi cine eşti cu adevărat. Pace? N-ai să-ţi găseşti niciodată pacea, Sângerosule-Nouă. Tu eşti făcut din moarte!

Lui Logen i-ar fi plăcut să nege, însă n-ar fi fost decât încă o minciună. Bethod îl cunoştea cu adevărat. Bethod îl înţelegea ca nimeni altul. Cel mai înverşunat duşman al lui, şi totuşi, cel mai bun prieten.

– Atunci, de ce nu m-ai omorât când ai avut ocazia?

Regele Nordicilor se încruntă, ca şi cum n-ar fi înţeles ceva. Apoi, începu să râdă din nou. Râdea în hohote.

– Nu ştii de ce? Ai stat chiar lângă el, şi nu ştii? N-ai învăţat nimic de la mine, Nouădegete! După atâţia ani, încă mai laşi vântul să te ducă încotro i se năzare!

– Ce vrei să spui? mârâi Logen.

– Bayaz!

– Bayaz? Ce-i cu el?

– Eram gata să înfig în tine crucea însângerată, să-ţi scufund hoitul într-o mlaştină, cu toţi sălbaticii tăi idioţi cu tot, şi aş fi făcut-o cu plăcere, până a venit la mine mincinosul ăla bătrân!

– Şi?

– Îi eram dator, iar el mi-a cerut să-ţi dau drumul. Băgăciosul ăla împuţit ţi-a salvat pielea de două parale, şi nimeni altul!

– De ce? mârâi Logen, neştiind ce să creadă, dar fără să-i placă faptul că o afla atât de târziu după toţi ceilalţi.

Bethod, însă, chicoti doar.

– Poate că nu m-am târât destul de jos ca să fiu pe gustul lui. Tu eşti cel pe care l-a salvat, întreabă-l tu motivele, dacă mai trăieşti pân-atunci. Da’ nu cred c-ai s-apuci. Îţi primesc provocarea! Aici. Mâine. La răsăritul soarelui, adăugă el, frecându-şi palmele. Om la om, cu viitorul Nordului atârnând însângerat de rezultatul luptei! La fel ca pe vremuri, nu, Logen? În vremurile cele bune? În văile însorite ale trecutului? Mai dăm o dată cu zarurile, da?

Şi Regele Nordicilor se retrase încet de lângă metereze.

– Unele lucruri s-au schimbat, totuşi. Acum am un campion nou! În locul tău, mi-aş lua rămas-bun de la toată lumea în seara asta şi m-aş pregăti pentru ţărână! La urma urmei… cum îmi tot spuneai tu…?

Râsul i se pierdu încet în umbrele înserării.

– Trebuie să fii realist!

– Bună fleică, remarcă Ursuzul.

Un foc cald şi o friptură gustoasă erau două motive de recunoştinţă, şi se întâmplase de multe ori să fi avut parte de mult mai puţin, dar când Copoiul vedea ciozvârta aceea de oaie mustind de sânge, i se făcea rău. Îi amintea de sângele care ţâşnise din Shama Inimă-de-Piatră, când îl spintecase Logen. Trecuseră ani de-atunci, poate, însă Copoiul revedea totul în

minte de parc-ar fi fost ieri. Auzea răgetele oamenilor, scuturile ciocnindu-se. Simţea mirosul de sudoare acră şi sânge proaspăt pe zăpadă.

– Pe toţi morţii, mormăi el, cu o senzaţie de vărsătură în gură. Cum îţi poate sta mintea la mâncare tocmai acum?

Dow afişă un rânjet dinţos.

– Dacă flămânzim, n-o să-l ajutăm pe Nouădegete cu nimica. Chiar cu nimica. Ăsta-i rostu' unui duel, nu? Totul apasă pe un singur om.

Împunse carnea cu cuţitul şi făcu sângele să se scurgă în foc, sfârâind. Apoi se trase mai înapoi, gânditor.

– Crezi c-o să fie-n stare? Serios? Mai ţii minte chestia aia?

Copoiul simţi o urmă a spaimei bolnăvicioase care-l cuprinsese în ceaţă, şi se cutremură până-n vârfurile cizmelor. N-avea nicio şansă să uite imaginea acelui uriaş care venea prin negură, cu pumnul vopsit ridicându-se, trosnetul loviturii în coaste, care-i spulberase lui Treicopaci viaţa din trup.

– Dacă e cineva-n stare, mârâi el printre dinţi, cred că Logen e ăla.

– Mhm, mormăi Ursuzul.

– Mda, da' crezi c-o s-o facă? Asta-i întrebarea. Asta, şi ce-o să se-ntâmple dacă n-o face.

Era o întrebare căreia Copoiul nici nu suporta să-i caute răspunsul. În primul rând, Logen ar fi murit. Şi atunci, s-ar fi zis cu asediul Carleonului. După bătălia din munţi, Copoiului îi mai rămăseseră prea puţini oameni ca să mai înconjoare un ţucal de noapte, necum cel mai fortificat oraş din Nord. Bethod putea face orice – să caute ajutoare, să-şi găsească noi prieteni şi să reînceapă lupta. Nu exista om mai dur ca el, când era încolţit.

– Logen poate s-o facă, şopti el, strângând pumnii şi simţind cum îl ardea tăietura din lungul braţului. Trebuie s-o facă.

Fu cât pe ce să cadă-n foc, când o mână mare şi grasă îl bătu pe spate.

– Pe toţi morţii, da-n viaţa mea n-am mai văzut un foc cu-atâtea mutre acre-n jur!

Copoiul se strâmbă. Numai de deleanul cel smintit n-avea nevoie ca să-i ridice moralul, rânjind în noapte, cu copiii în spatele lui, ducându-i pe umeri armele uriaşe.

Acum Crummock mai avea doar doi, de vreme ce unul dintre fiii lui murise în munţi, dar nu părea supărat din cauza asta. Îşi pierduse şi sabia, ruptă-n două de careva estic, cum îi plăcea să

spună, aşa că nu mai avea nevoie de nimeni care să i-o care. De la bătălie încoace, niciunul dintre copii nu vorbise prea mult, sau cel puţin nu atât de aproape încât Copoiul să audă. Nu mai spuneau cât de mulţi oameni ar fi putut ucide. Lupta văzută de aproape îţi poate seca jalnic entuziasmul faţă de îndeletnicirea războiului. Copoiul ştia destul de bine cum mergeau lucrurile.

Lui Crummock, însă, nu-i era deloc greu să rămână vesel.

– Nouădegete un’ s-a dus?

– A plecat prin preajmă, de unul singur. Întotdeauna-i place să facă aşa, înainte de un duel.

– Hmmm… îşi mângâie Crummock oscioarele din jurul gâtului. Stă de vorbă cu luna, pun prinsoare.

– Se cacă mai aproape de ea, aş zice eu.

– Ei, atâta vreme cât termini cu căcarea înainte de luptă, nu văz de ce-ar trebui careva să se plângă, se hlizi Crummock cu toată faţa. Nimenea nu-i mai iubit de lună ca Sângerosul-Nouă, vă zic io! Nimenea din tot Cercu’ larg al Lumii! Are el un soi de noroc să câştige o luptă dreaptă, şi asta-i tot ce poţi spera când ai de-a face cu drăcovenia aia. Mai e doar o problemă.

– Numai una?

– N-o să fie rost de luptă dreaptă, câtă vreme-i în viaţă vrăjitoarea aia afurisită.

Copoiul îşi simţi umerii înmuindu-se şi mai rău.

– Ce vrei să zici?

Învârtind între degete una dintre falangele salbei, Crummock răspunse:

– N-o văd io p-aia lăsându-l pe Bethod să piardă, şi să piardă şi ea odată cu el, este? O vrăjitoare isteaţă ca aia? Ar putea să pună la cale tot felul de farmece. Tot soiu’ de descântece şi blesteme. Orice, numai să înrâurească sfârşitu’, de parcă sorţii n-ar fi deja ca şi aranjaţi.

– Hm?

– Ideea-i asta: cineva trebuie s-o oprească.

Copoiul nu crezuse că s-ar fi putut simţi şi mai abătut. Acum era de altă părere.

– Noroc la treaba asta, mormăi el.

– Ha, ha, băiete, ha-ha. Tare mi-ar mai plăcea, da’ au nişte ziduri groaznice-acolo, şi nu mă prea pricep să mă caţăr peste ele, spuse Crummock, plesnindu-şi burdihanul cu o palmă lată. De două ori prea multă osânză pentru aşa ceva. Nu, la treaba asta avem nevoie de-un om mărunţel, da’ cu boaşe barosane.

Nu-ncape-ndoială, şi luna o ştie. Un om dibaci la furişat, cu ochi ager şi picior sigur. Avem nevoie de careva iute de mână şi de minte.

Îl privi pe Copoi, rânjind.

– Ei, unde-o să găsim noi un om ca ăsta, îmi zici şi mie?

– Ştii ceva? i-o întoarse Copoiul, luându-şi faţa în mâini. N-am naibii nici cea mai vagă idee.

Logen ridică la buze plosca turtită şi trase o duşcă. Simţi băutura tare arzându-i limba, gâdilându-i beregata, cu acea veche nevoie de a înghiţi. Se aplecă înainte, îşi strânse buzele şi o suflă sub formă de vapori. O flacără se înălţă în noaptea rece. Cătând prin întunecime, Logen nu văzu nimic altceva decât contururile negre ale trunchiurilor de copaci şi umbrele mişcătoare pe care focul le aşternea între ele.

Îşi scutură plosca, auzind cum plescăia înăuntru băutura rămasă. Ridicând din umeri, o duse la gură şi o sorbi pe toată, pentru a o simţi cum îl ardea până-n stomac. O putea împărţi cu spiritele, în noaptea aceea. Era foarte posibil ca, de a doua zi, să nu mai aibă parte de aşa ceva.

– Nouădegete.

Glasul foşnise spre el ca frunzele care cad.

Un spirit se desprinse din umbră, venind în lumina focului. Logen nu-l recunoştea de nicăieri, şi constată că se simţea uşurat. Nici acuzaţii nu existau, nici teamă şi nici neîncredere. Nu-i păsa cine era sau ce făcuse.

Aruncă lângă el plosca goală.

– Singur?

– Da.

– Ei bine, n-ai să mai fii niciodată singur dacă aduci şi râsul cu tine.

Spiritul nu spuse nimic.

– Cred că râsul e pentru oameni, nu pentru spirite.

– Da.

– Nu prea vorbeşti, aşa-i?

– Nu eu te-am chemat.

– Într-adevăr, răspunse Logen, cu privirea spre foc. Mâine trebuie să mă lupt cu un om. Cu un om numit Fenris Temutul.

– Nu e om.

– Îl ştii, deci?

– E bătrân.

– Aşa socoţi tu?

– Nimic nu e bătrân, după socotelile mele, dar e pe-aici din Vechiul Timp, şi chiar dinainte. Pe-atunci, avea un alt stăpân.

– Ce stăpân?

– Glustrod.

Numele îi împunse urechea ca un cuţit. Niciun nume n-ar fi putut să fie mai neaşteptat, nici mai nebine venit. Vântul sufla rece printre copaci, iar amintirile ruinelor înalte din Aulcus îl asaltau pe Logen, făcând să-l treacă fiori pe şira spinării.

– Nu-i nicio şansă de a fi vreun alt Glustrod decât cel care a fost cât pe ce să distrugă jumătate din lume?

– Nu există nici un altul. El e cel ce-a scris semnele pe pielea Temutului. Semne în Vechea Limbă, limba diavolilor, pe partea lui stângă. Carnea aceea e a lumii de jos. Unde e scris cuvântul lui Glustrod, Temutul nu poate fi vătămat.

– Nu poate fi vătămat? Câtuşi de puţin?

Logen stătu un moment pe gânduri.

– De ce nu i-a scris pe ambele părţi?

– Întreabă-l pe Glustrod.

– Nu prea cred c-aş putea.

– Nu.

O lungă pauză.

– Ce vei face, Nouădegete?

Logen se uită pieziş spre copaci. Ideea de a o lua la fugă, fără să mai privească în urmă, părea destul de bună în acel moment. Uneori poate fi mai bine să trăieşti cu frica de un lucru, decât să mori făcându-l, orice i-ar fi spus tatăl lui.

– Am mai fugit şi înainte, mormăi el, şi n-am făcut decât să alerg în cerc. Pentru mine, la capătul fiecărei cărări se află Bethod.

– Atunci, asta-i tot ce-am avut de vorbit, răspunse spiritul, ridicându-se de lângă foc.

– Poate-o să ne mai vedem.

– N-aş crede. Magia se scurge din lume, iar ai mei dorm. Nu, n-aş crede. Chiar dacă-l învingi pe Temut, şi nu cred c-ai să reuşeşti.

– Un mesaj de speranţă, hmm? pufni Logen. Norocul fie cu tine.

Spiritul se mistui din nou în întuneric, şi nu se mai văzu. Nu-i urase lui Logen noroc. Nu-i păsa.

Autoritate

Era o întâlnire sumbră şi deprimantă, chiar şi pentru Consiliul Închis. Dincolo de ferestrele înguste, vremea era noroasă şi mohorâtă, făgăduind furtuni care nu mai veneau şi cufundând Camera Albă într-o întunecime friguroasă. Din când în când, rafale de vânt zgâlţâiau geamurile vechi, făcându-l pe Jezal să tresară şi să se înfioare în roba lui tivită cu blană.

Expresiile posomorâte ale celor douăsprezece chipuri bătrâne nu-i prea încălzeau nici ele oasele. Lordul Mareşal Varuz stătea cu fălcile încleştate, pradă unei îndârjiri aspre. Lordul Şambelan Hoff îşi strângea în mână potirul ca un înecat care se agaţă de ultima scândură a bărcii. Înaltul Judecător Marovia se încrunta de parcă ar fi fost pe cale să pronunţe condamnarea la moarte a întregii adunări, inclusiv a lui proprie. Buza subţire a Arhilectorului Sult stătea răsfrântă tot timpul, în vreme ce ochii lui reci lunecau de la Bayaz la Jezal, apoi la Marovia, şi din nou la Bayaz.

Întâiul dintre Magi însuşi privea încruntat masa.

– Situaţia, te rog, Lord Mareşal Varuz.

– Situaţia, sincer vorbind, este cam neagră. Adua e în plin tumult. S-ar putea ca o treime din populaţie să fi şi fugit deja. Blocada gurkiană face ca foarte puţine produse să ajungă în pieţe. S-au emis consemnuri, dar unii cetăţeni profită totuşi de ocazie ca să fure, să prade şi să se revolte, în timp ce autorităţile sunt ocupate cu alte treburi.

Marovia clătină din cap, cu barba-i căruntă legănându-i-se uşor.

– Şi nu ne putem aştepta decât ca situaţia asta să se degradeze tot mai rău, pe măsură ce gurkienii se apropie de oraş.

– Un lucru pe care-l fac cu viteza de câteva mile pe zi, preciză Varuz. Încercăm tot ce putem ca să le zădărnicim planurile, dar resursele noastre sunt limitate... Se prea poate ca, într-o săptămână, să fie la porţile oraşului.

Se auziră câteva exclamaţii şocate şi sudălmi şoptite, priviri nervoase se îndreptară într-o parte şi-n alta.

– Aşa de curând? întrebă Jezal, cu glasul cam frânt.

– Mă tem că da, Maiestatea Voastră.

– Ce forţe au gurkienii? se interesă Marovia.

– Estimările sunt foarte variate. În prezent, însă… spuse Varuz, sugându-şi îngrijorat dantura, se pare că au pe teren cel puţin cincizeci de mii de oameni.

Alte şuierături de aer tras în piept, şi nu în ultimul rând dinspre Jezal.

– Aşa de mulţi…? mormăi Halleck.

– Şi alţi mii şi mii debarcă zilnic lângă Keln, adăugă Amiralul Reutzer, fără să facă nimic pentru a le ridica moralul. Cu cea mai mare parte a marinei în drum spre Nord, pentru a aduce înapoi armata noastră după aventura de-acolo, nu avem nicio putere ca să-i oprim.

Nervos, Jezal îşi linse buzele. Pereţii încăperii spaţioase păreau să se strângă în jurul lor tot mai mult, de la un moment la altul.

Varuz şi Reutzer avură un scurt schimb de priviri.

– Avem două regimente din Garda Regelui, unul pedestru şi altul călare, vreo şase mii de oameni în total. Corpul Cenuşiu, însărcinat cu apărarea Agriontului în sine, numără patru mii. Cavalerii Vestitori şi din Gardă formează o elită de vreo cinci sute. În plus, mai sunt militarii necombatanţi – bucătari, grăjdari, fierari şi aşa mai departe – care în caz de urgenţă pot fi înarmaţi…

– Cred că se califică, remarcă Bayaz.

– … plus încă vreo câteva mii, poate. Garda oraşului ar putea fi de un oarecare folos, dar nu sunt nici pe departe militari profesionişti.

– Şi cu nobilii cum e? vru să ştie Marovia. Ajutorul lor unde e?

– Câţiva au trimis oameni, răspunse posac Varuz, alţii numai regrete. Cei mai mulţi… nici măcar atât.

– Se fofilează, clătină din cap Hoff. Brock a dat de înţeles că aceia care-l ajută vor avea parte de aur gurkian, iar cei care ne stau nouă alături vor primi milă gurkiană.

– Mereu a fost aşa, se lamenta Torlichorm. Pe nobili nu-i interesează decât să le fie lor bine!

– Atunci, trebuie să deschidem armurăriile, spuse Bayaz, şi să nu le menajăm conţinutul. Trebuie să înarmăm fiecare cetăţean care e-n stare să ţină o armă-n mână. Să înarmăm ghildele lucrătorilor, ghildele meşteşugarilor şi asociaţiile veteranilor. Chiar şi cerşetorii din şanţuri trebuie să fie gata de luptă.

Toate bune şi frumoase, îşi spunea Jezal, dar nu prea-i venea

să-şi încredinţeze viaţa unei legiuni de cerşetori.

– Când se întoarce Lordul Mareşal West cu armata?

– Dacă a primit ordinele ieri, va dura cel puţin o lună până să debarce şi să fie gata să ne vină în ajutor.

– Ceea ce înseamnă că trebuie să rezistăm unui asediu de câteva săptămâni, mormăi Hoff, clătinând din cap; se apleacă spre Jezal şi-i vorbi încet la ureche, ca şi cum ar fi fost două şcolăriţe care-şi destăinuiesc secrete: Maiestate, ar putea fi mai prudent să plecaţi din oraş, împreună cu Consiliul Închis. Să vă mutaţi guvernul mai la nord, în afara căii de înaintare a gurkienilor, unde campania se poate desfăşura în mai mare siguranţă. La Holsthrom, eventual, sau…

– În niciun caz, îl întrerupse sever Bayaz.

Jezal nu prea putea nega că ideea era destul de atrăgătoare. Insula Shabulyan părea, în acel moment, locul ideal ca să-şi strămute guvernul, dar Bayaz avea dreptate. Pe Harod cel Mare nu prea l-ar fi încântat ideea unei retrageri şi, din păcate, nici Jezal nu putea s-o accepte.

– Îi vom înfrunta pe gurkieni aici, declară el.

– Era o simplă sugestie, bombăni Hoff, simplă prudenţă…

Trecând peste el, Bayaz întrebă:

– Cum se prezintă apărarea oraşului?

– În esenţă, avem trei linii defensive concentrice. Agriontul propriu-zis este, desigur, ultimul nostru bastion.

– Totuşi, nu se va ajunge până acolo, nu? chicoti Hoff, cu prea puţină convingere.

Varuz preferă să nu răspundă.

– Zidul lui Arnault înconjoară cele mai vechi şi mai importante zone ale oraşului – Agriontul, Calea-de-Mijloc, docurile principale şi piaţa Patru Colţuri, printre altele. Zidul lui Casamir reprezintă linia de apărare exterioară – mai slab, mai scund, şi mult mai lung decât al lui Arnault. Între ele se întind ziduri mai mici, ca spiţele unei roţi, împărţind cercul exterior al oraşului în cinci cartiere, dintre care fiecare poate fi izolat, dacă-l capturează inamicul. Dincolo de Zidul lui Casamir există unele zone cu construcţii, dar alea trebuie să fie abandonate imediat.

Bayaz îşi sprijini coatele pe marginea mesei, cu pumnii săi cărnoşi strânşi laolaltă.

– Dat fiind numărul şi calitatea trupelor noastre, cel mai util ar fi să evacuăm cartierele exterioare ale oraşului şi să ne concentrăm eforturile în jurul perimetrului mult mai scurt şi mai

puternic al Zidului lui Arnault. Putem continua o acţiune de ariergardă în zonele exterioare, unde ne avantajează mai buna noastră cunoaştere a străzilor şi a clădirilor…

– Nu, se opuse Jezal.

Bayaz îl privi nemulţumit.

– Maiestate?

Jezal, însă, refuză să se lase influenţat. De câtva timp, îi era tot mai clar că, dacă-l lăsa pe Mag să aibă întotdeauna ultimul cuvânt, n-avea să mai scape niciodată de sub cizma lui. L-o fi văzut el pe Bayaz făcând un om să explodeze numai cu puterea gândului, dar ştia că era improbabil să facă acelaşi lucru cu Regele Uniunii în faţa Consiliului Închis, mai ales când le suflau în ceafă gurkienii.

– N-am de gând să predau fără luptă cea mai mare parte din capitala mea celui mai vechi duşman al Uniunii. Vom apăra Zidul lui Casamir, luptând pentru fiecare palmă de pământ.

Varuz aruncă o privire spre Hoff, iar şambelanul înălţă abia vizibil sprâncenele.

– Ăă… desigur, Maiestate. Fiecare palmă de pământ.

Se lăsă o tăcere incomodă, neplăcerea Întâiului dintre Magi plutind peste tot grupul, la fel de grea ca norii de furtună de deasupra oraşului.

– Inchiziţia mea are ceva cu care să contribuie? întrebă Jezal cu un glas spart, străduindu-se să risipească tensiunea.

Ochii lui Sult îl măsurară cu răceală.

– Fireşte, Maiestate. Este bine cunoscut gustul gurkienilor pentru intrigi. Nu avem nicio îndoială că între zidurile oraşului Adua există deja spioni. Poate chiar şi în Agriont. Toţi cetăţenii de origine kantică sunt acum internaţi. Inchizitorii mei lucrează zi şi noapte în Casa Întrebărilor. Mai mulţi spioni au şi mărturisit deja.

Marovia pufni:

– Deci, ar trebui să credem că pasiunea gurkienilor pentru intrigi nu se extinde şi la angajarea de agenţi cu pielea albă?

– Suntem în război! şuieră Sult, aruncându-i Înaltului Judecător o privire ucigătoare. Însăşi suveranitatea naţiunii noastre este în pericol! N-avem timp pentru trăncănelile dumitale despre libertate, Marovia!

– Dimpotrivă, tocmai acum e timpul cel mai potrivit!

Cei doi bătrâni continuară să se dondănească, întinzând până la limită nervii tuturor celorlalţi. Între timp, Bayaz se adâncise în

scaun, cu braţele încrucişate pe piept, privindu-l pe Jezal cu o expresie calmă şi gânditoare – care era, dacă se putea, şi mai înfricoşătoare decât privirea lui încruntată. Jezal simţea cum îl apăsau tot mai greu grijile. Oricum ar fi privit lucrurile, era la un pas de a avea cea mai scurtă şi mai dezastruoasă domnie din istoria Uniunii.

– Îmi pare rău că a trebuit să trimit după Maiestatea Voastră, ciripi Gorst, cu glăsciorul lui de fetiţă.

– Desigur, desigur, răspunse Jezal, în timp ce bocănitul cizmelor lui lăcuite reverbera furios în jur.

– Fac şi eu ce pot…

– Sigur că da.

Jezal deschise cu ambele mâini uşa dublă. Terez stătea aşezată în mijlocul camerei aurite, cu spinarea dreaptă, privindu-l încruntată cu aerul acela trufaş care devenise insuportabil de familiar. Ca şi cum Jezal ar fi fost o muscă în mâncare. Câteva doamne styriene ridicară capetele, apoi îşi văzură de treburile lor. Încăperea era plină de cufere şi lăzi în care erau împachetate cu grijă haine. Se vedea limpede că Regina Uniunii se pregătea să plece din capitală, fără ca măcar să-şi fi informat soţul.

Jezal scrâşni din dinţi, care-l dureau deja. Era chinuit de un Consiliu Închis neloial, de un Consiliu Deschis neloial şi de o populaţie neloială. Iar otrăvitoarea lipsă de loialitate a soţiei sale era aproape imposibil de îndurat.

– Ce naiba-i asta?

– Eu şi doamnele mele nu prea te putem ajuta în războiul tău cu Împăratul, replică Terez, întorcând calmă capul în altă parte. Ne întoarcem la Talins.

– Imposibil! şuieră Jezal. O armată gurkiană de mii şi mii de oameni se apropie de oraş! Oamenii mei fug din Adua cârduri-cârduri, iar cei care rămân sunt cât pe ce să intre în panică! Plecarea ta acum ar avea cel mai prost efect! N-o pot permite.

– Maiestatea Sa nu e implicată în niciun fel, se răsti Contesa Shalere, venind spre el pe pardoseala lustruită.

Ca şi cum n-ar fi avut destulă bătaie de cap cu regina, acum Jezal mai trebuia să le facă faţă şi femeilor din suita ei.

– Uiţi cu cine vorbeşti, mârâi el.

– Ba dumneata eşti cel care uită! făcu un pas spre el contesa, cu o expresie de silă. Uiţi că eşti un fiu nelegitim, şi sluţit de cicatrice pe…

Dosul palmei lui Jezal o plesni drept peste gura schimonosită, făcând-o să se împleticească înapoi, cu un smiorcăit câtuşi de puţin elegant. Femeia se împiedică de poala rochiei şi căzu pe jos, cu un pantof zburându-i din picior, până în colţul camerei.

– Sunt *Rege,* şi mă aflu în palatul meu. Nu permit să mi se vorbească în felul ăsta de către o slujnică răzgâiată.

Tonul îi era sec şi rece, şi teribil de poruncitor. Parcă nici n-ar fi fost glasul lui – dar al cui ar fi putut să fie? Era singurul bărbat din cameră.

– Văd că am fost mult prea generos cu voi, şi mi-aţi luat mărinimia drept slăbiciune.

Cele unsprezece femei se holbau la el şi la tovarăşa lor căzută, care-şi dusese o mână la gura plină de sânge.

– Dacă oricare dintre voi, scorpiilor, vrea să părăsească aceste ţărmuri tulburi, îi voi aranja trecerea, ba chiar am s-o conduc personal în port, ca să-i urez călătorie sprâncenată. Dar dumneata, Maiestate, nu pleci nicăieri.

Terez sări de pe scaun, încruntată, cu tot trupul rigid.

– Brută fără inimă… începu ea, şuierător.

– Poate că amândoi dorim din tot sufletul să nu fie aşa, dar suntem căsătoriţi! mugi el, tăindu-i vorba. Ai avut tot timpul să vii cu obiecţii faţă de ascendenţa mea, faţă de persoana mea sau oricare alt aspect al situaţiei noastre, *înainte* de a deveni Regină a Uniunii! Dispreţuieşte-mă cât pofteşti, Terez, dar tu – nu – pleci – nicăieri!

Şi le mătură pe cucoanele năucite cu o privire scârbită, după care se răsuci pe călcâiele cizmelor lăcuite şi ieşi cu paşi mari din salon.

La naiba, da’ rău îl mai durea capul!…

Cercul

Se crăpa de ziuă, o lumină slabă, cenuşie, începând să contureze zidurile solemne ale Carleonului. Toate stelele păliseră de pe cerul încremenit, dar luna încă mai stătea suspendată deasupra copacilor, părând aproape destul de aproape pentru a trage în ea cu o săgeată.

West nu închisese ochii toată noaptea, plutind pe acele tărâmuri stranii ale tresăririlor dintre veghe şi vis care urmează unei zile istovitoare. O vreme, după ce se dăduseră toate ordinele, stătuse la lumina unei lămpi, în întunecimea tăcută, scriindu-i o epistolă surorii lui. Ca să vomite scuze. Să-i ceară iertare. Mult timp, nici el nu putea spune cât, ţinuse condeiul deasupra hârtiei, dar cuvintele pur şi simplu refuzau să-i vină-n minte. Voise să-i vorbească despre tot ce simţea, dar când să scrie, nu mai simţea nimic. Tavernele calde din Adua, jocurile de cărţi în curtea însorită… Zâmbetul strâmb al lui Ardee… Toate păreau să fi fost cu o mie de ani în urmă.

Nordicii erau deja ocupaţi, tăind de la rădăcină iarba din umbra zidurilor, în forma unui cerc cu diametrul de doisprezece paşi. Ţăcănitul foarfecelor amintea în chip ciudat de grădinarii din Agriont. Terenul pe care urma să aibă loc duelul, probabil. Locul unde, peste nu mai mult de o oră, două, avea să se hotărască soarta Nordului. Semăna foarte bine cu un ring de scrimă – atâta doar că în curând urma să fie împroşcat cu sânge.

– Un obicei barbar, mormăi Jalenhorm, vizibil cu gândul la acelaşi lucru.

– Serios? mârâi Pike. Chiar acum mă gândeam cât e de civilizat.

– Civilizat? Doi oameni care se căsăpesc unul pe altul în văzul mulţimii?

– Mai bine aşa, decât să se măcelărească o mulţime întreagă. Rezolvarea unei probleme cu preţul vieţii unui singur om? Ăsta-i un război încheiat cu bine, după părerea mea.

Jalenhorm se înfioră şi-şi suflă în mâinile făcute căuş.

– Totuşi… Cam multe lucruri care să depindă de o luptă între doi oameni. Dacă Nouădegete pierde?

– Atunci, cred că Bethod va pleca liber de-aici, spuse West, nefericit.

– Dar a invadat Uniunea! A cauzat moartea a mii şi mii de oameni! Merită să fie pedepsit!

– Oamenii rareori primesc ceea ce merită.

West se gândea la oasele Prinţului Ladisla, care putrezeau în pustietate. Unele crime îngrozitoare rămân nepedepsite, ba chiar câteva, fără alt motiv decât capriciile sorţii, sunt răsplătite peste măsură. Se opri în loc.

Un om stătea aşezat de unul singur pe panta lungă, cu spatele spre oraş. Un om adus de spate, într-o haină roasă, atât de nemişcat şi tăcut în lumina slabă a zorilor, încât West fusese cât pe ce să nu-l observe.

– Am să v-ajung din urmă, spuse el, abătându-se de pe cărare.

Iarba, acoperită cu o pătură palidă de promoroacă, scrâşnea încet sub cizmele lui, la fiecare pas.

– Trage-ţi un scaun, îl pofti Nouădegete, cu aburii respiraţiei învăluindu-i uşor chipul întunecat.

West se ghemui lângă el, pe pământul rece.

– Eşti gata?

– Am mai făcut asta de zece ori până acum. Nu pot spune c-am fost vreodată gata. Nici nu ştiu dacă există vreun mod de a fi gata pentru aşa ceva. Tot ce-am reuşit a fost să stau jos şi să aştept să treacă timpul, încercând să nu fac pe mine.

– Cred că ar fi jenant s-apari în cerc cu nădragii uzi.

– Mda. Totuşi, mai bine aşa, decât cu capul crăpat, aş zice.

Neîndoielnic. West auzise, desigur, multe istorisiri despre acele dueluri nordice. În Anglia, unde crescuse, copiii îşi povesteau unii altora, pe şoptite, întâmplări sinistre. Totuşi, nu prea avea idee cum se desfăşurau.

– Cum merge treaba asta?

– Se desenează un cerc. În jurul lui stau oameni cu scuturi, jumate dintr-o tabără, jumate din cealaltă, şi nu lasă pe nimeni să iasă până nu se termină. În cerc intră doi oameni. Cel care moare acolo a pierdut. Doar dacă nu-i trece cuiva prin minte să fie milostiv. Totuşi, azi nu prea văd întâmplându-se una ca asta.

La fel de neîndoielnic.

– Cu ce veţi lupta?

– Fiecare dintre noi aduce câte ceva. Pot fi de toate. Pe urmă, se trage la sorţi, şi câştigătorul alege arma.

– Deci s-ar putea să lupţi cu ce-a adus adversarul?

– Se prea poate. Pe Shama Inimă-de-Piatră l-am ucis cu

propria lui sabie, şi am fost împuns cu lancea pe care o adusesem ca să lupt cu Harding Ursuzul.

Îşi frecă abdomenul, ca şi cum amintirea rănii încă l-ar mai fi durut.

– Oricum, că eşti lovit cu sabia ta, că eşti cu a altuia, cam tot aia e.

West îşi puse şi el o mână pe pântece, îngândurat.

– Mda…

O vreme, stătură amândoi tăcuţi.

– Aş vrea să-ţi cer o favoare.

– Dă-i bătaie.

– Aţi fi de acord să ţineţi scuturile pentru mine, tu şi prietenii tăi?

– Noi?

West se uită spre carlii de la umbra zidului, clipind din ochi. Scuturile lor rotunde păreau destul de grele pentru a fi ridicate, darămite să mai poată fi şi folosite bine.

– Eşti sigur? În viaţa mea n-am ţinut unul din alea.

– Aşa o fi, dar ştiţi de partea cui sunteţi. Printre ăia n-au mai rămas mulţi oameni în care să am încredere. Cei mai mulţi încă mai încearcă să se lămurească pe cine urăsc mai tare, pe mine sau pe Bethod. E de-ajuns unul singur să-mi dea un brânci când trebuie să mă ţin bine pe picioare, sau să mă lase să cad când am nevoie de sprijin. Şi atunci, s-a zis cu noi. Începând cu mine.

West îşi umflă obrajii.

– O să facem tot ce putem.

– Bine. Bine…

Tăcerea glacială se prelungi din nou. Peste colinele cenuşii şi copacii negri, luna cobora încet, tot mai palidă.

– Ia spune-mi, Furiosule – crezi că un om trebuie să plătească pentru lucrurile pe care le-a făcut?

West ridică brusc privirea, prin minte fulgerându-i gândul iraţional şi bolnăvicios că Nouădegete se referea la Ardee, sau la Ladisla, sau la amândoi. Cu siguranţă, ochii nordicului păreau să lucească acuzator în lumina slabă, dar imediat West simţi că valul de teamă începea să scadă. Nouădegete vorbea despre sine însuşi, desigur, aşa cum face oricine întotdeauna, când are ocazia. În ochii lui se citea vinovăţia, nu acuzaţiile. Fiecare om are propriile lui greşeli care-l urmăresc.

– Poate, răspunse el, dregându-şi glasul. Uneori. Nu ştiu. Cred că toţi am făcut lucruri pe care le regretăm.

– Mda, replică Nouădegete. Aşa se pare.

Rămaseră tăcuţi, privind cum lumina se revărsa încet pe tot cerul.

– Să mergem, şefule! şuieră Dow. Hai naibii să mergem!

– Am să zic eu când! replică răstit Copoiul, dând la o parte din drum crengile umede de rouă, pentru a privi spre zidurile aflate la vreo sută de paşi, dincolo de o pajişte jilavă. Acuma-i prea multă lumină. O s-aşteptăm să mai coboare un pic luna aia nenorocită, şi pe urmă tragem o fugă.

– Mai întuneric de-atâta n-o să se facă! Lui Bethod nu i-au putut rămâne prea mulţi oameni, după ce-am omorât atâţia în munţi, şi-are-o grămadă de ziduri. Stau ăia acolo răsfiraţi, ca firele de păianjen.

– E de-ajuns unul ca să…

Şi Dow o luă la goană peste câmpie, la fel de vizibil pe iarba netedă ca un rahat pe zăpadă.

– Căca-m-aş! şuieră Copoiul, neputincios.

– Mhm, mormăi şi Ursuzul.

Nu puteau face altceva decât să privească, aşteptând ca Dow să fie împănat cu săgeţi. Aşteptând strigătele, torţele aprinse şi semnalele de alarmă, pentru ca totul să se ducă direct la căcăstoare. Apoi, Dow străbătu ultima parte a povârnişului şi dispăru în umbra de sub zid.

– A reuşit, constată Copoiul.

– Mhm, făcu iar Ursuzul.

Ar fi trebuit să se bucure, dar Copoiului nu-i prea venea să râdă. Acum trebuia să-şi adune şi el curajul ca să alerge, şi nu avea acelaşi noroc ca al lui Dow. Îl privi pe Ursuz, iar acesta ridică din umeri. Se repeziră amândoi dintre copaci, tropăind pe iarba moale. Ursuzul avea picioare mai lungi şi începea s-o ia înainte. Pământul era mult mai afânat decât crezuse Copoiul…

– Îh!

Piciorul i se scufundă până la gleznă şi se prăvăli plescăind într-o băltoacă, alunecând pe burtă. Se ridică, gâfâind înfrigurat, şi fugi mai departe, cu cămaşa udă lipită de piele. Urcă împleticit panta până la baza zidurilor, unde se aplecă suflând greu şi scuipând iarbă, cu mâinile proptite pe genunchi.

– Se pare c-ai tras o căzătură, şefule, zâmbi Dow, arătându-şi curba albă a dinţilor în penumbră.

– Nebun nenorocit! şuieră Copoiul, cu pieptul înfrigurat

începând să i se înfierbânte. Puteai să ne omori pe toţi!

– A, mai avem timp.

– Şşt, le făcu semn Ursuzul să tacă.

Copoiul se strânse lângă zid, cu furia înăbuşită de îngrijorare. Auzea oameni mişcându-se pe deasupra şi văzu lucirea unei lămpi aşternându-se încet în jos, pe perete. Aşteptă nemişcat, fără alt sunet decât respiraţia înceată a lui Dow, alături, şi bătăile propriei inimi, până când cei de deasupra îşi văzură de drum şi se lăsă din nou liniştea.

– Zi c-asta nu ţi-a pus sângele-n mişcare, şefule, şopti Dow.

– Bine că nu ni l-a făcut să ţâşnească.

– Şi acum?

Copoiul scrâşni din dinţi, în timp ce încerca să-şi şteargă noroiul de pe faţă.

– Acuma, aşteptăm.

Logen se ridică în picioare, scuturându-şi roua de pe pantaloni, şi trase adânc în piept aerul rece. Nu mai încăpea nicio îndoială că soarele răsărise. O fi fost el ascuns la est, dincolo de Colina lui Skarling, dar turnurile înalte şi negre de deasupra aveau marginile aurite, norii subţiri din înaltul bolţii deveneau trandafirii pe dedesubt, iar cerul rece dintre ei se făcea tot mai albastru.

– Mai bine s-o faci, şopti Logen printre dinţi, decât să trăieşti cu teama de ea.

Îşi amintea că aşa-i spusese tatăl lui. I-o spusese în sala afumată, cu lumina focului unduindu-i-se peste chipul ridat, legănându-şi degetul prelung. Logen îşi mai amintea şi că el însuşi i-o spusese fiului său, zâmbind lângă râu, în timp ce-l învăţa să pescuiască. Şi tatăl, şi fiul, amândoi morţi de-acum, ţărână şi scrum. Nimeni n-avea s-o mai înveţe de la Logen, după ce el nu mai era. Nimeni n-avea să-i simtă prea mult lipsa. La o adică, însă, cui îi păsa? Nimic nu contează mai puţin decât ce cred oamenii despre tine după ce te-ai întors în ţărână.

Strânse degetele pe mânerul sabiei Creatorului, simţind cum crestăturile îi gâdilau palma. O trase din teacă şi o ţinu atârnată, în timp ce-şi răsucea umerii şi-şi smucea capul într-o parte şi-n alta. Mai inspiră o dată aerul rece, îl expiră şi porni în sus, prin mulţimea care se adunase în jurul porţii, într-un semicerc larg. O echipă mixtă de carli ai Copoiului şi deleni de-ai lui Crummock, plus câţiva soldaţi ai Uniunii care primiseră învoire ca să se uite

cum se omorau unul pe altul nordicii nebuni. Unii îl strigară în timp ce trecea, cu toţii ştiind că de lupta aceea depindeau mai multe vieţi decât a lui Logen.

– E Nouădegete!

– Sângerosul-Nouă!

– Pune-i capăt!

– Omoară-l pe nemernic!

Cei pe care Logen îi alesese ca să îl susţină îşi luaseră scuturile şi stăteau solemni, grupaţi strâns lângă zid. West era unul dintre ei, alături de Pike, Tichie Roşie şi Fior. Logen se întrebă dacă nu cumva greşise cu cel din urmă, dar îi salvase viaţa în munţi, ceea ce ar fi trebuit să însemne totuşi ceva. Fie şi doar un fir subţire de care să-ţi atârne pielea, dar tot era mai mult decât nimic. Viaţa lui spânzura de-un fir de când se ştia.

Crummock-i-Phail i se alătură, cu scutul său uriaş părând neînsemnat pe braţul musculos şi cealaltă mână rezemată pe burta cât toate zilele.

– Abia aştepţi, vasăzică, Sângerosule-Nouă? Că io, unu', da – pot să-ţi zic!

Mâini îl băteau pe umeri, glasuri strigau încurajări, dar Logen nu spunea nimic. Nu se uita nici la stânga, nici la dreapta, în timp ce păşea în cercul cu iarba tunsă. Simţi oamenii adunându-se în spatele lui, îi auzi punându-şi scuturile în semicerc la marginea ierbii scurte, cu faţa spre porţile Carleonului. Mai în spate se înghesuia mulţimea. Şuşotind. Încercând să vadă cât mai bine. Acum nu mai putea da înapoi, de-atâta lucru era sigur. Dar, în fond, niciodată nu putuse. Toată viaţa, se îndreptase numai spre acest loc. Logen se opri, în mijlocul cercului, şi ridică privirea spre metereze.

– A răsărit soarele! mugi el. Hai să-ncepem!

Nu-i răspunse decât tăcerea, în timp ce ecourile se stingeau, iar vântul rostogolea pe iarbă câteva frunze uscate. O tăcere destul de lungă pentru ca Logen să înceapă a spera că n-avea să-i răspundă nimeni. Că toţi fugiseră cumva în timpul nopţii şi nu mai urma niciun duel.

După care, pe ziduri începură să apară capete. Unul ici, altul colo, apoi un şir întreg, întinzându-se deasupra parapetului cât vedeai cu ochii, în ambele direcţii. Sute de oameni – luptători, femei, chiar şi copii ţinuţi pe umeri. Toată lumea din oraş, după câte se părea. Un scrâşnet metalic, un trosnet de lemne, şi porţile înalte se deschiseră încet, lăsând să se reverse printre ele

lumina soarelui care răsărea, tot mai orbitoare, pe măsură ce deschizătura se lărgea. Două şiruri de oameni ieşiră în pas alergător. Carli, numai chipuri aspre şi păr încâlcit, cu zalele grele zornăind şi pe braţe cu scuturile pictate.

Logen îi cunoştea pe câţiva. Unii dintre cei mai apropiaţi ai lui Bethod, care fuseseră cu el de la început. Cu toţii, oameni duri, care ţinuseră scuturile şi pentru Logen, nu o dată, pe vremuri. Îşi formară propriul semicerc, închizând tot perimetrul. Un perete de scuturi – feţe de animale, copaci şi turnuri, ape curgând, securi încrucişate, toate zgâriate şi ciuntite într-o sută de bătălii. Şi toate, întoarse spre Logen. O cuşcă de oameni şi lemn, din care singura ieşire posibilă era ucigând. Sau murind, desigur.

În arcada luminoasă se contură o formă neagră. Arăta ca un om, dar era mai înalt, părând să umple toată poarta, până la piatra de boltă. Logen auzi paşi. Paşi grei, bubuind ca barosul pe nicovală. Îl cuprinse o teamă ciudată. Un soi de panică pe negândite, ca şi cum s-ar fi trezit din nou prins sub zăpadă. Se strădui să nu se uite peste umăr, la Crummock, făcu un efort să privească înainte, spre campionul lui Bethod care ieşea în lumina zorilor.

– Pe toţi morţii nenorociţi… şopti Logen.

În primul moment, crezu că arăta atât de mare din cauza vreunui efect al luminii, Tul Duru Capdetunet era un ticălos uriaş, nu încăpea nicio îndoială, destul de mare ca unii să-l numească gigant. Dar tot arăta ca un om. Fenris Temutul fusese clădit pe-o asemenea scară, încât părea să fie altceva. Din alt neam. Un gigant, într-adevăr, ieşit din vechile poveşti şi plămădit din carne şi oase. Multă carne, şi oase cât toate zilele.

În timp ce mergea, îşi clătina capul într-o parte şi-n alta, schimonosit. Pe buze avea un rânjet crud, iar ochii ba-i sticleau, ba i se bulbucau. O jumătate a trupului său era albastră. Altfel nu s-ar fi putut spune. O linie trasă vertical, pe mijloc, îi despărţea pielea albastră de cea palidă. Enormul său braţ drept era alb. Stângul devenise albastru, de la umăr până-n vârful degetelor imense. În mâna aceea ţinea un sac care se legăna înainte şi-napoi la fiecare pas, umflat de parcă ar fi fost plin cu ciocane.

Vreo doi dintre purtătorii de scuturi ai lui Bethod se feriră din calea lui. Pe lângă el, arătau ca nişte copii şi se strâmbau de parcă moartea însăşi le-ar fi suflat în ceafă. Temutul păşi în cerc, iar Logen văzu semnele albastre scrise pe el, întocmai aşa cum îi spusese spiritul. Simboluri sucite, mâzgălite pe toată partea lui

stângă – pe mână, pe braţ, pe faţă, chiar şi pe buze. Cuvintele lui Glustrod, scrise în Vechiul Timp.

Temutul se opri la câţiva paşi distanţă, iar din el păru să se reverse o groază bolnăvicioasă peste toată mulţimea amuţită. Logen avu senzaţia că o mare greutate îl apăsa pe piept, storcându-i curajul din trup. Sarcina însă era destul de simplă, în felul ei. Dacă latura vopsită a Temutului nu putea fi vătămată, lui Logen nu-i rămânea decât să i-o ciopârţească pe cealaltă – şi cât mai adânc. Bătuse nişte oameni destul de duri, în cerc. Zece dintre cei mai puternici ticăloşi din Nord. Ăsta nu era decât unul în plus. Sau, cel puţin, aşa încerca să-şi spună.

– Unde-i Bethod?

Voise să pună întrebarea răcnind sfidător, dar se auzi ca un cârâit uscat.

– Pot să mă uit cum mori şi de-aici, de sus!

Regele Nordicilor stătea pe creneluri, deasupra porţii deschise, fercheş şi încântat, cu Palid-ca-Zăpada şi câţiva paznici alături. Dacă-i fusese greu să doarmă noaptea, Logen n-avea de unde să ştie. Briza dimineţii îi flutura părul şi blana deasă de pe umeri, soarele făcea să-i strălucească lanţul de aur şi să scânteieze diamantul de pe frunte.

– Mă bucur că ai venit! Mă temeam să nu fi dat bir cu fugiţii!

Scoase un oftat nepăsător, care formă aburi în aerul rece.

– E dimineaţă, cum spuneai. Hai să începem.

Logen privi în ochii bulbucaţi, sticloşi, nebuni ai Temutului, şi înghiţi în sec.

– Ne-am adunat aici ca să asistăm la o provocare! tună glasul lui Crummock. O provocare pentru a pune capăt războiului ăstuia şi a plăti sângele vărsat între Bethod, care s-a apucat să-şi zică Regele Nordicilor, şi Furiosul, care vorbeşte din partea Uniunii. Dacă Bethod câştigă, asediul încetează şi Uniunea pleacă din Nord. Dacă-nvinge Furiosul, atunci porţile Carleonului se vor deschide, şi Bethod stă la cheremul lui. Adevăr grăit-am?

– Aşa e, răspunse West, cu glasul abia auzit în tot acel spaţiu deschis.

– Mda, făcu Bethod un semn plictisit cu mâna, sus pe ziduri. Ai zis-o, grasule.

– Atunci, să v-auzim numele, campionilor! strigă Crummock. Şi strămoşii!

Logen făcu un pas înainte. Era un pas dificil, ca şi cum ar fi trebuit să înfrunte un vânt puternic, dar îl făcu oricum, lăsându-şi

capul pe spate şi privindu-l pe Temut drept în faţa lui hidoasă.

– Sunt Sângerosul-Nouă, iar oamenii pe care i-am ucis nu au număr.

Cuvintele îi ieşiră pe gură încete, moarte. Nici urmă de mândrie nu se simţea în glasul lui sec, dar nici de teamă. Era un fapt simplu şi rece. Rece ca iarna.

– Zece provocări am înfruntat, şi le-am câştigat pe toate. În acest cerc, i-am bătut pe Shama Inimă-de-Piatră, Rudd Treicopaci, Harding Ursuzul, Tul Duru Capdetunet, Dow cel Negru şi alţii pe lângă el. Dacă i-aş înşira pe Oamenii Numiţi pe care i-am trimis înapoi în ţărână, am sta aici până mâine la răsăritul soarelui. Nu e om, în tot Nordul, care să nu-mi ştie lucrarea.

Pe chipul gigantului nu se zări nicio schimbare. Sau, cel puţin, nimic mai mult decât de obicei.

– Numele meu este Fenris Temutul. Toate izbânzile mele sunt în trecut.

Îşi ridică mâna pictată, strângând degetele uriaşe, iar tendoanele enormului antebraţ albastru i se umflară ca nişte rădăcini noduroase de copaci.

– Cu aceste semne, marele Glustrod m-a însemnat dintre aleşii lui. Cu această mână, am dărâmat statuile din Aulcus. Acum ucid oameni mărunţi, în războaie mărunte.

Logen îi sesiză o mică ridicare a umerilor masivi.

– Aşa stau lucrurile.

Crummock îl privi pe Logen, înălţând sprâncenele.

– Atunci, e-n regulă. Ce arme aţi adus pentru luptă?

Logen ridică sabia grea, făurită de Kanedias pentru războiul său împotriva Magilor, şi o ţinu în lumină. O fâşie de metal mat, al cărei tăiş lucea slab în lumina palidă a răsăritului.

– Lama asta.

O înfipse în pământ, între ei, lăsând-o acolo.

Temutul îşi aruncă jos sacul, care se deschise. Înăuntru se găseau plăci negre mari, cu ţepi şi ţinte, zgâriate şi îndoite.

– Armura asta.

Logen privi maldărul de fiare închise la culoare şi-şi linse dinţii. Dacă Temutul câştiga tragerea la sorţi, putea să ia sabia şi să-l lase pe Logen cu o grămadă de platoşe mult prea mari pentru el, care nu-i foloseau la nimic. Şi atunci, ce putea să facă? Să se ascundă sub armură? Nu-i mai rămânea decât să spere că norocul mai era de partea lui pentru câteva minute.

– În regulă, frumoşilor, îşi rezemă Crummock scutul de

pământ, ţinându-l de margine. Pictat sau simplu, Nouădegete?

– Pictat.

Crummock învârti pavăza, care începu să se rotească. Se-nvârtea şi se tot învârtea – pictat, simplu, pictat, simplu... Speranţă şi deznădejde, la fiecare întorsătură. Apoi, lemnul începu să încetinească, să se clatine pe muchie... Şi căzu, cu partea simplă în sus şi chingile tresăltând.

Halal noroc.

Crummock se strâmbă. Ridică privirea spre gigant.

– Alege, malacule.

Temutul apucă sabia Creatorului şi o smulse din pământ. În mâna lui monstruoasă, arăta ca o jucărie. Ochii bulbucaţi i se rostogoliră spre Logen, iar gura mare se strâmbă într-un zâmbet. Aruncă sabia, care căzu la picioarele lui Logen, în noroi.

– Ia-ţi cuţitaşul, prichindelule.

Sunetul glasurilor ridicate plutea subţire în vânt.

– În regulă, şuieră Dow, mult prea tare pentru nervii Copoiului, hai că-ncep!

– Aud şi eu că-ncep! se răsti încet Copoiul, încolăcind frânghia în cercuri largi, gata s-o arunce.

– Cu aia ştii ce ai de făcut? M-aş bucura să n-o arunci peste mine.

– Zău?

Copoiul legănă puţin ancora cu gheare, înainte şi-napoi, cumpănindu-i greutatea.

– Mă gândeam doar că, dacă n-o-nfig în zidul ăla, căpăţâna ta umflată ar fi ţinta cea mai bună.

O roti în cerc, apoi într-un cerc şi mai larg, lăsând o parte din frânghie să-i alunece prin mână, după care îşi luă avânt complet şi o azvârli. Ancora zbură în sus, lin de tot, cu funia descolăcindu-se după ea, şi trecu peste metereze. Copoiul se strâmbă, când o auzi clănţănind pe pasarelă, dar nu apăru nimeni. Trase de frânghie. Alunecă puţin în jos, apoi ancora se prinse şi rămase neclintită ca stânca.

– Din prima, remarcă Ursuzul.

Copoiul dădu din cap, aproape nevenindu-i nici lui să creadă.

– Care-s sorţii? Cine urcă primul?

Dow îi rânji.

– Cine ţine de funie, cre’ că.

În timp ce începea să se caţere, Copoiul descoperi că număra

în gând toate felurile în care un om ar fi putut muri escaladând acel perete. Aluneca ancora, şi cădea. Se destrăma frânghia, se rupea – şi cădea. Cineva văzuse ancora şi îl aştepta să ajungă destul de sus, înainte de a tăia funia. Sau îl aşteptau să ajungă sus de tot, înainte de a-i tăia lui beregata. Sau tocmai chemau o duzină de namile care să-l ia prizonier pe idiotul care încerca să sară zidul în propriul lui oraş.

Cizmele i se frecau de pietrele aspre, cânepa îi rodea palmele, braţele-i ardeau de efort, şi-n tot acel timp se chinuia să gâfâie cât mai încet. Crenelurile se apropiau tot mai mult, şi mai mult… şi ajunse. Îşi agăţă degetele de margine şi se uită pe deasupra. Pasarela era goală, în ambele direcţii. Trecu peste parapet, scoţându-şi cuţitul, pentru orice eventualitate. Vorba ceea, niciodată nu poţi avea prea multe cuţite. Se asigură că ancora era bine prinsă, apoi se aplecă, îl văzu jos pe Dow uitându-se spre el, în timp ce Ursuzul ţinea funia în mâini şi un picior pe zid, gata să se urce. Copoiul îi făcu semn să vină, îl privi cum pornea, punând o mână deasupra alteia, în timp ce Dow ţinea de capătul frânghiei ca să nu se bălăngăne. Nu peste mult, ajunse la jumătate…

– Ce naiba…

Copoiul întoarse brusc capul spre stânga. Nu departe se aflau doi thralli, care tocmai ieşiseră pe zid dintr-o uşă a celui mai apropiat turn. Se holbau la el, el se holba la ei, şi părea să treacă o veşnicie.

– I-o funie-aicea! strigă Copoiul, agitându-şi cuţitul, ca şi cum s-ar fi pregătit să taie frânghia. Un nemernic încearcă să se urce pe zid!

– Pe toţi morţii! veni unul în fugă, aruncând o privire în jos, spre Ursuzul care se legăna pe funie. Uite-l c-acuma vine!

Celălalt îşi scoase sabia.

– Nu-ţi face griji, rânji el, ridicând-o, gata să reteze frânghia; în clipa următoare, se opri. Auzi? Da’ de ce eşti plin tot de noroi?

Copoiul îl înjunghie în piept, lovind cu toată puterea, de două ori.

– Iiiiiii! chiţăi thrallul, cu chipul schimonosit, apoi căzu cu spatele peste un crenel, scăpându-şi sabia peste parapet. Camaradul său atacă, ridicând o ghioagă uriaşă. Copoiul reuşi s-o evite, dar thrallul se năpusti în el şi-l doborî pe spate, lovindu-l cu capul de pietre.

Ghioaga se rostogoli la distanţă, pe când cei doi se luau la

trântă, thrallul lovind cu pumnii şi picioarele, în timp ce Copoiul încerca să-l strângă de gât, pentru a-l împiedica să strige. Se rostogoliră într-o parte, apoi în cealaltă, se ridicară cu greu pe picioare şi continuară să se clatine pe pasarelă. Thrallul reuşi să-şi strecoare umărul la subsuoara Copoiului şi-l împinse spre creneluri, încercând să-l răstoarne pe deasupra.

– Căca-m-aş… icni Copoiul, când picioarele i se desprinseră pe pietre.

Îşi simţea fundul frecându-se de zidărie, dar se ţinea din răsputeri cu mâinile de beregata celuilalt, tăindu-i respiraţia. Se mai săltă cu încă un deget, simţi cum capul îi era împins cu forţa pe spate. Acum stătea într-un echilibru precar, gata să basculeze peste parapet.

– Jos cu tine, lăbarule! horcăi thrallul, smulgându-şi gâtul din mâinile Copoiului şi împingându-l şi mai mult, jos cu…

Făcu ochii mari. Se împletici înapoi, cu o săgeată înfiptă în coaste.

– O, nu…

Alta îi străpunse gâtul, iar omul mai făcu un pas împleticit, gata să cadă de pe zid, Copoiul îl apucă de braţ, trăgându-l înapoi pe pasarelă, unde-l ţinu până-şi dădu ultima suflare.

Când termină, se ridică şi rămase aplecat peste cadavru, suflând greu. Ursuzul veni grăbit, aruncând o privire prin jur ca să se asigure că nu mai apărea nimeni.

– În regulă?

– Măcar o dată… Măcar o dată aş vrea să-mi vină ajutoru' înainte s-ajung la un pas de moarte.

– Mai bine-aşa decât după.

Avea oarecum dreptate – trebuia să recunoască. Copoiul îl privi pe Dow cum se sălta peste metereze, ajungând pe pasarelă. Thrallul înjunghiat de Copoi încă mai respira, cu ultimele puteri, aşezat lângă ancoră. Dow îi zbură o bucată din ţeastă cu securea, din mers, nepăsător de parcă ar fi tăiat lemne.

Apoi, clătină din cap:

– Vă las şi io singuri cât să-mi trag răsuflarea, şi uite ce se-ntâmplă. Doi morţi, hai?

Se aplecă, îşi vârî două degete în găurile făcute de cuţitul Copoiului, după care le scoase şi-şi mânji cu sânge un obraz, rânjind.

– Ce-aţi zice voi că putem să facem cu doi morţi?

Temutul părea să umple tot cercul, cu o parte a trupului dezgolită şi albastră, iar cealaltă împlătoşată în fier negru, ca un monstru scăpat din legende. Logen nu avea unde să se ascundă de pumnii lui enormi, n-avea unde să scape de groaza pe care i-o stârnea. Scuturile se ciocneau cu zgomot, oamenii răcneau şi mugeau, o mare de chipuri tulburi, deformate de furie nebunească.

Logen dădea ocol cercului, peste iarba tunsă, încercând să se mişte cât mai agil. O fi fost el mai scund, dar era mai iute şi mai isteţ. Sau, cel puţin, aşa spera. Trebuia să fie, altfel ţărâna-l aştepta. Să se mişte încontinuu, să se ferească, să fenteze, să stea la distanţă şi să pândească momentul. Şi, mai presus de orice, să nu se lase lovit. Să nu fie lovit, asta era cel mai important.

Gigantul se repezi asupra lui ca de niciunde, cu pumnul tatuat ca o pată albastră ceţoasă. Logen se aruncă într-o parte, dar lovitura tot îi şterse obrazul şi-l nimeri în umăr, trimiţându-l de-a berbeleacul. Atâta despre a nu se lăsa lovit. Un scut, nu unul de-al oamenilor lui, îl împinse din spate, iar Logen se împletici în partea cealaltă, cu capul smucindu-i-se înainte. Căzu pe burtă, aproape tăindu-se în propria lui sabie, se rostogoli disperat într-o parte şi văzu cizma uriaşă a Temutului căzând ca un baros, împrăştiind pământul din locul unde-i fusese capul cu-o clipă înainte.

Se adună pe picioare tocmai la timp ca să vadă mâna albastră venind iar spre el. Aplecându-se pe sub ea, dădu o lovitură spre pielea tatuată a Temutului, din mişcare. Sabia Creatorului se înfipse adânc în coapsa gigantului, ca o cazma în pământ. Piciorul uriaş se îndoi, iar omul căzu într-un genunchi. Ar fi trebuit să fie o lovitură mortală, retezându-i venele principale, dar abia dacă ţâşni atâta sânge cât de la o zgârietură la bărbierit.

Oricum, dacă una nu-ţi reuşeşte, încerci alta. Cu un răget, Logen lovi spre capul pleşuv al Temutului. Lama zăngăni pe armura braţului drept, ridicat în ultima clipă. Zgârie metalul negru şi alunecă mai departe, fără niciun efect, muşcând pământul cu o mişcare care trimise vibraţii prin mâinile lui Logen.

– Ooof!

Genunchiul Temutului i se înfipse în burtă, îndoindu-l de mijloc. Împleticit, lui Logen îi veni să tuşească, dar nu mai avea aer în piept. Gigantul se săltase deja din nou pe picioare şi-şi lua

avânt cu braţul împlătoşat, strângând pumnul ca un bulgăre de fier mare cât un cap omenesc. Logen sări într-o parte, rostogolindu-se pe iarba scurtă, în timp ce simţea pe lângă el curentul de aer stârnit de lovitură. Pumnul de fier lovi scutul în faţa căruia stătuse, făcându-l ţăndări, iar omul din spatele lui se prăbuşi la pământ, cu un vaiet.

Se părea că spiritul avusese dreptate. Partea cu semne albastre nu putea fi rănită. Logen se chirci, aşteptând ca durerea ce-i sfâşia stomacul să treacă atâta cât să poată respira, în timp ce încerca să se gândească la vreo nouă tactică, fără a-i veni vreo idee. Temutul îşi întoarse spre el chipul hâd. În spatele lui, pe jos, omul căzut scâncea sub resturile scutului. Cam fără tragere de inimă, carlii dintr-o parte şi alta strânseră rândurile, pentru a astupa spărtura.

Uriaşul făcu un pas încet înainte, iar Logen făcu un pas chinuit înapoi.

– Încă viu… şopti el.

Pentru cât timp, însă, ar fi fost greu de spus.

West nu mai fusese în viaţa lui aşa de speriat, aşa de însufleţit, aşa de viu. Nici chiar când câştigase Turnirul, cu toată Piaţa Mareşalilor ovaţionându-l. Şi nici când luase cu asalt zidurile Ulriochului şi năvălise, din praf şi haos, la lumina soarelui.

Pielea îl furnica de speranţă şi oroare. Mâinile-i tresăreau neputincioase la fiecare mişcare a lui Nouădegete. De pe buze i se desprindeau sfaturi fără rost şi încurajări mute. Lângă el, Pike şi Jalenhorm se înghionteau, se împingeau, strigau cu glasuri răguşite, iar în spatele lor mulţimea urla, căznindu-se să vadă totul. Cei de pe ziduri se aplecau zbierând şi agitându-şi pumnii prin aer. Cercul de oameni se unduia odată cu mişcările luptătorilor, fără să stea nemişcat o clipă, umflându-se şi turtindu-se după cum cei doi campioni înaintau sau se retrăgeau.

Şi aproape de fiecare dată, până acum, cel care se retrăgea era Nouădegete. Ditamai bruta de om, în comparaţie cu aproape oricine, părea mărunţel, slab şi fragil, în compania aceea înspăimântătoare. Pentru a înrăutăţi şi mai mult lucrurile, se întâmpla acolo ceva foarte ciudat. Ceva ce West nu putea numi decât vrajă. Răni mari, mortale, se închideau sub ochii lui pe pielea albastră a Temutului. Ăla nu era om. Nu putea fi decât un diavol şi, ori de câte ori se apropia de el, West simţea câte un val

de groază, ca şi cum s-ar fi aflat la marginea iadului.

Se strâmbă, când Nouădegete căzu neputincios peste scuturile din partea opusă a cercului. Temutul îşi ridică pumnul împlătoşat pentru a-i da o lovitură care sigur ar fi putut face piftie o ţeastă. Nimeri însă în gol. Logen se smucise în ultima clipă, scăpând ca prin urechile acului de pumnul de fier. Sabia lui grea despică aerul, pentru a ricoşa din armura de pe umărul Temutului cu un dangăt răsunător. Gigantul se clătină înapoi, iar Nouădegete îl urmă, cu cicatricele palide întinse pe chipul rigid.

– Da! şuieră West, în timp ce oamenii din jurul lui răcneau aprobator.

Următoarea lovitură scârţâi pe platoşele gigantului, lăsând o zgârietură prelungă şi lucitoare, după care smulse un bulgăre mare din pământ. Ultima muşcă adânc din coastele pictate, făcând să ţâşnească o jerbă ceţoasă de sânge, iar uriaşul îşi pierdu echilibrul. West căscă larg gura, când umbra imensă se aşternu peste el. Temutul se prăbuşi peste scutul său ca un copac tăiat, făcându-l pe West să cadă în genunchi sub greutatea lui strivitoare, cu stomacul întorcându-i-se pe dos de silă şi groază.

În clipa aceea, văzu. Una dintre cataramele armurii pline de ţinte şi ţepi, aflată chiar sub genunchiul gigantului, se afla la câteva degete distanţă de mâna sa liberă. În acel moment, nu se putu gândi decât la faptul că Bethod putea să scape, după toţi morţii pe care-i lăsase în urma lui, împrăştiaţi în lungul şi-n latul Angliei. Scrâşni din dinţi şi înhăţă capul curelei de piele, groasă cât o cingătoare. Trase de ea, în timp ce Temutul îşi ridica din nou trupul masiv. Cu un clănţănit, catarama se desfăcu, iar jambiera se desprinse când piciorul lovi iar în pământ, în timp ce braţul uriaşului se repezea să-l mai trimită pe Nouădegete de-a rostogolul cu încă o lovitură.

West se ridică greoi, deja regretându-şi enorm impulsivitatea. Aruncă o privire prin jur, în căutarea vreunui semn că-l văzuse cineva, dar toţi ochii stăteau aţintiţi asupra celor doi luptători. Acum, i se părea un sabotaj mărunt şi răutăcios, care n-ar fi putut rezolva nimic – decât să-i aducă moartea, desigur. Era un lucru pe care-l ştiuse încă din copilărie. Lasă-te prins trişând într-un duel nordic, şi-au să-ţi cresteze pe trup crucea însângerată, ca să-ţi smulgă măruntaiele.

– Aaaa…!

Logen se smulse din calea pumnului împlătoşat, clătinându-se spre dreapta, în timp ce pumnul celălalt, cel albastru, i se repezea drept în faţă; sări la stânga când mâna de fier veni iar spre el, alunecă şi fu cât pe ce să cadă. Oricare dintre toate acele lovituri fusese destul de puternică pentru a-i zbura capul. Văzu braţul pictat luându-şi avânt şi scrâşni din dinţi în timp ce se ferea de alt pumn năprasnic al Temutului, deja balansând sabia şi ridicând-o.

Tăişul reteză dintr-o lovitură antebraţul albastru, chiar sub cot, azvârlindu-l de-a dura prin cerc, urmat de un şuvoi de sânge. Logen trase aer în pieptul care-i ardea şi ridică sabia Creatorului cât mai sus, pregătindu-se pentru un ultim efort. Ochii Temutului se rostogoliră spre lama cenuşie, cu luciu mat. Capul îi zvâcni într-o parte, iar sabia i se înfipse adânc în craniul vopsit, împroşcând cu stropi de sânge şi despicându-i ţeasta până la sprânceană.

Cotul în armură al gigantului îl izbi pe Logen în coaste, aproape ridicându-l de la pământ, şi-l aruncă prin cerc cu picioarele zbătându-i-se prin aer. Ricoşă dintr-un scut şi căzu pe burtă. Rămase acolo, scuipând ţărâna din gură, în timp ce lumea se învârtea în jurul lui ca prin ceaţă.

Cu o strâmbătură de durere, se săltă în sus, clipind ca să-şi limpezească ochii plini de lacrimi, şi încremeni.

Cu sabia încă înfiptă adânc în cap, Temutul mergea spre antebraţul smuls. Îl ridică şi şi-l lipi de ciotul care nu mai sângera, îl răsuci la dreapta, la stânga, şi-i dădu drumul. Acum braţul îi era din nou întreg, cu şirul literelor coborând neîntrerupt de la umăr până la încheietura mâinii.

Oamenii din jurul cercului amuţiră. Gigantul îşi mişcă un moment degetele albastre, apoi ridică mâna şi apucă de plăsele sabia Creatorului. O întoarse într-o parte şi-n cealaltă, cu oasele craniului trosnindu-i. Apoi smulse lama şi scutură din cap, ca pentru a se dezmetici. În sfârşit, aruncă sabia prin cerc, până în faţa lui Logen, unde căzu clănţănind pentru a doua oară în ziua aceea.

Logen o privi lung, cu pieptul zbuciumându-i-se sufocat. Şi-l simţea tot mai greu, după fiecare schimb de lovituri. Îl dureau rănile din munţi, loviturile primite în cerc îi pulsau fierbinte. Ziua era încă friguroasă, dar avea cămaşa năclăită de sudoare.

Temutul nu dădea semne de oboseală, nici chiar cu o jumătate de tonă de fier prins pe trup. Nicio broboană de

transpiraţie nu-i lucea pe chipul schimonosit. Pe scalpul tatuat nu-i mai rămăsese nicio zgârietură.

Din nou, Logen simţi cum îl încolţea frica. Acum ştia cum se simte şoarecele, când pisica l-a prins între labe. Ar fi trebuit să fugă. Trebuia să fugă fără să se mai uite în urmă, şi când colo, alesese lupta. Un lucru se putea spune despre Logen Nouădegete – că nenorocitul nu se învăţa minte în veci.

Gura gigantului se lăţi într-un zâmbet sardonic.

– Mai departe, zise el.

În timp ce mergea spre poarta din zidul interior al Carleonului, Copoiul simţi că-l tăia pişarea. Mereu îi venea în asemenea momente.

Luase pe el hainele unuia dintre thrallii omorâţi, destul de largi ca să fie nevoit să-şi strângă foarte tare centura; mantaua acoperea gaura de cuţit însângerată din cămaşă. Ursuzul purta îmbrăcămintea celuilalt, cu arcul pe un umăr şi ghioaga cea mare în mâna cealaltă. Printre ei, târşându-şi prosteşte picioarele pe pietre, mergea cocârjat Dow, cu mâinile legate la spate şi capul în piept, plin de sânge, ca şi cum ceilalţi doi i-ar fi ars o mamă de bătaie.

La drept vorbind, îşi spunea Copoiul, părea un şiretlic destul de jalnic. În timpul coborârii de pe ziduri, numărase cincizeci de amănunte care puteau să-i dea de gol. Nu aveau timp, însă, pentru tactici mai isteţe. Să vorbească bine, să zâmbească, şi nimeni n-avea să observe detaliile. Sau, cel puţin, aşa spera.

Două gărzi stăteau de-o parte şi de alta a arcadei, carli cu tunici lungi de zale şi coifuri, ţinând în mâini suliţe.

– Ce-i asta? întrebă unul, încruntându-se, când se apropiară.

– L-am găsit pe mişelul ăsta încercând să se strecoare, răspunse Copoiul, dându-i lui Dow un pumn în cap, doar ca să fie cât mai credibil. Îl ducem jos, să-l închidem până se termină.

Şi dădu să-şi vadă de drum.

Unul dintre paznici îl opri cu o mână în piept, făcându-l să înghită în sec. Arătă cu capul spre porţile oraşului.

– Cum merge acolo?

– Bine, cred, ridică din umeri Copoiul. Adică, merge, măcar. O să-nvingă Bethod, hmm? El învinge mereu, nu?

– Nu ştiu, clătină din cap carlul. Temutul ăla îmi taie naibii respiraţia. El şi afurisita de vrăjitoare. Nu pot zice c-o să plâng prea tare dacă Sângerosul-Nouă îi omoară pe-amândoi.

Celălalt chicoti, îşi dădu coiful pe ceafă şi scoase o cârpă ca să se şteargă de năduşeală.

– Ai şi tu drep…

Dow se repezi înainte, cu bucăţile de frânghie fâlfâindu-i de la încheieturi, şi înfipse până la plăsele un cuţit în fruntea carlului. Omul căzu ca un scaun lovit peste picioare. Aproape în aceeaşi clipă, ghioaga de împrumut a Ursuzului lovi coiful celuilalt, cu un dangăt, apăsându-i-l până aproape de vârful nasului, cu o adâncitură mare în creştet. Străjerul se împletici înapoi ca un om beat, bolborosind. Apoi, sângele îi ţâşni din urechi şi căzu pe spate.

Copoiul se răsuci, încercând să-şi ţină întinsă mantaua furată, astfel încât nimeni să nu-i vadă pe Dow şi Ursuz în timp ce târau cele două leşuri, dar oraşul părea pustiu. Toţi priveau lupta, fără îndoială. Un moment, se întrebă ce se întâmpla afară, în cerc. Un moment destul de lung ca să simtă un gol greţos în stomac.

– Haide.

Întorcându-se, îl văzu pe Dow cu un rânjet lăţit pe tot chipul său plin de sânge. Ascunseră după poartă cele două cadavre, dintre care unul se uita cruciş la gaura de cuţit din frunte.

– Gata, aţi terminat? îl întrebă el pe Copoi.

– Da’ ce, voiai să zici două vorbe pentru sufletele morţilor?

– Ştii ce vreau să zic, dacă cineva…

– Hai că nu-i timp să facem pe deştepţii, îl apucă Dow de braţ, trăgându-l pe poartă. Avem de omorât o vrăjitoare.

Talpa cizmei metalice a Temutului bufni în pieptul lui Logen, tăindu-i respiraţia şi strivindu-l la pământ. Sabia îi sări dintre degetele încârligate, iar în gâtlej simţi arsura borâturii. Până să se dezmeticească, peste el căzu o umbră imensă. Ceva metalic i se încleştă pe încheietura mâinii, strâns, ca o menghină. O lovitură peste picioare îl întoarse pe burtă, cu braţul răsucit la spate şi gura plină de ţărână, ca temă de gândire. Ceva îi apăsă obrazul. Rece la început, apoi dureros. Piciorul enorm al Temutului. Încheietura îi fu smucită, trasă în sus. Avea capul apăsat tot mai adânc în pământul umed, iar firele de iarbă îi înţepau nasul.

Durerea sfâşietoare din umăr era groaznică. Curând, deveni şi mai cumplită. Era ţinut strâns, neputincios, întins ca un iepure gata să fie jupuit. Mulţimea tăcea, cu răsuflarea tăiată; nu se mai auzea decât clefăitul cărnii sfârtecate din jurul gurii lui Logen şi

şuieratul aerului printr-o nară strivită. Ar fi urlat, dacă nu avea chipul atât de îndesat în pământ încât abia mai putea să respire, şuierător. Un lucru se putea spune despre Logen Nouădegete – că era terminat. Înapoi în ţărână, şi nimeni n-ar fi putut spune că n-o meritase. Un sfârşit potrivit pentru Sângerosul-Nouă, sfâşiat în cerc.

Dar braţele uriaşe se opriră din tras. Cu coada unui ochi tulbure, Logen îl putu desluşi ca prin ceaţă pe Bethod, rezemat de un crenel. Regele Nordicilor îşi mişca mâna încet, în cerc. Logen îşi aminti ce însemna.

Nu te grăbi. Să dureze cât mai mult. Învaţă-i pe toţi o lecţie de s-o ţină minte.

Cizma cea mare a Temutului îi alunecă de pe falcă, iar Logen se simţi ridicat în aer, cu membrele bălăngănindu-i-se ca ale unei păpuşi cu sforile rupte. Mâna tatuată se profilă pe cer, în dreptul soarelui, şi-l plesni peste faţă. Cu palma deschisă, aşa cum bate un tată un copil neastâmpărat. Parcă ar fi fost lovit cu o tigaie. O lumină orbitoare îi explodă în ţeastă, iar gura i se umplu de sânge. Ochii i se limpeziră tocmai la timp ca să vadă mâna vopsită luându-şi avânt din cealaltă parte. Căzu cumplit de nemilos, trăsnindu-l cu dosul palmei, ca a unui bărbat gelos care-şi cârpeşte nevasta neajutorată.

– Aaaa... îşi auzi el gura bălmăjind, iar în clipa următoare zbura.

Cer albastru, soare orbitor, iarbă gălbuie, chipuri holbate, toate numai pete fără sens. Se prăvăli în scuturile de la marginea cercului, pentru a cădea fără vlagă la pământ. Undeva, departe, oamenii strigau, urlau, şuierau, dar nu înţelegea o vorbă şi nici nu-i păsa. Nu se mai putea gândi decât la golul rece din stomac. Ca şi cum măruntaiele i-ar fi fost îndopate cu gheaţă.

Văzu o mână palidă, mânjită cu sânge trandafiriu peste tendoanele albe care se reliefau prin pielea zgâriată. Mâna lui, desigur. Avea un ciot de deget. Dar, când încercă să şi le desfacă, degetele nu făcură decât să se încleşteze şi mai strâns în pământul maroniu.

– Da, şopti el, iar sângele i se prelinse din gura amorţită, şiroind pe iarbă.

Gheaţa din stomac i se răspândea prin tot trupul, până în vârfurile degetelor, amorţindu-l în întregime. Cu atât mai bine. Era şi timpul.

– Da, repetă.

Sus, sus într-un genunchi, cu buzele însângerate răsfrângându-se înapoi de pe dinţi, cu mâna dreaptă şerpuind prin iarbă, căutând sabia Creatorului, apucând strâns plăselele.

– Da, şuieră gura, iar Logen râse, şi Sângerosul-Nouă râse împreună cu el.

West nu se aşteptase ca Nouădegete să se mai ridice, nici atunci şi nici altă dată – dar o făcu, şi când se ridică, râdea. La început, sunase aproape ca un plâns, sau un chicotit bălos, ascuţit şi ciudat, dar pe măsură ce Logen se ridica, răsuna tot mai tare, mai tăios, mai rece. Ca şi cum s-ar fi amuzat de o glumă crudă pe care nimeni altul n-o observa. O glumă fatală. Capul îi căzu într-o parte, ca al unui spânzurat, cu chipul livid, moleşit împrejurul unui rânjet frânt.

Sângele îi mânjea în roz dinţii, i se prelingea din tăieturile de pe faţă, se infiltra din buzele sparte. Râsul bolborosea tot mai tare şi mai tare, zimţat ca o lamă de fierăstrău, sfâşiind urechile lui West. Mai chinuit decât orice zbieret, mai furios decât oricare strigăt de război. Groaznic, greţos de anormal. Chicotit la vederea unui masacru. Hlizeală la măcel.

Nouădegete porni înainte ca un om beat, legănându-se, înnebunit, cu sabia atârnându-i în pumnul plin de sânge. Ochii lipsiţi de viaţă îi sticleau, umezi şi holbaţi, cu pupilele dilatate ca două găuri negre. Râsul dement scrâşnea, ciopârţea, tăia brazde în cercul din jur. West însuşi se pomeni ferindu-se, cu gura uscată. Oamenii nu mai ştiau cine-i speria mai rău: Fenris Temutul sau Sângerosul-Nouă.

Lumea ardea.

Pielea-i luase foc. Răsuflarea îi era opărită. Sabia strânsă în pumn părea o bară de metal topit.

Soarele-i întipărea modele incandescente în ochii care-l usturau, peste formele reci şi cenuşii ale oamenilor, scuturilor şi zidurilor şi a uriaşului făcut din cuvinte albastre şi fierătanii negre. Frica se scurgea afară din el, scârbos, valuri-valuri, dar Sângerosul-Nouă nu făcea decât să zâmbească din ce în ce mai larg. Teama şi durerea îi alimentau focul, iar flăcările se înălţau tot mai sus şi mai sus.

Lumea ardea, iar în mijlocul ei, cel mai fierbinte din toate ardea Sângerosul-Nouă. Întinse mâna, încovoindu-şi trei degete, într-un gest de chemare.

– Aştept, spuse el.

Pumnii cei uriaşi se repeziră spre chipul lui, mâinile enorme dădură să-i înşface trupul. Tot ce prinse gigantul, însă, fu numai râs. Mai uşor loveşti un foc pâlpâitor. E mai lesne de prins fumul ce se înalţă.

Cercul era un cuptor. Firele gălbui de iarbă erau limbile flăcărilor de dedesubt. Sudoarea, saliva, sângele picurau ca grăsimea din carnea friptă.

Sângerosul-Nouă scoase un şuierat, ca al apei peste jăratic. Şuieratul se transformă în mârâit, fier scrâşnind în forjă. Mârâitul deveni un răget năprasnic, pădure uscată arzând – şi lăsă sabia să se mişte în voie.

Metalul cenuşiu descria cercuri pârjolitoare, scobea găuri lipsite de sânge în carnea albastră, răsuna pe fierul negru. Gigantul se mistui, iar lama muşcă din chipul unuia dintre oamenii care ţineau scuturile. Capul îi fu spulberat, stropindu-l cu sânge pe altul, iar în zidul din jurul cercului se ivi o spărtură. Ceilalţi se foiră înapoi, cu scuturile clătinate, spaima lărgind cercul. Se temeau de el mai mult decât de gigant, şi nu greşeau. Orice fiinţă vie îi era duşman, iar după ce-l făcea bucăţi pe dracul ăla uriaş, avea să treacă la ei.

Cercul era un cazan. Pe ziduri, deasupra mulţimii, păreau să se înalţe cu furie aburi, pământul se cutremura şi se umfla sub picioarele Sângerosului-Nouă, ca uleiul clocotit.

Mugetul lui deveni un zbieret arzător, sabia fulgeră în jos şi izbi armura ţepoasă ca un ciocan căzând pe nicovală. Gigantul îşi apăsă mâna albastră pe partea palidă a capului, cu chipul forfotindu-i ca un cuib de viermi. Tăişul nu nimerise ţeasta, dar îi zburase jumătatea de sus a urechii. Sângele ţâşni din rană, curgându-i pe gât în două dâre subţiri, şi nu se mai opri.

Ochii săi mari se holbară şi mai mult, iar gigantul sări înainte cu un răget tunător. Sângerosul-Nouă se rostogoli pe sub pumnul lui, lunecă în juru-i şi văzu placa neagră a jambierei legănându-se, cu catarama desfăcută. Sabia se strecură în deschizătură, înfruptându-se adânc din pulpa cărnoasă şi palidă. Gigantul urlă de durere, se răsuci, cu piciorul rănit înmuindu-i-se sub trup, şi căzu în genunchi.

Cercul era un creuzet. Feţele oamenilor care urlau în jur se unduiau ca fumul, înotau ca prin metal topit, cu scuturile scurgându-li-se unele în altele.

Acum era timpul. Soarele dimineţii ardea pe cer, lucea viu pe

pieptarul masiv, însemnând locul. Acum era momentul, minunatul moment.

Lumea ardea şi, ca o flacără în salt, Sângerosul-Nouă se retrase, arcuindu-se înapoi, cu sabia sus. Lucrarea lui Kanedias, Maestrul Creator. Nu exista lamă mai tăioasă. Muchia ei amarnică spintecă o dâră prelungă pe armura neagră, prin fier, până în carnea moale dinăuntru, stârnind scântei şi împroşcând cu sânge, ţipătul metalului torturat amestecându-se cu vaietul de durere smuls din gura stâlcită a Temutului. Rana lăsată în trupul lui era adâncă.

Dar nu destul de adâncă.

Braţele mari ale gigantului cuprinseră spatele Sângerosului-Nouă, învăluindu-l într-o îmbrăţişare sufocantă. Marginile metalice îi străpunseră carnea în zeci de locuri. Tot mai tare îl strângea uriaşul, iar o ţeapă zimţată pătrunse în obrazul Sângerosului-Nouă, îi zgârie dinţii, muşcă din marginea limbii şi-i umplu gura cu sânge sărat.

Strânsoarea Temutului era grea ca un munte. Oricât de cumplită ar fi fost turbarea Sângerosului-Nouă, oricât se zbătea şi se zvârcolea, oricât urla de furie, era ţinut la fel de strâns ca morţii îngropaţi în pământul îngheţat. Sângele şiroia de pe faţa şi de pe spatele lui, dar şi din marea spărtură a armurii uriaşului, îmbibându-i hainele şi arzându-i pielea.

Lumea ardea. Deasupra cuptorului, a cazanului, a creuzetului, Bethod făcu un semn din cap, iar braţele reci ale gigantului strânseră şi mai tare.

Copoiul îşi urma mirosul. Rareori nasul lui îl ducea pe căi greşite şi spera din suflet să nu-l lase de izbelişte tocmai acum. Era un miros bolnăvicios – ca al plăcintelor dulci lăsate prea mult în cuptor. Îi conduse pe ceilalţi de-a lungul unui culoar gol, apoi pe o scară întunecoasă, strecurându-se prin întunericul jilav, în măruntaiele noduroase ale Colinei lui Skarling. Acum auzea ceva, pe lângă miros, şi suna la fel de rău cum mirosea. O voce de femeie, cântând încet, molatic. Îngâna o cântare stranie, în nicio limbă pe care Copoiul s-o poată înţelege.

– Ea trebuie să fie, mormăi Dow.

– Nu-mi place deloc cum sună, şopti şi Copoiul. Sună a farmece.

– Păi, ce-ai fi vrut? Doar i-o vrăjitoare de tot căcatu’, nu? Io o iau pe la spate.

– Nu, stai…

Dow, însă, se furişa deja prin partea cealaltă, lipăind fără zgomot cu cizmele.

– Rahat…

Copoiul se ţinu în continuare după miros, strecurându-se pe coridor cu Ursuzul după el, iar vocea se auzea tot mai tare. O dâră de lumină ieşea printr-o arcadă, şi merse până acolo, unde se lipi de perete şi privi cu grijă pe după colţ.

Camera din partea cealaltă arăta cât de vrăjitoreşte poate arăta o încăpere. Întunecoasă, fără ferestre, cu alte trei intrări negre împrejurul pereţilor. Lumina venea doar de la un mangal din capătul opus, plin cu tăciuni aprinşi care fumegau, răspândind în jur o lucire roşiatică murdară şi o duhoare dulceagă greţoasă. Peste tot se zăreau oale şi ulcele împrăştiate, legături de crenguţe, ierburi şi flori uscate atârnând de grinzile slinoase, ca nişte spânzuraţi ale căror umbre se lungeau până prin colţuri.

Lângă mangal stătea o femeie, cu spatele la Copoi. Îşi ţinea braţele albe şi lungi desfăcute larg, lucind de sudoare. Pe încheieturile slabe îi luceau brăţări din aur, iar părul negru i se revărsa pe spate. N-o fi cunoscut Copoiul cuvintele pe care le îngâna, dar putea ghici că însemnau nişte lucruri necurate.

Ursuzul îşi ridică arcul, cu o sprânceană înălţată întrebător. Clătinând din cap, Copoiul scoase cuţitul. Nu era sigur că o săgeată ar fi ucis-o pe loc, şi cine ştia ce putea face, după ce era rănită? O lamă de oţel rece în gât nu-i lăsa nicio şansă.

Se furişară împreună în cameră. Aerul de-acolo era încins, îngroşat ca apa de baltă. Copoiul înainta tiptil, încercând să nu respire, convins că duhoarea l-ar fi sufocat. Transpira, sau aerul din cameră era umed, căci pielea i se îmbrobonă numaidecât. Păşea cu grijă, croindu-şi drum printre toate lucrurile risipite pe jos – lăzi, urcioare, sticle şi boccele. Îşi potrivi palma umedă pe plăselele cuţitului, aţintindu-şi ochii spre locul dintre umerii femeii, unde avea să-l înfigă…

Piciorul său lovi o oală, rostogolind-o cu zgomot. Capul vrăjitoarei se întoarse smucit, cu incantaţia stingându-i-se pe buze. O faţă albă, suptă, palidă ca a unui înecat, cu boială neagră în jurul ochilor înguşti – ochi albaştri, reci ca oceanul.

În cerc se lăsase tăcerea. Oamenii de pe margini stăteau încremeniţi, cu feţele şi scuturile atârnând inerte. Mulţimea din

spatele lor, precum şi cei înghesuiţi sus pe ziduri, toţi erau nemişcaţi, toţi tăceau ca morţi.

Cu toată furia turbată a lui Nouădegete, cu toate sucelile şi caznele lui, gigantul îl ţinea strâns. Muşchii groşi viermuiau sub pielea albastră, în timp ce braţele mari ale Temutului se încleştau tot mai tare, storcându-i încet viaţa din trup. Gura lui West stătea strânsă de dezamăgire neajutorată. Tot ce făcuse, tot ce îndurase, toate acele vieţi pierdute, degeaba. Bethod avea să scape liber.

Apoi, Nouădegete scoase un mârâit animalic. Temutul îl ţinea în loc, dar braţul albastru îi tremura de efort. Ca şi cum dintr-odată i-ar fi secat puterile şi nu-l putea strânge şi mai tare. În timp ce-i privea, West îşi simţea toate tendoanele din trup încordate până la refuz. Cureaua groasă a scutului îi tăia palma. Avea fălcile încleştate atât de amarnic, încât îl dureau dinţii. Cei doi luptători erau înlănţuiţi laolaltă, sforţându-se în îmbrăţişare din fiecare fibră şi totuşi rămânând ca împietriţi, îngheţaţi în mijlocul cercului.

Copoiul sări înainte, cu cuţitul sus, gata să lovească.

– Stai.

Într-o clipă, înlemni. Niciodată nu mai auzise o voce ca aceea. Un singur cuvânt, şi din minte-i pierise orice gând. Privea ţintă femeia palidă, cu gura deschisă, abia respirând, dorindu-şi să mai spună ceva.

– Şi tu, adăugă ea, cu o privire spre Ursuz, al cărui chip se moleşi, rânjind, cu arcul ridicat pe jumătate.

Vrăjitoarea îl măsură pe Copoi cu privirea, apoi se bosumflă, parcă dezamăgită.

– Aşa se poartă nişte musafiri?

Copoiul clipi din ochi. Ce naiba l-o fi apucat, să dea buzna acolo cu cuţitul scos? Nu-i venea să creadă că putuse face una ca asta. Roşi până-n vârful urechilor.

– Ăă… îmi pare rău… pe toţi morţii…

– Îhhh…! bolborosi Ursuzul, aruncându-şi arcul într-un colţ al odăii, de parcă şi-ar fi dat brusc seama că ţinea în mână un rahat, după care privi nedumerit săgeata.

– Aşa mai merge, zâmbi femeia, iar Copoiul îşi dădu seama că rânjea ca un idiot. Se prea putea să-i curgă şi balele, chiar şi câţiva stropi, dar nu-l prea deranja. Atâta vreme cât femeia vorbea, nimic altceva nu părea să mai conteze.

Vrăjitoarea le făcu semn să se apropie, mângâind aerul cu degetele ei lungi şi albe:

– Nu e nevoie să staţi aşa departe de mine. Haideţi mai aproape.

Copoiul şi Ursuzul se poticniră spre ea ca doi copii nerăbdători, cel dintâi cât pe ce să se împiedice de propriile-i picioare, pe când al doilea nimeri peste o masă care-i stătea în drum, mai-mai să cadă-n nas.

– Mă numesc Caurib.

– A… făcu Copoiul.

Cel mai frumos nume din toate timpurile, nu încăpea nicio îndoială. Uluitor, că un singur cuvânt putea fi atât de frumos.

– Harding Ursuzul e numele meu!

– Mie mi se spune Copoiul, fin'c-am miros ager, şi… ăă…

Pe toţi morţii, da' greu îi mai era să gândească limpede! Trebuia să facă ceva important, dar nici mort nu-şi mai putea aminti ce anume.

– Copoiul… perfect.

Vocea ei era liniştitoare ca o baie caldă, ca o sărutare blândă, ca laptele cu miere…

– Să n-adormi încă!

Copoiului i se legăna capul, iar faţa machiată a lui Caurib se unduia pe dinaintea ochilor lui, ca prin ceaţă.

– Scuze! îngăimă el, roşind iar şi încercând să-şi ascundă cuţitul la spate. Aşa, scuze pentru jungher… habar n-am ce…

– Nu-ţi face griji. Mă bucur că l-ai adus. Cel mai bine ar fi dacă-l foloseşti ca să-ţi înjunghii prietenul.

– Pe el? miji Copoiul ochii spre Ursuz.

Ursuzul dădu din cap, rânjindu-i încântat:

– Normal că pe mine!

– Da, da, bună idee.

Copoiul ridică pumnalul, care părea să cântărească o tonă.

– Ăă… şi unde ai vrea să i-l înfig, anume?

– În inimă ar fi foarte drăguţ.

– Că bine zici. Aşa. În inimă să fie.

Ursuzul se întoarse cu faţa, pentru a-i oferi o ţintă mai bună. Copoiul clipi din ochi, ştergându-şi sudoarea de pe frunte.

– Atunci, hai să…

La naiba, da' ameţit mai era! Îşi aţinti privirea spre pieptul Ursuzului, ca să se asigure că-l nimerea din prima lovitură, fără să se mai facă de râs.

– Hai s-o facem.
– Acum! şuieră vrăjitoarea. Înfige-l odată…
Tăişul securii scoase un scrâşnet scurt, despicându-i capul drept pe mijloc, până la bărbie. Sângele ţâşni în jur, stropind chipul stupefiat al Copoiului, iar trupul slab al femeii se nărui pe pietre ca şi cum ar fi fost făcut din cârpe.
Dow se încruntă, în timp ce sucea coada toporului încoace şi-ncolo, până-i desprinse lama din ţeasta zdrobită a lui Caurib, cu un plescăit slab.
– Jigodia asta vorbea prea mult, mormăi el.

Sângerosul-Nouă simţi schimbarea. Ca primele mlădiţe verzi ale primăverii. Ca prima adiere caldă, când vine vara. În felul cum îl ţinea Temutul se ascundea un mesaj. Oasele nu-i mai gemeau, ameninţând să crape. Forţa gigantului era mai mică, iar a lui, mai mare.
Trase aer în piept, iar mânia i se aprinse mai arzătoare ca oricând. Încet, încet, îşi îndepărtă faţa de umărul uriaşului, simţi ţepuşa alunecându-i afară din gură. Se răsuci, până i se eliberă gâtul. Până ajunse să privească chipul scofâlcit de efort al Temutului. Sângerosul-Nouă zâmbi, apoi se repezi înainte, iute ca o ploaie de scântei, şi-şi înfipse dinţii adânc în buza de jos a gigantului.
Temutul mormăi, îşi schimbă poziţia braţelor, încercă să-i îndepărteze capul, să-şi smulgă din buză dinţii care-l muşcau. Mai uşor, însă, i-ar fi fost să se scuture de ciumă. Braţele îi slăbiră strânsoarea, iar Sângerosul-Nouă îşi răsuci mâna în care ţinea sabia Creatorului. O răsuci cum se răsuceşte şarpele-n cuib, şi încet începu să şi-o elibereze.
Braţul stâng al gigantului, cel albastru, se desprinse de trupul Sângerosului-Nouă, mâna lui albastră îl apucă de încheietură, dar nicicum nu-l putea opri. Când lăstarul găseşte o crăpătură în munte, rădăcinile sale vor ajunge, de-a lungul anilor, să spargă în bucăţi chiar şi stânca. Aşa că Sângerosul-Nouă se încorda din tot trupul şi aştepta să treacă timpul, încet, şuierându-şi ura în gura tremurătoare a Temutului. Lama se strecura înainte, încet, încet, iar vârful ei înţepă pielea pictată, chiar sub ultima coastă a uriaşului.
Sângerosul-Nouă simţi sângele cald şiroind peste garda sabiei şi pumnul lui strâns, curgând din gura Temutului într-a lui, prelingându-i-se prin gât, infiltrându-se afară din rănile de pe

spate, pentru a picura pe pământ, aşa cum era firesc. Încet, uşor, lama lunecă în trupul tatuat al Temutului, într-o parte, în sus, înainte.

Enormele mâini zgâriau braţul şi spinarea Sângerosului-Nouă, căutând cu disperare să se agaţe de ceva, să poată opri cumplita sfredelire a acelei lame. Dar puterile uriaşului se topeau de la o clipă la alta, ca gheaţa în faţa unui cuptor. Mai uşor ar fi oprit Şuvoiul-Alb, decât pe Sângerosul-Nouă. Mişcarea mâinilor lui era precum creşterea unui copac uriaş, nespus de înceată, dar fără s-o poată opri nici carnea, nici piatra, nici metalul.

Partea tatuată a gigantului nu putea fi vătămată. Aşa hotărâse marele Glustrod, cu ani şi ani în urmă, în Vechiul Timp, când cuvintele fuseseră scrise pe pielea Temutului. Dar Glustrod îi însemnase doar o jumătate din trup. Iar acum, încet, uşor, pe nesimţite, vârful sabiei Creatorului trecea dintr-o parte în alta, adâncindu-se în jumătatea netatuată, străbătându-i măruntaiele, străpungându-l ca pe o bucată de carne gata să fie pusă la frigare.

Gigantul scoase un zbieret ascuţit, asurzitor, şi toată vlaga i se scurse din braţe. Sângerosul-Nouă îşi descleştă fălcile, dându-i drumul, cu un braţ îndoit strâns la spate, în timp ce cu celălalt înfigea tot mai adânc sabia în el. Râdea şuierător printre dinţii încleştaţi, râsul îi ţâşnea prin gaura însângerată din obraz. Împlântă lama cât de mult putea, iar vârful ei lunecă afară printre platoşele armurii, mai jos de subsuoara uriaşului, lucind roşu în soare.

Fenris Temutul se împletici de-a-ndăratelea, continuând să scoată ţipătul acela prelung, cu gura căscată şi un ciucure de salivă însângerată atârnându-i de pe buză. Partea pictată i se vindecase deja, dar cea albă era sfârtecată ca tocătura la bucătărie. Oamenii din jur îl priveau încremeniţi, cu ochii holbaţi pe deasupra scuturilor. Picioarele i se târşâiau prin ţărână, o mână bâjbâia după mânerul înroşit ale sabiei Creatorului, îngropată până la gardă în coastele lui, cu sângele şiroind de pe măciulie şi împroşcând pe jos stropi mari şi roşii. Zbieretul deveni un geamăt întretăiat, un picior i se împiedică de celălalt şi se răsturnă ca un copac doborât, prăvălindu-se pe spate, în mijlocul cercului, cu braţele şi picioarele larg desfăcute. În sfârşit, spasmele feţei i se potoliră şi se lăsă o tăcere adâncă.

– Pe toţi morţii…

Cuvintele fuseseră rostite încet, gânditor. Logen îşi miji ochii

în soarele dimineţii, văzu silueta neagră a omului care-l privea de deasupra porţii înalte.

– Pe toţi morţii, în veci nu te-aş fi crezut în stare.

Lumea începu să se clatine dintr-o parte-n alta când Logen o luă din loc, cu răsuflarea şuierându-i rece prin rana din obraz, zgâriindu-i gâtlejul îndurerat. Oamenii care formaseră cercul se dădură la o parte din drum, amuţiţi, cu scuturile uitate în mâini.

– Nu te-aş fi crezut în stare, dar când e vorba de ucis, nu se găseşte om mai bun! Şi nici mai rău! Mereu am spus-o!

Cu pas şovăielnic, Logen intră pe poarta deschisă, găsi o arcadă şi porni în sus pe treptele nesigure, în spirală. Cizmele-i foşneau pe pietre, lăsând în urmă dâre roşietice. Sângele se prelingea, pic, pic, pic, de pe degetele inerte ale mâinii stângi. Îl dureau toţi muşchii. Glasul lui Bethod îi scormonea auzul.

– Dar tot eu voi râde la urmă, Sângerosule-Nouă, este? Nu mai eşti decât o frunză pe apă! Orice ploicică poate să te măture!

Logen se poticnea mai departe, cu coastele arzându-i, cu fălcile încleştate strâns, cu umărul frecându-i-se de peretele curb. Sus, tot mai sus, în spirală, mereu în spirală, lăsând în urmă-i ecourile respiraţiei scrâşnite.

– Niciodată n-o să ai nimic! Niciodată n-o să fii nimic! Niciodată n-o să laşi în urmă altceva decât hoituri!

Ieşi pe acoperiş, clipind din ochi în lumina dimineţii, şi scuipă o gură de sânge peste umăr. Bethod stătea lângă creneluri. Oamenii Numiţi se dădură la o parte din calea lui Logen.

– Eşti făcut din moarte, Sângerosule-Nouă! Eşti făcut din…

Pumnul lui Logen îl izbi în falcă, iar Bethod se împletici înapoi. Cealaltă mână a lui Logen îi pocni obrazul, făcându-l să se clatine peste parapet, cu balele sângerii curgându-i din gura zdrobită. Logen îl apucă de ceafă şi-i trimise un genunchi în faţă, simţind cum i se sfărâma nasul. Îşi încleştă degetele în părul lui Bethod, strâns, îi trase capul în sus şi-l lovi de pietre.

– Mori! şuieră el.

Bethod zvâcnea, bolborosea, iar Logen îl mai dădu o dată cu capul de pietre, şi încă o dată. Cercul de aur zbură de pe ţeasta spartă, rostogolindu-se pe un acoperiş, cu un zornăit vesel.

– Mori!

Oasele trosniră, iar sângele ţâşni pe pietre cu stropi mari şi în dâre subţiri. Palid-ca-Zăpada şi Oamenii Numiţi se holbau, albi la faţă, neputincioşi şi temători, îngroziţi şi încântaţi.

– Mori, scursură!

Şi, cu un ultim efort, Logen ridică trupul ferfeniţit al lui Bethod în aer şi-l prăvăli peste metereze. Îl privi cum cădea. Îl privi cum se zdrobea de pământ, rămânând pe o parte, cu braţele şi picioarele întinse în poziţii nefireşti, cu degetele încovoiate ca şi cum ar fi încercat să se agaţe de ceva, cu capul ca o pată neagră pe solul pietros. Toate chipurile mulţimilor de oameni aflaţi jos se întorseseră spre leşul acela, cu ochii şi gurile larg deschise, apoi se ridicară să se uite la Logen.

Crummock-i-Phail, care stătea în mijlocul lor, lângă trupul uriaş al Temutului rămas în centrul cercului de luptă, îşi ridică încet braţul gros şi lung, arătând în sus cu degetul său cărnos:

– Sângerosul-Nouă! urlă el. Regele Nordicilor!

Logen îl privea gâfâind sufocat, cu picioarele tremurându-i, încercând să înţeleagă. Furia i se risipise, lăsând în urma ei doar o cumplită oboseală. Oboseală şi durere.

– Regele Nordicilor! repetă cineva, de undeva din mulţime.

– Nu… horcăi Logen, dar nimeni nu-l auzi.

Toţi erau prea îmbătaţi de sânge şi furie, sau ocupaţi cu cele mai simple gânduri, sau prea speriaţi ca să spună altceva. De peste tot începură să răsune cântări, mai întâi ca nişte pârâiaşe, apoi şuvoaie, amestecându-se într-un torent, iar Logen nu putea decât să se uite, cu mâinile strânse pe crenelul însângerat, încercând să nu cadă.

– Sângerosul-Nouă! Regele Nordicilor!

Lângă el, Palid-ca-Zăpada se lăsase într-un genunchi, cu blana albă a mantalei stropită de sângele lui Bethod. Dintotdeauna fusese primul care să lingă fundul cel mai apropiat, dar nu era singurul. Toţi îngenuncheau, sus pe ziduri şi jos pe iarbă. Carlii Copoiului şi cei ai lui Bethod. Oamenii care ţinuseră scuturile pentru Logen şi cei care le ţinuseră pentru Temut. Poate că Bethod îi învăţase o lecţie. Poate că uitaseră cum să-şi fie singuri stăpâni şi aveau nevoie de altcineva care să le spună ce să facă.

– Nu… şopti iar Logen, însă nu reuşi să scoată decât un bolborosit surd.

N-avea putere să-i oprească, la fel cum n-ar fi avut nici să ţină cerul să nu cadă. În acel moment, i se păru că oamenii plătesc într-adevăr pentru faptele lor. Uneori, însă, plata nu e aceea la care se aşteaptă.

– Sângerosul-Nouă! mugi din nou Crummock, în timp ce cădea în genunchi, ridicând braţele spre cer. Regele Nordicilor!

Un bine mai mare

Încăperea era o altă boxă peste măsură de luminoasă. Avea aceiaşi pereţi albicioşi, presăraţi cu pete brune. *Mucegai, sau sânge, sau şi una, şi alta.* Aceeaşi masă, aceleaşi scaune rablagite. *Aproape nişte instrumente de tortură în sine.* Aceleaşi dureri arzătoare în piciorul lui Glokta, în şold şi în spate. *Unele lucruri nu se schimbă niciodată.* Acelaşi prizonier, după câte ar fi putut spune oricine, cu acelaşi sac de pânză groasă pe cap. *La fel ca zecile şi zecile care au trecut prin camera asta în ultimele câteva zile, şi întocmai la fel ca şi celelalte zeci, înghesuiţi în celulele de dincolo de uşă, aşteptând la discreţia noastră.*

– Foarte bine, făcu Glokta un semn obosit cu mâna, să începem.

Frost scoase sacul de pe capul prizonierului. Un chip kantic lung şi slab, cu riduri adânci în jurul gurii şi o barbă neagră tunsă îngrijit, vârstată cu argintiu. Un chip demn şi înţelept, cu ochi adânciţi în cap, care tocmai se adaptau la lumină.

Glokta izbucni în râs. Fiecare hohot îl înjunghia la baza şirei ţepene a spinării, propagându-se până în gâtul rigid, dar nu se putea stăpâni. *Chiar şi după atâţia ani, soarta încă mai poate să-mi joace farse.*

– Şe-i die râs? mârâi Frost.

Ştergându-şi ochiul umed, Glokta îi răspunse:

– Practician Frost, suntem realmente onoraţi. Cel mai nou prizonier al nostru este nimeni altul decât Maestrul Farrad, cândva din Yashtavit, Kanta, iar mai recent, domiciliat la o adresă magnifică în capătul Căii Regale. Îl avem în faţa noastră pe cel mai bun dentist din Cercul Lumii.

Şi trebuie să admirăm ironia.

Farrad clipi din ochi, orbit de lumină.

– Te cunosc.

– Da.

– Ai fost prizonierul gurkienilor.

– Da.

– Cel pe care l-au torturat. Ţin minte… ai fost adus la mine.

– Da.

Prizonierul înghiţi în sec. *Ca şi cum simpla amintire ar fi de ajuns pentru a-l face să vomite.* Ridică privirea spre Frost, iar

ochii trandafirii ai acestuia i-o susţinură, fără să clipească. Se uită în jur, prin camera sordidă, mânjită cu sânge, spre dalele crăpate, peste tăblia zgâriată a mesei. Ochii îi poposiră asupra confesiunii aşternute pe hârtia din faţa lui.

– După tot ce ţi-au făcut… cum mai poţi face aşa ceva, acum?

Glokta îi arătă lui Farrad rânjetul său ştirb.

– După tot ce mi-au făcut, cum aş putea face altceva?

– De ce sunt aici?

– Din acelaşi motiv ca şi toţi ceilalţi care ajung aici, răspunse Glokta, privindu-l pe Frost cum îşi proptea vârfurile degetelor grele pe coala de hârtie, pentru a o împinge încet spre prizonier. Ca să mărturiseşti.

– Să mărturisesc ce?

– Păi, că spionezi pentru gurkieni.

Chipul lui Farrad se încreţi a neîncredere.

– Nu sunt spion! Gurkienii mi-au luat tot ce aveam! Când au venit, am fugit de-acasă! Sunt nevinovat, nu se poate să nu ştiţi!

Fireşte. La fel ca toţi spionii care au mărturisit în camera asta, de câteva zile încoace. Dar toţi au recunoscut, fără excepţie.

– Semnezi hârtia?

– N-am nimic de mărturisit!

– Oare de ce nimeni nu poate răspunde la întrebările pe care i le pun?

Glokta îşi întinse spatele îndurerat, îşi suci gâtul dintr-o parte în alta, trosnind, îşi frecă rădăcina nasului între două degete. Nu-i ajuta cu nimic. *Dar, în fond, nimic nu-mi ajută. De ce trebuie mereu să îngreuneze aşa de mult situaţia, şi pentru ei, şi pentru mine?*

– Practician Frost, eşti aşa de amabil să-i arăţi bunului maestru tot ce-am lucrat până acum?

Albinosul scoase de sub masă o găleată de tablă turtită şi deşertă conţinutul, fără ceremonie, în faţa prizonierului. Pe masă se rostogoliră tot soiul de dinţi, învârtindu-se şi clănţănind. Sute şi sute. Dinţi de toate formele, mărimile şi culorile, de la cea albă, prin toate nuanţele de galben, până la cafeniu închis. Dinţi cu rădăcini însângerate şi fâşiuţe de carne prinse de ele. Vreo doi căzură de pe masă, săltând pe dalele murdare ale pardoselii, până în colţurile camerei întunecoase.

Farrad se holbă îngrozit la gunoiul stomatologic plin de sânge din faţa lui. *Nici chiar Prinţul Dinţilor n-a mai văzut niciodată aşa ceva.* Glokta se aplecă înainte.

– Îndrăznesc să presupun că şi dumneata ai scos vreun dinte, doi, la viaţa dumitale.

Buimac, prizonierul dădu din cap.

– Deci, probabil îţi poţi imagina ce obosit mă simt după atâtea extracţii. De-asta aş dori, sincer, să terminăm cât mai rapid posibil. Nu te vreau aici şi, cu siguranţă, nici dumneata nu vrei să mai stai. Ne putem ajuta unul pe altul.

– Ce trebuie să fac? murmură Farrad, cu limba plimbându-i-se nervos prin gură.

– Nu e complicat deloc. Mai întâi, semnezi confesiunea.

– Şcuje, bălmăji Frost, aplecându-se să înlăture de pe document câţiva dinţi, dintre care unul lăsă în urmă o dâră lungă, rozacee.

– Apoi, mai numeşti încă doi.

– Încă doi ce?

– Ei, încă doi spioni ai gurkienilor, desigur, dintre ai dumitale.

– Dar… nu cunosc niciun spion!

– Atunci, pot fi de folos alte nume. Ai fost nominalizat deja, de mai multe ori.

Dentistul înghiţi în sec, apoi clătină din cap şi împinse hârtia din faţa lui. *Un om curajos şi cinstit. Dar curajul şi cinstea nu sunt cele mai potrivite calităţi într-o cameră ca asta.*

– Am să semnez. Dar nu voi numi oameni nevinovaţi. Dumnezeu să aibă milă de mine, însă n-am s-o fac.

– S-ar putea ca Dumnezeu să aibă milă de dumneata, dar nu El ţine în mână cleştii de-aici. Înhaţă-l.

Frost îl apucă pe Farrad de ceafă, cu mâna lui albă şi mare, ale cărei tendoane se reliefară pe pielea palidă în timp ce-i deschidea gura cu forţa. Apoi, îndesă depărtătorul între maxilarele prizonierului şi răsuci şurubul cu degetul mare şi cel arătător, până i le desfăcu larg.

– Ah…! gemu dentistul. Auuu…!

– Ştiu. Şi abia începem.

Glokta dădu la o parte capacul casetei, privind lemnul lustruit, oţelul tăios, sticla lucioasă desfăcută în afară. *Ce naib…?* Între ustensile se vedea un loc gol, deconcertant.

– Pentru numele lui Dumnezeu! Ai luat cleştele de-aici, Frost?

– Nnu, mârâi albinosul, clătinând din cap cu îndârjire.

– La naiba! Nu-i în stare nici unul din nenorociţii ăştia să aibă grijă de instrumente? Du-te-alături şi vezi dacă putem lua unul cu împrumut, măcar.

Practicianul ieşi greoi din cameră, lăsând uşa grea întredeschisă în urma lui. Glokta îşi frecă piciorul, strâmbându-se. Farrad îl privea fix, cu saliva prelingându-i-se din colţul gurii căscate cu forţa. Ochii ieşiţi din orbite i se rostogoliră într-o parte, când de pe coridor se auzi un urlet înfundat de durere.

– Îmi cer iertare, spuse Glokta. De obicei, ne organizăm mult mai bine, dar în ultimele zile am fost îngrozitor de ocupaţi pe-aici. Înţelegi, avem atâtea probleme de rezolvat...

Frost reveni, închizând uşa, şi-i înmână lui Glokta, cu mânerele înainte, un cleşte ruginit. Pe muchii se vedea sânge uscat şi câteva fire de păr creţ.

– Asta-i tot ce-au avut? E murdar!

Frost ridică din umeri:

– Şi se conteajă?

Ai şi tu dreptate, cred... Glokta oftă prelung, ridicându-se cu greu de pe scaun, pentru a se apleca înainte să privească în gura lui Farrad. *Şi ce dantură frumoasă mai are şi el... O bijuterie de perle albe. Cred că te-ai putea aştepta la o comoară dentară, din partea unei comori de dentist. Orice altceva ar fi o reclamă jalnică a meseriei.*

– Îţi aplaud curăţenia. Este un privilegiu rar să interoghezi un om care apreciază just importanţa igienei bucale. Nu pot spune că am văzut vreodată o dantură mai apropiată de perfecţiune, i-o lăudă Glokta, bătând încântat cu cleştele în dinţii lui Farrad. Ar fi mare păcat să-i smulgem, doar ca să mărturiseşti peste zece minute, şi nu acum – dar, asta e...

Şi strânse cleştele în jurul unui dinte, potrivindu-şi mânerele în palmă.

– Uuuh... bălmăji Farrad. Uuuh!

Glokta îşi ţuguie buzele, ca şi cum ar fi stat pe gânduri, apoi îi dădu drumul.

– Hai să-i mai dăm bunului maestru o şansă de a vorbi.

Frost deşurubă depărtătorul şi îl scoase din gura dentistului, trăgând după ea şi un şirag de bale.

– Doreşti să ne spui ceva?

– Semnez! gâfâi Farrad, cu o lacrimă prelingându-i-se pe obraz. Aşa să-mi ajute Dumnezeu, semnez!

– Şi vei indica încă doi complici?

– Orice vreţi... vă rog... orice...

– Excelent, se bucură Glokta, privind tocul care scârţâia pe coala de hârtie. Cine urmează?

Auzi uşa deschizându-se, în spatele lui, şi întoarse capul încruntat, gata să ţipe la vizitatorul inoportun.

– Eminenţa Voastră… şopti el, cu o dezamăgire abia ascunsă, strâmbându-se în timp ce se chinuia să se ridice de pe scaun.

– Nu e nevoie să te ridici, n-am toată ziua la dispoziţie.

Glokta se pomeni încremenit în cea mai dureroasă postură cu putinţă, îndoit undeva între poziţia aşezat şi cea în picioare, şi fu nevoit să se lase la loc pe scaun, cu o mişcare deloc elegantă, în timp ce Sult intra în cameră, iar trei dintre practicienii lui uriaşi rămâneau tăcuţi în uşă.

– Poate-l rogi pe accidentul ăsta al naturii să ne lase.

Ochii lui Frost se îngustară, săgetând spre ceilalţi practicieni, pentru a reveni apoi la Sult.

– Foarte bine, răspunse grăbit Glokta. Practician Frost, poţi să duci prizonierul.

Albinosul descuie cătuşele lui Farrad şi-l ridică pe dentist de pe scaun cu mâna sa albă, pentru a-l târî de zgardă, gâfâind, spre uşa din fundul încăperii, căreia îi trase zăvorul cu mâna liberă. Mai aruncă o privire încruntată peste umăr, iar Sult se încruntă şi el. În sfârşit, trânti uşa în urma lui.

Eminenţa Sa se aşeză pe scaunul din faţa lui Glokta. *Fără îndoială, e cald încă, de la fundul năduşit al viteazului şi preacinstitului Maestru Farrad.* Mătură câţiva dinţi de pe masa din faţa lui, cu latul unei mâini înmănuşate, risipindu-i pe pardoseală. *Nepăsător, de parc-ar fi fost firimituri de pâine…*

– În Agriont este în curs de desfăşurare o conspiraţie mortală. Am făcut ceva progrese spre demascarea ei?

– I-am interogat pe majoritatea prizonierilor kantici, am obţinut un număr convenabil de mărturisiri, n-ar trebui să fie…

Sult făcu un gest nervos cu mâna.

– Nu asta, nătărăule. Mă refeream la nemernicul de Marovia şi pionii lui, aşa-numitul Întâiul dintre Magi şi aşa-zisul nostru rege.

Chiar şi acum, cu gurkienii bătând la porţi?

– Eminenţa Voastră, am presupus că războiul ar avea întâietate…

– Nu te duce pe tine mintea să presupui nimic, mârâi Sult. Ce probe ai adunat contra lui Bayaz?

Am dat peste ceva ce n-ar fi trebuit să găsesc, la Universitate, apoi am fost cât pe ce să fiu înecat la mine-n baie.

– Până acum… nu mare lucru.

– Dar despre ascendenţa Regelui Jezal Întâiul?

– Şi acea cale pare să fie... o fundătură.

Sau o cale în capătul căreia se află propria mea moarte, dacă patronii mei de la Valint şi Balk află ceva... Iar ei le află pe toate.

Buzele Arhilectorului se răsfrânseră.

– Atunci, ce naiba ai făcut în ultima vreme?

În ultimele trei zile, am fost ocupat să smulg mărturisiri fără niciun sens din gurile unor oameni nevinovaţi, ca să creez impresia că avem şi noi o ocupaţie. Când anume să mai am timp şi să dau statul jos?

– Am fost ocupat să caut spioni gurkieni...

– De ce n-aud niciodată de la tine şi altceva decât scuze? Am început să mă întreb, de când eficienţa ta a intrat într-un asemenea declin, cum ai reuşit să împiedici atâta vreme ca Dagoska să cadă în mâinile gurkienilor. Trebuie să fi avut nevoie de-o sumă fabuloasă ca să întăreşti fortificaţiile de apărare ale oraşului...

Glokta fu nevoit să facă un mare efort pentru ca ochiul care i se zbătea să nu-i sară din cap. *Stai la un loc, piftie săltăreaţă, că altfel s-a zis cu noi!*

– Ghilda Negustorilor de Mirodenii a fost convinsă să contribuie, din moment ce erau în joc propriile lor mijloace de subzistenţă...

– Ce generozitate necaracteristică din partea lor! Acum, dacă stau să mă gândesc, constat că toată povestea din Dagoska are o aromă cam stranie. Mereu mi s-a părut ciudat că ai preferat să te debarasezi de Magistresa Eider într-un mod atât de privat şi expeditiv, în loc s-o trimiţi la mine.

Din rău spre mai rău, până la cel mai îngrozitor de rău...

– O greşeală de calcul din partea mea, Eminenţa Voastră. M-am gândit să vă scutesc de deranjul...

– Lichidarea trădătorilor nu e pentru mine niciun deranj. Ştii bine asta, replică Sult, în timp ce în jurul ochilor albaştri i se adânceau riduri de furie. S-ar putea oare ca, după toate prin câte-am trecut împreună, să mă iei de prost?

Glasul lui Glokta scrâşni incomod în gâtlejul uscat:

– În niciun caz, Arhilector Sult.

Doar un megaloman cu acte-n regulă. Şi ştie. Ştie că nu-s tocmai un sclav ascultător. Dar cât de mult o fi ştiind, oare? Şi de la cine să fi aflat...?

– Ţi-am dat o sarcină imposibilă, aşa că te consider nevinovat până la proba contrară. Dar această bunăvoinţă va dura numai

atât timp cât lucrezi cu succes. M-am săturat să te tot îmboldesc. Dacă nu-mi rezolvi problemele cu noul nostru rege în următoarele două săptămâni, îl voi pune pe Superiorul Goyle să dezgroape el răspunsurile întrebărilor mele despre Dagoska. Din carnea ta scofâlcită am să-l pun să le dezgroape, la nevoie. M-am făcut clar înţeles?

Ca o oglindă visserină. Două săptămâni ca să aflu răspunsurile, că de nu... fragmente dintr-un corp măcelărit găsite plutind pe lângă docuri. Însă chiar dacă aş pune acele întrebări, Valint şi Balk îl vor informa pe Eminenţa Sa despre aranjamentul nostru şi... umflate de apa mării, mutilate oribil, de nerecunoscut. Vai de bietul Superior Glokta. Un om aşa de arătos şi de mult iubit, şi ce ghinion pe capul lui! Oare unde-o să apară?

– Înţeleg, Arhilector Sult.

– Atunci, de ce mai pierzi vremea pe-aici?

Ardee West însăşi fu cea care deschise uşa, ţinând în mână un pahar pe jumătate plin cu vin.

– A, Superior Glokta, ce surpriză plăcută! Pofteşte, te rog!

– Pari aproape încântată să mă vezi.

O reacţie cam rară, într-adevăr, la apariţia mea.

– Şi de ce n-aş fi? replică ea, făcând un pas graţios într-o parte pentru a-l lăsa să treacă. Câte fete au norocul de-a avea un torţionar pe post de guvernantă? Nimic nu se compară cu privilegiul ăsta, ca să încurajeze peţitorii.

Şontâcăind, Glokta trecu pragul.

– Unde ţi-e camerista?

– S-a speriat din cauza nu ştiu cărei armate gurkiene, aşa c-am lăsat-o să plece. S-a dus la mama ei, în Martenhorm.

– Şi eşti gata de plecare şi tu, sper? întrebă el, urmând-o în camera de zi, caldă şi luminată doar de lucirea tăciunilor din cămin, cu perdelele şi obloanele trase.

– De fapt, m-am hotărât să rămân în oraş.

– Serios? Prinţesa tragică, oftând în castelul pustiu? Abandonată de servitorii ei necredincioşi, frângându-şi mâinile neajutorate, în timp ce duşmanii înconjoară şanţul de apărare? pufni Glokta. Eşti sigură că ţi se potriveşte rolul?

– Mai bine decât ţi se potriveşte ţie cel al cavalerului pe un cal alb, venind cu sabia scoasă s-o salveze pe demoazela la ananghie, îl măsură ea cu o privire dispreţuitoare. Sperasem să am parte de un erou măcar cu jumătate din dinţi în gură.

– Credeam că, după atâta vreme, te-ai învăţat să te-alegi cu mai puţin decât speri.

Că eu, unul, ştiu că da.

– Ce pot să spun? Sunt o fire romantică. Ai venit aici doar ca să-mi spulberi visele?

– Nu, pe-asta pot s-o fac şi fără să mă deranjez atâta. Mă gândeam să bem ceva şi să purtăm o conversaţie care să nu includă un cadavru mutilat.

– În faza asta, mi-e greu să spun în ce direcţie ar lua-o conversaţia noastră, dar băutura ţi-o pot promite.

Îi turnă un pahar, iar Glokta îl bău din patru înghiţituri prelungi. Apoi îl întinse să-i mai pună, molfăindu-şi gingiile îndulcite.

– Cu toată seriozitatea, gurkienii mai au doar o săptămână, cel mult, până vor pune Adua sub asediu. Ar trebui să pleci cât mai curând posibil.

Ardee îi umplu din nou paharul, apoi şi pe al ei.

– N-ai observat că jumătate din oraş a avut aceeaşi idee? Vechiturile roase de purici pe care nu le-a rechiziţionat armata trec dintr-o mână-n alta la cincizeci de mărci bucata. Cetăţenii nervoşi dau năvală din toate colţurile Midderlandului. Coloane de refugiaţi fără apărare, rătăcind peste întinderi de noroi, cu o milă pe zi, încotoşmănaţi cu toate lucrurile de valoare pe care le mai au, în timp ce vremea devine tot mai rece – prăzi uşoare pentru orice tâlhar, pe-o rază de-o sută de mile.

– Adevărat, fu nevoit Glokta să recunoască, în timp ce se potrivea cu chiu, cu vai într-un fotoliu de lângă foc.

– Şi-n fond, unde să mă duc? Jur că nu mi-a mai rămas în Midderland niciun prieten sau rudă. Ai vrea să mă ascund în pădure, să aprind focul frecând două beţe şi să vânez veveriţe cu mâinile goale? Nu, mulţumesc, aici voi fi mai în siguranţă, şi în condiţii considerabil mai confortabile. Am cărbuni pentru foc, iar pivniţa e plină până la refuz. Pot să rezist luni în şir.

Arătă cu un gest molatic spre perete:

– Gurkienii vin dinspre vest, iar noi suntem în partea de răsărit a oraşului. Nici chiar în palat n-aş fi mai în siguranţă, îndrăznesc să spun.

S-ar putea să aibă dreptate. Aici, cel puţin, pot s-o supraveghez cât de cât.

– Foarte bine, mă înclin în faţa raţionamentului. Sau, m-aş înclina, dacă spinarea mea mi-ar permite.

Ardee se aşeză în celălalt fotoliu.

– Şi cum mai e viaţa în coridoarele puterii?

– Friguroasă. Aşa cum sunt adesea coridoarele, răspunse Glokta, mângâindu-şi buzele cu un deget. Mă aflu într-o situaţie dificilă.

– Am o oarecare experienţă cu situaţiile de soiul ăsta.

– Asta e mai… complicată.

– Ei, atunci, explic-o în nişte termeni pe care o proastă needucată ca mine să-i poată înţelege.

Şi de ce nu? Oricum privesc deja moartea în faţă.

– În termenii unei proaste needucate, aşadar, imaginează-ţi următoarele… având o nevoie disperată de anumite favoruri, le-ai promis unor oameni foarte bogaţi şi puternici – doi, mai exact – că te vei mărita cu ei.

– Hm… Mi-ajunge unul.

– Nici unul nu ţi-ar ajunge, în cazul ăsta anume. Amândoi sunt bătrâni şi de-o urâţenie de-a dreptul hidoasă.

Ardee ridică din umeri.

– Urâţenia se iartă uşor, când eşti bogat şi puternic.

– Dar aceşti doi peţitori tind spre manifestări violente de gelozie. Manifestări periculoase, dacă infidelitatea ta desfrânată ar ajunge cunoscută. Speraseşi să te poţi eschiva de la una sau alta dintre promisiuni, la un moment dat, dar acum datele nunţilor se apropie şi descoperi că încă mai eşti… încurcată strâns cu amândoi. Mai strâns decât oricând, chiar. Ce faci?

Ardee îşi boţi buzele şi trase adânc aer în piept, pe gânduri, apoi îşi aruncă o şuviţă de păr peste umăr, cu un gest teatral.

– I-aş aduce pe amândoi în pragul nebuniei, cu isteţimea mea fără pereche şi frumuseţea mea irezistibilă, apoi aş pune la cale un duel între ei. Cel care câştigă va primi răsplata supremă: pe mine de nevastă, fără a bănui o clipă că-i fusesem promisă şi fostului său rival. De vreme ce e bătrân, aş spera sincer să moară cât mai repede, lăsându-mă o văduvă respectată.

Îi zâmbi în lungul nasului.

– Ce-ai zice de asta, domnule?

Glokta clipi din ochi.

– Mă tem că metafora şi-a pierdut relevanţa.

– Sau… miji Ardee ochii spre tavan, după care pocni din degete. S-ar putea să-mi folosesc subtilele vicleşuguri feminine…

Îşi trase umerii înapoi, cu bustul scos în evidenţă.

– … ca să prind în cursă un alt treilea bărbat, şi mai puternic

şi bogat decât ei. Tânăr, chipeş şi cu membre mlădioase, cred, dacă tot vorbim în metafore. M-aş mărita cu el şi, cu ajutorul lui, i-aş distruge pe ceilalţi doi, lăsându-i dezamăgiţi şi fără un ban. Ha! Ce părere ai?

Glokta îşi simţi pleoapa tresărind şi şi-o apăsă cu o mână. *Interesant…*

– Un al treilea peţitor… murmură el. La asta nu m-am gândit.

Scaunul lui Skarling

Departe, jos, apa spumega năvalnic. În timpul nopţii plouase din belşug, iar acum râul se umflase, devenind un torent furios care rodea întruna baza falezei. Apă rece şi neagră, spumă rece şi albă, sub stânca rece şi neagră. Forme mărunte – galben-auriu, portocaliu aprins, violet, în toate culorile focului – se învârteau şi se zbăteau duse de curenţii nebuneşti, în orice direcţie le purta ploaia.

Frunze pe apă, întocmai ca el.

Iar acum, se părea că ploaia avea să-l ducă spre sud. Ca să mai lupte. Să omoare oameni care nu auziseră niciodată de Logen Nouădegete. Simplul gând făcea să-i vină rău. Dar îşi dăduse cuvântul, iar un om care nu se ţine de cuvânt nici nu se poate numi om. Aşa obişnuia să-i spună tatăl lui.

Petrecuse ani şi ani fără să se ţină de mare lucru. Fără să se ţină de cuvânt, sau de cuvintele tatălui său, şi fără să ţină la vieţile altora – toate însemnând mai puţin decât nimic. Lăsase de izbelişte toate promisiunile făcute soţiei şi copiilor lui. Îşi călcase cuvântul faţă de oamenii săi, faţă de prietenii lui şi faţă de sine însuşi, de-atâtea ori că nici nu le mai ştia numărul. Sângerosul-Nouă. Cel mai temut om din Nord. Un om care toată viaţa lui umblase numai printr-un cerc de sânge. Un om care toată viaţa nu făcuse decât rău. Şi tot timpul se uitase la cer şi ridicase din umeri. Dând vina pe cine era mai aproape şi spunându-şi că el nu avea încotro.

Bethod nu mai era. Logen se răzbunase în sfârşit, dar lumea nu devenise dintr-odată mai bună. Lumea era aceeaşi, la fel ca el. Îşi răsfiră degetele mâinii stângi pe piatra umedă, îndoite şi şubrezite de zeci de rupturi vechi, cu nodurile zgâriate şi pline de coji, cu unghiile rupte şi înnegrite pe dedesubt. Privi un moment ciotul familiar.

– Încă viu, şopti el, aproape nevenindu-i să creadă.

Durerea din coastele lovite îl făcu să tresară, gemând, când se întoarse de la fereastră, înapoi în sala cea mare. Sala tronului lui Bethod, care acum era al său. Gândul îi smulse un râs slab, ca un râgâit din pântec, însă chiar şi acela îi împunse cusăturile de pe obraz şi tâmplă. Porni şontâc-şontâc peste pardoseala întinsă, fiecare pas fiind un calvar. Sunetul cizmelor frecate de podele

reverbera din grinzile tavanului înalt, peste vuietul râului de afară. Fascicule de lumină ceţoasă, pline de praf, se încrucişau în forme stranii pe scânduri. În apropiere, pe un piedestal, se înălţa Scaunul lui Skarling.

Sala, şi oraşul, şi pământurile din jur, toate se schimbaseră, devenind de nerecunoscut, dar Logen socotea că scaunul arăta cam la fel ca pe vremea lui Skarling. Skarling Fărăglugă, cel mai mare erou al Nordului. Omul care unise clanurile pentru a lupta contra Uniunii, demult. Omul care adunase tot Nordul laolaltă, cu ajutorul cuvintelor şi al gesturilor, cel puţin pentru câţiva ani.

Un scaun simplu pentru un om simplu – bucăţi de lemn, mari şi cinstite, vopsea scorojită pe margini, suprafeţe netezite de fiii lui Skarling, şi de nepoţii lui, şi de oamenii care-i conduseseră de-atunci clanul. Până când Sângerosul-Nouă venise să bată la porţile Carleonului. Până când Bethod îşi însuşise tronul, pretinzând că era tot ceea ce fusese Skarling, în timp ce reunea Nordul prin forţa focului, a oţelului şi a fricii.

– Ei, ce faci?

Logen întoarse smucit capul, pentru a-l vedea pe Dow cel Negru rezemat în uşă, cu braţele încrucişate pe piept.

– N-ai de gând să te aşezi pe el?

Deşi picioarele îl dureau atât de rău încât abia dacă se mai putea ţine pe ele, Logen clătină din cap.

– Mie mi-a plăcut întotdeauna să mă aşez pe pământ. Nu sunt un erou, şi nici Skarling n-a fost rege.

– A refuzat o coroană, din câte-am auzit.

– Coroane… scuipă Logen pe paie, cu salivă încă rozacee de la tăieturile din gură. Regi… Un rahat, toată ideea, iar pentru mine, cea mai proastă alegere din câte se putea.

– Da’ nu zici nu, totuşi, mm?

Logen se încruntă la el.

– Ca să vină alt nemernic, şi mai rău decât Bethod, să se-aşeze pe scaunul ăla şi să facă Nordul să verse şi mai mult sânge? Poate-oi fi în stare de ceva bun, de-acolo de sus.

– Poate… îi susţinu privirea Dow. Numai că unii oameni nu-s croiţi ca să facă nimic bun.

– Iar vorbiţi de mine? chicoti Crummock, intrând cu paşi mari pe uşă, urmat de Copoi şi de Ursuz.

– Nu toată lumea vorbeşte de tine, Crummock, îi spuse Copoiul. Ai dormit bine, Logen?

– Mda, minţi el. Ca un mort.

– Şi acum?
Logen privi iar scaunul.
– Spre Sud, cred.
– Spre Sud, mârâi Ursuzul, fără să dea prin nimic de înţeles dacă o găsea o idee rea sau bună.
Logen îşi atinse cu limba carnea ciopârţită dintr-o latură a gurii, doar ca să simtă, fără niciun motiv serios, cât de tare îl durea.
– Calder şi Scale sunt încă pe-acolo, pe undeva prin preajmă. Nu încape nicio îndoială că Bethod i-a trimis să mai caute nişte ajutoare. De dincolo de Crinna, sau din văile de sus, sau de cine ştie unde…
Crummock chicoti încet.
– Aha, treburile bune nu se termină niciodată.
– Vor cauza necazuri, mai devreme sau mai târziu, comentă Copoiul, nu mă-ndoiesc.
– Cineva trebuie să stea aici şi să vegheze la cum merg lucrurile. Să le dea de urmă ălora doi, dacă se poate.
– O să stau eu, replică Dow cel Negru.
– Eşti sigur?
Dow ridică din umeri.
– Nu-mi plac corăbiile, şi nici Uniunea nu-mi place. N-am nevoie să fac ditamai drumul ca să mă dumiresc de asta. Şi am destule socoteli cu Calder şi Scale. O să-mi aleg nişte carli din ăia care-au mai rămas, şi-am să le fac o vizită.
Îşi afişă rânjetul răutăcios, bătându-l pe Copoi pe braţ.
– Mult noroc vă doresc, acolo jos, cu sudicii. Ţie mai ales, ce zici, Sângerosule-Nouă? N-ar fi bine să mai pierdem încă un Rege al Nordicilor, acuma, nu?
Şi ieşi din sală, cu pas ţanţoş şi braţele încrucişate pe piept.
– Câţi oameni ne-au mai rămas?
– Să tot fie vreo trei sute, acum, dacă ia şi Dow câţiva la el.
Logen scoase un oftat prelung.
– Atunci, mai bine să se pregătească de plecare. N-ar fi bine ca Furiosul să plece fără noi.
– Cine-o să vrea să se ducă? întrebă Copoiul. După toate prin câte-au trecut în ultimele luni? Cui îi mai arde de omoruri?
– Unora care nu prea ştiu să facă nimic altceva, cred, ridică Logen din umeri. Bethod avea aur acolo, jos, nu?
– Mda, avea ceva.
– Atunci, împărţiţi-l. Cât mai mult pentru fiecare om care vine

cu noi. O parte acum, o parte la-ntoarcere. Cred că vor fi câţiva care să primească oferta.

– Poate. Dacă-i vorba de aur, oamenii vorbesc de nu mai pot. Nu-s sigur c-au să şi lupte de n-au să mai poată, când o veni vremea.

– Om vedea, aş zice.

Câteva clipe, Copoiul îl privi lung. Drept în ochi.

– De ce?

– Fiindcă mi-am dat cuvântul.

– Şi? Înainte nu-ţi prea păsa, nu?

– Nu pot zice că da, şi tocmai aici e problema, replică Logen, înghiţind în sec; avea în gură un gust coclit. Ce altceva poţi face, decât să-ncerci să fii mai bun?

Copoiul dădu din cap, încet, fără să-şi ia ochii dinspre chipul lui Logen.

– Că bine zici, şefule. Atunci, spre sud.

– Mhm, făcu şi Ursuzul, şi amândoi ieşiră pe uşă, lăsându-l în sală doar pe Crummock.

– Deci, spre Uniune cu voi, aşa-i, Maiestate? În sud, să omorâţi nişte maronii sub soare?

– Spre sud.

Logen îşi răsuci un umăr îndurerat, lângă gâtul la fel de îndurerat, apoi şi pe celălalt.

– Vii şi tu?

Desprinzându-se de perete, Crummock păşi spre el, cu oasele colierului ţăcănindu-i în jurul gâtului gros.

– Nu, nu, nu, eu nu. Mi-a plăcut cât am stat împreună, zău că da, da’ toate au un sfârşit, nu? Am stat departe de munţi prea multă vreme, şi nevestelor mele le-o fi dor de mine.

Căpetenia delenilor îşi desfăcu larg braţele, făcu un pas înainte şi-l cuprinse strâns pe Logen. Puţin cam prea strâns, dacă era s-o spună p-a dreaptă.

– Pot să aibă un rege, dacă vor unul, îi şopti el la ureche, da’ nu pot zice că vreau şi eu. Mai ales nu pe omul care mi-a omorât fiul, hmm?

Logen simţi că-l lua cu frig, de la rădăcinile firelor de păr până-n vârful degetelor.

– Ce credeai? Că n-o să aflu? continuă deleanul, trăgându-se mai înapoi pentru a-l privi pe Logen în ochi. L-ai măcelărit în văzul tuturor, nu? L-ai căsăpit pe micul Rond ca pe-o oaie de pus în căldare, şi el era cel mai neajutorat.

Rămăseseră singuri în marea sală, numai ei doi, şi umbrele, şi Scaunul lui Skarling. Logen se strâmbă, când braţele lui Crummock îl strânseră şi mai tare, peste vânătăile şi rănile lăsate de armele lui Fenris Temutul. Nu mai avea putere nici cât să se lupte cu-o pisică, şi o ştiau amândoi. Deleanul l-ar fi putut strivi ca pe-o muscă, terminând treaba începută de Temut. Dar nu făcu decât să zâmbească.

– Ei, hai, nu-ţi face griji acuma, Sângerosule-Nouă. Am căpătat ce-am vrut, nu? Bethod e mort şi-ngropat, şi Temutu' lui, şi vrăjitoarea, şi toată ideea aia a lui împuţită de unire a clanurilor, toate s-au dus înapoi în ţărână unde le e locul. Cu tine-n frunte, cutez a spune c-o să mai treacă o sută de ani până când oamenii din Nord n-au să se mai omoare între ei. Aşa că, între timp, poate că noi, ăştia de pe dealuri, o s-avem puţină linişte, hmm?

– Sigur c-o s-aveţi, scrâşni Logen printre dinţi, strâmbându-se, în timp ce Crummock îl strângea şi mai tare.

– L-ai omorât pe fiu-meu, i-adevărat, da' mai am destui. Pe ăia mai slabi e mai bine să-i smulgi din rădăcini de mici, ştii, nu? Ăia slabi şi nenorocoşi. Dacă-ţi pui un lup între oi, pe urmă nu te-apuci şi plângi când vezi că ţi-a mâncat-o pe-una mai nevolnică, nu?

Logen nu putea decât să se holbeze la el.

– Chiar că eşti nebun.

– Oi fi io nebun, da' pe-acolo-s unii şi mai răi decât mine.

Se aplecă din nou, pentru a-i şopti la ureche:

– Nu eu l-am omorât pe băiat, este?

Apoi îi dădu drumul şi-l bătu pe umăr. Aşa cum ar fi făcut-o un prieten, deşi în gestul lui nu se simţea nici urmă de prietenie.

– Să nu mai vii niciodată-n Locurile-Nalte, Nouădegete, ăsta-i sfatul meu. S-ar putea să nu mai fiu în stare să-ţi fac o primire prietenoasă.

Se întoarse şi plecă, încet, în timp ce-i mai spunea peste umăr, legănându-şi un deget cărnos:

– Să nu mai apari prin Locurile-Nalte, Sângerosule-Nouă! Luna te iubeşte un pic cam prea mult, pentru gustul meu!

Calităţi de conducător

Jezal străbătea străzile pietruite călare pe un armăsar sur magnific, urmat de Bayaz şi Mareşalul Varuz, după care veneau zece Cavaleri din Gardă, conduşi de Bremen dan Gorst, în echipament complet de război. Era o senzaţie stranie şi neliniştitoare să vadă oraşul, de obicei forfotind de oameni, aproape pustiu acum. Numai câţiva copii ai străzii zdrenţăroşi, nişte soldaţi nervoşi din garda oraşului şi unii cetăţeni bănuitori mai stătuseră pe loc, iar acum se grăbeau să se dea la o parte dinaintea convoiului regal. Jezal îşi imagina că majoritatea celor care rămăseseră în Adua stăteau baricadaţi în dormitoare. Şi el ar fi fost tentat să facă acelaşi lucru, dacă nu i-ar fi luat-o înainte Regina Terez.

– Când au ajuns? întrebă Bayaz, peste ropotul copitelor.

– Avangarda a apărut înaintea zorilor, îl auzi Jezal pe Varuz strigând. Şi toată dimineaţa au venit alte şi alte trupe gurkiene, pe drumul dinspre Keln. Au avut loc câteva ciocniri în cartierele de dincolo de Zidul lui Casamir, dar nimic care să-i încetinească prea mult. Au încercuit deja pe jumătate oraşul.

Jezal întoarse brusc capul:

– Deja?

– Gurkienilor le-a plăcut dintotdeauna să vină pregătiţi, Maiestate, răspunse bătrânul militar, aducându-şi calul lângă al lui. Au început să construiască o palisadă în jurul Aduei şi au adus cu ei catapulte mari. Aceleaşi care s-au dovedit atât de eficiente la asediul Dagoskăi. Pe la amiază, vom fi complet înconjuraţi.

Jezal înghiţi în sec. Cuvântul „înconjuraţi” avea în el ceva care-i făcea gâtlejul să se contracte neplăcut.

Coloana încetini la pas, maiestuos, în timp ce se apropiau de poarta apuseană a oraşului. Printr-o ironie care nu-i prea făcea plăcere lui Jezal, era aceeaşi poartă prin care intrase el triumfal în cetate, înainte de a fi încoronat ca Înalt Rege al Uniunii. La umbra Zidului lui Casamir se adunase o mulţime de oameni, şi mai mare decât cea care-l salutase după ciudata lui victorie asupra ţăranilor. Acum, însă, starea de spirit nu mai era deloc festivă. În locul fetelor zâmbitoare se vedeau bărbaţi încruntaţi, florile proaspăt culese erau înlocuite de arme vechi. Deasupra

capetelor se înălţau tot felul de prăjini, ca o pădure învălmăşită, cu vârfurile şi muchiile lucind în soare. Furci şi suliţe improvizate, căngi de tot felul, cozi de mătură cu cuţite prinse în locul paielor.

Nişte membri ai Gărzii Regale erau însoţiţi de străjeri cu ochii mijiţi, printre negustori şi meşteşugari cu jiletci de piele şi săbii lustruite, sau muncitori cocârjaţi, cu arcuri antice şi expresii crunte. Erau tot ce-aveau mai de soi. Îi însoţeau diverşi cetăţeni, bărbaţi şi femei de toate vârstele, echipaţi cu arme şi armuri fel de fel, încropite din te miri ce. Sau cu nimic. Era greu de spus cine să fi fost militar şi cine civil – dacă mai exista vreo diferenţă. Toţi se uitau la rege, în timp ce descăleca grăbit, cu pintenii de aur zornăind. Se uitau *la el,* îşi dădu Jezal seama, când porni printre ei, cu garda de corp în armuri însoţindu-l.

– Ei sunt apărătorii cartierului ăstuia? îi murmură Jezal Lordului Mareşal Varuz, care-l urma îndeaproape.

– O parte din ei, Maiestate. Împreună cu câţiva orăşeni entuziaşti. Un spectacol înduioşător.

Jezal ar fi dat bucuros o mulţime înduioşătoare pe una eficientă, dar presupunea că un lider trebuie să pară întotdeauna neîmblânzit în faţa celor ce-l urmează. Bayaz i-o spusese de-atâtea ori... Cât de adevărat era acest lucru pentru un rege în faţa supuşilor săi – de două ori mai adevărat, de trei...? Mai ales un rege a cărui coroană recent dobândită ar putea fi considerată cam alunecoasă – în cel mai bun caz.

Aşa că se îndreptă de spate, îşi ridică bărbia brăzdată de cicatrice cât de sus îndrăznea, şi-şi aranjă cu o mână înmănuşată mantia tivită cu auriu. Îşi văzu de drum prin mulţime, cu mersul său ţanţoş şi încrezător dintotdeauna, ţinându-şi o mână pe măciulia sabiei, în speranţa că nimeni nu bănuia cazanul de îndoială şi teamă ce-i clocotea scăzut înapoia ochilor. Oamenii murmurau în timp ce trecea prin faţa lor, cu Varuz şi Bayaz urmându-l grăbiţi. Unii încercau să facă plecăciuni, alţii nici nu se osteneau.

– Regele!

– Credeam că-i mai înalt...

– Jezal Bastardul.

Jezal întoarse brusc capul, dar nu avea de unde să ştie cine vorbise.

– Ăsta-i Luthar!

– Ura pentru „Maiestatea Sa”! se auzi un strigăt, urmat de o rumoare fără vlagă.

– Pe-aici, spuse un ofiţer palid din faţa porţii, indicând o scară, cu un gest parcă de scuză.

Jezal o urcă vitejeşte, câte două trepte o dată, cu pintenii răsunând. Ieşi pe acoperişul turnului porţii şi încremeni, cu buza răsfrântă de dezgust. Cine stătea acolo, dacă nu vechiul lui prieten, Superiorul Glokta, cocoşat peste baston, cu respingătorul său zâmbet ştirb pe faţă?

– Maiestatea Voastră, rânji el, cu ironie în glas. Ce onoare copleşitoare.

Şi ridică bastonul, pentru a arăta spre parapet.

– Acolo sunt gurkienii.

Jezal încerca să formuleze o replică potrivit de acidă, în timp ce urmărea cu privirea direcţia bastonului lui Glokta. Clipi din ochi, iar muşchii feţei i se pleoştiră. Fără o vorbă, trecu pe lângă bătrânul schilod. Gura marcată de cicatrice i se deschidea încet, şi aşa rămase.

– Inamicul, mârâi Varuz, iar Jezal încercă să-şi imagineze ce-ar fi zis Logen Nouădegete la vederea unei asemenea privelişti.

– Rahat...

Pe câmpiile umede, peste drumuri şi printre tufişuri, între ferme, sate şi cele câteva pâlcuri de copaci bătrâni din împrejurimile oraşului, trupele gurkiene roiau cu miile. Drumul larg şi pietruit către Keln, care se arcuia spre sud printre terenurile agricole netede, arăta ca un râu unduitor, forfotitor, sclipitor, de oameni în marş. Soldaţi gurkieni în coloană, scurgându-se lin pentru a inunda câmpia, pentru a înconjura oraşul cu un inel uriaş de oameni, lemn şi oţel. Stindarde înalte se ridicau deasupra gloatei trepidante, simboluri aurii strălucind în lumina apoasă a soarelui de toamnă. Drapelele legiunilor Împăratului. Dintr-o singură privire, Jezal numără zece.

– O oaste considerabilă, remarcă Bayaz.

Era îngrozitor de puţin spus. Glokta rânji:

– Gurkienilor nu le place să călătorească de unii singuri.

Parapetul la care se referise mai-nainte se ridica deja, o linie întunecată şerpuind pe câmpiile noroioase, la câteva sute de paşi în faţa zidurilor, cu un şanţ nu prea adânc paralel cu el. Mai mult decât adecvat pentru a împiedica aprovizionarea oraşului din exterior. Mai departe, începeau să se contureze câteva tabere: întinderi vaste de corturi albe, rânduite în careuri ordonate, câteva având deasupra coloane de fum negru care pluteau deja spre cerul alb, de la focurile de gătit şi fierării. Tot

aranjamentul emana un sentiment profund şi îngrijorător de permanenţă. O fi fost Adua încă în mâinile Uniunii, însă nici chiar cel mai mincinos patriot n-ar fi putut nega că împrejurimile oraşului aparţineau deja Împăratului din Gurkhul.

– Trebuie să recunoaştem că sunt bine organizaţi, comentă posac Varuz.

– Da… organizarea lor…

Dintr-odată, glasul lui Jezal devenise uscat ca nişte podele vechi. Afişarea unei expresii vitejeşti părea mai degrabă nebunească decât curajoasă.

O duzină de călăreţi se desprinseseră din rândurile gurkienilor, iar acum se apropiau în trap uşor. Deasupra lor fluturau două flamuri prelungi, de mătase roşie şi galbenă, înscrise cu caractere kantice aurii. Era şi un steag alb, atât de mic încât abia dacă se vedea.

– Soli, mârâi Întâiul dintre Magi, clătinând încet din cap. O biată scuză pentru nişte nătărăi bătrâni cărora le place să se audă vorbind despre tratamente umane, înainte de a începe măcelul.

Cred că, în materie de nătărăi bătrâni cărora le place să se audă vorbind, tu eşti expertul suprem.

Aşa ar fi replicat Jezal, dar îşi păstră ideea pentru sine, în timp ce privea grupul gurkian care se apropia într-o tăcere apăsătoare. În frunte călărea un om înalt, cu luciri aurii pe coiful ascuţit şi armura lustruită, stând în acea poziţie arogantă care, chiar şi de la distanţă, ţipă a autoritate.

Mareşalul Varuz se încruntă:

– Generalul Malzagurt.

– Îl cunoşti?

– A comandat forţele Împăratului, în ultimul război. Luni în şir ne-am tot hărţuit. Am parlamentat de mai multe ori. Un adversar foarte dibaci.

– Totuşi, i-ai venit de hac, nu?

– În cele din urmă, Maiestate, răspunse Varuz, departe de-a arăta încântat. Atunci, însă, aveam o armată.

Comandantul gurkian se apropia tropăind prin amestecătura de clădiri părăsite ce se întindeau dincolo de Zidul lui Casamir. Îşi struni calul în faţa porţii, privind mândru în sus, cu o mână în şold.

– Sunt generalul Malzagurt! strigă el cu un accent kantic pronunţat. Reprezentantul ales al Magnificenţei Sale, Uthman-ul-

Dosht, Împăratul Gurkhulului.

– Eu sunt Regele Jezal Întâiul.

– Fireşte. Bastardul.

Nu avea niciun rost să nege.

– Aşa este. Bastardul. De ce nu intri, generale? Am putea vorbi faţă-n faţă, ca doi oameni civilizaţi.

Ochii lui Malzagurt se abătură spre Glokta.

– Iartă-mă, dar răspunsul dat de guvernul dumitale emisarilor neînarmaţi ai Împăratului nu a fost întotdeauna… civilizat. Cred că prefer să rămân în afara zidurilor. Deocamdată.

– Cum doreşti. Cred că-l cunoşti deja pe Lordul Mareşal Varuz, nu?

– Fireşte. Pare să fi trecut o veşnicie de când ne-am zbenguit prin pustietăţile secetoase. Aş spune că mi-ai lipsit… dar n-o fac. Cum o mai duci, vechiul meu prieten şi duşman?

– Destul de bine, mormăi Varuz.

Malzagurt arătă spre vasta întindere a puterii de luptă desfăşurate în spatele lui.

– Ţinând seama de împrejurări, hmm? Nu-l cunosc pe celălalt…

– Ăla-i Bayaz. Întâiul dintre Magi.

Un glas calm şi lin. Aparţinea unuia dintre însoţitorii lui Malzagurt. Un om îmbrăcat simplu, în alb, cam ca un preot. Nu părea mult mai vârstnic decât Jezal, şi arăta foarte chipeş, cu o faţă netedă şi închisă la culoare. Nu purta armură şi nici vreo armă. Îmbrăcămintea şi şaua lui simplă nu aveau niciun fel de podoabe. Cu toate acestea, ceilalţi membri ai soliei, ba chiar şi Malzagurt, îl priveau cu un respect vizibil. Cu teamă, aproape.

– Aha… se uită în sus generalul, mângâindu-şi îngândurat barba scurtă, căruntă. Deci, ăsta e Bayaz.

Tânărul dădu din cap.

– El este. Nu ne-am mai văzut de mult timp.

– Nici pe departe de-atât de mult timp, Mamun, şarpe blestemat! se agăţă Bayaz de parapet, cu dinţii dezgoliţi.

Bătrânul Mag se pricepea aşa de bine să joace rolul unchiului blajin, încât Jezal uitase ce înspăimântătoare puteau fi accesele lui neaşteptate de furie. Şocat, făcu un pas într-o parte, ridicând pe jumătate o mână ca să-şi apere faţa. Aghiotanţii şi stegarii gurkieni se chirciră în şei, unul ajungând chiar să vomite cu zgomot. Până şi Malzagurt îşi pierdu o halcă însemnată din postura eroică.

Mamun, însă, rămase cu privirea îndreptată în sus, la fel de calm ca înainte.

– Unii dintre fraţii mei credeau că poate ai fugit, dar eu ştiam ce ştiam. Khalul spunea mereu că mândria ta va fi cea care-ţi va veni de hac, şi iată dovada. Acum, mi se pare ciudat că te-am crezut cândva un mare om. Arăţi îmbătrânit, Bayaz. Te-ai împuţinat la trup.

– Orice lucru pare mai mic când stă mult mai sus decât tine! mârâi Întâiul dintre Magi, pe un ton cumplit de ameninţător, în timp ce-şi răsucea capătul bastonului pe pietrele pasarelei. Vino mai aproape Mâncătorule, şi-ai să-mi poţi judeca slăbiciunea în timp ce arzi!

– A existat o vreme când mă puteai strivi doar c-un cuvânt, nu mă îndoiesc. Acum, însă, cuvintele tale nu mai sunt decât vorbe-n vânt. Puterile ţi s-au risipit încet, de-a lungul anilor, câtă vreme ale mele niciodată n-au fost mai mari. Am în spatele meu o sută de fraţi şi surori. Tu ce aliaţi ai, Bayaz? întrebă el, privind de-a lungul meterezelor cu un zâmbet batjocoritor. Doar pe cei pe care-i meriţi.

– S-ar putea să-mi găsesc nişte aliaţi care te vor surprinde.

– Mă îndoiesc. Demult, Khalul mi-a spus care avea să fie ultima ta speranţă, deznădăjduită. Şi timpul a dovedit că avea dreptate, la fel ca întotdeauna. Aşadar, te-ai dus până la marginea Lumii, alergând după umbre. Umbre întunecate chiar, pentru unul care se numeşte un om drept. Şi ştiu că ai dat greş, afirmă preotul, arătându-şi două şiruri de dinţi albi. Sământa a ieşit din istorie, demult. Îngropată, la multe leghe sub pământ. Scufundată, adânc sub fundul oceanului. Iar speranţele tale s-au scufundat şi ele odată cu ea. Nu ţi-a mai rămas decât o singură cale. Vii cu noi de bunăvoie, ca să fii judecat de Khalul pentru trădare? Sau va trebui să intrăm noi să te luăm?

– Îndrăzneşti să-mi vorbeşti mie de trădare? Tu, care ai trădat cele mai înalte principii ale ordinului nostru şi ai încălcat legea sacră a lui Euz? Câţi ai ucis, ca să fii acum atât de puternic pe cât eşti?

Mamun se mulţumi să ridice din umeri.

– Foarte mulţi. Ne-ai lăsat multe căi întunecate din care să alegem, Bayaz, şi am făcut toate sacrificiile de care am avut nevoie. N-are niciun rost să ne certăm pentru trecut. După atâtea secole, stând pe laturile opuse ale unei mari prăpăstii, cred că niciunul dintre noi nu-l va convinge vreodată pe celălalt.

Învingătorii pot hotărî cine a avut dreptate, la fel cum au făcut întotdeauna, încă de mult dinaintea Vechiului Timp. Îţi ştiu deja răspunsul, dar Profetul ar dori să pun întrebarea: vii la Sarkant, ca să răspunzi pentru odioasele tale crime? Vii să fii judecat de Khalul?

– Judecat? mârâi Bayaz. *El* să mă judece pe *mine,* ucigaşul ăla bătrân cu capul umflat?

Râsul său ca un lătrat răsună în jos de pe ziduri.

– Hai şi ia-mă, dacă îndrăzneşti, Mamun. Te-aştept!

– Atunci, vom veni, murmură întâiul ucenic al lui Khalul, privindu-l încruntat pe sub sprâncenele sale negre şi subţiri. Ani după ani ne-am pregătit.

Cei doi rămaseră tăcuţi, uitându-se crunt unul la altul, iar Jezal se încruntă şi el. Îl nemulţumea senzaţia neaşteptată că, într-un fel, totul nu era decât un conflict între Bayaz şi acel preot, iar el, deşi rege, părea un copil care trage cu urechea la o ceartă a părinţilor, neavând niciun cuvânt de spus.

– Declară-ţi termenii, generale! mugi el.

Malzagurt îşi drese glasul.

– Mai întâi, dacă-i predai Împăratului oraşul Adua, este dispus să te lase să-ţi păstrezi tronul, ca supus al lui, fireşte, plătind tributul cuvenit.

– Câtă generozitate din partea lui! Şi trădătorul, Lordul Brock? Am înţeles că i-aţi promis coroana Uniunii.

– Nu avem niciun angajament definitiv faţă de Lordul Brock. În fond, nu el ţine oraşul în mână – dumneata îl ţii.

– Şi nici nu-i prea respectăm pe cei care-şi trădează propriii stăpâni, adăugă Mamun, cu o privire neguroasă spre Bayaz.

– În al doilea rând, cetăţenilor Uniunii li se va permite să trăiască mai departe conform propriilor lor legi şi obiceiuri. Vor continua să trăiască în libertate. Sau, mai aproape de libertate decât au fost vreodată, cel puţin.

– Mărinimia voastră e uluitoare!

Jezal ar fi vrut să vorbească ironic, dar nu-i prea reuşise.

– În al treilea rând, strigă generalul, cu o privire nervoasă într-o parte, spre Mamun, ne va fi predat omul cunoscut ca Bayaz, Întâiul dintre Magi, legat în lanţuri, ca să poată fi transportat la Templul din Sarkant, pentru a fi judecat de Profetul Khalul. Aceştia sunt termenii noştri. Refuzaţi-i, şi Împăratul va decreta ca Midderlandul să fie tratat ca orice provincie cucerită. Mulţi oameni vor fi ucişi, şi mult mai mulţi vor fi luaţi în sclavie. Se vor

instala guvernatori gurkieni, Agriontul vostru va fi transformat în templu, iar actualii voştri conducători… închişi în celule, în beciurile palatului imperial.

Instinctiv, Jezal începu să deschidă gura pentru a refuza. Apoi se opri. Harod cel Mare, fără îndoială, ar fi scuipat un răspuns sfidător, cu orice preţ, poate chiar s-ar fi şi uşurat pe emisarul de jos. Simpla idee de a negocia cu gurkienii contravenea tuturor convingerilor lui dintotdeauna.

Dar, dacă stătea să se gândească, termenii erau cu mult mai generoşi decât se aşteptase vreodată. Probabil că Jezal s-ar fi bucurat de mai multă autoritate, ca supus al lui Uthman-ul-Dosht, decât acum, cu Bayaz suflându-i mereu în ceafă, zi şi noapte. Putea să salveze vieţi nenumărate, doar cu o vorbă. Vieţi adevărate, ale unor oameni adevăraţi. Ridică mâna, frecându-şi uşor cu un deget bărbia brăzdată de cicatrice. Cunoscuse destule suferinţe, pe câmpiile nemărginite ale Vechiului Imperiu, ca să se gândească temeinic înainte de a risca atâtea vieţi, şi pe a lui în special. Ideea celulelor de sub palatul Împăratului îl făcea să nu se grăbească.

Era ciudat că tocmai lui îi revenea o decizie atât de vitală. Lui, unui om care, cu nu mai mult de un an în urmă, mărturisise mândru că nu se pricepea la nimic şi că puţin îi păsa. Dar, în fond, Jezal începea să aibă îndoieli că orice om într-o poziţie de înaltă autoritate ştia vreodată cu adevărat ce făcea. Tot ce putea spera era să-şi păstreze o vagă iluzie că ar fi fost posibil. Şi, ocazional, poate, să încerce să influenţeze cât de puţin mersul orb al evenimentelor, într-o direcţie sau alta, cu nădejdea disperată că alesese calea cea potrivită.

Dar care era direcţia potrivită?

– Dă-mi odată răspunsul! strigă Malzagurt. Am pregătiri de făcut!

Jezal se încruntă. Se săturase de dictatele lui Bayaz, dar cel puţin bătrânul ticălos jucase un rol în ascensiunea lui spre tron. Se săturase de dispreţul lui Terez, dar ea măcar era soţia lui. Lăsând la o parte orice alte considerente, cam ajunsese la capătul răbdării. Pur şi simplu, refuza să primească ordine, sub ameninţarea sabiei, de la un general gurkian fanfaron şi preotul lui afurisit.

– Îţi resping toţi termenii! anunţă el nepăsător, de pe zid. Îi resping total şi complet. Nu prea am obiceiul de a-mi preda sfetnicii sau suveranitatea doar fiindcă aşa mi se cere. Şi cu atât

mai puţin unei hoarde de bădărani gurkieni care n-au nici bune maniere, nici vreun dram de minte. Acum nu mai eşti în Gurkhul, generale, iar aici aroganţa dumitale nu mai înseamnă nici cât coiful ăla caraghios pe care-l porţi pe cap. Cred că, până să părăseşti aceste meleaguri, vei învăţa o lecţie aspră. Aş mai putea să adaug, înainte s-o ştergi cu coada-ntre picioare, că vă încurajez, pe tine şi pe preotul tău, să vă luaţi la regulat? Cine ştie, poate-l convingi să vi se alăture şi pe marele Uthman-ul-Dosht, ba încă şi pe atoateştiutorul Profet Khalul, ca să v-o trageţi în patru!

Generalul Malzagurt se încruntă. Se sfătui scurt cu un aghiotant, fiind clar că nu prea pricepuse cele mai fine nuanţe ale ultimei fraze. Când în sfârşit se dumiri, făcu un gest furios cu mâna sa negricioasă, lătrând un ordin în kantică. Jezal văzu mai mulţi oameni care mergeau printre clădirile de dincolo de ziduri, cu torţe în mâini. Generalul gurkian aruncă o ultimă privire spre turnul porţii.

– Rozalii nenorociţi! mârâi el. Animalelor!

Şi, trăgând brusc de frâul calului, o luă din loc, cu ofiţerii după el.

Preotul Mamun mai rămase un moment pe loc, cu tristeţea întipărită pe chipul lui perfect.

– Aşa să fie. Ne vom lua pe noi armura. Dumnezeu să te ierte, Bayaz.

– Tu ai mai multă nevoie de iertare decât mine, Mamun! Pentru tine să te rogi!

– Asta şi fac. În fiecare zi. Dar n-am văzut niciun semn, în toată lunga mea viaţă, că Dumnezeu ar fi iertător din fire.

Îşi întoarse calul şi porni încet înapoi, spre liniile gurkiene, printre clădirile abandonate, pe ale căror ziduri începeau deja să urce flăcările.

Jezal trase aer în piept, prelung, întretăiat, în timp ce ochii i se îndreptau spre mulţimea de oameni ce mişunau pe câmpii. Fir-ar gura lui a dracu’, că numai în belele îl băga! Acum, însă, era cam târziu ca să se mai răzgândească. Simţi mâna părintească a lui Bayaz pe umăr, acea atingere care în ultimele câteva săptămâni devenise atât de iritantă. Fu nevoit să strângă din dinţi, pentru a nu se feri.

– Ar trebui să te adresezi poporului, îi spuse Magul.

– Ce?

– Cuvintele potrivite ar putea avea o influenţă hotărâtoare.

Harod cel Mare putea vorbi în orice moment. Ţi-am povestit cum a fost atunci când…

– Foarte bine! îl întrerupse Jezal, răstit. Mă duc.

Porni spre parapetul opus, cu tot entuziasmul unui condamnat care urcă pe eşafod. Jos, mulţimea se răsfira în toată diversitatea ei tulburător de pestriţă. Jezal simţea nevoia să-şi strângă centura, dar se stăpâni. Cine ştie de ce, i se tot părea că-i vor cădea pantalonii în faţa tuturor acelor oameni. O idee ridicolă. Îşi drese glasul. Cineva îl văzu şi arătă cu degetul:

– Regele!

– Regele Jezal!

– Vorbeşte regele!

Mulţimea se foi, se frământă şi se răspândi, atrasă spre turnul porţii, ca o mare de feţe pline de spaimă, de aşteptare, de nevoia unui ajutor. Încet, zarva din piaţă se stinse, înlocuită de o tăcere adâncă.

– Prieteni… compatrioţi… supuşi ai mei! răsună glasul lui Jezal, cu autoritate binevoitoare; un bun început, foarte… retoric. Duşmanii noştri pot fi mulţi… foarte mulţi…

Se blestemă în sinea lui. O asemenea mărturisire nu prea le insufla curaj maselor.

– Dar vă îndemn să fiţi viteji! Avem ziduri de apărare puternice! strigă el, bătând cu palma în pietrele meterezelor. Curajul nostru este neabătut! continuă, lovindu-şi cu pumnul platoşa lustruită. Vom rezista cu tărie!

Aşa mai mergea! Îşi descoperise un talent oratoric înnăscut. Mulţimea se încălzea, putea s-o simtă.

– Nu va fi nevoie să rezistăm la nesfârşit! Lordul Mareşal West e chiar acum pe drum încoace, să ne ajute cu armata lui…

– Da' când vine? zbieră cineva, stârnind un val de bombăneli furioase.

– Ăă…

Prins pe picior greşit, Jezal aruncă o privire neliniştită spre Bayaz.

– Păi…

– Când ajung aici? Când? şuieră Întâiul dintre Magi către Glokta, iar schilodul făcu un gest repezit spre cineva de jos.

– Curând! Puteţi fi siguri de asta!

Blestemat să fie Bayaz, avusese cea mai tâmpită idee. Jezal habar n-avea cum să dea curaj unei adunături atât de bălţate.

– Şi copiii noştri? Cu casele noastre cum rămâne? Casa ta o să

ardă? Da sau ba?

Urmă un iureş de strigăte nemulţumite.

– Nu vă temeţi! Vă rog… vă implor…!

La naiba! Nu trebuia să roage pe nimeni nimic, doar era rege!

– Armata e pe drum!

Observă nişte chipuri negre croindu-şi cu forţa drum prin îmbulzeală. Practicieni ai Inchiziţiei. Se adunau, oarecum spre uşurarea lui, în jurul locului de unde răsunau protestele.

– Chiar acum pleacă din Nord! Vor veni în ajutorul nostru cât de repede şi-i vor învăţa o lecţie pe câinii ăştia gurkieni…

– Când? Când o să…

Nişte ciomege negre se ridicară şi căzură, în mijlocul mulţimii, iar întrebarea fu retezată de un ţipăt ascuţit.

Jezal se strădui să strige şi mai tare:

– Între timp, îi vom lăsa pe nemernicii gurkieni să ne cutreiere liberi câmpiile? Câmpiile părinţilor noştri?

– Nu! răcni cineva, spre marea uşurare a lui Jezal.

– Nu! Le vom arăta acestor sclavi kantici cum poate să lupte un cetăţean liber al Uniunii!

Un cor de încuviinţări călduţe.

– Vom lupta vitejeşte ca leii! Feroce ca tigrii!

Începuse să se ambaleze, iar cuvintele i se revărsau pe gură ca şi cum chiar le-ar fi crezut. Poate că le şi credea.

– Vom lupta la fel cum am luptat pe vremea lui Harod! A lui Arnault! A lui Casamir!

Se înălţă un val de ovaţii.

– Nu ne vom afla odihna până când diavolii ăştia gurkieni nu vor fi alungaţi înapoi, dincolo de Marea Circulară! Fără niciun fel de negocieri!

– Fără negocieri! repetă un glas.

– La dracu’ cu gurkienii!

– Nu vom capitula niciodată! urlă Jezal, dând cu pumnul în parapet. Vom lupta pentru fiecare stradă! Pentru fiecare casă! Pentru fiecare odaie!

– Pentru fiecare casă! ţipă o voce, ca turbată, iar cetăţenii din Adua aprobară cu un răget colectiv.

Simţind importanţa momentului, Jezal îşi scoase sabia din teacă, cu un scrâşnet cât se putea de războinic, şi o ridică deasupra capului.

– Iar eu voi fi mândru să-mi scot sabia alături de voi! Vom lupta unii pentru alţii. Vom lupta pentru Uniune! Fiecare om…

bărbat sau femeie… un erou!

Izbucniră urale asurzitoare. Jezal îşi agita sabia prin aer, iar lăncile de jos îi urmară exemplul, într-o revărsare de scânteieri. Pumnii loveau pieptarele, băteau în pietre. Pe chipul lui Jezal se ivi un zâmbet larg. Oamenii îl iubeau, şi erau mai mult decât dornici să lupte pentru el. Împreună, aveau să învingă, o simţea. Luase decizia potrivită.

– Bine jucat, îi murmură Bayaz la ureche. Bine de tot…

Jezal ajunsese la capătul răbdării. Se răsuci spre Mag, cu dinţii dezgoliţi.

– Ştiu foarte bine ce fac! N-am nevoie de pisălogelile tale continue…

– Maiestate, interveni glasul piţigăiat al lui Gorst.

– Cum îndrăzneşti să mă-ntrerupi? Ce naiba…

Tirada lui Jezal fu întreruptă de o văpaie roşiatică, zărită cu coada ochiului, căreia-i urmă peste o clipă o detunătură năprasnică. Întoarse scurt capul, pentru a vedea flăcările care izbucneau peste învălmăşeala de acoperişuri, la o oarecare distanţă, spre dreapta. Jos, în piaţă, se auzi o exclamaţie colectivă, şi o mişcare nervoasă străbătu ca un val mulţimea.

– A început bombardamentul gurkian, spuse Varuz.

O dâră de foc se repezi pe cerul alb, deasupra liniilor gurkiene. Jezal privi cu gura căscată cum capătul ei se prăvălea spre oraş. Căzu între clădiri, de astă dată la stânga lui, stârnind o vâlvătaie orbitoare. Cumplita bubuitură îi ajunse la urechi peste o clipă.

De jos se auzeau strigăte. Ordine, poate, sau zbierete de panică. Oamenii porneau care-ncotro, toţi în acelaşi timp. Unii se repezeau spre ziduri, alţii către casele lor, ori nicăieri anume – o îmbulzeală haotică de trupuri înghesuite şi prăjini ce se legănau.

– Apă! strigă cineva.

– Foc!

– Maiestatea Voastră… ciripi Gorst, care deja îl conducea pe Jezal înapoi spre scară. Ar trebui să vă întoarceţi numaidecât în Agriont.

Jezal urmări încă o explozie tunătoare, şi mai aproape. Fumul se ridica deja în pete unsuroase, peste oraş.

– Da, murmură el, lăsându-se dus la loc sigur; îşi dădu seama că mai ţinea sabia în mână, şi o vârî la loc în teacă, cu un aer vinovat. Da, desigur…

Neînfricarea, după cum observase cândva Logen Nouădegete,

este lauda prostului.

Ciocan şi nicovală

Glokta se scutura de râs, într-o serie de chicoteli ţiuitoare ce-i bolboroseau printre gingiile goale, în vreme ce scaunul tare scârţâia sub fundul lui osos. Tusea şi scâncetele îi răsunau înfundat, reverberate de pereţii goi ai camerei de zi cam întunecoase. Într-un fel, suna ca o tânguială. *Şi poate aşa şi este, măcar puţin.*

Fiecare smucitură a umerilor lui anchilozaţi îi înfigea cuie în ceafă. Fiecare spasm al cutiei toracice îi trimitea fulgere de durere până-n vârful acelor degete de la picioare care-i mai rămăseseră. *Vai, ce ironie! Chicotesc de neputinţă, mă hlizesc cu disperare.*

Clăbuci de salivă îi săreau de pe buze, în timp ce slobozi un ultim scheunat prelung. *Ca behăitul unei oi pe moarte, doar că mai puţin demn.* Apoi înghiţi în sec şi se şterse la ochi. *De ani buni n-am mai râs aşa de tare. Cred că dinainte de-a se fi apucat de treabă torţionarii Împăratului – n-ar fi de mirare. Şi totuşi, nu-i chiar aşa de greu să te opreşti. La urma urmei, aici nu e nimic cu adevărat comic, este?* Ridică scrisoarea şi o mai citi o dată.

Superior Glokta,

Şefii mei de la casa bancară Valint şi Balk sunt mai mult decât dezamăgiţi de progresele dumitale. A trecut ceva timp de când ţi-am cerut, personal, să ne informezi despre planurile Arhilectorului Sult. În special, cu privire la motivele interesului său permanent faţă de Universitate. De-atunci, n-am mai primit nicio veste de la dumneata.

Poate-ţi închipui că sosirea neaşteptată a gurkienilor dincolo de zidurile oraşului a schimbat pretenţiile şefilor mei.

Nu s-a schimbat nimic, în niciun fel. Şi nici n-o să se schimbe.

Ne vei da raportul până la sfârşitul săptămânii, altfel Eminenţa Sa va fi informat despre loialităţile dumitale divizate.

Nu mai este nevoie să adaug că ar fi foarte înţelept să distrugi această scrisoare.

Mauthis

Glokta privi mult timp hârtia, la lumina singurei lumânări, cu

gura sa ferfeniţită căscată larg. *Pentru asta am trăit eu luni întregi de chinuri în întunericul temniţelor Împăratului?... Am trecut prin Ghilda Pânzarilor, cu torturi sălbatice?... Mi-am croit drum prin oraşul Dagoska, cu măceluri sângeroase? Ca să-mi sfârşesc zilele în dizgraţie, prins între un birocrat bătrân şi duşmănos şi o bancă plină de escroci trădători? Toate manevrele mele, toate minciunile, învoielile şi durerea... Toate acele cadavre lăsate pe marginea drumului... pentru asta?*

Un nou acces de râs îi zgâlţâi trupul, răsucindu-l şi făcându-i spatele îndurerat să scârţâie din toate încheieturile. *Eminenţa Sa şi bancherii ăştia se merită unii pe alţii! Chiar şi cu oraşul arzând până-n temelii în jur, nu se pot opri o clipă din jocurile lor. Jocuri ce se pot dovedi fatale pentru bietul Superior Glokta, care n-a făcut decât să-şi dea toată silinţa schiloadă.* Fu nevoit să-şi şteargă un muc mic de sub nas, atât de tare îl făcuse să râdă ultimul gând.

Aproape că ar fi păcat să ard un document aşa de-ngrozitor de ilar. Poate ar fi mai bine să i-l duc în schimb Arhilectorului? Oare ar fi în stare să vadă latura comică, mă întreb...? Am râde bine împreună? Întinse mâna, apropiind colţul scrisorii de flacăra lumânării, privi focul care o cuprindea dintr-o parte, pentru a se târî apoi peste rândurile scrise, transformând hârtia albă în cenuşă neagră şi îndoită.

Arzi, la fel ca speranţele mele, şi ca visurile mele, şi ca viitorul meu glorios, făcut scrum sub palatul Împăratului! Arzi cum a ars Dagoska şi cum cu siguranţă va arde şi Adua, pârjolită de furia Împăratului! Arzi cum mi-ar plăcea mie să-l ard pe Regele Jezal Bastardul, şi pe Întâiul dintre Magi, şi pe Arhilectorul Sult, şi pe Valint şi Balk, şi toată afurisenia asta de...

– Îh!

Glokta îşi flutură prin aer degetele pârlite, apoi şi le supse între gingiile fără dinţi. Râsul îi pierise dintr-odată. *Ciudat... Prin oricâte dureri am trece, tot nu ne obişnuim niciodată cu ele. Mereu ne dăm de ceasu' morţii ca să scăpăm. În veci nu ne resemnăm cu gândul că vor mai urma.* Un colţ al scrisorii încă mai fumega pe jos. Glokta se încruntă şi-l strivi cu o împunsătură sălbatică a bastonului.

Prin aer se simţea mirosul greu al fumului. *Ca de la o sută de mii de prânzuri arse.* Chiar şi acolo, în Agriont, ajunsese o pâclă cenuşie, ca o ceaţă care făcea clădirile din capetele străzilor să

se contopească. De câteva zile, incendiile făceau prăpăd prin cartierele exterioare, iar bombardamentul gurkian nu slăbise nici cu o câtime, zi şi noapte. Chiar în timp ce Glokta mergea pe stradă, cu respiraţia ţiuindu-i prin găurile dintre dinţi, în efortul de a pune un picior în faţa celuilalt, se auzi bubuitul înfundat al unui butoi incendiar căzând undeva în oraş, şi simţi prin tălpile cizmelor murmurul mărunt al vibraţiei.

Oamenii de pe alee îngheţară, privind alarmaţi în sus. *Acei câţiva nenorocoşi care s-au pomenit că n-aveau nicio scuză de a fugi din oraş când au venit gurkienii. Acei ghinionişti care erau prea importanţi, sau nu îndeajuns de importanţi. O mână de optimişti care credeau că asediul gurkian va fi doar alt capriciu trecător – ca o ploaie furtunoasă, sau ca moda pantalonilor scurţi. Prea târziu descoperă cât de amarnic s-au înşelat.*

Glokta şontâcăia mai departe, cu capul plecat. Nu dormise o clipă, dar nu din cauza exploziilor care zguduiau oraşul pe întuneric, în ultima săptămână. *Am fost prea ocupat să stau treaz, cu mintea învârtindu-mi-se mereu ca o pisică într-un sac, încercând să găsească o ieşire din capcana asta. Cu exploziile m-am obişnuit bine, în timpul vacanţei mele din fermecătoarea Dagoska.* Pentru el, durerea care-i sfâşia fundul şi spinarea era considerabil mai îngrijorătoare.

O, ce aroganţă! Cine-ar fi îndrăznit vreodată să sugereze că într-o zi cizmele gurkiene vor tropăi pe câmpiile rodnice din Midderland? Că fermele frumoase şi satele somnoroase ale Uniunii vor dansa sub focul gurkian? Cine s-ar fi aşteptat ca minunata şi înfloritoarea Adua să se transforme, dintr-un mândru colţ de rai, într-un mândru colţ de iad? Simţi că zâmbea. *Bun-venit tuturor! Bun-venit! Eu am fost aici tot timpul. Ce drăguţ, că v-aţi alăturat mie!*

Auzi nişte cizme de armură bocănind pe drum în spatele lui şi se dădu la o parte, prea târziu, din calea unei coloane grăbite de soldaţi, fiind împins brutal pe iarba de pe margine. Piciorul stâng îi alunecă în noroi, cu un junghi de durere până-n şold. Coloana mărşălui pe alături, cu nepăsare, iar Glokta se strâmbă în urma ei. *Oamenii nu mai au nivelul cuvenit de teamă în faţa Inchiziţiei. Se tem prea tare de gurkieni, ca să le mai pese de noi.* Se desprinse de zid, cu o strâmbătură şi o ocară, îşi lungi gâtul şi porni şchiopătând mai departe.

Înaltul Judecător Marovia stătea încadrat în cea mai mare fereastră a biroului său ca o cutie de rezonanţă, ţinându-şi

mâinile la spate. Ferestrele cabinetului dădeau spre vest. *Direcţia principală de atac a gurkienilor.* În depărtare, deasupra acoperişurilor, coloane de fum cenuşiu se înălţau pe cerul senin, contopindu-se într-un nor negricios ce făcea ca lumina slabă a toamnei să arate şi mai funebru. Când auzi podelele scârţâind sub piciorul fără degete al lui Glokta, Marovia se întoarse, cu un zâmbet primitor pe chipul său bătrân şi zbârcit.

– A, Superior Glokta! Nici nu-ţi poţi imagina ce plăcere a fost să-ţi aud anunţată sosirea! Mi-ai lipsit de la ultima vizită. Îmi place atât de mult... stilul dumitale direct. Îţi admir enorm... devotamentul faţă de muncă.

Arătă cu un gest leneş spre fereastră:

– Legea, trebuie să recunosc, tinde să fie cam somnoroasă în vremuri de război. Însă chiar şi cu gurkienii la porţile oraşului, nobila activitate a Inchiziţiei Maiestăţii Sale continuă, nu-i aşa? Presupun că tot din partea Eminenţei Sale ai venit...?

Glokta ezită. *Dar numai din obişnuinţă. Trebuie să-i întorc Inchiziţiei sucitul meu spate. Cum m-ar numi Sult? Trădător? Fără îndoială, şi chiar mai rău. Dar fiecare om trebuie să-şi fie loial în primul rând sieşi. Am făcut şi eu sacrificiile mele.*

– Nu, Înălţimea Voastră. Am venit în numele lui Sand dan Glokta.

Şchiopătă până la un scaun, îl trase şi se trânti pe el fără a aştepta vreo invitaţie. De-acuma, am trecut de faza amabilităţilor.

– Sincer vă spun, am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Sincer vă spun, sunteţi ultima mea speranţă.

– De ajutorul meu? Cu siguranţă, nu sunteţi lipsit de prieteni puternici!

– Ştiu, din regretabilă experienţă, că oamenii puternici nu-şi pot permite să aibă prieteni.

– Cum nu se poate mai adevărat, din păcate. Nu ajungi într-o poziţie ca a mea, sau măcar ca a dumitale, fără a înţelege că fiecare om răzbeşte de unul singur, în ultimă instanţă.

Marovia îl privi binevoitor, în timp ce se aşeza pe jilţul său înalt. *Totuşi, sunt departe de a mă simţi mai la largul meu. Zâmbetele lui sunt întru totul la fel de mortale ca încruntăturile lui Sult, cred.*

– Prietenii noştri trebuie să fie aceia care pot să nu se facă utili. Reţinând acest lucru, cu ce te pot ajuta? Şi, mai important, ce-mi poţi oferi dumneata în schimb?

– Pentru asta, s-ar putea să fie nevoie de unele explicaţii, răspunse Glokta, strâmbându-se din cauza unui cârcel, şi-şi întinse cu forţa piciorul sub masă. Vă pot vorbi absolut cinstit, Înălţimea Voastră?

Marovia îşi mângâie barba, îngândurat.

– Adevărul este un bun foarte rar şi valoros. Sunt uimit că un om cu experienţa dumitale l-ar dărui pur şi simplu. Mai ales cuiva aflat de cealaltă parte a baricadei, ca să zic aşa.

– Mi s-a spus odată că un om pierdut în deşert trebuie să primească orice apă i se oferă, indiferent din ce sursă.

– Pierdut, zici? Atunci, vorbeşte deschis, Superiorule, şi vom vedea dacă mă pot lipsi de câteva înghiţituri din bidonul meu.

Nu e tocmai o promisiune de salvare, dar e maximum la ce m-aş fi putut aştepta din partea unui om care atât de recent mi-a fost duşman înverşunat. Aşa că... să trecem la mărturisiri, îşi spuse Glokta, revăzând în minte amintirile din ultimii doi ani. *Şi ce scârbavnice, ruşinoase şi urâte mai sunt!... Cu ce să încep?*

– Acum câtva timp, am început să examinez neregulile din Onorabila Ghildă a Pânzarilor.

– Îmi amintesc bine afacerea aceea nefericită.

– În timpul investigaţiilor, am descoperit că negustorii erau finanţaţi de o bancă. O bancă foarte bogată şi puternică. Valint şi Balk.

Îi urmări cu atenţie reacţia, dar ochii lui Marovia nici nu tresăriră.

– Ştiu despre existenţa unei asemenea instituţii.

– Am bănuit că erau implicaţi în crimele Pânzarilor. Magistrul Kault a apucat să-mi spună atâta lucru, înaintea tragicului său sfârşit. Dar Eminenţa Sa n-a dorit să cercetez mai departe. Prea multe complicaţii, într-o perioadă prea complicată.

Ochiul stâng al lui Glokta tresări, şi imediat simţi că începea să-i curgă.

– Scuzele mele, mormăi el, în timp ce şi-l ştergea cu un deget. Nu peste mult, am fost trimis la Dagoska, pentru a mă ocupa de apărarea oraşului.

– Sârguinţa dumitale deosebită în acel caz a fost sursa unor neplăceri, în ceea ce mă priveşte, rosti acru Marovia. Felicitările mele. Ai făcut o treabă extraordinară.

– Nu-mi pot asuma pe deplin meritul. Sarcina pe care mi-o dăduse Arhilectorul era imposibilă. Dagoska viermuia de trădări şi era înconjurată de gurkieni.

Marovia pufni.
– Sunt de aceeaşi părere cu dumneata.
– Numai de-ar fi fost cineva de aceeaşi părere şi atunci – dar cei de-aici erau foarte ocupaţi, încercând să-şi vină de hac unii altora, ca întotdeauna. Defensiva Dagoskăi era într-o stare complet inadecvată pentru menirea sa. N-am putut-o pune la punct fără bani…
– Iar Eminenţa Sa n-a fost foarte darnic.
– Eminenţa Sa n-a dat nicio para chioară. Dar, tocmai când aveam mai mare nevoie, a ieşit din umbră un binefăcător neaşteptat.
– Un unchi bogat? Ce noroc!
– Nu tocmai.
Glokta îşi linse locul sărat unde-i stătuseră cândva dinţii din faţă. *Şi uite cum secretele încep să iasă la iveală ca rahaţii dintr-o hazna la vremea curăţeniei…*
– Unchiul meu bogat era nimeni altul decât casa bancară Valint şi Balk.
Marovia se încruntă.
– Ţi-au acordat un avans?
– Graţie generozităţii lor, i-am putut ţine pe gurkieni afară atât timp cât am făcut-o.
– Reţinând că oamenii puternici nu au prieteni, ce-au obţinut în schimb Valint şi Balk?
– În esenţă? îl privi Glokta imperturbabil pe Înaltul Judecător. Orice voiau. La scurt timp după întoarcerea din Dagoska, investigam moartea Prinţului de Coroană Raynault.
– O crimă cumplită.
– De care ambasadorul gurkian care a fost spânzurat pentru asta era nevinovat.
Pe chipul lui Marovia se citi o tresărire de surpriză abia vizibilă.
– Aşa spui dumneata?
– Nu încape nicio îndoială. Însă moartea moştenitorului la tron a creat alte probleme – probleme legate de voturile din Consiliul Deschis, iar Eminenţa Sa a fost mulţumit de un răspuns simplu. Am încercat să dau curs chestiunii, însă am fost împiedicat. De Valint şi Balk.
– Şi bănuieşti că aceşti bancheri au fost implicaţi în moartea Prinţului de Coroană, aşadar?
– Îi bănuiesc de tot felul de lucruri, dar nu prea am dovezi.

Mereu prea multe suspiciuni şi prea puţine probe.

– Băncile, mormăi Marovia. Sunt făcute din vânt. Deapănă banii pe bază de ghiceli, şi minciuni, şi promisiuni. Secretele sunt moneda lor curentă, mai valoroasă chiar şi decât aurul.

– Aşa am descoperit şi eu. Dar oamenii pierduţi în deşert…

– Da, da! Continuă, te rog.

Spre surprinderea lui, Glokta constată că se distra de minune. Aproape că i se împiedica limba printre gingii, în graba de a da totul pe gură. *Acum, că încep să arunc la vedere secretele pe care le-am ţinut ascunse atâta timp, descopăr că nu mă mai pot opri. Mă simt ca un sărăntoc care-şi face de cap la cumpărături. Îngrozit, dar eliberat. Chinuit, însă şi încântat. Cam aşa te simţi când îţi tai singur beregata, cred – o eliberare glorioasă, dar pe care n-o poţi savura decât o dată în viaţă. Şi, ca şi cum mi-aş tăia beregata, se prea poate ca rezultatul să fie o moarte hidoasă. Mă rog… Tot se apropia, de ceva vreme, nu? Şi nici măcar nu pot susţine că n-o merit înzecit.*

Se aplecă înainte. *Chiar şi aici, chiar şi acum, simt cumva nevoia să vorbesc încet.*

– Arhilectorul Sult nu e mulţumit de noul nostru rege. Mai cu seamă, e nemulţumit de influenţa pe care o exercită Bayaz asupra lui. Sult găseşte că propriile sale puteri s-au limitat prea mult. Crede, de fapt, că dumneavoastră sunteţi în spatele întregii tărăşenii.

Marovia se încruntă:

– Nu mai spune!?…

Chiar aşa, şi nu-s complet sigur că aş exclude şi eu posibilitatea asta.

– Mi-a cerut să găsesc un mijloc de a-l înlătura pe Bayaz…

Şi, coborând glasul până aproape de şoaptă:

– Sau să-l înlătur pe rege. Presupun că, dacă nu reuşesc, are alte planuri. Planuri care, cumva, implică şi Universitatea.

– S-ar părea că-l acuzi pe Eminenţa Sa Arhilectorul de înaltă trădare la adresa statului.

Ochii lui Marovia deveniseră lucitori şi duri ca două cuie noi. *Suspicios, şi în acelaşi timp teribil de curios.*

– Ai descoperit vreun lucru care să se poată folosi împotriva regelui?

– Înainte de a apuca măcar să mă gândesc la aşa ceva, Valint şi Balk m-au convins cu forţa să renunţ.

– Au aflat atât de repede?

– Sunt nevoit să consimt că o persoană din apropierea mea s-ar putea să nu fie atât de demnă de încredere pe cât am sperat dintotdeauna. Bancherii nu numai că mi-au cerut să nu mă supun Eminenţei Sale, ci au şi insistat să-l investighez pe *el.* Vor să ştie ce planuri are. Am la dispoziţie doar câteva zile ca să le îndeplinesc dorinţa, iar Sult nu mai are încredere în mine nici cât să-mi spună ce-are în latrină, darămite în minte.

– Vai de mine… clătină Marovia încet din cap. Vai de mine şi de mine…

– Şi, ca să le pună capac la toate, mai cred şi că Arhilectorul ştie considerabil mai multe despre cele întâmplate în Dagoska decât păruse la început. Dacă vorbeşte cineva, s-ar putea să vorbească şi cu unii, şi cu alţii.

În fond, dacă poţi trăda pe cineva o dată, nu e foarte dificil s-o faci şi a doua oară. Glokta oftă prelung. *Şi iată-ne ajunşi la capăt. Toate secretele au fost date pe faţă. Haznaua cu rahat s-a golit. Iar beregata mea e tăiată de la o ureche la cealaltă.*

– Asta e toată povestea, Înălţimea Voastră.

– Ei bine, Superiorule, e limpede că ai nimerit la mare strâmtoare.

O strâmtoare de-a dreptul fatală, mai bine zis.

Marovia se ridică şi porni încet prin cameră.

– Să presupunem, pentru moment, că ai venit într-adevăr numai ca să te ajut, şi nu ca să mă pui în cine ştie ce situaţie dificilă. Arhilectorul Sult are mijloacele pentru a cauza probleme cum nu se poate mai serioase – plus monumentala obsesie faţă de sine însuşi necesară pentru a încerca s-o facă tocmai în momente ca acestea.

În privinţa asta, nu te pot contrazice.

– Dacă reuşeşti să obţii probe concludente, aş fi dispus, desigur, să i le prezint regelui. Dar nu pot acţiona împotriva unui membru al Consiliului Închis, şi mai ales contra Arhilectorului, fără dovezi clare. Cea mai bună ar fi o confesiune semnată.

– Confesiunea semnată a lui Sult? murmură Glokta.

– Un asemenea document ar putea să rezolve mai multe probleme pentru amândoi. Sult ar dispărea, iar bancherii şi-ar pierde puterea asupra dumitale. Gurkienii ar rămâne încă în jurul zidurilor noastre, desigur, dar nu le putem pretinde chiar pe toate.

– Confesiunea semnată a Arhilectorului…

Şi, în timp ce i-o obţin, nu vrei să culeg şi luna de pe cer?

– Sau un bolovan destul de mare ca să declanşeze alunecarea de teren – eventual, confesiunea cuiva convenabil de apropiat lui. Înţeleg că eşti expert în a le obţine, îl privi Înaltul Judecător pe Glokta pe sub sprâncenele sale stufoase. Sau am fost dezinformat?

– Nu pot plăsmui probe din eter, Înălţimea Voastră.

– Cei pierduţi în deşert trebuie să profite de şansele ce li se oferă, oricât de mici. Găseşte dovezile şi adu-mi-le. Atunci am să pot acţiona, şi nicio clipă mai devreme. Înţelegi că nu-mi pot asuma niciun fel de riscuri pentru dumneata. Mi-e dificil să am încredere într-un om care şi-a ales stăpânul, iar acum îşi alege un altul.

– Care alege? întrebă Glokta, simţind că iar i se zbătea pleoapa. Dacă vă închipuiţi că am ales orice parte din umbra asta jalnică de viaţă pe care o vedeţi în faţa dumneavoastră, vă înşelaţi amarnic. De ales, am ales gloria şi succesul. Dar cutia nu conţinea ce era scris pe capac.

– Lumea e doldora de poveşti tragice, replică Marovia, în timp ce îi întorcea spatele, pornind spre fereastră ca să se uite la cerul tot mai întunecat. Mai ales acum. Doar nu te-aştepţi să aibă vreo importanţă pentru un om cu experienţa mea. O zi bună îţi doresc.

Orice alt comentariu n-ar avea niciun rost. Glokta se aplecă înainte, împingându-se dureros ca să se ridice cu ajutorul bastonului, şi porni şchiopătând spre uşă. *Dar cel mai mic licăr de speranţă a reuşit să se strecoare în beciul umed al deznădejdii mele... Am nevoie doar să obţin o confesiune de Înaltă Trădare din partea şefului Inchiziţiei Maiestăţii Sale...*

– Şi, Superiorule!

De ce nu-i în stare nimeni să termine de vorbit înainte de a mă ridica în picioare? Glokta se întoarse, cu şira spinării arzându-i.

– Dacă vorbeşte cineva din preajma dumitale, va trebui să-i închizi gura. Acum. Numai un nebun s-ar gândi să smulgă din rădăcini trădarea din Consiliul Închis înainte de a-şi curăţa de buruieni propria ogradă.

– A, în legătură cu ograda mea nu aveţi de ce vă face griji, Înălţimea Voastră, îl învrednici Glokta pe Înaltul Judecător cu cel mai respingător rânjet al său. Tocmai îmi ascut foarfeca.

Caritate

Adua ardea.

Două cartiere din capătul de la apus – cele Trei Ferme, în colţul de sud-vest al oraşului, şi Arcurile, mai spre nord – erau ciopârţite de răni negre. Din unele continua să iasă fum, coloane uriaşe cu baza luminată palid în portocaliu. Se întindeau în pete uleioase, purtate către vest de un vânt viu, pentru a întinde o perdea noroioasă în faţa asfinţitului.

Jezal privea într-o tăcere solemnă, cu pumnii strânşi, amorţiţi, pe parapetul Turnului Lanţurilor. Acolo nu se auzea nici un alt sunet decât şuieratul vântului pe la urechi şi, doar din când în când, câte un zgomot vag de luptă, din depărtare. Mai un strigăt de atac, mai urletul câte unui rănit... Sau, poate, doar un glas de pasăre zburând pe aripile brizei. Preţ de-un moment, Jezal îşi dori să fi fost şi el o pasăre, să poată pur şi simplu zbura din turn, peste pichetele gurkiene, cât mai departe de acel coşmar. Dar nu-i era aşa de uşor să scape.

– Zidul lui Casamir a fost spart prima oară acum trei zile, îi explica tărăgănat Mareşalul Varuz. Am respins primele două asalturi, şi în noaptea aceea am reuşit să apărăm cele Trei Ferme, dar a doua zi s-a produs încă o spărtură, şi încă una. Afurisita asta de pulbere care ia foc a schimbat toate regulile. Pot dărâma într-o oră un zid care altfel ar fi rezistat o săptămână.

– Lui Khalul i-a plăcut mereu să se joace cu pulberile şi sticlele lui, mormăi Bayaz, fără să rezolve nimic.

– În noaptea aia, au luat cele Trei Ferme în forţă, şi nu peste mult au doborât şi porţile de la Arcuri. Şi de-atunci, prin toată partea de vest a oraşului se desfăşoară o luptă continuă.

În acel cartier se găsea şi taverna unde Jezal îşi sărbătorise victoria asupra lui Filio, la Turnir. Taverna unde stătuse cu West şi Jalenhorm, cu Kaspa şi Brint, înainte ca ei să plece în Nord, iar el spre Vechiul Imperiu. Oare şi acea clădire ardea acum? Se prefăcuse deja într-o ruină înnegrită?

– La lumina zilei, luptăm cu ei corp la corp, pe străzi. Noaptea, pe întuneric, organizăm raiduri. Nicio palmă de pământ nu e cedată fără să se îmbibe cu sânge gurkian.

Poate că Varuz spera să spună lucruri încurajatoare, dar nu reuşea decât să-l facă pe Jezal să-i vină rău. Străzile capitalei

scăldate în sânge, indiferent al cui sânge o fi fost, nu prea reprezentau principalul lui ţel, ca Rege al Uniunii.

– Zidul lui Arnault încă se mai ţine bine, deşi prin centrul oraşului ard focuri. Azi-noapte, flăcările au ajuns până aproape de Patru Colţuri, însă le-a stins ploaia, cel puţin pentru moment. Luptăm pentru fiecare stradă, fiecare casă, fiecare cameră. Întocmai cum aţi spus să facem, Maiestatea Voastră.

– Bine, reuşi Jezal să cârâie, aproape înecându-se cu propria-i vorbă.

Când respinsese cu atâta însufleţire termenii generalului Malzagurt, nu era sigur la ce să se aştepte. Îşi imaginase doar, ca prin ceaţă, că avea să le vină cineva în ajutor. Că urma să se întâmple ceva eroic. Iar acum, toată blestemăţia aia sângeroasă mergea din plin, şi nu se zărea niciun semn de salvare miraculoasă. Probabil că, pe-acolo prin fum, aveau loc şi acte de eroism. Soldaţi cărându-şi camarazii răniţi la adăpost, în întunericul plin de funingine. Surori medicale cosând răni la lumina lumânărilor, printre zbierete. Orăşeni repezindu-se în clădirile incendiate, ca să tragă afară copii ce tuşeau. Eroism de un soi cotidian şi deloc glorios. De un soi care nu conta cu nimic pentru deznodământul final.

– Alea din golf sunt corăbiile noastre? întrebă el încet, deja temându-se să audă răspunsul.

– Aş vrea eu, Maiestate. N-am crezut s-o spun vreodată, dar pe mare sunt mai puternici decât noi. Niciodată nu s-au mai văzut atâtea blestemate de corăbii. Chiar dacă cea mai însemnată parte a marinei noastre n-ar fi plecată să ne aducă armata înapoi din Englia, tot nu-s sigur ce-ar putea să facă. Aşa cum stau lucrurile, va trebui ca oamenii să fie debarcaţi în afara oraşului. E al naibii de incomod, şi ar putea fi mult mai rău decât atât. Docurile sunt un punct slab. Mai devreme sau mai târziu, pot încerca să debarce oameni acolo.

Jezal aruncă o privire nervoasă spre apă. Oştiri întregi de gurkieni, şiroind de pe nave pentru a intra în inima oraşului. Calea-de-Mijloc trecea drept prin centrul Aduei, din golf până-n Agriont. Un drum îmbietor de larg, suficient pentru ca o întreagă legiune gurkiană să mărşăluiască de la un capăt la altul, cât ai clipi. Închise ochii şi încercă să respire regulat.

Înainte de sosirea gurkienilor, abia dacă putuse avea un moment de linişte, în care să fie scutit de opiniile sfetnicilor. Acum, când chiar avea nevoie de sfaturi, torentul secase brusc.

Sult nu mai apărea decât rareori în Consiliul Închis – şi atunci, numai ca să se uite urât la Marovia. Înaltul Judecător însuşi avea prea puţin de oferit, în afară de a deplânge ananghia în care ajunseseră cu toţii. Până şi rezerva de exemple istorice ale lui Bayaz părea să se fi epuizat în sfârşit. Lui Jezal nu-i mai rămânea decât să poarte singur pe umeri toată răspunderea, şi o găsea foarte apăsătoare. Bănuia că situaţia era mult mai neplăcută pentru cei rămaşi fără case, răniţi sau ucişi, dar asta nu prea-l consola.

– Câţi morţi avem? se pomeni el întrebând, ca un copil care zgândăreşte o rană. Câţi oameni am pierdut?

– De-a lungul Zidului lui Casamir s-au dat lupte aprige, iar cele din cartierele ocupate au fost şi mai grele. S-au înregistrat numeroase victime, din ambele părţi. Aş aprecia că noi avem vreo mie de morţi, cel puţin.

Jezal îşi înghiţi saliva acră. Se gândea la apărătorii dezorganizaţi pe care-i văzuse lângă poarta de vest, într-o piaţă care acum, cel mai probabil, era invadată de legiunile gurkiene. Oameni de rând, care-l priviseră cu speranţă şi mândrie. Apoi, încercă să-şi imagineze cum puteau arăta o mie de cadavre. Îşi închipui o sută, unele lângă altele, în şir. Zece asemenea rânduri, unul deasupra celuilalt. O mie. Îşi muşcă unghia degetului mare, deja roasă până-n carne.

– Şi mult mai mulţi răniţi, desigur, adăugă Varuz, răsucind şi el cuţitul în rană. De fapt, nici nu prea mai avem loc pentru ei. Două cartiere sunt ocupate cel puţin parţial de gurkieni, iar forţele lor aruncă butoaie incendiare aproape până-n centrul oraşului.

Limba lui Jezal căută spaţiul încă dureros dintre dinţi. Îşi amintea de propria lui durere, pe câmpia fără margini, sub cerul nemilos, cu faţa plină de răni, în timp ce căruţele se hurducau scârţâind.

– Deschideţi Agriontul pentru răniţi şi cei rămaşi fără case. Acum, armata fiind plecată, e spaţiu destul. Cazărmi cu mii de locuri, şi multe provizii.

Bayaz clătina din capul său pleşuv.

– E riscant. N-avem de unde şti pe cine primim. Agenţi gurkieni. Spioni de-ai lui Khalul. Nici unul din ei nu e ceea ce pare.

Jezal scrâşni din dinţi.

– Sunt pregătit să-mi asum riscul. Sunt rege aici, sau nu?

– Sunteţi, mârâi Bayaz, şi ar fi bine să acţionaţi ca atare. Nu e momentul pentru sentimentalisme. Inamicul strânge rândurile în jurul Zidului lui Arnault. Pe alocuri, s-ar putea să fie la nici două mile de locul unde ne aflăm acum.

– Două mile? murmură Jezal, aruncând iar o privire agitată spre apus.

Zidul lui Arnault se vedea ca o linie cenuşie subţire printre clădiri, arătând teribil de firav de-acolo, de sus – şi neliniştitor de aproape. Dintr-odată, îl cuprinse teama. Nu îngrijorarea vinovată pe care o simţea pentru oamenii aflaţi acolo, în fum, ci o frică reală şi foarte personală pentru propria lui viaţă. Ca aceea pe care o simţise între stânci, când cei doi războinici veneau spre el cu gândul să-l ucidă. Poate că făcuse o greşeală, rămânând în oraş când încă mai avea ocazia să-l părăsească. Poate nu era prea târziu ca să...

– Voi rezista sau voi cădea lângă poporul Uniunii! strigă el, înfuriat nu numai pe Mag, ci şi pe propria lui laşitate. Dacă ei sunt gata să moară pentru mine, atunci sunt gata şi eu să mor pentru ei!

Se grăbi să-şi mute privirea dinspre Bayaz, întorcându-şi spatele.

– Deschide Agriontul, Mareşale Varuz. Poţi să umpli şi palatul cu răniţi, dacă e nevoie.

Varuz aruncă o privire nervoasă spre Bayaz, după care se înclină ţeapăn.

– Atunci, în Agriont se vor organiza spitale, Maiestatea Voastră. Cazărmile vor fi deschise pentru oameni. Probabil că palatul ar fi mai bine să-l lăsăm încuiat, cel puţin până când situaţia se va înrăutăţi şi mai mult.

Lui Jezal îi era greu să-şi imagineze cum ar fi putut arăta o situaţie şi mai gravă.

– Bine, bine. Apucaţi-vă de treabă.

Fu nevoit să-şi şteargă o lacrimă de sub ochi, în timp ce se întorcea dinspre oraşul fumegând, pornind către scara cea lungă. Din cauza fumului, desigur. Numai din cauza fumului.

Regina Terez stătea singură, încadrată în fereastra vastului lor dormitor.

Contesa Shalere încă mai bântuia pe undeva prin palat, dar se părea că învăţase să-şi ţină pentru sine însăşi dispreţul la adresa lui Jezal. Restul doamnelor din suita lui Terez fuseseră trimise

înapoi în Styria, înainte ca gurkienii să blocheze portul. Jezal ar fi preferat s-o trimită şi pe regină cu ele – dar, din păcate, aşa ceva era exclus.

Terez nici nu se uită spre el, când Jezal închise uşa. Fu nevoit să-şi înăbuşe un oftat greu, în timp ce străbătea încet camera, cu cizmele pline de noroi şi pielea înnegrită de funingine.

– Faci murdărie pe jos, remarcă Terez, cu o voce îngheţată ca de obicei, fără să se întoarcă.

– Războiul e o treabă murdară, iubirea mea.

Îi văzu latura feţei tresărind de silă la auzul ultimelor două cuvinte, şi nici nu ştiu dacă-i venea să râdă sau să plângă. Se aşeză greoi în fotoliul din apropierea ei, fără să-şi atingă cizmele, ştiind tot timpul că asta avea s-o enerveze şi mai tare. Nu putea face niciun lucru care să n-o înfurie.

– Trebuie neapărat să vii la mine în felul ăsta? se răsti regina.

– A, dar nu puteam sta prea mult timp departe. Eşti soţia mea, la urma urmei.

– Nu cu voia mea.

– Nici a mea n-a fost, dar sunt dispus să rezolv atât cât se poate! Mă crezi sau nu, aş fi preferat să mă însor cu o femeie care să nu mă urască!

Îşi trecu o mână prin păr, făcând un mare efort să-şi înăbuşe furia.

– Dar hai să nu ne certăm, te rog. Am deja parte de conflicte destule afară. Peste puterile mele de multe! N-am putea, cel puţin… să ne purtăm civilizat unul cu altul?

Terez îl privi lung câteva clipe, încruntată şi gânditoare.

– Mă întreb cum poţi…

– Cum pot ce?

– Să tot încerci.

Jezal îndrăzni o frântură de zâmbet.

– Sperasem că vei ajunge să-mi admiri persistenţa, dacă nu şi altceva.

Soţia lui nu zâmbi, dar lui Jezal i se păru că zărea o uşoară îmblânzire în linia strânsă a gurii. Nu îndrăznea să presupună că începea în sfârşit să se dezgheţe, dar era dispus să se agaţe şi de cea mai mică speranţă. Cam ducea lipsă de speranţe, în ultima vreme. Se aplecă spre ea, privind-o în ochi cu sinceritate.

– Mi-ai dat foarte clar de înţeles ce părere proastă ai despre mine, şi nu cred că te pot învinui. Nici eu nu mă consider prea grozav, crede-mă. Dar încerc… încerc din răsputeri… să fiu un

om mai bun.

Colţul gurii lui Terez tresări într-un fel de surâs – trist, dar tot surâs. Spre marea lui uimire, întinse mâna şi i-o puse pe obraz, tandru. Lui Jezal i se tăie respiraţia, în timp ce pielea-l furnica sub degetele ei.

– De ce nu poţi să înţelegi că te dispreţuiesc? întrebă ea, făcându-l să simtă un fior de gheaţă. Dispreţuiesc felul cum arăţi, felul cum te simţi, sunetul vocii tale. Dispreţuiesc locul ăsta şi oamenii de-aici. Cu cât îl vor arde mai repede gurkienii până-n temelii, cu atât voi fi mai fericită.

Îşi retrase mâna, întorcându-se iar spre fereastră, cu profilul ei perfect conturat de o lucire luminoasă.

Încet, Jezal se ridică.

– Cred c-am să-mi găsesc altă cameră în care să dorm la noapte. Aici s-a făcut deja prea frig.

– În sfârşit.

Poate fi un blestem groaznic pentru un bărbat să obţină tot ce-a visat vreodată. Dacă descoperă cumva că prăzile sclipitoare sunt găunoase, nu-i mai rămân nici măcar visurile, ca mângâiere. Toate lucrurile pe care Jezal crezuse că şi le dorea – putere, faimă, minunatele accesorii ale măreţiei – nu erau decât praf în vânt. Acum nu-şi mai dorea decât ca viaţa lui să fie la fel ca înainte, când încă nu le dobândise. Dar nu exista cale de întoarcere. Niciodată n-avea să mai fie vreuna.

Chiar nu mai avea nimic de spus. Se întoarse cu mişcări ţepene şi porni cu paşi grei spre uşă.

Mai bine să rămână îngropată

Când luptele s-au sfârşit, sapi – dacă mai eşti în viaţă. Sapi morminte pentru camarazii morţi. Un ultim semn de respect, indiferent cât de puţin ai avut pentru ei. Sapi cât de adânc poţi să te osteneşti, îi arunci în groapă, îi acoperi cu pământ, şi rămân acolo să putrezească, în uitare. Aşa a mers dintotdeauna.

Aveau să se sape multe gropi la sfârşitul luptelor. Multe morminte, şi de-o parte, şi de alta.

Douăsprezece zile, de-acum, de când începuse ploaia de foc. De când mânia lui Dumnezeu începuse să se prăvălească peste rozaliii ăia încrezuţi, făcând din mândrul lor oraş o pustietate înnegrită. Douăsprezece zile de când începuse măcelul – lângă ziduri, pe străzi şi prin case. Vreme de douăsprezece zile, în lumina rece a soarelui, în ploaia măruntă, în fumul înecăcios, şi vreme de douăsprezece nopţi, la lumina pâlpâitoare a focurilor, Ferro fusese în grosul bătăliei.

Cizmele ei bocăneau pe dalele lustruite, lăsând urme negre pe pardoseala imaculată. Cenuşă. Acoperea de-acum cele două cartiere unde lupta făcea prăpăd. Se amestecase cu ploaia, formând o pastă clisoasă, ca un clei negru. Învăluia totul: clădirile care încă mai stăteau în picioare, scheletele calcinate ale celor care nu mai rezistaseră, oamenii care ucideau şi oamenii care erau ucişi. Străjerii încruntaţi şi servitorii speriaţi se uitau urât la ea şi la urmele pe care le lăsa pe jos, dar lui Ferro nu-i păsase niciodată de părerile lor, şi n-avea să-nceapă tocmai acum. Urmau să aibă parte de-atâta cenuşă, cât să nu ştie unde s-o pună, curând. Tot oraşul avea să se facă scrum, dacă era după voia gurkienilor.

Şi se prea putea să fie aşa. În fiecare zi şi în fiecare noapte, cu toate eforturile adunăturii de apărători, cu toţi morţii pe care-i lăsau printre ruine, trupele Împăratului înaintau tot mai adânc în oraş.

Spre Agriont.

Când ajunse în camera cea mare, Yulwei stătea aşezat într-un fotoliu din colţ, cu brăţările atârnându-i pe braţele moleşite. Calmul care păruse să-l învăluiască întotdeauna ca o pătură veche se risipise. Arăta îngrijorat, obosit, cu ochii adânciţi în orbitele întunecate. Un om care privea în faţă înfrângerea. O

privire pe care Ferro, în ultimele câteva zile, se obişnuise s-o vadă tot mai mult.

– Ferro Maljinn, înapoi de pe front. Mereu am spus c-ai ucide întreaga lume, dac-ai putea, iar acum ai ocazia. Cum îţi place războiul, Ferro?

– Aşa şi-aşa…

Îşi aruncă arcul pe o masă lustruită, cu zgomot, îşi scoase sabia de la cingătoare şi-şi dădu jos tolba de pe umăr. Doar două săgeţi îi mai rămăseseră. Pe cele mai multe le lăsase înfipte în soldaţi gurkieni, printre ruinele înnegrite de la marginea oraşului.

Totuşi, nu se putea îndura să zâmbească.

Omorârea gurkienilor era ca un ospăţ cu miere. Când pofta e în toi, abia dac-a mai rămas ceva. Iar dacă înfuleci prea multă, te-apucă greaţa. Leşurile fuseseră întotdeauna o răsplată jalnică pentru tot efortul făcut. Acum, însă, cale de oprire nu mai era.

– Eşti rănită?

Ferro îşi strânse mai bine pe braţ bandajul murdar, privind sângele care se infiltra prin cârpa cenuşie. Nu simţea nicio durere.

– Nu.

– Să ştii că nu e prea târziu, Ferro. N-ai niciun motiv să mori aici. Eu te-am adus, tot eu pot să te duc înapoi. Merg pe unde poftesc şi iau cu mine pe cine vreau. Dacă acum te opreşti din omorât, cine ştie…? Poate că Dumnezeu îţi va găsi totuşi un loc în rai.

Ferro se plictisea tot mai mult de predicile lui Yulwei. N-or fi avut încredere unu-n altul nici atâtica, ea şi Bayaz, dar cel puţin se înţelegeau. Yulwei nu pricepea nimic.

– „Rai”? se strâmbă ea, întorcând privirea. Poate că iadul mi se potriveşte mai bine, la asta nu te-ai gândit?

Îşi strânse umerii, când de pe culoar se auziră paşi reverberând. Simţi furia lui Bayaz încă înainte ca uşa să se dea de perete, pentru ca rozaliul cel bătrân şi chel să intre valvârtej în cameră.

– Netrebnic prăpădit! După toate câte i le-am dat, cum mă răsplăteşte?

Quai şi Sulfur îl urmară, ca doi câini furişându-se după stăpânul lor.

– Mă sfidează în faţa Consiliului Închis! Îmi zice să-mi văd de treburile mele! Mie! De unde să ştie nătărăul ăla fricos care-s treburile mele şi care nu?

– Ai necazuri cu Regele Luthar Magnificul? mârâi Ferro.

Magul o privi cu ochi îngustaţi.

– Acum un an, nu era în tot Cercul Lumii un cap mai sec ca al lui. Pune-i o coroană şi adu o haită de mincinoşi bătrâni să-l lingă-n cur câteva săptămâni, şi căcăţelul o să se creadă Stolicus!

Ferro ridică din umeri. Rege sau nu, Luthar avusese mereu o părere foarte bună despre sine însuşi.

– Ar trebui să fii mai atent cui îi pui coroane pe cap.

– Asta-i problema cu coroanele, că trebuie să stea pe capul cuiva. Tot ce poţi face e să le-azvârli în mulţime şi să speri că nimeresc unde trebuie, replică Bayaz, întorcând încruntat capul spre Yulwei. Şi cu tine cum e, frate? Ai mai fost dincolo de ziduri?

– Am fost.

– Şi ce-ai văzut?

– Morţi. Mulţi de tot. Soldaţii Împăratului au invadat cartierele apusene din Adua, corăbiile lui umplu tot golful. În fiecare zi, alte şi alte trupe vin pe drumul dinspre sud, şi întăresc strânsoarea gurkiană asupra oraşului.

– Atâta am putut şi eu să aflu, de la nătângii ăia din Consiliul Închis. Cu Mamun şi Cele O Sută De Cuvinte ale lui cum stau lucrurile?

– Mamun, cel de trei ori binecuvântat şi de trei ori blestemat? Miraculosul ucenic dintâi al marelui Khalul, mâna dreaptă a lui Dumnezeu? Aşteaptă. El şi fraţii lui, şi surorile lui, şi-au pus un cort mare dincolo de periferia oraşului. Se roagă pentru victorie, ascultă muzică dulce, se îmbăiază în apă parfumată, lenevesc goi şi se bucură de plăcerile cărnii.

Ridică privirea spre Bayaz.

– Mănâncă zi şi noapte, sfidând pe faţă Legea a Doua, batjocorind cu neobrăzare cuvântul solemn al lui Euz. Se pregătesc pentru momentul când vor veni să te scoată de-aici. Momentul pentru care i-a instruit Khalul. Şi cred că nu mai e mult pân-atunci. Îşi lustruiesc armurile.

– Nu mai spune!?… şuieră Bayaz. Ia mai dă-i dracu'!

– I s-au dat ei singuri, de mult. Dar asta nu ne-ajută cu nimic.

– Atunci, trebuie să vizităm Casa Creatorului.

Capul lui Ferro se ridică brusc. Turnul acela înalt şi golaş avea ceva care o fascinase tot timpul, de când se găsea în Adua. Fără voia ei, ochii îi fură atraşi spre silueta sa masivă, care se înălţa intangibilă deasupra oraşului şi a prăpădului.

– De ce? întrebă Yulwei. Plănuieşti să te fereci înăuntru? La fel cum a făcut Kanedias, cu atâţia ani în urmă, când am venit să ne răzbunăm? Ai de gând să te ascunzi în întuneric, Bayaz? De data asta, tu vei fi cel aruncat de sus, să te zdrobeşti pe pod?

Întâiul dintre Magi pufni.

– Mă cunoşti prea bine ca să crezi aşa ceva. Când vor ajunge la mine, am să-i înfrunt pe faţă. Dar în întuneric se mai găsesc arme. O surpriză, două, din forja Creatorului, pentru prietenii noştri blestemaţi de dincolo de ziduri.

Yulwei făcu o mutră şi mai îngrijorată decât înainte.

– Despărţitorul?

– O muchie aici, şopti Quai, din colţ. Una, în Cealaltă Parte.

Ca de obicei, Bayaz nu-l luă în seamă.

– Poate să taie orice, chiar şi un Mâncător.

– Va tăia şi o sută? vru să ştie Yulwei.

– Mă mulţumesc numai cu Mamun.

Yulwei se ridică încet de pe scaun, cu un oftat.

– Foarte bine, ia-o înainte. Voi intra cu tine în Casa Creatorului, pentru ultima oară.

Ferro îşi linse dinţii. Ideea de a se duce acolo era irezistibilă.

– Vin şi eu cu voi.

Bayaz întoarse capul, încruntat.

– Ba n-ai să vii. Poţi să stai aici, bosumflată. Ăsta a fost întotdeauna talentul tău deosebit, nu? Aş fi dezolat să-ţi refuz o ocazie de a-l folosi. Tu vii cu noi, se răsti el la Quai. Ştii ce ai de făcut, Yoru, nu?

– Da, Maestre Bayaz.

– Bine.

Întâiul dintre Magi ieşi din încăpere, cu Yulwei lângă el şi ucenicul urmându-i cu pas greoi. Yoru Sulfur nu se clinti din loc. Ferro îl privea încruntată, iar el rânji, cu capul rezemat de peretele cu lambriuri şi bărbia ridicată spre decoraţiunile de pe tavan.

– Alea O Sută De Cuvinte nu vă sunt şi ele duşmani? întrebă Ferro.

– Cei mai mari şi mai amarnici duşmani ai mei.

– Atunci, de ce nu lupţi?

– A, mai sunt şi alte moduri de a lupta, decât să te baţi acolo, în praf.

În ochii aceia, unul de culoare închisă, altul mai deschis, se citea ceva care lui Ferro nu-i plăcea deloc cum arăta. Ceva dur şi

flămând, ascuns înapoia zâmbetelor.

– Deşi mi-ar plăcea să mai stăm la taclale, trebuie să mă duc şi să mai învârtesc puţin roţile, continuă el, descriind cercuri cu degetul prin aer. Roţile trebuie să se învârtească tot timpul, nu, Maljinn?

– Du-te, atunci, se răsti ea. N-am să te opresc.

– Nici să vrei n-ai putea. Ţi-aş ura o zi bună, dar pun prinsoare că-n viaţa ta n-ai avut parte de vreuna.

Şi plecă ţanţoş, închizând uşa în urma lui.

Ferro ajunsese deja în partea cealaltă a camerei, trăgând zăvorul de la fereastră. Mai făcuse o dată ce-i spusese Bayaz şi nu se alesese cu nimic altceva decât un an pierdut de pomană. Acum, hotăra singură. Deschise cu un gest smucit fereastra şi ieşi pe balcon. Frunzele veştede erau suflate de vânt, prin ploaia măruntă, învârtindu-se în vârtejuri pe aleile de jos. Aruncă o privire scurtă în jur şi descoperi că prin preajmă nu era decât un singur străjer, care se uita în altă parte, înfofolit în manta.

Uneori, cel mai bine e să prinzi momentul.

Ferro îşi aruncă picioarele peste balustradă, se ghemui ca să-şi ia avânt şi făcu un salt prin aer. Agăţându-se de creanga alunecoasă a unui copac, se balansă spre trunchi, lunecă în josul lui până pe pământul umed şi se furişă în spatele unui gard viu tuns cu grijă, adusă de spate.

Auzi paşi, apoi voci. Glasurile lui Bayaz şi al lui Yulwei vorbind încet prin vântul şuierător. La naiba, da' mult le mai plăcea să dea din gură smintiţilor ălora de Magi bătrâni.

– Sulfur? se auzi vocea lui Yulwei. Mai e cu tine?

– De ce să nu fie?

– Studiile lui au luat-o în… direcţii periculoase. Ţi-am mai spus asta, frate.

– Şi? Khalul nu-i aşa de cusurgiu când îşi alege slujitorii.

Se îndepărtară, iar Ferro fu nevoită s-o ia la fugă prin spatele gardului viu, aplecată, ca să-i audă în continuare.

– … nu-mi place obiceiul ăsta, spunea Yulwei, să iei alte forme, să-ţi schimbi pielea. E o îndeletnicire blestemată. Ştii ce părere avea Juvens…

– N-am timp să-mi bat capul cu părerile unui om care de veacuri zace-n mormânt. Nu există nicio Lege a Treia, Yulwei.

– Poate-ar trebui să existe. Să furi înfăţişarea altcuiva… Trucuri folosite de Glustrod şi ai lui, cei cu sânge de diavol. Arte împrumutate din Cealaltă Parte…

– Trebuie să folosim ce arme găsim. Nu-mi place deloc Mamun, dar are dreptate. Li se spune Cele O Sută De Cuvinte fiindcă sunt o sută. Noi suntem doi, iar cu noi timpul n-a fost prea mărinimos.

– Atunci, ce mai aşteaptă?

– Îl ştii pe Khalul, frate. Mereu atent, grijuliu, calculat… N-o să-şi rişte copiii până nu va trebui…

Prin spaţiile dintre crenguţele desfrunzite, Ferro îi privi pe cei trei cum treceau de gărzi, ieşind pe poarta din zidul înalt al palatului. Aşteptă câteva momente, apoi porni după ei, cu umerii traşi îndărăt, ca şi cum ar fi mers cu o treabă importantă. Simţi privirile aspre ale paznicilor înarmaţi de la poartă, dar aceştia se obişnuiseră s-o vadă venind şi plecând. Măcar o dată rămaseră tăcuţi.

Printre clădirile înalte, pe lângă statui, prin grădinile mohorâte, Ferro îi urmă pe cei doi magi şi pe ucenicul lor, prin Agriont. Păstra distanţa, ascunzându-se în pragul uşilor, pe sub copaci, mergând în spatele puţinilor trecători care străbăteau grăbiţi străzile bătute de vânt. Uneori, deasupra caselor din câte o piaţă, sau în capătul vreunei uliţe, se vedea iar înălţându-se vârful siluetei uriaşe a Casei Creatorului. La început, de un cenuşiu ceţos, prin ploaia măruntă şi deasă, dar tot mai neagră, mai imensă şi mai limpede cu fiecare pas pe care-l făcea.

Cei trei o conduseră spre o construcţie dărăpănată, cu turnuleţe şubrede înălţându-se de pe acoperişul lăsat. Ferro îngenunche, pândind de după un colţ, în timp ce Bayaz ciocănea în uşă cu capătul bastonului.

– Mă bucur că n-ai găsit Sămânţa, frate, spuse Yulwei, pe când aşteptau. Aia-i mai bine să rămână îngropată.

– Mă întreb dacă vei mai fi de aceeaşi părere când Cele O Sută De Cuvinte au să roiască pe străzile din Agriont, urlând după sângele nostru.

– Să mă ierte Dumnezeu, dar cred că am să-mi păstrez părerea. Sunt şi lucruri mai rele decât Mâncătorii lui Khalul.

Unghiile lui Ferro se înfipseră în palme. La una dintre ferestrele murdare apăruse o siluetă, privind spre Yulwei şi Bayaz. O faţă lungă şi slabă, cu mască neagră şi păr scurt. Femeia care se luase după ea şi Nouădegete, demult. Instinctiv, mâna lui Ferro se abătu spre sabie, apoi îşi dădu seama că şi-o lăsase la palat, şi-şi sudui propria nesocotinţă. Nouădegete avusese dreptate. Niciodată nu poţi avea prea multe cuţite.

Uşa se deschise scârţâind, fură rostite câteva cuvinte, iar cei doi bătrâni intrară, urmaţi de Quai, cu capul plecat. Femeia mascată mai privi puţin pe fereastră, apoi se retrase în întuneric. În timp ce uşa şubredă se închidea, Ferro sări peste un gard, îşi vârî piciorul în deschizătură şi se strecură în bezna dinăuntru. Scârţâind în balamale, uşa se închise.

În faţa ei se întindea un coridor lung, cu tablouri prăfuite pe un perete şi ferestre la fel de prăfuite pe celălalt. Ferro simţi furnicături în ceafă, aşteptându-se să vadă o mulţime de măşti negre năvălind din umbre – dar nu se auzeau decât paşii care se îndepărtau şi murmurul nepăsător al celor doi bătrâni.

– Locul ăsta s-a schimbat, spunea Yulwei. Din ziua aia, când ne-am luptat cu Kanedias. Din ziua când Vechiul Timp a luat sfârşit. Şi atunci ploua.

– Ţin minte.

– Zăceam rănit pe pod, în ploaie. I-am văzut căzând, pe Creator şi pe fiica lui. De-a rostogolul au căzut, până jos. E greu de crezut, dar am zâmbit atunci la vederea lor. Răzbunarea e un fior fugar. Îndoielile le ducem cu noi în mormânt.

La auzul acestor cuvinte, Ferro se strâmbă. Dac-ar fi putut avea parte de răzbunarea mult dorită, putea să trăiască pe urmă şi cu îndoielile.

– Timpul ne-a adus amândurora regrete, mormăi Bayaz.

– Tot mai multe, cu fiecare an ce trecea. Totuşi, uite o ciudăţenie. Aş fi fost gata să jur, când zăceam acolo, că primul a căzut Kanedias, şi Tolomei după el.

– Memoria poate spune minciuni, mai ales unor oameni care au trăit atât de mult ca noi. Creatorul şi-a aruncat fiica, apoi eu l-am aruncat pe el. Şi astfel s-a terminat cu Vechiul Timp.

– Într-adevăr, murmură Yulwei. S-au pierdut atâtea... Şi acum, uite unde-am ajuns...

Capul lui Quai se întoarse brusc, iar Ferro se lipi de perete, lângă un dulap înclinat. Ucenicul stătu pe loc câteva momente, privind încruntat în direcţia ei. Apoi, porni iar după ceilalţi. Ferro aşteptă, ţinându-şi respiraţia, până când toţi trei trecură de un colţ, făcându-se nevăzuţi.

Îi ajunse din urmă într-o curte părăginită, plină de buruieni uscate şi bucăţi de ardezie căzute de pe acoperişuri. Un bărbat într-o cămaşă pătată îi conduse pe o scară lungă, spre o arcadă întunecoasă aflată undeva sus, în zidul înalt al Agriontului. Ţinea în mâinile noduroase un inel de chei zornăitoare şi bombănea

ceva despre nişte ouă. După ce intrară în tunel, Ferro străbătu fără zgomot curtea şi urcă treptele, oprindu-se aproape de capătul scării.

– O să ne întoarcem curând, îl auzi pe Bayaz mârâind. Lasă uşa întredeschisă.

– Stă încuiată tot timpul, răspunse un glas. Asta-i regula. De când mă ştiu, tot încuiată am ţinut-o, şi n-am de gând să…

– Atunci, stai aici până ne întoarcem! Nu pleca nicăieri! Am lucruri mult mai bune de făcut decât să aştept lângă uşile voastre încuiate!

O cheie se răsuci în broască. Ţâţânile vechi scârţâiră. Degetele lui Ferro alunecară peste o piatră desprinsă din zidărie, apucând-o strâns.

Când Ferro ajunse pe furiş în capul scării, omul cu cămaşa murdară tocmai închidea poarta. Răsucea cheia pe bâjbâite, într-un zornăit metalic, mormăind furios. Se auzi o bufnitură înfundată, când piatra îl izbi în creştetul pleşuv. Omul icni, căzând în faţă, iar Ferro îi apucă de subsuori trupul inert, culcându-l cu grijă pe pardoseală.

Apoi, lăsă piatra jos şi-l uşură de chei, cu un deget încovoiat.

În timp ce ridica mâna să deschidă uşile, o cuprinse o senzaţie ciudată. Ca o briză răcoroasă pe timp de arşiţă, la început surprinzătoare, apoi delicioasă. Un fior, câtuşi de puţin neplăcut, îşi croi drum în sus pe şira spinării, făcând să i se taie respiraţia. Ferro apăsă cu mâna lemnul tocit de vremuri, simţind cum fibrele calde şi primitoare i se frecau de palmă. Întredeschise cele două uşi doar atâta cât să se uite printre ele.

Din zidul Agriontului pornea un pod îngust, nu mai lat de un pas, fără balustradă sau parapet. Capătul opus se afla lângă zidul Casei Creatorului – un perete înalt de piatră golaşă, lucind negru, umezit de ploaie. O poartă de metal închis la culoare, însemnată în centru cu cercuri strălucitoare. Cercuri de litere pe care Ferro nu le înţelegea. Îl văzu pe Bayaz scoţând ceva de sub gulerul cămăşii. Văzu cum cercurile începeau să se mişte, învârtindu-se, rotindu-se, în timp ce inima-i bubuia în urechi. Fără zgomot, uşile se despărţiră. Încet, aproape şovăitor, cei trei intrară în dreptunghiul negru şi nu se mai văzură.

Casa Creatorului rămăsese deschisă.

Stropii de apă cădeau pe pietrele cenuşii de sub picioare, în timp ce Ferro îi urma pe pod. Ploaia îi săruta pielea, vântul i-o muşca mărunt. În depărtare, nori de fum se înălţau deasupra

oraşului incendiat, spre cerul tulbure, dar ochii lui Ferro rămâneau aţintiţi asupra portalului căscat drept în faţa ei. Ezită o clipă în prag, cu pumnii strânşi.

Apoi, păşi în întuneric.

De cealaltă parte a porţii nu era nici frig, nici cald. Aerul era atât de încremenit şi plat şi tăcut, încât părea s-o apese greu pe umeri, să-i astupe urechile. Câţiva paşi înfundaţi înainte, iar lumina păli aproape complet. Vântul, ploaia şi cerul liber nu mai erau decât nişte vise, amintite ca prin ceaţă. Avea senzaţia că străbătuse o sută de mile, pe sub pământul mort. Timpul însuşi părea să se fi oprit în loc. Ferro se furişă spre o arcadă largă şi privi prin ea.

Sala din partea cealaltă arăta ca un templu, însă ar fi înghiţit pe nemestecate până şi templul cel mare din Shaffa, unde în fiecare moment mii şi mii de fiinţe îl invocau pe Dumnezeu. Făcea ca domul unde primise coroana Jezal dan Luthar să pară o colibă amărâtă. Era o întindere pe lângă care chiar şi pustietatea de ruine din Aulcus arăta măruntă. O încăpere încununată cu umbre solemne, populată de ecouri posomorâte, mărginită cu piatră ostilă, neînduplecată. Mormântul uriaşilor morţi de mult.

Mormântul zeilor uitaţi.

Yulwei şi Bayaz stăteau în mijloc. Două siluete mici, ca nişte insecte, într-un ocean de întunecime străbătută de luciri. Ferro se lipi de zidul rece, chinuindu-se să le distingă cuvintele din marea de ecouri.

– Du-te la armurărie şi găseşte unele dintre lamele Creatorului. Eu mă duc sus să aduc… lucrul celălalt.

Bayaz se întoarse, dar Yulwei îl apucă de braţ.

– Mai întâi, răspunde-mi la o întrebare, frate.

– Ce întrebare?

– Aceeaşi pe care o pun întotdeauna.

– Iar? Chiar şi acum? Foarte bine, dacă trebuie… Întreabă-mă.

Cei doi bătrâni rămaseră nemişcaţi un răstimp nemăsurat – până când ultimele ecouri se stinseră, lăsând în urma lor doar o tăcere grea, ca de plumb. Ferro îşi ţinea respiraţia.

– Tu l-ai omorât pe Juvens? şuieră şoapta lui Yulwei. L-ai omorât pe stăpânul nostru?

Bayaz nici nu tresări.

– Am făcut greşeli, cu mult timp în urmă. Multe greşeli, ştiu. Unele, în apusul ruinat. Altele, aici, în locul ăsta. Nu trece o zi fără să le regret. Am luptat cu Khalul. Am nesocotit înţelepciunea

stăpânului meu. Am intrat fără permisiune în Casa Creatorului. M-am îndrăgostit de fiica lui. Eram mândru, şi vanitos, şi repezit, toate astea sunt adevărate. Dar nu l-am ucis pe Juvens.

– Ce s-a întâmplat în ziua aceea?

Întâiul dintre Magi rostea frazele ca şi cum ar fi fost nişte replici îndelung repetate.

– Kanedias a venit să mă ucidă. Pentru că-i sedusesem fiica. Pentru că-i furasem secretele. Juvens n-a vrut să mă predea. S-au luptat, iar eu am fugit. Furia bătăliei lor lumina cerurile. Când m-am întors, Creatorul nu mai era, iar stăpânul nostru murise. Nu eu l-am ucis pe Juvens.

Din nou o tăcere îndelungată, timp în care Ferro îi privea încremenită.

– Foarte bine, spuse Yulwei, desprinzându-şi mâna de pe braţul lui Bayaz. Prin urmare, Mamun a minţit. Vom lupta împreună împotriva lor.

– Bine, vechiul meu prieten, bine. Ştiam că pot avea încredere în tine, după cum şi tu poţi să ai încredere-n mine.

Ferro îşi răsfrânse buza. Încredere!... Era un cuvânt pe care nu-l foloseau decât mincinoşii. Un cuvânt de care oamenii sinceri n-aveau nevoie. Paşii Întâiului dintre Magi răsunară din nou, în timp ce se îndrepta spre una dintre numeroasele arcade, pe unde dispăru în întuneric.

Yulwei îl privi cum pleca. Apoi oftă scurt şi o luă în cealaltă direcţie, cu brăţările zornăindu-i pe braţele slabe. Ecourile trecerii lui se stinseră încet, iar Ferro rămase singură, învăluită în umbră şi tăcere.

Încet, cu grijă, se furişă înainte, prin pustietatea aceea imensă. Pardoseala scânteia – linii şerpuitoare de metal sclipitor, încrustate în piatra neagră. Tavanul, dacă exista vreunul, se pierdea undeva în întuneric. Undeva, la vreo douăzeci de paşi înălţime, un balcon înconjura pereţii, urmat de un altul mult mai sus, şi un altul, şi încă unul, zărindu-se vag în lumina slabă. Iar deasupra tuturor atârna o alcătuire miraculoasă. Cercuri de metal închis la culoare, mari şi mici, discuri lucioase şi inele strălucitoare, însemnate cu o scriitură stranie. Şi toate se mişcau. Toate se învârteau, cerc după cerc, iar în mijlocul lor se afla un glob negru, singurul punct cu desăvârşire nemişcat.

Ferro se întoarse în loc, o dată şi încă o dată – sau poate că stătea neclintită, şi sala se rotea în jurul ei. Se simţea ameţită, îmbătată, fără suflare. Zidăria golaşă se înălţa în beznă, pietre

aspre fără mortar între ele, fără ca măcar două să se asemene. Ferro încerca să-şi imagineze din câte pietre era clădit turnul.

Mii. Milioane.

Ce spusese Bayaz, pe insula aceea de la marginea Lumii? Unde ascunde înţeleptul o piatră? Între altele o mie. Printre un milion de pietre. Cercurile de deasupra se mişcau încet. O atrăgeau, iar sfera neagră din centru o atrăgea cel mai tare. Ca o mână chemând-o. Ca o voce rostindu-i numele.

Îşi înfipse degetele în spaţiile uscate dintre pietre şi începu să se caţere, ridicând o mână după alta, tot mai sus şi mai sus. Nu-i era deloc greu. Ca şi cum peretele ar fi fost făcut anume ca să fie escaladat. Curând, îşi trecu picioarele peste balustrada de fier a primului balcon. Şi se căţără mai departe, fără a sta să-şi tragă răsuflarea, mereu în sus. Ajunse la al doilea balcon, udă de năduşeală în aerul încremenit. Trecu şi de al treilea, cu respiraţia îngreunată. Apucă balustrada celui de-al patrulea şi se săltă peste ea. Acolo se opri, cu privirea în jos.

Departe, în fundul abisului negru, se întindea tot Cercul Lumii, pe pardoseala sălii rotunde. O hartă, cu coastele mărilor conturate din metal lucitor. La aceeaşi înălţime cu Ferro, umplând aproape tot spaţiul încercuit de galerie, suspendat cu fire nu cu mult mai groase decât cele de păr, uriaşul mecanism se învârtea încet.

Ferro privi încruntată globul negru din mijloc, simţind furnicături în palme. Părea să plutească acolo, fără niciun sprijin. Ar fi trebuit să se întrebe cum era cu putinţă, dar nu se putea gândi decât la un singur lucru: cât de mult dorea să-l atingă. Simţea nevoia să-l atingă. Nu avea încotro. Unul dintre cercurile metalice se apropia de ea, lucind mat.

Uneori, cel mai bine e să prinzi momentul.

Sări pe balustradă şi se ghemui acolo pentru o clipă, adunându-şi forţele. Nu stătu pe gânduri. Gânditul ar fi fost o nebunie. Se aruncă în gol, cu membrele desfăcute. Toată maşinăria se cutremură şi se clătină, când Ferro se agăţă de cercul exterior. Se balansă sub el, suspendată acolo, cu răsuflarea tăiată. Încet, delicat, cu limba apăsată în cerul gurii, se săltă în braţe, îşi petrecu picioarele peste tija metalică şi începu să se tragă în lungul ei. Curând, ajunse aproape de un disc mare, străbătut de adâncituri, şi se mută pe acela, cu tot trupul tremurându-i de efort. Metalul rece vibră sub greutatea ei, răsucindu-se şi îndoindu-se, trepidând la fiecare mişcare, parcă

gata s-o azvârle în gol.

N-o fi ştiut Ferro ce era frica, dar o prăbuşire de la o sută de paşi înălţime, pe cea mai tare dintre cele mai tari pietre, îi impunea un profund respect.

Aşa că îşi continuă drumul, de pe un cerc pe altul, abia îndrăznind să respire măcar. Îşi tot spunea că nu risca nicio cădere. Nu făcea decât să se urce în copaci, strecurându-se printre ramuri, aşa cum făcea în copilărie, înainte de a veni gurkienii. În sfârşit se prinse de inelul cel mai apropiat de centru. Se agăţă de el, cât putea de strâns, aşteptând ca mişcarea acestuia s-o apropie de mijloc. Ţinându-se doar cu o mână şi picioarele încolăcite peste bara subţire de metal, întinse mâna cealaltă spre globul negru lucios.

Putea să-şi vadă faţa rigidă reflectată în suprafaţa lui perfectă, şi mâna cu degetele răşchirate, parcă umflată, diformă. Din răsputeri, cu toţi nervii încordaţi, se întinse şi mai mult, scrâşnind din dinţi. Mai aproape, şi mai aproape. Nu conta decât un singur lucru – să atingă globul. Vârful degetului mijlociu îl atinse şi, ca un balon care se sparge, sfera se mistui în golul ceţos.

Ceva căzu, încet, ca şi cum s-ar fi scufundat prin apă. Ferro privi cum se îndepărta de ea, o pată închisă în tenebrele ca de cerneală, tot mai jos şi mai jos. Lovi pardoseala, cu o bubuitură ce păru să zgâlţâie din temelii toată Casa Creatorului, umplând sala cu ecouri zdrobitoare. Cercul de care se ţinea Ferro se cutremură şi, preţ de-o clipă, fu cât pe ce să-l scape. Când reuşi să se salte înapoi, îşi dădu seama că nu se mai mişca.

Tot mecanismul se oprise.

Păru să treacă o veşnicie până străbătu înapoi cercurile încremenite, spre galeria cea mai de sus, iar apoi să coboare încet pe pereţii înalţi. Când în sfârşit ajunse jos, pe duşumeaua sălii uriaşe ca o cavernă, avea hainele rupte, julituri şi sânge pe mâini, coate şi genunchi, dar nu le băgă de seamă. O luă la fugă pe pardoseala întinsă, cu paşii răsunând puternic. Alerga spre mijlocul sălii, unde zăcea obiectul care căzuse din înalt.

Părea doar o bucată de piatră închisă la culoare, de formă neregulată, cât un pumn mare. Nu era o piatră, însă, iar Ferro ştia. Simţea că din ea se prelingea ceva, se scurgea, se revărsa valuri-valuri. Ceva ce nu putea fi văzut, sau atins, şi totuşi umplea întregul spaţiu, până în cele mai întunecate unghere. Invizibil, dar irezistibil, se răspândea în jurul ei, înţepător,

trăgând-o înainte.

Inima lui Ferro se zbătea între coaste, tot mai tare, cu fiecare pas ce o purta într-acolo. Gura i se umplu de salivă hămesită, când îngenunche alături. Respiraţia o zgâria prin gâtlej, în timp ce întindea mâna, cu palma străbătută de furnicături. Şi-o strânse în jurul suprafeţei ciuruite şi brăzdate. Foarte grea, şi foarte rece, ca şi cum ar fi fost o bucată de plumb îngheţat. O ridică încet, răsucind-o în mână, privind-o cum scăpăra în întuneric, fascinată.

– Sămânţa.

Bayaz stătea într-o arcadă, cu chipul tremurându-i într-un amestec hidos de oroare şi plăcere.

– Pleacă, Ferro, acum! Du-o la palat.

Tresări spasmodic şi ridică un braţ, ca pentru a-şi feri ochii de o văpaie orbitoare.

– Cutia e în odăile mele. Pune-o înăuntru, ferecată bine, m-ai auzit? Ferecată cât mai bine!

Ferro se întoarse, încruntată, nesigură care dintre arcade ducea afară din Casa Creatorului.

– Stai!

Quai lipăia pe pardoseală spre ea, cu ochii sticloşi aţintiţi către mâna ei.

– Aşteaptă!

Nu dădea niciun semn de teamă, în timp ce se apropia. Pe faţă i se citea doar un soi de foame groaznică, destul de stranie pentru ca Ferro să se retragă cu un pas.

– Era aici… Aici a fost, tot timpul…

Chipul îi era palid, flasc, plin de umbre.

– Sămânţa…

Mâna albicioasă i se întinse înainte, spre ea, prin întuneric.

– În sfârşit… Dă-mi-…

Se scofâlci ca un ghemotoc de hârtie, fu smuls de pe picioare şi azvârlit pe toată lăţimea imensei săli, în secunda de care avu nevoie Ferro ca să-şi tragă respiraţia, năucită. Izbi peretele, sub balconul de jos, cu un trosnet răsunător. Ferro privi cu gura căscată cum trupul zdrobit ricoşa, prăvălindu-se pe pardoseală, într-un vălmăşag de membre rupte.

Bayaz păşi înainte, cu toiagul strâns în pumn. Împrejurul umerilor săi, aerul încă mai era străbătut de irizaţii uşoare. Ferro ucisese mulţi oameni, desigur, fără să verse nicio lacrimă – însă iuţeala acelei fapte o şocase chiar şi pe ea.

– Ce-ai făcut? îl întrebă cu voce şuierătoare, în timp ce ecourile impactului fatal dintre Quai şi peretele îndepărtat încă mai reverberau prin jur.

– Ce-a trebuit. Du-te la palat. În clipa asta, împunse Bayaz aerul cu un deget gros, spre una dintre arcade, în care Ferro zări o slabă lucire luminoasă. Pune lucrul ăla în cutie! Nici nu-ţi închipui ce periculos e!

Puţini erau oamenii cărora să le placă mai puţin decât ei să primească ordine, dar Ferro nu dorea deloc să mai stea în acel loc. Îşi îndesă bulgărele pietros în cămaşă, cuibărit peste stomacul ei. Rece şi liniştitor, oricât de periculos ar fi zis Bayaz că era. Făcu un pas şi, când cizma ei călcă pe piatră, un chicotit ca un scrâşnet pluti în sus din partea opusă a sălii.

Din locul unde se prăbuşise trupul sfărâmat al lui Quai.

Bayaz nu păru deloc surprins.

– Aşa! strigă el. Te arăţi, în sfârşit! Bănuiam eu, de câtva timp, că nu erai cine păreai a fi! Unde mi-e ucenicul, şi când l-ai înlocuit?

– Acum câteva luni.

Quai încă mai chicotea, în timp ce se ridica încet de pe pardoseala lustruită.

– Înainte să plecaţi în căutarea aia prostească, spre Vechiul Imperiu, continuă el – fără nicio zgârietură, niciun strop de sânge pe chipul zâmbitor. Am stat alături de tine, lângă foc. Te-am privit cum zăceai neputincios în căruţa aia. Tot timpul am fost cu tine, până la marginea Lumii şi înapoi. Ucenicul tău a rămas aici. I-am lăsat hoitul pe jumătate devorat în tufe, pentru muşte, la nici douăzeci de paşi de locul unde tu şi nordicul dormeaţi adânc.

– Hm, făcu Bayaz, aruncându-şi toiagul dintr-o mână în alta. Mi se părea mie c-am observat un progres cam mare în iscusinţa ta. Trebuia să mă omori atunci, cât ai avut ocazia.

– A, dar am timp şi acum.

Ferro se cutremură, în timp ce-l privea pe Quai ridicându-se în picioare. În sală părea să se fi lăsat dintr-odată un frig năprasnic.

– O sută de cuvinte? Poate. Un cuvânt? îşi răsfrânse Bayaz buza. N-aş crede. Care dintre creaturile lui Khalul eşti? Vânt de Răsărit? Unul dintre gemenii ăia afurisiţi?

– Nu sunt una dintre creaturile lui Khalul.

Pe chipul lui Bayaz trecu o mică tresărire de îndoială.

– Atunci, cine?

– Ne cunoaştem bine, din vremuri de mult apuse.

Întâiul dintre Magi se încruntă.
– Cine eşti? Vorbeşte!
– Schimbatul formelor…
O voce de femeie, suavă şi scăzută. Se întâmpla ceva cu faţa lui Quai, în timp ce înainta încet. Pielea palidă i se înmuia, se răsucea…
– Un truc temut şi insidios…
Nasul, ochii, buzele începură să i se topească, curgându-i de pe craniu precum ceara unei lumânări.
– Nu mă mai ţii minte, Bayaz?
O altă faţă se arăta de dedesubt, o faţă dură, albă ca marmura.
– Ai spus că mă vei iubi pentru totdeauna.
Aerul se făcuse rece ca gheaţa. Respiraţia lui Ferro forma aburi în dreptul gurii.
– Mi-ai promis că niciodată n-o să ne despărţim. Când ţi-am deschis poarta tatălui meu…
– Nu! făcu Bayaz un pas şovăielnic înapoi.
– Pari surprins. Nu la fel de surprins ca mine, când în loc de a mă lua în braţe m-ai aruncat de pe acoperiş, aşa-i, iubirea mea? Şi de ce? Ca să-ţi păstrezi secretele? Ca să poţi părea nobil?
Părul lung al lui Quai se albise precum creta. Acum se unduia în jurul unui chip de femeie, cumplit de palid, cu ochii ca două puncte negre, scăpărătoare. Tolomei. Fiica Maestrului Creator. O fantomă ivită din trecutul aproape uitat. O stafie care păşise lângă ei vreme de luni bune, purtând o formă furată. Ferro aproape că-i putea simţi respiraţia îngheţată, cum plutea rece ca moartea prin aer. Ochii îi săgetară dinspre faţa aceea către arcadă, aflată departe, foarte departe. Ezita între dorinţa de a fugi şi nevoia de a şti mai mult.
– Te-am văzut în mormânt! şopti Bayaz. Cu mâinile mele am îngrămădit pământul peste tine!
– Într-adevăr, şi plângeai în acel timp, de parcă n-ai fi fost tu cel care mă aruncase.
Ochii ei negri se întoarseră spre Ferro, care simţea pe burtă furnicăturile Seminţei.
– Dar atinsesem Cealaltă Parte. În mâinile astea două o ţinusem, în timp ce tatăl meu lucra. Şi s-a produs schimbarea. Zăceam acolo, în îmbrăţişarea rece a pământului. Între viaţă şi moarte. Până am auzit vocile. Vocile pe care le auzise şi Glustrod, demult. Mi-au propus un târg. Libertatea mea, în

schimbul libertăţii lor.

– Ai călcat Prima Lege!

– Legile nu mai înseamnă nimic pentru cei îngropaţi! Când m-am târât în sfârşit afară din pământul ce mă strângea, partea omenească din mine nu mai era. Dar cealaltă parte, partea care aparţine lumii de jos – aceea nu poate să moară. Stă în faţa ta. Acum voi desăvârşi lucrarea pe care a început-o Glustrod. Voi deschide larg uşile pecetluite de bunicul meu. Lumea asta şi Cealaltă Parte vor deveni una. Aşa cum au fost înainte de Vechiul Timp. Aşa cum au fost sortite întotdeauna să fie.

Desfăcu palma, iar din ea se revărsă un frig amarnic, făcând ca pe Ferro s-o străbată fiori până-n vârfurile degetelor.

– Dă-mi Sământa, copilă. Le-am făcut o promisiune Şoptitorilor de Secrete, iar eu îmi ţin cuvântul dat.

– Mai vedem noi! mârâi Întâiul dintre Magi.

Ferro simţi spasmul în burtă, văzu aerul din jurul lui Bayaz devenind mai tulbure. Tolomei stătea la zece paşi de el. În clipa următoare, îl izbi cu un sunet ca un trăsnet. Toiagul i se sfărâmă, aruncând în toate părţile cu aşchii. Cu un bolborosit şocat, Bayaz zbură prin întuneric, căzu şi se rostogoli de mai multe ori pe pietrele reci, pentru a rămâne prăvălit cu faţa în jos. Ferro se holba într-acolo, în timp ce peste ea se revărsa un val de aer rece ca gheaţa. O cuprinsese o spaimă cumplită, bolnăvicioasă, cu atât mai rea cu cât n-o mai cunoscuse. Stătea încremenită.

– Anii ţi-au slăbit puterile.

Acum, fata Creatorului se mişca încet, fără zgomot, spre trupul căzut în nesimţire al lui Bayaz, cu părul alb unduindu-i-se în urmă ca valurile unui heleşteu acoperit cu promoroacă.

– Arta ta nu-mi mai poate face niciun rău.

Se opri lângă el, cu buzele albe şi uscate întinse într-un zâmbet îngheţat.

– Pentru tot ce-ai luat de la mine. Pentru tatăl meu…

Ridică piciorul deasupra capului pleşuv al lui Bayaz.

– Pentru mine însămi…

Izbucni într-o vâlvătaie orbitoare. Lumina puternică se răspândi până-n cele mai îndepărtate cotloane ale uriaşei săli, strălucirea pătrunzând chiar şi în crăpăturile dintre pietre. Ferro se împletici înapoi, acoperindu-şi ochii cu o mână. Printre degete, o văzu pe Tolomei rostogolindu-se nebuneşte pe jos, zvârcolindu-se şi dansând, cu tot trupul învăluit de flăcări albe şi părul ca o funie de foc încolăcită.

Rămase prăbuşită, cu întunericul strângându-se la loc în jur, sub o coloană de fum înecăcios. Yulwei păşi de sub o arcadă, cu pielea negricioasă lucindu-i de sudoare. Sub un braţ slăbănog ţinea un snop de săbii. Arme din metal mat, ca aceea pe care o purtase Nouădegete, fiecare însemnată cu câte o singură literă argintie.

– Ai păţit ceva, Ferro?

– Eu…

Focul nu adusese cu el şi căldură. Lui Ferro îi clănţăneau dinţii, atât de frig se făcuse în sală.

– Nu…

– Du-te.

Yulwei se încruntă spre trupul lui Tolomei, în timp ce ultimele flăcări se stingeau. În sfârşit, Ferro îşi găsi puterea de a se mişca şi începu să se retragă. Simţi un gol amar în stomac, când văzu că fata Creatorului se ridica încet, cu cenuşa hainelor lui Quai scuturându-i-se de pe trup. Rămase în picioare, înaltă şi slabă ca moartea, goală şi la fel de pleşuvă ca Bayaz, cu tot părul prefăcut într-o pulbere cenuşie. Niciun semn nu avea pe trupul de o paloare cadaverică, imaculat de lucios.

– Întotdeauna e mai mult decât crezi, îl străpunse ea pe Yulwei cu ochii săi negri şi maţi. Nicio flacără nu mă poate arde, vraciule. N-ai cum să mă opreşti.

– Trebuie totuşi să încerc.

Magul îşi azvârli săbiile în aer. Zburară învârtindu-se, cu tăişurile sclipind, răsfirate prin întuneric, plutind într-o parte şi-n alta pe direcţii imposibile. Începură să se rotească în jurul lui Yulwei şi al lui Ferro, într-un cerc ameţitor. Tot mai repede şi mai repede, până nu se mai văzu decât o ceaţă metalică, ucigătoare. Destul de aproape pentru ca, dacă Ferro ar fi întins mâna, aceasta să-i fie retezată de la încheietură.

– Nu te mişca, îi zise Yulwei.

Nici nu era nevoie să i-o spună. Ferro simţi un val de furie, fierbinte şi familiară.

– Întâi să fug, şi pe urmă să nu mă mişc? Mai întâi, Sământa e la marginea Lumii, şi acum i-aici, în centrul ei? Iar asta, ba-i moartă, ba a furat mutra altcuiva? Faceţi bine şi ajungeţi la o-nţelegere, nenorociţilor!

– Sunt nişte mincinoşi! mârâi Tolomei, iar Ferro îi simţi răceala respiraţiei îngheţate izbindu-i obrazul, pentru a o pătrunde pân-la os. Se folosesc de oricine! Nu poţi avea încredere-n ei!

– Şi ce, în tine pot să am? pufni Ferro cu dispreţ. Mai du-te-n mă-ta!

Tolomei dădu din cap, încet.

– Atunci, mori şi tu, cu ceilalţi.

Păşi într-o parte, pe vârfuri, lăsând cercuri albe de chiciură pe locurile unde picioarele ei goale atingeau pardoseala.

– Nu poţi jongla la nesfârşit cu cuţitele, bătrâne.

Peste umărul ei alb, Ferro îl văzu pe Bayaz ridicându-se încet în picioare. Se ţinea de un braţ, iar chipul rigid îi era zgâriat şi mânjit de sânge. Din pumnul inert îi atârna ceva – un mănunchi lung de tuburi metalice, la capăt cu un cârlig care lucea stins în întuneric. Ochii i se înălţară spre partea opusă a tavanului, iar venele gâtului începură să i se umfle de efort, în timp ce aerul începea să se deformeze în jurul lui. Ferro simţi iar golul acela în stomac, iar privirea îi fu atrasă în sus. În sus, spre maşinăria cea mare agăţată deasupra lor. Începuse să tremure.

– Căca-m-aş… mormăi ea, dând să se retragă.

Dacă observase, Tolomei nu dădu niciun semn. Îşi îndoi genunchii şi făcu un salt în sus, ca o săgeată albă pe deasupra vâltorii de săbii. O clipă pluti în aer, apoi se prăvăli spre Yulwei. Căzu pe duşumea, lovind-o cu genunchii, de se cutremură toată sala. O frântură de piatră zgârie obrazul lui Ferro, lăsându-i pe faţă o dâră de vânt îngheţat. Ferro făcu un pas poticnit înapoi.

Fata Creatorului ridică o privire încruntată.

– Da’ greu te mai laşi omorât, bătrâne, mârâi ea, în timp ce ecourile se risipeau.

Ferro nu-şi dădea seama cum o evitase Yulwei, dar acum acesta din urmă se îndepărta cu mişcări ca de dans, învârtindu-şi încet mâinile, într-un zornăit de brăţări, iar săbiile continuau să se rostogolească prin aer în urma lui.

– Toată viaţa am muncit pentru asta. Nici tu nu te laşi mai uşor.

Tolomei se opri în faţa lui.

– Eu nu mor.

Sus, deasupra lor, dispozitivul cel enorm se zdruncina, cablurile se rupeau cu ţiuituri ascuţite, şfichiuind prin întuneric. Cu o încetineală aproape ca-n vis, începu să cadă. Bucăţile de metal lucitor se răsuceau, se îndoiau, ţipau, în timp ce tot se prăbuşea. Ferro se întoarse şi o luă la fugă. Apucă să facă cinci paşi, cu răsuflarea tăiată, şi se aruncă pe jos, alunecând cu burta pe pietrele lustruite. Simţi cum Sămânţa îi apăsa stomacul, în

timp ce curentul stârnit de săbiile învârtite prin aer îi scăldă spatele, când trecu chiar pe sub ele.

Imensa maşinărie lovi pardoseala în spatele ei, cu un zgomot ca muzica infernului. Fiecare cerc era un talger uriaş, gongul unui gigant. Fiecare scotea propria lui notă nebunească, un amestec de dangăte, urlete, bubuituri de metal torturat, destul de tare pentru a face să vibreze toate oasele din trupul lui Ferro. Ridică privirea, pentru a vedea un disc mare zburând peste ea, până căzu pe muchie, aruncând cu scântei din pardoseală. Altul se rotea nebuneşte prin aer, ca o monedă azvârlită. Icnind, se feri din calea lui, rostogolindu-se înapoi când cercul metalic lovi pietrele lângă ea.

Locul unde Yulwei şi Tolomei stăteau faţă-n faţă era acum un morman de metal răsucit, cercuri rupte şi discuri răsturnate, bare îndoite şi cabluri încurcate. Ameţită, Ferro se adună pe picioare, în furia de ecouri discordante care răsunau prin toată sala. În jurul ei ploua cu aşchii, izbind pardoseala cu piuituri ascuţite. Peste tot zăceau bucăţi împrăştiate, lucind în umbră ca stelele pe cerul nopţii.

Habar n-avea cine era mort şi cine viu.

– Ieşi! mârâi la ea Bayaz printre dinţi, cu faţa ca o mască schimonosită de durere. Ieşi! Pleacă!

– Yulwei, îngăimă ea, e…

– Mă-ntorc eu după el! i-o reteză Magul, alungând-o cu braţul nevătămat. Fugi!

Există momente pentru a lupta şi momente pentru a fugi, iar Ferro cunoştea bine diferenţa. O învăţase de la gurkieni, în adâncul Ţinuturilor Rele. Arcada se clătina şi se smucea, în timp ce Ferro alerga într-acolo. Propria ei respiraţie îi vuia în urechi. Sări peste o roată de metal lucitor, tropăind cu cizmele pe pietrele netede. Aproape ajunsese la arcadă, când simţi un fior amarnic lângă ea, un val de groază bolnăvicioasă. Se aruncă înainte.

Mâna albă a lui Tolomei o rată la mustaţă pe Ferro, smulgând din perete o bucată mare de piatră şi umplând aerul cu praf.

– Nu pleci nicăieri!

O fi fost momentul să fugă, dar Ferro ajunsese la capătul răbdării. În timp ce se răsucea, pumnul i se repezi deja înainte, împins de toată furia lunilor irosite, a anilor pierduţi, a vieţii risipite. Nodurile degetelor sale loviră falca lui Tolomei, cu un trosnet ascuţit. Parcă ar fi dat într-un bloc de gheaţă. N-o duru

când mâna i se rupse, dar îşi simţi încheietura îndoindu-se, braţul amorţind. Prea târziu ca să-şi mai facă griji. Celălalt pumn pornise deja.

Tolomei îi înhăţă braţul din zbor înainte s-o atingă şi o trase pe Ferro spre ea, îngenunchind-o neputincioasă, cu o putere groaznică, de neînfrânt.

– Sămânţa!

Cuvintele şuierătoare înfrigurară faţa lui Ferro, smulgându-i un geamăt îngreţoşat, pe când pielea îi ardea în locul de unde o ţinea Tolomei. Îşi simţea oasele sucindu-se, apoi plesnind, şi antebraţul îi căzu într-o parte ca un băţ rupt. O mână albă se întinse printre umbre, spre umflătura de sub cămaşă.

Izbucni brusc o lumină, o văpaie curbată care cuprinse orbitor toată sala, preţ de-o clipă. Ferro auzi un ţipăt pătrunzător şi căzu pe spate, eliberată. Mâna lui Tolomei fusese retezată de lângă încheietură, lăsând doar un ciot neînsângerat. Pe peretele neted şi o parte a pardoselii se căscase o rană enormă din care curgea rocă topită, bolborosind şi sfârâind. Un nor de fum se ridica dinspre arma ciudată din mâna lui Bayaz, care venea greoi din întuneric, cu capătul cârligului încă lucind roşiatic. Scoţând un zbieret îngheţat, Tolomei îşi repezi spre el mâna rămasă, cu degetele răşchirate ca nişte gheare.

Bayaz îi răspunse urlând nebuneşte, cu gura larg deschisă şi ochii îngustaţi. Ferro simţi un junghi în stomac, atât de feroce încât se îndoi de mijloc, aproape căzând în genunchi. Fata Creatorului fu smulsă din loc şi azvârlită cât colo, cu un călcâi alb lăsând o zgârietură alungită pe harta de pe jos, scobind prin piatră şi sfâşiind metalul.

În spatele ei, resturile uriaşei maşinării zburau în bucăţi, împrăştiindu-se cu luciri prin întunecime, ca frunzele în vânt. Tolomei se rostogolea ca o momâie printr-o furtună de metal învolburat. Izbi peretele opus cu o bubuitură cutremurătoare, împroşcând în jur cu bucăţi de piatră. O grindină de frânturi răpăia, clănţănea, zăngănea pe pardoseală, împrejuru-i. Inele, ace, tije ca nişte lame de cuţit se înfigeau în zid, făcând din toată suprafaţa de piatră curbată un pat uriaş de cuie.

Lui Bayaz îi ieşeau ochii din cap, iar chipul îi era lac de sudoare.

– Mori, diavole! mugi el.

Ploua cu praf, pietrele începeau să se zgâlţâie. Hohote reci răsunau prin sală. Ferro se târî înapoi, împingând cu călcâiele în

pietrele netede, apoi se ridică şi o luă la fugă. Mâna ruptă i se lovea de peretele tunelului, braţul frânt i se bălăbănea. Un dreptunghi luminos se apropia de ea, săltând. Ieşirea din Casa Creatorului.

Ieşi clătinându-se la aer, orbită de lumină, în ploaia măruntă care părea de-a dreptul caldă, după atingerea de gheaţă a lui Tolomei. Sămânţa continua să-i atârne grea în cămaşă, aspră şi liniştitoare pe piele.

– Fugi! se auzi din beznă glasul lui Bayaz. La palat!

Ferro alergă pe pod, cu picioarele nesigure alunecându-i pe pietrele umede, deasupra apei reci care pândea departe, jos.

– Pune-o-n cutie şi încui-o bine!

Auzi un bubuit reverberat în urma ei, o ciocnire de metal pe metal, dar nu se uită înapoi.

Îşi croi drum cu umerii prin uşile deschise din zidul Agriontului, aproape împiedicându-se de portar, care stătea aşezat lângă perete, acolo unde-l lăsase, cu o mână ridicată la cap. Sări peste el, iar omul se chirci. Coborî treptele câte două, străbătu curtea părăginită, coridoarele pline de praf, fără să învrednicească nici c-un gând mascaţii sau pe altcineva. Acum păreau nişte ameninţări jalnice, de zi cu zi, oarecum. Încă mai simţea răsuflarea aceea îngheţată în ceafă.

Nimic nu mai conta decât s-o lase în urmă, cât mai departe.

Ajunse la uşă, dibui zăvorul cu podul mâinii rupte, se repezi afară în ploaie şi alergă pe străzile ude, în direcţia din care venise. Oamenii de pe uliţe şi din pieţe se dădeau la o parte din calea ei, şocaţi s-o vadă atât de disperată şi plină de sânge. Voci furioase răsunau în spatele ei, dar Ferro nu le lua în seamă. Coti pe o stradă mai largă, printre clădiri cenuşii, şi alunecă pe pietrele umede.

Drumul era blocat de o mulţime învălmăşită. Femei, copii, bătrâni, toţi murdari şi zdrenţuiţi.

– La o parte, răcni Ferro, începând să-şi croiască drum cu forţa. Mişcaţi-vă!

Povestea pe care o spusese Bayaz pe câmpia nemărginită o sâcâia în străfundurile minţii. Cum găsiseră ostaşii Sămânţa în ruinele oraşului Aulcus. Cum se uscaseră pe picioare şi muriseră. Îmbrâncea, lovea şi se împingea cu umărul printre oameni.

– Daţi-vă din drum!

Ieşi dintre ei şi-şi continuă goana pe strada pustie, ţinându-şi braţul rupt lipit de trup, lângă obiectul din cămaşă.

Traversă în fugă parcul, printre frunzele care cădeau din copaci la fiecare rafală de vânt. În capătul aleii se înălţa zidul palatului, iar Ferro se repezi spre poartă. Cei doi străjeri o încadrau ca întotdeauna, şi ştia că se uitau la ea. Or fi lăsat-o ei să iasă, dar nu păreau prea dispuşi s-o şi primească înapoi, mai ales aşa cum era, murdară, plină de sânge, acoperită cu mizerie şi sudoare, şi fugind de parcă s-ar fi ţinut diavolul după ea.

– Stai aşa!

Ferro dădu să se strecoare pe lângă ei, dar unul o prinse.

– Daţi-mi drumul, idioţi rozalii! şuieră ea. Nu înţelegeţi!

Încercă să se răsucească, iar o halebardă aurită căzu la pământ, când unul dintre paznici o cuprinse cu braţele.

– Atunci, explică! se răsti celălalt, prin viziera coifului. Ce atâta grabă?

Mâna lui înmănuşată se apropie de umflătura cămăşii.

– Ce-ai aco…

– Nu! scrâşni Ferro, zbătându-se, înghesuită lângă zid, şi reuşi să-l împingă pe un străjer înapoi sub arcadă; halebarda celuilalt coborî uşor, cu vârful lucios spre pieptul lui Ferro.

– Nicio mişcare, mârâi el, până nu te…

– Lăsaţi-o să intre!

Dincolo de poartă stătea Sulfur – şi, ca prin farmec, nu zâmbea. Paznicul întoarse capul spre el, cu îndoială.

– Acum! răcni Magul. În numele Lordului Bayaz!

Îi dădură drumul, iar Ferro se smulse dintre ei, suduind. O luă iar la fugă prin grădini, până în palat, cu cizmele bocănindu-i pe coridoare, unde gărzile şi servitorii se dădeau la o parte, bănuitori, din calea ei. Ajunse la uşa camerelor lui Bayaz şi o deschise pe dibuite, împleticindu-se peste prag. Cutia stătea deschisă pe o masă de lângă fereastră, un simplu cub de metal cenuşiu. Merse până la ea, îşi descheie cămaşa şi scoase obiectul dinăuntru.

O piatră negricioasă, grea, mare cât pumnul. Suprafaţa ei mată era la fel de rece ca în primul moment când o atinsese. Simţi nişte furnicături plăcute prin palmă, ca la atingerea unui vechi prieten. Cumva, o înfuria simplul gând de a-i da drumul.

Aşadar, în sfârşit, asta era Sămânţa. Cealaltă Parte, încarnată. Substanţa magiei însăşi. Îşi amintea ruinele mănate din Aulcus. Întinderea de pământ mort din jur, pe o sută de mile în toate direcţiile. Putere destulă ca să-i trimită în iad pe Împărat, pe Profet şi Mâncătorii lui blestemaţi, şi tot poporul din Gurkhul, şi

pe alţii după ei. O putere atât de cumplită, încât ar fi trebuit să-i aparţină numai lui Dumnezeu, iar acum se afla în pumnul ei firav. O privi mult timp – apoi, încet, începu să zâmbească.

De-acum, urma să aibă parte de răzbunare.

Sunetul unor paşi grei pe coridor o readuse brusc la realitate. Lăsă Sămânţa să cadă în locul hărăzit ei, îşi retrase mâna, cu un efort, şi trânti capacul cutiei. Ca şi cum flacăra unei lumânări s-ar fi stins dintr-odată într-o cameră întunecoasă, lumea deveni brusc mai tulbure, mai fără viaţă, lipsită de orice farmec. Abia atunci îşi dădu seama că mâna i se vindecase. O privi încruntată, flexându-şi degetele. Se mişcau la fel de uşor ca oricând, deloc umflate prin jurul falangelor pe care fusese sigură că şi le zdrobise. Şi celălalt antebraţ era drept şi neted, fără nicio urmă în locul unde-l striviseră degetele îngheţate ale lui Tolomei. Ferro se uită spre cutie. Dintotdeauna se vindecase repede – dar să-i treacă fracturile într-o oră?…

Nu era în regulă.

Bayaz îşi târî paşii în cameră, strâmbându-se. Avea sânge uscat în barbă, iar fruntea cheală îi lucea de sudoare. Răsufla greu, cu pielea palidă şi tresărind convulsiv, şi un braţ strâns lângă trup. Arăta ca un om care şi-a petrecut toată după-amiaza bătându-se cu un diavol şi a scăpat ca prin urechile acului.

– Unde-i Yulwei?

Întâiul dintre Magi o privi lung.

– Ştii unde e.

Ferro îşi aminti bubuitura reverberată, în momentul când ea ieşise din turn. Ca sunetul unei uşi trântite. O uşă pe care nicio armă, niciun foc, nicio vrajă n-o mai putea deschide. Numai Bayaz avea cheia.

– Nu te-ai mai întors. Ai ferecat uşile, cu ei înăuntru.

– Trebuie să se facă şi sacrificii, Ferro, ştii asta. Azi am făcut un mare sacrificiu. Propriul meu frate.

Întâiul dintre Magi se apropie de ea, şchiopătând.

– Tolomei a încălcat Prima Lege. A căzut la învoială cu Şoptitorii de Secrete. Voia să folosească Sămânţa pentru a deschide porţile spre lumea de jos. Putea fi mai periculoasă decât toţi Mâncătorii lui Khalul. Casa Creatorului trebuie să rămână ferecată. Până la sfârşitul timpului, dacă altfel nu se poate. Un deznodământ nu lipsit de ironie. Şi-a început viaţa întemniţată în acel turn. Acum, s-a întors tot acolo. Istoria se învârteşte în cerc, cum spunea întotdeauna Juvens.

Ferro se încruntă.

– Mă cac în cercurile tale, rozaliule. M-ai minţit. În legătură cu Tolomei. În legătură cu Creatorul. Cu toate.

– Şi?

Se încruntă şi mai tare.

– Yulwei era un om bun. M-a ajutat în deşert. Mi-a salvat viaţa.

– Şi mie, şi nu o dată. Dar oamenii buni nu merg decât până la un punct pe cărările întunecate.

Ochii sclipitori ai lui Bayaz coborâră spre cubul de metal cenuşiu aflat sub mâna lui Ferro.

– Până la capăt trebuie să meargă alţii.

Yoru Sulfur intră pe uşă, iar Bayaz scoase de sub haină arma pe care o adusese din Casa Creatorului, metalul cenuşiu lucind în lumina slabă care intra pe ferestre. O relicvă din Vechiul Timp. O armă pe care Ferro o văzuse tăind piatra de parcă ar fi fost unt. Sulfur i-o luă cu un respect surescitat, şi o înfăşură cu grijă într-o bucată veche de piele. Apoi îşi deschise traista şi scoase vechea carte neagră pe care Ferro o mai văzuse cândva.

– Acum? murmură el.

– Acum.

Bayaz luă cartea, îşi puse uşor mâna pe coperta zgâriată, închise ochii şi trase adânc aer în piept. Când îi deschise, se uita drept la Ferro.

– Cărările pe care trebuie să pornim acum, tu şi cu mine, sunt într-adevăr întunecoase. Ai văzut cu ochii tăi.

Ferro nu avea niciun răspuns. Yulwei fusese un om bun, dar poarta Casei Creatorului era ferecată, iar el se dusese în cer sau în iad. Ferro îngropase mulţi oameni, în multe feluri. Încă o grămăjoară de ţărână în deşert nu avea nimic deosebit. Se săturase să-şi tot fure răzbunarea bob cu bob. Cărările întunecate n-o speriau. Toată viaţa le străbătuse. I se părea că auzea, chiar şi prin metalul cutiei, un fel de şoaptă, chemând-o.

– Nu vreau decât răzbunare.

– Şi vei avea parte de ea, întocmai cum ţi-am făgăduit.

Stând faţă-n faţă cu Bayaz, ridică din umeri.

– Atunci, ce mai contează acum, cine pe cine a ucis cu o mie de ani în urmă?

Pe buzele Întâiului dintre Magi apăru un zâmbet bolnăvicios, iar ochii i se luminară pe chipul palid şi însângerat.

– Parcă mi-ai fi citit gândurile.

Eroul de mâine

Copitele calului sur al lui Jezal tropăiau cuminte prin noroiul negru. Era un animal magnific, rasă pe care visase toată viaţa să o călărească. Valora câteva mii de mărci, fără îndoială. Un armăsar care oricărui bărbat călare pe el, oricât de nevrednic, îi putea da un aer de regalitate. Armura strălucitoare era făcută din cel mai bun oţel styrian, cu decoraţiuni de aur. Mantia era din cea mai fină mătase de Suljuk, tivită cu hermină. Garda sabiei era încrustată cu diamante, scânteind în razele soarelui care se strecurau printre nori. În ziua acea, renunţase la coroană în favoarea unui cerculeţ simplu de aur, de o greutate considerabil mai puţin obositoare pentru punctele dureroase care i se formaseră pe la tâmple.

Toate valtrapurile regalităţii. Încă din copilărie, Jezal visase să fie preamărit, adulat, ascultat. Acum, toată situaţia îl făcea să verse – deşi putea fi din cauză că abia dormise noaptea, iar dimineaţa nu mâncase aproape nimic.

Lordul Mareşal Varuz călărea în dreapta lui, arătând de parcă vârsta l-ar fi ajuns brusc din urmă. Părea scofâlcit în uniformă, adus de spate şi cu umerii cocârjaţi. Mişcările sale îşi pierduseră precizia oţelită, semn că nu prea ştia ce să facă.

– Luptele mai continuă în Arcuri, Maiestate, explica el, dar acolo avem doar puncte de rezistenţă. Gurkienii au sub control ferm cele Trei Ferme. Şi-au adus catapultele mai în faţă, spre canal, iar azi-noapte au aruncat butoaie incendiare până departe, în cartierul central. Au ajuns până la Calea-de-Mijloc şi dincolo de ea. Focurile au ars până în zori. Unele mai ard şi acum, prin câteva locuri. Au fost pagube… extinse.

O afirmaţie zdrobitor de modestă. Zone întinse ale oraşului fuseseră devastate de foc. Şiruri întregi de case, unde Jezal îşi amintea că fuseseră clădiri mari, taverne aglomerate, ateliere zgomotoase – din toate nu mai rămăseseră decât ruine înnegrite. Vederea lor era la fel de îngrozitoare ca a unei vechi iubite care, deschizând gura, dezvăluie două rânduri de dinţi sfărâmaţi. Mirosul de fum, de ars şi de moarte îl râcâia încontinuu pe Jezal în gâtlej şi-i prefăcuse glasul într-un horcăit pietros.

Un om murdar de cenuşă şi ţărână ridică privirea dintre resturile încă fumegânde ale unei case prin care tot scormonea.

Se uită lung la Jezal şi la gărzile lui, în timp ce treceau la trap pe-alături.

– Unde-i fiul meu? ţipă el deodată, ascuţit. Fiul meu unde-i?

Jezal avu grijă să se uite în altă parte şi dădu uşor pinteni calului. Nu era nevoie să-i ofere propriei conştiinţe şi alte arme cu care să-l împungă. Era deja peste măsură de bine înarmată.

– Zidul lui Arnault încă mai rezistă, totuşi, Maiestate, continuă Varuz, vorbind mult mai tare decât era necesar, într-un efort zadarnic de a acoperi vaietele jalnice care răsunau în continuare din urma lor. Niciun soldat gurkian n-a pus încă piciorul în centrul oraşului. Nici măcar unul.

Jezal se întrebă cât timp aveau să se mai poată lăuda cu asta.

– Am primit vreo veste de la Lordul Mareşal West? se interesă el pentru a doua oară în aceeaşi oră – şi a zecea oară în acea zi.

Varuz îi dădu acelaşi răspuns pe care, fără îndoială, urma să-l mai primească de încă zece ori înainte de a se lăsa pradă somnului pe apucate, noaptea.

– Regret că legăturile sunt tăiate aproape complet, Maiestate. Veştile nu mai ajung la noi decât arareori, prin cordonul gurkian. Dar ştim că au fost furtuni pe lângă coastele Engliei. Trebuie să acceptăm posibilitatea ca armata să întârzie.

– Ghinion, murmură Bremen dan Gorst din partea cealaltă, cu ochii săi înguşti săgetând încontinuu peste ruine, în căutarea celui mai mic semn ameninţător.

Jezal îşi roase îngrijorat resturile sărate ale unghiei de la degetul mare. Abia dacă-şi mai amintea când primiseră ultima frântură de veşti bune. Furtuni. Întârzieri. Până şi forţele naturii se rânduiseră împotriva lor, după câte se părea.

Varuz nu avea niciun argument cu care să-i ridice moralul.

– Iar acum, în Agriont a izbucnit şi molima. O ciumă iute şi nemiloasă. A lovit un grup mare de civili cărora le-aţi deschis porţile, toţi s-au îmbolnăvit deodată. Şi s-a întins până la palat. Doi Cavaleri ai Gărzii au murit deja. Într-o zi, stăteau de pază la poartă, ca de obicei. În seara următoare, zăceau în sicriu. Trupurile li s-au uscat, dinţii le-au putrezit, le-a căzut părul. Cadavrele sunt arse, dar tot apar alte şi alte cazuri. Medicii n-au mai văzut aşa ceva, habar n-au cum s-o trateze. Unii zic că e un blestem gurkian.

Jezal înghiţi în sec. Fuseseră de ajuns numai câteva săptămâni din domnia lui iubitoare, pentru ca magnificul oraş, munca atâtor perechi de mâini de-a lungul secolelor, să se

transforme într-o ruină calcinată. Aproape toţi locuitorii mândri ai Aduei deveniseră nişte cerşetori împuţiţi, răniţi care ţipau, oameni îndoliaţi zguduiţi de plâns – adică, aceia care nu ajunseseră deja cadavre. Era cea mai jalnică imitaţie de rege pe care-ar fi putut-o zămisli Uniunea vreodată. Nu putea aduce fericirea nici măcar în propria sa farsă conjugală, darămite unei întregi naţiuni. Toată reputaţia lui avea la bază minciuni pe care nu avusese curajul să le nege. Era un impostor fără şira spinării, neputincios şi neajutorat.

– Acum pe unde suntem? mormăi el, în timp ce călăreau mai departe peste întinderea măturată de vânt.

– Păi, aceasta este piaţa Patru Colţuri, Maiestate.

– Asta? Asta nu poate…

Nu mai continuă, recunoaşterea lovindu-l ca o palmă în faţă.

Doar două ziduri din clădirea care găzduise cândva Ghilda Pânzarilor mai stăteau în picioare, cu ferestrele şi uşile căscate ca nişte ochi şi guri de morţi şocaţi, cu feţele încremenite. Pavajul pe care stătuseră cândva sute de tarabe vesele era crăpat şi îngălat cu funingine cleioasă. Din grădini mai rămăseseră doar pete de noroi şi tufişuri de măceş desfrunzite şi arse. Văzduhul ar fi trebuit să răsune de strigătele negustorilor, turuiala slugilor, râsetele copiilor. Acum domnea o tăcere de moarte, străbătută doar de un vânt rece care şuiera printre resturi, măturând valuri de scrum negru prin inima oraşului.

Jezal trase de căpăstru, iar caii escortei formate din vreo douăzeci de Cavaleri ai Gărzii Regale, cinci Cavaleri Vestitori, o duzină de oameni de-ai lui Varuz şi vreo doi paji agitaţi se opriră în jurul lui, într-un cloncănit de copite. Gorst se încruntă în sus, spre cer.

– Maiestatea Voastră, ar trebui să mergem înainte. Aici nu suntem în siguranţă. Nu ştim când vor începe din nou gurkienii asaltul.

Fără să-i dea atenţie, Jezal coborî din şa şi porni printre rămăşiţe. Îi venea greu să creadă că era acelaşi loc unde odinioară cumpărase vin, târguise fel de fel de fleacuri, îşi luase măsurile pentru o uniformă nouă. La nici o sută de paşi distanţă, în cealaltă parte a unui şir de dărâmături fumegânde, se înălţa statuia lui Harod cel Mare, unde Jezal se întâlnise cu Ardee pe întuneric – cu o sută de ani în urmă, i se părea acum.

Acolo se adunase un grup amărât, în jurul unei grădini răvăşite. Femei şi copii, mai mult, şi câţiva bătrâni. Murdari şi

deznădăjduiţi, câţiva cu cârje sau bandaje mânjite de sânge, strângând în mâini diverse obiecte salvate. Cei rămaşi fără adăpost, după luptele şi incendiile din timpul nopţii. Printre ei se afla şi Ardee, aşezată pe un bolovan, într-o rochie subţire, tremurând, cu privirea în pământ şi părul căzut, acoperindu-i pe jumătate chipul. Jezal porni spre ea, zâmbind pentru prima oară după atâtea săptămâni.

– Ardee.

Femeia se întoarse, cu ochii larg deschişi, iar Jezal încremeni. Era altă fată, mai tânără şi mult mai neatrăgătoare. Îl privi clipind din ochi, în timp ce se legăna încet înainte şi-napoi. Jezal îşi mişca mâinile fără rost, mormăind câteva vorbe fără şir. Toţi se uitau la el. Nu putea să plece aşa, pur şi simplu.

– Te rog, ia asta, spuse el, desfăcându-şi cataramele de aur ale mantiei stacojii, pe care i-o întinse.

Fata o luă fără să spună nimic, privindu-l doar. Un gest ridicol şi fără sens, aproape ofensator, în ipocrizia sa arzătoare. Ceilalţi civili fără casă, însă, nu păreau să fie de aceeaşi părere.

– Ura pentru Regele Jezal! strigă cineva, şi se înălţă un val de ovaţii.

Un băiat tânăr, rezemat într-o cârjă, îl privea cu ochi goi, în care nu se mai citea decât disperarea. Un soldat avea un bandaj însângerat peste un ochi, iar celălalt îi lucea umed. O mamă îşi strângea bebeluşul într-o faşă ce semăna îngrozitor cu o bucată ruptă dintr-un steag al Uniunii căzut pe jos. Toată scena părea să fi fost plăsmuită cu atenţie, pentru a avea cel mai mare impact emoţional: câteva modele de pictură, pentru un tablou sinistru şi naiv despre ororile războiului.

– Regele Jezal! se auzi din nou strigătul, însoţit de un slab:

– Uraaa!

Adulaţia lor era ca o otravă pentru Jezal. Nu făcea decât ca marea povară a responsabilităţii să-l apese cu atât mai greu. Se întoarse în loc, neputând să-şi mai păstreze pe faţă nicio clipă imitaţia strâmbă de zâmbet.

– Ce-am făcut? şopti el, frământându-şi încontinuu mâinile. Ce-am făcut…?

Se săltă din nou în şa, sfâşiat de remuşcări.

– Duceţi-mă mai aproape de Zidul lui Arnault.

– Maiestatea Voastră, nu prea cred că…

– Ai auzit ce-am spus! Mai aproape de lupte. Vreau să le văd.

Varuz se încruntă.

– Foarte bine.

Îşi întoarse calul, conducându-i pe Jezal şi gărzile lui de corp în direcţia Arcurilor, pe drumuri care-i erau atât de familiare – şi totuşi, atât de îngrozitor schimbate. După câteva minute de mers nervos, Lordul Mareşal îşi opri calul, arătând în lungul unei uliţe pustii, spre vest. Vorbi încet, parcă îngrijorat ca inamicul să nu-l audă:

– Zidul lui Arnault este la doar trei sute de paşi în direcţia aceea, iar gurkienii mişună de cealaltă parte a lui. Zău că ar fi bine să ne întoarcem…

Jezal simţi o vibraţie slabă prin şa, calul său tresări, de pe acoperişurile caselor din ambele laturi ale străzii începu să cadă praful.

Tocmai deschidea gura ca să întrebe ce se întâmplase, când aerul fu zguduit de o detunătură asurzitoare. Un zid de sunet groaznic, zdrobitor, care-l făcu pe Jezal să-i ţiuie urechile. Cei din jur scoaseră exclamaţii de spaimă, rămânând cu gurile căscate. Caii se agitau şi dădeau din copite, cu ochii rostogolindu-li-se în cap. Al lui Varuz se ridică pe picioarele dinapoi, azvârlindu-l neceremonios din şa pe bătrânul militar.

– Maiestate! se auzi ţipătul plângăreţ al lui Gorst. Să ne întoarcem!

Jezal, însă, nici nu se uită la el.

Înaintă într-o piaţă largă, cu caldarâmul spart plin de moloz împrăştiat şi bucăţi de zidărie mari, pe alocuri, cât nişte cocioabe. În timp ce praful înecăcios se depunea încet, într-o tăcere lugubră, Jezal îşi dădu seama că acel loc îi era cunoscut. Foarte cunoscut. În partea de nord se afla o tavernă pe care obişnuise s-o viziteze, dar ceva se schimbase – era mai largă decât înainte… Îi căzu faţa. O porţiune prelungă din Zidul lui Arnault formase latura de vest a scuarului. Acum, nu mai era acolo decât un crater căscat.

Pesemne gurkienii săpaseră o galerie dedesubt şi o umpluseră cu afurisita lor de pulbere explozivă. Soarele alese tocmai acel moment ca să străpungă norii de deasupra, iar Jezal reuşi să vadă, prin spărtură, tocmai până-n cartierul devastat al Arcurilor. Acolo, cu armurile lucind şi săbiile agitate în aer, adunaţi dincolo de zid, coborând panta presărată cu pietre, se observa un detaşament numeros de soldaţi gurkieni.

Primii dintre ei ieşeau deja din crater, urcând în piaţa răvăşită. Câţiva apărători buimăciţi se târau prin praf, tuşind şi scuipând.

Alţii nici nu se mai mişcau. Nu era nimeni care să-i întoarcă pe gurkieni din drum, după câte putea să vadă Jezal. Nimeni, doar el. Se întrebă ce-ar fi făcut Harod cel Mare într-o asemenea situaţie.

Răspunsul nu era prea greu de găsit.

Curajul poate fi alcătuit din multe, şi poate veni din surse numeroase, iar laşul de ieri poate deveni într-o clipă eroul de mâine, dacă prilejul e cel potrivit. Valul ameţitor de vitejie pe care-l cunoscu Jezal în acel moment consta mai ales din vinovăţie şi teamă, şi ruşine din cauza fricii, înteţit de o frustrare meschină pentru că nimic nu mersese conform speranţelor sale, şi conştiinţa vagă, apărută brusc, a faptului că moartea lui ar fi putut rezolva multe probleme iritante cărora nu le vedea nicio soluţie. Nu erau tocmai nişte ingrediente nobile, cu siguranţă. Dar nimeni nu întreabă vreodată ce pune brutarul în plăcintă, atâta vreme cât e gustoasă.

Îşi scoase sabia şi o ridică în lumina soarelui.

– Cavaleri ai Gărzii! mugi el. După mine!

Gorst trase disperat de căpăstru.

– Maiestatea Voastră! Nu vă puteţi pune în…

Jezal dădu pinteni calului. Acesta se repezi înainte cu o vigoare neaşteptată, iar capul lui Jezal fu aruncat înapoi, dureros, aproape făcându-l să scape frâul din mână. Se clătină în şa, pe când copitele bubuiau sub el, iar pavajul murdar zbura pe dedesubt. Îşi dădea seama vag că escorta îl urma, la o oarecare distanţă, dar atenţia îi era mai degrabă atrasă de soldaţii gurkieni tot mai numeroşi din faţă.

Calul îl purta înainte cu o viteză ameţitoare, drept spre omul din fruntea detaşamentului, un stegar cu simboluri aurii pe stindard, în vârful unei prăjini înalte. Ghinionul lui, îşi zise Jezal, că primise o sarcină atât de importantă. Omul făcu ochii mari când văzu calul enorm repezindu-se asupra lui. Îşi aruncă drapelul şi încercă să sară într-o parte. Tăişul de oţel al sabiei lui Jezal i se înfipse adânc în umăr, propulsat de forţa atacului, îl sfârtecă şi-l trânti pe spate. Alţi câţiva căzură urlând sub copitele calului, când acesta năvăli în mijlocul lor – n-ar fi putut spune câţi.

În clipa următoare, se dezlănţui haosul. Jezal stătea călare deasupra unei mulţimi de chipuri negricioase şi schimonosite, armuri lucitoare şi săbii care împungeau. Lemnul trosnea, metalul zăngănea, oamenii strigau cuvinte pe care nu le

înţelegea. Regele ciopârţea în jur, într-o parte şi-n cealaltă, într-un iureş de blesteme urlate la întâmplare. Un vârf de lance îi scârţâi pe jambieră. Dădu într-o mână care-i apucase frâul calului, zburându-i două degete. Ceva îl lovi într-o parte, mai-mai să-l azvârle din şa. Sabia izbi un coif, cu un dangăt găunos, doborându-l pe omul ce-l purta, în îmbulzeala celorlalţi.

Calul scoase un nechezat, ridicându-se pe picioarele dinapoi, înnebunit. Jezal simţi un junghi cumplit de teamă, când zbură din şa, cu lumea răsturnându-se în jur. Căzu la pământ, cu praf în ochi şi în gură, tuşind, zbătându-se. Se săltă în genunchi. Copite tropăiau pe pământul răscolit. Cizme alunecau şi se împiedicau. Îşi căută cerculeţul de pe cap, dar acesta căzuse cine ştie pe unde. Cum să-şi dea seama cineva că era rege? Mai era rege? Părul îi era încleiat. Ar fi fost al naibii de bine să-şi ia un coif, dar acum era cam târziu. Scormoni vlăguit prin moloz, întoarse o piatră plată… Uitase ce căuta. Se ridică împleticit, ceva îl prinse de picior şi i-l smuci dureros, făcându-l să cadă iar pe burtă. Aşteptă să-şi simtă sfărâmat capul, dar nu era decât scara şeii, încă prinsă de cadavrul calului său magnific. Îşi eliberă piciorul, gâfâind sufocat, făcu câţiva paşi, clătinându-se sub greutatea armurii, cu sabia atârnându-i în mâna moleşită.

Cineva ridică o lamă curbată, iar Jezal îl înjunghie în piept. Omul îi vomă sânge în faţă şi căzu, smulgându-i sabia din mână. Ceva izbi pieptarul lui Jezal, cu un zgomot înfundat, şi-l răsturnă într-o parte, drept peste un gurkian cu o lance. Soldatul o scăpă, apoi începură să se lupte cu mâinile goale, învârtindu-se în loc fără rost. Jezal se simţea îngrozitor, îngrozitor de obosit. Îl durea rău capul. Doar ca să-şi tragă respiraţia, trebuia să facă un efort teribil. Toată ideea acelui atac eroic părea foarte proastă. Voia să se culce la pământ.

Soldatul gurkian îşi eliberă un braţ şi-l ridică, strângând în pumn un jungher. Mâna îi zbură din încheietură, lăsând în urma ei un şuvoi prelung de sânge. Omul se prăvăli la pământ, privindu-şi ciotul şi văicărindu-se.

– Regele! ciripi glăsciorul copilăresc al lui Gorst. Regele!

Sabia lui lungă descrise un arc larg, retezând capul gurkianului care urla. Altul sări înainte, cu o sabie curbă ridicată. Înainte de a apuca să mai facă un pas, lama grea a lui Gorst îi despică în două ţeasta. O secure zăngăni în platoşa umărului, iar Gorst o împinse deoparte ca pe o muscă, sfârtecându-l pe omul care-o mânuia, într-o ploaie de sânge. Un al patrulea se pomeni

cu gâtul străpuns şi se prăbuşi înainte, cu ochii holbaţi şi o mână înroşită la beregată.

Lui Jezal, care se clătina amorţit înainte şi-napoi, aproape că-i părea rău pentru gurkieni. Numărul lor o fi fost impresionant de la distanţă, dar de-aproape se vedea clar că erau doar soldaţi de mâna a doua, împinşi în crater la înaintare. Slăbănogi, murdari, groaznic de dezorganizaţi, înarmaţi uşor şi abia protejaţi cu armuri. Mulţi, îşi dădu el seama, arătau extrem de speriaţi. Gorst îşi croia drum printre ei ca un taur printr-o turmă de oi, ciopârţind nepăsător, mârâind când oţelurile lui ascuţite căscau răni mari, cu sunete greţoase de carne hăcuită. Alte armuri se buluceau în urma lui, împingând cu scuturile, tocând cu săbiile strălucitoare, degajând un spaţiu însângerat în mulţimea gurkienilor.

Mâna lui Gorst se strecură la subsuoara lui Jezal şi-l trase înapoi, cu călcâiele târându-i-se prin pietriş. Era vag conştient că-şi scăpase sabia pe undeva, dar acum părea o nebunie s-o mai caute. Fără îndoială, vreun cerşetor avea să dea peste o mană cerească, mai târziu, când scotocea printre cadavre. Jezal văzu un Cavaler Vestitor încă pe cal, ca un contur cu coif înaripat în norii de praf înecăcios, lovind în jur cu o secure lungă.

Fu cărat aproape pe sus înapoi, afară din îmbulzeală. Unii dintre apărătorii obişnuiţi ai oraşului se regrupaseră sau veneau din alte părţi ale zidurilor. Oameni cu coifuri de oţel începeau să îngenuncheze pe marginea neregulată a craterului, trăgând cu arcurile în masa densă de gurkieni din fundul adânciturii, toţi învălmăşiţi prin noroi şi moloz. Alţii trăgeau după ei o căruţă, pe care o răsturnară pe-o parte, făcându-şi din ea un bastion improvizat. Un soldat gurkian icni când fu spintecat şi căzu de pe buza craterului, în glodul de jos. La marginea pieţei se iviră alte arcuri ale Uniunii, alte suliţe şi lănci. Le urmau butoaie, lemne, bucăţi de zidărie, pentru a forma o baricadă pe toată lăţimea spărturii din Zidul lui Arnault, înţesată de oameni şi arme.

Bombardaţi cu săgeţi şi pietre, gurkienii ezitau, apoi începură să bată în retragere, îngrămădiţi prin dărâmăturile de pe panta craterului, în sus, la adăpost, lăsând fundul gropii plin cu cadavre.

– Spre Agriont, Maiestate, spuse Gorst. Imediat.

Jezal nu făcu niciun efort să se împotrivească. Luptase cu prisosinţă pe ziua aceea.

Se întâmpla ceva ciudat în Piaţa Mareşalilor. Nişte muncitori scoteau pietrele din pavaj cu dălţi şi târnăcoape, săpând tranşee puţin adânci, aparent la întâmplare. Fierarii asudau la forje provizorii, turnând fierul în forme, luminaţi de lucirea metalului topit. Hărmălaia dangătelor de ciocane şi a trosnetelor de târnăcoape era de ajuns pentru a face ca pe Jezal să-l doară dinţii – dar, cumva, glasul Întâiului dintre Magi reuşea să se audă şi mai tare.

– Nu! Un cerc, neghiobule, de-aici şi pân-acolo!

– Trebuie să mă întorc la Sala Marţială, Maiestate, spuse Varuz. Zidul lui Arnault a fost spart. Nu va trece mult, şi gurkienii vor încerca să forţeze iar intrarea. Ar fi ajuns deja la Calea-de-Mijloc, dacă nu-i oprea şarja aceea a Maiestăţii Voastre. Acum înţeleg cum v-aţi câştigat reputaţia, în vest! În viaţa mea n-am văzut o acţiune mai nobilă!

– Hmm… făcu Jezal, privind cum erau târâţi morţii din piaţă.

Trei Cavaleri ai Gărzii, unul din statul major al lui Varuz şi un paj nu mai mare de doisprezece ani, ultimul cu capul ţinându-i-se doar printr-un zgârci. Patru bărbaţi şi un copil pe care el îi dusese la moarte. Şi asta, fără a mai pune la socoteală şi rănile celorlalţi oameni din credinciosul lui anturaj, suferite pe seama lui. Nobilă treabă, într-adevăr.

– Stai aici, se răsti el la Gorst şi porni printre muncitorii transpiraţi, spre Întâiul dintre Magi.

Ferro stătea aşezată în apropiere, pe un şir de butoaie, cu picioarele încrucişate şi mâinile atârnând; avea pe faţă acelaşi dispreţ total pe care i-l arătase întotdeauna. Părea aproape liniştitor să vadă că unele lucruri nu se schimbă niciodată. Bayaz răsfoia înverşunat o carte mare şi neagră, foarte veche, cu scoarţele de piele crăpate şi rupte. Arăta obosit şi palid, bătrân şi ofilit. O parte a feţei îi era acoperită cu cruste de sânge uscat.

– Ce-ai păţit? îl întrebă Jezal.

Bayaz se încruntă şi mai tare, cu un muşchi tremurându-i sub ochiul învineţit.

– Şi eu te-aş putea întreba acelaşi lucru.

Jezal observă că Magul nici nu se deranjase cu „Maiestatea Voastră”. Îşi atinse cu o mână bandajul însângerat din jurul capului.

– Am luat parte la o şarjă.

– La o ce?

– Gurkienii au doborât o porţiune din Zidul lui Arnault, în timp

ce eu inspectam oraşul. Nu era nimeni care să-i respingă, aşa că… am făcut-o eu.

Fu aproape surprins să se audă pe sine însuşi rostind acele cuvinte. Cu siguranţă, era departe de a se mândri cu cele întâmplate. Nu făcuse decât să călărească, să cadă şi să se lovească la cap. Bremen dan Gorst şi propriul lui cal mort luptaseră mai mult decât el, şi încă, împotriva unor inamici foarte slabi. Dar presupunea că procedase cum se cuvenea, măcar o dată, dacă putea fi vorba de aşa ceva.

Bayaz nu era de acord.

– S-a preschimbat în căcat şi bruma aia de creier pe care ţi-o pusese soarta deoparte?

– Mi s-a…

Jezal clipi din ochi, când înţelese sensul cuvintelor lui Bayaz.

Cum îţi permiţi, băi, bălegar bătrân şi băgăcios? Vorbeşti cu un rege!

Asta ar fi vrut să spună, dar îi bubuia capul de durere, şi ceva de pe chipul secătuit şi nervos al Magului îl împiedică. În schimb, se pomeni mormăind, aproape pe un ton de scuză:

– Dar… nu înţeleg. Credeam că… Nu aşa ar fi făcut Harod cel Mare?

– Harod? se strâmbă Bayaz. Harod era cel mai mare laş, şi un nătărău clasa-ntâi! Idiotul ăla nici să se-mbrace nu putea, fără ajutorul meu!

– Dar…

– E uşor să găseşti oameni care să conducă atacuri, continuă Magul, pronunţând fiecare cuvânt cu o grijă exagerată, ca şi cum i s-ar fi adresat unui slab de minte. Să găseşti oameni care să conducă naţiunile e incomparabil mai greu. N-am de gând să permit ca din toate eforturile pe care le-am făcut cu tine să se aleagă praful. Data viitoare când îţi vine cheful să-ţi rişti viaţa, poate-ar fi mai bine să te închizi într-o umblătoare. Oamenii respectă reputaţia de luptător, iar cu asta ai avut norocul să fii înzestrat. Pentru cadavre, însă, n-au pic de respect. Nu acolo! răcni el, şchiopătând pe lângă Jezal ca să dea furios din mână spre un fierar; bietul om tresări ca un iepure speriat, făcând să sară scântei din forjă. Ţi-am spus doar, prostănacule! Trebuie să te ţii întocmai după scheme! Exact aşa cum le-am desenat eu! Cea mai mică greşeală poate fi mai mult decât fatală!

Jezal se uită după el, cu indignarea, vinovăţia şi oboseala zdrobitoare luându-se la întrecere în el. Epuizarea învinse. Se

duse cu pas căznit spre butoaie şi se aşeză lângă Ferro.

– Maiestatea Voastră de căcat, îi aruncă ea.

– Îmi faci prea multă cinste cu bunăvoinţa ta, replică Jezal, frecându-se la ochi cu degetele.

– Bayaz nu-i prea încântat, hm?

– Se pare că nu.

– Mă rog… Când e nemernicul ăla bătrân încântat de ceva?

Jezal scoase un mormăit de încuviinţare. Îşi dădu seama că de la încoronare nu mai vorbise cu Ferro. Nu că înainte ar fi fost buni prieteni, desigur, dar trebuia să recunoască: lipsa ei totală de deferenţă avea un efect neaşteptat de tonic. Era aproape ca şi cum, preţ de-o clipă, ar fi redevenit omul îngâmfat, leneş, fericit şi bun de nimic dinainte. Se încruntă spre Bayaz, care împungea cu degetul ceva din cartea lui cea veche.

– Acuma ce mai pune la cale?

– Cică salvează lumea, aşa mi-a zis.

– A, aia… A cam întârziat, nu ţi se pare?

Ferro ridică din umeri.

– Nu-s eu cea care ţine socoteala timpului.

– Şi cum are de gând s-o facă? Cu târnăcoape şi forje?

Femeia îl privi. Ochii aceia drăceşti, galbeni îl descumpăneau la fel ca întotdeauna.

– Printre altele.

Jezal îşi rezemă coatele de genunchi, lăsându-şi bărbia în palme, şi dădu drumul unui oftat prelung. Era aşa de obosit, aşa de obosit…

– Se pare că am făcut ce nu trebuia… mormăi el.

– Hmm… murmură Ferro, mutându-şi privirea. Ăsta-i talentul tău.

Căderea nopţii

Generalul Poulder se foia pe scaunul său de campanie, cu mustăţile tremurându-i, ca şi cum abia şi-ar fi putut controla trupul, atât de covârşitoare-i era furia. Chipul rău rumen şi respiraţia horcăită păreau să sugereze că se putea repezi afară din cort în orice moment, ca să atace de unul singur poziţiile gurkiene. Generalul Kroy se ţinea drept şi ţeapăn de cealaltă parte a mesei, cu muşchii fălcilor încleştate umflaţi, lăţindu-i şi mai mult capul tuns scurt. Expresia sa încruntată, ucigătoare, demonstra clar furia la adresa invadatorilor, deşi şi-o stăpânea cu un pumn de fier, la fel ca toţi ceilalţi, iar dacă era vorba să se lanseze vreun atac, acesta trebuia să fie făcut acordând cea mai fastidioasă atenţie tuturor detaliilor.

În primele lor consultări, West se pomenise depăşit numeric de douăzeci de ori de către monstruosul stat major reunit al celor doi generali. Printr-un neînduplecat proces de uzură, le redusese pe amândouă la câte doi ofiţeri amărâţi bucata. Întâlnirile îşi pierduseră atmosfera încărcată a unor ciorovăieli de tavernă şi evenimente familiale prost-dispuse – cum ar fi lectura unui testament disputat. West era executorul, încercând să găsească o soluţie acceptabilă pentru doi beneficiari gâlcevitori cărora nimic nu li se părea acceptabil. Jalenhorm şi Brint, aşezaţi la dreapta şi la stânga lui, acţionau ca asistenţi – nişte asistenţi cam năuciţi. Rolul jucat de Copoi în toată metafora era greu de judecat, dar sporea atmosfera de îngrijorare deja febrilă din cort, scobindu-se sub unghii cu cuţitul.

– Va fi o bătălie cum n-a fost alta! spumega fără rost Poulder. De când a făurit Harod Uniunea, niciun invadator n-a pus piciorul pe pământul Midderlandului!

Kroy mormăi a încuviinţare.

– Gurkienii vor să ne răstoarne legile, să ne înăbuşe cultura, să ne înrobească poporul! Însuşi viitorul naţiunii noastre atârnă de...

Uşa cortului se dădu în lături şi Pike intră aplecat, fără nicio expresie pe chipul său topit. Îl urma un bărbat înalt, adus de spate şi clătinându-se de oboseală, cu o pătură groasă pe umeri şi chipul mânjit de murdărie.

– Acesta este Fedor dan Hayden, îl prezentă Pike. Un Cavaler

Vestitor. A reuşit să părăsească înot docurile din Adua, la adăpostul întunericului, strecurându-se prin linile gurkiene.

– O faptă de evidentă vitejie, comentă West, în mormăielile posomorât aprobatoare ale generalilor Poulder şi Kroy. Ai parte de toate mulţumirile noastre. Cum stau lucrurile în oraş?

– Drept să vă spun, domnule Lord Mareşal, stau rău, răspunse Hayden, cu glasul scârţâindu-i de oboseală. Cartierele din apus – Arcurile şi cele Trei Ferme – aparţin acum Împăratului. Gurkienii au spart Zidul lui Arnault cu două zile în urmă, iar apărarea e forţată până la limită. Ar putea năvăli înăuntru în orice moment, ameninţând Agriontul însuşi. Maiestatea Sa cere să porniţi spre Adua cu toată viteza care vă stă în putinţă. Fiecare oră poate fi vitală.

– Are în minte vreo strategie anume? se interesă West, care ştia că Jezal dan Luthar n-avea niciodată în minte altceva decât să se îmbete şi să se culce cu soră-sa, dar spera ca timpul să fi adus unele schimbări.

– Gurkienii au înconjurat oraşul, dar forţele lor sunt răsfirate destul de subţire. În partea de est, mai ales. Lordul Mareşal Varuz crede că, printr-un atac rapid, le-aţi putea penetra.

– Totuşi, cartierele vestice ale oraşului vor mişuna de porci gurkieni, mârâi Kroy.

– Nemernicii, şopti Poulder, cu fălcile tresăltându-i. Derbedeii.

– Nu avem încotro decât să pornim imediat spre Adua, decretă West. Vom folosi toate drumurile şi o să ne mişcăm cu toată viteza de care suntem în stare, pentru a ocupa poziţii la est de oraş – mergând şi la lumina făcliilor, în caz de nevoie. Trebuie să atacăm încercuirea gurkiană în zorii zilei şi să le doborâm dominaţia asupra zidurilor. Între timp, Amiralul Reutzer va conduce flota într-un atac asupra corăbiilor gurkiene din port. Generale Kroy, ordonă ca nişte cavalerişti s-o ia înainte în cercetare şi să ne protejeze înaintarea. N-am chef de surprize.

Lucru de mirare, nu urmă un protest.

– Am înţeles, Domnule Lord Mareşal.

– Divizia dumitale se va apropia de Adua dinspre nord-est, va străpunge liniile gurkiene şi va penetra oraşul în forţă, avansând în direcţia vest, spre Agriont. Dacă inamicul a ajuns în centrul oraşului, vă veţi angaja în luptă. Dacă nu, veţi întări apărarea Zidului lui Arnault şi vă veţi pregăti să evacuaţi forţele inamice din cartierul Arcurilor.

Kroy dădu din cap îndârjit, cu o singură venă umflată pe

frunte, în timp ce ofiţerii lui stăteau mai în spate, ca nişte statui ale preciziei şi disciplinei militare.

– Până mâine, la vremea asta, niciun soldat kantic să nu mai rămână viu în Adua. Copoiule, aş vrea ca, împreună cu nordicii dumitale, să sprijini atacul diviziei generalului Kroy. Dacă… regele dumitale, continuă West, chinuindu-se să pronunţe cuvântul, nu are nicio obiecţie.

Copoiul îşi linse dinţii ascuţiţi.

– Socot că s-o duce încotro bate vântu’. Ăsta a fost mereu stilu’ lui.

– În noaptea asta, vântul suflă spre Adua.

– Aşa-i, dădu din cap Copoiul. Spre Adua, aşadar.

– Generale Poulder, divizia dumitale se va apropia de oraş dinspre sud-est, va participa la lupta pentru ziduri, apoi va intra în forţă şi se va duce la docuri. Dacă inamicul a ajuns până acolo, veţi elibera locul, după care veţi coti spre nord, urmând Calea-de-Mijloc până-n Agriont.

Poulder bătu cu pumnul în masă, în timp ce ofiţerii lui mârâiau ca nişte luptători de toată spaima.

– Da, fir-ar să fie! O să vopsim străzile cu sânge gurkian!

West se încruntă aspru la Poulder, apoi la Kroy.

– Nu mai e nevoie să subliniez importanţa victoriei de mâine.

Cei doi generali se ridicară fără o vorbă şi porniră în acelaşi timp spre ieşirea din cort. Ajunşi acolo, se opriră faţă-n faţă. Un moment, West se întrebă dacă aveau să-şi înceapă chiar şi acum obişnuitele ciondăneli.

Apoi, Kroy întinse mâna:

– Numai noroc, generale Poulder.

Poulder îi apucă mâna în amândouă ale lui.

– Şi dumitale, generale Kroy. Numai noroc, nouă tuturor.

Şi ieşiră amândoi cu pas sprinten în penumbra asfinţitului, urmaţi de ofiţerii lor, cu Jalenhorm şi Brint în coadă.

Hayden tuşi.

– Domnule Lord Mareşal… au mai fost trimişi odată cu mine încă patru Cavaleri Vestitori. Ne-am despărţit, în speranţa că măcar unul va răzbate dincolo de liniile gurkiene. A mai sosit vreunul dintre ceilalţi?

– Nu… încă nu. Poate mai târziu…

Lui West nu i se părea prea probabil, şi nici lui Hayden – i se citea în ochi.

– Desigur. Poate mai târziu.

– Sergentul Pike îţi va găsi puţin vin şi un cal. Presupun că ai dori foarte mult să vezi cum îi vom ataca pe gurkieni mâine-dimineaţă.

– Într-adevăr.

– Foarte bine.

Cei doi ieşiră, iar West privi încruntat după el. Mare păcat de camarazii Cavalerului Vestitor, dar aveau să mai fie mulţi morţi de jelit, până să se termine luptele de a doua zi – dacă mai rămânea cineva care să jelească… Ieşi din cort şi se opri în aerul rece al serii.

Corăbiile din flotă erau ancorate în golful îngust de jos, legănându-se încet pe valuri, cu catargele înalte balansându-se sub norii tot mai groşi – în tonuri de albastru dur, cenuşiu rece şi portocaliu furios. Lui West i se păru că putea să vadă câteva bărci apropiindu-se de plaja neagră, aducând la mal ultimii ostaşi.

Soarele cobora cu repeziciune spre orizont, răspândind o ultimă văpaie noroioasă peste colinele de la apus. Undeva prin partea aceea, dincolo de zare, Adua ardea. West îşi învârti umerii, încercând să-şi relaxeze muşchii încordaţi. Nu auzise nicio vorbă, dinainte de a fi plecat din Englia. După câte putea şti el, Ardee era încă între zidurile oraşului. Dar nu avea ce face. Putea doar să ordone atacul imediat şi să spere, în pofida tuturor sorţilor, la tot ce putea fi mai bine. Se frecă pe burtă, nefericit. De când începuse călătoria pe mare, suferea de indigestie. Presiunile funcţiei de comandă, fără îndoială. Dacă mai dura câteva săptămâni, probabil avea să vomite sânge peste hărţi, la fel ca predecesorul lui. Trase aer în piept, prelung, întretăiat, şi-l expiră.

– Ştiu ce simţi.

Era Copoiul, aşezat pe o banchetă şubredă, lângă intrarea în cort, cu coatele pe genunchi şi privirea spre mare.

Greoi, West se aşeză lângă el. Discuţiile cu Poulder şi Kroy îl secătuiau cumplit de puteri, întotdeauna. Joacă prea mult rolul omului de piatră, şi vei rămâne doar un om de paie.

– Îmi pare rău, se pomeni el răspunzând.

Copoiul ridică privirea spre el.

– Îţi pare rău? Pentru ce?

– Pentru toate. Pentru Treicopaci, pentru Tul… pentru Cathil.

Fu nevoit să-şi înghită nodul care i se pusese pe neaşteptate în gât.

– Pentru toate. Îmi pare rău.

– Ei, rău ne pare tuturor. Nu te condamn. Nu condamn pe nimeni, nici chiar pe Bethod. La ce-ar folosi? Toţi facem ceea ce avem de făcut. Am renunţat de mult să mai caut motive.

West stătu un moment pe gânduri, apoi dădu din cap.

– În regulă.

Rămaseră aşezaţi, privind făcliile cum erau aprinse în jurul golfului de jos, ca o pulbere sclipitoare împrăştiată prin ţinutul întunecat.

Vreme de noapte, amarnică. Amarnică din cauza frigului, din cauza stropilor de ploaie şi a drumului lung şi greu pe care-l aveau de străbătut până-n zori. Mai presus de orice, amarnică prin ceea ce-i aştepta la capăt, când răsărea soarele. Mersul spre câte o bătălie devenea tot mai greu cu fiecare ocazie. Când Logen era tânăr, înainte de a-şi pierde degetul şi a-şi câştiga neagra reputaţie, existase măcar o urmă de emoţie, unda unui fior. Acum, nu mai era decât frica bolnăvicioasă. Frica de luptă – şi, mai rău, frica de rezultate.

Faptul de a fi rege nu folosea la nimic. Nu era de niciun ajutor, din câte-şi putea da el seama. Era la fel ca şi cum ar fi fost şef, doar că şi mai rău. Îl împingea să creadă că exista un lucru pe care ar fi trebuit să-l facă şi nu-l făcea. Căsca şi mai mult prăpastia dintre el şi toţi ceilalţi. Până devenea de netrecut.

Cizmele plescăiau şi tropăiau prin noroi, armele şi harnaşamentele zăngăneau şi zornăiau, oamenii mormăiau şi înjurau prin întuneric. Câţiva ţineau torţe, luminându-şi drumul gloduros, printre stropii de ploaie care sclipeau în pâlpâirile din jurul lor. Ploaia cădea şi peste Logen, sărutându-i uşor pielea capului, şi faţa, şi răpăind inegal pe umerii hainei lui vechi.

Armata Uniunii era răspândită pe cinci drumuri, toate ducând spre est, toate ţintind Adua şi o răfuială cu gurkienii care se anunţa foarte grea. Logen şi ai lui mergeau pe drumul cel mai nordic. Departe, în sud, vedea o linie slabă de licăriri plutind prin beznă, tot mai departe, până nu se mai vedeau. Alte câteva mii de oameni, ocărând prin noroi spre zorile însângerate.

Logen se încruntă. Vedea obrazul slab al lui Fior, mai în faţă, la lumina unduitoare a unei făclii, cu o expresie încruntată, străbătută de umbre negre, şi un ochi lucindu-i. Se uitară câteva clipe unul la altul, apoi Fior îi întoarse spatele, îşi strânse umerii şi merse mai departe.

– Nici acum nu mă place, şi nici n-o să mă placă vreodată.

– Măcelul de-a valma nu-i neapărat cel mai potrivit drum spre popularitate, răspunse Copoiul. Mai ales pentru un rege.

– Dar ăla ar putea avea bărbăţia de a face ceva în sensul ăsta.

Fior avea râca în suflet. Una pe care n-o alunga nici timpul, nici blândeţea, nici chiar salvarea vieţilor. Nu prea există răni care să se vindece vreodată complet, iar unele dor tot mai mult pe zi ce trece.

Copoiul părea să-i ghicească gândurile.

– Nu-ţi face griji în legătură cu Fior. E-n regulă. Şi-aşa avem destule pe cap, cu gurkienii ăştia şi ce-o mai fi.

– Mhm, făcu şi Ursuzul.

Logen nu era prea sigur. Cei mai periculoşi duşmani sunt cei care stau în vecini, îi spunea mereu tatăl lui. Pe vremuri, l-ar fi omorât imediat pe ticălos, acolo unde stătea, şi problema era rezolvată. Acum, însă, încerca să devină un om mai bun. Încerca din răsputeri.

– Pe toţi morţii, totuşi, continuă Copoiul. Să luptăm acuma contra oamenilor tuciurii, pentru Uniune? Cum mama dracului s-a putut întâmpla una ca asta? N-aveam ce căuta aici.

Logen trase prelung aer în piept şi-l lăsă pe Fior să se îndepărteze.

– Furiosul ne-a stat alături. Dacă nu era el, în veci n-am fi terminat cu Bethod. Îi suntem datori. Măcar cu lupta asta, ultima.

– Ai observat vreodată năravul ăsta al lucrurilor, că de la unul duce la altul? Se pare că mereu urmează încă o luptă, şi încă una…

– Mhm, repetă Ursuzul.

– Nu şi de data asta. Lupta de-acum e ultima, şi pe urmă am terminat.

– Chiar aşa? Şi-atunci, ce-o să se-ntâmple?

– Înapoi în Nord, cred, ridică Logen din umeri. O să fie pace, nu?

– Pace? mormăi Copoiul. Aia ce mai e? Ce faci cu ea?

– Păi, cred… că… o să creştem tot felul de chestii, sau aşa ceva.

– Să creştem chestii? Pe toţi morţii cordiţi! Ce ştii tu, sau eu, sau oricare dintre noi, despre cum se cresc chestiile? Ce altceva am făcut, toată viaţa, decât să omorâm?

Logen îşi foi umerii, stânjenit.

– Tre’ s-avem şi noi o speranţă. Omu’ poate să înveţe, nu?

– Poate să-nveţe? Cu cât omori mai mult, cu atât te pricepi mai bine. Şi cu cât te pricepi mai bine la omorât, cu atât mai nepriceput eşti la orice altceva. Pare-mi-se că am trăit aşa de mult fiindcă, atunci când e vorba de ucis, suntem cei mai buni din lume.

– Eşti prost dispus, Copoiule.

– De ani întregi sunt prost dispus. Ce mă îngrijorează e că tu nu eşti. Speranţa nu prea merge la unii ca noi, Logen. Ia răspunde-mi la asta: ai atins vreodată ceva fără să-i faci rău? Ce-ai avut, şi nu s-a ales prafu'?

Logen stătu să se gândească. Nevasta şi copiii, tatăl şi oamenii lui, toţi se întorseseră în ţărână. Forley, Treicopaci şi Tul. Toţi, oameni buni, şi toţi morţi, unii de mâna lui Logen, alţii fiindcă-i lăsase de izbelişte, sau din cauza mândriei şi a nesocotinţei lui. Putea să le vadă chipurile, în gând, şi nu arătau deloc încântaţi. Morţii nu arată încântaţi prea des. Iar asta, fără să se uite la adunătura neguroasă şi mohorâtă care pândea în spate. O turmă de stafii. O armată ciopârţită şi însângerată. Toţi oamenii pe care i se năzărise să-i omoare. Shama Inimă-de-Piatră, cu maţele atârnându-i din pântecul spintecat. Degetnegru, cu picioarele strivite şi mâinile arse. Ticălosul ăla de Finius, cu un picior tăiat şi pieptul sfâşiat. Bethod, chiar, drept în frunte, cu ţeasta făcută terci şi mutra încruntată sucită într-o parte. Băiatul mort al lui Crummock, cătând pe după cotul lui. Un ocean de ucideri. Logen închise strâns ochii, apoi se forţă să şi-i deschidă larg, dar chipurile continuau să-i stăruie pe la marginile minţii. Nu putea spune nimic.

– Mă gândeam eu… Copoiul se întoarse în altă parte, cu părul ud picurându-i în lungul obrajilor. Trebuie să fii realist, nu aşa-mi ziceai tu mereu? Aşa trebuie să fii.

Porni în lungul drumului, pe sub stelele reci. Ursuzul mai rămase un moment lângă Logen, apoi ridică din umerii umezi şi-l urmă pe Copoi, luând cu el şi torţa.

– Omul se mai poate şi schimba, şopti Logen, nesigur dacă vorbea cu Copoiul, sau cu sine însuşi, sau cu acele feţe cadaverice care aşteptau în întuneric; împrejurul lui, oamenii mergeau pe drum, şi totuşi, Logen era singur. Omul se poate schimba…

Întrebări

O urmă de ceaţă de toamnă se desprindea de marea neliniştită, în timp ce soarele asfinţea peste schilodita Adua, dând nopţii reci un aer spectral. La o sută de paşi distanţă, casele nu se mai desluşeau. La două sute, arătau fantomatic, cu puţinele lumini din ferestre ca nişte stafii plutind tulburi prin întuneric. *Vreme bună pentru treburi rele, şi ne aşteaptă din belşug.*

Până acum, nicio explozie îndepărtată nu zguduise nemişcarea întunecoasă. Catapultele gurkiene tăcuseră. *Cel puţin pentru moment – şi de ce nu? Oraşul aproape că le aparţine, şi de ce să dai foc propriului tău oraş?* Acolo, în partea estică a cetăţii Adua, departe de lupte, totul părea de un calm scos în afara timpului. *Aproape ca şi cum gurkienii nici n-ar fi venit.*

Prin urmare, când prin tenebre se infiltră un fel de tropăit vag, ca al cizmelor unor oameni bine înarmaţi, Glokta nu-şi putu stăpâni un junghi de nervozitate şi se înghesui în umbrele adânci de lângă gardul viu, la marginea drumului. Luminiţe slabe săltau prin tenebre. Apoi apăru conturul unui om, cu o mână rezemată pe garda sabiei, apropiindu-se cu mersul acela relaxat şi ţanţoş care trădează o mare încredere în sine. Din cap părea să-i crească ceva înalt, legănându-se la fiecare mişcare.

Glokta miji ochii prin penumbră.

– Cosca?

– Eu, şi nimeni altul! râse styrianul; purta o caschetă de piele fină, cu un panaş ridicol de înalt, şi şi-o atinse cu degetul. Mi-am cumpărat o pălărie nouă. Sau, poate-ar fi mai bine să zic că dumneata mi-ai cumpărat-o, nu, Superior Glokta?

– Văd şi eu, se uită Glokta încruntat la pana cea lungă, apoi la flamboaianta dantelărie aurită a gărzii sabiei lui Cosca. Parcă spusesem să nu baţi la ochi.

– Să… nu… bat… la ochi? se încruntă styrianul, apoi ridică din umeri. A, deci despre asta era vorba. Ţin minte că s-a spus ceva, şi mai ţin minte şi că n-am înţeles.

Se strâmbă, scărpinându-se între picioare.

– Cred c-am luat nişte chiriaşi de la una dintre femeile alea din tavernă. Ce mai mâncărimi, cu prichindeii ăştia afurisiţi…

Hm. Măcar femeile sunt plătite ca să se ducă acolo. S-ar fi zis că păduchii laţi au gusturi mai alese.

În spatele lui Cosca începea să se desprindă din întuneric o mulţime nedesluşită, din care câteva umbre ţineau felinare camuflate. Vreo duzină de siluete lăţoase, apoi încă o duzină, fiecare cu un aer ameninţător pe care-l răspândea în jur ca putoarea unui rahat.

– Ăştia-s oamenii tăi?

Cel mai apropiat avea pe faţă cele mai urâte coşuri pe care le văzuse Glokta vreodată. Omul de alături era ciung de-o mână, care-i fusese înlocuită cu un cârlig fioros. Urma un grăsan enorm, cu pielea palidă a gâtului acoperită de tatuaje prost desenate. Îl însoţea un om nu mai mare decât un pitic, cu chip de şobolan şi numai un ochi. Nu se ostenise să-şi acopere orbita goală, care se căsca sub părul slinos. Şi lista monstruozităţilor continua. Ca la vreo două duzini, în total, dintre criminalii cei mai sălbatici pe care-i avusese Glokta sub ochi în viaţa lui. *Şi am avut sub ochi destui, la anii mei. Apa le e străină, cu siguranţă. Niciunul nu arată de parcă n-ar fi în stare să-şi vândă sora pe-o marcă.*

– Nu par prea demni de încredere, murmură el.

– Nu par? Prostii, Superior Glokta! Oameni fără noroc, atâta tot, şi ştim amândoi cum e, nu? Păi, printre ei nu-i unul căruia să nu i-o încredinţez şi pe maică-mea.

– Eşti sigur?

– E moartă de vreo douăzeci de ani. Ce rău ar mai putea să-i facă acum?

Cosca îşi aruncă braţul pe după umerii diformi ai lui Glokta şi-l trase spre el, cauzându-i un junghi dureros în şolduri.

– Mă tem că nu prea avem de unde alege, şopti, cu răsuflarea mirosind puternic a spirtoase şi a corupţie. Toţi oamenii care nu erau disperaţi au fugit din oraş în clipa când au sosit gurkienii. Da’ cui îi pasă, mm? I-am angajat pentru că au boaşe şi muşchi, nu pentru cum arată. Oamenii disperaţi sunt soiul care-mi place mie! Amândoi îi înţelegem, nu? Unele treburi pot fi făcute numai de oameni disperaţi, ce zici, Superior Glokta?

Glokta se încruntă un moment spre adunătura de feţe supte, umflate, desfigurate şi brăzdate de cicatrice. *Cum s-a putut ca promiţătorul colonel Glokta, comandant avântat al primului regiment din Garda Regelui, să ajungă în fruntea unor asemenea scursuri?* Oftă prelung. *Dar acum e cam târziu ca să găsim mercenari arătoşi, şi cred că la fel de bine vor merge şi ăştia.*

– Foarte bine. Aşteptaţi aici.

Glokta ridică privirea spre casa întunecată, în timp ce deschidea poarta cu mâna liberă şi intra şchiopătând. O rază de lumină se strecura printre draperiile groase ale ferestrei din faţă. Bătu în uşă cu capătul bastonului. O pauză, apoi sunetul unor paşi târşâiţi care se apropiau fără tragere de inimă prin antreu.

– Cine e?

– Eu. Glokta.

Zăvoarele fură trase, iar lumina se revărsă în frigul de-afară. Apăru faţa lui Ardee, slăbită, cu cearcăne la ochi şi roşeaţă în jurul nasului. *Ca o pisică pe moarte.*

– Superior Glokta! zâmbi ea larg, luându-l de cot ca să-l tragă peste prag, aproape cu forţa. Ce încântare! Puţină conversaţie, în sfârşit! Nu mai pot de plictiseală.

Câteva sticle goale stăteau adunate în colţul camerei de zi, lucind ostil în lumina lumânărilor fumegânde şi a buşteanului ce ardea mocnit în şemineu. Masa era încărcată de farfurii, tacâmuri şi pahare murdare. Mirosea a sudoare şi a vin, a mâncare stricată şi a disperare proaspătă. *Poate exista o ocupaţie mai mizerabilă decât să te îmbeţi de unul singur? Câteodată, vinul poate ţine fericit un om fericit. Pe unul trist îl amărăşte întotdeauna şi mai rău.*

– Am încercat să parcurg iar cartea asta nenorocită, bătu Ardee cu palma într-un volum care zăcea deschis, cu paginile în jos, pe un scaun.

– *Căderea Maestrului Creator,* mormăi Glokta. Aiureala asta? Numai magie şi virtute, nu? N-am reuşit să trec de primul volum.

– Te înţeleg. Eu am ajuns la al treilea, şi nu-i cu nimic mai uşor de citit. Prea mulţi vrăjitori afurisiţi. Îi tot încurc pe unii cu alţii. Numai bătălii şi călătorii sângeroase care nu se mai termină, de colo-colo şi-napoi. Dacă-mi mai cade sub ochi o hartă, una singură, jur că mă omor.

– S-ar putea să te scutească cineva de deranj.

– Ce?

– Mă tem că aici nu mai eşti în siguranţă. Ar trebui să vii cu mine.

– Mi-a venit salvarea? Mulţumescu-ţi ţie, soartă! răspunse ea, cu un gest de lehamite. Am mai vorbit despre asta. Gurkienii sunt în cealaltă parte a oraşului. Mai periculos ar fi în Agriont, nu m-ar…

– Nu gurkienii sunt pericolul, ci administratorii mei.

– Domnii care ţi-s prieteni reprezintă un pericol pentru mine?

– Subestimezi proporţiile geloziei lor. Mă tem că-n curând vor deveni o ameninţare serioasă pentru toţi cei pe care i-am cunoscut, prieteni sau duşmani, în toată viaţa mea amărâtă, răspunse Glokta, smulgând o pelerină cu glugă din cuierul de pe perete, pentru a i-o întinde.

– Unde ne ducem?

– Într-o căsuţă fermecătoare, lângă docuri. A cam trecut de perioada ei cea mai bună, dar e plină de caracter. La fel ca noi doi, s-ar putea spune.

Pe culoar se auziră nişte paşi grei, iar Nicomo Cosca vârî capul pe uşă.

– Superior Glokta, ar trebui să plecăm, dacă vrem să ajungem la docuri până…

Tăcu brusc, privind-o lung pe Ardee. Se lăsă o tăcere stânjenitoare.

– Ăsta cine mai e? murmură ea.

Cosca intră în cameră cu o mişcare flamboaiantă, îşi scoase pălăria, dezvăluindu-şi chelia scârboasă, şi făcu o plecăciune adâncă, adâncă, adâncă de tot. *Încă puţin, şi-o să se frece cu nasul de podea.*

– Scuzaţi-mă, doamna mea. Nicomo Cosca, aventurier vestit, la dispoziţia dumneavoastră. Sau, mai bine zis, umil la picioarele dumneavoastră.

Cuţitul de aruncat îi căzu din haină, zăngănind pe podele.

Toţi trei îl priviră un moment, apoi Cosca rânji.

– Vedeţi musca aceea pe perete?

Glokta îşi îngustă ochii.

– Poate că nu e momentul cel mai potrivit…

Lama zbură învârtindu-se prin aer, nimeri peretele cu plăselele, la un pas de ţintă, smulgând o bucată de tencuială, ricoşă şi căzu iar pe jos.

– Căca-m-aş… Adică, fir-aş al naibii, se corectă Cosca.

Privind încruntată cuţitul, Ardee replică:

– Prima era mai potrivită.

Cosca trecu peste asta, cu un zâmbet plin de dinţi stricaţi.

– Probabil sunt cam ameţit. Când Superiorul mi-a descris frumuseţea dumneavoastră, am crezut că, negreşit… cum se zice… a exagerat? Acum văd cât de departe a fost de adevăr.

Îşi culese de jos cuţitul şi-şi îndesă la loc pe cap pălăria, cam strâmbă.

– Vă rog, permiteţi-mi să mă declar îndrăgostit.

– Ce i-ai zis? întrebă Ardee.

– Nimic, răspunse Glokta, sugându-şi gingiile cu o mutră acră. Jupânul Cosca are obiceiul de a întrece măsura.

– Mai ales când e îndrăgostit! interveni mercenarul. Mai ales atunci. Când mă îndrăgostesc, mă îndrăgostesc până peste cap şi, de regulă, nu mi se întâmplă mai des decât o dată pe zi.

Ardee îl privi lung.

– Nu ştiu dacă să mă simt măgulită sau speriată.

– De ce nu amândouă? i-o întoarse Glokta. Dar va trebui s-o faci pe drum.

Stăm prost cu timpul, iar eu mai am şi de smuls buruienile dintr-o grădină părăginită.

Poarta se deschise cu un scrâşnet torturat de metal ruginit. Glokta trecu greoi pragul putred, cu piciorul, şoldul şi tot spatele străbătute de junghiuri, după drumul lung, şontâc-şontâc, până în port. Conacul ruinat se înălţa din penumbră, în capătul îndepărtat al curţii făcute praf. *Ca un mausoleu măreţ. Cel mai potrivit monument pentru toate speranţele mele spulberate.* Severard şi Frost îl aşteptau în umbra scării sfărâmate, îmbrăcaţi complet în negru şi mascaţi, ca de obicei. *Dar câtuşi de puţin asemănători.* Un om masiv şi unul zvelt, unul cu părul alb şi altul brunet, unul în picioare, cu braţele încrucişate pe piept, celălalt aşezat, cu picioarele încrucişate. *Unul este loial, celălalt... vom afla.*

Severard se ridică în picioare, cu obişnuitul lui zâmbet în jurul ochilor.

– În regulă, şefule, deci care-i…

Nicomo Cosca intră pe poartă şi porni alene peste pavajul spart, azvârlind din drum câteva bucăţi de zidărie, cu vârful cizmei scâlciate. Se opri lângă o fântână ruinată şi râcâi cu degetul mizeria de pe ea.

– E frumos aici. Frumos şi…

Arătă în jur cu degetul – şi cu mizeria adunată pe el.

– … cam patinat de vreme.

Mercenarii lui se răspândeau deja încet prin curtea presărată cu resturi. Hainele peticite şi mantalele zdrenţuite scoteau la iveală arme de toate mărimile şi formele. Tăişuri, vârfuri, ţepi şi flanşe luceau în lumina şovăielnică a felinarelor, cu oţelul la fel de neted şi curat pe cât de aspre şi murdare le erau chipurile.

– Ăştia cine naiba sunt? întrebă Severard.
– Prieteni.
– Nu arată prea prietenos.
Glokta îi arătă practicianului gaura dintre dinţii de sus.
– Păi, cred că depinde de partea cui eşti.
Ultimele urme ale zâmbetului lui Severard dispăruseră. Ochii-i fulgerau nervoşi prin curte. *Ochii celui vinovat. Ce bine-i cunoaştem… Îi vedem pe chipurile prizonierilor. Îi vedem în oglindă, când îndrăznim să ne uităm într-acolo. M-aş fi putut aştepta la mai mult din partea unui om cu experienţa lui, dar faptul de a ţine arma-n mână nu-i decât o slabă pregătire pentru momentul când vei fi tăiat de ea. Cine să ştie mai bine decât mine?* Severard se repezi spre casă, iute ca un iepure, dar nu apucă să facă decât un pas, înainte ca latul unei mâini albe şi grele să-l lovească într-o parte a gâtului, doborându-l în nesimţire pe pietrele sparte.
– Du-l jos, Frost. Ştii drumul.
– Şoş. Mnh… fonfăi albinosul cel uriaş, săltându-şi pe umăr trupul inert al lui Severard, pentru a porni cu el spre uşa din faţă.
– Trebuie să spun, zise Cosca, aruncându-şi cu un bobârnac nepăsător murdăria de pe deget, că-mi place cum procedezi cu oamenii, Superiorule. Asta, da, disciplină – dintotdeauna am admirat-o.
– Grozav sfat din partea celui mai indisciplinat om din tot Cercul Lumii.
– Am învăţat fel de fel de lucruri, din nenumăratele mele greşeli…
Nicomo Cosca îşi ridică bărbia, scărpinându-se pe gâtul cu pielea descuamată.
– Singurul lucru pe care nu-l învăţ niciodată e cum să nu le mai fac.
– Hm, mormăi Glokta, în timp ce urca treptele cu mare cazně. *Un blestem pe care toţi trebuie să-l purtăm cu noi. Tot în cerc ne învârtim, agăţându-ne de izbânzi pe care nu reuşim să le păstrăm, împiedicându-ne la nesfârşit de aceleaşi vechi eşecuri. Asta-i viaţa cu adevărat, nefericirea pe care o îndurăm între dezamăgiri.*
Intrară prin cadrul gol al uşii, în întunericul şi mai adânc al holului. Cosca îşi ridică felinarul, privind în sus spre acoperişul găurit, cu cizmele clefăind prin găinaţii de pasăre care acopereau podeaua.

– Un palat! răsună glasul său, reverberând printre scările rupte, uşile goale şi grinzile golaşe de deasupra.

– Vă rog, faceţi-vă comozi, îi pofti Glokta. Dar, eventual, nu prea la vedere. S-ar putea să avem vizitatori, la un moment dat, în noaptea asta.

– Excelent. Ne plac oaspeţii, nu, băieţi?

Unul dintre oamenii lui Cosca scoase un chicotit flegmos, dezvelind două şiruri de dinţi de culoare căcănie. *Aşa-s de stricaţi, c-aproape mă bucur de cei câţiva pe care îi mai am.*

– Musafirii ăştia vor veni de la Eminenţa Sa, Arhilectorul. Poate reuşiţi să-i primiţi cum se cuvine, cât timp sunt eu jos?

Cosca îşi plimbă o privire aprobatoare prin holul părăginit.

– Un loc elegant pentru o întâmpinare călduroasă. O să te-anunţ după ce pleacă. Mă îndoiesc că vor sta prea mult.

Ardee îşi găsise un loc lângă perete, unde stătea cu gluga ridicată şi ochii în podea. *Încearcă să se facă una cu tencuiala – şi cine-ar putea s-o condamne? Nu-i tocmai compania cea mai plăcută pentru o femeie tânără, nici o ambianţă prea liniştitoare. Dar tot e mai bine aşa decât cu beregata tăiată, presupun.* Glokta întinse mâna spre ea.

– Ar fi mai bine să vii şi tu cu mine, jos.

Femeia ezită. *De parcă n-ar fi tocmai sigură că aşa ar fi mai bine într-adevăr.* Fu însă de ajuns o privire scurtă spre unul dintre cei mai urâţi oameni care făceau una dintre cele mai urâte meserii ale lumii, ca s-o convingă. Cosca îi dădu felinarul lui, având grijă să-i atingă degetele neplăcut de mult timp.

– Mulţumesc, răspunse ea, smucindu-şi mâna.

– Îmi face o plăcere deosebită.

Fâşii de tapet ferfeniţit, şipci rupte, bucăţi de ipsos căzut aruncau în jur umbre stranii, în timp ce Glokta şi Ardee îi lăsau pe Cosca şi haidamacii lui în urmă, croindu-şi drum prin măruntaiele clădirii moarte. Uşile pe lângă care treceau, ca nişte găuri negre dreptunghiulare, se căscau asemenea unor morminte.

– Fermecători mai par prietenii tăi, murmură Ardee.

– A, da, cele mai strălucitoare stele de pe firmamentul social. Unele sarcini necesită oameni disperaţi, pare-se.

– Înseamnă că ai în minte o treabă cu adevărat disperată.

– Când nu am?

Felinarul abia dacă lumina salonul descompus, cu lambriurile atârnând de pe zidăria ieftină din cărămidă şi cea mai mare

parte a podelei formând doar o băltoacă puturoasă. Uşa ascunsă stătea deschisă în peretele opus, iar Glokta îşi târşâi picioarele pe lângă perete într-acolo, cu şoldurile arzându-i de efort.

– Ce-a făcut omul tău?

– Severard? M-a dezamăgit. *Şi-n curând vom afla cât de rău.*

– Atunci, sper că eu nu te-am dezamăgit niciodată.

– Tu, sunt sigur, ai mai multă minte. Ar trebui să intru primul, pentru că, dacă oi cădea, măcar să cad numai eu.

Şi porni în jos pe trepte, strâmbându-se, în timp ce Ardee îl urma cu felinarul.

– Îh. Ce miroase aşa?

– Canalele. E o intrare în subterane, pe-acolo, pe undeva.

Trecând pe lângă uşa masivă, Glokta pătrunse în pivniţa transformată, cu gratiile de oţel ale celulelor din ambele laturi lucind în timp ce ei treceau prin faţa lor. Peste tot duhnea a umezeală şi frică.

– Superior Glokta! se auzi un glas din întuneric şi apăru chipul deznădăjduit al Fratelui Picior-Lung, lipit de nişte zăbrele.

– Frate Picior-Lung, scuzele mele! Am fost aşa de ocupat… Gurkienii au luat oraşul cu asalt.

– Gurkienii? chiţăi omul, cu ochii ieşiţi din orbite. Vă rog, dacă-mi daţi drumul…

– Tăcere! şuieră Glokta, pe un ton care nu mai permitea nicio replică. Aici ar fi cel mai bine să stai.

Ardee aruncă o privire nervoasă înspre celula Navigatorului.

– Aici…?

– Nu e periculos. Cred c-o să-ţi fie mai comod decât… continuă el, arătând cu capul spre uşa deschisă din capătul culoarului boltit. Decât acolo…

Femeia înghiţi în sec.

– Bine.

– Superior Glokta, vă rog! se întinse un braţ disperat din celula lui Picior-Lung. Vă rog, când o să-mi daţi drumul? Domnule Superior, vă rog!

Glokta închise uşa peste implorările lui, cu un clinchet uşurel. *Azi avem alte treburi, care nu suportă amânare.*

Frost îl încătuşase deja pe Severard, încă leşinat, în scaunul de lângă masă, şi aprindea lămpile una câte una, cu o feştilă. Camera boltită devenea tot mai luminoasă, culorile scurgându-se în frescele de pe pereţii circulari. Kanedias se uita încruntat, cu braţele întinse şi focul arzând în spatele lui. *Aha, vechiul nostru*

prieten, Maestrul Creator, mereu dezaprobator. În faţa lui, fratele său Juvens îşi tot vărsa ultimii stropi de sânge, lugubru, pe perete. *Şi nu-i singurul sânge care-o să se verse aici în noaptea asta, cred.*

– Urr… mârâi Severard, cu părul lăţos legănându-i-se.

Glokta se lăsă încet pe scaun, a cărui pielărie trosni sub el. Severard gemu din nou, iar capul i se dădu pe spate, cu pleoapele tresărindu-i. Frost se apropie greoi, întinse mâinile şi-i desfăcu cataramele măştii, pe care o scoase, aruncând-o în colţul încăperii. *Dintr-un înfricoşător practician al Inchiziţiei… o nimica toată.* Prizonierul se foi, strâmbând din nas, ca un băiat adormit.

Tânăr. Slab. Neajutorat. Aproape c-ar putea să-ţi pară rău pentru el, dacă ai avea inimă. Dar acum nu e momentul pentru sentimentalisme şi gingăşii, pentru prietenie şi iertare. Duhul fericitului şi promiţătorului colonel Sand dan Glokta s-a ţinut prea mult timp agăţat de mine. Adio, vechiul meu prieten. Azi n-ai cum să ne ajuţi. E vremea ca necruţătorul Superior Glokta să facă ce face el cel mai bine. Să facă singurul lucru pe care-l face bine. E vremea minţilor dure, a inimilor dure şi a muchiilor şi mai dure.

Vremea să scoatem adevărul la iveală.

Frost îl împunse pe Severard în burtă cu două degete, iar ochii tânărului se deschiseră brusc. Zvâcni în scaun, cu cătuşele zăngănind. Îl văzu pe Glokta. Îl văzu pe Frost. Ochii i se holbară, în timp ce săgetau prin jur. Se căscară şi mai mult, când îşi dădu seama unde se afla. Inspiră scurt, zgomotos, cu un smârcâit de groază abjectă care-i fâlfâi şuviţele de păr slinos. *Şi cum vom începe?*

– Ştiu… horcăi el. Ştiu că i-am spus femeii ăleia cine erai… ştiu… da’ n-am avut încotro…

Aha, fofilările. Fiecare om, mai mult sau mai puţin, se poartă la fel când e legat în lanţuri pe un scaun.

– Ce era să fac? M-ar fi omorât naibii! N-am avut încotro! Te rog…

– Ştiu ce i-ai spus, şi ştiu că n-ai avut încotro.

– Atunci… atunci, de ce…

– Nu-mi veni cu fleacuri de-astea, Severard. Ştii bine de ce eşti aici.

Frost făcu un pas înainte, nepăsător ca întotdeauna, şi săltă capacul de pe minunata trusă a lui Glokta. Tăviţele dinăuntru se

desfăcură ca o floare exotică, dând la iveală mânerele lustruite, acele sclipitoare, lamele lucioase ale instrumentelor.

Glokta îşi umflă obrajii.

– Am avut o zi bună, azi. M-am trezit curat şi am ajuns de unul singur la baie. Nu m-a durut prea rău.

Degetele sale cuprinseră plăselele satârului.

– Asta merită să fie sărbătorită – o zi bună. Am parte de foarte puţine.

Scoase din teacă satârul, cu lama grea fulgerând în lumina aspră a lămpilor. Ochii lui Severard îl urmăreau tot timpul, bulbucaţi de spaimă şi fascinaţie, cu broboane de sudoare scânteindu-i pe fruntea palidă.

– Nu, şopti el.

Ba da. Frost îi descuie cătuşa de pe încheietura stângă, ridicându-i apoi braţul cu mâinile sale cărnoase. Îi apucă degetele şi le desfăcu unul câte unul, până se lipiră pe masa de lemn din faţa lui, în timp ce cu celălalt braţ cuprindea umerii lui Severard, strâns.

– Cred că ne putem lipsi de preambul.

Glokta se balansă înainte, se ridică şi porni încet în jurul mesei, cu bastonul ţăcănind pe dale, piciorul stâng târât în urmă-i şi colţul satârului zgâriind uşor tăblia mesei.

– Nu e nevoie să-ţi explic cum o să meargă. Tocmai ţie, care m-ai asistat aşa de capabil, cu atâtea şi atâtea ocazii. Cine-ar putea să ştie mai bine cum vom proceda?

– Nuuu, schelălăi Severard, scremându-şi ceva ca un fel de zâmbet disperat, cu jumătate de gură, în timp ce din colţul ochiului îi curgea totuşi o lacrimă. Nu, n-ai s-o faci! Nu mie! Nu mi-ai face asta!

– Nu ţie? zâmbi şi Glokta, trist. Hai, practician Severard, te rog…

Îşi lăsă zâmbetul să se şteargă încet de pe buze, în timp ce ridica satârul.

– Mă cunoşti prea bine ca să zici aşa ceva.

Bang! Lama grea străfulgeră în jos, înfigându-se în lemnul mesei, iar din vârful degetului mijlociu al lui Severard sări o fâşiuţă de piele.

– Nu! chirăi practicianul. Nu!

Vasăzică, nu-mi mai admiri precizia?

– A, ba da, ba da… replică Glokta, în timp ce trăgea de mânerul neted, desprinzând tăişul din masă. Cum credeai c-o să

se termine? Ai vorbit. Ai spus lucruri pe care nu trebuia să le spui unor oameni cu care n-aveai tu nicio treabă să vorbeşti. Acum ai să-mi spui ce anume. Ai să-mi spui cui.

Satârul luci când îl ridică din nou.

– Şi fă bine de-mi spune cât mai repede.

– Nu! se zvârcoli Severard, înnebunit, în scaun, dar Frost îl ţinea strâns ca pe o muscă prinsă-n miere. *Ba da.*

Lama trecu prin capătul degetului mijlociu al lui Severard, lin ca prin unt, retezându-l de la prima articulaţie. Vârful arătătorului porni învârtindu-se pe masă ca un titirez. Al inelarului rămase unde era, înfipt între două scânduri. Cu mâna lui Frost strânsă ca o menghină în jurul încheieturii, sângele nu făcu decât să se prelingă încet din cele trei răni, formând pârâiaşe prin fibrele lemnoase.

Urmă o pauză, Severard stând nemişcat, cu răsuflarea tăiată. *Unu, doi, trei...* Fostul practician zbieră. Se văicări, se smuci, zbuciumat, cu faţa tremurându-i. *Doare, hmm? Bine ai venit în lumea mea.*

Glokta îşi mişcă în gheată piciorul îndurerat.

– Cine-ar fi crezut că fermecătoarea noastră asociere, atât de plăcută şi de profitabilă pentru amândoi, s-ar putea sfârşi aşa? Nu eu am vrut-o. Nu eu. Spune-mi cu cine ai vorbit. Spune-mi ce-ai zis. Şi atunci, toată neplăcerea asta se va termina. Altfel...

Bang! Acum şi capătul degetului mic, şi încă trei bucăţi din celelalte. Din mijlociu nu mai rămăsese mare lucru. Severard se holbă, cu ochii căscaţi de groază, respirând cu gâfâieli scurte şi repezi. *Şoc, uimire, teroare năucită.* Glokta se apleacă la urechea lui.

– Sper că nu plănuiai să te-apuci de vioară, Severard. Vei avea noroc dacă mai poţi cânta la un căcat de gong, când o să terminăm aici.

Spasmul din grumaz îl făcu să se strâmbe, în timp ce ridica iar satârul.

– Stai! suspină Severard. Stai! Valint şi Balk! Bancherii! Le-am spus... le-am spus...

Ştiam eu.

– Ce le-ai spus?

– Că încă-l mai căutai pe ucigaşul lui Raynault, când noi îl spânzuraserăm deja pe trimisul Împăratului!

Glokta întâlni ochii lui Frost, iar albinosul îi susţinu privirea, fără nicio emoţie. *Şi încă un secret e târât la lumină, dând din*

picioare. Ce dezamăgitor de bine am ştiut. Mereu mă uimeşte, ce repede se pot rezolva toate problemele, odată ce începi să tai părticele din oameni.

– Şi… şi… le-am spus că voiai să afli mai multe despre regele nostru bastard, şi despre Bayaz, şi le-am zis că nu iscodeai în legătură cu Sult, aşa cum ţi-au cerut, şi le-am mai zis… le-am mai zis…

Severard se opri, bâlbâit, privindu-şi resturile degetelor împrăştiate pe masă, într-o băltoacă de sânge tot mai întinsă. *Acea mixtură de durere insuportabilă, pierdere şi mai insuportabilă şi deplină neputinţă de a crede. Visez oare? Sau chiar mi-am pierdut jumătate din degete, pentru totdeauna?*

Glokta îl îmboldi cu capătul satârului.

– Şi altceva?

– Le-am spus tot ce puteam. Le-am spus… tot ce ştiam.

Cuvintele i se rostogoleau printre bale, de pe buzele răsfrânte de durere.

– N-am avut de ales. Aveam datorii, şi… s-au oferit să mă plătească. N-aveam de ales!

Valint şi Balk. Datorii, şantaje şi trădări. Ce oribil de banal e totul. Asta-i problema cu răspunsurile. Cumva, niciodată nu sunt la fel de interesante ca întrebările. Buzele lui Glokta tresăriră într-un zâmbet trist.

– N-aveai de ales. Ştiu prea bine ce simţi.

Şi ridică iar satârul.

– Dar…

Bang! Lama grea căzu, apoi se târî scrâşnind pe tăblia mesei, în timp ce Glokta dădea cu grijă la o parte încă patru bucăţele de carne. Severard urlă, icni, urlă din nou. Zbierete disperate, bolborosite, cu chipul scofâlcit. *La fel ca prunele pe care le mănânc uneori la micul dejun.* Încă mai avea jumătate din degetul mic, dar din celelalte trei nu-i mai rămăseseră decât trei cioturi sângerânde. *Însă acum nu ne mai putem opri, când am ajuns aşa departe. Pentru nimic în lume nu ne putem opri, aşa-i? Trebuie să aflăm totul.*

– Şi cu Arhilectorul cum e? se interesă Glokta, arcuindu-şi gâtul într-o parte şi flexându-şi umărul ţeapăn. De unde-a aflat ce se întâmplase în Dagoska? Ce i-ai spus?

– De unde-a… ce… Nu i-am spus nimic! I-am zis…

Bang! Degetul mare al lui Severard zbură, răsucindu-se peste masă, cu o spirală de pete sângerii în urma lui. Glokta îşi mişca

şoldurile înainte şi-napoi, încercând să-şi alunge durerile din lungul picioarelor şi pe cele din spinare. *Degeaba, n-am cum să scap de astea. Orice poziţie aş încerca, e şi mai rea decât aia dinainte.*

– Ce i-ai spus lui Sult?

– I-am… i-am…

Severard ridică privirea, cu gura căscată şi un ciucure lung de bale atârnându-i de pe buză.

– Am…

Glokta se încruntă. *Ăsta nu-i un răspuns.*

– Leagă-i încheietura şi pregăteşte-i mâna cealaltă. Aici nu ne-a mai rămas nimic cu ce să lucrăm.

– Nu! Nu! Vă rog… n-am… vă rog…

Cât mă mai plictisesc rugăminţile… Vorbe ca „nu” şi „te rog”, care-şi pierd orice sens după o jumătate de oră ca asta. Încep să sune ca nişte behăieli de oaie. Până la urmă, toţi suntem nişte miei duşi la tăiere. Privea lung falangele degetelor risipite pe masa plină de sânge. *Carne pentru măcelar.* Îl durea capul, în cameră era prea multă lumină. Glokta puse satârul jos şi-şi frecă ochii îndureraţi. *Obositoare treabă, să-ţi mutilezi cei mai apropiaţi prieteni.* Îşi dădu seama că-şi mânjise pleoapele cu sânge. *Fi-ţi-ar…*

Frost strânsese deja un garou în jurul încheieturii lui Severard şi-i încătuşase din nou de scaun restul însângerat al mâinii. Îi eliberă braţul drept şi-l aduse cu grijă spre masă. Glokta îl urmărea cu privirea. *În deplină ordine, meseriaş şi nemilos de eficient. Oare-l mustră conştiinţa, mă întreb, după apusul soarelui? Îndoi-m-aş. La urma urmei, eu dau ordinele. Şi acţionez la ordinele lui Sult, la sfaturile lui Marovia, la cererea celor de la Valint şi Balk. Care dintre noi are de ales, în cele din urmă? Păi, scuzele se formează aproape de la sine.*

Masca albă a lui Frost era împroşcată cu punctişoare roşii, în timp ce întindea mâna dreaptă a lui Severard pe masă, exact în locul unde stătuse stânga. De data asta, nefericitul nici nu se mai zbătea. *Îţi piere şi voinţa, la un moment dat. Ţin bine minte.*

– Vă rog… şopti el.

Ar fi aşa de plăcut să ne oprim. Cel mai probabil, gurkienii vor arde oraşul până-n temelii şi ne vor ucide pe toţi, şi-atunci, cui o să-i mai pese cine ce şi cui a spus? Dacă, prin cine ştie ce minune, dau greş, nu încape nicio îndoială c-o să mă termine Sult, sau Valint şi Balk îşi vor încasa datoria în sânge. Ce-o să

mai conteze, când voi pluti cu faţa-n jos prin port, dacă la anumite întrebări nu s-a răspuns niciodată? Şi atunci, de ce fac asta? De ce?

Sângele ajunsese la marginea mesei şi începu să se prelingă pe podea, cu un pic pic pic regulat. Nici un alt răspuns. Glokta simţi un nou iureş de spasme străbătându-i o parte a feţei. Apucă iar satârul.

– Uită-te la astea, arătă el spre bucăţile de carne însângerată risipite pe masă. Uită-te aici, la ce-ai pierdut deja. Şi totul, numai fiindcă nu vrei să-mi spui ce trebuie să aflu. Nu-ţi preţuieşti propriile degete? Acum nu-ţi mai sunt de niciun folos, aşa-i? Nici mie nu-mi folosesc la nimic, poţi să fii sigur. Nimănui nu-i mai sunt de folos, decât vreunui câine flămând, sau doi, poate.

Îşi dezveli golul căscat între dinţii din faţă şi râcâi lemnul cu vârful satârului, între degetele desfăcute ale lui Severard.

– Încă o dată, pronunţă el cuvintele cu precizie îngheţată: Ce… i-ai spus… Eminenţei… Sale?

– Nu… n-am spus… nimic!

Lacrimile curgeau pe obrajii supţi ai lui Severard, iar pieptul îi era zguduit de suspine.

– Nimic nu i-am spus! Cu Valint şi Balk, n-am avut încotro! Cu Sult n-am vorbit în viaţa mea, căca-m-aş! O vorbă nu i-am spus! Niciodată!

Preţ de un lung răstimp, Glokta se uită în ochii practicianului, în ochii prizonierului, încercând să desluşească adevărul. Se lăsase tăcerea – nu se mai auzea decât respiraţia gâlgâită, dureroasă, a lui Severard. Apoi, Glokta îşi încreţi buza şi aruncă satârul pe masă, cu un clănţănit. *De ce să renunţi şi la cealaltă mână, când ai mărturisit deja?* Oftă prelung, întinse mâna şi şterse cu blândeţe lacrimile de pe chipul palid al lui Severard.

– În regulă. Te cred.

Dar atunci…? Am rămas cu şi mai multe întrebări decât înainte, şi nu mai avem unde să căutăm răspunsurile. Îşi arcui spinarea, strâmbându-se din cauza durerilor din coloana sucită, care-i străbăteau şi piciorul, până-n vârfurile degetelor pe care nu le mai avea. *Sult trebuie să-şi fi obţinut informaţiile din altă sursă. Cine-a mai supravieţuit după Dagoska, cine altcineva a mai văzut destul? Eider? N-ar fi îndrăznit niciodată să se dea de gol. Vitari? Dacă voia să clămpăne din gură, ar fi putut-o face chiar atunci. Cosca? Eminenţa Sa n-ar fi lucrat niciodată cu un om atât de imprevizibil. Chiar şi eu mă folosesc de el numai*

fiindcă n-am nici o altă cale. Atunci, cine?

Ochii lui Glokta îi întâlniră pe ai lui Frost. Ochi trandafirii, care nu clipeau. Îl priveau fix, strălucitori şi duri ca două nestemate roz. Şi piesele se aşezară la locurile lor.

Am înţeles.

Nici unul dintre ei nu scoase o vorbă. Frost întinse mâinile, fără prea mare grabă, şi cuprinse gâtul lui Severard cu braţele lui groase. Fostul practician nu putea decât să se holbeze, neputincios.

– Ce vrei să...

Frost se încruntă uşor. Răsună un trosnet scurt, când răsuci capul lui Severard într-o parte. *Simplu şi nepăsător ca şi cum ar omorî o găină.* Când Frost îi dădu drumul, ţeasta lui Severard căzu pe spate, foarte pe spate, cu nişte forme noduroase nefireşti împungându-i pielea palidă a gâtului rupt.

Albinosul se îndreptă de spate, între Glokta şi uşa întredeschisă. *Nicio ieşire.* Strâmbându-se, Glokta se împletici înapoi, cu vârful bastonului târât pe jos.

– De ce?

Frost veni spre el, încet şi sigur, cu pumnii albi încleştaţi strâns şi chipul din spatele măştii lipsit de orice expresie. Glokta ridică o mână.

– Măcar spune-mi de ce, naibii!

Albinosul ridică din umeri. *Cred că unele întrebări nu au niciun răspuns, la urma urmei.* Spatele strâmb al lui Glokta se izbi de peretele curbat. *Şi nu mai am timp. Mă rog...* Trase adânc aer în piept. *Sorţii au fost întotdeauna rânduiţi împotriva mea. Nu mă deranjează că mor – nu prea tare...*

Frost îşi ridică pumnul alb, apoi icni. Cu un plesnet înfundat, satârul i se înfipsese în umărul masiv. Sângele începu să-i îmbibe cămaşa. Practicianul se întoarse. În spatele lui stătea Ardee. O clipă, toţi trei se uitară unul la altul. Apoi, Frost o lovi cu pumnul în faţă. Femeia se clătină îndărăt, nimerind peste marginea mesei, şi căzu moale la pământ, răsturnând-o pe-o parte. Trusa lui Glokta se rostogoli alături, cu instrumentele zăngănind, într-un amestec de sânge şi bucăţi de carne. Frost dădu să se întoarcă iar, cu satârul încă înfipt în carne şi braţul stâng atârnându-i inert.

Buzele lui Glokta se răsfrânseră de pe gingiile goale. *Nu mă deranjează că mor – dar refuz să mă dau bătut.*

Se propti pe picioare cât putea de bine, neluând în seamă

durerea care-l fulgera prin laba fără degete şi în sus, spre genunchi şi şold. Ridică bastonul şi apăsă cu degetul mare butonul ascuns. Fusese lucrat după instrucţiunile lui precise, de acelaşi om care-i făcuse şi trusa de instrumente. *Şi e o unealtă şi mai meşteşugită.*

Se auzi un ţăcănit slab, când lemnul se desfăcu pe balamalele nevăzute şi căzu în lături, dezvăluind un ac de metal lucios ca oglinda, lung de doi coţi. Glokta scoase un ţipăt pătrunzător.

Dă-i, dă-i, Glokta. Dă-i, dă-i.

Oţelul ţâşni ca prin ceaţă. Prima lovitură îl străpunse lin pe Frost prin partea stângă a pieptului. A doua îi străbătu fără zgomot dreapta gâtului. A treia îi perforă masca şi zgârie osul mandibulei, cu vârful lucitor apărând o clipă sub urechea albă, înainte de a se retrage scurt.

Frost rămase nemişcat, cu sprâncenele albe arcuindu-i-se de mirare. Apoi, sângele îi porni din mica rană a gâtului, curgând pe cămaşă într-o dâră negricioasă. Ridică o mână mare şi albă. Se clătină, în timp ce sângele-i gâlgâia pe sub mască.

– Fufu-i... bălmăji el.

Se prăvăli pe podea ca şi cum picioarele i-ar fi fost smulse brusc de sub trup. Întinse un braţ ca să se salte, dar îl părăsiseră puterile. Gâfâielile îi bolboroseau zgomotos, apoi tot mai încet, până rămase nemişcat. *Şi asta a fost tot.*

Ardee stătea aşezată pe jos, lângă masă, cu sângele curgându-i din nas, peste buza de sus.

– E mort.

– Am făcut scrimă, murmură Glokta. Se pare că îndemânarea nu piere niciodată.

Se uită de la un mort la celălalt. Frost zăcea într-o baltă de sânge ce se întindea încet, cu un ochi roz aţintit drept înainte, fără să clipească – nici chiar acum, în moarte. Capul lui Severard atârna peste spătarul scaunului, cu gura larg căscată într-un urlet mut; mâna mutilată-i era încătuşată de braţul scaunului, iar cealaltă spânzura fără viaţă. *Băieţii mei. Ochii mei. Mâinile mele. Totul s-a sfârşit.* Glokta se încruntă spre tija de metal însângerat pe care o strângea în pumn. *Asta e... Trebuie să bâjbâim mai departe, cum putem, fără ei.*

Cu un spasm, se aplecă şi luă între două degete piesa căzută a bastonului, pentru a o aplica la loc peste oţelul mânjit cu sânge.

– Dacă eşti bună să închizi trusa aia...

Ardee privea cu ochi mari instrumentele, cadavrul lui Severard, masa plină de sânge, răsturnată, şi fragmentele de carne împrăştiate pe jos. Tuşi şi-şi apăsă dosul mâinii peste gură. *Uităm mereu că unele persoane nu sunt obişnuite să facă faţă acestor lucruri. Dar avem nevoie de orice ajutor putem găsi, iar acum e cam târziu ca să acomodăm uşurel oamenii. Dacă a putut ciopârţi un om cu satârul, e capabilă şi să mânuiască un pumnal sau o sabie fără s-o ia cu leşin.*

– Trusa, repetă el, răstit. O să mai am nevoie de instrumente.

Ardee clipi din ochi, adună cu mâini tremurânde cele câteva ustensile risipite pe podea şi le puse la locurile lor. Luă cutia sub braţ şi se ridică în picioare, cam nesigură, ştergându-şi cu mâneca albă sângele de sub nas. Glokta observă că în păr i se prinsese o bucată dintr-un deget al lui Severard.

– Vezi că ai ceva… aici, spuse, arătând spre propriu-i cap.

– Ce…? Îh! smulse Ardee ciozvârta moartă, cu un fior scârbit, aruncând-o pe jos. Ar trebui să găseşti alt mod de a-ţi câştiga existenţa.

– Mă gândeam şi eu la asta, de câtva timp. Mai sunt, însă, câteva întrebări cărora trebuie să le aflu răspunsurile.

Uşa scârţâi, iar Glokta simţi un fior brusc de panică. În cameră intră Cosca. Fluieră încetişor la vederea carnajului, dându-şi pe spate boneta a cărei pană aşternea o umbră lungă pe fresca din spatele lui.

– Mare mizerie ai făcut aici, Superiorule, mare mizerie…

Glokta îşi atinse bastonul cu degetul. Piciorul parcă-i luase foc, inima-i bubuia înfundat în tâmple, era lac de năduşeală pe sub hainele aspre.

– Inevitabil.

– Mă gândeam că ai vrea să ştii: vizitatorii au venit. Şase practicieni ai Inchiziţiei. Cam bănuiesc c-or fi fost trimişi aici ca să te omoare.

Neîndoielnic. La ordinele Arhilectorului, pe baza informaţiilor primite de la răposatul practician Frost.

– Şi?

După evenimentele din ultima vreme, Glokta aproape se aştepta să-l vadă pe Cosca repezindu-se la el cu sabia scoasă.

Dar dacă am învăţat ceva în ora care-a trecut, e că cel mai nedemn de încredere dintre haidamaci nu e întotdeauna cel mai puţin loial.

– Şi i-am făcut bucăţi, fireşte, rânji styrianul. Sunt jignit că ai

putea crede altceva.

– Bine. Bine.

Măcar atâta lucru a mers conform planului. Glokta nu-şi dorea nimic mai mult decât să se lase să lunece la podea şi să zacă acolo, zbierând. *Dar avem treburi de făcut.* Strâmbându-se, porni şontâc-şontâc spre uşă.

– Trebuie s-o luăm imediat spre Agriont.

Primele gene de lumină a zorilor se întindeau pe cerul senin şi rece, în timp ce Glokta şchiopăta pe Calea-de-Mijloc, cu Ardee lângă el. Prin aer încă mai plutea o ceaţă subţire, dar începuse să se risipească. *Se anunţă o zi frumoasă, după câte se pare. O zi perfectă pentru trădări, vărsare de sânge şi...*

Prin ceaţă se mişcau siluete, străbătând strada largă şi pietruită, în jos, spre mare. Se auzeau şi zgomote. Zăngăneli, zornăieli... Părea să fie un detaşament de oameni înarmaţi, în mişcare. Undeva, mai departe, cineva striga. Un clopot începu să sune, înfundat şi posomorât. *Un clopot de alarmă.*

Cosca se încruntă, cu privirea prin ceaţa tot mai rară.

– Ce-i asta?

Formele deveneau mai clare. Oameni înarmaţi, cu lănci în mâini, mulţi la număr. Coifurile lor înalte aveau alt model decât al Uniunii.

Ardee atinse braţul lui Glokta.

– Ăştia nu-s...?

– Gurkieni.

Armurile luceau în lumina slabă, cenuşie, prin ceaţa care se risipea. Un regiment numeros, străbătând spre nord Calea-de-Mijloc. *Înseamnă că în sfârşit şi-au debarcat oamenii în port şi au răzbit până-n centrul oraşului. Ce uluitor de prost am nimerit momentul...!*

– Înapoi.

Glokta se întoarse spre strada lăturalnică, alunecă şi fu cât pe ce să cadă, strâmbându-se când Ardee îl apucă de cot, ca să-l sprijine.

– Înapoi la conac!

Să sperăm că nu ne-au văzut deja.

– Şi ţineţi la voi felinarele alea, vom avea nevoie de ele.

Grăbi pasul spre uliţa puturoasă, atâta cât putea, depăşit şi înghiontit de mercenarii lui Cosca.

– Dracu' să-i ia de gurkieni, şuieră styrianul. Nici mort nu mă

prind ce-oi fi făcut ca să-i supăr aşa.

– Te înţeleg prea bine.

Poarta se închise cu un scârţâit, iar câţiva mercenari începură să tragă spre ea ghizdurile unei fântâni dărâmate. *Nu-s sigur cât timp o să ţină asta pe loc o legiune a Împăratului.*

– Pot să te întreb ce planuri avem de-acum încolo, Superiorule? Oricât ar fi de fermecător palatul dumitale, nu mi se pare prea inspirat să stăm aici, aşteptând un ajutor.

– Într-adevăr, confirmă Glokta, urcând cu chin, cu vai treptele ca să intre pe uşa din faţă. Trebuie să ajungem în Agriont.

– Ceva îmi spune că şi amicii noştri gurkieni vor fi avut aceeaşi idee. Un lucru-i sigur: n-o să ajungem acolo mergând pe străzi.

– Atunci, trebuie s-o luăm pe sub străzi.

Glokta porni şchiopătând spre beciul clădirii, cât putea de repede, cu Ardee şi mercenarii urmându-l îngrijoraţi.

– Aici e o intrare în reţeaua de canale. Putem ajunge până-n Agriont, dacă ştim drumul.

– Canale? rânji Cosca. Nimic nu-mi place mai mult decât să mă bălăcăresc prin scârna vieţii, cum bine ştii, dar canalele pot fi destul de… derutante. Cunoşti drumul?

– De fapt, nu.

Dar cunosc un om care zice că se poate orienta pe oriunde, chiar şi printr-un râu de căcat.

– Frate Picior-Lung! strigă Glokta, în timp ce şontâcăia în jos pe trepte. Am să-ţi fac o propunere!

Ziua judecăţii

Lordul Mareşal West stătea în umbra unui hambar părăsit, pe o ridicătură de deasupra câmpiilor mănoase ale Midderlandului, ţinând strâns ocheanul în mâna înmănuşată. Câteva fuioare de ceaţă mai pluteau peste întinderea şesurilor de toamnă – parcele de culoare cafenie, verde, galbenă, cu copaci pe ici, pe colo, brăzdate de haturi golaşe. West putea să vadă până la zidurile exterioare ale Aduei, zărite ca o linie cenuşie severă din care se înălţau turnuri. Dincolo de ele, se repezeau spre cer formele vagi ale clădirilor în nuanţe gri mai deschis. Deasupra lor se înălţa ca o stafie uriaşă Casa Creatorului, simplă şi neînduplecată. Una peste alta, era o întoarcere acasă peste măsură de mohorâtă.

Nu adia nicio boare de vânt. În aerul rece domnea o neclintire stranie. Ca şi cum nici n-ar fi fost vreun război, nicio oaste duşmană strângându-şi rândurile, nici gând de bătălie sângeroasă gata să înceapă. West îşi plimba luneta încoace şi-ncolo, dar abia dacă putea zări vreun semn al prezenţei gurkienilor. I se părea că distingea un gărduleţ, departe în faţa zidurilor, parcă desluşea contururile suliţelor, ca nişte ace, dar de la distanţa aceea, şi în lumina aceea, nu putea fi sigur de nimic.

– Trebuie că ne aşteaptă. Altfel nu se poate.

– Poate că dorm până târziu, remarcă Jalenhorm, optimist ca întotdeauna.

Pike fu mai direct:

– Şi dacă dorm, ce?

– Nu prea contează, recunoscu West.

Ordinele Regelui Jezal fuseseră clare. Oraşul era infestat de trupe gurkiene, iar apărarea mai avea puţin şi se prăbuşea de tot. Nu aveau timp pentru stratageme inteligente, pentru abordări grijulii, pentru a îmboldi inamicul, în căutarea punctelor slabe. În acea situaţie, printr-o ironie a sorţii, probabil că Prinţul Ladisla ar fi fost un comandat la fel de bun ca oricare altul. Era una dintre acele situaţii rare când împrejurările cereau un atac magnific, urmat îndeaproape de glorie sau moarte. Singurul lucru pe care West îl avea sub control era momentul.

Brint îşi struni calul în apropiere, împroşcând cu ţărână prin aerul rece. Sări din şa şi salută milităreşte.

– Cavaleria generalului Kroy este pe poziţie, pe aripa dreaptă,

Domnule Lord Mareşal, gata să atace la ordinele dumneavoastră!

– Mulţumesc, căpitane. Şi infanteria?

– Pe la jumătatea desfăşurării, cred. Unele companii încă mai sunt înşirate pe drumuri.

– Încă…?

– Merg prin noroi, domnule.

– Hmm…

Armatele lăsau noroi în urma lor cum lasă dâră melcul.

– Şi Poulder?

– Poziţie similară, din câte pot spune, răspunse Brint. Niciun mesaj?

Jalenhorm clătină din cap:

– Generalul Poulder n-a fost prea comunicativ în dimineaţa asta.

West privea spre oraş, acel contur cenuşiu din depărtare, dincolo de câmpii.

– Curând… murmură el, muşcându-şi buza, deja roasă până-n carne de-atâtea griji. Foarte curând. Nu trebuie să ne luăm zborul doar pe jumătate. Când se va mai întregi infanteria…

Încruntat, Brint se uita spre sud.

– Domnule, nu cumva…

West îi urmări direcţia degetului. Pe aripa stângă, unde Poulder îşi adunase divizia, cavaleria mergea deja cu repeziciune înainte.

– Ce nai…? se încruntă West, văzând cum călăreţii luau viteză.

Două regimente complete de cavalerie grea porneau într-un galop maiestuos. Mii şi mii, năvălind pe întinderea plantaţiilor, ocolind copacii şi casele răsfirate, ridicând în urma lor nori de praf. Acum, West le auzea şi ropotul copitelor, ca un tunet îndepărtat, aproape că putea simţi prin cizme pământul vibrând. Soarele se reflecta în lăncile şi săbiile ridicate, în scuturi şi armuri. Stindardele fluturau şi plesneau în vânt. Era cea mai grozavă demonstraţie de grandoare marţială. O scenă dintr-o carte de poveşti sinistre, cu un erou musculos, în care se repetă la tot pasul cuvinte fără sens, ca „onoare” şi „virtute”.

– Căca-m-aş… scrâşni West printre dinţi, simţind pulsaţia familiară înapoia ochilor.

În tot timpul drumului prin Nord şi-napoi, pe generalul Poulder îl mâncase să lanseze una dintre fabuloasele lui şarje de cavalerie. Acolo, însă, îl împiedicaseră terenul aspru, sau vremea

aspră, sau împrejurările şi mai aspre. Acum, în condiţii ideale, se părea că nu putuse rezista ocaziei.

Încet, Jalenhorm clătină din cap.

– Afurisitul de Poulder…

West scoase un mârâit frustrat, ridicându-şi ocheanul ca să dea cu el de pământ. Reuşi să se stăpânească în ultimul moment, inspiră adânc, forţat, şi strânse ocheanul cu un gest furios. În ziua aceea, nu-şi putea permite să-şi facă orice pofte.

– Deci, asta e, nu? Ordonaţi atacul, pe toată linia!

– Sunaţi atacul! mugi Pike. La atac!

Se auzi semnalul de goarnă, ca un răget asurzitor în aerul rece al dimineţii – exact de ce avea nevoie West, cu durerea lui de cap. Îşi înfipse o cizmă înnoroiată în scară şi se ridică fără tragere de inimă în şa, înfruntându-şi durerile după ce călărise toată noaptea.

– Cred că trebuie să-l urmăm pe generalul Poulder pe cărările gloriei. Totuşi, poate la o distanţă mai puţin onorabilă. Mai e nevoie de cineva care să coordoneze şi toată harababura asta.

Răspunsurile altor goarne, din lungul liniei, pluteau spre ei, iar în dreapta, călăreţii lui Kroy porneau la trap înainte.

– Maior Jalenhorm, ordonă ca infanteria s-o ia înainte, în ajutor, imediat ce soseşte.

Cu un efort, adăugă:

– Om cu om, la nevoie.

– Desigur, Domnule Lord Mareşal, răspunse uriaşul, întorcându-şi deja calul ca să transmită ordinele.

– Războiul, mormăi West. Nobilă treabă.

– Domnule? întrebă Pike.

– Nimic.

Jezal urcă ultimele câteva trepte câte două, cu Gorst şi o duzină de cavaleri de-ai lui bocănindu-i pe urme, aproape ca propriile lui umbre. Trecu pe lângă santinelă, cu un aer autoritar, ieşind în lumina vie de dimineaţă, pe terasa din vârful Turnului Lanţurilor, la mare distanţă deasupra oraşului răvăşit. Lordul Mareşal Varuz era deja lângă parapet, înconjurat de o adunătură de-ai lui, cu toţii privind crunt peste Adua. Bătrânul oştean se ţinea ţeapăn, cu mâinile la spate, la fel ca la antrenamentele de scrimă, cu ani în urmă. Totuşi, pe vremuri, Jezal nu-i văzuse niciodată mâinile tremurând. Acum îi tremurau – şi rău. Lângă el stătea Înaltul Judecător Marovia, cu roba neagră fâlfâind slab în

briza blândă.

– Ceva veşti? se interesă Jezal.

Limba Lordului Mareşal săgetă cu nervozitate peste buze.

– Gurkienii au lansat un atac, înaintea zorilor. Apărătorii Zidului lui Arnault au fost covârşiţi. Nu peste mult, au reuşit şi să debarce oameni în port. Un mare număr de oameni. Am luptat într-o acţiune de ariergardă, cu cel mai mare curaj, dar… ei bine…

Chiar nu era nevoie să spună mai mult. În timp ce se apropia de parapet, iar Adua rănită se dezvăluia vederii lui, Jezal îi distinse clar pe gurkieni cum şiroiau pe Calea-de-Mijloc, cu micile drapele aurii ale legiunilor Împăratului săltând peste masa de oameni, ca lemnele pe valurile unui torent sclipitor. Ca şi cum ar fi văzut o furnică pe covor, pentru ca apoi să-şi dea seama că erau sute şi sute, prin toată camera, Jezal începu să observe mişcări şi prin alte locuri, şi prin altele, peste tot. Însuşi centrul oraşului era infestat de soldaţi gurkieni.

– Am luptat într-o acţiune de ariergardă, cu… un succes moderat, încheie Varuz, jalnic.

Departe, jos, câţiva oameni năvăliră afară din clădirile de lângă poarta apuseană a Agriontului, străbătând în fugă piaţa pietruită în faţa şanţului de apărare, spre pod.

– Gurkieni? îngăimă un glas.

– Nu, mormăi Lordul Mareşal. Ăia-s de-ai noştri.

Oameni care încercau să scape de măcelul ce avea loc, fără îndoială, în oraşul ruinat. Jezal văzuse moartea cu ochii de suficiente ori ca să ştie ce simţeau.

– Porunciţi ca oamenii ăia să fie duşi la adăpost, spuse el, cu un glas cam frânt.

– Mă tem că… porţile au fost ferecate, Maiestatea Voastră.

– Atunci, desferecaţi-le!

Ochii înrouraţi ai lui Varuz se abătură spre Marovia, cu o expresie neliniştită.

– Ar fi… neînţelept.

Încă vreo duzină sau mai mulţi ajunseseră la pod, unde strigau şi dădeau din braţe. Cuvintele li se pierdeau în depărtare, dar în ton li se simţea, inconfundabilă, teroarea neputincioasă.

– Ar trebui să facem ceva, insistă Jezal, cu mâinile încleştate pe parapet. Trebuie să facem ceva! Vor mai ajunge şi alţii acolo, mult mai mulţi!

Varuz îşi drese glasul.

– Maiestate…

– Nu! Să mi se înşeueze calul. Adunaţi Cavalerii din Gardă. Refuz să…

Înaltul Judecător Marovia trecuse în dreptul uşii dinspre scară, blocând-o, iar acum îl privi pe Jezal în faţă, cu o tristeţe calmă.

– Dacă ar fi să deschideţi acum porţile, i-aţi pune în primejdie pe toţi cei din Agriont. Mii şi mii de cetăţeni, toţi aşteptând protecţia Maiestăţii Voastre. Aici, îi putem ţine în siguranţă, măcar pentru moment. Trebuie să-i ţinem în siguranţă.

Ochii i se abătură spre străzi. Ochi de culori diferite, observă Jezal – unul albastru, celălalt verde.

– Trebuie să cântărim care e binele cel mai mare.

– Binele cel mai mare…

Jezal se uită în partea cealaltă, spre Agriont. Ştia că în jurul zidurilor stăteau apărători viteji, gata să lupte până la moarte pentru ţară şi rege, oricât de puţin ar fi meritat. Îşi imagina şi civili, fugind să se adăpostească pe uliţele strâmte. Bărbaţi, femei şi copii, tineri şi bătrâni, alungaţi din casele lor ruinate. Oameni cărora le promisese siguranţa. Ochii îi săgetară peste clădirile mari şi albe din jurul parcului verde, peste Piaţa Mareşalilor şi Calea Regală, cu statuile ei înalte. Toate acele locuri erau pline, nu se îndoia, cu oameni neajutoraţi şi nevoiaşi. Cei destul de ghinionişti ca să nu aibă un om mai bun pe care să se bizuie decât escrocul fără şira spinării, Jezal dan Luthar.

Îi stătea în gât, dar ştia că bătrânul birocrat avea dreptate. Nu avea ce face. Fusese uluitor de norocos să scape cu viaţă din acel ultim şi magnific atac, iar acum era mult prea târziu pentru altul. În afara Agriontului, soldaţii gurkieni începeau să fiarbă în piaţa din faţa porţii. Câţiva îngenuncheară, cu arcurile în mâini, şi trimiseră un nor de săgeţi, cu boltă, asupra podului. Siluete mici se clătinară şi căzură, plescăind, în apă. Ţipetele lor subţiri erau aduse de vânt până în vârful Turnului Lanţurilor.

De pe ziduri îşi luă zborul o salvă de răspuns, străpungându-i pe gurkieni cu săgeţile. Unii căzură, alţii şovăiră şi bătură în retragere, lăsând câteva cadavre risipite pe pietre. Se refugiară grăbiţi la adăpost în clădirile din jurul pieţei, repezindu-se prin penumbră, de la o casă la alta. Un soldat al Uniunii sări de pe pod şi dădu de câteva ori din braţe, prin apa din şanţ, înainte de a dispărea. Nu mai ieşi la suprafaţă. În spatele lui, câţiva ultimi apărători răzleţi încă se mai târau, ridicând deznădăjduiţi braţele. Ideea binelui mai mare sau mai mic părea o slabă consolare

pentru ei, în timp ce-şi dădeau sufletul. Jezal închise strâns ochii şi întoarse capul.

– Acolo! La est!

Varuz şi câţiva oameni de-ai lui se adunaseră lângă parapetul din partea opusă, privind dincolo de Casa Creatorului, spre câmpiile îndepărtate din afara oraşului. Jezal porni spre ei, cu mâna streaşină la ochi. Dincolo de zidul înalt al Agriontului, dincolo de râul strălucitor şi curbura amplă a oraşului, i se păru că zărea o mişcare. O mişcare în semilună, largă, venind încet spre Adua.

Unul dintre ofiţeri îşi coborî ocheanul.

– Cavaleria! Cavaleria Uniunii!

– Eşti sigur?

– Armata!

– Au cam întârziat la petrecere, mormăi Varuz, dar tot bineveniţi sunt.

– Ura pentru Mareşalul West!

– Suntem salvaţi!

Jezal nu avea chef să chiuie de bucurie. Speranţa prindea bine, desigur, şi multă vreme dusese lipsă de ea, dar orice sărbătorire ar fi fost neîndoielnic prematură. Se întoarse în cealaltă parte a turnului şi privi încruntat în jos.

Alţi gurkieni năvăleau în piaţa din afara citadelei, şi alţii, şi veneau bine pregătiţi. Împingeau în faţa lor nişte apărători mari de lemn, pe roţi, fiecare destul de lată ca să se ascundă înapoia ei vreo zece oameni sau chiar mai mulţi. Cele din faţă erau deja pline de săgeţi înfipte în ele, dar continuau să înainteze spre pod. Alte şi alte săgeţi zburau în sus şi-n jos. Răniţii cădeau, încercau să se târască înapoi. Una dintre clădirile dintr-o latură a pieţei luase deja foc, cu streşinile linse de flăcări hulpave.

– Armata! chiui cineva de pe meterezul din partea opusă. Mareşalul West!

– Într-adevăr, murmură Marovia, privind încruntat spre carnajul de jos, în timp ce sunetele bătăliei deveneau tot mai înnebunitoare. Să sperăm că n-a ajuns prea târziu.

Zgomotele luptei se auzeau prin aerul rece. Dangăte şi zăngăneli, strigăte cu ecouri. Logen se uită la stânga şi la dreapta, spre oamenii din jurul lui, care înaintau pe câmpie, cu respiraţia grăbită şi şuierătoare, cu echipamentele zăngănind, o mulţime de chipuri încruntate şi arme ascuţite.

Nu-l prea însufleţea gândul că iar lua parte la aşa ceva.

Cel mai trist era faptul că, acum, Logen simţea mai multă afecţiune şi încredere faţă de Ferro şi Jezal, Bayaz şi Quai, decât pentru ai lui. Fuseseră o adunătură de nemernici dificili, fiecare în felul lui. Nu se putea spune că-i înţelesese cu adevărat sau că-i plăcuseră prea mult. Când era cu ei însă, Logen se plăcuse pe sine însuşi. Acolo, în pustietatea din vestul Lumii, fusese un om pe care te puteai baza, la fel ca tatăl lui. Un om fără un trecut sângeros care să-i sufle peste umăr, fără un nume mai negru decât iadul, fără nevoia de a-şi păzi spatele în fiece clipă. Un om care putea să spere la ceva mai bun.

Gândul de a-i revedea pe oamenii aceia şi şansa de a fi din nou acel om îl îndemnau înainte, îi dădeau ghes s-o ia la fugă cu atât mai repede spre zidul cenuşiu al Aduei. I se părea, în acel moment cel puţin, că l-ar fi putut lăsa pe Sângerosul-Nouă undeva în urmă.

Ceilalţi nordici, însă, nu-i împărtăşeau nerăbdarea. Păreau mai degrabă să fi pornit la plimbare, decât la atac. Se apropiară de un pâlc de copaci, de unde câteva păsări îşi luară zborul spre cerul alburiu şi se opriră locului. Nimeni nu scoase o vorbă. Un băiat se aşeză chiar, cu spatele rezemat de un pom, şi începu să soarbă apă dintr-o ploscă.

Logen îl privi lung.

– Pe toţi morţii, nu cred c-am văzut vreodată un atac mai pişăcios ca ăsta. Ţi-ai lăsat oasele acasă, în Nord?

Urmară câteva bombăneli, câteva priviri furişe. Tichie Roşie se uită într-o parte, cu limba împinsă în buza de jos.

– Poate că da. Să nu mă-nţelegi greşit, şefule, sau Înălţimea Ta Regală, sau cum ţi s-o fi zicând acum, continuă el, înclinând din cap, ca să arate că nu voia să fie nerespectuos. Am mai luptat eu şi-n trecut, şi-ncă destul de greu, am ajuns cu viaţa pe muchie de cuţit, şi toate alea. Numa’ că, ştii... De ce să ne luptăm acum? zic. Şi cred că toţi gândim la fel. Nu-i treaba noastră, este? Nu-i lupta noastră, asta de-aici.

Copoiul clătină din cap.

– Uniunea o să ne ia drept o ceată de laşi.

– Cui îi pasă de ce zic ăia? i-o întoarse cineva.

Tichie Roşie se apropie.

– Ascultă, şefule, mă cam doare-n cur dacă vreun neghiob pe care nu-l cunosc crede că-s laş. Am vărsat destul sânge, în privinţa asta. Şi nu doar eu, toţi de-aici.

– Hmmm, mormăi Logen. Deci votezi să rămânem pe loc, da?

Celălalt ridică din umeri.

– Păi, cred…

Scoase un chirăit, când fruntea lui Logen îl izbi în mutră, strivindu-i nasul ca pe-o nucă pusă pe nicovală. Căzu greoi pe spate, în noroi, cu sângele curgându-i peste bărbie.

Logen se întoarse, cu capul înclinat într-o parte, aşa cum făcea pe vremuri. Avea chipul Sângerosului-Nouă – rece şi neînsufleţit, fără să-i pese de nimic. Nu-i era greu. Îi venea la fel de firesc ca o pereche de cizme îndelung purtate. Mâna lui găsi plăselele reci ale sabiei Creatorului, iar oamenii din jurul lui se traseră înapoi, şuşotind şi bodogănind.

– Mai votează careva dintre voi, muierilor?

Băiatul îşi lăsă plosca să cadă în iarbă şi sări în picioare. Logen îi privi pe câţiva, unul câte unul, provocator, şi rând pe rând îşi plecară ochii în pământ, îi ridicară spre copaci, uitându-se oriunde, numai la el nu. Până ajunse la Fior. Pletosul îl privea drept în faţă. Logen îşi îngustă ochii.

– Şi tu?

Fior clătină din cap, cu părul legănându-i-se în jurul feţei.

– A, nu. Nu acum.

– Atunci, când oi fi gata. Când oricare dintre voi o să fie gata. Pân-atuncea, vă dau ceva de lucru. Armele, mârâi el.

Săbii şi securi, suliţe şi scuturi, toate fură pregătite cât ai bate din palme. Oamenii se agitau, găsindu-şi locurile, luându-se dintr-odată la întrecere care să pornească primul la atac. Tichie Roşie abia se ridica în picioare, strâmbându-se, cu o mână la chipul însângerat. Logen îl măsură cu privirea.

– Dacă-ţi zici că te-am luat prea tare, gândeşte-te aşa: pe vremuri, acuma ai fi-ncercat să-ţi ţii maţele să nu se verse.

– Mda, mormăi Tichie Roşie, ştergându-se la gură. Că bine zici.

Logen îl privi cum pleca înapoi la flăcăii lui, scuipând sânge. Un lucru se putea zice despre Logen Nouădegete: avea un mare talent să-şi prefacă un prieten în duşman.

– Chiar trebuia? întrebă Copoiul.

Logen ridică din umeri. Nu voise, dar acum el era conducătorul. O nenorocire, întotdeauna, dar asta era, iar cel de la conducere nu-i poate lăsa pe ceilalţi să pună întrebări. Nu merge, şi gata. Mai întâi vin cu întrebări, pe urmă vin cu cuţitele.

– Altfel, n-aveam cum. Aşa a mers dintotdeauna, nu?

– Speram că s-or mai fi schimbat vremurile.

– Vremurile nu se schimbă niciodată. Trebuie să fii realist, Copoiule.

– Mda. Păcat, totuşi…

De multe lucruri era păcat. Logen renunţase să-ncerce să le mai îndrepte, de mult. Scoase sabia Creatorului şi o ridică.

– Atunci, să mergem! Şi de data asta, ca şi cum nu ne-ar păsa de nimic!

Porni printre copaci, auzindu-i pe ceilalţi cum îl urmau. Ieşiră în câmp deschis, iar zidurile Aduei apărură în faţa lor, înălţându-se în vârful unei coline verzi, ca o faleză cenuşie şi dreaptă, cu turnuri rotunde deasupra. Prin jur zăceau multe cadavre. Destule ca până şi pe-un carl călit în luptă să-l ia cu fiori reci. Erau mai mult morţi gurkieni, după culoarea pielii, prăvăliţi printre tot felul de echipamente sfărâmate, afundaţi în pământul gloduros, călcaţi în copite.

– Staţi! strigă Logen, alergând printre ei. Staţi aşa!

Zărise ceva în faţă, un gard de ţepuşe ascuţite, cu leşul unui cal înfipt în ele. Dincolo de el, se mişcau nişte oameni. Oameni cu arcuri.

– La adăpost!

Câteva săgeţi zburară spre ei. Una se înfipse în scutul lui Fior, altele două în pământ, la picioarele lui Logen. La nici un pas distanţă de el, un carl primi una în piept şi se prăbuşi.

Logen o luă la fugă. Gardul venea spre el, clătinat, puţin mai încet decât i-ar fi convenit. Cineva stătea între două ţepuşe, un negricios cu platoşă lucitoare pe piept şi pană roşie în vârful coifului ascuţit. Striga spre alţii adunaţi în spatele lui, agitând o sabie curbă. Un ofiţer gurkian, probabil. La fel de bun de atacat ca oricare altul. Cizmele lui Logen clefăiau pe pământul afânat. Încă două săgeţi şuierară pe lângă el, ţintite în pripă. Ofiţerul făcu ochii mari. Făcu un pas înapoi, nervos, ridicând sabia.

Logen se smuci la stânga, iar lama arcuită se împlântă în ţărână, la picioarele lui. Mârâind, îşi luă avânt cu sabia Creatorului, iar lama grea de metal zăngăni sonor în pieptarul ofiţerului, lăsând o adâncitură. Omul ţipă, apoi se poticni înainte, îndoit de mijloc şi abia mai respirând. Sabia îi zbură din mână, învârtindu-se, iar Logen îl lovi în ceafă, îndoindu-i coiful şi doborându-l în mocirlă.

Se uită la ceilalţi, dar niciunul dintre ei nu se clintise. Erau o adunătură zdrenţăroasă, ca o versiune oacheşă a celor mai slabi

dintre thralli. Nici pe departe ticăloşii necruţători la care se aşteptase, după cum vorbea mereu Ferro despre gurkieni. Se adunaseră laolaltă, cu suliţele îndreptate încoace şi-ncolo. Vreo câţiva aveau chiar arcuri cu săgeţile pregătite, l-ar fi putut împăna ca pe un arici, dar n-o făcură. Totuşi, un atac frontal asupra lor ar fi putut fi tocmai lucrul potrivit ca să-i dezmeticească. Logen încasase o săgeată, două, la vremea lui, şi nu-i mai ardea de altele noi.

Aşa că, în loc să-şi continue drumul înainte, se îndreptă cât era de înalt şi scoase un răget. Un urlet de luptă, ca acela pe care-l slobozise când cobora în goană panta spre Carleon, cu atâţia ani în urmă, când încă mai avea toate degetele şi toate speranţele intacte. Îl simţi pe Copoi venind lângă el şi ridicând sabia, pentru a răcni la rândul lui. Apoi li se alătură şi Fior, mugind ca un taur şi lovindu-şi scutul cu capătul securii. Şi Tichie Roşie, cu chipul plin de sânge, şi Ursuzul, şi toţi ceilalţi, cu strigăte de război.

Stăteau înşiruiţi, agitându-şi armele, izbindu-şi-le cu zgomot, răcnind, urlând şi chiuind din toţi bojocii, făcând o zarvă de parcă însuşi iadul s-ar fi căscat, pentru ca o hoardă de draci să cânte-n semn de bun-venit. Cafeniii îi priveau tremurând, cu ochii holbaţi, cu gurile căscate. Logen nu credea că mai văzuseră aşa ceva vreodată.

Unul dintre ei îşi scăpă lancea. Nu voise, poate, dar înfăţişarea şi hărmălaia acelor nebuni păroşi îi vlăgui degetele. Oricum, vrând nevrând, lancea căzu – şi, ca la un semnal, toţi începură să-şi arunce armele. Cât puteau de repede, săbii şi suliţe zdrăngănind în iarbă. Părea o prostie să ţipe mai departe, iar strigătele de luptă se stinseră, până rămaseră doar două grupuri ce se priveau în tăcere peste acea porţiune de mâl plin cu ţepuşe îndoite şi hoituri sucite.

– Ciudat soi de bătălie mai e şi ăsta, mormăi Fior.

Copoiul se aplecă spre Logen.

– Acuma, că i-am prins, ce facem cu ei?

– Doar n-om sta să le purtăm de grijă.

– Mhm, încuviinţă Ursuzul.

Logen îşi roase buza, învârtindu-şi sabia în mână, în timp ce căuta vreo soluţie deşteaptă. Nu-i venea niciuna-n minte.

– Putem să-i lăsăm să se ducă.

Arătă smucit cu capul spre nord. Niciunul dintre gurkieni nu se clinti, aşa că mai încercă o dată, arătând şi cu vârful sabiei. Când

o ridică, ceilalţi se crispară, şuşotind între ei, iar unul căzu în noroi.

– Căraţi-vă într-acolo doar, spuse el, şi să n-avem vorbe. Căraţi-vă… doar… într-acolo! repetă, împungând iar aerul cu sabia.

În sfârşit, unul dintre ei prinse ideea şi făcu un pas temător, desprinzându-se de grup. Când nimeni nu-l doborî la pământ, o luă la fugă. Nu peste mult, îl urmară şi ceilalţi. Copoiul se uită după ultimul care o tulea. Apoi, ridică din umeri.

– Noroc să aibă, aş zice.

– Mda, mormăi Logen. Noroc.

Apoi, atât de încet încât nimeni nu-l putea auzi:

– Încă viu, încă viu, încă viu…

Glokta şchiopăta prin întunericul fetid, pe o pasarelă lată de-un pas, cu limba scormonindu-i prin gingiile goale în efortul de a se ţine drept, strâmbându-se tot timpul, pe măsură ce durerea din picior i se înrăutăţea tot mai tare, chinuindu-se să nu respire pe nas. *Am crezut, când zăceam schilodit în pat, după întoarcerea din Gurkhul, că mai jos de-atât nu pot să decad. Când prezidam peste brutalitatea unei închisori puturoase, în Englia, la fel mi-am zis. Când am pus să fie măcelărit un funcţionar, la abator, am crezut că ajunsesem la fund. Cât de amarnic m-am înşelat.*

Cosca şi mercenarii lui mergeau unul după altul, cu Glokta la mijloc, iar blestemele lor, mormăielile şi plescăitul paşilor reverberau în lungul tunelului boltit, în lumina felinarelor legănate care aruncau umbre unduitoare peste pereţii de piatră umedă. De sus picura apă neagră, cu miros de putregai, se prelingea pe zidurile pline de igrasie, bolbocea prin şănţuleţe clisoase, curgea forfotitor în lungul canalului puturos de alături. Ardee îşi târşâia picioarele în urma lui, cu trusa de instrumente ţinută strâns sub braţ. Renunţase la orice încercare de a-şi ridica poalele rochiei, iar materialul era îmbibat în mâzgă neagră. Ridică privirea spre el, cu părul umed căzându-i pe faţă, şi făcu un efort vlăguit să zâmbească.

– Da’ sigur ştii să inviţi o domnişoară în cele mai plăcute locuri.

– A, ba bine că nu. Talentul meu de a găsi decoruri romantice explică, fără îndoială, popularitatea pe care o am cu sexul frumos, răspunse Glokta, după care un junghi dureros îl făcu să

se strâmbe. Chiar dacă sunt o monstruozitate oloagă. Acum încotro mergem?

Picior-Lung şontâcăia în faţă, legat cu o funie de unul dintre mercenari.

– Spre nord! Cam spre nord, mai mult sau mai puţin. Suntem chiar lângă Calea-de-Mijloc.

– Mhm…

Deasupra noastră, la nici zece paşi distanţă, se află unele dintre cele mai impresionante adrese din oraş. Palate scânteietoare şi un râu de căcat se află mult mai aproape decât le-ar conveni vreodată celor mai mulţi să creadă. Tot ce-i frumos are şi-o latură urâtă, iar unii dintre noi trebuie să sălăşluim acolo, pentru ca alţii să poată râde-n soare. Pufnetul lui amuzat se transformă într-un chiţăit speriat, când piciorul fără degete îi alunecă pe scândurile pasarelei. Dădu cu mâna spre perete, bâjbâind cu bastonul, care căzu ţăcănind pe pietrele unsuroase. Ardee îl prinse de cot înainte de a cădea şi-i restabili echilibrul. Glokta nu-şi putu stăpâni un scâncet de durere, subţire ca vocea unei fete, care-i şuieră prin golurile dintre dinţi.

– Nu prea te distrezi, aşa-i?

– Am avut şi zile mai bune.

Se lovi cu ceafa de perete, când Ardee se aplecă să-i ridice bastonul.

– Să fiu trădat de amândoi… se pomeni Glokta mormăind. Aşa ceva doare. Chiar şi pe mine. La unul, mă aşteptam. Unul, aş fi suportat. Dar amândoi? De ce?

– Fiindcă eşti un mişel nemilos, intrigant, pervers, plin de ură pentru ceilalţi şi milă de tine însuţi?

Glokta o privi lung, iar Ardee ridică din umeri.

– Tu ai întrebat.

Porniră din nou, prin bezna greţoasă.

– Era o întrebare retorică.

– Retorică? Într-un canal?

– Staţi aşa! ridică mâna Cosca, iar procesiunea bombănitoare se opri din nou.

De sus răzbătea un sunet, slab la început, apoi mai tare – bocănitul ritmic al multor picioare, părând să se audă, în chip deconcertant, din toate direcţiile în acelaşi timp. Cosca se lipi de peretele cleios, cu faţa brăzdată de lumina ce intra printr-un grătar de deasupra şi pana lungă a bonetei pleoştită de udă ce era. Prin tenebre sunau voci. *Voci kantice.* Cosca rânji, arătând

cu un deget spre tavan.

– Vechii noştri prieteni, gurkienii. Netrebnicii ăştia nu se lasă.

– S-au mişcat repede, mormăi Glokta, în timp ce încerca să-şi tragă răsuflarea.

– Nu mai prea sunt lupte pe străzi, cred. Toţi s-au retras în Agriont, ori s-au predat.

Să te predai gurkienilor, se strâmbă Glokta, întinzându-şi piciorul. *Rareori e o idee bună, şi nu-i una la care un om s-ar gândi vreodată de două ori.*

– Atunci, trebuie să ne grăbim. Hai, mişcă, Frate Picior-Lung!

Navigatorul porni mai departe.

– Nu mai avem mult! Nu v-am dus pe drum greşit, nu, nu, nu eu! N-ar fi fost stilul meu. Suntem aproape de-acum, aproape de şanţ, foarte aproape. Dacă e vreo trecere pe sub ziduri, am s-o găsesc, puteţi fi siguri de asta. Vă duc dincolo de ziduri cât ai…

– Ţine-ţi gura şi vezi-ţi de treabă, i-o reteză Glokta.

Unul dintre lucrători scutură ultimele fire de rumeguş din butoi, altul netezi grămada de praf deschis la culoare, şi terminară. Toată Piaţa Mareşalilor, de la zidurile albe şi înalte ale Sălii Marţiale din dreapta lui Ferro şi până la porţile aurite de la Rotonda Lorzilor, în stânga ei, era complet acoperită cu talaş şi rumeguş. Parcă ar fi nins pe neaşteptate, numai acolo, aşternând o pătură subţire de zăpadă peste dalele netede. Peste pietrele de culoare închisă şi peste metalul lucitor.

– Bun, dădu din cap Bayaz, cu o satisfacţie rară pentru el. Foarte bine!

– Asta-i tot, stăpâne? întrebă şeful muncitorilor, din mijlocul grupului agitat.

– Dacă nu vrea vreunul dintre voi să mai stea şi să vadă cu ochii lui distrugerea indestructibilelor O Sută De Cuvinte!

Şeful întoarse capul spre un tovarăş, cu nedumerirea citindu-i-se în ochii mijiţi.

– Nu… Nu, cred că mai bine o să… ştiţi…

Începu să se retragă, împreună cu restul lucrătorilor, luându-şi cu ei şi butoaiele goale. Curând, se pierdură printre palatele albe. Ferro şi Bayaz rămaseră singuri pe întinderea de pulbere netedă.

Numai ei doi, şi cutia Creatorului, şi obiectul din ea.

– Aşa. Capcana e gata. Nu mai trebuie decât să ne aşteptăm prada.

Bayaz încercă să-şi afişeze zâmbetul complice, dar Ferro nu se lăsă amăgită. Îi vedea mâinile noduroase frământându-se, muşchii de la tâmplele capului pleşuv încordându-se şi destinzându-se. Nici el nu era sigur că planul lui avea sorţi de izbândă. Oricât de înţelept ar fi fost, oricât de subtil, oricât de viclean, nu putea fi sigur. Lucrul din cutie, Sământţa, acea piatră grea şi rece pe care Ferro jinduia s-o atingă, era o necunoscută. Singurul precedent al folosirii ei rămăsese departe, pe întinderile pustii ale Vechiului Imperiu. Ruina vastă a mănatului Aulcus.

Ferro se încruntă, desfăcând cureluşa tecii sabiei.

– Dacă vin, aia n-o să te salveze.

– Nu poţi avea niciodată prea multe cuţite, mârâi ea. De unde ştii că vor veni pe-aici, măcar?

– Altceva, ce pot să facă? Trebuie să vină oriunde sunt eu. Ăsta-i scopul lor.

Magul trase aer pe nas, întretăiat, apoi îl suflă.

– Iar eu sunt aici.

Sacrificii

Copoiul se înghesui pe poartă împreună cu un val de oameni – câţiva nordici şi o mulţime de flăcăi de-ai Uniunii, toţi năvălind în oraş după acea aşa-zisă luptă de-afară. Pe pereţii de deasupra arcadei se aflau câţiva oameni risipiţi, care strigau şi chiuiau ca la nuntă. Un grăsan cu şorţ de piele stătea la ieşirea din tunel, bătându-i pe spate în timp ce treceau:

– Mulţumesc, prietene! Îţi mulţumesc!

Îndesă ceva în mâna Copoiului, zâmbind larg tot timpul, ca un nebun. O pâine.

– Pâine… o mirosi Copoiul; părea proaspătă. Cu asta ce naiba mai e?

Omul avea o grămadă de pâini, într-o căruţă. Le dădea tuturor soldaţilor care treceau, unionişti sau nordici.

– Şi ăsta cine-i, de fapt?

– Un brutar? ridică din umeri Ursuzul.

Nu prea aveau timp de gândire. Cu toţii se îmbulzeau într-un spaţiu larg, plin de oameni care împingeau, mormăiau şi se amestecau în dezordine. Tot felul de militari, iar pe margini câţiva bătrâni şi femei, care începeau să se sature de urale. Un flăcău dichisit în uniformă neagră stătea în picioare pe o căruţă, în mijlocul nebuniei, behăind ca un ţap rătăcit:

– Regimentul opt, spre Patru Colţuri! Nouă, spre Agriont! Dacă sunteţi din zece, aţi greşit naibii poarta!

– Credeam că suntem lângă port, domnule maior!

– De port se ocupă divizia lui Poulder! Noi mergem în partea de nord a oraşului! Regimentul opt, spre Patru Colţuri!

– Io-s din patru!

– Din patru? Unde ţi-i calu'?

– A murit!

– Şi noi? strigă Logen. Suntem nordici!

Ofiţerul se holbă la ei, cu ochii mari, apoi îşi aruncă mâinile în sus.

– Intraţi şi gata! Dacă vedeţi gurkieni, omorâţi-i!

Şi se întoarse spre poartă, arătând peste umăr, cu degetul mare, către oraş:

– Regimentul nouă, spre Agriont!

Logen se încruntă.

– Dracu’ pricepe ce-i aici…

Arătă în direcţia unei străzi lungi, pline de soldaţi care mărşăluiau. Deasupra clădirilor se înălţa un turn uriaş. Atât de uriaş, încât probabil era construit pe o colină.

– Ne despărţim, mergem într-acolo.

Porni pe stradă, iar Copoiul veni după el, urmat de Fior şi ai lui, cu Tichie Roşie şi grupul său mai în spate. Nu peste mult, mulţimile se răzleţiră, astfel că acum mergeau pe străzi goale şi tăcute, unde se auzeau doar cântecele câtorva păsări, vesele ca întotdeauna, fără să le pese că tocmai avusese loc o bătălie – şi cu atât mai puţin că urma încă una.

Nici Copoiul nu se prea gândea la asta, deşi ţinea în mână un arc. Era prea ocupat să se uite la casele de pe cele două laturi ale străzii. Case cum nu mai văzuse în viaţa lui. Clădite din pietre pătrate, mici şi roşii, şi lemn negru cu alb. Fiecare era destul de mare ca să încânte o căpetenie, iar cele mai multe aveau şi ferestre cu geamuri.

– Afurisite palate, nu?

Logen pufni.

– Crezi că-i ceva de capul lor? Stai numai să vezi Agriontul spre care ne îndreptăm. Ce clădiri au acolo… Nici n-ai visat aşa ceva. Carleonul e o cocină de porci pe lângă ce-avem aici.

Copoiul găsise întotdeauna Carleonul un pic cam prea pretenţios. Adua i se părea de-a dreptul ridicolă. Încetini pasul, până ajunse să meargă pe lângă Fior. Rupse în două pâinea şi-i întinse o jumătate.

– Mulţumesc, răspunse Fior, muşcând o îmbucătură, apoi încă una. Nu-i rea.

– Nimic nu se compară, este? Gustu’ de pâine proaspătă! Are un gust de… pace, aş crede.

– Dacă aşa zici tu…

O vreme, mestecară amândoi fără să spună nimic. Apoi, Copoiul se uită într-o parte.

– Cred c-ar trebui să lăsaţi în urmă gâlceava aia a voastră.

– Care gâlceavă?

– Da’ câte ai? Aia cu noul nostru rege de colo, Nouădegete.

– Nu pot să zic că n-am încercat, se încruntă Fior spre spatele lui Logen, care mergea mai în faţă. Da’ oriunde mă-ntorc, dau de el lângă mine.

– Fior, tu eşti un om de treabă. Îmi place asta. Tuturor ne placi. Ai sânge-n tine, băiete, şi minte ai, iar oamenii te urmează.

Poţi s-ajungi departe, dacă ai grijă să nu te-omoare careva, şi tocmai asta-i problema. Nu vreau să te văd că te-apuci de ceva ce nu poţi duce cu bine până la capăt.

– Atunci, n-ai de ce să-ţi faci griji. Tot ce-ncep, am grijă să termin.

Copoiul clătină din cap.

– Nu, nu, băiete, nu asta voiam să zic. Poate câştigi, poate nu câştigi. Da' aici nu-i vorba să învingă vreunu'. Sângele cere sânge, şi nimic altceva. Ideea e că nu-i prea târziu pentru tine. Nu-i prea târziu să fii mai bun de-atât.

Fior îl privi încruntat. Apoi azvârli coltucul de pâine, îşi întoarse spre Copoi umărul uriaş şi merse mai departe, fără o vorbă. Copoiul oftă. Unele lucruri nu se pot rezolva doar cu vorba. Unele nu se pot rezolva deloc.

Ieşiră din labirintul clădirilor, ajungând la un râu. Trebuia să fi fost la fel de lat ca Şuvoiul Alb, numai că avea ambele maluri făcute din piatră. Îl traversa cel mai mare pod pe care-l văzuse Copoiul vreodată, cu balustradele făcute din fier îmbârligat, destul de larg ca să-l treacă două căruţe, una lângă alta. În capăt se înălţa un alt zid, şi mai mare decât cel pe unde veniseră. Copoiul făcu câţiva paşi pe pod, căscând gura în susul şi-n josul apei, şi văzu că mai erau şi alte poduri. Multe altele, iar unele erau şi mai mari, desluşindu-se prin pădurea imensă de ziduri, turnuri şi clădiri înalte pân-la cer.

Ceilalţi se holbau şi ei, cu ochii căscaţi larg de parcă tocmai ar fi păşit pe Lună. Până şi Ursuzul avea chipul schimonosit într-o expresie care-ar fi putut să fie de surpriză.

– Mama naibii… murmură Fior. Ai mai văzut vreodată aşa ceva?

Pe Copoi îl durea gâtul, de cât şi-l tot sucea ca să se uite-n toate părţile.

– Ce de chestii au ăştia aici… Atunci, de ce mai vor amărâta aia de Englia? I-o căcăstoare.

Logen ridică din umeri.

– Nu-ş' ce să zic. Unii oameni îşi doresc mereu mai mult, cred.

– Unii oameni vor mereu mai mult, nu, Frate Picior-Lung? clătină dezaprobator din cap Glokta. Ţi-am cruţat celălalt picior. Ţi-am cruţat viaţa. Acum mai vrei şi libertatea?

– Superior Glokta, răspunse evaziv Navigatorul. Dacă se poate, te-ai însărcinat să mă eliberezi… Eu m-am ţinut de

cuvânt. Uşa aceea ar trebui să se deschidă într-o piaţă aflată nu departe de Casa Întrebărilor…

– Vom vedea.

O ultimă lovitură de topor, şi uşa se dădu în lături pe balamalele ei ruginite, lăsând să se reverse lumina zilei în subsolul strâmt. Mercenarul cu tatuaje pe gât se trase într-o parte, iar Glokta înaintă şchiopătând şi privi afară. *Ah, aer curat… Un dar de care suntem întotdeauna mult prea siguri.* Câteva trepte urcau într-o curte pietruită, înconjurată de calcanele jegoase ale unor clădiri cenuşii. Glokta o cunoştea. *Chiar după colţ, de la Casa Întrebărilor, aşa cum a promis.*

– Superior Glokta? murmură Picior-Lung.

Glokta îşi răsfrânse buza. *Dar ce-i rău în asta? Sunt toate şansele ca niciunul dintre noi să nu mai apuce sfârşitul zilei, în orice caz, iar morţii îşi pot permite să fie milostivi. De fapt, sunt singurul soi de oameni care pot.* Mercenarul fără un ochi scoase un cuţit lung şi tăie funia care ţinea legate încheieturile lui Picior-Lung.

– Cel mai bine ar fi să nu te mai văd.

Pe chipul Navigatorului se ivi umbra unui zâmbet.

– Nicio grijă, Superior Glokta. Chiar în clipa asta mă gândeam şi eu la acelaşi lucru.

Porni şontâc-şontâc înapoi pe unde veniseră, coborând scara umedă spre canale, trecu de un colţ şi dispăru.

– Spune-mi că ai adus ce trebuie, spuse Glokta.

– Sunt nedemn de încredere, Superiorule, dar nu incompetent, răspunse Cosca, făcând un gest spre mercenari. E timpul, prieteni. Hai, să ne înnegrim.

Toţi ca unul, scoaseră la iveală măştile negre, şi le puseră pe feţe, apoi îşi dădură jos mantalele rupte şi hainele zdrenţuite. Pe dedesubt, fiecare avea câte un costum curat, negru din cap până-n picioare, şi arme prinse cu grijă. În câteva clipe gaşca de bandiţi se transformase într-o unitate ordonată de practicieni ai Inchiziţiei Maiestăţii Sale. *Nu c-ar fi cine ştie ce deosebire între unii şi alţii…*

Cosca îşi scoase şi el haina, o întoarse repede pe dos şi o îmbrăcă la loc. Căptuşeala era neagră ca noaptea.

– Oricând e înţelept să-ţi poţi schimba culoarea după gust, explică el. În caz că ţi se cere să schimbi pe loc taberele.

Însăşi definiţia unei haine cu două feţe. Apoi, Cosca îşi scoase boneta şi dădu un bobârnac în pana murdară.

– Pe-asta pot s-o păstrez?

– Nu.

– Aspru mai eşti, Superiorule, rânji el, în timp ce o arunca undeva în întuneric. Şi-mi placi cu atât mai mult pentru asta.

Îşi aplică şi el masca, apoi se încruntă spre Ardee, care stătea nedumerită şi epuizată într-un colţ al magaziei.

– Şi ea?

– Ea? Prizonieră, practician Cosca! O spioană înhăitată cu gurkienii. Eminenţa Sa şi-a exprimat dorinţa de a o interoga personal.

Ardee clipi din ochi spre el.

– Hai, că nu-i greu. Trebuie doar să pari speriată.

Femeia înghiţi în sec.

– Asta n-ar fi o problemă.

Să rătăcim prin Casa Întrebărilor, cu scopul de a-l aresta pe Arhilector? N-aş zice nu. Glokta pocni din degete:

– Să mergem.

– Să mergem, spuse West. Am degajat portul? Unde naiba-i Poulder?

– Nimeni nu pare să ştie, domnule.

Brint încercă să-şi mâne calul înainte, dar erau înconjuraţi de o mulţime forfotitoare. Lăncile se legănau, cu vârfurile periculos de aproape. Soldaţii înjurau. Sergenţii răcneau. Ofiţerii cotcodăceau ca nişte găini frustrate. Era greu de imaginat un teren mai dificil decât străzile strâmte din spatele docurilor, pe unde să manevrezi o armată de mii de oameni. Ca să fie totul şi mai rău, apăruse şi un torent ameninţător de răniţi, şchiopătând sau duşi pe sus, în direcţie opusă.

– Faceţi loc pentru Lordul Mareşal! mugi Pike. Lordul Mareşal!

Îşi ridică sabia ca şi cum ar fi fost gata să facă loc cu ea, iar oamenii se dădură repede la o parte din drum, formând o vale printre suliţele care zăngăneau. Un călăreţ se ivi din mijlocul lor. Jalenhorm, cu o tăietură însângerată pe frunte.

– Ai păţit ceva?

Uriaşul zâmbi:

– O nimica toată, domnule. M-am lovit cu capul de-o afurisită de bârnă.

– Progrese?

– Îi împingem înapoi spre vestul oraşului. Cavaleria lui Kroy a ajuns la Patru Colţuri, din câte ştiu, dar gurkienii continuă să ţină

Agriontul înconjurat, iar acum se regrupează, contraatacând de la apus. Mulţi dintre pedestraşii lui Kroy sunt încă prinşi pe străzi, de cealaltă parte a râului. Dacă nu trimitem acolo întăriri curând…

– Trebuie să vorbesc cu generalul Poulder, se răsti West. Unde naiba-i blestematul de Poulder? Brint?

– Ordonaţi!

– Ia doi flăcăi din-ăştia şi aduceţi-mi-l pe Poulder aici, imediat! porunci el, împungând aerul cu degetul. În persoană!

– Am înţeles! replică Brint, străduindu-se să-şi întoarcă în loc calul.

– De pe mare ce se-aude? Reutzer a venit?

– Din câte ştiu, a angajat în luptă flota gurkiană, dar nu am idee cum…

Mirosul de putregai sărat şi lemn ars se intensifica pe măsură ce ieşeau dintre clădiri, apropiindu-se de port.

– Fir-ar al dracului…

West nu putea decât să fie de acord.

Curba graţioasă a docurilor din Adua devenise un carnaj în formă de semilună. În apropierea lor, cheiul era înnegrit, pustiit, plin de obiecte sfărâmate şi trupuri zdrobite. Mai încolo, mulţimi de oameni se zbuciumau în grupuri învălmăşite, cu armele lungi ieşind în toate direcţiile, ca ţepii unui arici, iar aerul vuia de gălăgia lor. Drapelele de luptă ale Uniunii şi steagurile gurkiene fluturau în vânt ca zdrenţele unor sperietori de ciori. Amplul conflict acoperea aproape toată întinderea ţărmului. Câteva magazii ardeau, făcând aerul să se unduiască în dogoare, astfel că toţi cei încleştaţi în luptă dincolo de ele arătau ca nişte stafii. Dâre lungi de fum înecăcios, negru, cenuşiu, alb, se rostogoleau din clădirile aprinse, peste golf. Acolo, în portul clocotitor, o mulţime de corăbii erau angajate în propria lor luptă disperată.

Navele se repezeau încoace şi-ncolo, cu toate pânzele sus, întorcându-se, abordându-se, întrecându-se să ocupe poziţii, aruncând prin aer trâmbe de stropi. Catapultele aruncau proiectile în flăcări, arcaşii de pe punţi trăgeau valuri de săgeţi aprinse, marinarii se căţărau pe pânzele de păianjen ale greementului. Alte vase erau încleştate în perechi nearătoase, cu funii şi ancore de abordaj, ca nişte câini încăieraţi care se muşcă între ei, iar razele soarelui se oglindeau din armele şi armurile oamenilor învălmăşiţi pe punţi. Corăbiile lovite şchiopătau zadarnic, cu velele rupte atârnând şi scotele, straiurile şi şarturile

bălăbănindu-se. Unele ardeau, trimiţând în sus coloane de fum, dincolo de care soarele se mai vedea doar ca o pată hâdă. Pe apa înspumată pluteau tot felul de resturi – butoaie, lăzi, scânduri rupte şi marinari morţi.

West cunoştea forma familiară a corăbiilor Uniunii, cu sorii galbeni cusuţi pe pânze, putea deduce care erau nave gurkiene, dar mai erau şi altele, nişte vase lungi şi înguste, negre, ca nişte fiare de pradă, cu câte o cruce neagră pe velele albe. Una, în special, domina cu mărimea ei aproape toate celelalte corăbii din port, şi tocmai acosta la unul dintre puţinele cheiuri încă intacte.

– De la Talins nu vine nimic bun, mormăi Pike.

– Ce naiba caută aici navele styriene?

Fostul deţinut arătă spre una care tocmai lovea cu prova bordajul unei corăbii gurkiene.

– Se luptă cu gurkienii, după câte se pare.

– Domnule, întrebă cineva, ce facem?

Eterna întrebare. West deschise gura să răspundă, dar nu ieşi nicio vorbă. Cum ar fi putut spera un om să controleze cât de cât haosul colosal din faţa lui? Îşi aminti de Varuz, în deşert, călărind cu enormul său stat major după el. Îşi aminti de Burr cum bătea cu pumnul în hărţi şi-şi legăna degetul gros. Responsabilitatea cea mai mare a unui comandant nu era aceea de a comanda, ci doar de a părea că ştie cum să comande. Îşi petrecu piciorul îndurerat peste şa şi coborî pe caldarâmul slinos.

– O să ne stabilim cartierul general aici, pentru moment. Maior Jalenhorm?

– Ordonaţi!

– Găseşte-l pe generalul Kroy şi spune-i să forţeze în continuare spre nord şi spre vest, către Agriont.

– Am înţeles.

– Cineva să adune nişte oameni şi să-nceapă să strângă mizeriile astea din port. Trebuie să ne putem deplasa oamenii mai repede.

– Da, domnule.

– Şi, la naiba, altcineva să mi-l găsească pe generalul Poulder! Fiecare om trebuie să facă ce are de făcut!

– Asta ce mai e? se încruntă Pike.

O procesiune ciudată străbătea cheiul devastat, spre ei, arătând aproape ca un vis, atât de nepotriviţi erau acei oameni în mijlocul tuturor distrugerilor din jur. Doisprezece străjeri atenţi, în armuri negre, flancau un singur om. Acesta avea păr

negru cu şuviţe cărunte şi un barbişon ascuţit, tuns impecabil. Purta cizme negre, un pieptar îngustat în talie, din oţel negru, şi o mantie de catifea neagră, care i se unduia maiestuos de pe un umăr. De fapt, era îmbrăcat ca un antreprenor de pompe funebre, cel mai bogat din lume, dar păşea cu acea importanţă de sine oţelită care e rezervată celor mai sus-puse vlăstare de spiţă regală. Mergea drept spre West, fără să se uite nici la stânga, nici la dreapta, iar păzitorii şi ofiţerii de stat major, nedumeriţi, fură înlăturaţi fără efort de aerul lui autoritar, ca pilitura de fier respinsă de un magnet.

Nou-sositul întinse mâna cu mănuşă neagră.

– Sunt Marele Duce Orso, din Talins.

Probabil West ar fi trebuit să îngenuncheze şi să i-o sărute. În schimb, o luă într-a lui şi i-o strânse ferm.

– Excelenţa Voastră, sunt onorat.

Habar n-avea dacă era sau nu formula potrivită de adresare. Abia dacă s-ar fi aşteptat să-l întâlnească pe unul dintre cei mai puternici oameni din lume, în toiul unei bătălii sângeroase din portul Adua.

– Sunt Lordul Mareşal West, comandantul armatei Maiestăţii Sale. N-aş dori să par nerecunoscător, dar sunteţi departe de casă…

– Fiica mea este Regina dumneavoastră. În numele ei, poporul din Talins este pregătit să facă orice sacrificiu. De îndată ce am auzit despre… problemele de aici, spuse Marele Duce Orso, arcuindu-şi o sprânceană neagră spre portul incendiat, am pregătit o expediţie. Corăbiile din flota mea, precum şi zece mii dintre cei mai buni ostaşi ai mei vă stau la dispoziţie.

West nici nu ştia cum să răspundă.

– Într-adevăr?…

– Mi-am luat libertatea de a-i debarca. S-au angajat în înlăturarea gurkienilor din pătrarul de sud-vest al oraşului. Trei Ferme se numeşte, nu?

– Ăă… da…

Ducele Orso arboră cel mai subţire surâs.

– Pitorească denumire pentru o zonă urbană. Nu mai e nevoie să vă deranjaţi cu flancul dumneavoastră apusean. Vă doresc cel mai mare succes în acţiunile domniei voastre, Domnule Lord Mareşal. Dacă soarta voieşte, ne vom întâlni după aceea. Victorioşi.

Şi, înclinându-şi magnificul cap, plecă.

West rămase cu privirea după el. Ştia că ar fi trebuit să fie realmente recunoscător pentru apariţia neaşteptată a zece mii de ostaşi styrieni capabili, dar nu putea scăpa de sentimentul sâcâitor că s-ar fi simţit mai bine dacă Marele Duce Orso nu venea. Pentru moment, însă, avea griji mai presante.

– Domnule Lord Mareşal!

Era Brint, venind grăbit pe chei, în fruntea unui grup de ofiţeri. Un obraz îi era străbătut de o dâră lungă de cenuşă.

– Domnule Lord Mareşal, generalul Poulder…

– În sfârşit, naibii! se răsti West. Acum poate-o să primim nişte răspunsuri. Unde dracu-i nenorocitul ăla?

Îl dădu pe Brint la o parte cu umărul şi încremeni. Poulder zăcea pe o targă ţinută de patru ofiţeri nefericiţi şi plini de noroi, din statul lui major. Avea expresia unui om care doarme liniştit, atât de convingătoare încât West se tot aştepta să-l audă sforăind. Totuşi, o rană uriaşă în piept, cu margini sfârtecate, strica tot efectul.

– Generalul Poulder a condus atacul din linia întâi, spuse unul dintre ofiţeri, înghiţindu-şi lacrimile. Un nobil sacrificiu…

West coborî privirea. Cât de des îi dorise acelui om moartea? Pradă unul val de greaţă, îşi trecu o mână peste chip, cu un gest smucit.

– Fir-ar să fie… şopti el.

– Fir-ar să fie! şuieră Glokta, când îşi suci glezna tremurătoare pe ultima treaptă, gata-gata să cadă-n nas.

Un Inchizitor ciolănos, care venea din sens opus, îl privi lung.

– E vreo problemă? mârâi Glokta.

Omul lăsă capul în piept şi trecu repede pe alături, fără o vorbă.

Cioc, boc, durere. Coridorul întunecos luneca pe lângă el cu o încetineală chinuitoare. Acum fiecare pas era un calvar, dar Glokta se străduia să meargă înainte, cu picioarele arzându-i, laba schiloadă pulsând de durere, gâtul străpuns de junghiuri, sudoarea şiroindu-i pe spatele strâmb, pe sub haine, şi un rictus de nonşalanţă ştirbă întipărit pe faţă. De când intrase în clădire, la fiecare gâfâit şi geamăt se aştepta la o provocare. La fiecare spasm şi zvâcnet, aşteptase ca practicienii să năvălească pe uşi, pentru a-i măcelări ca pe nişte porci pe el şi tocmiţii lui deghizaţi atât de străveziu.

Dar puţinii oameni nervoşi pe lângă care trecuseră abia dacă

ridicau privirea. *Frica-i face neglijenţi. Lumea se clatină pe buza prăpastiei. Toţi se tem să facă un pas, nu care cumva să calce-n gol. Instinctul de conservare. Poate face praf eficienţa unui om.*

Intră greoi pe uşa deschisă, în anticamera cabinetului Arhilectorului. Secretarul ridică smucit capul, furios.

– Superior Glokta! Doar nu poţi să…

Se poticni în cuvinte, când mercenarii începură să se bulucească pe uşă, după Glokta.

– Voiam să zic… nu se poate…

– Linişte! Acţionez la ordinele explicite ale regelui însuşi.

Mă rog, toată lumea minte. Diferenţa dintre un erou şi un mişel este aceea că pe primu-l crede toată lumea.

– În lături! şuieră el spre cei doi practicieni care încadrau uşa. Sau de nu, pregătiţi-vă să daţi socoteală.

Oamenii se uitară unul la altul, după care, cum în anticameră intrau tot mai mulţi năimiţi de-ai lui Cosca, ridicară mâinile în acelaşi timp, lăsându-se dezarmaţi. *Instinctul de conservare. Un dezavantaj indubitabil.*

În faţa uşii, Glokta se opri. „Aici m-am crispat atât de des, spre încântarea Eminenţei Sale.” Degetele-l furnicau în contact cu lemnul. *E cu putinţă să fie atât de uşor? Să intru pur şi simplu, ziua-n amiaza mare, şi să-l arestez pe cel mai puternic om din Uniune?* Fu nevoit să-şi stăpânească un zâmbet afectat. *Numai de m-aş fi gândit mai devreme…* Răsuci mânerul uşii şi trecu clătinat pragul.

Cabinetul lui Sult arăta cam la fel ca întotdeauna. Ferestrele mari, cu vedere spre Universitate, imensa masă rotundă cu harta Uniunii bătută în pietre preţioase, scaunele ornamentate şi portretele melancolice. În jilţul cel înalt, însă, nu stătea Sult, ci nimeni altul decât căţelul său favorit, Superiorul Goyle. *Încercăm tronul să vedem dacă ne vine bine, da? Mă tem că-i prea mare pentru tine.*

Prima reacţie a lui Goyle fu una de indignare. *Cum îndrăzneşte cineva să dea buzna aşa aici?* A doua fu nedumerirea. *Cine-ar îndrăzni să dea buzna aşa aici?* A treia, şocul. *Schilodul? Dar cum…?* Iar a patra, la vederea lui Cosca şi a patru dintre oamenii lui urmându-l pe Glokta în încăpere, groaza. *Acum ajungem undeva…*

– Tu! şuieră el. Dar eşti…

– Măcelărit? Schimbare de planuri, teamă mi-e. Unde-i Sult?

Ochii lui Goyle săgetară prin cameră, spre mercenarul pitic,

spre cel cu un cârlig în loc de mână şi spre cel cu buboaiele hidoase, pentru ca în cele din urmă să se oprească asupra lui Cosca. Acesta mergea ţanţoş pe lângă perete, cu pumnul pe garda sabiei.

– O să te plătesc! Oricât îţi dă el, eu ofer dublu!

Cosca întinse palma desfăcută.

– Prefer cu banii-n mână.

– Acum? N-am... nu-i am la mine.

– Păcat, dar eu lucrez pe acelaşi principiu ca târfele. Cu promisiuni nu cumperi distracţii, prietene. Niciun fel de distracţii.

– Aşteptaţi!

Ridicându-se împleticit, Goyle făcu un pas înapoi, cu mâinile tremurătoare ridicate în faţă. *Dar nu are unde să se ducă, decât pe fereastră. Asta-i problema cu ambiţia. E uşor să uiţi, când priveşti mereu în sus, că singura cale de a coborî de la cele mai ameţitoare înălţimi e o lungă cădere.*

– Stai jos, Goyle, mârâi Glokta.

Cosca îl apucă de încheietura mâinii şi-i răsuci sălbatic braţul drept la spate, făcându-l să guiţe; îl aşeză cu forţa pe scaun şi, trântindu-i o mână pe ceafă, îi strivi mutra pe frumoasa hartă a Uniunii. Se auzi trosnetul tăios al nasului rupt, iar vestul Midderlandului fu stropit cu sânge.

Nu tocmai subtil, dar în fond vremea subtilităţilor a rămas în urma noastră. Confesiunea Arhilectorului sau a cuiva apropiat de el... Îl preferam pe Sult, dar, dacă nu putem avea creierul, cred că nu ne mai rămâne decât să ne mulţumim şi cu găoaza.

– Unde-i fata aia cu ustensilele mele?

Ardee se strecură în cameră cu teamă, ocoli încet masa şi puse caseta pe tăblie.

Glokta pocni din degete, îndreptând arătătorul celeilalte mâini spre braţul liber al lui Goyle. Mercenarul cel gras se apropie şi-l apucă strâns, întinzându-l brutal pe masă.

– Presupun că ştii îngrozitor de multe despre tortură, Goyle – nu? Crede-mă, totuşi, nu înţelegi cu adevărat nimic până n-ai petrecut câtva timp de ambele părţi ale mesei.

– Ticălos smintit! începu să se zbată Superiorul, mânjind Uniunea cu sângele de pe faţă. Ai întrecut limita!

– Limita? pufni Glokta în râs. Mi-am petrecut noaptea tăind degetele unuia dintre prietenii mei şi omorându-l pe altul, şi tu cutezi să-mi vorbeşti despre *limite?*

Deschise capacul trusei, iar instrumentele se înfăţişară.

– Singura limită care contează e aia care-i desparte pe cei puternici de cei slabi. Pe omul ce pune întrebările de omul care le răspunde. Alte limite nu există.

Se aplecă şi-şi înfipse vârful degetului într-o latură a ţestei lui Goyle.

– Să-ţi intre bine-n cap! Cătuşele, dacă eşti amabil.

– Hm?

Cosca se uită la mercenarul gras, iar omul ridică din umeri, cu tatuajele tulburi de pe gât viermuindu-i.

– Pffft, făcu piticul.

Bubosul tăcea. Mercenarul fără o mână îşi scosese masca şi era ocupat să se scobească-n nas cu cârligul.

Arcuindu-şi spinarea, Glokta scoase un oftat greu.

Într-adevăr, nimic nu poate înlocui ajutoarele cu experienţă.

– Atunci, cred că va trebui să improvizăm…

Culese o mână de cuie lungi şi le împrăştie zornăind pe masă. Apoi scoase ciocanul, al cărui cap şlefuit lucea.

– Cred că-ţi poţi da seama încotro ne îndreptăm.

– Nu! Nu! Nu! Putem ajunge la o înţelegere, putem să…

Glokta apăsă vârful unui piron pe încheietura mâinii lui Goyle.

– Au! Aşteaptă! Stai să…

– Eşti aşa de bun să-l ţii puţin? N-am decât două mâini.

Cosca apucă delicat pironul între degetul mare şi cel arătător.

– Ai grijă, totuşi, unde dai cu ciocanul, bine?

– Nu-ţi face griji. Sunt foarte precis.

Am practicat de n-am mai putut.

– Staaaiiiiii…! chirăi Goyle.

Ciocanul produse trei ţăcăneli metalice, aproape dezamăgitor de încete, în timp ce bătea cuiul drept printre oasele antebraţului lui Goyle, în lemnul de dedesubt. Superiorul urlă de durere, împroşcând masa cu scuipat sângeriu.

– Ei, hai, acuma, Superiorule, în comparaţie cu ceea ce le-ai făcut prizonierilor tăi, în Englia, asta-i o copilărie. Încearcă să te linişteşti. Dacă încă de pe-acum zbieri aşa, mai târziu ce-o să te faci?

Mercenarul gras înhăţă cealaltă încheietură a lui Goyle în mâinile sale umflate şi o trase peste harta Uniunii.

– Un piron? se interesă Cosca sec, ridicând o sprânceană.

– Începi să prinzi ideea.

– Stai! Au! Aşteaptă!

– De ce? Asta-i singura distracţie, sau pe-aproape, de care am

parte de şase ani încoace. Nu-mi purta pică pentru micul meu moment de plăcere. Cunosc atât de puţine…

Şi Glokta ridică ciocanul.

– Nu!

Ţac. Goyle răcni iar de durere. Ţac. Şi iar. Ţac. Cuiul trecu, iar sperietoarea de odinioară a coloniilor penale din Englia se pomeni cu ambele braţe ţintuite. *Cred că aici te aduce ambiţia neînsoţită de talent. Umilinţa e mai uşor de învăţat decât ar crede oricine. Nu-i nevoie decât să ne perforăm aroganţa cu un cui, două, în locurile potrivite.* Răsuflarea lui Goyle şuiera printre dinţii însângeraţi, iar degetele imobilizate zgâriau lemnul. Glokta clătină din cap, dezaprobator.

– Eu în locul tău nu m-aş zvârcoli aşa. Nu faci decât să-ţi sfâşii carnea.

– Ai să plăteşti pentru asta, schilod nenorocit! Să nu crezi că n-o să plăteşti!

– A, dar am plătit deja, răspunse Glokta răsucindu-şi încet gâtul, într-o încercare de a-şi descleşta măcar cu o fracţiune muşchii crispaţi ai umerilor. Am fost ţinut, nu-s sigur cât timp, dar aş presupune că vreo câteva luni, într-o celulă nu mai mare decât un scrin. Toate poziţiile posibile erau îndoit, sucit, chinuit. Sute de ore interminabile într-o beznă ca smoala, într-o căldură înăbuşitoare. Îngenuncheat în mocirla puturoasă a propriului meu căcat, foindu-mă, zbătându-mă, gâfâind sufocat. Cerşind apa pe care temnicerii mei mi-o picurau prin grătarul de deasupra. Uneori se pişau pe-acolo, şi le eram recunoscător. De-atunci, niciodată n-am mai putut să stau drept. Chiar n-am idee cum de-am rămas în toate minţile.

Stătu un moment pe gânduri, apoi ridică din umeri.

– Poate că nici n-am rămas. În orice caz, ăsta-i genul de sacrificii pe care le-am făcut eu. Tu ce sacrificii ai fi dispus să faci, doar ca să păstrezi secretele lui Sult?

Niciun răspuns, doar sângele care se scurgea din antebraţele lui Goyle, formând o băltoacă în jurul pietrei scânteietoare care însemna Casa Întrebărilor din oraşul Keln.

– Hmm…

Glokta îşi apucă strâns bastonul şi se aplecă să-i şoptească lui Goyle la ureche:

– Ai un peticuţ de piele, între fudulii şi gaura curului. Niciodată nu poţi s-o vezi cu ochii tăi, decât dacă eşti contorsionist, sau ai o pasiune nefirească pentru oglinzi. Ştii despre ce vorbesc.

Oamenii petrec ore întregi cu gândul la zona din faţă şi aproape tot atâtea gândindu-se la cea din spate – dar... bucăţica aia de piele? Ignorată pe nedrept.

Culese câteva piroane şi le zornăi uşor în faţa lui Goyle.

– Am de gând ca azi să îndrept situaţia. Voi începe de-acolo şi am să merg spre în afară – şi crede-mă, odată ce termin, ai să te gândeşti la peticuţul ăla de piele toată viaţa. Sau, cel puţin, ai să te gândeşti la locul unde l-ai avut, cândva. Practician Cosca, eşti aşa de bun să-l ajuţi pe Superior să-şi scoată pantalonii?

– Universitatea! mugi Goyle; toată chelia îi lucea de sudoare. Sult! E la Universitate!

Aşa de curând? Aproape dezamăgitor. Dar, în fond, puţini bătăuşi rezistă la bătaie.

– Şi ce face acolo, într-un moment ca ăsta?

– Nu... nu ştiu...

– Nemulţumitor. Pantalonii, te rog.

– Silber! E cu Silber!

Glokta se încruntă.

– Administratorul Universităţii?

Ochii lui Goyle fulgerară de la Glokta la Cosca şi din nou la Glokta. Îi închise strâns.

– Adeptul Demonic!

Urmă o lungă pauză.

– Adeptul cum?

– Silber... nu face doar să conducă Universitatea. Face şi... experimente.

– Experimente de ce natură? îl împunse Glokta puternic în faţă cu capul ciocanului. Până nu-ţi bat limba-n cuie pe masă.

– Experimente oculte! Sult îi dă bani, de mult! De când a venit aici Întâiul dintre Magi! Dinainte, poate!

Experimente oculte? Finanţate de Arhilector? Nu prea pare stilul lui Sult, dar explică de ce afurisiţii ăia de Adepţi aşteptau bani de la mine, când am fost prima oară în vizită. Şi de ce Vitari şi tot circul ei s-au instalat acum acolo.

– Ce experimente?

– Silber... poate să intre în contact... cu Cealaltă Parte!

– Ce?

– Aşa e! Am văzut! Poate afla tot felul de lucruri, de secrete, care altfel nu se pot cunoaşte, iar acum...

– Da?

– Zice c-a găsit o cale de a-i aduce aici!

– Pe cine?

– Pe Şoptitorii de Secrete, aşa-i numeşte!

Glokta îşi linse buzele uscate.

– Demoni?

Credeam că Eminenţa Sa n-are răbdare pentru superstiţii, şi când colo, în tot timpul ăsta, el… Ce tupeu poate să aibă!

– Poate să-i trimită împotriva duşmanilor lui, zice. Împotriva duşmanilor Arhilectorului! Sunt gata s-o facă!

Simţind că ochiul stâng i se zbătea, Glokta şi-l apăsă cu dosul palmei. *Acum un an, m-aş fi stricat de râs şi l-aş fi bătut în cuie pe tavan. Dar lucrurile s-au schimbat de-atunci. Am trecut în Casa Creatorului. Am văzut-o pe Shickel zâmbind în timp ce ardea. Dacă există Mâncători…? Dacă există Magi… de ce să nu existe şi demoni? Şi cum să nu existe?*

– Ce duşmani?

– Înaltul Judecător! Întâiul dintre Magi!

Goyle închise iar strâns ochii.

– Regele… scânci el.

Ahaaa… Re-ge-le. Aceste trei silabe sunt magia ce-o prefer. Glokta se întoarse spre Ardee şi-i arătă gaura căscată între dinţii lui din faţă.

– Ai fi aşa de drăguţă să pregăteşti un Act de confesiune?

– Un Act de…

Îl privi un moment, cu ochii măriţi pe faţa ei palidă, apoi se grăbi spre biroul Arhilectorului, smulse o coală de hârtie şi un toc şi înmuie peniţa într-o călimară, clănţănind. Se opri, cu mâna tremurându-i.

– Ce să scriu?

– A, ceva de genul: „Eu, Superiorul Goyle, mărturisesc că sunt complice într-un complot de trădare al Eminenţei Sale Arhilectorul Sult, pentru a…”

Cum să formulez? Înălţă din sprâncene. *Cum s-o numesc altfel, decât aşa cum e?*

– „… pentru a folosi artele diabolice împotriva Maiestăţii Sale Regele şi membrilor Consiliului său Închis.”

Peniţa începu să scârţâie stângaci pe hârtie, împrăştiind stropi mărunţi de cerneală. Apoi, Ardee îi întinse foaia, cu un foşnet uscat.

– E bine aşa?

Glokta îşi aminti de frumoasele documente pe care obişnuia să le redacteze practicianul Frost. Scrisul elegant, cursiv,

formulările impecabile. *Fiecare Act de confesiune, o operă de artă.* Privi trist la ciorna pătată de cerneală pe care o ţinea în mână.

– La un pas de a fi ilizibilă, însă ne va fi de folos.

Strecură hârtia sub mâna tremurătoare a lui Goyle, apoi luă tocul de la Ardee şi i-l înfipse între degete.

– Semnează.

Goyle suspină, îşi trase nasul, şi-şi mâzgăli numele în partea de jos a filei, atâta cât putea cu braţul ţintuit de masă. *Am învins – şi, pentru prima oară, gustul e aproape dulce.*

– Excelent, comentă Glokta. Scoateţi cuiele alea şi găsiţi un soi de bandaj. Ar fi mare păcat să moară din cauza hemoragiei, înainte de a avea şansa să mărturisească. Totuşi, puneţi-i şi un căluş, pentru moment am auzit destul. O să-l ducem cu noi la Înaltul Judecător.

– Stai! Stai! Staa… auu…!

Ţipetele lui Goyle fură retezate brusc când mercenarul cu furuncule îi îndesă în gură o cârpă murdară. Piticul scoase cleştele din trusă. *Până acum, suntem încă vii. Care-or fi vreodată sorţii, în privinţa asta?* Glokta şchiopătă până la fereastră, unde îşi întinse picioarele îndurerate. Privi în direcţia Universităţii, ale cărei turle se înălţau prin norii de fum ca nişte degete descărnate. *Experimente oculte? Invocări şi trimiteri?* Îşi linse acru gingiile goale. *Ce se întâmplă acolo?*

– Ce se întâmplă acolo?

Jezal se tot învârtea pe acoperişul Turnului Lanţurilor, într-un fel despre care spera că amintea de un tigru în cuşcă, dar probabil semăna mai mult cu al unui criminal în dimineaţa spânzurării.

Fumul aşternuse un văl de funingine peste oraş, făcând imposibil de distins ce se întâmpla la distanţe mai mari de o jumătate de milă. Membrii statului major al lui Varuz, răsfiraţi pe lângă parapete, strigau din când în când veşti inutile şi complet contradictorii. Aveau loc lupte în piaţa Patru Colţuri, pe Calea-de-Mijloc, prin tot centrul oraşului. Oamenii luptau pe uscat şi pe mare. Ba li se risipeau toate speranţele, ba erau din nou la un pas de victorie. Asupra unui lucru, însă, nu încăpea nicio îndoială: jos, dincolo de şanţul de apărare al Agriontului, eforturile gurkienilor continuau, cu o statornicie rău prevestitoare.

O ploaie de săgeţi continua să cadă prin piaţa din faţa porţii,

dar pentru fiecare mort gurkian, pentru fiecare rănit târât de-acolo, alţi cinci erau vomaţi din clădirile aprinse, ca albinele dintr-un stup spart. Soldaţii roiau prin zonă cu sutele, înconjurând toată circumferinţa Agriontului cu un inel tot mai strâns de oameni şi oţel. Se ghemuiau sub paravanele de lemn, trăgeau cu arcurile spre metereze. Bubuitul tobelor se apropiase statornic, iar acum răsuna din jurul întregului oraş. Privind prin ochean, cu toţi muşchii încordaţi în încercarea de a-l ţine nemişcat, Jezal începuse să observe siluete stranii mişunând pe jos.

Siluete înalte şi graţioase, sărind în ochi cu armurile lor de un alb perlat, mărginite cu aur sclipitor, se mişcau printre soldaţii gurkieni, arătând cu degetul, ordonând, dirijând. Tot mai des, arătau spre podul care ducea la poarta de vest a Agriontului. Gânduri negre îl munceau pe Jezal în străfundurile minţii. Cele O Sută De Cuvinte ale lui Khalul? Chemate din colţurile tenebroase ale istoriei ca să-l aducă pe Întâiul dintre Magi în faţa justiţiei?

– Dacă n-aş şti ce ştiu, aş zice că se pregătesc pentru un asalt.

– N-avem niciun motiv să ne alarmăm, croncăni Varuz, apărarea noastră e impenetrabilă.

Glasul îi cam tremura, după care se frânse cu totul, pe ultimul cuvânt, nereuşind să încurajeze pe nimeni. Doar cu câteva săptămâni în urmă, niciun om n-ar fi îndrăznit să sugereze că Agriontul putea să cadă vreodată. Dar nici n-ar fi visat cineva că va fi înconjurat de legiuni gurkiene. Era cât se poate de limpede că regulile se schimbaseră. Răsună un semnal vibrant din mai multe goarne.

– Acolo, jos, mormăi cineva din statul major.

Jezal se uită prin luneta împrumutată. Pe străzi fusese trasă o căruţă uriaşă, ca o casă de lemn pe roţi, acoperită cu plăci de metal ciocănit. Chiar în acel moment, ostaşii gurkieni o încărcau cu butoaie, îndrumaţi de doi oameni în armuri albe.

– Pulbere explozivă, spuse o voce, fără niciun rost.

Jezal simţi mâna lui Marovia pe braţ.

– Maiestatea Voastră, s-ar putea să fie mai bine să vă retrageţi.

– Dacă nici aici nu sunt în siguranţă, unde anume crezi c-aş fi în afara oricărui pericol?

– Mareşalul West ne va salva curând, nu mă îndoiesc. Dar, între timp, palatul e pe departe cel mai sigur loc. Am să vă

însoţesc.

Cu un zâmbet de scuză, adăugă:

– La vârsta mea, mă tem că pe ziduri nu mai sunt de prea mare folos.

Gorst întinse o mână înmănuşată, spre scară:

– Pe-aici.

– Pe-aici, mârâi Glokta, şchiopătând pe culoar cât de repede îi permiteau picioarele schilodite, cu Cosca după el. *Cioc, boc, durere.*

Doar un secretar mai rămăsese la intrarea în cabinetul Înaltului Judecător, şi-i privi dezaprobator prin ochelarii lucitori. *Fără îndoială, ceilalţi au luat pe ei armuri prea mari şi sunt pe ziduri. Sau, mai degrabă, s-au încuiat în beciuri. Ce n-aş da să fiu şi eu cu ei…*

– Mă tem că Înălţimea Sa e ocupat.

– A, mă va primi, nu-ţi face griji.

Fără să se oprească, Glokta şontâcăi pe lângă el, puse mâna pe clanţa de alamă a cabinetului lui Marovia, şi fu cât pe ce să şi-o retragă brusc, surprins. Metalul era rece ca gheaţa. *Rece ca-n iad.* O apăsă cu vârfurile degetelor şi întredeschise uşa. Un val de aburi albicioşi se revărsă pe culoar, la fel ca ceaţa aceea care plutea peste văile înzăpezite din Englia, în toiul iernii.

În camera de dincolo de uşă domnea un frig de moarte. Mobila masivă de lemn, lambriurile vechi de stejar, geamurile murdare, toate sclipeau de chiciură. Teancurile de documente legale păreau acoperite de o blană alburie. Pe o masă de lângă uşă, o sticlă de vin se spărsese, lăsând în locul ei un bloc de gheaţă trandafirie în formă de sticlă şi câteva cioburi risipite.

– Ce naiba…

Răsuflarea lui Glokta fumega înaintea buzelor care-l usturau. Prin camera îngheţată erau împrăştiate obiecte misterioase. O bucată lungă şi şerpuitoare de furtun negru stătea lipită de lambriuri, ca un şirag de cârnaţi lăsaţi în zăpadă. Pe cărţi se vedeau pete de gheaţă neagră, ca şi pe birou, şi pe covorul înăsprit. Sub tavan îngheţaseră frânturi rozacee, pe podea îngheţaseră aşchii lungi şi albe…

Rămăşiţe umane?

O bucată mare de carne congelată, parţial acoperită cu brumă, zăcea în mijlocul biroului. Glokta întoarse capul într-o parte, ca să se uite mai bine. Văzu o gură, cu câţiva dinţi încă

prinşi pe maxilare, o ureche, un ochi. Câteva şuviţe dintr-o barbă lungă. Destul, în ultimă instanţă, pentru ca Glokta să-şi dea seama ale cui fragmente erau răspândite atât de larg prin încăperea îngheţată. *Ale cui altcuiva, decât ultima mea speranţă, al treilea peţitor al meu, Înaltul Judecător Marovia?*

Cosca îşi drese glasul.

– Se pare că e ceva de capul prietenului dumitale Silber, la urma urmei.

O afirmaţie diabolic de jalnică. Glokta îşi simţi muşchii din jurul ochiului stâng palpitând cu o intensitate dureroasă. Secretarul veni la uşă, în spatele lui, aruncă o privire, icni şi se retrase. Glokta îl auzi vărsând zgomotos, afară.

– Mă îndoiesc că Înaltul Judecător ne va fi de prea mare ajutor.

– Aşa e. Dar nu se face puţin cam târziu pentru hârtiile dumitale şi toate alea? arătă Cosca spre ferestrele stropite cu sânge solidificat. Vin gurkienii, mai ţii minte? Dacă ai conturi de reglat, rezolvă-ţi-le acum, până nu-ţi rup amicii noştri kantici toate facturile. Când planurile dau greş, nu ne mai rămâne decât să acţionăm rapid, nu, Superiorule?

Îşi duse mâna la ceafă, desfăcu catarama măştii şi o lăsă să cadă pe podea.

– E timpul să-i râzi duşmanului în faţă! Să rişti totul pe-o ultimă mişcare! Cioburile le poţi aduna şi pe urmă. Şi dacă nu se mai potrivesc la loc, ce contează? S-ar putea ca mâine să trăim cu toţii într-o lume diferită.

Sau să murim în ea. Nu aşa cum voiam, poate, dar le zice bine. Poate reuşim să luăm cu împrumut o ultimă frântură din vechea vitejie a colonelului Glokta, până să se termine jocul?

– Sper că mai pot conta pe ajutorul dumitale?

Cosca îl bătu pe umăr, trimiţându-i un tremur dureros prin spatele strâmb.

– Un nobil efort final împotriva tuturor sorţilor? Sigur că da! Deşi ar trebui să precizez că de obicei taxez dublu când se amestecă şi artele diabolice.

– Da’ triplu cum îţi sună?

În fond, Valint şi Balk au buzunare adânci.

Rânjetul lui Cosca se lăţi şi mai mult.

– Îmi sună bine.

– Şi oamenii dumitale? Putem conta pe ei?

– Încă-şi mai aşteaptă patru cincimi din plată. Pân-o primesc

pe toată, oricăruia dintre ei i-aş încredinţa şi viaţa mea.

– Bine. Atunci, suntem pregătiţi.

Glokta îşi mişcă piciorul îndurerat în gheată. *Doar puţin mai avem, frumuseţea mea fără degete. Doar câţiva paşi tremurători şi, într-un fel sau altul, amândoi ne vom putea odihni.* Desfăcu degetele şi lăsă confesiunea lui Goyle să plutească în jos spre podeaua brumată.

– Spre Universitate, aşadar! Eminenţei Sale nu i-a plăcut niciodată să fie lăsat să aştepte.

Deschide cutia

Logen putea simţi îndoiala oamenilor din jurul lui, putea să le vadă îngrijorarea pe feţe, în felul cum îşi ţineau armele, şi nu-i condamna. Un om poate fi neînfricat în uşa casei lui, în faţa unor inamici pe care-i înţelege, dar du-l peste mări sărate şi ţări străine, în locuri la care nici n-a visat cândva, şi-o să se sperie de fiecare uşă pustie. Iar acum erau îngrozitor de multe din-astea.

Oraşul turnurilor albe, unde Logen îl urmase grăbit pe Întâiul dintre Magi, uimit de mărimea clădirilor, de ciudăţenia oamenilor, de mulţimea nemăsurată a unora şi a altora, devenise un labirint de ruine înnegrite. Se furişau pe străzi goale, mărginite cu scheletele uriaşe ale caselor arse, din care grinzile calcinate împungeau cerul. Se strecurau prin pieţe pustii, pline de moloz şi de cenuşă. Iar sunetele bătăliei se tot auzeau, fantomatice – departe, aproape, de jur-împrejur.

Parcă s-ar fi târât prin iad.

– Cum să lupţi într-un loc ca ăsta? şopti Copoiul.

Logen ar fi vrut să aibă un răspuns. În păduri, în munţi, în văi, luptaseră de sute de ori, cu toţii, şi cunoşteau regulile – dar aici? … Ochii-i fulgerau nervos spre ferestrele şi uşile căscate, peste mormane de pietre prăbuşite. Atâtea locuri în care să se poată ascunde un duşman…

Tot ce putea face Logen era să se îndrepte spre Casa Creatorului şi să spere. Ce-avea să se întâmple când ajungeau acolo, nu era sigur, dar putea să parieze că urma să se lase cu vărsare de sânge. Nimic care să-i facă vreunuia nici cel mai mic bine, după câte s-ar fi părut, dar spusese că se duce, şi singurul lucru pe care nu-l poate face un conducător este să se răzgândească. Vacarmul luptei se auzea tot mai tare, de-acum, şi mai tare. Duhoarea de fum şi furie îi înţepa nările, îl zgâria pe beregată. Metalul zgâriat al sabiei Creatorului îi aluneca în palma transpirată. Mergea încovoiat, peste dărâmături, în lungul unui zid sfărâmat, cu o palmă ridicată în spate, semn să fie atenţi. Ajunse la capătul zidului şi se uită după colţ.

Agriontul se înălţa chiar în faţă, ziduri imense şi turnuri negre pe cerul albicios, şi reflectate în apa din şanţul de apărare. Lângă şanţ se adunaseră mulţi oameni, îngrămădiţi pe caldarâmul pieţei, cât vedeai cu ochii. Nu era nevoie de-o minte prea

ascuţită ca să-ţi dai seama că erau gurkieni. Săgeţi zburau spre metereze, altele veneau în jos, ricoşând din pietre, înfigându-se tremurător în apărătorile de lemn.

La nici treizeci de paşi distanţă, se aliniaseră câteva zeci, cu faţa spre centrul oraşului. Un şir drept şi ordonat, plin de suliţe care se înălţau de ambele părţi ale unui steag înalt, cu litere aurii licărind pe el. Un şir dur de oameni neînduplecaţi, bine înarmaţi şi bine împlătoşaţi, nici pe departe ca amărâţii pe care-i întâlniseră în afara zidurilor. Logen nu se aştepta ca pe ăştia să-i trimită la plimbare cu strigăte. Poate doar să-i atragă spre el.

– Hooo… murmură Copoiul, venind alături.

Alţi câţiva nordici îl urmară, răsfiraţi la capătul străzii, privind prosteşte în jur.

Logen le făcu un semn cu braţul:

– Poate-i mai bine să nu ne arătăm, pentru…

Un ofiţer din mijlocul liniei gurkiene lătră în limba lui aspră, arătând spre ei cu sabia încovoiată. Armurile zăngăniră când oamenii îşi pregătiră lăncile.

– Of, căca-m-aş… şuieră Logen.

Porniră spre ei, iuţi, dar organizaţi. O masă de oameni din care ieşeau vârfuri metalice lucitoare, ascuţite, ucigătoare.

Când eşti atacat, ai doar trei căi. Să fugi, să stai pe loc sau să ataci la rândul tău. De obicei, fuga nu-i o idee rea, dar dat fiind felul cum se simţeau ceilalţi, dacă o luau la goană, nu s-ar mai fi oprit până cădeau în mare. Iar dacă stăteau pe loc, ca o adunătură buimacă, după ce trecuseră prin oraş, era foarte posibil să cedeze, iar asta le-ar fi adus câtorva moartea şi altora nimic. Ceea ce lăsa doar o variantă – care nici măcar nu se putea numi „variantă”.

Două atacuri într-o zi. Un noroc căcăcios, de bună seamă, dar n-avea niciun rost să plângă din cauza asta. Cu asemenea lucruri trebuie să fii realist.

Logen porni în fugă. Nu încotro dorea, ci înainte, peste caldarâm, spre şanţ, lăsând în urmă clădirile. Nu se prea gândea dacă-l urma cineva. Era prea ocupat să răcnească, agitându-şi sabia. Primul spre ucidere, ca pe vremuri. Un sfârşit cum nu se poate mai nimerit pentru Sângerosul-Nouă. Ar fi ieşit un cântecel reuşit, poate, dacă se deranja cineva să-l pună pe melodie. Scrâşni din dinţi, aşteptând cumplitul impact.

În clipa următoare, din clădirile din stânga năvăliră soldaţi ai Uniunii, strigând şi ei ca scoşi din minţi. Atacul gurkian şovăi,

linia începu să se destrame, cu săbiile balansându-se dezordonat, în timp ce oamenii se întorceau spre ameninţarea neaşteptată. O mană cerească, fără îndoială.

Unioniştii se ciocniră de capătul şirului. Oamenii ţipau şi răgeau, metalele se ciocneau zăngănind, arme fulgerau, trupuri cădeau, iar Logen nimeri chiar în mijloc. Lunecă pe lângă o lance care se bâţâia, dădu cu sabia spre un ostaş gurkian. Nu-l nimeri şi lovi altul, făcându-l să urle, cu sângele şiroindu-i peste zale. Pe un al treilea îl izbi cu umărul, trântindu-l pe spate, îl călcă pe falcă şi-i simţi trosnetul sub cizmă.

Ofiţerul gurkian care comandase atacul era doar la un pas distanţă, cu sabia pregătită. Logen auzi o coardă de arc în spatele lui, iar o săgeată se înfipse lângă clavicula ofiţerului. Acesta trase aer în piept să ţipe, cutremurat, răsucindu-se pe jumătate. Logen îi spintecă platoşa de pe spate, împroşcând cu stropi de sânge. În jurul lui, se buluceau oamenii din restul liniei. O suliţă se îndoi şi se frânse, aşchii înţepându-i faţa lui Logen. Cineva mugi chiar lângă el, de-i ţiuiră urechile. Întoarse smucit capul, pentru a vedea un carl ridicându-şi disperat mâna, din care muşcă o sabie arcuită, retezând degetul mare. Logen îl lovi în faţă pe gurkianul cu sabia, lama grea a Creatorului nimerindu-l drept în obraz şi despicându-i larg ţeasta.

O lance străfulgeră spre el. Încercă să se întoarcă într-o parte, icni când vârful îi intră prin cămaşă şi-l zgârie pe sub coastele din dreapta, lăsând o dâră rece. Omul cu lancea se poticni spre el, mişcându-se mult prea repede ca să se mai poată opri. Logen îl străpunse din parte-n parte, chiar pe sub pieptar, ajungând să-i clipească în faţă. Un soldat unionist, cu fire de barbă roşcată pe obraji.

Omul se încruntă, nedumerit să vadă un alt chip alb.

– Ce… horcăi, dând să se agaţe de el. Logen se smulse, cu o mână pe rana din coaste.

Simţi umezeala, şi se întrebă dacă lancea doar îl zgâriase, sau trecuse prin el. Se mai întrebă şi dacă lovitura fusese mortală, şi nu mai avea decât câteva momente de trăit.

Apoi, ceva îl izbi în ceafă şi-l făcu să se clatine, urlând, fără a şti ce se întâmplase. Membrele parcă-i erau făcute din lut. Lumea se învârtea în jur, plină de tăişuri şi ţărână care zburau de-a valma. Sfârtecă într-o parte, dădu un picior în altă parte. Se încleştă de cineva, mârâind, îşi eliberă mâna şi dibui după cuţit, împunse un grumaz din care ţâşni sânge negru.

Vacarmul luptei îi urla şi-i ţiuia prin urechi. Un om se împletici pe-alături, cu o parte din faţă atârnând. Logen putu să vadă, prin locul obrazului, până-n gură, unde dinţii cădeau din gingii.

Tăietura din coaste îl ardea groaznic, iar Logen inspiră printre dinţi. În craniu-i bubuiau bătăile inimii, după lovitura primită, făcând ca lumea să se clatine tulbure dintr-o parte-n alta. Avea gura plină de gustul coclit al sângelui. Simţi o atingere pe umăr şi se întoarse greoi, cu dinţii dezgoliţi şi degetele strânse pe mânerul sabiei Creatorului.

Copoiul îi dădu drumul, ridicând mâinile.

– Eu sunt! Eu sunt!

Logen văzu cine era. Acum, însă, mâna care ţinea sabia nu mai era a lui, iar Sângerosul-Nouă vedea numai treburile care erau de făcut.

Ce turmă curioasă şi-a mai adunat şi păstorul ăsta şontorog… Două duzini de falşi practicieni mergeau după Glokta pe străzile pustii din Agriont, cu Nicomo Cosca, infamul aventurier, ţanţoş în fruntea lor. *Toate speranţele mele, încredinţate celui mai nedemn de încredere om din lume.* Unul dintre ei îl trăgea după el, cu o frânghie, pe Superiorul Goyle, legat şi cu căluş în gură. *Ca pe un câine scos la plimbare fără voia lui.* Prin mijlocul grupului îşi târşâia picioarele Ardee West, cu rochia albă mânjită de mizeria din canale şi sângele mai multor oameni şi faţa pătată de vânătăi tot mai închise, pe sub expresia apatică. *Fără îndoială, rezultatul numeroaselor orori la care deja a asistat pe ziua de azi. Şi toţi, târându-se prin Agriont după singurul Superior şchiop al Inchiziţiei. O veselă dănţuială spre infern, acompaniată de sunetele bătăliei din depărtare.*

Se opri brusc, clătinat. Lângă el, o arcadă dădea în Piaţa Mareşalilor şi, din cine ştie ce motiv pe care nu-l pricepea, tot spaţiul acela întins era acoperit cu rumeguş. În mijlocul suprafeţei gălbui-albicioase, uşor de recunoscut chiar şi de la acea distanţă, stătea Întâiul dintre Magi în aşteptare. Lângă el se afla femeia negricioasă care fusese la un pas de a-l îneca pe Glokta în baie. *Cei doi oameni favoriţi ai mei din întreaga lume, declar cu tărie.*

– Bayaz, şuieră Glokta.

– N-avem timp, îl prinse de cot Cosca, trăgându-l mai departe, iar Întâiul dintre Magi şi tovarăşa lui posacă dispărură din vedere.

Glokta şchiopătă mai departe, pe uliţa îngustă, strâmbându-

se când coti, şi se pomeni privind drept în faţa vechii sale cunoştinţe, Jezal dan Luthar. *Sau, mai bine zis, Înaltul Rege al Uniunii. Sunt dureros de onorat.*

– Maiestatea Voastră, salută el, plecându-şi capul, cu un junghi deosebit de dezagreabil prin grumaz.

Cosca, apărând lângă el, făcu o plecăciune extravagantă, ducând mâna la cap ca să-şi scoată boneta. N-o mai avea. Ridică din umeri, cu un aer de scuză, şi se trase de şuviţa de păr slinos de pe frunte.

Luthar se încruntă la el, apoi la fiecare membru al ciudatului grup, în timp ce apăreau pe rând de după colţ. În spatele anturajului regal, părea să pândească cineva – o robă neagră cu auriu, printre toate acele armuri lustruite. *Să fie oare... vechiul nostru prieten, Înaltul Judecător? Dar, cu siguranţă, l-am văzut bucăţi congelate...* În clipa următoare, de după colţ ieşi Ardee.

Ochii lui Luthar se dilatară.

– Ardee...

– Jezal... murmură ea, întru totul la fel de uimită. Adică...

Şi aerul fu sfâşiat de o explozie colosală.

Calea-de-Mijloc nu mai era aşa cum fusese odinioară.

West şi statul lui major călăreau spre nord, într-o tăcere năucită. Copitele cailor bocăneau pe pavajul crăpat. O pasăre amărâtă ciripea pe grinzile golaşe ale unei case arse. Pe o stradă laterală, cineva ţipa după ajutor. Dinspre apus încă se mai auzeau sunetele vagi ale luptelor, ca zgomotul unui eveniment sportiv îndepărtat, fără niciun câştigător. Focul străbătuse centrul oraşului, prefăcând grupuri întregi de clădiri în schelete înnegrite, copacii în gheare cenuşii, grădinile în petice de mâzgă răscolită. Singurul adaos erau cadavrele. Cadavre de toate mărimile şi înfăţişările.

Piaţa Patru Colţuri arăta ca un abator, plină de toate gunoaiele urâte ale războiului, mărginită de resturile ruinate ale unora dintre cele mai frumoase clădiri din Adua. În apropiere, răniţii erau depuşi în şiruri lungi, pe pământul prăfuit, tuşind, gemând, cerând apă, în timp ce chirurgii plini de sânge umblau neputincioşi printre ei.

Câţiva soldaţi posomorâţi îngrămădeau deja morţii gurkieni în mormane diforme, maldăre de feţe, braţe şi picioare amestecate. Îi supraveghea un bărbat înalt, cu mâinile la spate. Generalul Kroy, mereu pregătit să pună lucrurile în ordine. Uniforma lui

neagră era mânjită cu cenuşă, iar o mânecă ruptă îi flutura în jurul încheieturii. Pesemne luptele fuseseră într-adevăr sălbatice, dacă reuşiseră să-şi lase urmele chiar şi pe înfăţişarea lui impecabilă, dar salutul îi rămăsese neafectat. N-ar fi fost mai desăvârşit nici dacă se afla la paradă.

– Progrese, generale?

– Se desfăşoară lupte înverşunate prin cartierul central, Domnule Lord Mareşal! Cavaleria noastră a răzbit azi-dimineaţă şi i-am luat prin surprindere. Apoi, au contraatacat, în timp ce noi aşteptam infanteria. Jur că porţiunea asta de teren nenorocit şi-a schimbat stăpânii de-o duzină de ori. Acum, însă, avem piaţa Patru Colţuri! Inamicul luptă din răsputeri pentru fiecare palmă de pământ, dar îi împingem înapoi spre Zidul lui Arnault. Ia priviţi! arătă el spre două steaguri gurkiene care stăteau rezemate de un perete sfărâmat, cu simbolurile aurii lucind în mijlocul întregului dezastru. Vor fi un decor frumos pentru salonul oricui, nu, domnule?

West se uită fără să vrea spre un grup de răniţi care gemeau sub cele două drapele.

– Îţi doresc să te bucuri de ele. Agriontul?

– Veştile de-acolo sunt mai puţin bune, teamă mi-e. Îi respingem din greu, dar gurkienii sunt numeroşi. Citadela e încă înconjurată complet.

– Forţaţi mai tare, generale!

Kroy luă iar poziţia de drepţi, cu un salut milităresc.

– Da, domnule, o să-i zdrobim, nu vă faceţi griji. Pot întreba cum se descurcă generalul Poulder în port?

– Portul e din nou în mâinile noastre, dar generalul Poulder… a murit.

O scurtă tăcere.

– A murit? repetă Kroy, palid ca un cadavru. Dar cum a…

Se auzi un vuiet, ca de tunet îndepărtat, iar caii tresăriră, bătând din copite. Toate chipurile – al lui West, al lui Kroy, ale ofiţerilor – se întoarseră în acelaşi timp spre nord. Din direcţia aceea, dincolo de crestele ruinelor negre de la marginea pieţei, se înălţa pe cer un nor uriaş de praf, deasupra Agriontului.

Lumea strălucitoare se învârtea şi palpita, răsunând de frumosul cântec al bătăliei, minunatul gust de sânge, alesul şi rodnicul miros al morţii. În mijloc, nu mai departe de o lungime de braţ, un om mărunţel stătea privindu-l.

Să vină atât de aproape de Sângerosul-Nouă? Să caute moartea la fel de sigur ca aruncându-se într-un foc pârjolitor? S-o cerşească… S-o implore.

Dinţii aceia ascuţiţi aveau ceva familiar. O amintire ştearsă, de demult. Dar Sângerosul-Nouă o respinse, o înlătură, o aruncă în marea fără fund. Pentru el nu avea nicio importanţă cine erau oamenii sau ce făcuseră. El era Marele Netezitor, iar în faţa lui toţi oamenii erau egali. Nu avea altă grijă decât să-i prefacă pe cei vii în morţi, şi venise de mult vremea ca buna treabă să înceapă. Ridică sabia.

Pământul se cutremură.

Sângerosul-Nouă se clătină, şi un zgomot năprasnic îl învălui, repezindu-se printre vii şi morţi, sfâşiind lumea în două. Îl simţi desprinzându-i ceva în ţeastă. Cu un mârâit, se propti pe picioare, ridicând sabia…

Atâta doar că braţul nu voia să i se mişte.

– Nemernicul… scrâşni Sângerosul-Nouă, dar toate flăcările se stinseseră.

Cel care se întoarse în direcţia zgomotului era din nou Logen.

Un nor imens de fum cenuşiu se ridica dintre zidurile Agriontului, la câteva sute de paşi distanţă. Deasupra, mii de frânturi zburau spre cer învârtindu-se, întinzând dâre arcuite de praf maroniu pe cer, ca tentaculele unui gigantic monstru al mării. Una păru să atingă culmea zborului chiar deasupra lor. Logen o privi cum cădea. La început, păruse o pietricică. În timp ce se rostogolea încet prin aer, îşi dădu seama că era o bucată de zidărie mare cât o căruţă.

– Căcat… mormăi Ursuzul.

Altceva nu era nimic de zis. Porţiunea de zid se prăbuşi peste o clădire, chiar în mijlocul luptei. Toată casa se spulberă, azvârlind care-ncotro cu trupuri sfârtecate. O grindă ruptă vâjâi pe lângă Copoi, căzând în şanţul de apărare. În timp ce se trântea la pământ, Logen simţi o ploaie de pietricele lovindu-l în ceafă.

Peste drum se zăreau vălătuci de praf înecăcios. Logen icni, cu o mână la faţă. În timp ce lumea învolburată oscila în jurul lui, se ridică nesigur pe picioare, rezemat în sabie ca într-o cârjă, cu urechile încă ţiuindu-i, neştiind nici măcar cine era, darămite unde se afla.

Lupta de lângă şanţ se moleşise de tot. Oamenii tuşeau, rătăceau prin întunecime, cu ochii căscaţi. Peste tot zăceau

leşuri, nordici, gurkieni, unionişti, toţi claie peste grămadă. Logen văzu un bărbat negricios holbându-se la el, cu sângele dintr-o tăietură de deasupra ochiului curgându-i pe faţa plină de praf.

Ridică sabia, scoţând un răget gutural, încercă să atace şi nu reuşi decât să se clatine într-o parte, gata să cadă la pământ. Ostaşul gurkian îşi lăsă suliţa de izbelişte şi o luă la fugă prin tenebre.

Urmă o a doua detunătură asurzitoare, şi mai aproape, la vest. O rafală neaşteptată de vânt flutură părul lui Jezal, îl înţepă în ochi. Săbiile scrâşniră, scoase din teci. Oamenii se uitau în sus, cu chipuri şocate.

– Trebuie să mergem, ciripi Gorst, apucându-l strâns pe Jezal de cot.

Glokta şi ai lui porniseră deja pe o uliţă pietruită, cât de repede putea Superiorul să şchiopăteze. Ardee mai aruncă o privire peste umăr, cu ochii mari.

– Aşteaptă…

Văzând-o astfel, Jezal simţi brusc un val de dor sfâşietor. Gândul că se afla în preajma acelui olog dezgustător era aproape insuportabil. Gorst, însă, rămânea neînduplecat.

– La palat, Maiestate.

Îl zori pe Jezal spre parc, fără o singură privire în urmă, cu restul Gărzii Regelui după ei. Bucăţi de piatră începură să cadă pe acoperişurile din jur, să ricoşeze pe stradă, să răsune din armurile cavalerilor.

– Uite-i că vin, mormăi Marovia, privind ursuz spre Piaţa Mareşalilor.

Ferro stătea chircită, cu mâinile peste cap, între ecourile monstruoase care încă mai răsunau dinspre zidurile înalte şi albe. Un bolovan cât un cap de om căzu din cer, spărgând solul la câţiva paşi de ea, într-o explozie de pietriş negru care se risipi peste rumeguşul albicios. Alt pietroi, de zece ori mai mare, străpunse acoperişul unei clădiri, ale cărei ferestre zburară în cioburi. Praful se învolbura pe străzi, inundând piaţa cu nori cenuşii. Treptat, zgomotul se stinse. Grindina stârnită de mâna omului încetă, înlocuită de o tăcere apăsătoare.

– Şi acum? mârâi Ferro spre Bayaz.

– Acum vor veni.

De undeva de pe străzi se auzi un trosnet, strigăte de oameni,

apoi un zbieret prelung, retezat dintr-odată. Magul se întoarse spre ea, cu fălcile mişcându-i-se nervos.

– După ce începem, să nu te clinteşti din loc. Nici cu-o câtime. Cercurile au fost foarte atent…

– Vezi-ţi de ce-ai tu de făcut, Magule.

– Aşa voi face. Deschide cutia, Ferro.

Femeia se ridică în picioare, încruntată, frecându-şi vârfurile degetelor. Simţea că, odată ce cutia era deschisă, cale de întoarcere n-avea să mai fie.

– Acum! se răsti Bayaz. Acum, dacă vrei să te răzbuni!

– Şşşş…

Dar vremea întoarcerilor rămăsese departe în urma ei. Se lăsă pe vine, punându-şi mâna pe capacul de metal rece. Singura cale era pe o cărare întunecată, aşa cum fusese dintotdeauna. Găsi butonul ascuns şi-l apăsă. Cutia se deschise fără zgomot, şi fiorul acela straniu o pătrunse, o străbătu, o năpădi toată, făcând să i se oprească respiraţia în gâtlej.

Sământa era înăuntru, cuibărită pe colacii ei metalici, ca o piatră oarecare, cenuşie, mată. Ferro o cuprinse cu degetele. Grea ca plumbul şi rece ca gheaţa. O ridică din cutie.

– Bun.

Bayaz, însă, se strâmba privind-o, cu chipul schimonosit de frică şi dezgust.

Când Ferro i-o întinse, el se retrase, smucit. Pe frunte îi luceau broboane de sudoare.

– Nu te apropia!

Ferro închise cutia. Doi străjeri de-ai Uniunii, în armuri complete, mergeau prin piaţă de-a-ndăratelea, cu săbiile grele strânse în pumni. În mişcările lor se simţea teama, ca şi cum s-ar fi retras din faţa unei armate. Numai un om, însă, apăru de după colţ. Un bărbat în armură albă, cu modele de metal strălucitor. Chipul său negricios era tineresc, neted şi frumos, dar ochii-i păreau bătrâni. Ferro mai văzuse un asemenea chip, în pustietăţile de lângă Dagoska.

Un Mâncător.

Cei doi străjeri se repeziră la el în acelaşi timp, unul scoţând un ţipăt ascuţit de luptă. Mâncătorul se feri fără efort de săbiile lor, înaintă fulgerător şi-i aplică unuia o lovitură nepăsătoare cu palma. Se auzi un dangăt găunos, când scutul şi pieptarul se îndoiră, amândouă o dată, iar unionistul zbură prin aer. Se prăvăli la vreo douăzeci de paşi de locul unde stătuse,

rostogolindu-se şi lăsând urme închise în rumeguşul gălbui. Rămase nu departe de Ferro, tuşi, scuipând o jerbă lungă de sânge, şi rămase nemişcat.

Celălalt străjer bătu în retragere. Mâncătorul se uita la el, cu tristeţea întipărită pe chipul său perfect. Aerul din jurul lui se undui o clipă, sabia unionistului căzu, omul scoase un chiţăit prelung şi se apucă de cap. Acesta se spulberă, împroşcând cu bucăţi de carne şi os zidul alb al clădirii din spatele lui. Trupul fără cap se prăbuşi la pământ. Şi… tăcere.

– Bun venit în Agriont! strigă Bayaz.

Ochii lui Ferro fură atraşi de o mişcare rapidă. Deasupra, sus, o siluetă în armură albă alerga pe un acoperiş. Făcu un salt imposibil, până pe clădirea următoare, şi dispăru. Pe strada de jos, o femeie se desprinse din umbră, intrând în piaţă, echipată cu o tunică de zale sclipitoare. Şoldurile i se unduiau în ritmul mersului săltat, pe faţă avea un zâmbet fericit şi ţinea în mână o lance lungă. Ferro înghiţi în sec, strângând mai tare în pumn Sământa.

O parte dintr-un zid se prăbuşi în spatele ei, cu pietrele rostogolindu-se prin piaţă. Prin spărtură apăru un uriaş, cu armura şi barba lungă pline de praf, ţinând în mâini ditamai bârna bătută în ghinturi negre de fier. Alţi doi îl urmară, un bărbat şi o femeie, toţi cu aceeaşi piele netedă, aceleaşi feţe tinere şi aceiaşi ochi negri, bătrâneşti. Ferro se încruntă spre ei, în timp ce-şi scotea sabia al cărei metal rece luci în soare. Nu-i era chiar de niciun folos, probabil, dar cu ea în mână se simţea puţin mai bine.

– Bun venit tuturor! strigă Bayaz. Te aşteptam, Mamun!

Primul dintre Mâncători se încruntă, în timp ce păşea cu grijă peste cadavrul fără cap.

– Şi noi pe tine.

Siluete albe săreau de pe acoperişurile clădirilor, căzând ghemuite în piaţă, unde se ridicau. Patru la număr, câte una în fiecare colţ.

– Unde-i umbra aia târâtoare de Yulwei?

– N-a putut veni.

– Zacharus?

– Împotmolit în vestul ruinat, încercând să vindece un leş cu un bandaj.

– Cawneil?

– Prea îndrăgostită de ceea ce-a fost cândva, pentru a

învrednici c-un gând ce-o să vină.

– Aşadar, ai rămas singur, până la urmă – în afară de asta, remarcă Mamun, întorcându-şi privirea goală spre Ferro. Ciudată mai e.

– Aşa este, şi deosebit de dificilă, dar nu lipsită de resurse.

Ferro se încruntă, fără să spună nimic. Dacă era ceva de zis, putea vorbi cu sabia.

– Mă rog… ridică Bayaz din umeri. Mereu am constatat că-mi sunt cel mai bun sfătuitor.

– Aveai de ales? Ţi-ai distrus propriul ordin, cu mândria ta, cu aroganţa ta, cu setea ta de putere.

Alţii şi alţii ieşeau pe uşile caselor, veneau fără grabă de pe străzile din jur. Unii mergeau ţanţoş ca nişte lorzi. Alţii se ţineau de mână, ca îndrăgostiţii.

– Numai puterea te-a interesat, şi nici măcar asta nu ţi-a mai rămas. Întâiul dintre Magi, şi cel din urmă.

– Aşa s-ar părea. Nu te bucuri?

– N-am niciun motiv de bucurie, Bayaz. Fac doar ceea ce este necesar.

– Aha… O luptă dreaptă? O îndatorire sfântă? O cruciadă, eventual? Oare metodele tale îl vor face pe Dumnezeu să zâmbească, ce crezi?

Mamun ridică din umeri.

– Dumnezeu zâmbeşte când vede rezultate.

Tot mai multe armuri albe se revărsau în piaţă, răspândindu-se pe margini. Se mişcau cu o graţie nepăsătoare, cu o forţă lipsită de efort, cu o aroganţă nemărginită. Ferro le privea încruntată, strângând într-un pumn Sămânţa, iar în celălalt, sabia.

– Dacă ai vreun plan, şuieră ea, acum ar fi cel mai bun moment.

Întâiul dintre Magi, însă, nu făcea decât să se uite cum îi înconjurau, cu muşchii feţei tresărind, cu pumnii strângându-se şi descleştându-se pe lângă trup.

– Păcat că n-a putut să vină în vizită şi Khalul însuşi, dar văd că tot ai adus cu tine nişte prieteni.

– O sută, aşa cum am promis. Câţiva au alte sarcini prin oraş. Şi-au exprimat regretul. Cei mai mulţi, însă, se află aici pentru tine. Sunt mai mulţi decât e suficient.

Mâncătorii stăteau nemişcaţi, răspândiţi într-un cerc larg, cu faţa spre Întâiul dintre Magi, aflat în mijloc. Desigur, Ferro Maljinn

nu simţea niciun fior de teamă.

Totuşi, şansele erau foarte mici.

– Răspunde-mi la o întrebare, strigă Mamun, dacă tot am ajuns la sfârşit: de ce l-ai omorât pe Juvens?

– Pe Juvens? Ha! Se gândea să facă o lume mai bună, numai cu zâmbete şi bune intenţii. Bunele intenţii nu rezolvă nimic, iar lumea nu devine mai bună fără luptă. Pot să spun că eu n-am omorât pe nimeni.

Bayaz aruncă o privire piezişă spre Ferro. Acum, în ochi i se zărea o strălucire febrilă, iar chelia îi sclipea de sudoare.

– Dar ce importanţă mai are cine pe cine a ucis acum o mie de ani? Cine moare azi, aia contează.

– Adevărat. Acum, în sfârşit, vei fi judecat.

Încet, foarte încet, cercul Mâncătorilor începu să se strângă, toţi ca unul păşind uşor înainte, spre mijlocul pieţei.

Pe chipul Întâiului dintre Magi se ivi un zâmbet înverşunat.

– A, se va ţine o judecată aici, Mamun, de-asta poţi fi sigur. Magia din lume a secat. Arta mea e doar o umbră a ceea ce-a fost cândva. Uiţi însă, în timp ce vă ghiftuiţi cu carne de om, că rădăcina puterii este cunoaşterea. Înalta Artă am învăţat-o de la Juvens. Plăsmuirea am luat-o de la Kanedias.

– Vei avea nevoie de mai mult, ca să ne înfrângi.

– Fireşte. Pentru asta, am nevoie de un medicament mai întunecat.

Aerul din jurul umerilor lui Bayaz începu să se unduiască. Mâncătorii se opriră, unii ridicându-şi braţele în dreptul feţelor. Ferro îşi îngustă ochii, dar în piaţă nu se simţea decât cea mai slabă adiere de vânt. O boare subtilă, care pornea ca un val de la Întâiul dintre Magi, ridicând rumeguşul de pe pietre şi purtându-l într-un nor alb spre marginile Pieţei Mareşalilor.

Mamun coborî privirea – şi se încruntă. Sub picioarele sale se zărea un luciu metalic, dintre pietre. Cercuri, şi linii, şi simboluri, şi iar cercuri în alte cercuri, acoperind toată întinderea pieţei cu un singur desen vast.

– Unsprezece semne, spuse Bayaz, şi unsprezece semne inversate. Fier. Stins cu apă sărată. O îmbunătăţire sugerată de cercetările lui Kanedias. Glustrod folosea sare brută. Asta a fost greşeala lui.

Mamun ridică din nou capul. Calmul acela îngheţat i se ştersese de pe chip.

– Doar nu vrei să spui…

Ochii negri se îndreptară rapid spre Ferro, coborând apoi asupra mâinii ei, strânsă în jurul Seminţei.

– Nu! Prima Lege…

– Prima Lege? îşi dezveli Magul dinţii. Legile sunt pentru copii. Ăsta-i un război, iar în război, singura crimă e aia de a pierde. Cuvântul lui Euz?

Buza i se răsfrânse.

– Ha! N-are decât să vină şi să mă oprească!

– Destul!

Unul dintre Mâncători se repezi înainte, sărind peste cercurile metalice, spre centrul lor. Ferro căscă gura, când piatra din mâna ei deveni dintr-odată cumplit de rece. În jurul lui Bayaz, aerul dansa, se răsucea, ca şi cum Magul s-ar fi oglindit într-un iaz unduitor.

Mâncătorul ţâşni în sus, cu gura căscată şi lama sabiei strălucind. Şi dispăru. Dispărură încă doi, din spatele lui. În locul unde stătuseră, piaţa era mânjită cu o dâră prelungă de sânge. Ochii lui Ferro o urmăriră, dilatându-se tot mai mult. Era stupefiată.

În clădirea din spatele celor doi se căscase o spărtură uriaşă, din temelie până la înălţimea ameţitoare a acoperişului. Un canion enorm, mărginit cu pietre zdrobite, tencuială atârnând, grinzi frânte şi geamuri sparte. De pe marginile sfărâmate ploua cu praf, în groapa imensă ivită dedesubt, iar prin aer fluturau hârtii rupte. Din mijlocul haosului se auzi un zbieret subţire, chinuit. Un suspin. Un vaiet de durere. Multe voci. Vocile celor care se refugiaseră în acea clădire.

Ghinionul lor.

Gura lui Bayaz se arcui încet într-un zâmbet.

– Merge, şopti el.

Cărări întunecate

Jezal trecu grăbit pe sub arcada înaltă, intrând în grădina palatului, cu cavalerii în jur. Era remarcabil că Înaltul Judecător Marovia reuşise să ţină pasul cu ei, în timp ce goneau prin Agriont, dar bătrânul nu părea aproape deloc obosit.

– Ferecaţi porţile! mugi el. Porţile!

Enormele batante fură închise şi zăvorâte cu două bârne groase cât catargele corăbiilor. Jezal îşi îngădui să respire puţin mai uşor. Poarta aceea masivă îi dădea un sentiment liniştitor, ca şi înălţimea şi grosimea zidurilor de incintă, şi numărul apreciabil de oameni bine instruiţi şi înarmaţi care le apărau.

Marovia îi puse o mână pe umăr, cu blândeţe, începând să-l conducă pe cărarea pietruită, spre cea mai apropiată uşă de intrare în palat.

– Ar trebui să găsim cel mai sigur loc cu putinţă, Maiestate…

Jezal îi dădu mâna la o parte.

– Vrei să mă încui în dormitor? Sau să mă ascund în beci? Voi rămâne aici, ca să coordonez apărarea…

Un urlet prelung, îngheţându-le tuturor sângele-n vene, se auzi de dincolo de zid, reverberând prin grădinile pustii. Parcă i-ar fi străpuns în trup o gaură prin care i se scurgea cu repeziciune toată siguranţa de sine. Porţile se zgâlţâiră uşor în zăvoarele groase, iar ideea de a se ascunde în pivniţă deveni atractivă cu o iuţeală uimitoare.

– Alinierea! lătră glasul ascuţit al lui Gorst. Pentru Rege!

În jurul lui Jezal se formă cât ai clipi un perete de oameni în armuri grele, cu săbiile scoase şi scuturile ridicate. Alţii îngenunchează în faţă, scoţând săgeţile din tolbe şi încordându-şi arcurile masive. Toţi ochii stăteau aţintiţi spre poartă. Aceasta se scutură din nou, cu scârţâieli slabe.

– Acolo, jos! strigă cineva de pe ziduri. Acolo…

Urmă un ţipăt ascuţit şi prelung, iar un om în armură se rostogoli de pe metereze, strivindu-se la pământ. Trupul îi zvâcni o dată şi rămase nemişcat.

– Cum… murmură cineva.

De pe ziduri căzu o siluetă albă, învârtindu-se graţios prin aer, pentru a cădea cu zgomot pe cărare, în faţa lor. Se ridică. Era un om cu piele oacheşă, echipat într-o armură albă cu auriu şi cu

chipul neted ca al unui băieţandru. În mână ţinea o suliţă de lemn închis la culoare, cu o lamă lungă, curbată, la capăt. Jezal se uită la el, şocat, iar omul îi susţinu privirea, fără nicio expresie. În ochii aceia negri se zărea ceva, sau mai bine zis lipsea ceva. Jezal îşi dădu seama că acela nu era om. Era un Mâncător. Unul dintre cei ce încălcaseră A Doua Lege. Unul dintre Cele O Sută De Cuvinte ale lui Khalul, venit să încheie vechile socoteli cu Întâiul dintre Magi. Se părea, cam pe nedrept, că răfuiala lor ajunsese cumva să-l includă şi pe Jezal. Mâncătorul ridică o mână, cu un gest ca de binecuvântare.

– Fie ca Dumnezeu să ne primească pe toţi în cer.

– Trageţi! chiţăi Gorst.

Arbaletele ţăcăniră, săgeţile şuierară. Câteva ricoşară din armura Mâncătorului, altele două i se înfipseră în carne – una sub pieptar, cealaltă în umăr. O săgeată îi trecu drept prin faţă, rămânând cu penele ieşite pe sub ochi. Orice om ar fi căzut mort în faţa lor. Mâncătorul se repezi înainte cu o iuţeală uluitoare.

Unul dintre cavaleri îşi ridică arcul, într-o încercare jalnică de a se apăra. Lancea i-l despică în două şi-i reteză trupul pe mijloc, apoi muşcă din altul, cu un dangăt răsunător, trimiţându-l de-a berbeleacul prin aer, până într-un copac, la zece paşi distanţă. Primul cavaler scoase un şuierat straniu, în timp ce jumătatea de sus a trupului i se răsturna pe cărare, împroşcându-i cu sânge pe ostaşii năuciţi.

Jezal fu smucit înapoi, fără să mai poată vedea nimic decât frânturi de mişcare printre gărzile lui de corp. Auzea zbierete şi gemete, zăngăneli metalice, vedea săbii lucind, jerbe de sânge ţâşnind. Un trup în armură zbură prin aer, ca o păpuşă de cârpe, izbindu-se de un zid, în cealaltă parte a grădinii.

Trupurile se răzleţeau. Mâncătorul, înconjurat, îşi învârtea lancea în cercuri orbitoare. Sfâşie umărul unui om, de-l făcu să cadă la pământ ţipând, iar forţa loviturii frânse lancea, a cărei lamă se înfipse în ţărână. Un cavaler atacă din partea cealaltă, străpungându-l pe Mâncător prin spinare, până când vârful lucitor al halebardei ieşi din pieptarul armurii, deloc înroşit de sânge. Alt cavaler îi zbură braţul cu o secure, iar din ciot sări praf. Mâncătorul scoase un zbieret şi-l izbi în piept cu dosul mâinii, îndoindu-i platoşa şi doborându-l la pământ.

O lovitură de sabie străbătu armura albă, stârnind praf ca dintr-un covor bătut. Jezal se uita prosteşte, în timp ce Mâncătorul venea spre el. Gorst îl împinse într-o parte, mârâind

când îşi luă avânt cu sabia pentru a şi-o trânti în grumazul Mâncătorului, cu o bufnitură cărnoasă. Acesta dădu din braţe, mut, cu capul atârnându-i doar de un zgârci şi şuvoaie de praf maroniu curgându-i din răni. Se agăţă de Gorst cu mâna rămasă, iar omul se clătină, schimonosit de durere, căzând în genunchi când Mâncătorul îi răsuci braţul la spate.

– Poftim cerul, ticălosule!

Sabia lui Jezal reteză ce mai rămăsese din gât, azvârlind capul Mâncătorului pe iarbă. Trupul îi dădu drumul lui Gorst, care-şi prinse cu cealaltă mână antebraţul îndurerat; forma mâinii Mâncătorului i se întipărise în armura masivă. Încet, trupul decapitat căzu pe-o parte.

– Blestemăţia naibii…

Jezal se apropie şi dădu un şut capului, privindu-l cum se rostogolea săltând prin grădină, până într-un rond de flori, cu o dâră de pulbere în urmă-i. Trei oameni înconjurară trupul, cu răsuflările grele răsunându-le din coifuri, în timp ce-l sfârtecau în bucăţi cu săbiile lucitoare. Degetele Mâncătorului încă mai tresăreau.

– Sunt făcuţi din praf… şopti unul.

Marovia privi încruntat rămăşiţele.

– Unii, da. Alţii sângerează. Fiecare e altfel. Ar fi bine să intrăm în palat! strigă el, pornind grăbit prin grădină. Vor mai veni şi alţii!

– Alţii?

Doisprezece cavaleri din Garda Regelui zăceau morţi. Jezal înghiţi în sec, în timp ce număra trupurile zdrobite, ciopârţite, hăcuite, pline de sânge. Cei mai buni oameni pe care-i avea de oferit Uniunea, împrăştiaţi prin grădina palatului ca nişte maldăre de fier vechi între frunzele veştede.

– Mai vin? Dar cum o să ne…

Porţile se cutremurară. Jezal întoarse brusc capul într-acolo. Curajul orbesc al luptei i se risipea rapid, înlocuit de o panică bolnăvicioasă.

– Pe-aici! răcni Marovia, chemându-l cu gesturi disperate, în timp ce ţinea deschisă o uşă.

Nu părea să aibă altă cale. Jezal se grăbi să urce spre el, cizma aurită i se poticni de a treia treaptă şi căzu pe burtă, dureros. În spatele lui se auzi un trosnet, un scrâşnet, un scârţâit de lemn şi metal. Întorcându-se pe spate, văzu cum porţile zburau într-un nor de ţăndări. Scânduri rupte se învârteau prin

aer, cuie îndoite ricoşau piuind de pe pietrele aleilor, aşchiile se aşterneau uşor pe iarbă.

O femeie intră cu pas săltat pe poarta spartă, cu aerul încă vibrând uşor în jurul trupului ei înalt şi subţiratic. O femeie palidă, cu păr lung, auriu. O alta mergea pe lângă ea, arătând întocmai la fel – atâta doar că pe partea stângă era stropită cu sânge din cap până-n picioare. Două femei, cu zâmbete încântate pe feţele lor identice, frumoase, perfecte. Una dintre ele plesni peste cap un Cavaler Vestitor ce le atacase, smulgându-i de pe ţeasta sfărâmată coiful înaripat, care îşi luă zborul învârtindu-se prin aer. Cealaltă îşi întoarse ochii negri şi goi spre Jezal. Acesta se chinui să se adune pe picioare şi o luă la goană, gâfâind de spaimă, se strecură pe lângă Marovia şi ajunse în holul întunecos, mărginit cu armuri şi panoplii vechi.

Gorst şi câţiva Cavaleri din Garda Regelui se bulucıră după el. În spatele lor, lupta fără sorţi de izbândă din grădină continua. Un om îşi ridică arcul, numai ca să explodeze într-o ploaie de sânge. Un trup în armură căzu peste un cavaler tocmai când acesta se întorcea să fugă, îl aruncă lateral printr-o fereastră, cu sabia sărindu-i din mână. Altul alergă spre ei, cu braţele pistonând pe lângă trup, se prăvăli la câţiva paşi distanţă şi începu să se zbată pe jos, cu flăcări ieşindu-i prin articulaţiile armurii.

– Ajutor! se văicărea cineva. Ajutaţi-mă! Aju…

Cu braţul nevătămat, Gorst trânti uşile masive, iar unul dintre oamenii lui împinse zăvorul gros în scoabe. Apoi, se apucară să smulgă de pe pereţi diverse suliţe şi halebarde, printre care şi o prăjină cu un steag vechi de luptă în capăt, ca să proptească uşa cu ele.

Jezal se retrăgea deja, cu pielea leoarcă de sudori reci pe sub armură, strângând în mână garda sabiei, mai mult ca să se simtă în siguranţă decât pentru a lupta. Suita, drastic împuţinată, îl urma ezitant – Gorst, Marovia şi încă cinci doar, cu gâfâielile îngrozite reverberând prin culoarul întunecos şi cu privirile spre uşă.

– Poarta dinainte nu i-a ţinut în loc, şopti Jezal. De ce-ar rezista asta?

Nu-i răspunse nimeni.

– Ţineţi-vă firea, domnilor, spuse Glokta. Uşa, te rog.

Mercenarul gras lovi cu securea uşa din faţă a Universităţii.

Aşchiile zburară în toate părţile. Sub prima izbitură, uşa vibră, la a doua se cutremură, iar a treia o sparse. Piticul cu un ochi se strecură înăuntru, cu câte un cuţit în fiecare mână, urmat îndeaproape de Cosca, acesta scoţându-şi sabia.

– Liber, se auzi glasul cu accent styrian, da’ cam mucegăit.

– Excelent, răspunse Glokta, întorcându-se spre Ardee. Ar fi bine să rămâi mai la urmă.

Epuizată, femeia dădu din cap.

– Şi eu mă gândeam la fel.

Glokta trecu pragul, şchiopătând dureros. Mercenarii în negru îl urmară, ultimul dintre ei trăgându-l şi pe Goyle de mâinile bandajate. *Şi iată-mă pe aceleaşi cărări de prima oară când am vizitat mormanul ăsta prăfuit, cu atâtea luni în urmă. Înainte de vot. Înainte chiar şi de Dagoska. Ce minunat e c-am venit iar…*

Porniră pe culoarul întunecos, pe lângă tablourile murdare ale Adepţilor uitaţi, pe podelele şubrede care trosneau sub cizmele mercenarilor. Glokta intră în vasta sală de mese.

Adunătura diformă a practicienilor stătea răspândită prin încăperea slab luminată, la fel ca data trecută. Cei doi bărbaţi identici din Suljuk, cu săbiile lor încovoiate. Lunganul, slăbănogul, negricioşii cu securile lor, nordicul cel uriaş şi desfigurat. *Şi aşa mai departe.* Zece cu totul. *Cum or fi şezut aici tot timpul, mă întreb, doar ameninţându-se unii pe alţii?*

Vitari se ridicase deja de pe scaun.

– Parcă ţi-am spus să nu mai apari pe-aici, ologule.

– Am încercat, crede-mă că am încercat, dar nu-mi puteam şterge din minte amintirea zâmbetului tău.

– Ho, ho, Shylo!

Cosca intră şi el, răsucindu-şi cu o mână vârfurile unse ale mustăţii, în cealaltă ţinând sabia.

– Cosca! Tu chiar nu mori niciodată?

Vitari lăsă să-i cadă din mână un cuţit în formă de cruce, care zăngăni pe podele, la capătul unui lanţ lung.

– Pare să fie ziua oamenilor pe care speram să nu-i mai văd în viaţa mea.

Practicienii ei o înconjurară, scoţându-şi săbiile din teci, luând de pe masă topoarele, ghioagele şi suliţele. Mercenarii tropăiau şi ei în sală, cu propriile arme pregătite. Glokta îşi drese glasul.

– Cred c-ar fi mai bine pentru toată lumea să discutăm ca nişte oameni civilizaţi…

– Vezi pe cineva civilizat pe-aici? scrâşni Vitari.

Că bine zici... Un practician sări pe masă, făcând tacâmurile să clănţăne. Mercenarul ciung îşi agită cârligul prin aer. Cele două grupuri înarmate până-n dinţi se apropiau încet unul de altul. După câte se părea, Cosca şi ai lui aveau să-şi merite plata. *Se anunţă o veselă baie de sânge, cutez a spune, iar rezultatul oricărei băi de sânge e de o imprevizibilitate notorie. Una peste alta, aş prefera să nu pariez pe nimeni.*

– Păcat de copiii voştri! Păcat de ei, că nu-i nimeni civilizat printre voi!

Sprâncenele portocalii ale lui Vitari se îmbinară cu furie.

– Sunt departe de aici!

– A, mă tem că nu. Două fete şi un băiat? Frumoşi, cu păr roşu ca flacăra, la fel ca al mamei lor?

Prin care poartă ar trece? Gurkienii au venit de la apus, aşa că...

– Au fost opriţi la poarta de răsărit şi luaţi în custodie, continuă Glokta, scoţându-şi în afară buza de jos. Custodie de protecţie. Ştii, trăim timpuri cam periculoase pentru a ne lăsa copiii să hoinărească pe străzi.

Deşi Vitari avea mască, pe chip i se putu distinge groaza.

– Când? şuieră ea.

Când şi-ar fi trimis o mamă iubitoare copiii la adăpost?

– Păi, chiar în ziua sosirii gurkienilor, desigur, ştii foarte bine.

Felul cum i se măriră ochii îi dădu de veste că ghicise corect. *Şi acum, să răsucim cuţitul.*

– Totuşi, nu-ţi face griji, sunt la loc sigur. Practicianul Severard serveşte drept doică. Dar, dacă nu mă întorc...

– Nu te-ai atinge de ei.

– Ce-aveţi cu toţii azi? Limite dincolo de care nu se poate trece? Oameni de care nu m-aş atinge? protestă Glokta, cu cel mai revoltător rânjet. Copii? Speranţe, perspective, toată viaţa înaintea lor? Îi dispreţuiesc pe netrebnicii ăia pricăjiţi! declară el, ridicând din umerii stâlciţi. Dar poate că mă cunoşti mai bine, totuşi. Dacă ţii morţiş să joci vieţile copiilor tăi la zaruri, cred că putem afla. Sau, am putea ajunge la o înţelegere, aşa cum am făcut în Dagoska.

– Ei, căca-m-aş! mârâi unul dintre practicieni, săltându-şi securea, cu un pas înainte. *Şi atmosfera de violenţă mai face încă un pas ameţit spre...*

Vitari ridică mâna, cu palma înainte:

– Nu mişca.

– Ai copii – ei, şi? Pentru mine nu-nseamnă nimic. Şi nici pentru Sult n-o să-nsemneeeeeee…

O fulgerare metalică, un zornăit de lanţ, şi practicianul se împletici înainte, cu sângele şiroindu-i din beregată.

Cuţitul cruciform reveni în mâna lui Vitari. Aceasta îl fulgeră iar pe Glokta cu privirea.

– O înţelegere?

– Exact. Voi staţi aici. Noi trecem. N-aţi văzut nimic, n-aţi auzit nimic – cum se zice în cartierele vechi ale oraşului. Ştii destul de bine că-n Sult nu poţi avea încredere. În Dagoska, te-a lăsat la câini, nu? Şi, oricum, e terminat. Gurkienii bat la uşă. E timpul să încercăm ceva nou, nu crezi?

Masca lui Vitari se deformă, după mişcările gurii. *Gândim, gândim…* Ochii măcelarilor ei scânteiau, lamele armelor luceau. *Să nu pui ceva la cale, javră, să nu-ndrăzneşti…*

– În regulă!

Făcu un semn, iar practicienii se retraseră, nemulţumiţi, continuând să se uite încruntaţi la mercenari. Vitari dădu din capul cu păr ţepos spre o uşă din partea opusă a sălii.

– Pe culoarul de-acolo, în jos, pe scara din capăt, şi-o să daţi de-o uşă. O uşă cu ferecături negre de fier.

– Excelent.

Câteva vorbe pot fi mult mai eficiente decât o mulţime de arme, chiar şi în vremuri ca astea. Glokta o luă din loc, urmat de Cosca şi oamenii lui.

Vitari privi încruntată după ei, cu ochii îngustaţi ca două fante ucigătoare.

– Dacă te-atingi c-un deget de…

– Da, da, făcu Glokta un gest de lehamite. Teroarea mi-e nemărginită.

Un moment domni tăcerea, în timp ce resturile clădirii sparte se dărâmau nestingherite pe marginea Pieţei Mareşalilor. Mâncătorii stăteau în cerc, la fel de uimiţi şi şocaţi ca Ferro. Bayaz părea singurul neatins de proporţiile distrugerii. Chicotitul lui aspru răsună în piaţă, cu ecouri.

– Merge! strigă el din nou.

– Nu! urlă Mamun, iar Cele O Sută De Cuvinte dădură năvală înainte.

Veneau tot mai aproape, cu lamele lustruite ale frumoaselor arme fulgerând, cu gurile hulpave căscate, cu dinţii albi lucitori.

Şi mai aproape, şiroind spre centru cu o iuţeală cumplită, ţipând într-un cor al urii care făcea ca până şi lui Ferro să-i îngheţe sângele.

Bayaz, însă, râdea.

– Să înceapă judecata!

Ferro mârâi printre dinţii strânşi, în timp ce răceala Seminţei îi ardea palma. O rafală de vânt puternic mătură piaţa, pornind din mijloc, trimiţându-i pe Mâncători de-a rostogolul ca pe nişte frunze uscate. Zgâlţâi toate ferestrele, smulse din ţâţâni fiecare uşă, nu lăsă o clădire cu acoperişul la locul lui.

Marile porţi cu intarsii ale Rotondei Lorzilor se dădură de perete, apoi săriră din balamale, zburând prin piaţă. Tone de lemn, învârtindu-se prin aer ca nişte hârtii duse de furtună. Tăiară o brazdă nebunească printre Mâncătorii neputincioşi. Sfârtecară trupurile în armuri albe, aruncând care-ncotro cu membre, împroşcând cu jerbe de sânge şi vălătuci de praf.

Mâna lui Ferro vibra, până la jumătatea antebraţului. Respira cu gâfâieli repezi, în timp ce răceala i se răspândea prin vene, prin toate părţile trupului, îngheţându-i măruntaiele. Sămânţa tremura, înceţoşată, ca şi cum ar fi privit-o prin apa unui pârâu iute. Vântul îi biciuia ochii, în timp ce siluetele albe erau azvârlite prin văzduh ca nişte jucării, zvârcolindu-se printr-un uragan de cioburi de sticlă, frânturi de lemn, schije de piatră. Doar vreo duzină se mai ţineau pe picioare, agăţaţi de pământ, cu părul strălucitor fluturându-le pe capete, încercând cu disperare să reziste vântoasei.

O siluetă întinse mâna spre Ferro, mârâind. Era o femeie, cu zalele lucitoare fâlfâind şi degetele răşchirate prin aerul şuierător. Venea mai aproape, şi mai aproape... O faţă netedă, mândră, cu dispreţul întipărit pe ea.

La fel ca feţele Mâncătorilor care o atacaseră lângă Dagoska. Ca feţele negustorilor de sclavi care-i furaseră viaţa. Ca faţa lui Uthman-ul-Dosht, care zâmbise văzându-i mânia şi neputinţa.

Răcnetul de furie al lui Ferro se contopi cu urletul vântului. Nu ştiuse că putea mânui o sabie cu atâta putere. Expresia şocată abia avu timp să se contureze pe faţa perfectă a Mâncătoarei, înainte ca lama curbată să-i reteze, din aceeaşi mişcare, braţul întins şi capul de pe umeri. Trupul mutilat fu luat de vânt, cu praful zburându-i din rănile căscate.

Aerul era plin de forme învălmăşite. Ferro rămase încremenită, în timp ce resturile se învârtejeau prin jurul ei. O

bârnă se înfipse în pieptul unui Mâncător care se zbătea şi-l luă cu ea, zbierând, tot mai sus prin văzduh, străpuns ca o lăcustă de un ac. Altul fu spulberat dintr-odată, într-un nor de sânge şi carne, rămăşiţele fiindu-i aspirate în spirală spre cerul tremurător.

Mâncătorul cel mare, cu barbă, se chinuia să înainteze, ridicându-şi bâta uriaşă deasupra capului şi mugind cuvinte pe care nimeni nu le putea auzi. Prin aerul care pulsa şi se răsucea, Ferro îl văzu pe Bayaz înălţând o sprânceană spre el, îi văzu buzele articulând un singur cuvânt:

– Arzi.

Preţ de-o clipă, Mâncătorul se învăpăie ca o stea, imaginea lui întipărindu-se albă în ochii lui Ferro. Apoi, oasele înnegrite îi fură smulse în furtună.

Doar Mamun mai rămăsese. Avansa cu greu, târându-şi picioarele peste pietre, peste fier, pas cu pas, în disperare, spre Bayaz. O jambieră a armurii i se desprinse de picior şi zbură înapoi, rotindu-se prin aerul înnebunit, după care o urmă şi o apărătoare de umăr. Stofa ruptă flutura. Pielea chipului schimonosit începu să se vălurească şi să se întindă peste oase.

– Nu!

Un braţ încordat, cu degetele răşchirate, se întinse deznădăjduit spre Întâiul dintre Magi, vrând să-l apuce.

– Ba da, replică Bayaz, cu aerul din jurul chipului său zâmbitor tremurând ca arşiţa deşertului.

Unghiile fură smulse de pe degetele lui Mamun, braţul întins i se îndoi înapoi, se rupse, sări din umăr. Pielea imaculată se jupuia de pe oase, fâlfâind ca o pânză de corabie în furtună, iar praful maroniu îi zbura din trupul sfâşiat ca o furtună de nisip peste dune.

Dintr-odată, fu smuls din loc şi izbit de un perete, aproape de streaşina uneia dintre cele mai înalte clădiri. Lăsă o gaură dintr-ale cărei margini începură să ţâşnească pietre, rostogolindu-se în afară şi în sus. Se alăturară hârtiilor, lemnelor, platoşelor, bolovanilor care zburau prin jurul pieţei, tot mai repede şi mai repede, un cerc al nimicirii care se suprapunea peste cercurile de fier din caldarâm. Ajunse la nivelul cel mai de sus al clădirilor, urcă şi mai mult. Lovea şi spulbera tot ce întâlnea în cale, smulgând alte pietre, sticlă, lemn, metal, carne, din ce în ce mai întunecat, mai rapid, mai zgomotos şi mai puternic, de la o clipă la alta.

Peste furia demenţială a vântului, Ferro abia auzi glasul lui Bayaz:
– Dumnezeu zâmbeşte când vede rezultate.

Copoiul se ridică în picioare şi-şi scutură capul chinuit de durere, aruncând în jur cu ţărână. Pe braţ îi curgea sânge, roşu pe albul cămăşii. Se părea că lumea nu se sfârşise, la urma urmei.
Se părea că fusese la un pas, totuşi.
Podul şi turnul porţii dispăruseră. În locul lor nu mai era decât o grămadă uriaşă de moloz şi un hău căscat prin ziduri. Atât, şi mult praf. Unii oameni încă mai ucideau, dar cei mai mulţi umblau rătăciţi, înecaţi, gemând, clătinându-se printre dărâmături, fără vlagă. Copoiul ştia prea bine cum se simţeau.
Cineva se căţăra pe maldărul de resturi din locul unde fusese şanţul, îndreptându-se spre spărtură. Cineva cu o claie de păr încâlcit şi o sabie lungă în mână.
Cine altul, dacă nu Logen Nouădegete?
– Of, căca-m-aş… înjură Copoiul.
Lui Logen îi veniseră brusc nişte idei al naibii de smintite, dar ăsta nu era nici pe departe cel mai rău lucru. Cineva îl urma peste acea punte de resturi. Fior, cu securea în mână, cu scutul pe braţ şi cu chipul murdar încruntat ca al unui om care pune ceva necurat la cale.
– Of, căca-m-aş!
Ursuzul ridică din umerii acoperiţi de praf.
– Mai bine ia-te după ei.
– Mda.
Copoiul îl împunse cu degetul mare pe Tichie Roşie, care tocmai se ridica de la pământ, scuturându-şi haina de praf.
– Adună nişte flăcăi, bine? spuse el, arătând spre spărtură cu vârful sabiei. O luăm pe-acolo.
La naiba, da'-l tăia pişarea, ca de obicei.

Jezal se retrăgea prin coridorul întunecos, abia îndrăznind să respire măcar, cu sudoarea încleindu-i palmele, gâtul, şalele.
– Ce mai aşteaptă? mormăi un glas.
De sus se auzi un trosnet uşor. Jezal ridică privirea spre grinzile negre.
– Aţi auzit…
O formă trecu prin tavan şi se prăvăli pe pardoseala

culoarului, ca un vălmăşag albicios, strivindu-l pe unul dintre Cavalerii din Garda Regelui. Picioarele femeii lăsară două adâncituri în pieptarul armurii, pe când prin vizieră ţâşnea sânge.

Îi zâmbi lui Jezal:

– Salutări de la Profetul Khalul.

– Pentru Uniune! răcni un alt cavaler, repezindu-se la atac.

O clipă, sabia-i şuieră prin aer spre ea. În clipa următoare, femeia era de cealaltă parte a coridorului. Lama zăngăni fără rost pe pietrele pardoselii, iar omul se clătină înainte. Femeia îl apucă de subsuori, îşi îndoi puţin genunchii şi, cu un ţipăt, îl aruncă spre tavan. Tencuiala fărâmiţată căzu peste ceilalţi, în timp ce femeia înhăţa de ceafă încă un cavaler şi-l dădea cu capul de perete – atât de tare, încât nefericitul rămase cu craniul înţepenit în zidăria spartă şi cu picioarele bălăbănindu-se. Săbii străvechi căzură din scoabe, clănţănind în jurul trupului inert.

– Pe-aici!

Înaltul Judecător îl trase pe Jezal, amorţit şi neputincios, spre o uşă dublă, aurită. Gorst ridică o cizmă grea, aplică un şut zdrobitor, iar uşile se dădură de perete. Năvăliră în Camera Oglinzilor, degajată de numeroasele mese care se aflaseră acolo în seara nunţii lui Jezal – un pogon pustiu de dale lustruite.

Jezal o luă la fugă spre uşa din partea opusă, cu paşii grei şi respiraţia la fel de grea, şuierătoare, înfricoşată, reverberând prin uriaşa sală. Se văzu pe sine, alergând deformat, în oglinzile din faţă, în oglinzile de pe laturi. Ridicolă privelişte. Un rege bufon, fugind prin propriul lui palat, cu coroana strâmbă, cu chipul brăzdat de cicatrice năduşit, fleşcăit de groază şi oboseală. Se opri alunecând, gata să cadă pe spate de-atâta grabă, iar Gorst aproape că se ciocni de spatele lui.

Una dintre gemene stătea aşezată pe duşumea, lângă uşă, cu spatele la oglinda de pe perete, reflectată în ea, ca şi cum s-ar fi rezemat de propria ei soră. Ridică languros o mână, pătată stacojiu cu sânge, şi-i făcu semn.

Jezal se răsuci spre ferestre. Înainte de a se putea măcar gândi să sară, una dintre ele se sparse, aruncând cu frânturi în cameră. Cealaltă soră geamănă se rostogoli înăuntru, printr-o ploaie de cioburi scânteietoare, se dădu de-a dura de mai multe ori pe pardoseala lucioasă, apoi se săltă în picioare şi mai alunecă puţin până se opri.

Îşi trecu o mână prin părul auriu, căscă, plesni din buze şi-l întrebă:

– Ai avut vreodată sentimentul că altcineva are parte de toată distracţia?

Recunoaşteri

Tichie Roşie avusese dreptate. Nu era niciun motiv să moară cineva acolo. Nimeni decât Sângerosul-Nouă, cel puţin. Era timpul ca nemernicul să-şi asume partea lui de vină.

– Încă viu, şoptea Logen. Încă viu…

Se furişă pe lângă colţul unei clădiri albe şi ajunse în parc.

Îşi amintea locul acela plin de oameni. Râzând, mâncând, vorbind. Acum, nu se mai auzeau râsete. Vedea trupuri risipite pe iarbă. Unele în armuri, altele nu. De undeva, auzea un vuiet vag – o bătălie îndepărtată, poate. În apropiere, nimic altceva decât şuieratul vântului printre crengile desfrunzite şi scrâşnetul propriilor lui paşi pe pietriş. Pielea-l furnica, în timp ce mergea spre zidul înalt al palatului.

Uşile masive dispăruseră, doar balamalele îndoite mai atârnau în arcadă. Grădina din cealaltă parte era plină de cadavre. În armuri, toate îndoite şi însângerate. Mulţi zăceau pe cărarea din faţa porţii, zdrobiţi şi striviţi de parcă i-ar fi lovit un ciocan uriaş. Unul era secţionat complet în jumătate, cele două bucăţi zăcând într-o baltă de sânge închegat.

În mijlocul carnajului stătea în picioare un om. Avea pe el o armură albă, stropită de sânge. Prin grădină sufla vântul, iar părul negru îi flutura în jurul feţei oacheşe, cu pielea netedă şi perfectă ca a unui copil mic. Privea încruntat un trup căzut la picioarele lui, dar ridică ochii când Logen intră pe poartă. Fără ură sau teamă, nici fericit şi nici trist. Nu avea nicio expresie.

– Te afli departe de casă, spuse el, în limba nordică.

– Şi tu, răspunse Logen, privindu-i chipul gol. Eşti Mâncător?

– Această crimă sunt nevoit s-o recunosc.

– Toţi suntem vinovaţi de câte ceva.

Logen îşi cumpăni sabia în mână.

– Deci, începem?

– Am venit aici să-l ucid pe Bayaz. Nu pe altcineva.

Rotindu-şi privirea peste cadavrele sfârtecate din grădină, Logen replică:

– Şi atunci asta ce mai e?

– Odată ce ţi-ai pus în minte să ucizi, e greu să mai alegi numărul morţilor.

– Asta aşa e. Sângele nu-ţi aduce decât şi mai mult sânge,

cum îmi spunea tatăl meu.

– Înţelept om.

– Numai de l-aş fi ascultat.

– E greu, uneori, să ştii care este… adevărul.

Mâncătorul îşi ţinu înaintea ochilor mâna dreaptă, plină de sânge, privind-o încruntat.

– Se cuvine ca un om drept să aibă… îndoieli.

– Mie-mi spui? Nu pot zice c-aş cunoaşte prea mulţi oameni drepţi.

– Cândva, am crezut că ştiam câţiva. Acum nu mai sunt atât de sigur. Trebuie să ne luptăm?

Logen trase adânc aer în piept:

– Se pare că da.

– Aşa să fie.

Atacă atât de repede, încât Logen abia avu timp să ridice sabia, necum să mai şi lovească. Se aruncă într-o parte, dar tot primi în coaste o lovitură – de cot, de genunchi, de umăr… Poate fi greu să spui sigur, când te dai de-a dura pe iarbă şi toate se rostogolesc în jurul tău. Încercă să se ridice şi descoperi că nu putea. Abia reuşi să-şi salte puţin capul. Îl durea fiecare respiraţie. Capul îi căzu la loc pe spate, cu privirea spre cerul albicios. Poate ar fi fost mai bine să rămână în afara zidurilor. Poate era bine să-i lase pe băieţi să se odihnească între copaci, până se rezolva totul.

În faţa ochilor lui înceţoşaţi se contură silueta înaltă a Mâncătorului, profilându-se neagră pe fundalul norilor.

– Îmi pare rău. Am să mă rog pentru tine. Pentru noi amândoi mă voi ruga.

Şi-şi ridică piciorul în armură.

O secure îl lovi în faţă, făcându-l să se clatine. Logen scutură din cap, trase puţin aer în piept. Se rezemă într-un cot, ţinându-se de coaste. Văzu un pumn în armură albă izbind ca fulgerul scutul lui Fior. Smulse o bucată din margine, iar Fior căzu în genunchi. O săgeată ricoşă din apărătoarea de umăr a Mâncătorului, iar acesta se întoarse, cu o parte a capului atârnându-i desprinsă, însângerată. A doua săgeată îi străpunse gâtul. Ursuzul şi Copoiul stăteau în arcadă, cu arcurile ridicate.

Mâncătorul se repezi spre ei cu paşi uriaşi, bubuitori, vântul stârnit de mişcarea lui răvăşind iarba.

– Hm, făcu Ursuzul.

Cotiera Mâncătorului îl izbi în plin, aruncându-l până-n

trunchiul unui copac de la zece paşi distanţă, unde căzu pe armă. Mâncătorul ridică braţul celălalt, ca să-l lovească şi pe Copoi, iar un carl înfipse în el o suliţă, împingându-l înapoi. Alţi nordici năvăliră pe poartă, umplând tot locul, strigând şi urlând, dând cu săbiile şi securile.

Logen se întoarse pe burtă, porni târâş şi-şi luă sabia, smulgând odată cu ea şi un pumn de iarbă umedă. Un carl se rostogoli pe lângă el, cu capul spart, plin de sânge. Strângând din dinţi, Logen porni la atac, cu sabia ridicată cu ambele mâini.

Tăişul muşcă din umărul Mâncătorului, îi sparse armura şi-l despică până la piept, împroşcând cu sânge faţa Copoiului. Aproape în acelaşi timp, unul dintre carli îl nimeri în plin, dintr-o parte, cu un baros, zdrobindu-i celălalt braţ şi îndoindu-i pieptarul.

Mâncătorul se împiedică, iar Tichie Roşie îi ciopârţi un picior. Căzu în genunchi, cu sângele ţâşnindu-i din răni şi curgând pe armura albă îndoită, într-o baltă ce i se lăţea sub picioare. Părea să zâmbească – din câte putea spune Logen, văzându-i faţa din care jumătate atârna într-o parte.

– Liber, şopti el.

Logen ridică sabia Creatorului şi-i zbură capul de pe umeri.

Vântul se stârnise brusc, formând vârtejuri pe străzile răvăşite, şuierând printre clădirile arse, biciuind chipul lui West cu cenuşă şi praf, în timp ce călărea spre Agriont. Fu nevoit să strige, ca să se facă auzit:

– Cum merge?

– Le-au pierit puterile! strigă şi Brint, cu părul fluturat de o rafală. Sunt în plină retragere! Se pare că erau prea preocupaţi să împresoare Agriontul şi n-au fost pregătiţi pentru noi! Acum aleargă claie peste grămadă spre apus. Unii încă mai luptă, prin jurul Zidului lui Arnault, dar în Trei Ferme i-a pus pe fugă Orso!

West văzu deasupra unei ruine forma familiară a Turnului Lanţurilor şi-şi îndemnă calul într-acolo.

– Bun! Dacă reuşim să-i alungăm din Agriont, avantajul va fi net de partea noastră! Atunci, vom putea să…

Lăsă fraza neterminată, când cotiră şi putură vedea până la poarta de vest a citadelei. Sau, mai bine zis, până în locul unde fusese poarta de vest.

Avu nevoie de câteva clipe ca să se dezmeticească. Turnul Lanţurilor se înălţa deasupra unei spărturi enorme din zidul

Agriontului. Cumva, toată poarta fusese spulberată, împreună cu porţiuni mari de perete din ambele laturi, dărâmăturile umplând şanţul de apărare sau zăcând împrăştiate pe străzile din faţă.

Gurkienii erau în Agriont. Însăşi inima Uniunii stătea expusă.

Nu departe, mai în faţă, continua o bătălie învălmăşită lângă intrarea citadelei. West îşi zori calul mai aproape, printre răniţi şi oameni răzleţi, până la umbra zidurilor. Văzu un şir de arcaşi trăgând un val zdrobitor de săgeţi într-un grup de gurkieni, care începură să se prăbuşească. Lângă el, un om urla în vânt, pe când altul încerca să-i lege cu un garou ciotul însângerat al piciorului.

Chipul lui Pike deveni şi mai sumbru decât de obicei.

– Ar trebui să stăm mai în spate, domnule. Aici nu suntem în siguranţă.

West nu-l luă în seamă. Fiecare om trebuia să-şi joace rolul, fără excepţie.

– Avem nevoie de o linie, să se formeze aici! Unde-i generalul Kroy?

Sergentul nu-l mai asculta. Se uita în sus, cu gura căscată prosteşte. West se răsuci în şa.

O coloană neagră se ridica deasupra capătului apusean al citadelei. În primul moment, i se păru că erau vălătuci de fum, dar când putu aprecia mai bine distanţa, îşi dădu seama că era formată din obiecte care se roteau. O masă enormă. Tone fără număr. Ochii lui le urmăriră cum se înălţau, tot mai sus şi mai sus. Până şi norii se mişcau, învârtiţi în spirală la mijloc, plutind încet prin jur. Luptele conteniră, unionişti şi gurkieni holbându-se la stâlpul clocotitor de deasupra Agriontului, în faţa căruia Turnul Lanţurilor arăta ca un deget negru, iar Casa Creatorului, în spate, părea un beţişor neînsemnat.

Din cer începu să plouă cu lucruri. Mici, la început – aşchii, praf, frunze, bucăţi de hârtie. Apoi, un lemn cât piciorul unui scaun se izbi de pavaj şi ricoşă învârtindu-se. Un soldat ţipă, când o piatră mare cât pumnul îl lovi în umăr. Cei ce nu luptau bătură în retragere, chirciţi, cu scuturile deasupra capetelor. Vântul sufla tot mai feroce, hainele fluturau în furtună, oamenii încercau s-o înfrunte, aplecaţi, împleticiţi, cu dinţii strânşi şi ochii îngustaţi. Enormul vârtej devenea tot mai lat, mai întunecos, mai iute, mai înalt, ajungând până la cer. Pe la marginile lui, West vedea particule care dansau pe albul norilor ca nişte roiuri de gâze într-o zi de vară.

Atâta doar că nu erau gâze, ci bucăţi de piatră, lemn, pământ, metal, absorbite spre cer prin cine ştie ce anomalie a naturii, în zbor. Nu ştia ce se întâmpla, nici cum, nici de ce. Nu putea decât să privească încremenit.

– Domnule! răcni Pike în urechea lui West. Domnule, trebuie să plecăm!

Apucă frâul calului. Un fragment uriaş de zidărie se prăvăli la pământ, nu departe de ei. Atunci calul lui West, panicat, se ridică pe două picioare. Lumea se clătină, se roti – cât timp, nu-şi putu da seama.

Zăcea pe burtă, cu gura plină de zgură. Îşi săltă capul, se ridică vlăguit în patru labe, cu vântul vuindu-i prin urechi şi valurile de ţărână înţepându-i obrajii. Se întunecase ca la căderea serii. Văzduhul era plin de resturi învălmăşite. Loveau pământul, casele, oamenii, care acum stăteau adunaţi ca nişte oi, uitând de orice luptă, vii şi morţi culcaţi împreună cu faţa în jos. Turnul Lanţurilor era bombardat de rămăşiţe, ardeziile acoperişului îşi luau zborul de pe grinzi, după care şi grinzile fură smulse de furtună. O bârnă imensă căzu năprasnic, izbi caldarâmul şi se dădu peste cap, aruncând încoace şi-ncolo cu trupuri omeneşti, până trecu prin peretele unei case al cărei acoperiş se surpă.

West tremura, cu ochii usturându-l, înlăcrimaţi, complet neputincios. Aşa avea să vină sfârşitul? Nu acoperit de sânge şi glorie, în fruntea unei şarje nebuneşti, ca generalul Poulder. Nici stingându-se liniştit în noapte, precum Mareşalul Burr. Nici măcar spânzurat pe eşafod, pentru asasinarea Prinţului de Coroană Ladisla.

Strivit la întâmplare de un gunoi uriaş căzut din cer.

– Iertaţi-mă, şopti el, în vuietul uraganului.

Văzu conturul Turnului Lanţurilor mişcându-se. Îl văzu cum se apleca. Începu o ploaie de pietre, plescăind în şanţul de apărare. Tot edificiul acela enorm se cutremura, se umfla, şi în sfârşit se răsturnă, cu o încetineală imposibilă, prin furtuna dezlănţuită, peste casele oraşului.

În cădere, se rupse în bucăţi monstruoase, dărâmând clădirile, strivind oamenii ca pe nişte furnici, azvârlind în toate direcţiile cu proiectile ucigătoare.

Şi atâta tot.

Nu mai exista nicio clădire, de-acum, în jurul spaţiului vast

care fusese cândva Piaţa Mareşalilor. Fântânile arteziene, statuile maiestuoase de pe Calea Regală, palatele pline de rozalii molatici.

Toate, spulberate.

Cupola aurită se ridicase de pe Rotonda Lorzilor, se crăpase, se spărsese şi zburase în bucăţi. Din peretele înalt al Sălii Marţiale mai rămăsese doar o ruină prăpădită. Restul mândrelor clădiri erau de-acum cioturi rupte, smulse din temelii. Toate se mistuiseră în faţa ochilor înlăcrimaţi ai lui Ferro. Se dizolvaseră în masa de furie diformă care se rotea urlând în jurul Întâiului dintre Magi, hămesită la nesfârşit, de la pământ până-n tăriile bolţii.

– Da!

Îi auzi râsul încântat peste zgomotul furtunii.

– Sunt mai mare decât Juvens! Şi decât însuşi Euz sunt mai mare!

Asta era răzbunarea? Atunci, de câtă avea nevoie ca să se simtă reîntregită? Ferro se întrebă, vag, câţi oameni stătuseră ascunşi în clădirile acelea spulberate. În jurul Seminţei, vălurirea aerului creştea, ajungându-i la umăr, apoi la gât, până o înghiţi.

Lumea încremeni.

În depărtare, distrugerile continuau, dar acum erau tulburi, sunetele ajungeau la ea înfundate, ca prin apă. Mâna-i era mai mult decât rece – era îngheţată până la umăr. Îl văzu pe Bayaz, zâmbind, cu braţele ridicate. Vântul sufla prin jur, ca un zid de mişcare necontenită.

În el, însă, se zăreau forme.

Deveneau tot mai clare, chiar în timp ce restul lumii se înceţoşa. Se adunau în jurul cercului exterior. Umbre. Fantome. O mulţime flămândă.

– Ferro… se auzeau şoaptele lor.

În grădină izbucnise pe neaşteptate o furtună, mai fulgerător chiar decât furtunile din Locurile-Nalte. Lumina scăzuse, după care din cerul întunecat începuseră să cadă tot felul de lucruri. Copoiul nu ştia de unde veneau şi nici nu-i prea păsa. Avea pe cap alte griji, mai presante.

Târau printr-o uşă înaltă răniţii, care gemeau, blestemau – sau, cel mai rău, nu spuneau nimic. Pe vreo doi îi lăsară afară – se întorseseră deja în ţărână. N-avea rost să-şi piardă vremea cu cei ce de mult nu mai puteau fi ajutaţi în niciun fel.

Logen îl ţinea pe Ursuz de subsuori, iar Copoiul îl luase de

picioare. Avea chipul alb ca varul, mai puţin roşeaţa sângelui de pe buze. Se vedea limpede cât îi era de rău, dar nu se plângea – cine, Harding Ursuzul...? Dacă ar fi făcut-o, Copoiului nu i-ar fi venit să creadă.

Îl culcară pe podea, în întunericul de dincolo de uşă. Copoiul auzea tot felul de lucruri lovind ferestrele, căzând pe pământul de-afară, bufnind deasupra, pe acoperişuri. Alţi şi alţi oameni erau căraţi înăuntru – cu braţele şi picioarele rupte, şi chiar mai rău. Următorul intră Fior, cu securea însângerată într-o mână şi braţul cu scutul atârnându-i pe lângă trup.

Copoiul nu mai văzuse în viaţa lui un asemenea culoar. Duşumeaua era pardosită cu pietre verzi şi albe, lustruite ca oglinda. Pe pereţi erau agăţate picturi mari. Tavanul era încrustat cu flori şi frunze, atât de fin sculptate încât păreau aproape adevărate – atâta doar că erau făcute din aur, lucind în lumina slabă ce intra pe ferestre.

Oamenii se aplecau, îngrijindu-şi camarazii răniţi, dându-le apă şi vorbindu-le cu blândeţe, punându-le atele pe fracturi. Logen şi Fior stăteau în picioare, aruncându-şi câte o privire. Nu erau tocmai priviri pline de ură, dar nici respectuoase. Copoiului i-ar fi fost greu să spună ce anume exprimau, şi nici asta nu-l prea interesa.

– Ce-ai avut în minte? se răsti el. S-o iei aşa la atac, de capul tău? Parcă era vorba că tu eşti şefu'! Cam jalnic te-ai descurcat, nu?

Logen nu făcu decât să-l privească lung, cu ochii lucindu-i în întuneric.

– Trebuia s-o ajut pe Ferro, mormăi el, aproape pentru sine. Şi pe Jezal.

Copoiul holbă ochii.

– Pe cine să ajuţi? Aici sunt oameni adevăraţi care au nevoie de ajutor.

– Nu mă prea pricep să îngrijesc răniţii.

– Mda, numai să-i răneşti te pricepi. Bine, Sângerosule-Nouă, hai, dacă trebuie neapărat... Fă-ţi treaba.

La auzul acelui nume, chipul lui Logen tresări. Făcu un pas înapoi, cu o mână pe coaste şi cealaltă strânsă pe sabie. Apoi se întoarse şi porni şchiopătând în lungul culoarului poleit.

– Doare, zise Ursuzul, când Copoiul se lăsă pe vine lângă el.

– Unde?

Gura însângerată zâmbi.

– Peste tot.

– Da, bine…

Copoiul îi scoase cămaşa. O parte a pieptului îi era adâncită, cu o vânătaie negricioasă acoperind-o în întregime, ca o pată de catran. Abia dacă-i venea să creadă că un om mai putea trăi, cu o asemenea rană.

– Aha… mormăi el, neavând idee de unde să înceapă.

– Cred că… s-a zis cu mine.

– De ce, din cauza ăsteia? încercă Copoiul să zâmbească, deşi nu-i venea deloc. O biată zgârietură.

– Zgârietură, zici?

Ursuzul încercă să-şi ridice capul, se strâmbă şi-l lăsă să cadă la loc, cu respiraţia subţiată. Se uita drept în sus, cu ochii larg deschişi.

– Al naibii de frumos tavan.

Copoiul înghiţi în sec.

– Mhm. Şi eu cred.

– Trebuia să mor luptând cu Nouădegete, demult… Ce-a urmat a fost doar un dar. Sunt recunoscător, totuşi, Copoiule. Mereu mi-au plăcut… treburile noastre.

Închise ochii şi îşi dădu ultima suflare. Harding Ursuzul niciodată nu vorbise prea mult. Era vestit pentru asta. Acum, avea să rămână tăcut pentru totdeauna. O moarte fără niciun rost, departe de casă. Pentru nimic în lume n-ar fi crezut în ea, n-ar fi înţeles-o, n-ar fi avut nimic de câştigat de pe urma unei asemenea morţi. Nimic decât o risipă inutilă. Dar, în fond, Copoiul văzuse mulţi flăcăi întorcându-se în ţărână, şi niciodată nu era ceva bun în asta. Trase prelung aer în piept, cu privirea în pământ.

O singură lampă arunca umbre pâlpâitoare pe coridorul mucegăit, peste pietrele aspre şi tencuiala cojită. Desena contururile sinistre ale mercenarilor, prefăcea feţele lui Cosca şi Ardee în măşti nefamiliare. Întunericul părea să se adune în zidăria masivă a arcadei şi în jurul uşii din ea – veche, noduroasă şi granulată, bătută în nituri negre din fier.

– Ceva amuzant, Superiorule?

– Aici am stat, murmură Glokta. Chiar în locul ăsta. Cu Silber.

Întinse o mână şi mângâie clanţa de fier cu vârfurile degetelor.

– Îmi ţineam mâna pe ivăr… şi am mers înainte.

Ah, ce ironie… Răspunsurile pe care le căutăm atât de mult, atât de departe… adeseori se află tot timpul la îndemâna noastră.

Simţi un fior pe şira spinării în timp ce se apleca spre uşă. De dincolo putea auzi ceva, vorbe înfundate, monotone, într-o limbă pe care n-o recunoştea. *Adeptul Demonic îi cheamă pe locuitorii abisului?* Îşi umezi buzele, cu imaginea rămăşiţelor Înaltului Judecător Marovia proaspătă în minte. *Ar fi o pripeală să intrăm imediat, oricât de nerăbdători suntem să ne astâmpărăm nedumeririle. O mare pripeală…*

– Superior Goyle, dacă tot ne-ai adus aici, poate binevoieşti să intri primul?

– Gâhhh? făcu Goyle prin căluş, cu ochii deja bulbucaţi ieşindu-i şi mai mult din orbite.

Cosca îl apucă pe Superiorul din Adua de guler, în cealaltă mână luă clanţa de fier, deschise uşa repede şi-şi propti cizma în fundul pantalonilor lui Goyle. Acesta se împletici înainte, bălmăjind sunete nearticulate. Din cealaltă parte a uşii se auzi sunetul metalic al unui arc, împreună cu incantaţiile, acum mult mai puternice şi mai aspre.

Ce-ar fi spus colonelul Glokta? Înainte, spre victorie, băieţi! Glokta trecu şi el pragul, aproape împiedicându-se de propriul picior îndurerat, şi privi în jur surprins. O sală spaţioasă, circulară, cu tavan boltit şi, pe pereţii cufundaţi în umbră, o frescă vastă, extrem de detaliată… *Şi care-mi pare incomod de familiară.* Kanedias, Maestrul Creator, domina camera cu braţele desfăcute, în mărime de cinci ori cât cea naturală, sau chiar mai mult, pe fondul unor vâlvătăi portocalii, carmin şi albe. Pe peretele opus zăcea fratele său, Juvens, întins pe iarbă, sub nişte copaci înfloriţi, cu sângele curgându-i din numeroasele răni. Între cei doi, Magii mergeau să se răzbune, şase pe-o parte, cinci pe cealaltă, cu Bayaz cel pleşuv în frunte. *Sânge, foc, moarte, răzbunare. Ce minunat de potrivit, ţinând seama de împrejurări…*

Un desen complicat fusese trasat cu o meticulozitate maniacală, acoperind toată pardoseala. Cercuri în interiorul altor cercuri, forme, simboluri, figuri de o complexitate înspăimântătoare, toate descrise din linii subţiri de praf alb. *Sare, dacă nu mă înşel prea mult.* Goyle zăcea pe burtă, la un pas, doi, de uşă, cu mâinile încă legate la spate. De sub el se întindea o băltoacă de sânge, iar prin spinare îi ieşea vârful unei săgeţi. *Exact în locul unde-ar trebui să-i fie inima. N-aş fi crezut*

niciodată ca ăsta să fie punctul lui slab.

Patru dintre Adepţii Universităţii stăteau în picioare privindu-l, unul mai uimit decât altul. Trei dintre ei, Chayle, Denka şi Kandelau, ţineau în ambele mâini lumânări, ale căror feştile sfârâitoare emanau o înecăcioasă duhoare de hoit. Saurizin, Adeptul Chimic, strângea în mână un arc gol. Feţele bătrânilor, luminate galben-verzui de jos în sus, arătau ca nişte măşti de pantomimă ale fricii.

În partea opusă a sălii, Silber stătea la un pupitru, cu o carte mare deschisă în faţa lui, privind foarte concentrat paginile la lumina unei singure lămpi. Degetul său foşnea pe hârtie, iar buzele subţiri i se mişcau neîncetat. Chiar de la distanţa aceea, şi în pofida faptului că domnea un frig de gheaţă, Glokta putea distinge broboanele mari de sudoare care i se prelingeau pe chipul slab. Lângă el, ţinându-se dureros de drept în mantia albă imaculată, cu săgeţi albastre ţâşnindu-i din ochi pe toată lăţimea încăperii, stătea Arhilectorul Sult.

– Glokta, schilod afurisit! mârâi el. Ce naiba cauţi aici?

– Aş putea să vă întreb şi eu acelaşi lucru, Eminenţa Voastră, răspunse Glokta, arătând cu bastonul spre scena din faţa lui. Atâta doar că lumânările, cărţile străvechi, incantaţiile şi cercurile de sare dau de gol tot jocul, nu?

Şi pare, dintr-odată, un joc destul de infantil. În tot acel timp cât eu îmi croiam drum torturând printre Pânzari, în vreme ce eu îmi riscam viaţa acolo, în Dagoska, în timp ce obţineam voturi prin şantaj în numele Eminenţei Voastre, dumneavoastră de… treburi dintr-astea vă ţineaţi?

Sult, însă, părea să ia lucrurile destul de în serios.

– Ieşi afară, nebunule! Asta-i ultima ta şansă!

– Asta? Serios?

Cosca intra deja pe uşă, urmat de mercenarii înarmaţi. Ochii lui Silber încă mai stăteau aţintiţi asupra cărţii, buzele continuau să i se mişte, faţa-i era mai asudată ca oricând. Glokta se încruntă.

– Făceţi-l careva să tacă.

– Nu! strigă Chayle, cu o expresie de oroare deplină pe chipul său mic. Nu trebuie să opriţi incantaţiile! Este o operaţiune profund primejdioasă! Consecinţele ar putea fi… ar putea fi…

– Dezastruoase! ţipă şi Kandelau.

Fără să-i ia în seamă, unul dintre mercenari făcu un pas spre mijlocul sălii.

– Nu călca pe lângă sare! chirăi Denka, a cărui lumânare se clătina, picurând cu ceară. Orice-ai face!...

– Stai! se răsti Glokta, iar omul se opri la marginea cercului, privindu-l peste mască.

Chiar în timp ce vorbeau, în cameră se făcea şi mai frig. Un frig nefiresc. Ceva se întâmpla în mijlocul cercurilor. Aerul tremura, ca deasupra unui rug, tot mai vizibil, pe măsură ce glasul răguşit al lui Silber îşi continua murmurele tărăgănate. Glokta rămase încremenit, cu ochii săgetându-i printre bătrânii Adepţi. *Ce să fac? Să-l opresc sau să nu-l opresc? Să-l opresc sau să...*

– Dă-mi voie!

Cosca păşi înainte, vârându-şi mâna stângă, cea liberă, sub haina neagră. *Dar nu poţi să...* Îşi scoase braţul, cu o înfloritură nepăsătoare, iar cuţitul de aruncat apăru şi el. Lama fulgeră în lumina lumânărilor, învârtindu-se direct prin aerul unduitor din centrul sălii, pentru a se înfige până la plăsele în fruntea lui Silber, cu un sunet slab.

– Ha! îl prinse Cosca pe Glokta de umăr. Ce ţi-am zis eu? Ai mai văzut vreodată o aruncătură de cuţit mai reuşită?

Sângele curgea pe faţa lui Silber într-un pârâiaş roşu. Ochii i se dădură peste cap, cu pleoapele tremurând, apoi se răsturnă într-o parte, trăgând după el şi pupitrul. Cartea căzu peste el, cu paginile vechi fâlfâind, iar lampa se vărsă, împrăştiind pe jos dâre de ulei aprins.

– Nu! ţipă Sult.

Chayle icni, cu gura căscată. Kandelau îşi aruncă lumânarea în lături şi se prăbuşi pe pardoseală, gemând. Denka scoase un guiţat de groază, cu o mână peste faţă, privind cu ochii holbaţi printre degete. Urmă o lungă pauză, în timp ce toţi, cu excepţia lui Cosca, se uitau îngroziţi spre cadavrul Adeptului Demonic. Glokta aştepta, cu cei câţiva dinţi ai săi dezgoliţi şi ochii strânşi, aproape închişi. *E ca momentul acela oribil şi frumos dintre strivitul degetului şi simţitul durerii. Uite-o că vine. Uite-o că vine.*

Uite că vine durerea...

Dar nu veni nimic. Niciun râs demonic nu hohoti prin sală. Pardoseala nu se nărui, pentru a da la iveală o poartă spre iad. Tremurul aerului încetă, în încăpere începu să se facă mai cald. Glokta înălţă din sprâncene, aproape dezamăgit.

– S-ar părea că artele diabolice sunt categoric supraestimate.

– Nu! mârâi din nou Sult.

– Ba mă tem că da, Eminenţa Voastră. Şi când mă gândesc că v-am respectat cândva.

Glokta rânji spre Adeptul Chimic, care încă-şi mai strângea în mâini, fără vlagă, arcul gol. Făcu un semn spre cadavrul lui Goyle.

– Bine ţintit. Te felicit. Încă o mizerie pe care nu mai sunt eu nevoit s-o curăţ.

Apoi, îşi îndreptă un deget spre grupul de mercenari din spatele lui:

– Şi acum, înhăţaţi-l.

– Nu! mugi Saurizin, aruncându-şi arcul pe jos. N-am fost eu cu ideea! N-am avut încotro! El a fost! continuă, arătând cu un deget gros spre trupul neînsufleţit al lui Silber. Şi… şi el! Întinse şi braţul tremurător către Sult.

– Ai prins ideea, dar interogatoriul poate să mai aştepte. Eşti aşa de drăguţ să-l iei pe Eminenţa Sa în custodie?

– Cu plăcere, porni Cosca prin sală, aruncând norişori de praf alb cu cizmele ale căror urme făceau ferfeniţă modelele complicate.

– Glokta, idiot împiedicat! zbieră Sult. Habar n-ai ce pericol reprezintă Bayaz! Întâiul dintre Magi şi regele lui bastard! Glokta! N-ai niciun drept! Aaah! icni el, când Cosca îi răsuci braţele la spate, forţându-l să îngenuncheze, cu părul alb în neorânduială. Habar n-ai…

– Dacă gurkienii nu ne omoară pe toţi, vei avea timp destul să-mi explici. De asta te asigur, spuse Glokta cu rânjetul lui ştirb, în timp ce Cosca lega strâns încheieturile mâinilor lui Sult.

De-ai şti, numai, ce mult timp am visat să rostesc aceste cuvinte…

– Arhilector Sult, te arestez pentru înaltă trădare la adresa Maiestăţii Sale, Regele.

Jezal nu putea decât să stea şi să se holbeze. Una dintre gemene, cea stropită cu sânge, îşi ridică încet braţele lungi deasupra capului, întinzându-se alene, cu mulţumire. Cealaltă arcui o sprânceană.

– Cum ţi-ar plăcea să mori? întrebă ea.

– Maiestate, treceţi în spatele meu, spuse Gorst, pregătindu-şi sabia în mâna teafără.

– Nu. De data asta, nu.

Jezal îşi scoase coroana de pe cap, coroana la al cărei model

Bayaz ţinuse atât de mult, şi o azvârli cu zgomot. Se săturase să fie rege. Dacă tot i-era scris să moară, avea să moară bărbăteşte, ca oricare altul. I se acordaseră atâtea avantaje, îşi dădea acum seama. Mult mai multe decât ar fi putut visa vreodată majoritatea oamenilor. Atât de multe şanse de a face bine, iar el nu făcuse nimic altceva decât să se smiorcăie şi să se gândească numai la sine. Acum era prea târziu.

– Mi-am trăit viaţa bazându-mă pe alţii. Ascunzându-mă după ei. Urcându-mă pe umerii lor. Nu şi de data asta.

Una dintre gemene ridică mâinile şi începu să aplaude încet, cu plesnetul regulat al palmelor reverberat printre oglinzi. Cealaltă chicoti. Gorst înălţă sabia. Jezal făcu acelaşi lucru, ca un ultim act de sfidare fără rost.

Apoi, între ei apăru fulgerător Înaltul Judecător Marovia. Bătrânul avea mişcări de o iuţeală imposibilă, cu roba închisă la culoare plesnind în jurul lui. Ţinea ceva în mână. O vergea lungă de metal întunecat, cu un cârlig la capăt.

– Ce… îngăimă Jezal.

Dintr-odată, cârligul deveni luminos, de un alb orbitor, ca soarele într-o zi de vară. O sută de cârlige străluceau ca stelele, reflectate în oglinzile de pe pereţi, succedându-se tot mai departe. Cu o exclamaţie, Jezal închise strâns ochii, ridicându-şi o mână în dreptul feţei. Urma prelungă lăsată de acel punct luminos îi străpungea arzător vederea.

Clipi din ochi, cu gura căscată, şi-şi coborî braţul. Gemenele stăteau în acelaşi loc, nemişcate ca două statui, cu Înaltul Judecător lângă ele. Şuviţe de abur alb şuierau prin orificiile din capătul ciudatei arme, încolăcindu-se în jurul braţului lui Marovia. Un moment, nu se produse nicio mişcare.

Apoi, o duzină de oglinzi mari din celălalt capăt se frânseră în două, ca nişte foi de hârtie tăiate brusc cu cel mai ascuţit cuţit din lume. Două dintre jumătăţile de jos şi una de sus căzură încet în cameră şi se sparseră, împrăştiindu-şi cioburile lucitoare pe dalele pardoselii.

– Uuuf, gâfâi geamăna din stânga.

Jezal îşi dădu seama că de sub armura ei ţâşnea sânge. Mâncătoarea ridică spre el o mână, care se desprinse din capătul braţului şi căzu pe jos, împroşcând cu sânge din ciotul retezat perfect. Femeia se răsturnă la stânga – sau, cel puţin, trupul ei. Picioarele căzură în cealaltă direcţie. Trunchiul i se prăvăli la pământ, iar capul sărit de pe umeri se rostogoli pe dale, într-o

băltoacă tot mai întinsă. Părul, tuns cu grijă la ceafă, se amestecă în balta de sânge, ca un nor auriu.

Armură, carne, os, toate împărţite în două, cu precizia unei bucăţi de brânză tăiate cu sârma. Mâncătoarea din dreapta se încruntă, făcu un pas clătinat spre Marovia, apoi genunchii îi cedară şi căzu secţionată din mijloc. Picioarele se înmuiară şi rămaseră nemişcate, din ele scurgându-se praf într-o grămăjoară maronie. Jumătatea de sus se târî înainte cu unghiile şi-şi săltă capul, şuierând.

Aerul din jurul Înaltului Judecător vibră, iar trupul retezat al Mâncătoarei izbucni în flăcări. Se zbătu un timp, scoţând un sunet prelung şi subţire. Apoi rămase nemişcat, morman de cenuşă neagră fumegândă.

Marovia ridică ciudata armă, fluierând încetişor şi zâmbind la vederea cârligului din care încă mai ieşeau câteva firişoare de aburi.

– Kanedias. Fără îndoială, ştia cum să facă o armă. Maestru Creator într-adevăr, nu, Maiestate?

– Ce? murmură Jezal, complet năucit.

Chipul lui Marovia se topi încet, în timp ce pornea spre ei. De sub el, altul începu să se formeze. Numai ochii rămaseră aceiaşi. Ochi de culori diferite, cu riduri vesele la colţuri, zâmbindu-i lui Jezal ca unui vechi prieten.

Yoru Sulfur făcu o plecăciune.

– Niciun moment de linişte, aşa-i, Maiestatea Voastră? Nici cel mai scurt răgaz de linişte.

Se auzi un trosnet, când una dintre uşi se dădu de perete. Jezal ridică sabia, cu inima între dinţi. Sulfur se răsuci în loc, ţinând arma Creatorului lângă trup. Un om intră greoi în sală. Un om masiv, cu o grimasă pe chipul acoperit de cicatrice, cu pieptul zbuciumat de gâfâieli. Într-o mână-i atârna o sabie grea, iar cu cealaltă îşi apăsa coastele.

Jezal clipi din ochi, aproape nevenindu-i să creadă.

– Logen Nouădegete. Cum naiba ai ajuns aici?

Nordicul îl privi un moment. Apoi, se sprijini de oglinda de lângă uşă, lăsându-şi sabia să cadă pe pardoseală. Lunecă încet în jos, până atinse dalele, şi rămase aşezat acolo, cu capul rezemat de oglindă.

– Poveste lungă… răspunse el.

– Ascultă-ne…

Acum, vântul era plin de siluete. Sute şi sute. Se adunau împrejurul cercului exterior, al cărui fier lucitor se înceţoşa, sclipind de umezeală rece.

– … avem lucruri să-ţi spunem, Ferro…

– Secrete…

– Ce-ţi putem oferi?

– Noi ştim… totul.

– E nevoie doar să ne laşi să intrăm…

Atât de multe glasuri. Îl auzi printre ele pe Aruf, învăţătorul ei de demult. Îl auzi pe Susman, negustorul de sclavi. Îi auzi pe mama şi tatăl ei. Pe Yulwei şi pe Prinţul Uthman. O sută de voci. O mie. Voci pe care le cunoştea şi pe care le uitase. Vocile morţilor şi ale celor vii. Strigăte, murmure, urlete. Şoapte, în urechea ei. Şi mai aproape. Mai aproape decât propriile sale gânduri.

– Vrei răzbunare?

– Îţi putem da răzbunarea.

– Cum nici n-ai visat vreodată.

– Tot ce vrei. Tot ce ai nevoie.

– Numai lasă-ne înăuntru…

– Spaţiul acela gol din tine?

– Noi suntem ce-ţi lipseşte!

Cercurile metalice se albiseră de promoroacă. Ferro îngenunche în capătul unui tunel ameţitor, cu pereţii făcuţi din materie năvalnică, furioasă, plină de umbre, şi celălalt capăt departe, dincolo de cerul întunecat. În urechi îi răsuna slab râsul Întâiului dintre Magi. Aerul trepida de putere, răsucit, unduit, împăienjenit.

– Nu trebuie să faci nimic.

– Bayaz.

– El o s-o facă.

– Proasto!

– Mincinosul!

– Primeşte-ne…

– El nu poate înţelege.

– Se foloseşte de tine!

– Râde.

– Dar nu pentru mult timp.

– Porţile se închid.

– Lasă-ne înăuntru…

Dacă auzea vocile, Bayaz nu dădea niciun semn. Prin pavajul

tremurător se întindeau crăpături, ramificându-se de sub picioarele lui, iar ţăndările zburau în jur, în spirale ameţitoare. Cercurile de fier începeau să se mişte, să se umfle. Cu scrâşnete de metal torturat, se răsuciră afară dintre pietrele sfărâmate, zeci de tăişuri lucitoare.

– Zăvoarele se rup.

– Unsprezece semne.

– Şi unsprezece semne inversate.

– Uşile se deschid.

– Da, rostiră vocile la unison.

Umbrele se adunau tot mai aproape. Ferro respira iute şi sacadat, dinţii-i clănţăneau, membrele îi tremurau, frigul îi învăluia însăşi inima. Stătea îngenuncheată pe buza unei prăpăstii, fără fund, fără margini, plină de umbre, plină de voci.

– Curând vom fi cu tine.

– Foarte curând.

– Timpul ne zoreşte din urmă.

– Amândouă laturile despărţiturii, unite.

– Aşa cum era sortit să fie.

– Înainte ca Euz să fi rostit Prima Lege.

– Lasă-ne să intrăm…

Doar o clipă mai trebuia să se ţină de Sămânţă. Apoi, vocile aveau să-i dăruiască răzbunarea. Bayaz era un mincinos, ştiuse încă de la început. Nu-i datora nimic. Pleoapele i se închiseră, tremurând, gura i se căscă. Zgomotul vântului devenea tot mai slab, până când nu mai auzi decât vocile.

Şoptitoare, liniştitoare, virtuoase.

– Vom lua lumea şi o vom îndrepta.

– Împreună.

– Primeşte-ne înăuntru…

– Ne vei ajuta.

– Ne vei elibera.

– Poţi să ai încredere în noi.

– Ai încredere în noi…

Încredere?

Un cuvânt pe care-l foloseau numai mincinoşii. Ferro îşi aminti prăpădul din Aulcus. Ruinele goale, noroiul răscolit. Creaturile din Cealaltă Parte sunt făcute din minciuni. Mai bine să aibă un gol într-însa, decât să-l umple cu aşa ceva. Îşi înfipse limba între dinţi şi muşcă puternic, îşi simţi gura umplându-se cu sânge sărat. Trase aer în piept, se forţă să-şi deschidă ochii.

– Ai încredere în noi…

– Lasă-ne înăuntru!

Văzu cutia Creatorului, un contur mişcător, fluid. Se apleacă peste ea, pipăind-o cu degetele amorţite, în timp ce aerul o biciuia. N-avea să fie sclava nimănui. Nici a lui Bayaz, nici a Şoptitorilor de Secrete. Avea să-şi găsească singură calea. Una întunecată, poate, dar numai a ei.

Capacul se deschise.

– Nu, îi şuierară vocile la ureche, în cor.

– Nu!

Ferro scrâşni din dinţii însângeraţi, mârâi cu furie, în timp ce-şi forţa degetele să se descleşteze. Lumea era o masă de întuneric fără formă, care se topea urlând. Treptat, treptat, mâna moartă i se desfăcu. Asta era răzbunarea ei. Împotriva mincinoşilor, a hoţilor, a celor ce o foloseau. Pământul se cutremura, se frângea, se fărâmiţa, subţire şi fragil ca un geam, şi cu un gol căscat dedesubt. Îşi întoarse mâna tremurândă, iar Sămânţa îi căzu din palmă.

Toate ca una, vocile îşi zbierară răguşită poruncă:

– *Nu!*

Orbeşte, Ferro apucă în mână capacul.

– Băga-v-aş în mama voastră de nenorocite! şuieră ea.

Şi, cu ultima fărâmă de putere, închise cutia.

După ploi

Logen stătea rezemat de parapet, sus în vârful unui turn dintr-o latură a palatului, încruntat, cu chipul bătut de vânt. La fel stătuse, în urmă cu o veşnicie, în Turnul Lanţurilor. Privise uluit nemărginirea oraşului, întrebându-se dacă ar fi putut visa vreodată la un lucru făurit de om care să fie atât de mândru, şi de frumos, şi de indestructibil ca Agriontul.

Pe toţi morţii, cum se mai schimbă timpurile…

Spaţiul verde al parcului era plin de resturi căzute, copaci frânţi, gropi, o jumătate din apa lacului se scursese, formând o baltă mocirloasă. La marginea dinspre apus, câteva clădiri albe, elegante, încă mai stăteau în picioare, deşi ferestrele se căscau goale, cu geamurile spulberate. Mai spre vest, casele nu mai aveau acoperişuri, doar grinzile dezgolite atârnând în gol. Şi mai încolo, pereţii erau găuriţi şi arşi, ca nişte carcase goale, îngropate în moloz.

Iar dincolo de acestea nu mai era nimic. Sala cea mare, cu cupola aurită – spulberată. Piaţa unde Logen privise duelul – nimicită. Turnul Lanţurilor, zidul solid de sub el, toate clădirile mari peste care fugiseră Logen şi Ferro – dispărute.

Un cerc colosal al distrugerii era săpat dinspre capătul apusean al Agriontului şi mai rămăseseră doar pogoane-pogoane de dărâmături fără nicio formă. Dincolo de ele, oraşul era străbătut de cicatrice negre, fumul încă se mai înălţa deasupra ultimelor focuri, ca şi din namilele arse care mai pluteau prin golf. Casa Creatorului domina priveliştea, ca o masă neagră profilată sub norii mohorâţi, nepăsătoare şi neatinsă.

Logen stătea pe loc, scărpinându-şi cicatricele de pe faţă, la nesfârşit. Rănile îl dureau. Atât de multe răni… Era lovit şi învineţit peste tot, tăiat şi sfârtecat. După lupta cu Mâncătorul, după bătălia de dincolo de şanţ, după duelul cu Temutul, după cele şapte zile ale măcelului din Locurile-Nalte. După o sută de lupte, şi bătăi, şi campanii vechi. Prea multe ca să le mai ţină minte. Atât de obosit, de lovit, de îngreţoşat…

Îşi privi încruntat mâinile strânse pe parapet. Din locul unde avusese degetul mijlociu, piatra neagră a zidului îl privea şi ea. Era tot Nouădegete. Sângerosul-Nouă. Un om plămădit din moarte, întocmai cum spusese Bethod. În ajun, fusese cât pe ce

să-l ucidă pe Copoi, ştia. Pe cel mai vechi prieten al lui. Pe singurul lui prieten. Ridicase sabia, şi dacă nu intervenea chiar atunci o întorsătură a sorţii, ar fi făcut-o.

Îşi amintea cum stătuse la înălţime, pe marginea Marii Biblioteci Nordice, privind peste valea pustie, cu lacul ca o oglindă întinsă. Îşi amintea cum simţise vântul pe bărbia proaspăt rasă, întrebându-se dacă un om se poate schimba...

Acum ştia răspunsul.

– Meştere Nouădegete?

Logen se întoarse scurt, şuierând printre dinţi când simţi arsura cusăturilor din coaste. Pe uşă intră Întâiul dintre Magi. Părea schimbat, oarecum. Arăta mai tânăr. Mai tânăr chiar şi decât atunci când se văzuseră prima oară. Mişcările lui erau mai precise, lucirea din ochi mai tăioasă. Se părea chiar că avea mai puţine fire albe în barba ce-i mărginea zâmbetul prietenos. Primul zâmbet pe care-l vedea Logen, după o bună bucată de vreme.

– Eşti rănit? îl întrebă Bayaz.

Logen îşi supse acru dinţii.

– Nu-i tocmai prima oară.

– Şi totuşi, nu devine cu nimic mai uşor.

Bayaz îşi rezemă pumnii cărnoşi pe parapet, lângă mâinile lui Logen, privind încântat peisajul.

– Nu prea mă aşteptam să te revăd atât de curând. Şi să observ c-ai ajuns atât de departe. Înţeleg că ţi-ai încheiat socotelile. L-ai învins pe Bethod. L-ai aruncat de pe propriile lui ziduri, din câte-am auzit. Frumos gest. Te gândeşti mereu la imnul pe care-l vor cânta, nu-i aşa? Şi pe urmă, i-ai luat locul. Sângerosul-Nouă, Regele Nordicilor! Cine-ar fi crezut?

Logen se încruntă.

– Nu aşa s-a întâmplat.

– Detalii. Rezultatul e acelaşi, nu? Pace în Nord, în sfârşit? Oricum ar fi, te felicit.

– Bethod a avut de spus câteva lucruri.

– Serios? întrebă Bayaz, cu nepăsare. Conversaţia lui mi s-a părut întotdeauna cam plicticoasă. Nu vorbea decât despre el însuşi, despre planurile lui, despre izbânzile lui... E aşa de obositor, când oamenii nu se gândesc niciodată şi la ceilalţi... Proastă creştere.

– A spus că tu eşti motivul pentru care nu mă omorâse. Că te-ai târguit pentru viaţa mea.

– Adevărat, trebuie să recunosc. Îmi era dator, iar tu ai fost preţul pe care i l-am cerut. Îmi place să stau cu ochii spre viitor. Încă de pe-atunci ştiam că s-ar fi putut să am nevoie de un om care putea vorbi cu spiritele. A fost un câştig neaşteptat că te-ai dovedit a fi un asemenea tovarăş de călătorie, mereu învingător.

Logen constată că vorbea printre dinţi.

– Mi-ar fi plăcut să ştiu, asta-i tot.

– N-ai întrebat, Meştere Nouădegete. Nu voiai să-mi ştii dinainte planurile, din câte-mi amintesc, şi nici eu n-am vrut să te simţi îndatorat. „Ţi-am salvat cândva viaţa” ar fi fost un început nepotrivit pentru prietenia noastră.

Suna destul de rezonabil, ca tot ceea ce spunea vreodată Bayaz, dar tot îi lăsa un gust acru, la gândul că fusese tratat ca un animal din ogradă.

– Unde-i Quai? Aş vrea să...

– A murit, replică Bayaz scurt şi tăios, ca o lovitură de cuţit. Îi resimţim foarte acut pierderea.

– Înapoi în ţărână, mm?

Logen îşi amintea ce eforturi făcuse pentru a salva viaţa acelui om. Câte mile străbătuse prin ploaie, încercând să facă ceea ce trebuia. Şi totul, degeaba. Poate ar fi trebuit să se simtă mai afectat – dar îi era greu cu atâtea morţi răspândite în faţa lui. Era amorţit. Sau, poate, puţin îi păsa. Era greu de spus care din două.

– Înapoi în ţărână... mormăi el din nou. Şi totuşi, mergi înainte, nu-i aşa?

– Desigur.

– Asta-i datoria care însoţeşte supravieţuirea. Îţi aminteşti de ei, rosteşti câteva cuvinte, apoi mergi mai departe, şi speri să fie mai bine.

– Într-adevăr.

– În legătură cu lucrurile astea, trebuie să fii realist.

– Aşa e.

Logen îşi frecă rana din coaste cu o mână, încercând să simtă ceva. Dar o fărâmă de durere în plus nu foloseşte nimănui.

– Ieri am pierdut un prieten.

– A fost o zi sângeroasă. Dar şi victorioasă.

– Nu zău? Pentru cine?

Vedea oameni mişcându-se printre ruine, ca nişte insecte scormonind prin moloz, căutând supravieţuitori şi găsind numai morţi. Se îndoia că mulţi dintre ei simţeau în acele momente

extazul victoriei. El, unul, ştia că nu-l simţea.

– Ar trebui să mă duc la ai mei, mormăi, dar fără să se mişte din loc. Să-i ajut la îngropat. Şi la îngrijit răniţii.

– Şi totuşi, eşti aici, privind în jos.

Ochii lui Bayaz deveniseră duri ca două pietre. Acea duritate pe care Logen o observase la el chiar de la început, dar cumva uitase de ea. Cumva, ajunsese s-o ignore.

– Îţi înţeleg perfect sentimentele. Vindecarea e pentru cei tineri. Pe măsură ce îmbătrânim, constatăm că avem tot mai puţină răbdare cu răniţii.

Înălţă din sprâncene, în timp ce întorcea capul din nou spre cumplita privelişte.

– Iar eu sunt foarte bătrân.

Ridică pumnul să ciocănească, apoi se opri, frecându-şi nervos palma cu degetele.

Îşi amintea mirosul ei dulceag-acrişor, forţa mâinilor ei, conturul sprâncenelor încruntate în lumina focului. Îşi amintea căldura ei, strâns lipită de el, în noapte. Ştia că între ei doi se întâmplase ceva bun, chiar dacă toate vorbele pe care le rostiseră fuseseră dure. Unii oameni nu au în ei cuvinte blânde, oricât de mult ar încerca.

Nu nutrea speranţe prea mari, desigur. Unui om ca el îi era mai bine fără ele. Dar dacă nu contribui cu nimic, nici nu primeşti nimic.

Aşa că Logen strânse din dinţi şi ciocăni. Niciun răspuns. Se încruntă nervos şi, ajuns dintr-odată la capătul răbdării, apăsă pe clanţă şi deschise uşa.

Ferro se răsuci în loc. Avea hainele mototolite şi murdare, şi mai murdare decât de obicei. Ochii-i erau mari, sălbatici chiar, şi-şi ţinea pumnii încleştaţi. Când văzu că era el, însă, îi căzu faţa, iar inima lui se prăbuşi odată cu ea.

– Eu sunt, Logen.

– Hm, mormăi Ferro.

Îşi smuci capul într-o parte, privind încruntată spre fereastră. Făcu doi paşi într-acolo, cu ochii îngustaţi. Apoi se răsuci brusc, în cealaltă direcţie.

– Poftim!

– Ce? murmură Logen, nedumerit.

– Nu-i auzi?

– Ce s-aud?

– Pe ăia, idiotule! replică Ferro, lipindu-se de perete.

Logen nu fusese sigur cum avea să meargă. Cu ea, nu puteai fi niciodată sigur de nimic, ştia bine. Dar la aşa ceva nu se aşteptase. Probabil că nu-i mai rămânea decât să meargă înainte. Ce altceva ar fi putut să facă?

– Acum sunt rege, pufni el. Regele Nordicilor, îţi vine să crezi?

Se aştepta să-i râdă în faţă, dar Ferro nu făcea decât să stea pe loc, ascultând cu urechea la perete.

– Eu şi Luthar, amândoi. O pereche de regi. Te poţi gândi la doi ticăloşi mai nevrednici pentru a fi încoronaţi, mm?

Niciun răspuns. Logen îşi umezi buzele. Nu-i mai rămânea decât să i-o spună de-a dreptul, după câte se părea.

– Ferro. Aşa cum au ieşit lucrurile… Aşa cum… le-am lăsat…

Făcu un pas spre ea, şi încă unul.

– Aş vrea să nu fi… nu ştiu…

Îi puse o mană pe umăr.

– Ferro, încerc să-ţi spun…

Femeia se întoarse scurt, acoperindu-i gura cu mâna.

– Şşş…

Îl apucă de cămaşă şi-l trase în jos, îngenunchindu-l. Apoi, îşi lipi urechea de dalele pardoselii, cu ochii mişcându-se încoace şi-ncolo, ca şi cum ar fi ascultat ceva.

– Auzi…?

Îi dădu drumul şi se retrase în colţ.

– Acolo! Îi auzi?

Logen întinse mâna, încet, şi o atinse pe ceafă, îşi trecu vârfurile aspre ale degetelor peste pielea ei. Ferro îl respinse cu o smucitură din umeri, făcându-l să se crispeze. Poate că lucrul acela bun dintre ei existase numai în mintea lui, niciodată şi într-a ei. Poate că-l dorise atât de tare încât îşi îngăduise să şi-l imagineze.

Se ridică în picioare şi-şi drese glasul.

– Nu contează. Am să vin mai târziu, poate.

Ferro stătea tot în genunchi, adusă de spate, cu capul lipit de pardoseală. Nici măcar nu se uită la el când ieşi.

Moartea nu-i era străină lui Logen Nouădegete. De când se ştia, umblase printre morţi. Privise cadavre arse cu zecile, după bătălia Carleonului, demult. Le văzuse îngropate cu sutele, în valea fără nume din Locurile-Nalte. Călcase pe o colină de oase omeneşti, sub ruinatul Aulcus.

Însă nici chiar Sângerosul-Nouă, nici chiar cel mai temut om din Nord, nu mai văzuse vreodată aşa ceva.

Leşurile erau stivuite pe marginea străzii largi, în mormane înalte până la piept. Munţi de hoituri îngrămădite, la nesfârşit. Prea multe ca să le ghicească, măcar, numărul. Cineva făcuse o încercare de a le acoperi, dar fără prea multă tragere de inimă. La urma urmei, morţii nu mai ofereau mulţumiri pentru nimic. Bucăţi de pânză ruptă fluturau în vânt, ţinute în loc cu lemne, iar de sub ele atârnau mâini şi picioare fără viaţă.

În capătul acela al străzii, câteva statui încă mai rămăseseră în picioare. Regi şi sfetnici de-ai lor, odinioară mândri, chipuri şi trupuri de piatră, zgâriate şi ciuruite, priveau cu tristeţe în jos la rămăşiţele însângerate de la picioarele lor. Destule pentru ca Logen să înţeleagă că aceea era într-adevăr Calea Regală, şi nu nimerise, cine ştie cum, pe tărâmul morţilor.

La o sută de paşi distanţă, mai erau numai socluri goale, unul încă mai având deasupra picioarele statuii sparte. În jurul lor se adunase un grup ciudat. Oameni cu înfăţişări veştejite. Undeva, între viaţă şi moarte. Unul stătea aşezat pe un pietroi, uitându-se apatic în gol, pe când îşi smulgea din cap smocuri de păr. Altul tuşea într-o cârpă pătată de sânge. O femeie şi un bărbat zăceau unul lângă altul, fără să privească nicăieri, cu chipurile scofâlcite cât pumnul. Respirau cu scrâşnete scurte şi repezi. Logen nu mai respira nicicum.

După încă o sută de paşi, avu impresia că trecea printr-un infern în ruine. Nici urmă de faimoasele statui, clădiri sau orice altceva. În locul lor mai rămăseseră doar maldăre învălmăşite de resturi stranii. Pietre sfărâmate, lemne frânte, fiare răsucite, hârtii, cioburi de sticlă, toate pisate laolaltă şi închegate cu tone de praf şi noroi. Din tot amestecul ieşeau diverse lucruri, rămase în chip ciudat întregi – câte o uşă, câte un scaun, un covor, un platou pictat, faţa zâmbitoare a unei statui.

Peste tot, prin acel haos, rătăceau bărbaţi şi femei, mânjiţi cu murdărie, scormonind prin gunoaie, aruncându-le pe fostele străzi, încercând să-şi croiască drum. Salvatori, lucrători, hoţi – cine să ştie? Logen trecu pe lângă un foc de lemne cât un stat de om, îi simţi sărutarea fierbinte pe obraz. Alături stătea un soldat înalt, cu armura pătată de funingine.

– Găsiţi ceva din metal alb, orice? răcnea el la căutători. Tot ce găsiţi, imediat în foc! Carne în metal alb? O ardeţi! Din ordinul Consiliului Închis!

După alţi câţiva paşi, Logen văzu un om în vârful uneia dintre cele mai înalte grămezi, chinuindu-se cu o grindă lungă de lemn. Se întoarse s-o apuce mai bine. Nimeni altul decât Jezal dan Luthar. Avea hainele rupte şi murdare, şi chipul stropit cu glod. Nu arăta mai rege decât Logen.

Un bărbat masiv se uita spre el, cu braţul prins într-o eşarfă.

– Maiestate, e periculos! ciripea el, cu o voce de o subţirime stranie, ca a unei fete. Zău c-ar trebui să…

– Nu! Aici e nevoie de mine!

Jezal se aplecă peste bârnă, cu venele gâtului ieşindu-i în relief. N-avea cum s-o urnească de unul singur, dar încerca totuşi. Logen rămase privindu-l.

– De când o ţine aşa?

– De-o zi şi-o noapte, răspunse omul cel masiv, şi nici gând să se oprească. Dintre puţinii oameni pe care i-am găsit vii, aproape toţi au boala asta, continuă el, arătând cu braţul nevătămat spre grupul jalnic de lângă statui. Le cade părul. Unghiile. Dinţii. Se usucă pe picioare. Unii au şi murit deja. Alţii sunt pe drum.

Clătină încet din cap.

– Ce crimă am săvârşit, ca să merităm o pedeapsă ca asta?

– Nu întotdeauna cei vinovaţi au parte de pedepse.

– Nouădegete!

Jezal se uita la el, luminat din spate de soarele apos.

– Tu ai spate puternic! Apucă bârna asta de capătul celălalt!

Îi era greu să înţeleagă la ce-ar fi folosit mutarea din loc a unei bârne, în toată nebunia de-acolo. Totuşi, marile călătorii încep cu paşi mărunţi. Aşa-i spunea mereu tatăl său. Prin urmare, se urcă pe grămada de pietre şi lemne care-i alunecau de sub cizme, se săltă în vârf şi rămase acolo, cu privirea în gol.

– Pe toţi morţii…

Din locul unde stătea, colinele de resturi păreau să se întindă la nesfârşit. Oamenii mişunau peste ele, smucind înnebuniţi rămăşiţele, încercând să le pună în ordine, sau doar stând ca el, năuciţi de proporţiile dezastrului. Un cerc al distrugerii depline, lat de o milă sau chiar mai mult.

– Logen, ajută-mă!

– Mda… bine…

Se apleacă şi-şi vârî mâinile sub capătul grinzii lungi de lemn zgâriat. Doi regi, trăgând de-o bârnă. Regii noroiului.

– Gata, trage!

Logen se opinti, străpuns de arsura cusăturilor. Încet, simţi

cum lemnul se urnea.

– Da!… scrâşni Jezal, printre dinţi.

Împreună, ridicară grinda şi o traseră într-o parte, apoi, Jezal se apleca şi smulse din loc o creangă uscată, dădu în lături un cearşaf sfâşiat… Dedesubt zăcea o femeie, cu capul întors într-o parte. Îşi ţinea braţul rupt în jurul unui copil, cu părul cârlionţat, plin de sânge.

– În regulă.

Jezal se şterse încet la gură cu dosul mâinii murdare.

– În regulă. Asta e. O să-i ducem lângă ceilalţi morţi.

Porni mai departe, peste dărâmături.

– Tu de colo! Adu aici ranga aia! Şi un târnăcop, să dăm la o parte pietroiul ăsta! Îl punem acolo. Vom avea nevoie de el, mai târziu. La reconstrucţie!

Logen îi puse o mână pe umăr.

– Jezal, stai. Aşteaptă. Mă cunoşti.

– Sigur. Aş vrea să cred că da.

– Bine. Atunci, spune-mi ceva. Sunt…

Se chinuia să-şi caute cuvintele.

– Sunt un… om rău?

– Tu? îl privi Jezal, nedumerit. Tu eşti cel mai bun om pe care-l cunosc.

Stăteau adunaţi sub un copac frânt, în parc, un grup posomorât. Siluete negre şezând calme, nemişcate, sub norii roşiatici răsfiraţi deasupra, în jurul soarelui care asfinţea. Logen le auzea glasurile încete, în timp ce se apropia. Cuvinte rostite pentru morţi, blânde şi triste. Două duzini de moviliţe de pământ proaspăt săpat, dispuse în cerc, astfel ca toţi să fie egali. Marele Netezitor, cum spun locuitorii dealurilor. Oameni coborâţi în ţărână, şi oameni pronunţând cuvinte. Parcă ar fi fost o scenă din bătrânul Nord, veche, de pe vremea lui Skarling cel Fără Glugă.

– … Harding Ursuzul. Niciodată n-am văzut un om mai dibaci cu arcul. Nici măcar o dată. Nu mai ştiu de câte ori mi-a salvat viaţa, şi niciodată n-a aşteptat să-i mulţumesc. Poate doar să fac şi eu acelaşi lucru pentru el. Se pare că n-am putut, de data asta. Se pare că nici unul dintre noi n-a putut…

Copoiul lăsă cuvântarea neterminată. Câteva capete se întoarseră spre Logen, auzindu-i paşii scrâşnind pe pietriş.

– Dacă ăsta nu-i Regele Nordicilor… murmură un glas.

– Sângerosul-Nouă însuşi.

– Ar trebui să facem o plecăciune, nu?

Acum toţi se uitau la el. Le vedea ochii lucind în penumbrele amurgului. Nimic mai mult decât nişte siluete zburlite, greu de deosebit între ele. O adunătură de umbre. O adunătură de stafii, şi întru totul la fel de neprietenoase.

– Ai ceva de zis, Sângerosule-Nouă? întrebă cineva, de undeva din spate.

– N-aş crede, răspunse el. Faceţi bine ce faceţi.

– N-am avut niciun motiv să venim aici.

Câteva mormăieli de încuviinţare.

– Nu era lupta noastră, naibii.

– Au murit degeaba.

Alte bombăneli.

– Pe tine-ar trebui să te îngropăm.

– Mda, poate.

Lui Logen i-ar fi plăcut să lăcrimeze – dar, în schimb, se pomeni zâmbind. Zâmbetul Sângerosului-Nouă. Rânjetul acela pe care-l au hârcile, dincolo de care nu se află decât moarte.

– Poate. Dar nu noi alegem cine moare şi cine nu. Numai dacă ne ţine să dăm o mână de ajutor. Şi, pe voi vă ţine? Vă ţine?

Tăcere.

– Bine, atunci. Cinste lui Harding Ursuzul. Cinste şi celorlalţi morţi, tuturor le vom duce lipsa.

Scuipă pe iarbă.

– Pe voi, ceilalţi, mă cac.

Şi se răsuci în loc, pornind înapoi dincotro venise.

În întuneric.

Răspunsuri

Atâtea de făcut…

Casa Întrebărilor era tot în picioare, şi trebuia să ia cineva hăţurile-n mână. *Cine altul s-o facă? Superiorul Goyle? Din păcate, îl împiedică o săgeată în inimă.* Cineva trebuia să arunce o privire peste arest şi să ia la întrebări sutele de prizonieri gurkieni, tot mai mulţi capturaţi în fiecare zi, pe măsură ce armata îi împingea pe invadatori înapoi spre Keln. *Şi atunci, cine? Practiciana Vitari? A părăsit Uniunea pentru totdeauna, cu copiii după ea.* Trebuia să examineze cineva trădarea Lordului Brock. Să-l scoată la lumină şi să-i dezgroape pe complicii lui. Să facă arestări şi să obţină mărturisiri. *Şi altcineva, cine ar mai fi acum? Arhilectorul Sult? Vai de mine, nu!*

Glokta se târî spre uşă, cu cei câţiva dinţi dezveliţi din cauza nesfârşitelor dureri de picioare. *O decizie inspirată, cel puţin, aceea a mutării în partea de est a Agriontului. S-ar cuveni să fim recunoscători pentru mărunţişurile vieţii – cum ar fi, un loc unde să-ţi odihneşti epava făcută ferfeniţă. Fără îndoială, vechea mea locuinţă leneveşte acum sub o mie de tone de moloz, la fel ca tot ce-a mai rămas din…*

Uşa nu era închisă bine. O împinse cât putea de uşor, şi se deschise scârţâind, lăsând lumina slabă a lămpii să se reverse pe coridor, ca o fâşie portocalie peste podelele prăfuite, peste capătul bastonului şi vârful unei ghete mânjite cu noroi. *N-am lăsat nicio uşă descuiată, şi în niciun caz vreo lampă aprinsă.* Limba îi lunecă nervoasă peste gingiile goale. *Un vizitator, aşadar. Unul nepoftit. Să intru şi să-i urez bun-venit în odăile mele?* Ochii i se abătură lateral, spre umbrele de pe coridor. *Sau s-o iau la fugă?* Aproape că zâmbea, în timp ce-şi târşâia picioarele peste prag, cu bastonul în faţă, urmat de piciorul drept, apoi şi de stângul, târât dureros în urmă.

Oaspetele lui Glokta stătea aşezat lângă fereastră, în lumina singurei lămpi, care-i scălda trăsăturile aspre, cu umbre reci adunate în adânciturile feţei. Tabla cu pătrate stătea în faţa lui, aşa cum o lăsase Glokta, iar piesele aruncau umbre prelungi peste lemnul caroiat în alb şi negru.

– Ei, Superior Glokta, te aşteptam.

Şi eu pe tine. Glokta şchiopătă spre masă, zgâriind cu

bastonul podelele neacoperite. *Cu tot atâta tragere de inimă ca un om care şontâcăie spre eşafod. Mă rog... Nimeni nu-l păcăleşte pe călău la nesfârşit. Poate că vom afla nişte răspunsuri, cel puţin, înainte de sfârşit. Visul meu dintotdeauna a fost să fiu bine informat.* Încet, foarte încet, se lăsă gemând pe scaunul liber.

– Am plăcerea să mă adresez Maestrului Valint sau Maestrului Balk?

– Amândurora, fireşte, zâmbi Bayaz.

Glokta îşi învălui cu limba unul dintre puţinii dinţi rămaşi, apoi şi-o retrase cu un ţocăit slab.

– Şi cărui fapt îi datorez această copleşitoare cinste?

– Am spus, nu-i aşa, în ziua când am vizitat Casa Creatorului, că ar trebui să avem o discuţie la un moment dat? O discuţie despre ce doresc eu şi despre ce doreşti dumneata? Momentul acela a sosit.

– O, ce zi voioasă.

Întâiul dintre Magi îl privea, cu aceeaşi expresie în ochii lui strălucitori cu care s-ar fi uitat la un gândac interesant.

– Trebuie să recunosc că mă fascinezi, Superiorule. Viaţa dumitale ar părea să fie absolut insuportabilă. Şi totuşi, te lupţi din răsputeri să rămâi viu. Cu toate armele şi stratagemele. Pur şi simplu refuzi să mori.

– Sunt gata să mor, îi susţinu Glokta privirea, deloc intimidat. Dar refuz să pierd.

– Oricare ar fi costul, hmm? Suntem de aceeaşi speţă, dumneata şi cu mine, o speţă rară, într-adevăr. Înţelegem ce trebuie să se facă, şi nu ne codim s-o facem, indiferent de orice sentimente. Îţi mai aminteşti de Lordul Cancelar Feekt, desigur.

Dacă-mi arunc gândurile foarte departe în urmă...

– Cancelarul de Aur? Se zice că a condus Consiliul Închis timp de patruzeci de ani. Se zice că el conducea şi Uniunea.

Aşa spunea Sult. Spunea că moartea lui a lăsat un gol, pe care erau dornici să-l umple atât el cât şi Marovia. Atunci a început dansul ăsta urât, pentru mine. Cu o vizită de la Arhilector, cu confesiunea vechiului meu prieten Salem Rews, cu arestarea lui Sepp dan Teufel, Maestrul Monetăriilor...

Bayaz îşi plimbă un deget gros peste piesele de pe tabla de joc, ca şi cum şi-ar fi calculat următoarea mutare.

– Am avut o înţelegere, Feekt şi cu mine. Eu l-am făcut să fie puternic. El m-a slujit cu desăvârşire.

Feekt... fundamentul pe care se baza naţiunea... te-a slujit pe tine? Mă aşteptam la iluzii de grandoare, dar asta le întrece pe toate.

– Vrei să înţeleg că ai controlat Uniunea în tot acel timp?

Bayaz pufni.

– De când am închegat-o cu forţa, pe vremea lui Harod cel Mare, aşa-numitul. Uneori, a fost necesar să dau şi eu câte o mână de ajutor, ca în criza asta, cea mai recentă. Dar, de cele mai multe ori, m-am ţinut la distanţă – în culise, cum s-ar zice.

– Aerul e cam înăbuşitor acolo, îmi imaginez.

– Un rău necesar, luciră dinţii albi ai Magului în lumina lămpii. Oamenilor le place să privească spectacolele de marionete drăguţe, Superiorule. O clipă doar dacă-l zăresc pe păpuşar, pot fi foarte tulburaţi. Păi, s-ar putea chiar să observe, dintr-odată, sforile legate de propriile lor mâini. Sult a întrezărit ceva, în culise, şi uită-te numai câte necazuri ne-a pricinuit tuturor.

Răsturnă una dintre piese, care căzu pe o parte, legănându-se apoi încet încoace şi-ncolo.

– Să zicem că eşti într-adevăr Marele Arhitect, şi ne-ai dăruit...

Glokta arătă cu mâna spre fereastră. „Pogoane întregi de ruine fermecătoare.”

– ... toate astea. De ce atâta generozitate?

– Nu din motive întru totul altruiste, trebuie să recunosc. Khalul îi convinsese pe gurkieni să lupte pentru el. Până şi cel mai mare dintre generali are nevoie de oameni mărunţi, ca să păstreze poziţiile.

Absent, împinse înainte una dintre cele mai mici piese.

– Până şi cel mai iscusit războinic are nevoie de armură.

Glokta îşi răsfrânse buza de jos.

– Dar pe urmă Feekt a murit, iar dumneata ai rămas gol.

– Gol ca un nou-născut – la vârsta mea!... oftă prelung Bayaz. Şi pe-o vreme cât se poate de urâtă, cu Khalul pregătindu-se pentru război. Ar fi trebuit să pregătesc mai repede un succesor convenabil, dar eram cu gândurile în altă parte, adâncit în cărţile mele. Cu cât îmbătrâneşti mai mult, cu atât trec anii mai repede. E uşor să uiţi ce iute mor oamenii.

Şi ce uşor...

– Moartea Cancelarului de Aur a lăsat un vid în urma lui, mormăi Glokta, chibzuind adânc. Sult şi Marovia au văzut o ocazie de a prelua puterea, ca să-şi avanseze propriile idei despre felul cum ar fi trebuit să fie naţiunea.

– Nişte idei excepţional de neghioabe, după cum s-a văzut. Sult voia să se întoarcă într-un trecut imaginar, unde toţi stăteau la locurile lor şi făceau mereu numai ce li se spunea – iar Marovia? Ha! Marovia voia să pişe puterea la cheremul poporului. Voturi? Alegeri? Vocea omului de rând?

– A exprimat asemenea concepţii…

– Sper că şi dumneata ai exprimat dispreţul corespunzător. Putere pentru popor? se strâmbă Bayaz. Oamenii de rând numai de-aşa ceva n-au chef. N-o înţeleg. Şi dac-ar avea-o, ce dracu' să facă cu ea? Oamenii sunt ca nişte copii. *Sunt* nişte copii. Au nevoie de cineva care să le spună ce să facă.

– Cineva ca dumneata, presupun?

– Cine altul ar fi mai potrivit? Marovia s-a gândit să mă folosească pentru planurile lui meschine, şi tot timpul m-am folosit eu de el. În timp ce se dondănea cu Sult pentru firimituri, partida era deja câştigată. O mutare pe care o pregătisem cu câtva timp în urmă.

Încet, Glokta dădu din cap.

– Jezal dan Luthar.

Micul nostru bastard.

– Prietenul dumitale şi al meu.

Dar un bastard nu e de niciun folos, decât dacă…

– Prinţul de Coroană Raynault stătea în drum.

Magul răsturnă încă o piesă, care se rostogoli încet de pe tablă, căzând pe masă cu un ţăcănit.

– Discutăm despre evenimente mari. E inevitabil să survină şi unele pierderi.

– Vorbeşti de parcă l-ar fi omorât un Mâncător.

– A, păi, aşa a şi fost, ridică Bayaz o privire fudulă, din umbră. Nu toţi cei care încalcă A Doua Lege îl servesc pe Khalul. Ucenicul meu, Yoru Sulfur, a agreat dintotdeauna un dumicat, două.

Şi clănţăni din dinţii săi albi şi regulaţi.

– Înţeleg.

– Aşa-i la război, Superiorule. În război trebuie să te foloseşti de orice armă. Scrupulozitatea e o nebunie. Mai rău: e laşitate. Dar uite cui îi ţin eu predici. N-ai dumneata nevoie de lecţii despre lipsa de scrupule.

– Într-adevăr.

Le-am învăţat cu cuţitul, în închisorile Împăratului, şi de-atunci le practic întruna.

Bayaz împinse uşor înainte încă o piesă.

– Un om de mare folos, Sulfur. Un om care a acceptat de mult cerinţele necesităţii şi stăpâneşte disciplina schimbării formelor.

El era străjerul care plângea lângă uşa Prinţului Raynault. Paznicul care a doua zi se pierduse fără urmă…

– Un petic de material luat din dormitorul Emisarului, murmură Glokta. O pată de sânge pe roba lui.

Şi astfel, un om nevinovat s-a urcat pe eşafod şi a izbucnit războiul între Gurkhul şi Uniune. Două obstacole înlăturate uşor, dintr-o mişcare scurtă de mătură.

– Pacea cu gurkienii nu convenea scopurilor mele. A fost o neglijenţă din partea lui Sulfur să lase nişte probe aşa de cusute cu aţă albă. Dar, la drept vorbind, nici nu se aştepta să te intereseze adevărul, când aveai la îndemână o explicaţie atât de comodă.

Glokta dădu din cap, încet, în timp ce prin minte evenimentele i se conturau tot mai limpede.

– A auzit despre investigaţiile mele de la Severard, şi am primit o vizită fermecătoare din partea cadavrului dumitale ambulant, Mauthis, care mi-a spus că fie mă opresc, fie mor.

– Întocmai. Cu alte ocazii, Yoru a apărut sub un chip diferit, spunându-şi Tăbăcarul, pentru a incita nişte ţărani la un comportament foarte necuviincios, continuă Bayaz, examinându-şi unghiile. Totuşi, numai pentru o cauză nobilă, Superiorule.

– Ca să-ţi poleiască dumitale cu glorie cea mai nouă marionetă. S-o aducă în graţiile poporului. Să-l familiarizeze pe Luthar cu nobilii, cu Consiliul Închis. Dumneata ai fost sursa tuturor zvonurilor.

– Fapte de eroism în vestul ruinat? Jezal dan Luthar? pufni Bayaz. Nu făcea decât să se smiorcăie că tot plouă.

– Uluitor, ce palavre sunt în stare idioţii să creadă, dacă le strigi destul de tare. Şi ai mai măsluit şi Turnirul.

– Ai observat-o şi pe-asta? se lăţi zâmbetul lui Bayaz. Sunt impresionat, Superiorule, cum nu se poate mai impresionat. În tot acest timp, pe dibuite, te-ai apropiat foarte mult de adevăr…

Şi totuşi, eşti atât de departe…

– N-aş avea de ce să mă simt prost. Am multe avantaje de partea mea. Şi Sult bâjbâia spre răspunsuri, în ultima vreme, dar era mult prea târziu. Am bănuit din primul moment cam ce punea la cale.

– De-asta mi-ai cerut să-l investighez?

– Faptul că nu mi-ai îndeplinit cererea până în ultimul moment mi-a adus o oarecare nemulţumire.

– Poate dacă mă rugai frumos o făceam mai repede.

Ar fi fost înviorător, cel puţin.

– Regret că am ajuns într-o poziţie dificilă. Aşa se întâmplă când ai prea mulţi stăpâni.

– Totuşi, nu mai e cazul, hmm? Am fost aproape dezamăgit când am aflat cât de limitate erau studiile lui Sult. Sare, lumânări şi incantaţii? Jalnic de adolescentin. Suficient ca să aducă sfârşitul prematur al acelui aşa-zis democrat de Marovia, eventual, dar nimic care pentru mine să însemne cea mai mică ameninţare.

Glokta se încruntă spre tabla de joc. *Sult şi Marovia. Cu toată inteligenţa lor, cu toată puterea lor, mica gâlceavă dintre ei n-a însemnat nimic. Nu erau decât nişte piese mici în tot jocul ăsta. Atât de mici, încât nici măcar nu bănuiau cât de întinsă era cu adevărat tabla. Ceea ce-nseamnă că eu sunt... ce? Un fir de praf între pătrate, în cel mai bun caz.*

– Şi cu misterioasa vizitatoare din odăile dumitale, în ziua când te-am cunoscut, ce-a fost?

O vizitatoare care a venit şi în odăile mele, poate? O femeie, una rece...

Riduri furioase brăzdară fruntea lui Bayaz.

– O greşeală din tinereţe. Nu vei mai vorbi despre asta.

– A, bine, cum porunceşti. Şi Marele Profet Khalul?

– Războiul va continua. Pe alte câmpuri de luptă şi cu alţi ostaşi. Dar aceasta va fi ultima bătălie purtată cu armele trecutului. Magia se scurge din lumea noastră. Lecţiile Vechiului Timp se pierd în tenebrele istoriei. Trăim zorii unei epoci noi.

Magul făcu o mişcare neglijentă cu mâna, şi ceva se ivi în aer, căzu în mijlocul tablei de joc şi se învârti ca un titirez până se răsturnă pe-o parte, cu sunetul inconfundabil al banilor ce se rostogolesc. O monedă de cincizeci de mărci, din aur, lucind cald şi binevoitor în lumina lămpii. Glokta fu cât pe ce să izbucnească în râs. *O, chiar şi acum, chiar şi aici, ajungem mereu la asta. Toate au preţul lor.*

– Banii au adus istoria în războiul ăla necopt al Regelui Guslav cu gurkienii, continuă Bayaz. Banii au unificat Consiliul Deschis înapoia regelui bastard. Banii l-au adus pe Ducele Orso în goana mare să-şi apere fiica şi au înclinat balanţa în favoarea noastră. Şi toţi erau numai banii mei.

– Banii mi-au dat şi mie posibilitatea să ţin Dagoska atâta timp.

– Şi ştii ai cui erau.

Cine-ar fi crezut? Mai degrabă întâiul dintre creditori, decât Întâiul dintre Magi. Consiliul Deschis şi Închis, oameni de rând şi regi, negustori şi torţionari, toţi prinşi într-o plasă de aur. O plasă a datoriilor, a minciunilor, a secretelor, cu fiecare fir prins la locul potrivit, ca să cânte pe ele un maestru al harpei. Şi cum rămâne cu bietul Superior Glokta, bufonul împiedicat? Există vreun loc şi pentru nota lui amărâtă, în muzica asta dulce? Sau mi se va cere să achit datoria vieţii mele?

– Cred că ar trebui să te felicit pentru cum ţi-ai jucat cartea, mormăi amar Glokta.

– Eh, făcu Bayaz un gest indiferent. Silirea unei adunături de primitivi să se unească sub cretinul ăla de Harod, forţându-i apoi să se poarte ca nişte oameni civilizaţi… Menţinerea Uniunii întreagă, pe parcursul războiului civil, şi aducerea nătărăului de Arnault pe tron… Îndrumarea laşului de Casamir să cucerească Englia… Alea au fost cărţi bine jucate. Asta e o nimica toată. Ţin în mână toate atuurile, şi întotdeauna le voi ţine. Am…

Încep să mă satur.

– Şi bla-bla-bla, bla-bla de căcat. Duhoarea îngâmfării devine sufocantă. Dacă vrei să mă omori, fă-mă scrum în clipa asta şi să terminăm odată, dar, pentru numele morţilor, nu mă mai supune lăudăroşeniilor tale.

Rămaseră nemişcaţi mult timp, privindu-se în tăcere peste masa cufundată în întuneric. Timp suficient pentru ca piciorul lui Glokta să înceapă să tremure, ochiul să i se zbată, gura ştirbă să se usuce ca deşertul. *Dulce anticipare. O să se întâmple acum? O să…*

– Să te omor? întrebă blajin Bayaz. Şi să mă lipsesc de atoatebiruitorul dumitale simţ al umorului?

Nu acum.

– Atunci… de ce mi-ai dezvăluit jocul pe care-l faci?

– Fiindcă în curând am să plec din Adua, se aplecă Magul înainte, cu chipul apărându-i în lumină. Fiindcă e necesar să înţelegi unde se află puterea, şi unde va fi întotdeauna. Este necesar ca dumneata, spre deosebire de Sult, spre deosebire de Marovia, să ai o perspectivă corectă. Este necesar… dacă vrei să mă slujeşti.

– Să te slujesc?

Mai curând aş petrece doi ani în bezna aia plină de putoare, mai degrabă mi-aş face piciorul carne tocată. Mai degrabă aş lăsa să-mi fie smulşi dinţii din gură. Dar, de vreme ce pe toate astea le-am făcut deja…

– Vei primi sarcina pe care a deţinut-o cândva Feekt. Sarcina pe care au mai avut-o vreo zece oameni mari înaintea lui. Vei fi reprezentantul meu, aici, în Uniune. Vei administra Consiliul Închis, Consiliul Deschis şi pe prietenul nostru comun, regele. Îi vei asigura moştenitori. Vei menţine stabilitatea. Pe scurt, vei supraveghea tabla de joc, în lipsa mea.

– Dar restul Consiliului Închis niciodată nu va…

– Cu cei rămaşi în viaţă s-a vorbit deja. Se vor pleca în faţa autorităţii dumitale. Aflată sub a mea, fireşte.

– Şi cum am să…

– Vom ţine legătura. Frecvent. Prin oamenii mei de la bancă. Prin ucenicul meu, Sulfur. Prin alte mijloace. Le vei afla.

– Cred că nu prea am de ales.

– Numai dacă poţi achita milionul de mărci pe care ţi l-am împrumutat. Plus dobânzile.

Glokta se bătu pe pieptarul cămăşii.

– La naiba. Mi-am lăsat punga la birou.

– Atunci, mă tem că n-ai de ales. Dar de ce m-ai refuza? Îţi ofer şansa de a mă ajuta să făuresc o eră nouă.

Să-mi îngrop mâinile pân' la cot în treburile tale murdare.

– De a fi un om mare. Cel mai mare dintre toţi oamenii.

Să încalec Consiliul Închis ca un colos schilod.

– De a-ţi lăsa efigia sculptată în piatră, pe Calea Regală.

Unde hidoşenia sa poate face copiii să plângă. După ce vor fi date la o parte dărâmăturile şi hoiturile, desigur.

– De a cârmui mersul unei naţiuni.

– Sub poruncile dumitale.

– Evident. Nimic nu e pe gratis, ştii bine asta.

Magul dădu iar din mână şi ceva se rostogoli zăngănind pe tabla cu pătrate. Se opri în faţa lui Glokta, lucind auriu. Inelul Arhilectorului. *De-atâtea ori m-am aplecat să sărut acest giuvaier… Cine-ar fi visat că l-aş putea purta şi eu, într-o zi?* Îl ridică, întorcându-l gânditor între degete. *Şi astfel, scap în fine de un stăpân tenebros, numai pentru a mă pomeni cu lesa în mâna altuia, pe departe mai tenebros şi mai puternic. Dar am de ales? Are cu adevărat de ales oricare dintre noi?* Îşi puse inelul pe deget. Marea piatră strălucea în lumina lămpii, cu scânteieri

purpurii. *Din mort, am ajuns cel mai mare din tot ţinutul – şi numai într-o singură seară.*

– Mi se potriveşte, murmură Glokta.

– Desigur, Eminenţa Voastră. Am ştiut asta dintotdeauna.

Răniţii

West se trezi din somn cu o tresărire şi încercă să se salte în şezut. Durerea îi străbătu un picior, pieptul, braţul drept – şi rămase acolo, pulsând. Se lăsă la loc pe spate, gemând, cu privirea în tavan. Un tavan boltit de piatră, acoperit cu umbre adânci.

Acum, de peste tot se furişau spre el sunete. Mormăieli şi scâncete, tusete şi suspine, gâfâieli iuţi, mârâituri încete. Câte un ţipăt de durere. Glasuri în parte omeneşti, în parte animalice. O voce scheuna gutural de undeva din stânga, la nesfârşit, ca un şobolan care zgârie peretele:

– Nu mai văd… Vânt afurisit… Nu văd nimic… Unde sunt?… E cineva…? Nu mai văd…

West înghiţi în sec, simţind cum durerea se înteţea. Şi în spitalele din Gurkhul se auziseră asemenea sunete, când venise să-i viziteze pe soldaţii răniţi din compania lui. Îşi amintea duhoarea şi zarva din acele corturi oribile, nefericirea oamenilor culcaţi în ele şi, mai presus de orice, dorinţa irezistibilă de a pleca şi de a face parte dintre cei sănătoşi. Dar îi era deja îngrozitor de limpede că de data asta plecarea n-avea să mai fie chiar atât de uşoară.

Era unul dintre răniţi. O specie diferită, dezgustătoare şi vrednică de dispreţ. Oroarea i se infiltra încet prin trup, amestecându-se cu durerea. Cât de grav rănit era? Mai avea toate membrele? Încercă să-şi mişte degetele de la mâini, de la picioare, şi strânse din dinţi când durerea din braţ şi picior deveni şi mai puternică. Tremurând, îşi ridică o mână în dreptul feţei, întorcând-o pe toate părţile. În lumina slabă, părea nevătămată, cel puţin, dar era singurul membru pe care putea să şi-l mişte, şi până şi asta-l costa un efort zdrobitor. Panica îi luneca în sus prin gât, înecându-l.

– Unde sunt…? Vânt afurisit… Nu mai văd… Ajutor… Ajutor… Unde sunt?

– Taci dracu’ din gură! strigă West, dar cuvintele i se frânseră în gâtlejul uscat.

Nu ieşi decât o tuse găunoasă, care-i făcu iar coastele să ia foc.

– Şşş…

O atingere uşoară pe piept.

– Nu te mişca.

Deasupra lui se ivi un chip. Faţa unei femei, i se păru, cu păr blond, dar o vedea ca prin ceaţă. Închise ochii şi renunţă să mai încerce. Oricum nu prea părea să conteze. Simţi ceva pe buze – gura unei sticle. Bău cu sete, bolborosind, şi simţi cum apa rece îi curgea pe grumaz.

– Ce s-a întâmplat? horcăi el.

– Ai fost rănit.

– Ştiu asta. Vreau să zic… în oraş… Vântul…

– Nu ştiu. Nu cred că ştie cineva.

– Am învins?

– Cred că… gurkienii au fost alungaţi, da. Avem însă mulţi răniţi. Şi mulţi morţi.

Încă o sorbitură de apă. De data asta, reuşi s-o înghită fără să se înece.

– Cine eşti?

– Mă numesc Ariss. Dan Kaspa.

– Ariss… îşi scotoci West memoria. L-am cunoscut pe vărul tău. L-am cunoscut bine… un om de treabă. Mereu vorbea despre… cât eşti de frumoasă. Şi bogată, murmură el, vag conştient că n-ar fi trebuit s-o spună, dar neputând să-şi oprească gura. Foarte bogată. A murit. În munţi.

– Ştiu.

– Ce faci aici?

– Încerc să ajut răniţii. Acum ar fi mai bine să dormi, dacă…

– Sunt întreg?

O pauză.

– Da. Dormi acum, dacă poţi.

Faţa femeii se împăienjeni, iar West îşi lăsă ochii să se închidă. Încet, zgomotele suferinţelor din jurul lui se stinseră. Era întreg. Totul avea să fie bine.

Cineva stătea lângă patul lui. Ardee. Sora sa. Clipi din ochi, îşi mişcă gura plină de acreală, nesigur un moment unde se afla.

– Visez?

Ardee întinse mâna şi-şi împlântă unghiile în braţul lui.

– Au!

– Un vis care te doare, mm?

– Nu, fu el nevoit să recunoască. Sunt treaz.

Sora sa arăta bine. Mult mai bine decât ultima oară când o

văzuse, cu siguranţă. În primul rând, nu avea sânge pe faţă. Nicio expresie de ură dezgolită nu avea. Părea doar gânditoare, încruntată. West încercă să se salte în capul oaselor, nu reuşi şi se lăsă la loc pe pernă. Ardee nu se oferi să-l ajute. Nici nu se aşteptase.

– Cât de rău e? o întrebă.

– Nimic grav, se pare. Un braţ rupt, câteva coaste şi un picior învineţit, aşa mi-au spus. Nişte tăieturi pe faţă, care s-ar putea să-ţi lase o cicatrice, două, dar în fond eu am moştenit toată frumuseţea familiei.

West pufni în râs, iar durerea din piept îl făcu să se strâmbe.

– Destul de adevărat. Şi creierii.

– Să nu te simţi prost din cauza asta. Mi i-am folosit ca să realizez monumentalul succes al vieţii mele pe care-l vezi în faţa ta. Genul de izbândă la care tu, ca Lord Mareşal al Uniunii, nu poţi decât să visezi.

– Nu… şuieră el, strângându-şi mâna teafără pe coaste. Mă doare.

– Nu mai puţin decât meriţi.

Râsul lui se opri într-un bolborosit scurt, şi câteva clipe rămaseră tăcuţi, uitându-se unul la altul. Până şi atâta lucru era greu.

– Ardee… începu el din nou, cu glasul abia ieşind din gâtlejul îndurerat. Poţi să… mă ierţi?

– Te-am şi iertat. Din prima clipă când am aflat că ai murit.

Încerca să zâmbească, se vedea bine. Totuşi, încă mai avea acea grimasă de furie. Probabil ar fi preferat să-şi înfigă braţele în obrazul lui, nu în braţ. O clipă, aproape îi păru bine că era rănit. Aşa, o obliga să se poarte blând cu el.

– E foarte bine că nu eşti. Mort, vreau să zic…

Întoarse capul, privind încruntată peste umăr. Într-un capăt al pivniţei prelungi se stârnise agitaţie. Glasuri ridicate, bocănit de paşi în armuri.

– Regele! exclamară toţi cei din apropiere, emoţionaţi. Iar vine regele!

În paturile din jur, oamenii întoarseră capetele, se săltară în coate. O surescitare nervoasă se răspândea de la unul la altul.

– Regele?… şopteau răniţii, cu expresii neliniştite, în aşteptare, ca şi cum ar fi avut privilegiul de a asista la o apariţie divină.

Prin zona umbrită de la capătul culoarului mergeau încet

câteva siluete. West făcu un efort să le distingă, dar nu putea vedea mai mult decât lucirile metalice, în întuneric. Cea mai apropiată se opri în dreptul unui rănit, la câteva paturi distanţă.

– Te tratează bine? întrebă un glas – ciudat de familiar, ciudat de diferit.

– Da, domnule.

– Ai nevoie de ceva?

– Sărutarea unei femei de treabă?

– Ţi-aş dărui-o cu plăcere, dar mă tem că eu nu sunt decât un rege. Noi suntem mult mai neinteresanţi decât femeile de treabă.

Câţiva râseră, deşi nu era amuzant deloc. West bănuia că râsul oamenilor la glumele nesărate era unul dintre avantajele statutului de monarh.

– Altceva?

– Poate... poate încă o pătură, domnule. Aici se face cam frig noaptea.

– Desigur.

Umbra făcu un semn cu degetul mare spre un om din spatele său. Lordul Hoff, îl recunoscu West, care se ţinea la o distanţă respectuoasă.

– Câte o pătură în plus pentru toţi oamenii de-aici.

Lordul Şambelan, acel înfricoşător tartor al camerei de audienţe, dădu umil din cap, ca un copil muştruluit. Regele se îndreptă de spate şi ieşi la lumină.

Jezal dan Luthar, desigur – şi totuşi, ar fi fost greu de crezut că era acelaşi om; nu numai datorită mantiei luxoase tivite cu blană şi cercului de aur de pe cap. Părea mai înalt. Tot chipeş, dar nu mai arăta ca un tinerel. O cicatrice adâncă, pe obrazul bărbos, îi dădea un aer de putere. Grimasa arogantă devenise o expresie încruntată, poruncitoare. În locul umbletului ţanţoş şi nepăsător, acum avea un mers hotărât. Înainta încet pe culoarul dintre paturi, vorbind cu fiecare om, apăsându-le mâinile, mulţumindu-le, făgăduindu-le ajutor. Nimeni nu era trecut cu vederea.

– Ura pentru rege! bolborosi cineva printre dinţi.

– Nu! Nu. Uralele trebuie să fie pentru voi, vitejii mei prieteni! Voi, care aţi făcut sacrificii în numele meu. Vouă vă datorez totul. Numai cu ajutorul vostru au fost înfrânţi gurkienii. Numai cu ajutorul vostru am putut salva Uniunea. Eu nu uit niciodată o datorie, vă dau cuvântul meu!

West îl privea cu ochi mari. Indiferent cine era personajul acela straniu care semăna atât de mult cu Jezal dan Luthar, vorbea ca un suveran. Aproape că simţea imboldul ridicol de a se da jos din pat, ca să îngenuncheze. Un rănit tocmai încerca să facă acelaşi lucru, în timp ce regele trecea pe lângă patul lui. Jezal îl opri, punându-i blând o mână pe piept, zâmbi şi-l bătu pe umăr, ca şi cum toată viaţa ar fi alinat răniţii, în loc de a se îmbăta prin taverne cu ceilalţi ofiţeri, plângându-se de sarcinile mărunte care i se dădeau.

Se apropie şi-l văzu pe West, în patul lui. Chipul i se lumină, deşi zâmbetul dădea la iveală un dinte lipsă.

– Collem West! rosti el, grăbind pasul. Pot spune sincer că în viaţa mea nu m-am bucurat mai mult să te văd la faţă.

– Ăăă… începu West să-şi mişte gura, fără a şti ce să răspundă.

Jezal se întoarse spre sora lui.

– Ardee… Sper că eşti bine.

– Da.

Altceva nu spuse. Se priviră lung, intens, preţ de câteva clipe stânjenitoare, fără o vorbă.

Lordul Hoff privi încruntat spre rege, apoi spre West, apoi spre Ardee. Se strecură cumva între cei doi.

– Maiestatea Voastră, ar trebui să…

Fără efort, Jezal îl făcu să tacă, ridicând doar mâna.

– Am încredere că în curând mi te vei alătura în Consiliul Închis, West. Am nevoie de un chip prietenos acolo, drept să-ţi spun. Ca să nu mai zic şi de un bun sfătuitor. Întotdeauna ai fost o mină nesecată de sfaturi bune. Şi niciodată nu ţi-am mulţumit pentru asta. Ei bine, acum pot să-ţi mulţumesc.

– Jezal… Adică, vreau să zic, Maiestate…

– Nu, nu. Pentru tine voi rămâne mereu Jezal, sper. O să ai o cameră în palat, desigur. O să-l ai la dispoziţie pe medicul regal. Tot ce se poate face. Ocupă-te de asta, te rog, Hoff.

Lordul Şambelan făcu o plecăciune.

– Fireşte. Toate se vor aranja.

– Bun. Bun. Mă bucur că eşti bine, West. Nu-mi pot permite să te pierd.

Dădu din cap spre el şi spre sora lui. Apoi, se întoarse şi porni mai departe, apăsând mâini şi rostind cuvinte blânde. La trecerea lui, părea să se răspândească în jur o aură de speranţă. În urmă, se lăsa deznădejdea. Zâmbetele se ştergeau. Capetele

oamenilor cădeau la loc pe perne, cu feţele înceţoşate de durere.

– Responsabilitatea pare să-i fi priit, murmură West. E aproape de nerecunoscut.

– Cât crezi c-o să dureze?

– Mi-ar plăcea să sper că va rămâne aşa, dar la o adică eu am fost toată viaţa un optimist.

– Asta-i bine, replică Ardee, urmărindu-l cu privirea pe magnificul rege al Uniunii cum se îndepărta, printre răniţii care se întindeau din paturi ca să-i atingă o clipă mantia. Măcar unul dintre noi poate fi aşa.

– Domnule Mareşal West!

– Jalenhorm. Mă bucur să te văd.

West îşi dădu la o parte păturile cu mâna sănătoasă, îşi trase picioarele peste marginea patului şi, cu o strâmbătură de durere, se ridică în şezut. Uriaşul se apropie şi-i strânse mâna, apoi îl bătu pe umăr.

– Arătaţi bine!

– Cu fiecare zi, tot mai bine, răspunse West, zâmbind vag. Armata mea ce face?

– Cam bâjbâie, fără dumneavoastră. Kroy ţine lucrurile în ordine. Generalul nu-i un om chiar aşa de rău, după ce te obişnuieşti cu el.

– Dacă zici tu… Câţi oameni am pierdut?

– Încă e greu de spus. Situaţia e cam haotică. Lipsesc companii întregi. Unităţi improvizate continuă să-i fugărească pe gurkienii răzleţi, prin regiunile din jur. Nu cred că vom şti niciun număr precis, pentru încă o bucată de vreme – sau… vreodată. Toţi au suferit pierderi, dar regimentul nouă e cel care a luptat în capătul de vest al Agriontului. L-a lovit în plin…

Îşi căută cuvintele.

– … chestia aia.

West se încruntă. Îşi amintea coloana aceea neagră de rămăşiţe învârtindu-se, de la pământul răscolit până la vârtejul norilor de pe cer. Resturile care-i biciuiau pielea, urletul vântului în jurul său.

– Ce era… chestia aia?

– Al naibii să fiu dacă ştiu, clătină din cap Jalenhorm. Al naibii dacă ştie cineva. Dar se zvoneşte că a avut şi Bayaz, cumva, un amestec. Jumătate din Agriont e în ruine, şi abia au început să strângă molozul. N-aţi mai văzut în viaţa dumneavoastră aşa

ceva, vă dau cuvântul meu. O mulţime de morţi, peste tot. Cadavre îngrămădite la loc deschis…

Trase adânc aer în piept.

– Şi-n fiecare zi mor alţii şi alţii. Mulţi oameni s-au îmbolnăvit.

Se cutremură.

– Ce mai… boală…

– Molimele merg mereu mână-n mână cu războiul.

– Ca asta, nu. Sute de cazuri, de-acum. Unii mor într-o zi, aproape sub ochii tăi. Altora le ia mai mult. Se usucă până rămân numai piele şi os. Săli întregi s-au adunat. Numai duhoare şi nicio speranţă. Dar nu trebuie să vă faceţi griji pentru asta, încheie el, ridicându-se. Acum trebuie să plec.

– Deja?

– O vizită pe fugă, domnule. Ajut la pregătirea funeraliilor lui Poulder, vă vine să credeţi? E îngropat cu onoruri de stat, la ordinul regelui… adică, al lui Jezal. Jezal dan Luthar.

Îşi umflă obrajii.

– Ciudată treabă.

– Cea mai ciudată.

– Atâta vreme… Un fiu de rege, drept în mijlocul nostru. Ştiam eu că trebuia să fie un motiv pentru care era aşa de-al naibii de dibaci la cărţi.

Îl bătu pe West din nou pe umăr.

– Mă bucur să văd că arătaţi aşa de bine, domnule. Ştiam eu că n-au să vă poată ţine la pat mult timp!

– Vezi să nu dai de necazuri! strigă West după el, în timp ce pornea spre uşă.

– Întotdeauna! răspunse cu un zâmbet uriaşul, închizând uşa în urma lui.

West îşi luă bastonul de lângă pat şi se ridică în picioare, scrâşnind din dinţi. Porni cu greu pe pardoseala cu dale pătrate, pas cu pas, chinuitor, până la fereastră, unde se opri în lumina soarelui de dimineaţă.

Privind în jos, spre grădinile palatului, îi venea greu să creadă că avusese loc vreun război, că încă mai existau prin jur întinderi de ruine şi mormane de morţi. Peluzele erau tunse cu grijă, pietrişul bine greblat. Ultimele câteva frunze veştede căzuseră din copaci, lăsând goale crengile negre, cu coaja netedă.

Când pornise spre Englia, era toamnă. Chiar se putea să fi trecut de-atunci doar un an? Supravieţuise din patru mari bătălii, un asediu, o ambuscadă şi o amestecătură sângeroasă. Asistase

la un duel pe viaţă şi pe moarte. Se aflase în mijlocul unor evenimente epocale. Scăpase cu bine după un marş de sute de mile prin cumplita iarnă din Englia. Îşi găsise camarazi noi, în locuri neaşteptate, şi văzuse prieteni murind sub ochii lui. Burr, Kaspa, Cathil, Treicopaci, toţi înapoi în ţărână, cum spuneau nordicii. Privise moartea în faţă, şi le-o adusese altora. Îşi mişcă braţul rănit în eşarfă, incomod. Îl ucisese cu mâinile lui pe moştenitorul tronului Uniunii. Şi, printr-un noroc vecin cu imposibilul, urcase într-unul dintre cele mai înalte posturi ale ţării.

Un an plin.

Iar acum, se terminase. Avea linişte, într-un fel. Oraşul zăcea în ruine, fiecare om trebuia să-şi facă treaba, dar el merita puţină odihnă. Cu siguranţă, nimeni nu l-ar fi condamnat pentru asta. Probabil, putea insista ca Ariss dan Kaspa să-l îngrijească până la însănătoşire. O infirmieră bogată şi frumoasă părea tocmai lucrul de care avea nevoie...

– N-ar trebui să te scoli din pat.

În uşă apăruse Ardee.

West zâmbi. Îi părea bine s-o vadă. În ultimele câteva zile, deveniseră destul de apropiaţi. Aproape ca pe vremuri, în copilărie.

– Nu-ţi face griji. Cu fiecare zi mă întremez tot mai mult.

Ardee veni şi ea la fereastră.

– A, da, în câteva săptămâni vei fi puternic ca o fetişcană. Înapoi în pat.

Îl prinse de braţ şi-i luă bastonul din mână, începând să-l conducă înapoi prin cameră. West nu făcu nicio încercare de a se opune. La drept vorbind, începea oricum să se simtă cam obosit.

– Nu vreau să riscăm nimic, spunea ea. Tu eşti tot ce am, cu regret trebuie să spun. Dacă nu-l punem la socoteală şi pe celălalt invalid, bunul meu prieten Sand dan Glokta.

West aproape pufni în râs.

– Terminatul ăla?

– Omul e absolut dezgustător, desigur – într-un sens. Înfricoşător şi, în acelaşi timp, vrednic de milă. Şi totuşi... neavând pe nimeni cu care să stau de vorbă, îmi descopăr o simpatie ciudată pentru el.

– Hmm... Cândva, era dezgustător într-un cu totul alt fel. N-am fost niciodată prea sigur de ce-mi plăcea atunci. Şi totuşi, aşa era. Cred că nu e niciun...

Simţi un val neaşteptat de greaţă cuprinzându-i măruntaiele, se împletici şi fu cât pe ce să cadă. Se lăsă pe pat, cu piciorul ţeapăn întins în faţa lui. Vedea ca prin ceaţă şi i se învârtea capul. Îşi rezemă faţa în palme, cu dinţii strânşi, iar gura i se umplu de salivă. Simţi mâna lui Ardee pe umăr.

– Te simţi rău?

– A, nu, doar că… Am mai avut accese din-astea de greaţă.

Senzaţia trecea deja. Îşi frecă tâmplele îndurerate, apoi ceafa. Ridicând capul, îi zâmbi din nou.

– Sunt sigur că nu e mare lucru.

– Collem…

Între degetele lui rămăseseră câteva fire de păr. Cam multe fire de păr. Al lui, după culoare. Le privi clipind din ochi, nedumerit, apoi izbucni într-un râs neîncrezător, care se transformă în tuse. O tuse umedă, sărată, pornind de undeva de sub coaste.

– Ştiam că mi se răreşte de ani buni, horcăi el, dar zău aşa, e cam mult…

Ardee nu râse. Îi privea mâinile, cu ochii dilataţi de groază.

Îndatoriri patriotice

Glokta se strâmbă, în timp ce se aşeza cu grijă pe scaun. Nu exista nicio fanfară care să marcheze momentul când fundul lui îndurerat atinse lemnul tare. Nicio rundă de aplauze. Numai un trosnet scurt, în genunchiul care-l ardea. *Şi totuşi, este un moment de maximă semnificaţie – şi nu numai pentru mine.*

Decoratorii Camerei Albe se aventuraseră să conceapă o mobilă mai mult decât austeră, incomodă de-a binelea. *M-aş fi gândit că puteau să se deranjeze şi cu puţină tapiţerie, pentru cel mai puternic om din tot ţinutul. Poate au intenţionat a le reaminti ocupanţilor că nu trebuie niciodată să te simţi prea comod, pe culmile puterii.* Aruncă o privire în lături şi-l văzu pe Bayaz uitându-se la el. *Ei bine, la ceva mai mult decât incomod n-am cum să mă aştept. N-am spus-o eu de-atâtea ori?* Se strâmbă, în timp ce încerca să se tragă puţin mai în faţă, târând picioarele scaunului pe podea.

Demult, când eram chipeş, tânăr şi promiţător, visam să stau într-o zi la masa asta, ca nobil Lord Mareşal, sau respectabil Înalt Judecător, sau chiar onorabil Lord Şambelan. Cine-ar fi bănuit vreodată, chiar şi în cele mai negre momente, că frumosul Sand dan Glokta va sta cândva în Consiliul Închis în calitate de temut, detestat, atotputernic Arhilector al Inchiziţiei? Abia dacă-şi putea stăpâni zâmbetul gurii ştirbe, când se rezemă de lemnul tare.

Totuşi, nu toţi păreau amuzaţi de promovarea lui neaşteptată. Regele Jezal, îndeosebi, se încrunta la el cu cea mai profundă antipatie.

– E remarcabil că ai fost deja confirmat în funcţie, spuse el răstit.

Bayaz interveni:

– Când există voinţă, asemenea lucruri se pot întâmpla foarte repede, Maiestatea Voastră.

– În fond, observă şi Hoff, renunţând pentru o clipă la potir pentru a mătura masa cu o privire melancolică, numărul nostru s-a redus jalnic.

Nimic mai adevărat. Câteva scaune erau în chip semnificativ goale. Mareşalul Varuz lipsea, presupus mort. *Mort cu siguranţă, de vreme ce conducea apărarea Turnului Lanţurilor, o construcţie acum împrăştiată pe toate străzile din oraş. Adio,*

vechiul meu instructor de scrimă, adio. Şi Înaltul Judecător Marovia lăsase un scaun gol. *Fără îndoială, încă se mai încearcă răzuirea ciozvârtelor îngheţate de pe pereţii cabinetului. Rămas-bun şi celui de-al treilea peţitor al meu, teamă mi-e.* Lordul Valdis, Comandantul Cavalerilor Vestitori, nu era prezent. *Stătea de gardă la poarta de sud, din câte înţeleg, când şi-au detonat gurkienii pulberea explozivă. Trupul nu i s-a găsit, nici nu se va mai găsi vreodată, cred.* Şi Lordul Amiral Reutzer era absent. *Rănit pe mare, de un hanger în burtă. Fără şanse de supravieţuire, din păcate.*

Într-adevăr, piscul puterii e mai puţin aglomerat decât odinioară.

– Mareşalul West n-a putut fi printre noi? se interesă Lordul Cancelar Halleck.

– Regretă că nu poate veni, răspunse generalul Kroy, părând să muşte cu dinţii din fiecare cuvânt. Mi-a cerut să-i ţin eu locul, şi vorbesc în numele armatei.

– Şi cum e mareşalul?

– Rănit.

– Şi, în plus, afectat de boala aceea gravă care a năpădit recent Agriontul, adăugă regele, încruntându-se aspru în lungul mesei spre Întâiul dintre Magi.

– Regretabil.

Pe chipul lui Bayaz nu se citea nici cea mai mică urmă de regret sau a oricărui alt simţământ.

– Cumplită situaţie, se lamentă Hoff. Medicii sunt complet dezorientaţi.

– Puţini scapă cu viaţă, continuă Jezal, a cărui privire devenise de-a dreptul ucigătoare.

– Să sperăm fierbinte, se repezi Torlichorm, că Mareşalul West este unul dintre cei norocoşi.

Să sperăm, într-adevăr. Deşi speranţa nu schimbă nimic.

– Atunci, ne apucăm de treabă?

Vinul gâlgâi din carafă, în timp ce Hoff îşi umplea pocalul pentru a doua oară de când intrase în încăpere.

– Cum merge campania, generale Kroy?

– Armata gurkiană e complet zdrobită. I-am urmărit spre Keln, unde câţiva au reuşit să fugă cu ce le mai rămăsese din flotă. Dar le-au venit şi lor de hac corăbiile Ducelui Orso. Invazia s-a sfârşit. Victoria e a noastră.

Şi totuşi, se încruntă de parcă ar recunoaşte înfrângerea.

– Excelent.

– Naţiunea le datorează mulţumiri bravilor săi soldaţi.

– Felicitările noastre, generale.

Kroy privea tăblia mesei.

– Felicitările i se cuvin Mareşalului West, care a dat ordinele, şi generalului Poulder, şi celorlalţi care le-au dus la îndeplinire cu preţul vieţii. Eu n-am fost decât un observator.

– Dar ţi-ai făcut datoria, şi încă admirabil, ridică Hoff cupa. Dată fiind nefericita absenţă a Mareşalului Varuz, am convingerea că Maiestatea Sa va dori curând să te avanseze.

Aruncă o privire spre rege, iar Luthar mormăi un consimţământ lipsit de entuziasm.

– Sunt onorat să servesc în orice calitate va hotărî Maiestatea Voastră, desigur. Totuşi, problema prizonierilor e mai urgentă. Am luat mii şi mii, şi n-avem mâncare să le…

– N-avem destul mâncare nici pentru propriii noştri ostaşi, pentru cetăţenii noştri, pentru răniţi, îl întrerupse Hoff, tamponându-şi buzele umede.

– Să-i oferim înapoi Împăratului oamenii de calitate, în schimbul unei răscumpărări? sugeră Torlichorm.

– Prin toată armata aia afurisită erau al naibii de puţini oameni de calitate.

Bayaz se încruntă în lungul mesei.

– Dacă pentru Împărat nu valorează nimic, atunci e clar că nici nouă nu ne sunt de niciun folos. Să moară de foame.

Câţiva oameni se foiră stânjeniţi pe scaune.

– E vorba de mii de vieţi… începu Kroy.

Privirea Întâiului dintre Magi se prăvăli asupra lui ca o stâncă uriaşă, strivindu-i orice obiecţii.

– Ştiu despre ce e vorba, generale. Despre inamici. Cotropitori.

– Cu siguranţă, putem găsi o cale, nu? interveni regele. N-am putea să-i transportăm înapoi pe ţărmurile kantice? Ar fi un epilog jalnic pentru victoria noastră, dacă…

– Fiecare prizonier hrănit ar însemna un cetăţean flămânzit. Aceasta este cumplita aritmetică a puterii. O decizie dificilă, Maiestate, dar de altele nu dispunem în încăperea unde ne aflăm. Opinia Eminenţei Voastre care ar fi, Arhilectore?

Ochii regelui şi ai tuturor bătrânilor de pe scaunele cu spătar înalt se întoarseră spre Glokta. *Aha, ştim ce e de făcut, nu tresărim, nu ezităm, şi aşa mai departe. Să-l lăsăm pe monstru*

să pronunţe sentinţa, astfel încât ceilalţi să se simtă ca nişte oameni civilizaţi.

– N-am fost niciodată un mare admirator al gurkienilor, ridică Glokta din umerii îndureraţi. N-au decât să flămânzească.

Regele Jezal se aşeză mai bine pe tron, şi mai încruntat. *Ar fi posibil ca monarhul nostru să fie o idee mai puţin dresat decât ar dori Întâiul dintre Magi să credem?* Lordul Cancelar Halleck îşi drese glasul.

– Acum, că victoria ne aparţine, prima noastră grijă, fără discuţie, este aceea de a degaja ruinele şi de a îndrepta pagubele cauzate de…

Ochii i se abătură cu nervozitate spre Bayaz şi înapoi.

– … agresiunea gurkiană.

– Auzi, auzi…

– Să reconstruim. Toată lumea e de acord.

– Costurile, continuă Halleck, strâmbându-se ca şi cum cuvintele i-ar fi cauzat dureri, fie şi numai pentru a înlătura dărâmăturile din Agriont, pot ajunge la zeci de mii de mărci. Iar preţul reconstrucţiei, la multe milioane. Dacă, pe lângă asta, ţinem seama şi de pagubele extinse suferite de oraşul Adua… ne-ar costa…

Se încruntă din nou, frecându-şi cu o mână bărbia rasă neglijent.

– E greu până şi doar să facem o estimare.

– Nu putem decât să ne dăm toată silinţa, clătină Hoff din cap, cu tristeţe. Şi să adunăm ban cu ban.

– Eu, unul, sugerez să căutăm la nobili, spuse Glokta.

Se auziră câteva mormăieli de încuviinţare.

– Bine zice Eminenţa Sa.

– O îngrădire drastică a puterilor Consiliului Deschis, adăugă Halleck.

– Impozite severe pentru cei care n-au oferit sprijin material în războiul recent.

– Splendid! Să le mai tăiem din pânze – ai naibii de paraziţi!

– Reforme cuprinzătoare. Pământuri înapoiate coroanei. Taxe pe moşteniri.

– Pe moşteniri! Ce idee inspirată!

– Şi Lorzii Guvernatori trebuie să fie aduşi la ordine.

– Skald şi Meed. Da, da! Prea mult timp s-au bucurat de o independenţă deşănţată.

– Meed nu prea poate fi învinuit, în provincia lui e jale…

– Nu e vorba de nicio învinuire, interveni Bayaz.

Sigur că nu e, ştim cu toţii a cui e vina.

– Este vorba de control. Victoria ne-a oferit şansa unor reforme.

– Trebuie să centralizăm!

– Şi pe cei din Portul de Vest. Prea mult timp au aţâţat tensiuni între noi şi gurkieni.

– Acum au nevoie de noi.

– Poate ar fi bine să extindem Inchiziţia şi în oraşul lor? propuse Glokta.

– O filială în Styria!

– Trebuie să reconstruim! bătu Întâiul dintre Magi în masă cu pumnul său cărnos. O construcţie şi mai solidă şi mai glorioasă decât înainte. Or fi căzut statuile de pe Calea Regală, dar au eliberat locul pentru altele noi!

– O epocă nouă a prosperităţii! declară Halleck, cu ochi strălucitori.

– O epocă nouă a puterii, completă Hoff, ridicând potirul.

– O epocă de aur? se uită Bayaz în lungul mesei, spre Glokta.

– O epocă a unităţii şi a egalităţii de şanse pentru toţi! conchise regele.

Proclamaţia lui căzu cam în gol. Perechi-perechi de ochi se întoarseră spre capul mesei, cu expresii cam stânjenite. *De parcă s-ar fi băşit zgomotos, în loc să vorbească.*

– Ăăă… Maiestatea Voastră, spuse Hoff. Egalitate de şanse…

Pentru oricine are destul noroc să facă parte din Consiliul Închis, adică.

– Eventual impozite mai grele pe ghildele negustoreşti? propuse Halleck. Aşa cum se gândea şi ultimul nostru Arhilector. Şi pe bănci. O asemenea mişcare n-ar putea decât să genereze venituri vaste…

– Nu, i-o reteză nepăsător Bayaz. Nici pe ghilde, nici pe bănci. Libera funcţionare a acestor nobile instituţii garantează avuţia şi securitatea tuturor. Viitorul naţiunii se află în comerţ.

Umil, Halleck îşi înclină capul. *Cu o undă de teamă, sau mi se pare mie?…*

– Desigur, Lord Bayaz, aveţi dreptate. Îmi recunosc de bunăvoie greşeala.

Magul continuă netulburat:

– Totuşi, poate că băncile ar fi dispuse să acorde un împrumut coroanei.

– Excelentă idee, aprobă Glokta fără ezitare. Casa bancară Valint şi Balk este o instituţie de încredere, cu vechime. Ne-au fost de mare valoare, în timpul încercărilor mele de a apăra Dagoska. Sunt sigur că putem conta din nou pe ajutorul lor.

Zâmbetul lui Bayaz era aproape imperceptibil.

– Iar între timp, pământurile, titlurile şi toate bunurile trădătorului Lord Brock au fost rechiziţionate de către coroană. Din vânzarea lor se va obţine o sumă considerabilă.

– Şi cu omul în sine cum rămâne, Arhilectore?

– Se pare că a fugit din ţară odată cu ultimii dintre gurkieni. Presupunem că încă mai este… oaspetele lor.

– Marioneta lor, vrei să zici, îşi supse Bayaz dinţii. Din nefericire. Ar putea fi în continuare un focar de discordie.

– Doi dintre copiii lui se află sub cheie în Casa Întrebărilor. Fiica şi un fiu. Ar fi posibil un schimb…

– Cu Brock? Ha! lătră Hoff. Ăsta nu şi-ar oferi viaţa la schimb nici pentru întreaga lume, cu tot ce conţine.

Glokta înălţă din sprâncene.

– Atunci, poate o demonstraţie de intenţie? Un mesaj clar că trădarea nu este şi nu va fi tolerată nicicând?

– Un mesaj nu strică niciodată, mârâi Bayaz, în murmurele afirmative ale celorlalţi.

– O declaraţie publică a vinovăţiei lui Brock, aşadar, şi privind rolul lui în ruinarea oraşului Adua. Însoţită de două spânzurări.

Păcat de ei, că s-au născut ca fii ai unui tată atât de ambiţios, dar oricui îi place o execuţie publică.

– Preferă cineva o anumită zi, sau…

– N-o să fie spânzurat nimeni, interveni regele, uitându-se încruntat direct la Bayaz.

Hoff clipi din ochi.

– Dar, Maiestate, nu puteţi îngădui…

– S-a vărsat destul sânge. Mai mult decât destul. Eliberaţi-i pe copiii Lordului Brock.

Din jurul mesei se auziră câteva inspirări zgomotoase.

– Lăsaţi-i să se ducă după tatăl lui, sau să rămână în Uniune, cu statutul de cetăţeni de rând – cum doresc.

Din capătul celălalt al sălii, Bayaz se încrunta cu furie, dar regele nu părea deloc intimidat.

– Războiul s-a terminat. Am învins.

Războiul nu se termină niciodată, iar victoria e temporară.

– Aş încerca mai degrabă să vindec rănile, decât să le

adâncesc.

Un inamic rănit e cel mai bun soi – cel mai uşor de omorât.

– Uneori, cu milostenia câştigi mai mult decât cu lipsa de îndurare.

Glokta îşi drese glasul.

– Uneori.

Deşi eu, unul, încă mai aştept să văd o asemenea împrejurare.

– Bun, încheie regele, pe un ton care nu mai lăsa loc de discuţii. Atunci, s-a decis. Mai avem şi alte probleme presante? Trebuie să fac o vizită prin spitale, apoi să mă ocup din nou de înlăturarea ruinelor.

– Desigur, Maiestate, făcu Hoff o plecăciune slugarnică. Grija pe care o manifestaţi pentru supuşii Maiestăţii Voastre vă face o deosebită cinste.

Jezal îl privi lung câteva clipe, apoi pufni şi se ridică. Ieşise deja din cameră, înainte ca majoritatea bătrânilor să se fi adunat cu chiu, cu vai pe picioare. *Iar mie-mi ia şi mai mult...* Când Glokta se eliberă în sfârşit din scaun şi, cu o strâmbătură, se ridică, îl găsi pe Hoff lângă el, cu o expresie încruntată pe chipul său rumen.

– Avem o mică problemă, mormăi el.

– Serios? Ceva ce nu putem discuta cu restul Consiliului?

– Mă tem că da. Ceva ce, în special, ar fi mai bine să nu discutăm în faţa Maiestăţii Sale.

Se uită scurt peste umăr şi aşteptă ca ultimul dintre bătrâni să tragă după el uşa masivă, lăsându-i fără martori. *Secrete, aşadar? Ce extraordinar de interesant.*

– Sora absentului nostru Lord Mareşal.

Glokta se încruntă. *Vai de mine.*

– Ardee West? Ce-i cu ea?

– Ştiu din surse de încredere că se află într-o... situaţie delicată.

Valul familiar de tremurături străbătu iar obrazul stâng al lui Glokta.

– Chiar aşa?

Ce ruşine...

– Eşti remarcabil de bine informat despre problemele personale ale domnişoarei.

– E de datoria mea să fiu aşa.

Aplecându-se mai aproape, Hoff îl învălui pe Glokta în

răsuflarea lui cu miros de vin, în timp ce şoptea:

– Când te gândeşti cine se prea poate să fie tatăl…

– Şi cine anume e?

Deşi cred că amândoi ştim deja răspunsul.

– Cine altul dacă nu regele? şuieră Hoff printre dinţi, cu o notă de panică în glas. Nu se poate să nu ştii că au avut o… relaţie, ca să mă exprim delicat, înainte de încoronare. Doar nu-i un secret. Şi acum, asta? Un copil din flori! Când nici pretenţia regelui însuşi la tron nu-i una dintre cele mai neprihănite? Când încă mai are atât de mulţi duşmani în Consiliul Deschis? Un asemenea copil ar putea fi folosit împotriva noastră, dacă se află despre el – şi se va afla, desigur!

Se aplecă şi mai aproape.

– Un asemenea lucru ar constitui o ameninţare la adresa statului.

– Într-adevăr, replică pe un ton de gheaţă Glokta.

Şi, din nefericire, e absolut adevărat. Ce păcat, cumplit de păcat.

Degetele dolofane ale lui Hoff se frământau cu nervozitate.

– Îmi dau seama că ai anumite legături cu domnişoara şi cu familia ei. Înţeleg întru totul dacă ai prefera să te degrevezi de o asemenea responsabilitate. Pot face toate aranjamentele necesare, fără nicio…

Glokta afişă cel mai nebunesc rânjet.

– Vrei să sugerezi că n-aş fi suficient de necruţător ca să omor o viitoare mamă, Domnule Lord Şambelan?

Ecourile glasului ricoşară din pereţii albi şi duri, nemiloase ca nişte lovituri de pumnal.

Hoff tresări, cu ochii săgetându-i nervos spre uşă.

– Sunt sigur că nu te-ai eschiva de la nicio îndatorire patriotică…

– Bine. Atunci, poţi sta liniştit. Prietenul nostru comun nu m-a ales pentru acest rol datorită inimii mele milostive.

Dimpotrivă, chiar.

– Voi rezolva problema.

Aceeaşi casă mică, de cărămidă, pe aceeaşi stradă deloc remarcabilă unde Glokta mai fusese de-atâtea ori. *Aceeaşi casă unde am petrecut atâtea după-amiezi plăcute. Cât de posibilă o fi plăcerea, de când am fost târât cu bale la gură din temniţele Împăratului.* Îşi strecură mâna dreaptă în buzunar şi simţi cu

vârfurile degetelor metalul rece. *De ce fac asta? De ce? Pentru ca boul ăla beţiv de Hoff să se şteargă de sudoare, bucuros că a fost evitată o calamitate? Pentru ca Jezal dan Luthar să stea o idee mai sigur pe tronul lui de panaramă?* Îşi răsuci şoldurile într-o parte şi-n alta, până-şi simţi coloana ţăcănind la locul ei. *Fata asta merita ceva mult mai bun. Dar aşa funcţionează cumplita aritmetică a puterii.*

Deschise poarta, şontâcăi până la uşa din faţă şi ciocăni scurt. Trecu un moment până să răspundă servitoarea. „Poate cea care l-a anunţat pe beţivul nostru de la curte, Lordul Hoff, despre nefericita situaţie?” Cu un mormăit, slujnica îl introduse în salonul încărcat de mobilă şi-l lăsă acolo, cu privirea spre focul mic din căminul la fel de mic. Glokta îşi zări chipul în oglinda de deasupra şemineului şi se încruntă.

Cine e omul ăla? Epava aia ferfeniţită? Cadavrul ăla ambulant? Se poate aşa ceva numi mutră măcar? Atât de zbârcită şi schimonosită, aşa de marcată de dureri. Ce specie vrednică de milă şi dispreţ e asta? O, de-ar exista un Dumnezeu, să mă apere de o asemenea arătare!

Încercă să zâmbească. Şanţuri sălbatice îi brăzdară pielea cadaverică, golul hidos dintre dinţi se căscă. Colţul gurii îi tremura, ochiul stâng îi zvâcnea, mai îngust decât dreptul, mărginit cu o roşeaţă furioasă. *Zâmbetul pare să promită orori şi mai sigur decât încruntătura.*

A arătat vreodată un om mai mult ca un ticălos? A existat pe lumea asta unul mai monstruos? Ar fi cu putinţă să mai rămână vreun vestigiu de umanitate în spatele unei asemenea măşti? Cum a devenit frumosul Sand dan Glokta... aşa ceva? Oglinzi. Sunt mai rele chiar şi decât scările. Buza i se răsfrânse de silă, în timp ce întorcea capul.

Ardee stătea în uşă, privindu-l tăcută. Arăta bine, după părerea lui, odată ce lăsă în urmă surpriza neplăcută de a fi fost observat. *Chiar foarte bine, şi poate deja cu abdomenul uşor bombat? Trei luni să fie? Patru, poate? În curând nu va mai avea cum să se ascundă.*

– Eminenţa Voastră, îl măsură ea cu privirea, intrând în cameră. Vă stă bine în alb.

– Adevărat? Nu găseşti că-mi face cearcănele cadaverice din jurul ochilor ăstora aprinşi de febră să arate şi mai vinete?

– A, câtuşi de puţin. Se asortează perfect cu paloarea ta de strigoi.

Glokta îşi afişă rânjetul ştirb.

– Exact efectul pe care-l speram.

– Ai venit să mă iei într-o nouă plimbare prin canale, camere de tortură şi moarte?

– Din păcate, nu cred că ar mai fi posibilă o performanţă atât de reuşită. Se pare că data trecută mi-am consumat toţi prietenii şi majoritatea duşmanilor.

– Şi, în mod regretabil, armata gurkiană nu mai poate fi cu noi.

– E ocupată în altă parte, din câte înţeleg.

O privi cum venea spre masă, aruncând o privire pe fereastră, spre stradă, cu lumina de-afară lucindu-i în păr şi conturându-i obrazul.

– Sper că eşti bine.

– Mai ocupat chiar şi decât gurkienii. Am o mulţime de treburi. Ce-ţi mai face fratele? Voiam să-l vizitez, dar...

Dar mă îndoiesc că, atunci, aş putea suporta chiar şi eu însumi duhoarea propriei mele ipocrizii. Eu cauzez suferinţe. Alinarea lor e o limbă străină pentru mine.

Ardee îşi privi picioarele.

– Acum e bolnav tot timpul. De fiecare dată când mă duc la el, îl găsesc tot mai slab. Când eram acolo, i-a căzut un dinte.

Ridică din umeri.

– Încerca să mănânce, şi i s-a desprins. Era să se înece cu el. Dar ce pot face? Ce poate oricine să facă?

– Îmi pare sincer rău să aud.

Dar asta nu schimbă nimic.

– Sunt sigur că-i eşti de mare ajutor.

Sunt sigur că nimic nu-l mai poate ajuta.

– Şi tu, cum o duci?

– Mai bine decât majoritatea, cred, oftă prelung Ardee, apoi se scutură, încercând să zâmbească. Bei un strop de vin?

– Nu, dar nu te jena.

Ştiu că nu te-ai jenat niciodată.

Ardee, însă, luă sticla în mână doar pentru o clipă, după care o puse la loc.

– Încerc să beau mai puţin, în ultima vreme.

– Întotdeauna am fost de părerea asta, încuviinţă Glokta, după care făcu un pas spre ea. Aşadar, ai greţuri dimineaţa?

Femeia întoarse scurt capul într-o parte, apoi înghiţi în sec, cu muşchii subţiri ai gâtului zvâcnindu-i convulsiv.

– Ai aflat?

– Sunt Arhilector, replică el, apropiindu-se. Trebuie să le ştiu pe toate.

Umerii ei se înmuiară, capul îi căzu în piept şi se aplecă înainte, cu ambele mâini pe marginea mesei. Glokta îi văzu, din profil, pleoapele tremurând. *Îşi stăpâneşte lacrimile. Oricât ar fi de furioasă, şi de deşteaptă, are la fel de multă nevoie să fie salvată ca oricine. Dar nu are pe nimeni care să-i vină în ajutor. Numai pe mine.*

– Cred că am cam încurcat treburile, întocmai aşa cum prevăzuse fratele meu. Cum ai spus şi tu. Îmi închipui că eşti foarte dezamăgit.

Glokta simţi un spasm al feţei. *Un fel de zâmbet, poate. Dar nu prea vesel.*

– Am fost dezamăgit aproape toată viaţa. Dar nu din cauza ta. Lumea e nedreaptă. Nimeni nu primeşte ceea ce merită.

Cât timp trebuie s-o mai lungim aşa, până ne vine curajul? Oricum, nicicând n-o să ne fie mai uşor. Acum e momentul.

– Ardee…

Glasul îi suna răguşit în propriile urechi. Mai şchiopătă cu încă un pas, strângând mânerul bastonului în palma transpirată. Ardee ridică privirea spre el, cu ochii umezi lucindu-i şi o mână pe pântec. Dădu să se retragă. *O undă de teamă, poate? Şi cine-ar putea s-o condamne? Oare a ghicit ce urmează?*

– Ştii că întotdeauna l-am simpatizat şi respectat mult pe fratele tău.

Gura-i era uscată, limba i se împiedica de gingiile goale. *A sosit clipa.*

– În ultimele luni, am început să te plac şi să te respect mult şi pe tine.

Un val de tresăriri îi cuprinse obrazul, făcând ca din ochiul tremurător să i se prelingă o lacrimă. *Acum, acum…*

– Sau… atâta cât se poate apropia un om ca mine de asemenea sentimente, măcar.

Glokta îşi strecură mâna în buzunar, cu grijă, ca Ardee să nu observe. Simţi metalul rece, cu marginile tari, nemiloase, frecându-i pielea. *Acum trebuie…* Inima-i bătea cu putere, iar gâtlejul i se comprimase atât de tare, încât abia mai putea să vorbească.

– E foarte greu. Îmi pare… rău.

– Pentru ce? se încruntă ea.

Acum.

Zvâcni spre ea, smulgându-şi mâna din buzunar. Ardee se ciocni de masă, cu ochii mari... şi amândoi încremeniră.

Inelul lucea între ei. Cu un diamant colosal, scânteietor, atât de mare încât banda groasă de aur părea neînsemnată. *Atât de mare încât ai zice că-i o glumă. Un fals. O imposibilitate absurdă. Cea mai mare piatră pe care au avut-o de oferit Valint şi Balk.*

– Trebuie să te cer în căsătorie, horcăi Glokta. Mâna cu inelul tremura ca o frunză uscată. *Pune-mi în ea un satâr, şi e sigură ca stânca, dar cere-mi să ţin un inel, şi mai-mai că fac pe mine. Curaj, Sand, curaj.*

Ardee se uita lung la piatra scăpărătoare, cu gura căscată prosteşte. *De şoc? De oroare? Să mă mărit cu... arătarea asta? Mai bine mor!*

– Ăă... bâigui ea. Eu...

– Ştiu! Ştiu, sunt la fel de dezgustat ca şi tine, dar... lasă-mă să vorbesc. Te rog.

Coborî privirea în podea, cu gura schimonosindu-i-se în timp ce rostea cuvintele.

– Nu-s atât de prost încât să-mi închipui că m-ai putea iubi vreodată... Că ai putea să iubeşti un om ca mine, sau să te gândeşti la mine, măcar, cu sentimente mai calde decât mila. E o chestiune de necesitate. N-ar trebui să te codeşti, numai fiindcă sunt... aşa cum sunt. Au aflat că porţi în pântec copilul regelui.

– Au aflat? murmură ea.

– Da. Au aflat. Pentru ei, copilul e un pericol. Şi tu eşti un pericol pentru ei. Numai aşa pot să te apăr. Voi face să ai un copil legitim. Trebuie să fie copilul nostru, acum şi pentru totdeauna.

Ardee continua să privească inelul în tăcere. *Ca un prizonier care se uită la instrumente, îngrozit, şi se hotărăşte să mărturisească. Are de ales între două rele, şi nu ştie care-i răul cel mai mare.*

– Sunt multe lucruri pe care ţi le pot oferi. Ocrotire. Securitate. Respect. Vei avea tot ce e mai bun din toate. Un loc sus-pus în societate, dacă asta valorează ceva. Nimeni nu va visa, măcar, să te-atingă fie şi doar c-un deget. Nimeni nu va îndrăzni să-ţi vorbească altfel decât cuviincios. Desigur, se va şuşoti pe la spatele tău... Dar se va vorbi despre frumuseţea ta, despre spiritul tău şi virtutea ta mai presus de toate.

Îngustându-şi ochii, adăugă:

– O să am eu grijă.

Ardee ridică privirea spre el, înghiţind în sec. *Şi acum vine refuzul. Mulţumesc mult, dar mai bine mor.*

– Se impune să fiu sinceră cu tine. Când eram mai tânără… am făcut unele prostii.

Gura i se strâmbă.

– Nu e prima oară când port un bastard în mine. Data trecută, tatăl meu m-a îmbrâncit pe scară, şi l-am lepădat. Era să mor şi eu. Nu credeam să se mai poată întâmpla din nou.

– Cu toţii am făcut lucruri de care nu suntem mândri.

Ar trebui s-auzi mărturisirile mele, cândva. Sau, mai bine să nu le-audă nimeni, niciodată.

– Asta nu schimbă cu nimic lucrurile. Ţi-am promis că mă voi îngriji de bunăstarea ta. Altă cale nu văd.

– Atunci, da.

Fără nicio ceremonie, îi luă inelul din mână şi şi-l puse pe deget.

– N-avem de ce să stăm pe gânduri, aşa-i?

Nu-i tocmai acea acceptare entuziastă, încuviinţarea înlăcrimată, abandonul voios despre care citim în cărţile de poveşti. Un aranjament de afaceri, cam fără tragere de inimă. O ocazie de a reflecta cu tristeţe la tot ceea ce-ar fi putut să fie, dar n-a fost să fie.

– Cine-ar fi crezut, murmură ea, privind nestemata de pe deget, când te priveam duelându-te cu fratele meu, cu atâţia ani în urmă, că într-o zi am să-ţi port inelul? Dintotdeauna ai fost bărbatul visurilor mele.

Iar acum, al coşmarurilor tale.

– Viaţa ia întorsături ciudate. Împrejurările nu-s tocmai cele pe care le-ar fi prezis toată lumea.

Şi astfel, salvez două vieţi. Cât de mult din răul pe care l-am făcut ar putea să compenseze asta? Totuşi, măcar pun ceva şi pe celălalt talger al balanţei. Fiecare om are nevoie să încline cântarul şi spre bine, cât de cât.

Ochii ei negri se întoarseră spre ai lui.

– O piatră mai mare nu ţi-ai putut permite?

– Doar dacă prădăm tezaurul, croncăni Glokta.

Acum, tradiţia ar cere un sărut, dar… după cum stau lucrurile…

Ardee veni spre el, ridicând un braţ. Glokta se feri, cu un junghi în şold care-l făcu să se strâmbe.

– Scuză-mă. Mi-am cam… ieşit din mână.

– Dacă tot e să fac treaba asta, măcar s-o fac aşa cum se cuvine.

– Să faci tot ce poate fi mai bun, vrei să zici?

– Să fac atât cât se poate, măcar.

Veni şi mai aproape. Glokta fu nevoit să facă un efort pentru a rămâne pe loc. Ardee îl privi în ochi. Ridică mâna, încet, şi-i atinse obrazul, făcându-i pleoapa să se zbată. *O prostie. Câte femei m-au mai atins până acum… Şi totuşi, asta a fost în altă viaţă. În altă…*

Mâna lui Ardee îi alunecă în jurul feţei, apăsându-i falca puternic, cu degetele. Când îl trase spre ea, gâtul lui Glokta trosni. Îi simţi respiraţia caldă pe bărbie. Buzele ei le atinseră pe ale lui, uşor, într-o parte, apoi în cealaltă. O auzi scoţând un geamăt slab, gutural, care făcu să i se taie respiraţia. *Se preface, desigur. Cum ar putea dori o femeie să atingă trupul ăsta terciuit? Să sărute mutra asta desfigurată? Până şi pe mine mă apucă repulsia. Joacă teatru – şi totuşi, merită să-i aplaud eforturile.*

Piciorul stâng îi tremura, şi fu nevoit să se ţină strâns de baston. Respira repede, şuierător, pe nas. Stăteau faţă în faţă, iar buzele li se atinseră, umede. Îi linse cu vârful limbii gingiile goale. *Teatru, desigur, dar ce altceva ar putea să fie? Şi totuşi, îl joacă bine, foarte bine…*

Prima lege

Ferro stătea aşezată şi-şi privea mâna. Mâna care ţinuse Sămânţa. Arăta la fel ca întotdeauna, şi totuşi, senzaţia era diferită. Şi-o simţea rece, nemişcată. Foarte rece. Şi-o învelise în pături. Şi-o îmbăiase în apă caldă. Şi-o ţinuse aproape de foc, atât de aproape, că se alesese cu arsuri.

Nimic nu-i ajuta.

– Ferro…

O şoaptă atât de înceată, încât ar fi putut să fie vântul dincolo de fereastră.

Sări în picioare, cu cuţitul strâns în pumn. Se uită în colţurile camerei. Toate erau goale. Se aplecă să privească sub pat, sub dulapul înalt. Cu mâna liberă, smulse draperiile. Nu era nimeni. Ştiuse că n-avea să găsească pe nimeni.

Şi totuşi, auzea şoaptele.

O bătaie în uşă o făcu să se întoarcă iar, cu respiraţia şuierându-i printre dinţi. Încă un vis? Încă un duh? Alte lovituri grele.

– Intră…? mârâi ea, întrebător.

Uşa se deschise. Bayaz. La vederea cuţitului, înălţă o sprânceană.

– Îţi plac mult prea mult obiectele tăioase, Ferro. Aici nu ai duşmani.

Cu ochii îngustaţi, Ferro se încruntă spre Mag. Nu era atât de sigură.

– Ce s-a întâmplat acolo, în vânt?

– Ce să se întâmple? ridică el din umeri. Am învins.

– Ce erau formele alea? Umbrele alea…

– N-am văzut nimic, decât pe Mamun şi Cele O Sută De Cuvinte ale lui primindu-şi pedeapsa pe care o meritau.

– N-ai auzit nişte voci?

– Peste tunetul victoriei noastre? N-am auzit nimic.

– Eu, da, răspunse Ferro, lăsând jos cuţitul şi vârându-şi-l la cingătoare; îşi mişcă degetele mâinii – aceeaşi, şi totuşi schimbată. Le mai aud şi acum.

– Şi ce-ţi spun, Ferro?

– Vorbesc despre încuietori, porţi şi uşi şi despre deschiderea lor. Despre deschiderea lor vorbesc tot timpul. Întreabă despre

Sămânţă. Unde e?

– La loc sigur, răspunse Bayaz, privind-o fără nicio expresie. Ţine minte, dacă auzi într-adevăr făpturile din Cealaltă Parte, sunt făcute din minciuni.

– Nu-s singurele. Îmi cer să calc Prima Lege. La fel cum ai făcut tu.

– Un subiect deschis interpretărilor, îşi arcui mândru Bayaz un colţ al gurii, ca şi cum ar fi realizat un lucru miraculos. Am temperat disciplinele lui Glustrod cu tehnicile Maestrului Creator şi am folosit Sămânţa ca motor pentru Arta mea. Rezultatele au fost…

Respiră prelung, cu satisfacţie.

– Mă rog, ai văzut cu ochii tăi. A fost, mai presus de orice, un triumf al voinţei.

– Ai umblat la încuietori. Ai pus lumea în pericol. Şoptitorii de Secrete…

– Prima Lege este un paradox. Ori de câte ori schimbi un lucru împrumutat din lumea de jos, există anumite riscuri. Dacă am depăşit o limită, nu este decât limita balanţei. Lumea e în siguranţă, nu? N-am de ce să prezint scuze pentru ambiţiile viziunii mele.

– Se îngroapă oameni cu sutele, bărbaţi, femei şi copii, în gropi comune. La fel ca în Aulcus. Boala asta… e cauzată de ceea ce-am făcut noi. Va să zică, asta înseamnă ambiţia? Mărimea mormintelor?

Bayaz scutură din cap, cu nepăsare.

– Un efect secundar neprevăzut. Preţul victoriei, teamă mi-e, este acelaşi acum ca şi în Vechiul Timp – şi întotdeauna va fi aşa.

O fixă cu privirea, în care se simţea o undă de ameninţare. O provocare.

– Dar dacă am încălcat Prima Lege, ce e? În ce tribunal ai să mă judeci? Cu ce juraţi? O vei elibera pe Tolomei, din tenebre, ca să depună mărturie? Ai să-l cauţi pe Zacharus, să citească acuzaţiile? O să-o târăşti pe Cawneil, de la marginea Lumii, ca să dea verdictul? Îl aduci pe marele Juvens, de pe tărâmul morţilor, să pronunţe sentinţa? N-aş crede. Sunt Întâiul dintre Magi. Sunt autoritatea supremă şi, aş spune… sunt un om drept.

– Tu? Aiurea.

– Ba da, Ferro. Puterea face ca toate lucrurile să fie drepte. Asta e prima mea lege, şi ultima. Este singura lege pe care o recunosc.

– Zacharus m-a prevenit, murmură ea, cu gândul la câmpia nesfârşită, la bătrânul cu ochi înnebuniţi şi cu păsările care dădeau târcoale. Mi-a spus să fug, să fug şi să nu mă mai opresc. Mai bine-l ascultam.

– Pe băşica aia umflată de-atâta încântare de sine? pufni Bayaz. Poate-ar fi trebuit să-l asculţi, dar corabia aia ai pierdut-o. I-ai făcut cu mâna de pe mal, veselă, şi în schimb ai ales să-ţi alimentezi furia. Bucuros ţi-ai alimentat-o. Hai să nu ne prefacem – nu te-a amăgit nimeni. Ştiai că erai sortită să mergi pe cărări întunecate.

– Nu mă aşteptam... îşi strânse ea degetele îngheţate, într-un pumn tremurător. La asta.

– Şi-atunci, la ce te-aşteptai? Să lăsăm filosofia în seama celor care au mai mult timp şi mai puţine conturi de reglat. Vinovăţie, regrete, dreptate şi nedreptate? Parc-aş sta de vorbă cu marele Rege Jezal. Şi cine are răbdare pentru aşa ceva?

Se întoarse spre uşă.

– Ar trebui să stai pe lângă mine. S-ar putea ca, mai târziu, Khalul să trimită şi alţi agenţi. Iar atunci, voi avea din nou nevoie de talentele tale.

Ferro pufni.

– Şi până atunci? Să şed aici, în compania umbrelor?

– Până atunci, zâmbeşte, Ferro – dacă mai ţii minte cum, o fulgeră Bayaz cu surâsul lui alb, strălucitor. Ţi-ai căpătat răzbunarea.

Vântul sufla prin jurul ei, vâjâia tare şi şuiera, plin de umbre. Îngenunche într-un capăt al tunelului de urlete, atingând însuşi cerul. Lumea era subţire şi fragilă ca un geam, gata să se crape. Dincolo de ea, un hău fără fund, plin cu voci.

– Lasă-ne să intrăm...

– Nu!

Se smulse să scape şi se ridică în picioare, gâfâind, lângă pat, cu toţi muşchii încordaţi. Dar nu era nimeni cu care să se lupte. Doar un alt vis.

Şi numai din vina ei, fiindcă-şi permisese să adoarmă.

O rază lungă de lună se întindea spre pat, pe pardoseală. Fereastra din capătul ei stătea întredeschisă, lăsând să intre o adiere nocturnă rece, care-i răcorea pielea îmbrobonată de sudoare. Se duse acolo, încruntată, o închise şi trase ivărul. Apoi se întoarse.

În umbra adâncă de lângă uşă stătea o siluetă. Un contur cu un singur braţ, înfăşurat în zdrenţe. Cele câteva piese ale armurii încă prinse de el erau zgâriate şi îndoite. Faţa-i arăta ca o ruină plină de praf, cu pielea ruptă atârnând fâşii-fâşii de pe oasele albe – însă chiar şi aşa, Ferro îl recunoscu.

Mamun.

– Ne întâlnim iar, sânge-de-diavol, foşni glasul lui, ca o hârtie uscată.

– Visez, şuieră Ferro.

– Ai vrea tu să visezi.

Cât ai clipi, traversă camera. Singura lui mână o apucă de gât ca o zgardă de fier.

– Cât m-am târât prin pământ, scurmând palmă cu palmă, ca să ies de sub dărâmături, mi s-a făcut foame, scrâşni, gâdilându-i faţa cu suflarea lui îngheţată. O să-mi fac un braţ nou din carnea ta, şi cu el îl voi doborî pe Bayaz şi-l voi răzbuna pe marele Juvens. Profetul a văzut totul. Şi ce-a văzut el eu am să adeveresc.

O ridică în aer, fără efort, strivindu-i spatele de perete, cu călcâiele lovind în lambriuri.

Mâna se strânse. Pieptul lui Ferro palpita, însă prin gât nu trecea niciun strop de aer. Se lupta să-i descleşteze degetele, le zgâria cu unghiile, dar erau făurite din fier, cioplite din piatră, strânse ca un ştreang de spânzurătoare. Se zbătea şi se sucea, însă nici vorbă să se clintească din loc. Atunci, atacă faţa descompusă a lui Mamun, scormonind prin obrazul sfâşiat, smulgând carnea prăfuită dinăuntru – dar ochii lui nici nu clipeau. În cameră se făcuse frig.

– Rosteşte-ţi rugăciunile, copilă, şopti Mamun, scrâşnind din dinţii sfărâmaţi, şi speră ca Dumnezeu să fie milostiv.

O părăseau puterile. Plămânii-i plesneau. Şi încă-l mai zgâria, dar cu mişcări tot mai slabe. Tot mai vlăguite. Braţele îi căzură, picioarele-i rămaseră atârnate, avea pleoapele grele, grele. Şi era îngrozitor de frig.

– Acum, şopti el, suflând aburi.

O lăsă jos şi deschise gura, cu buzele ferfeniţite trăgându-se de pe dinţii sparţi.

– Acum.

Degetul ei îl împunse în gât. Intră prin piele, în carnea uscată, până la rădăcină. Îi întoarse capul într-o parte. Cealaltă mână o cuprinse pe a lui, şi-o desprinse de gât, îi îndoi degetele pe

spate. Simţi falangele plesnind, zdrobindu-se, sfărâmându-se, în timp ce cădea iar cu picioarele pe pardoseală. Promoroacă albă se întindea peste geamuri, lângă ea, îi scârţâi sub tălpile goale, în timp ce-l răsuci pe Mamun şi-l izbi de perete, strivindu-i trupul de lambriurile ce se crăpau, de zidăria care trosnea. Forţa loviturii stârni o ploaie de tencuială.

Îşi afundă şi mai adânc degetul în gâtul lui, în sus, înăuntru. Nu-i era greu. Puterea ei era nemărginită. Provenea din cealaltă parte a despărţiturii. Sămânţa o schimbase, la fel cum o schimbase şi pe Tolomei, şi nu mai era cale de întoarcere.

Ferro zâmbi.

– Poftim carnea mea, n-o vrei? Ţi-ai luat ultima masă, Mamun.

Vârful arătătorului ieşi printre dinţii lui, întâlni degetul mare şi-l agăţă pe Mamun ca pe un peşte în cârlig. Cu o smucitură a încheieturii, îi smulse mandibula şi o azvârli cât colo, clănţănind. Limba rămase să se bălăbăne în masa de carne prăfoasă.

– Spune-ţi rugăciunile, Mâncătorule, şuieră Ferro, şi sper ca Dumnezeu să fie milostiv.

Îi strânse capul în palme. Prin nasul Mâncătorului ieşi un ţiuit prelung. Palma lui zdrobită dădea spre ea, zadarnic. Craniul se îndoi, apoi se turti, şi se spulberă, aruncând cu aşchii de os. Ferro lăsă trupul să cadă, praful scurgându-se pe dale, formând norişori în jurul picioarelor ei.

– Da…

Nu tresări. Nu se holbă. Ştia de unde venea vocea. De pretutindeni şi de nicăieri.

Se duse la fereastră şi o deschise. Sări afară, căzu de la doisprezece paşi înălţime pe pământ, şi se îndreptă. Noaptea era plină de sunete, dar ea rămase tăcută. Lipăi desculţă pe iarba luminată de lună, cu firele îngheţate trosnind sub tălpile ei, urcă o scară lungă şi ajunse pe ziduri. Vocile o urmau.

– Stai.

– Sămânţa!

– Ferro.

– Lasă-ne înăuntru…

Nu le luă în seamă. Un bărbat în armură stătea cu privirea în noapte, spre Casa Creatorului, ca un contur şi mai negru pe cerul întunecat. O fâşie de întuneric deasupra Agriontului, unde nu mai erau stele, nu mai erau nori luminaţi de lună, nu se mai zărea nicio rază de lumină. Ferro se întrebă dacă în umbrele dinăuntru pândea Tolomei, zgâriind porţile. Zgâriind, zgâriind, la nesfârşit.

Pierduse ocazia să se răzbune.

Ferro n-avea să facă la fel.

Porni pe metereze, pe lângă străjer, care-şi strânse mantaua pe umeri când trecu pe lângă el. Se urcă pe parapet şi sări, cu vântul scăldându-i pielea. Zbură peste şanţ, a cărui gheaţă scârţâia deasupra apei, pe sub ea. Caldarâmul de pe mal i se repezi în întâmpinare. Picioarele ei îl izbiră şi se rostogoli de mai multe ori, îndepărtându-se printre clădiri. Hainele i se rupseseră în cădere, dar pe piele nu avea nicio urmă. Nici măcar un strop de sânge.

– Nu, Ferro.

– Înapoi, şi găseşte Sămânţa!

– E aproape de el.

– Bayaz o are.

Bayaz. Poate că, atunci când va termina în Sud, avea să se întoarcă. După ce-l va îngropa pe marele Uthman-ul-Dosht sub ruinele propriului său palat. După ce-l va trimite în iad pe Khalul, cu Mâncătorii lui şi cu toţi preoţii lui. Poate că atunci avea să se înapoieze şi să-i dea Întâiului dintre Magi lecţia pe care o merita. Lecţia pe care voise să i-o dea Tolomei. Dar în fond, mincinos sau nu, îşi ţinuse cuvântul faţă de ea, până la urmă. Îi oferise mijloacele de a se răzbuna.

Acum, urma s-o facă.

Ferro se furişa printre ruinele tăcute ale oraşului, iute şi fără zgomot, ca o briză nocturnă. Spre sud, către port. Avea să găsească o cale. Spre sud, peste mare până în Gurkhul, şi apoi…

Vocile îi şopteau. O mie de voci. Vorbeau despre porţile pe care le închisese Euz şi despre zăvoarele cu care le ferecase. Acum, o rugau să le deschidă. Îi cereau să le sfărâme. Îi spuneau cum, şi-i porunceau s-o facă.

Dar Ferro zâmbea doar. Puteau vorbi cât pofteau.

Ea nu avea stăpâni.

Ceai şi ameninţări

Logen stătea încruntat.

Privea încruntat prin sala cea mare, se uita încruntat spre oglinzile lucitoare şi către numeroşii oameni puternici dinăuntru. Se încrunta la marii lorzi ai Uniunii, aşezaţi în faţa lui. Două sute la număr sau chiar mai mulţi, murmurând în cealaltă parte a încăperii. Vorbele lor prefăcute şi zâmbetele false şi chipurile făţarnice, toate îl îngreţoşau ca mierea peste măsură de multă. Dar nu avea o părere mai bună nici despre oamenii din aceeaşi parte, care împărţeau platforma înaltă cu el şi cu Regele Jezal.

Era acolo şi schilodul rânjit care pusese toate întrebările în ziua aceea, în turn, acum îmbrăcat complet în alb. Era şi un grăsan cu chipul plin de vinişoare sparte, de parcă şi-ar fi început fiecare zi golind câte o sticlă. Mai era unul înalt şi slab, cu un zâmbet moale şi ochi mici şi duri, având pe piept o platoşă neagră cu zorzoane aurii. Cea mai lunecoasă tagmă de mincinoşi pe care o avusese vreodată Logen înaintea ochilor, dar unul anume era mai rău decât toţi ceilalţi la un loc.

Bayaz şedea cu un zâmbet nepăsător pe chip, ca şi cum toate ar fi ieşit întocmai cum plănuise. Poate că aşa şi era. Vraciu' naibii! Logen ar fi trebuit să ştie că nu putea avea încredere într-un om fără păr pe cap. Spiritele îl preveniseră că Magii au propriile lor ţeluri, dar el nu le luase în seamă avertismentele, se avântase orbeşte, sperând ca totul să meargă bine, ca întotdeauna. Un lucru poţi să zici despre Logen Nouădegete: că nu ascultă niciodată. Unul dintre numeroasele lui cusururi.

Ochii i se abătură în cealaltă direcţie, spre Jezal. Acesta părea să se simtă destul de confortabil în robele lui regale, cu coroana de aur strălucitor pe cap, aşezat pe un tron de aur şi mai mare decât jilţul unde stătea Logen. Lângă el se afla soţia lui. Emana o mândrie îngheţată, poate, dar nimic mai rău decât atât. Nemernicul ăla norocos părea să cadă mereu în picioare. Frumoasă ca o dimineaţă de iarnă. Şi, când se uita la Jezal, avea expresia aceea pe faţă. Un soi de ferocitate, ca şi cum abia s-ar fi stăpânit să nu-l sfâşie cu dinţii. Ar fi putut muşca un dumicat din Logen, dacă poftea, dar ce femeie în toate minţile ar fi vrut una ca asta?

Cel mai mult, se încrunta la el însuşi, reflectat în oglinda din

faţă, sus pe platforma înaltă, lângă Jezal şi regina lui. Alături de perechea aceea frumoasă, arăta ca un monstru înfricoşător şi brăzdat de cicatrice, posomorât şi îngândurat. Un om făurit din ucideri, apoi înfofolit în stofe scumpe şi colorate, în blănuri albe rare, cu catarame lustruite şi ţinte sclipitoare, şi peste toate astea, ditamai lanţul de aur la gât. Acelaşi lanţ pe care-l purtase şi Bethod. Din mânecile cu manşete îmblănite îi ieşeau mâinile de brută, brăzdate, cu un deget lipsă, strângând braţele jilţului aurit. Haine de rege, poate, dar mâini de ucigaş. Arăta ca zmeul din basmele vechi pentru copii. Războinicul neînduplecat, care-şi croise drum până la putere folosind oţelul şi focul. Se căţărase spre tron pe un munte de cadavre. Poate că era într-adevăr omul acela.

Se foi în loc, cu pielea umedă zgâriată de hainele cele noi. Făcuse cale lungă, de când se târâse afară dintr-un râu, fără măcar o pereche de cizme care să fie ale lui. Rătăcise prin Locurile-Nalte fără altă companie decât un urcior. Ajunsese departe, dar nu era sigur că se plăcea pe sine însuşi mai mult decât înainte. Râsese, auzind că Bethod îşi spunea rege. Iar acum, iată-l şi pe el făcând acelaşi lucru, şi fiind chiar mai nepotrivit pentru o asemenea treabă. Un lucru să zici despre Logen Nouădegete – să zici că-i un căcănar. Nimic mai simplu. Şi nu orice om e gata să recunoască aşa ceva despre sine însuşi.

Beţivanul, Hoff, vorbea cel mai mult.

– Rotonda Lorzilor zace în ruine, din păcate. Prin urmare, s-a decis ca deocamdată, până se va construi un loc la fel de grandios, potrivit pentru această nobilă instituţie – o nouă Rotondă a Lorzilor, mai mare şi mai bogată decât cea veche, Consiliul Deschis să fie suspendat.

Urmă o pauză.

– Suspendat? bombăni cineva.

– Şi cum ne vom face auziţi?

– Unde vor spune nobilii ce au de zis?

– Nobilii vor vorbi prin mijlocirea Consiliului Închis, replică Hoff, pe tonul folosit când i te adresezi unui copil care nu înţelege. Sau pot cere să fie primiţi de rege, prin Secretarul pentru Audienţe.

– Dar asta poate s-o facă orice ţăran!

Hoff înălţă din sprâncene.

– Adevărat.

Un val de furie se răspândi prin rândurile lorzilor din faţa lor.

N-o fi înţeles Logen mare lucru din politică, dar putea să-şi dea seama când un grup de oameni îi dădea peste nas altuia. Niciodată nu era plăcut să fii amestecat în aşa ceva, dar acum făcea şi el parte dintre cei ce le dădeau peste nas celorlalţi, cel puţin o dată.

– Regele şi naţiunea sunt una! se auzi glasul sever al lui Bayaz, peste toată zarva. Pământurile nu faceţi decât să vi le luaţi cu împrumut de la el. Regretă că are nevoie de o parte dintre ele înapoi, dar e un caz de strictă necesitate.

– Un sfert, îşi linse ologul gingiile ştirbe, cu un plescăit slab. De la fiecare dintre voi.

– Asta n-o să vă meargă! strigă un boşorog furios, din rândul întâi.

– Aşa crezi, Lord Isher? îi zâmbi Bayaz. Cei care sunt de aceeaşi părere pot să-l urmeze pe Lordul Brock în exil şi să predea coroanei toate pământurile, nu doar o parte.

– E o ofensă! strigă altul. Întotdeauna, regele a fost întâiul dintre egali, cel mai mare dintre nobili, dar nu mai presus de ei. Voturile noastre l-au adus pe tron, şi refuzăm…

– Dansezi cam aproape de margine, Lord Heugen, se scutură chipul schilodului în spasme hidoase, în timp ce privea încruntat spre el. Poate vrei să rămâi în partea unde domnesc siguranţa, căldura şi loialitatea. În cealaltă parte nu cred că te-ai simţi la fel de bine.

O lacrimă lungă i se prelinse din ochiul stâng, care se zbătea, pe obrazul supt.

– Supraveghetorul general vă va evalua moşiile în lunile următoare. Ar fi înţelept ca toţi să-i acordaţi deplina dumneavoastră asistenţă.

De-acum, mulţi se ridicaseră în picioare, agitându-şi pumnii şi vociferând.

– E scandalos!

– Fără precedent!

– Inacceptabil!

– Refuzăm să ne lăsăm intimidaţi!

Jezal sări de pe tron, ridicându-şi sus sabia bătută în pietre preţioase, şi se apucă să lovească repetat platforma cu capătul tecii, astfel că toată sala începu să răsune de bubuituri reverberate.

– Sunt regele! strigă el, spre mulţimea care amuţi dintr-odată. Nu vă dau să alegeţi – pronunţ un decret regal! Adua va fi

reconstruită, mai strălucitoare decât oricând! Acesta este preţul! V-aţi obişnuit prea mult timp cu o coroană slabă, domnii mei! Credeţi-mă când vă spun că acele vremuri au rămas de-acum în urma noastră!

Bayaz se înclină într-o parte, pentru a-i şopti lui Logen la ureche:

– Se pricepe surprinzător de bine la treaba asta, nu-i aşa?

Lorzii bombăneau, dar se aşezară la loc, în timp ce Jezal vorbea mai departe, cu un glas care umplea sala cu încredere calmă, ţinând încă strâns mânerul sabiei aflate în teacă.

– Cei care mi-au acordat din toată inima sprijinul în criza recentă vor fi scutiţi. Dar acea listă, spre dezonoarea dumneavoastră, este mult prea scurtă. Aceia care ne-au susţinut în vremuri de restrişte au fost prieteni din afara Uniunii!

Omul în negru se ridică din jilţul său.

– Eu, Orso din Talins, le stau mereu alături fiului şi fiicei mele de neam regal!

Apucă în mâini chipul lui Jezal şi-l sărută pe amândoi obrajii. Apoi făcu acelaşi lucru şi cu regina.

– Prietenii lor sunt şi prietenii mei, continuă el zâmbind, dar cu un subînţeles care nu putea să scape nimănui. Iar duşmanii lor? … Ei, dar cu toţii sunteţi oameni inteligenţi. Puteţi ghici continuarea.

– Îţi mulţumesc pentru rolul pe care l-ai jucat în izbăvirea noastră, spuse Jezal. Îţi exprimăm întreaga noastră recunoştinţă. Războiul dintre Uniune şi Nord a luat sfârşit. Tiranul Bethod e mort, şi s-a înstăpânit o ordine nouă. Sunt mândru să-l numesc prieten pe omul care l-a doborât, Logen Nouădegete! Regele Nordicilor!

Îi întinse mâna, radios.

– Se cuvine să pornim ca nişte fraţi spre acest viitor nou şi cutezător.

– Mda, făcu Logen, chinuindu-se să se ridice din jilţ. Aşa e.

Îl cuprinse pe Jezal într-o îmbrăţişare, bătându-l pe spate de răsună toată sala.

– Cred c-o să stăm de partea noastră a Şuvoiului Alb, de-acum încolo. Doar dacă nu cumva fratele meu de-aici are necazuri, desigur, continuă el, plimbându-şi peste mutrele mohorâte ale bătrânilor din primele rânduri o privire îngheţată ca un cimitir iarna. Să nu vă pună dracu' să mă faceţi să mai vin aici!

Şi se aşeză din nou în jilţ, încruntat. Nu s-o fi priceput prea

mult Sângerosul-Nouă la politică, dar ştia bine cum să formuleze o ameninţare.

– Am câştigat războiul! îşi zornăi Jezal garda aurită a sabiei, după care şi-o petrecu la loc prin agăţătoarea de la cingătoare. Acum, trebuie să câştigăm şi pacea!

– Bine zis, Maiestatea Voastră, bine zis.

Beţivul roşu la faţă se ridică, fără a lăsa pe nimeni să mai intervină.

– Atunci, mai rămâne un singur punct de pe ordinea de zi, înainte de suspendarea Consiliului Deschis.

Şi se întoarse spre Mag, cu un zâmbet uleios şi o plecăciune adâncă.

– Să-i oferim mulţumirile noastre Lordului Bayaz, Întâiul dintre Magi, omul care prin înţelepciunea sa şi puterea Artei sale a alungat invadatorii şi a salvat Uniunea! anunţă el, începând să aplaude.

Ologul Glokta i se alătură, apoi şi Ducele Orso. Un lord mătăhălos din primul rând sări în picioare.

– Lord Bayaz! răcni el, plesnind din palmele grase.

Curând, toată sala răsuna de aplauze fără pic de convingere. Până şi Heugen li se alătură. Chiar şi Isher, deşi avea o mutră de parcă ar fi aplaudat la propria lui înmormântare. Logen îşi lăsă mâinile acolo unde erau. La drept vorbind, îi era cam greaţă că se afla în acel loc. Greaţă şi furie. Rămase aşezat în jilţ, încruntat în continuare.

Jezal îi privea pe marii şi distinşii Uniunii cum ieşeau pe rând, amărâţi, din Camera Oglinzilor. Toţi, oameni aleşi. Isher, Barezin, Heugen şi ceilalţi. Oameni la care cândva se uitase cu gura căscată. Toţi, umiliţi. Abia dacă-şi putea stăpâni zâmbetul de pe buze, auzindu-i cum îşi bombăneau nemulţumirea neputincioasă. Se simţea aproape ca un rege – până-şi zări regina.

Terez şi tatăl ei, Marele Duce Orso, erau prinşi într-o discuţie ce părea foarte aprinsă, într-o styriană expresivă, accentuată din ambele părţi cu mişcări violente ale mâinilor. Jezal ar fi putut să se simtă uşurat că nu era singurul membru al familiei pe care Terez părea să-l dispreţuiască, dacă n-ar fi bănuit că el era subiectul controversei. Auzi din spatele lui un râcâit slab, de scaun tras, şi văzu, cu oarecare dezgust, chipul schimonosit al noului Arhilector.

– Maiestatea Voastră, începu Glokta încet, ca şi cum ar fi avut

de gând să abordeze nişte secrete, privind încruntat spre Terez şi tatăl ei. Dacă-mi permiteţi să vă întreb… este totul în regulă între dumneavoastră şi regină?

Continuă cu glas şi mai scăzut:

– Înţeleg că rareori dormiţi în aceeaşi cameră.

Jezal era gata să-i dea schilodului un dos de palmă peste faţă, pentru nesimţire. Apoi, cu coada ochiului, o surprinse pe Terez privindu-l – cu acea expresie de dispreţ total care era tratamentul lui obişnuit, ca soţ. Îşi simţi umerii înmuindu-se.

– Abia dacă suportă să stea în aceeaşi ţară cu mine, darămite în acelaşi pat. Femeia asta e cea mai mare scorpie! mârâi el, după care îşi lăsă capul în piept, cu privirea spre pardoseală. Ce să mă fac?

Glokta îşi suci gâtul într-o parte, apoi şi în cealaltă, iar Jezal îşi stăpâni un fior de silă la auzul trosnetului.

– Daţi-mi voie să vorbesc cu regina, Maiestate. Pot fi foarte persuasiv, când îmi propun asta. Vă înţeleg dificultăţile. Şi eu sunt căsătorit de foarte puţină vreme.

Jezal se îngrozea la gândul soiului de femeie monstruoasă care l-ar fi putut accepta pe acel bărbat monstruos drept soţ.

– Serios? întrebă el, prefăcându-se interesat. Şi, cine este doamna…?

– Cred că dumneavoastră vă cunoaşteţi de departe. Ardee se numeşte. Ardee dan Glokta.

Şi buzele ologului se retraseră, dezvăluind golul dintre dinţii de sus.

– Dar nu…

– Sora vechiului meu prieten Collem West, da.

Jezal rămase mut, cu ochii holbaţi. Glokta făcu o plecăciune ţeapănă.

– Vă accept felicitările.

Apoi se întoarse, şchiopătă până la marginea platformei şi începu să coboare treptele, rezemându-se greu în baston.

Jezal abia dacă-şi putea stăpâni şocul îngheţat, dezamăgirea zdrobitoare, oroarea deplină. Nici nu putea concepe ce şantaj o fi folosit monstruozitatea aia jalnică pentru a o prinde în cursă. Poate că fusese pur şi simplu disperată, după ce Jezal o abandonase. Poate că, fratele ei fiind bolnav, nu-i mai rămăsese nimeni la care să apeleze. Doar în dimineaţa aceea, la spital, vederea ei îi stârnise ceva în suflet, la fel ca pe vremuri. Îşi spusese că poate, într-o zi, cu timpul…

Acum, până şi o asemenea fantezie plăcută se prăvălea la pământ. Ardee era măritată cu un om pe care Jezal îl dispreţuia. Un om care făcea parte din propriul lui Consiliu Închis. Şi pentru ca lucrurile să stea şi mai rău, un om căruia tocmai îi mărturisise, într-un moment de nebunie, eşecul total al propriei sale căsnicii. Apăruse în ochii lui slab, vulnerabil, absurd. Înjură amarnic printre dinţi.

I se părea acum că o iubea pe Ardee cu o pasiune insuportabilă. Împărtăşiseră ceva ce n-avea să mai regăsească niciodată. Cum de nu-şi dăduse seama, la vremea aceea? Cum de lăsase să se aleagă praful de tot, pentru asta? Tristul adevăr, probabil, era aceea că dragostea în sine nu e niciodată de ajuns.

Când deschise uşa, Logen simţi mai întâi un junghi de dezamăgire, urmat îndeaproape de un val hidos de furie. Camera era goală, curată şi ordonată, ca şi cum acolo n-ar fi locuit nimeni. Ferro plecase.

Nimic nu ieşise conform speranţelor lui. Poate că, de-acum, ar fi trebuit să se şi aştepte. La urma urmei, nici înainte nu mersese altfel. Şi totuşi, continuase să se pişe în contra vântului. Era ca un om a cărui uşă e prea joasă, dar în loc de a învăţa să se aplece, se tot dă cu capul de pragul de sus în fiecare zi a vieţii lui nefericite. Îi venea să-şi plângă de milă, dar ştia că nici n-ar fi meritat altceva. Unul care a făcut tot ce făcuse el nu se poate aştepta la finaluri fericite.

Ieşi pe coridor şi porni de-a lungul acestuia, cu fălcile încleştate. Deschise cu umărul uşa alăturată, fără să ciocănească. Ferestrele înalte erau deschise, iar razele soarelui luminau camera aerisită, cu perdelele fâlfâind uşor în adiere. Bayaz stătea într-un jilţ încrustat, în faţa uneia dintre ele, cu o ceaşcă în mână. Un servitor umil, în veston de catifea, îi turna ceaiul dintr-un vas de argint, ţinând delicat tava cu ceştile pe vârfurile degetelor desfăcute.

– A, Regele Nordicilor! exclamă Bayaz. Ce mai…

– Unde-i Ferro?

– S-a dus. A cam lăsat vraişte în urma ei, dar am făcut eu ordine, aşa cum de-atâtea ori mă pomenesc…

– Unde?

Magul ridică din umeri.

– Spre Sud, aş crede. Ca să se răzbune, sau aşa ceva, dac-aş fi nevoit să ghicesc. Mereu vorbea foarte mult despre răzbunare.

O femeie extrem de irascibilă…

– S-a schimbat.

– Evenimente măreţe, prietene. Nici unul dintre noi nu mai e tocmai acelaşi. Ia spune, bei un ceai?

Servitorul se şi repezi, cu tava de argint legănându-se. Logen îl apucă de veston şi-i dădu un brânci cât colo. Chiţăind, omul se izbi de perete şi căzu pe covor, cu ceştile zăngănind în jur.

Bayaz înălţă o sprânceană.

– Un simplu „nu” ar fi fost suficient.

– Mă cac pe nu-urile tale, nemernic bătrân.

Întâiul dintre Magi se încruntă.

– Ei, Meştere Nouădegete, pari cam prost-dispus în dimineaţa asta. Acum eşti rege, şi nu se cade să te laşi dominat aşa de patimile tale cele mai josnice. Regii de acest soi nu rezistă mult niciodată. Încă mai ai duşmani în Nord. Calder şi Scale, sus pe dealuri, fac necazuri, nu mă îndoiesc. La bunele maniere se răspunde cu maniere asemenea, cum am considerat eu dintotdeauna. M-ai ajutat, şi te pot ajuta şi eu în schimb.

– La fel ca pe Bethod?

– Întocmai.

– Că mult i-a mai folosit.

– Când a avut parte de ajutorul meu, a prosperat. Pe urmă, l-a ajuns mândria, şi indisciplina, şi a început să ceară ca toate să meargă numai cum voia el. Fără ajutorul meu… în fine, ştii ce-a urmat.

– Nu te băga în treburile mele, vraciule, replică Logen, lăsându-şi mâna să cadă pe plăselele sabiei Creatorului.

Dacă săbiile aveau voci, aşa cum îi spusese odată Magul, tocmai formulase o ameninţare cruntă.

Dar pe chipul lui Bayaz nu se citea decât cea mai vagă urmă de nemulţumire.

– Un om mai prejos decât mine s-ar fi putut supăra. Nu ţi-am cumpărat eu viaţa de la Bethod? Nu ţi-am dăruit un scop când nu aveai nimic? Nu te-am dus până la marginea Lumii, nu ţi-am arătat minuni pe care puţini oameni le-au văzut vreodată? Ai nişte maniere foarte urâte. Păi, însăşi sabia cu care mă ameninţi ai primit-o în dar de la mine. Sperasem să ajungem la o…

– Nu.

– Înţeleg. Nici măcar…

– Am terminat. Se pare că n-am să fiu niciodată un om mai bun, dar pot încerca să nu fiu mai rău. Măcar atâta lucru pot să-

ncerc, cel puţin.

Bayaz îşi îngustă ochii.

– Ei, Meştere Nouădegete, mă surprinzi peste poate. Te credeam un om curajos, dar reţinut, calculat însă şi plin de compasiune. Te credeam, mai presus de orice, realist. Dar nordicii au avut întotdeauna o tendinţă spre a fi năzuroşi. Observ acum în tine o undă de încăpăţânare şi un temperament destructiv. Îl văd, în sfârşit, pe Sângerosul-Nouă.

– Mă bucur că te dezamăgesc. Se pare că ne-am judecat unul pe altul complet greşit. Te credeam un om mare. Acum îmi dau seama de greşeală, clătină încet din cap Logen. Ce-ai făcut din acest loc?

– Ce-am făcut? pufni Bayaz, cu un râs neîncrezător. Am combinat trei discipline pure ale magiei şi am făurit una nouă! Se pare că nu înţelegi ce realizare e asta, Meştere Nouădegete, dar te iert. Îmi dau seama că ştiinţa de carte n-a reprezentat niciodată principala ta calitate. Un asemenea lucru nu s-a mai văzut încă dinaintea Vechiului Timp, când Euz şi-a împărţit darurile printre fiii lui.

Oftă.

– Nimeni nu va aprecia cum se cuvine cea mai mare izbândă a mea, din câte se pare. Nimeni decât Khalul, poate, şi e improbabil ca el să-mi prezinte vreodată felicitări. Păi, o asemenea putere n-a mai fost eliberată în Cercul Lumii de… de când…

– De când s-a distrus Glustrod singur, cu tot cu Aulcus?

Magul înălţă din sprâncene.

– Dacă tot ai adus vorba…

– Iar rezultatele sunt cam aceleaşi, pare-mi-se, atâta doar că acum ai dezlănţuit un măcel mai puţin neatent şi ai distrus o parte mai mică dintr-un oraş mai mic, într-un timp mai scurt. Altfel, care e diferenţa între tine şi el?

– Credeam că asta se vede de la sine, ridică Bayaz ceaşca, privind blajin peste buza ei. Glustrod a pierdut.

Logen rămase tăcut o vreme, pe gânduri. Apoi, se întoarse şi ieşi din cameră, servitorul ferindu-se din calea lui. Pe culoar, paşii lui începură să răsune cu ecouri din tavanul aurit. Lanţul greu al lui Bethod îi zornăia împrejurul umerilor, parcă râzând.

Probabil ar fi fost mai bine să-l păstreze pe nemernicul ăla bătrân şi nemilos de partea lui. Era foarte posibil ca, la întoarcere, să aibă nevoie de ajutorul său, după cum mergeau

lucrurile în Nord. Probabil era mai bine să soarbă din pişatul ăla puturos numit ceai şi să zâmbească de parcă ar fi fost miere. Probabil ar fi trebuit să râdă, să-l numească pe Bayaz prieten vechi, ca să se poată târî spre Marea Bibliotecă a Nordului, când se împuţea brânza. Aşa ar fi fost cel mai bine. Aşa ar fi fost realist. Dar era tocmai cum spusese întotdeauna tatăl lui Logen...

Niciodată nu fusese chiar atât de realist.

În spatele tronului

De îndată ce auzi uşa deschizându-se, Jezal îşi dădu seama cine trebuia să fie vizitatorul. Nici măcar nu era nevoie să ridice privirea. Cine-ar fi avut îndrăzneala să dea buzna în odăile regelui, fără să ciocănească măcar? Blestemă – în gând, dar cu multă înverşunare.

Nu putea fi decât Bayaz. Temnicerul lui. Cel dintâi dintre torţionarii lui. Umbra mereu prezentă. Omul care distrusese jumătate din Agriont şi prefăcuse în ruine frumoasa Adua, iar acum zâmbea şi se desfăta în aplauze de parcă ar fi fost salvatorul naţiunii. Era destul ca să-l facă să-şi verse maţele. Jezal scrâşni din dinţi, cu privirea pe fereastră, spre ruine, refuzând să se întoarcă.

Alte pretenţii. Alte compromisuri. Alte vorbe despre ceea ce aveau de făcut. Poziţia de şef al statului, cel puţin cu Întâiul dintre Magi mereu lângă umărul lui, era o experienţă nemărginit de frustrantă şi istovitoare. O luptă aproape imposibilă, ca să se facă pe voia lui până şi cele mai neînsemnate mărunţişuri. Oriunde privea, se pomenea uitându-se direct la chipul încruntat dezaprobator al Magului. Se simţea ca o biată fantoşă, şi nimic mai mult. O momâie arătoasă, aurită, magnifică, dar de niciun folos. Măcar statuile de lemn aurit ajung uneori să stea pe prova unei corăbii.

– Maiestatea Voastră, se auzi glasul bătrânului, cu acea pojghiţă de respect care abia ascundea, ca de obicei, dispreţul masiv de dedesubt.

– Ce mai e? se întoarse în sfârşit Jezal cu faţa spre el.

Fu surprins să vadă că Magul îşi înlocuise robele oficiale cu vechea sa haină, pătată de-atâtea călătorii, şi perechea de cizme grele pe care o purtase în fatidica lor expediţie spre vestul devastat.

– Pleci undeva? îl întrebă, abia îndrăznind să spere.

– Părăsesc Adua. Azi.

– Azi?

Jezal abia se stăpâni să nu sară-n sus, chiuind de bucurie. Se simţea întocmai ca un prizonier care iese din temniţa puturoasă, în lumina orbitoare a libertăţii. Acum putea să reclădească Agriontul aşa cum găsea el de cuviinţă. Putea să reorganizeze

Consiliul Închis, putea să-şi aleagă singur sfătuitorii. Poate chiar şi să scape de scorpia aia de nevastă, cu care tot Bayaz îl pricopsise. Avea să fie liber să facă ce trebuia – oricare-ar fi fost acele lucruri. Liber să încerce să afle ce trebuia să facă, cel puţin. Nu era el Înaltul Rege al Uniunii, la urma urmei? Cine să-l refuze?

– Ne va părea rău să te pierdem, desigur.

– Îmi pot imagina. Mai întâi, însă, sunt de făcut câteva aranjamente.

– Neapărat.

Orice, numai să scape de ticălosul ăla bătrân.

– Am vorbit cu noul Arhilector al Maiestăţii Voastre, Sand dan Glokta.

Simplul nume era de ajuns ca să-i stârnească un tremur de repulsie.

– Chiar aşa?

– E un om pătrunzător. M-a impresionat foarte mult. I-am cerut să vorbească în locul meu, în timpul cât voi lipsi din Consiliul Închis.

– Serios? replică Jezal, întrebându-se dacă să-l azvârle pe schilod din funcţie imediat după ce Magul ieşea pe poartă sau să mai aştepte o zi.

– V-aş recomanda, continuă acesta, pe tonul cu care ar fi dat un ordin, să-i ascultaţi cu atenţie opiniile.

– A, sigur că da. Îţi urez numai noroc, pe drumul înapoi spre…

– De fapt, aş dori să faceţi aşa cum spune el.

Jezal simţi în gât un nod rece de furie.

– Adică, îmi ceri… să mă supun lui?

Ochii lui Bayaz nu se abătură nici cu o câtime dinspre ai lui.

– Practic… da.

Pentru o clipă, Jezal amuţi. Îşi închipuia Magul că putea să vină şi să plece cum i se năzărea, lăsându-şi lacheul ăla căsăpit la conducere? Mai presus de rege, în propriul lui regat? Ce aroganţă covârşitoare!

– În ultima vreme, ai început să te amesteci cam mult în treburile mele! se răsti el. N-am de gând să schimb un sfetnic autoritar cu altul.

– Omul acela îţi va fi de mare folos. Ne va fi. Va trebui să iei hotărâri pe care ai să le găseşti dificile. Va trebui să întreprinzi multe acţiuni pe care ai prefera să nu ţi le asumi. Oamenii care au să trăiască în palate scânteietoare vor avea nevoie de alţii, care să fie dispuşi să le ducă gunoiul, nu să-l îngrămădească pe

marmura coridoarelor pentru ca într-o zi să-i îngroape. Toate acestea sunt foarte simple şi evidente. Nu pe mine m-ai slujit.

– Nu! Tu eşti cel care nu m-a slujit cum trebuia. Sand dan Glokta? Nemernicul ăla olog…

Îşi dădu seama că alesese nefericit cuvintele, dar fu nevoit să continue totuşi, înfuriindu-se mai mult ca oricând:

– … să stea în Consiliul Închis? Să-mi rânjească peste umăr câte zile oi avea? Iar acum, mai vrei şi să-mi dicteze? Inacceptabil! Intolerabil! Imposibil! Nu mai suntem pe vremea lui Harod cel Mare! Habar n-am ce te face să crezi că-mi poţi vorbi în felul ăsta. Eu sunt regele aici şi refuz să mă las dus de căpăstru!

Bayaz închise ochii, inspirând încet, pe nas. Ca şi cum ar fi încercat să nu-şi piardă răbdarea, în timp ce se străduia să educe un cretin.

– N-ai cum să înţelegi ce înseamnă să trăieşti o viaţă atât de lungă ca a mea. Să ştii tot ceea ce ştiu eu. Voi, oamenii, muriţi cât ai clipi şi trebuie să învăţaţi aceleaşi lecţii, iar şi iar. Aceleaşi lecţii pe care le-a învăţat Stolicus de la Juvens, acum o mie de ani. Devine extrem de obositor.

Furia lui Jezal creştea tot mai mult.

– Scuză-mă dacă te plictisesc!

– Scuzele se acceptă.

– Glumeam!

– Aha. Ai un umor atât de ascuţit, încât nici n-am observat că mă înţepase.

– Îţi baţi joc de mine!

– Nu mi-e greu deloc. Mie, fiecare om mi se pare un copil. Când ajungi la vârsta mea, observi că istoria merge în cerc. De-atâtea ori am călăuzit naţiunea asta înapoi din pragul distrugerii, şi înainte spre o glorie tot mai mare. Şi ce doresc în schimb? Câteva sacrificii mărunte? Numai de-ai înţelege sacrificiile pe care le-am făcut eu pentru binele turmei tale!

Jezal făcu un gest furios cu degetul spre fereastră.

– Şi cu toţi morţii ăştia cum rămâne? Cu cei care au pierdut totul? Turma asta, cum spui tu! Sunt mulţumiţi de sacrificiile lor, ce crezi? Ce ai de zis despre toţi cei care au suferit de boala asta? Care încă mai suferă? Printre ei e şi cel mai apropiat prieten al meu! N-am cum să nu observ că seamănă cu boala aia despre care mi-ai povestit între ruinele din Aulcus. Nu pot să nu mă gândesc că magia ta ar putea să fie cauza!

Magul nu făcu niciun efort să nege.
– Eu mă ocup de lucruri cuprinzătoare. Nu mă pot preocupa de soarta fiecărui ţăran. Cum nici tu nu poţi. Am încercat să-ţi explic asta, dar se pare că n-ai reuşit să înveţi lecţia.
– Te înşeli! Refuz s-o învăţ!
Era şansa lui. Acum, când era atât de furios, avea şansa să iasă pentru totdeauna din umbra lui Bayaz şi să fie liber. Bayaz era o otravă şi trebuia să scape de el.
– M-ai ajutat să ajung pe tron, şi pentru asta îţi mulţumesc. Dar nu-mi place stilul tău de guvernare, miroase a tiranie!
Bayaz îşi îngustă ochii.
– Guvernarea înseamnă tiranie. În cel mai bun caz, poate fi îmbrăcată în culori plăcute.
– Câtă desconsideraţie faţă de vieţile supuşilor mei! N-am s-o permit! Am ajuns dincolo de tine. Nu mai eşti dorit aici. Nu mai eşti necesar. De-acum încolo, am să-mi găsesc singur drumul.
Şi-i făcu semn spre uşă, cu un gest de concediere pe care-l spera destul de regal:
– Poţi să pleci.
– Chiar… îmi dai… voie?
Întâiul dintre Magi rămase tăcut mult timp, tot mai încruntat. Îndeajuns pentru ca mânia lui Jezal să înceapă să se înmoaie, gura să i se usuce, să-şi simtă genunchii slăbind.
– Îmi dau seama că am fost mult prea blând cu tine, spuse într-un târziu Bayaz, pronunţând fiecare cuvânt pe un ton tăios ca o lamă de brici. Te-am cocoloşit ca pe un nepoţel favorit şi ai devenit mofturos. O greşeală pe care n-am s-o repet. Un tutore responsabil nu trebuie să cruţe niciodată băţul.
– Sunt fiu de regi! mârâi Jezal. N-am să…
Un junghi de durere prin burtă, năucitor de brusc, îl făcu să se încovoaie. Se împletici un pas, doi, cu un val de vomă fierbinte ţâşnindu-i pe gură. Căzu cu faţa în jos, abia putând să mai respire, iar coroana îi sări din cap, rostogolindu-se până în colţul camerei. În viaţa lui nu mai simţise asemenea chinuri. Nici pe departe.
– Nu am idee… ce te face să crezi… că-ţi poţi permite să-mi vorbeşti în felul ăsta. Mie, Întâiul dintre Magi!
Jezal auzi paşii lui Bayaz apropiindu-se încet, iar glasul Magului îi străpunse urechile, în timp ce se zvârcolea neputincios în propria-i vărsătură.
– Fiu de regi? Sunt dezamăgit, după toate cele prin câte-am

trecut împreună, că eşti atât de naiv încât să crezi minciunile pe care le-am răspândit pe seama ta. Prostia aia era pentru idioţii de pe străzi, dar se pare că şi idioţii din palate se lasă amăgiţi de dulcegării la fel de uşor. Te-am cumpărat de la o târfă. M-ai costat şase mărci. Voia douăzeci, dar ştiu să mă târguiesc la sânge.

Cuvintele erau dureroase, desigur. Dar mult, mult mai rele erau junghiurile insuportabile care-i frângeau şira spinării, care-i smulgeau ochii din cap, care-i ardeau pielea şi-i pârjoleau rădăcinile firelor de păr, făcându-l să se zbată ca o broască în apă fiartă.

– Aveam şi alţii pe lista de aşteptare, desigur. Mă duce mintea să nu mizez doar pe o singură aruncătură de zar. Alţi fii cu origini misterioase, gata să intre în rol. Exista o familie numită Brint, din câte-mi amintesc, şi multe altele pe lângă ea. Dar tu ai ieşit la suprafaţă, Jezal, plutind uşurel, ca un căcat în baie. Când am trecut podul în Agriont şi te-am revăzut, om în toată firea, am ştiut că tu erai acela. Pur şi simplu arătai cum trebuia, iar asta nu se-nvaţă. Ai ajuns până şi să vorbeşti ca un rege, ceea ce e un avantaj la care nu mă aşteptasem niciodată.

Jezal gemea şi bolborosea, neputând nici măcar să urle. Simţi vârful cizmei lui Bayaz strecurându-se sub el, ca să-l întoarcă pe spate. Chipul încruntat al Magului se aplecă asupră-i, vizibil tulburat prin ceaţa lacrimilor.

– Dar, dacă insişti să fii dificil… dacă insişti s-o ţii pe-a ta… ei bine, mai sunt şi alte variante. Până şi regii mor din motive inexplicabile. Aruncaţi din şa de vreun cal. Înecându-se cu un sâmbure de măslină. Căzând de la mare înălţime pe caldarâmul tare, tare de tot. Sau, pur şi simplu, găsiţi dimineaţa morţi în pat. Viaţa e întotdeauna scurtă pentru voi, insectele. Dar poate fi şi mai scurtă, în cazul acelora care nu folosesc la nimic. Din nimic te-am făcut. Din văzduh. Pot să te desfac cu un singur cuvânt.

Pocni din degete, iar sunetul străpunse stomacul lui Jezal ca o sabie.

– Uite-aşa te pot înlocui.

Întâiul dintre Magi se aplecă şi mai jos.

– Şi acum, nimicule, bastardule, puiule de târfă, gândeşte-te bine ce-mi răspunzi la următoarele întrebări: vei face cum te sfătuieşte Arhilectorul, da?

Junghiurile slăbiră cu o câtime. Îndeajuns pentru ca Jezal să şoptească:

– Da...

– Îl vei lăsa să te îndrume în toate privinţele?

– Da.

– Îi vei îndeplini ordinele, în public şi în particular?

– Da.

– Bine, replică Magul, îndreptându-se de spate, pentru a-l domina pe Jezal la fel cum statuia lui dominase odinioară oamenii de pe Calea Regală. Mă aşteptam la răspunsul ăsta, fiindcă pe lângă faptul că te ştiu înfumurat, ignorant şi nerecunoscător, mai ştiu şi că eşti... laş. Am încredere că măcar asta-i o lecţie pe care n-ai s-o ignori.

Chinurile încetară dintr-odată. Destul pentru ca Jezal să-şi ridice de pe pardoseală capul care i se învârtea.

– Te urăsc, izbuti el să horcăie.

Bayaz pufni în râs.

– Mă urăşti? Vestita ta aroganţă: să-ţi închipui că mi-ar păsa! Mie, lui Bayaz, întâiul ucenic al marelui Juvens! Mie, care l-am doborât pe Maestrul Creator, care am făurit Uniunea, care am distrus Cele O Sută De Cuvinte!

Încet, Magul ridică piciorul pentru a şi-l propti pe obrazul lui Jezal.

– Nu mă interesează dacă-ţi plac sau nu, nătărăule!

Şi, apăsând cu cizma, frecă faţa lui Jezal în voma de pe pardoseală.

– Mă interesează doar să mă asculţi. Şi mă vei asculta. Aşa e?

– Da... bolborosi Jezal prin gura strivită.

– Atunci, Maiestatea Voastră, îmi iau rămas-bun. Mă rog să nu-mi daţi niciodată motive să mă mai întorc.

Apăsarea zdrobitoare de pe faţa lui Jezal încetă, şi acesta auzi paşii Magului îndepărtându-se prin cameră. Uşa se deschise scârţâind, apoi fu închisă la loc, cu un zgomot scurt.

Zăcea pe spate, cu privirea în tavan, respirând greu şi sacadat. După un timp, îşi adună curajul să se întoarcă şi se ridică ameţit în patru labe. Simţea o duhoare neplăcută, şi nu numai de la voma care-i mânjea chipul. Îşi dădu seama, cu o slabă tresărire de ruşine, că făcuse pe el. Se târî până la fereastră, încă moleşit ca o cârpă stoarsă, se ridică în genunchi, gâfâind, şi privi în grădina îngheţată de-afară.

Trecu doar un moment până când Bayaz apăru la vedere, păşind pe cărarea cu pietriş dintre peluzele îngrijite, cu chelia lucindu-i în soare. Yoru Sulfur mergea în urma lui, cu toiagul într-

o mână şi o cutie de metal închis la culoare la subraţ. Aceeaşi cutie care-i urmase pe Jezal, Logen şi Ferro într-o căruţă, peste jumătate din Cercul Lumii. Ce fericite păreau acum zilele acelea…

Bayaz se opri brusc şi se întoarse, ridicând capul, cu privirea drept spre fereastră.

Cu un scâncet înspăimântat, Jezal se ascunse după perdele, tremurând din tot trupul. Încă mai simţea durerea aceea insuportabilă, întipărită în măruntaie, rece ca gheaţa. Întâiul dintre Magi mai stătu pe loc un moment, cu un zâmbet abia vizibil pe faţă. Apoi, se întoarse scurt, o luă din loc printre Cavalerii Gărzii Regelui de lângă poartă, care-l salutară cu plecăciuni, şi ieşi din grădină.

Jezal îngenunche din nou, ţinându-se de perdele ca un copil de fustele mamei. Se gândea cât de fericit fusese cândva, şi cum nu-şi dăduse seama. Înconjurat de prieteni, jucând cărţi, cu un viitor luminos în faţă. Trase aer în piept, întretăiat, prin gâtlejul sugrumat, cu ochii umplându-i-se de lacrimi. Niciodată în viaţa lui nu se mai simţise atât de singur. Fiu de regi? Nu avea pe nimeni şi nimic. Suspină şi-şi trase nasul. Vederea-i era tot mai înceţoşată. Începu să se scuture de sughiţuri neputincioase, cu buza brăzdată de cicatrice tremurându-i, în timp ce lacrimile-i picurau pe pardoseala lucioasă.

Plângea de durere şi frică, de ruşine şi furie, de dezamăgire şi neputinţă. Dar Bayaz avusese dreptate. Era un laş. Aşa că, mai presus de orice, plângea de uşurare.

Oameni buni, oameni răi

Era o dimineaţă cenuşie, în grădinile umede şi friguroase, iar Copoiul nu făcea decât să stea acolo, gândindu-se la vremurile mai bune. Stătea acolo, în mijlocul cercului de morminte, privind moviliţa de pământ de deasupra lui Harding Ursuzul. Ciudat, cum un om care spunea aşa de puţin putuse lăsa în urma lui un gol atât de mare.

Copoiul făcuse cale lungă, în ultimii câţiva ani, cale lungă şi ciudată. De nicăieri până niciunde, iar pe drum pierduse o mulţime de prieteni. Îşi amintea de toţi acei oameni plecaţi înapoi în ţărână. Harding Ursuzul. Tul Duru Capdetunet. Rudd Treicopaci. Forley Molâul. Şi pentru ce? Cine-o ducea acum mai bine, din cauza asta? Numai vieţi irosite. Era de-ajuns pentru ca unui om să i se facă rău până-n vârfurile cizmelor. Chiar şi unuia vestit pentru cât de nesimţitor era. Toţi duşi, lăsându-l pe Copoi singur. Fără ei, lumea era mai strâmtă.

Auzi paşi prin iarba umedă. Logen venea spre el prin ploaia ceţoasă, cu respiraţia formând aburi în jurul chipului brăzdat. Copoiul îşi aminti ce fericit fusese în noaptea aceea, când Logen apăruse în lumina focului, tot viu. Atunci, păruse că era un nou început. Un moment bun, făgăduind vremuri mai bune. Şi nu ieşise tocmai aşa. Ciudat, acum Copoiul nu se mai simţea atât de fericit la vederea lui Logen Nouădegete.

– Regele Nordicilor, mormăi el. Sângerosul-Nouă. Cum ţi-e ziua?

– Umedă, cum să fie? Ne apropiem de sfârşitul anului.

– Mda. Vine înc-o iarnă, mormăi Copoiul, râcâindu-şi cu unghiile pielea aspră a palmei. Vin tot mai repede şi mai repede.

– Socot că-i vremea să plec înapoi spre Nord, hm? Calder şi Scale încă umblă liberi, făcând tot felul de porcării, şi numai morţii ştiu ce fel de necazuri o mai fi pus la cale Dow.

– Mda, cutez a spune. E timpul să mergem.

– Vreau ca tu să mai rămâi.

Copoiul ridică privirea.

– Ce?

– Trebuie să vorbească cineva cu sudicii, să ajungă la o învoială. Tu ai fost întotdeauna omul cel mai iscusit la vorbă, din câţi am cunoscut. În afară de Bethod, poate, dar… acum el nu

mai e prin preajmă, aşa-i?

– Ce fel de învoială?

– Poate vom avea nevoie de ajutorul lor. În Nord vor fi tot felul de oameni nu prea încântaţi de felul cum au ieşit lucrurile. Oameni care nu vor un rege, sau cel puţin nu-l vor pe ăsta. Cu Uniunea de partea noastră, ne va fi mai uşor. N-ar strica nici să aduci nişte arme cu tine, când vei veni.

Copoiul se strâmbă.

– Arme, zici?

– Mai bine să le-avem chiar şi dacă nu le vrem, decât s-avem nevoie de ele şi…

– Ştiu continuarea. Ce s-a întâmplat cu vorba aia: încă o luptă şi am terminat? Ce s-a întâmplat cu: facem să crească lucruri?

– Poate va trebui să crească fără noi, deocamdată. Ascultă, Copoiule, niciodată n-am căutat luptele cu lumânarea, ştii bine asta, dar trebuie să fii…

– Nu… te… osteni.

– Încerc să fiu un om mai bun, poftim, Copoiule.

– Chiar aşa? Nu mi se pare că te străduieşti prea tare. Tu l-ai omorât pe Tul?

Ochii lui Logen se îngustară.

– Dow a dat din gură, nu-i aşa?

– Nu contează cine-a spus. L-ai omorât pe Capdetunet sau nu? Hai, că nu-i o-ntrebare prea grea. Zi doar da sau nu.

Logen scoase un fel de pufnet, ca şi cum ar fi fost gata să izbucnească în râs sau în plâns – dar nu făcu nici una, nici alta.

– Nu ştiu ce-am făcut.

– Nu ştii? La ce-ţi foloseşte să zici că nu ştii? La fel ai să spui şi după ce mă-njunghii pe la spate, în timp ce eu voi încerca să-ţi salvez viaţa?

Cu o strâmbătură, Logen se uită spre iarba umedă.

– Poate că da. Nu ştiu.

Apoi, ridică din nou privirea către Copoi, ţintuindu-l cu cruzime.

– Dar ăsta-i preţul, nu? Ştii ce sunt. Ai fi putut alege un alt om pe care să-l urmezi.

Copoiul îl privi cum pleca, neştiind ce să spună, neştiind nici măcar ce să-şi spună. Stătea doar acolo, în mijlocul mormintelor, tot mai ud de ploaie. Simţi pe cineva venind lângă el. Tichie Roşie, urmărindu-l pe Logen, a cărui siluetă neagră se pierdea încet prin ploaie, tot mai departe. Clătină din cap, cu buzele

strânse.

– N-am crezut niciodată ce se povestea despre el. Despre Sângerosul-Nouă. Numai baliverne, îmi spuneam. Acum, însă, le cred. Am auzit că l-a omorât pe băiatul lui Crummock, în lupta aia din munţi. L-a spintecat cu tot atâta nepăsare ca şi cum ai strivi un gândac, fără niciun motiv. Ăsta-i un om căruia nu-i pasă de nimic. Nu există om mai rău, cred, în tot Nordul – şi nici n-a fost vreodată. Nici chiar Bethod. Un ticălos al dracului de tot, cel mai al dracu'.

– Chiar aşa?

Copoiul se pomeni privindu-l pe Tichie Roşie drept în faţă şi strigând:

– Mă piş pe tine, boule! Cine te-a făcut pe tine judecător de căcat?

– Ziceam doar, atâta tot, răspunse Tichie Roşie, uitându-se lung la el. Adică… am crezut că gândim la fel.

– Ei bine, nu gândim la fel! E nevoie de-o minte mai mare decât o boabă de mazăre ca să gândeşti în vreun fel, şi tu nu eşti înzestrat cu aşa ceva, idiotule! N-ai şti să deosebeşti un om bun de-unu' rău nici dacă s-ar pişa pe tine!

Tichie Roşie clipi din ochi.

– Că bine zici. Văd c-am prins greşit ideea.

Făcu un pas înapoi, apoi plecă prin ploaia măruntă, clătinând din cap.

Copoiul îl privi cum se îndepărta, cu dinţii strânşi, spunându-şi că tare-ar mai fi vrut să-i dea cuiva una, dar nu era sigur cui anume. Oricum, doar el mai era acolo. El şi morţii. Dar poate că aşa i se-ntâmplă când încetează luptele unui om care nu ştie decât să lupte. Începe să se lupte cu sine însuşi.

Trase adânc în piept aerul rece şi umed, încruntându-se către moviliţa de pământ de pe mormântul Ursuzului. Se întreba dacă el mai ştia să deosebească un om bun de unul rău. Se întreba care era diferenţa.

Era o dimineaţă cenuşie, în grădinile umede şi friguroase, iar Copoiul nu făcea decât să stea acolo, gândindu-se la vremurile mai bune.

Nu aşa cum ai vrut

Glokta fu trezit de o rază de lumină blândă a soarelui care se strecura printre perdele şi peste aşternutul mototolit şi în care dansau fire de praf. Încercă să se întoarcă pe partea cealaltă. Se strâmbă când îi trosni gâtul. *Aha, primul spasm pe ziua de azi.* Nici al doilea nu întârzie mult. Îl fulgeră prin şoldul stâng, în timp ce se chinuia să se întoarcă pe spate, tăindu-i respiraţia. Durerea i se strecura pe şira spinării, se opri în picior şi rămase acolo.

– Ah, gemu el.

Încercă, foarte încet, să-şi răsucească glezna, să-şi flexeze genunchiul. Într-o clipă, durerea deveni şi mai puternică.

– Barnam!

Trase cearşaful într-o parte, iar mirosul familiar al dejecţiilor îi ajunse la nări. *Nimic nu se compară cu duhoarea propriului bălegar, ca să anunţe o dimineaţă productivă.*

– Au! Barnam! scânci el, şi scrâşni, şi-şi apucă în mâini coapsa ofilită, dar nimic nu-i alina durerea tot mai insuportabilă.

Fibrele porneau din carnea lui secătuită ca nişte sârme, iar piciorul fără degete se zbătea grotesc, scăpat complet de sub control.

– Barnam! zbieră Glokta. Barnam, labagiule! Uşa!

Gura sa fără dinţi stropea cu scuipat, lacrimile îi curgeau pe chipul străbătut de spasme, mâinile i se încleştau, strângând în pumni cearşaful mânjit cu maroniu.

Auzi nişte paşi grăbiţi pe coridor, apoi clănţănitul broaştei de la uşă.

– E încuiată, prostule! ţipă el printre gingii, zvârcolindu-se de durere şi furie.

Imediat, clanţa se înclină şi, spre marea lui mirare, uşa se deschise. *Ce nai...*

Ardee veni grăbită spre pat.

– Ieşi afară! şuieră Glokta, acoperindu-şi cu un braţ chipul, fără rost, în timp ce cu celălalt trăgea peste el cearşaful. Ieşi afară de-aici!

– Nu.

Îi smulse cearşaful, iar Glokta se strâmbă, aşteptând s-o vadă pălind, retrăgându-se ca ameţită, cu o mână peste gură şi ochii holbaţi de şoc şi dezgust. *Sunt măritată... cu monstruozitatea*

asta îngălată-n căcat? Ardee nu făcu decât să se încrunte o clipă, apoi îi prinse coapsa sfârtecată şi o apăsă cu degetele mari.

Glokta icni, dădu din mâini, încercă să se smulgă, dar strânsoarea ei era nemiloasă, două puncte de durere împungându-l drept prin mijlocul tendoanelor crispate.

– Au… Futu-te… mă…

Muşchii atrofiaţi se înmuiară dintr-odată, iar Glokta se moleşi şi el, lăsându-se să cadă la loc pe saltea. *Iar acum, faptul că-s mânjit cu căcatul meu propriu începe să pară doar o idee cam jenantă.*

Zăcu un moment acolo, neputincios.

– Nu voiam să mă vezi… aşa.

– Prea târziu. Te-ai însurat cu mine, îţi aduci aminte? Acum suntem unul singur.

– Cred că eu am ieşit în avantaj.

– Iar eu am rămas în viaţă, nu?

– Nu-i tocmai genul de viaţă după care ar tânji majoritatea femeilor tinere.

O privi, văzând cum i se unduia lumina soarelui pe faţa întunecată, cu fiecare mişcare.

– Ştiu că nu-s ceea ce-ţi doreai… de la un soţ.

– Toată viaţa am visat la un bărbat cu care să pot dansa, ridică ea ochii, susţinându-i privirea. Dar cred că s-ar putea ca tu să fii mai potrivit pentru mine. Visurile sunt pentru copii. Noi amândoi suntem oameni maturi.

– Totuşi… Acum vezi că neputinţa de a dansa e cea mai mică dintre probleme. N-ar trebui să fii nevoită să faci… asta.

– Vreau s-o fac.

Îl apucă strâns de faţă şi i-o întoarse, destul de brutal, silindu-l s-o privească drept în ochi.

– Vreau să fac ceva. Vreau să fiu de folos. Vreau să aibă cineva nevoie de mine. Poţi înţelege asta?

Glokta înghiţi în sec.

– Da.

Puţine-ar fi mai bune.

– Unde-i Barnam?

– I-am spus că poate să-şi ia dimineaţa liberă. Că de-acum încolo am să mă ocup eu de problemele astea. Şi i-am mai spus şi să-mi aducă patul aici.

– Dar…

– Vrei să zici că nu pot dormi în aceeaşi cameră cu soţul meu?

Încet, mâinile îi alunecară peste pielea lui uscată, blând dar ferm, masându-i cicatricele, apăsând muşchii distruşi. *De cât timp? De când nu s-a mai uitat la mine o femeie altfel decât cu oroare? De când nu m-a mai atins o femeie altfel decât cu violenţă?* Se lăsă pe spate, cu ochii închişi şi gura căscată, în timp ce-i curgeau lacrimile, prelingându-se pe pernă. *Aproape plăcut. Aproape…*

– Nu merit asta, şopti el.

– Nimeni nu primeşte ce merită.

Regina Terez îl privi de sus pe Glokta, în timp ce intra greoi în salonul ei însorit, fără nici cea mai mică încercare de a-şi ascunde dezgustul şi dispreţul suprem. *De parcă s-ar uita la o libarcă târându-se pe sub ochii ei regali. Dar mai vedem noi. Cunoaştem bine drumul, la urma urmei. Şi noi înşine l-am urmat, şi am mai tras în urma noastră atâţia alţii. Mândria e prima. Apoi vine durerea. Umilinţa o urmează îndeaproape. Iar la un pas după ea, supunerea.*

– Mă numesc Glokta. Sunt noul Arhilector al Inchiziţiei Maiestăţii Sale.

– Aha, schilodul, se strâmbă ea.

Drept la ţintă. Înviorător de direct.

– Şi de ce-mi tulburi după-amiaza? Aici nu vei găsi criminali.

Numai scorpii styriene.

Ochii lui Glokta fulgerară spre cealaltă femeie, care stătea lângă o fereastră, dreaptă ca un vătrai.

– E vorba de o problemă pe care ar fi mai bine s-o discutăm fără martori.

– Contesa Shalere mi-e prietenă de-o viaţă. Nu există niciun lucru pe care mi l-ai putea spune fără să-l audă şi ea.

Contesa îl privi pe Glokta cu un dispreţ doar o idee mai puţin pătrunzător decât al reginei.

– Prea bine.

N-am cum s-o spun cu delicateţe. Şi, în orice caz, mă îndoiesc că delicateţea ne-ar folosi la ceva aici.

– Mi s-a adus la cunoştinţă, Maiestate, că nu vă îndepliniţi îndatoririle de soţie.

Gâtul subţire al lui Terez păru să se lungească şi mai mult de indignare.

– Cum îndrăzneşti? Nu e treaba dumitale!

– Ba mă tem că este. Moştenitori pentru rege, înţelegeţi.

Viitorul statului şi aşa mai departe…

– E intolerabil! exclamă regina, albă de furie.

Într-adevăr, Giuvaierul Talinilor aruncă flăcări.

– Trebuie să mănânc porcăriile voastre respingătoare, trebuie să vă îndur vremea groaznică, trebuie să zâmbesc la bombănelile fără şir ale regelui vostru idiot! Şi acum, să mai dau socoteală şi slugoilor lui groteşti? Sunt prizonieră aici!

Glokta se uită prin jur, la minunatele decoraţiuni ale camerei. Draperiile opulente, mobila aurită, tablourile splendide. Cele două femei frumoase, în hainele lor aproape la fel de frumoase. Îşi înfipse un dinte, acru, în partea de jos a limbii.

– Credeţi-mă. Nu aşa arată o temniţă.

– Există temniţe de multe feluri!

– Am învăţat să trăiesc în condiţii şi mai rele, şi alţii de asemenea.

Să vedeţi, numai, ce trebuie să îndure nevastă-mea!

– Să-mi împart patul cu un bastard dezgustător, un pui de cine ştie ce, desfigurat de cicatrice, să mă pipăie în noapte un bărbat păros şi împuţit? continuă regina, cu un fior de silă. Nici nu intră în discuţie!

În ochi îi luceau lacrimi. Doamna de onoare veni grăbită, cu rochia foşnindu-i, şi îngenunche lângă ea, punându-i o mână liniştitoare pe umăr. Terez i-o acoperi cu a ei. Contesa îl privea pe Glokta cu ură nedisimulată.

– Ieşi afară! Afară, şontorogule, şi să nu te mai întorci! Ai supărat-o pe Maiestatea Sa!

– Am eu, aşa, un talent… mormăi Glokta. Unul dintre motivele pentru care mă urăşte atâta lume…

Lăsă fraza în aer, încruntat, cu privirea spre cele două mâini de pe umărul lui Terez. Se simţea ceva în atingerea aceea. *Liniştitoare, încurajatoare, protectoare. Atingerea prietenei devotate, a confidentei de încredere, a tovarăşei apropiate ca o soră. Dar e mai mult decât atât. Prea familiară. Prea caldă. Aproape ca atingerea unei… Aha.*

– Nu vă prea interesează bărbaţii, aşa e?

Cele două femei îl priviră în acelaşi timp, apoi Shalere îşi smulse mâna de pe umărul reginei.

– N-am înţeles ce-ai vrut să spui! lătră Terez, dar vocea-i era ascuţită, în pragul unui atac de panică.

– Cred că ştiţi destul de bine ce-am vrut să spun.

Iar sarcina mea este de a uşura cu mult situaţia.

– O mână de ajutor, vă rog!

Doi practicieni mătăhăloşi năvăliră pe uşă.

Şi, cât ai bate din palme, totul se schimbă. Uluitor, câtă sare şi piper pot adăuga doi bărbaţi voinici într-o conversaţie. Unele genuri de putere sunt doar trucuri ale minţii. Am învăţat bine asta în închisorile Împăratului, iar noul meu stăpân n-a făcut decât să-mi reamintească lecţia.

– N-ai să-ndrăzneşti! zbieră Terez, privindu-i cu ochi mari pe cei doi mascaţi. N-ai să-ndrăzneşti să te-atingi de mine!

– Din fericire, mă îndoiesc că va fi necesar, dar vom vedea.

Glokta arătă spre contesă:

– Prindeţi-o pe femeia aia.

Cei doi oameni cu măşti negre porniră cu paşi grei pe covorul gros. Unul dădu la o parte din drum un scaun, cu o grijă exagerată.

– Nu! sări regina în picioare, apucând mâna lui Shalere într-a ei. Nu!

– Ba da, replică Glokta.

Cele două femei se retraseră, agăţându-se strâns una de alta – Terez în faţă, protejând-o pe contesă cu trupul ei. Îşi dezgoli dinţii într-o grimasă ameninţătoare, în vreme ce practicienii uriaşi se apropiau. *Am putea fi aproape mişcaţi de evidenta lor afecţiune reciprocă – dacă am mai fi capabili să fim mişcaţi de ceva…*

– Luaţi-o. Dar reginei să nu-i lăsaţi semne, vă rog.

– Nu! urlă Terez. O să vă iau capetele pentru asta! Tatăl meu… tatăl meu este…

– În drum spre Talins – şi, în orice caz, mă îndoiesc că va porni un război numai pentru prietena dumneavoastră de-o viaţă. Aţi fost cumpărată şi plătită, iar Ducele Orso nu mi se pare genul care să renege o tranzacţie.

Cei doi bărbaţi şi cele două femei se învârteau prin capătul opus al camerei, într-un fel de dans dizgraţios. Unul dintre practicieni o înşfăcă pe contesă de încheietură, smulgându-i mâna dintr-a reginei, şi o îngenunche cu forţa, răsucindu-i braţele la spate şi aplicându-i o pereche de cătuşe masive. Terez ţipa, dădea cu pumnii, cu picioarele, îl zgârie pe celălalt – dar la fel de bine şi-ar fi putut descărca furia pe un copac. Uriaşul nici nu se clintea, având ochii la fel de lipsiţi de orice emoţie ca masca ce-i ascundea.

Glokta descoperi că aproape zâmbea, în timp ce urmărea

neplăcuta scenă. *Oi fi eu schilod, şi hidos, şi chinuit tot timpul de dureri, dar umilirea unor femei frumoase e o plăcere pe care încă mai pot s-o savurez. Acum o fac cu ameninţări şi violenţă, nu cu vorbe blânde şi îmbieri, totuşi... Distracţia e aproape la fel de mare ca pe vremuri.*

Unul dintre practicieni trase un sac de pânză groasă peste capul lui Shalere, transformându-i strigătele în suspine înăbuşite, apoi o împinse prin cameră. Celălalt rămase pe loc un moment, ţinând-o pe regină blocată în colţ. După aceea, se retrase către uşă. Din mers, luă scaunul pe care-l mutase şi-l puse cu grijă exact în locul unde-l găsise.

– Blestemat să fii! zbieră Terez, strângându-şi pumnii tremurători, când uşa se închise, lăsându-i singuri. Blestem pe capul tău, ticălos diform! Dacă-i faci vreun rău...

– Nu se va ajunge până acolo. Fiindcă aveţi în mână soluţia eliberării ei.

Regina înghiţi un nod, cu pieptul zbuciumat de gâfâieli.

– Ce trebuie să fac?

– Să vă futeţi.

În decorul acela elegant, cuvântul părea să sune de două ori mai urât.

– Şi să faceţi copii. Îi voi acorda contesei şapte zile în întuneric, nemolestată. Dacă, la sfârşitul acestui interval, nu aud c-aţi pus pe jar cocoşelul regelui în fiecare noapte, le-o voi prezenta practicienilor mei. Bieţii băieţi. Fac atât de puţină mişcare... Zece minute de fiecare ar fi de ajuns, dar sunt o mulţime în Casa Întrebărilor. Îndrăznesc să spun că o vor ţine ocupată zi şi noapte pe prietena dumneavoastră din copilărie.

Un spasm de oroare trecu peste faţa lui Terez. *Şi de ce nu? E un capitol josnic, chiar şi pentru mine.*

– Şi dacă fac ceea ce-mi ceri?

– Atunci, contesa nu va păţi nimic. După ce se confirmă că sunteţi grea cu copil, am să v-o înapoiez. Lucrurile pot continua aşa cum sunt acum, pe perioada izolării dumneavoastră. Doi băieţi, ca moştenitori, două fete, pentru măritiş, şi putem zice c-am terminat unul cu altul. Regele îşi poate găsi distracţiile şi prin alte părţi.

– Dar va lua ani întregi!

– Se poate rezolva în trei sau patru, dacă vă daţi toată silinţa. Şi s-ar putea să constataţi că vieţile tuturor vor fi mai uşoare, dacă măcar vă prefaceţi că vă face plăcere.

– Să mă prefac…? şopti ea.

– Cu cât daţi mai mult impresia că vă place, cu atât se va termina mai repede. Cea mai ieftină târfă din port poate să guiţe pentru gologanii ei, când o trag în ţeapă marinarii. Vreţi să-mi spuneţi că nu puteţi guiţa pentru Regele Uniunii? Îmi ofensaţi sensibilităţile patriotice! Ohhh! gâfâi el, dându-şi ochii peste cap, într-o parodie a extazului. Ahhh! Daaa! Da, acolo…! Nu te opri!

Apoi, îşi răsfrânse buza spre ea.

– Vedeţi? Până şi eu pot s-o fac! O mincinoasă cu experienţa dumneavoastră n-ar trebui să aibă nicio dificultate.

Ochii ei înlăcrimaţi săgetară prin cameră, ca şi cum ar fi căutat o ieşire. *Dar nu există niciuna. Nobilul Arhilector Glokta, protectorul Uniunii, inima cea mare a Consiliului Închis, întruchiparea virtuţilor senioriale, îşi demonstrează flerul pentru politică şi diplomaţie.* Când îi vedea deznădejdea jalnică, simţea o mică tresărire într-însul, un freamăt neglijabil în pântece. *Vinovăţie, poate? Sau indigestie? Nu prea contează care din două, am învăţat lecţia. La mine, mila nu ţine niciodată.*

Mai făcu un pas înainte, încet.

– Maiestatea Voastră, sper că înţelegeţi pe deplin care e cealaltă variantă.

Terez dădu din cap, ştergându-şi lacrimile. Apoi, ridică bărbia cu un aer mândru.

– Voi face tot ce-mi ceri. Te rog, te implor, nu-i face niciun rău… te rog…

Te rog, te rog, te rog… Felicitări din suflet, Eminenţa Voastră.

– Vă dau cuvântul meu. Voi avea grijă ca doamnei contese să i se acorde numai cele mai bune tratamente.

Îşi linse uşor golurile acre dintre dinţi.

– Iar Maiestatea Voastră va face acelaşi lucru cu soţul domniei sale.

Jezal stătea aşezat în întuneric. Privea dansul focului în marele şemineu şi se gândea la tot ce-ar fi putut să fie. Se gândea cu amărăciune şi înverşunare. Toate căile pe care ar fi putut s-o apuce viaţa lui, şi uite unde ajunsese. Singur.

Auzi balamalele scârţâind. Uşa cea mică dinspre dormitorul reginei se deschise încet. Jezal nu se ostenise niciodată s-o încuie pe partea dinspre el. Nu prevăzuse nicio împrejurare în care Terez ar fi putut dori s-o folosească. Acum, fără îndoială, era vorba de vreo eroare de etichetă comisă de el, una pentru care

Terez nu putea nici măcar să aştepte până dimineaţa, ca să-l admonesteze.

Se ridică grăbit în picioare, cuprins de o agitaţie prostească.

Terez intră pe uşa cufundată în umbră. Arăta atât de schimbată, încât în primul moment abia dacă o recunoscu. Avea părul despletit şi purta numai cămaşa de noapte. Privea în jos, umilă, cu faţa cufundată în întuneric. Picioarele ei desculţe lipăiau pe podele, apoi peste covorul pufos, spre foc. Dintr-odată, părea foarte tânără. Tânără şi mică, slabă şi singură. Jezal o privea în culmea nedumeririi, aproape speriat, dar şi uşor excitat, pe măsură ce se apropia de el, iar lumina focului îi contura trupul.

– Terez, dra…

Nu-şi găsea cuvintele. „Draga mea” nu părea prea potrivit. Nici „Iubito”. „Duşmancă” poate ar fi mers, dar nu rezolva nimic.

– Pot să…

Îl întrerupse, ca întotdeauna, dar nu cu tirada la care se aşteptase.

– Îmi pare rău pentru felul cum m-am purtat cu tine. Pentru lucrurile pe care le-am spus… probabil mă consideri…

Avea lacrimi în ochi. Lacrimi adevărate. Până în acel moment, nici n-ar fi crezut-o în stare să plângă. Făcu un pas, doi, spre ea, grăbit, cu o mână uşor întinsă, neştiind ce să facă. Niciodată nu îndrăznise să spere vreo scuză, şi-n niciun caz una prezentată atât de sincer şi onest.

– Ştiu, se bâlbâi el. Ştiu că… că nu-s deloc ceea ce-ţi doreai de la un soţ. Îmi pare rău. Dar şi eu sunt prizonierul acestei situaţii, la fel ca tine. Sper doar că… că poate reuşim s-o scoatem cumva la capăt. Poate găsim o cale… să ţinem unul la altul? Pe altcineva nu avem, nici unul dintre noi. Te rog, spune-mi ce am de făcut…

– Şşşt…

Îi atinse buzele cu un deget, privindu-l în ochi, cu o jumătate a feţei luminată portocaliu de foc, iar cealaltă ascunsă în umbră. Degetele ei îi porniră prin păr, trăgându-l mai aproape. Îl sărută, uşor, stângaci aproape, cu buzele abia atingându-li-se, apoi mai strâns, dar tot împiedicat. Jezal îşi trecu o mână pe lângă gâtul ei, pe sub ureche, mângâindu-i cu degetul mare obrazul neted. Gurile li se mişcau mecanic, însoţite de foşnetul slab al respiraţiei prin nasul lui, de plescăitul încet al salivei în mişcare. Nu tocmai cel mai pătimaş sărut din viaţa lui, dar era mult mai mult decât se aşteptase vreodată să capete de la ea. Sub pântece îi

începeau nişte furnicături plăcute, în timp ce-şi împingea limba în gura ei.

Îşi plimbă cealaltă palmă peste spatele lui Terez, simţindu-i sub degete umflăturile vertebrelor. Mârâi încet, când mâna-i ajunse pe fundul ei, prin jurul şoldului, apoi între picioare, cu poala cămăşii strânsă în jurul încheieturii. O simţi cutremurându-se, o simţi tresărind şi muşcându-şi buza, şocată, se părea, sau poate chiar dezgustată. Jezal îşi smuci mâna înapoi, şi se despărţiră, amândoi cu privirile în podea.

– Iartă-mă, mormăi el, reproşându-şi în sinea lui graba. M-am…

– Nu. E vina mea. Nu am… experienţă… cu bărbaţii…

Un moment, Jezal clipi din ochi, apoi aproape că zâmbi uşurat. Desigur. Acum totul era clar. Fusese atât de sigură pe sine, atât de tăioasă, încât nicio clipă nu-i trecuse prin minte că putea fi virgină. Frica şi nimic mai mult era cauza acelui tremur. Frica de a-l dezamăgi. Simţi un val de compasiune.

– Nicio grijă, murmură el încet, făcând un pas înainte şi cuprinzând-o cu braţele.

O simţi crispându-se, de nervozitate, fără îndoială, şi-i mângâie blând părul.

– Pot să mai aştept… nu e nevoie să… nu încă.

– Ba da, replică ea cu o hotărâre surprinzătoare, privindu-l fără teamă în ochi. Trebuie.

Îşi scoase cămaşa peste cap, lăsând-o să cadă pe podea. Apoi veni lângă el, îl luă de încheietură şi-i conduse mâna în susul coapsei, tot mai sus.

– Ah, şopti, intens şi gutural, cu buzele frecându-i obrazul, cu răsuflarea arzându-l fierbinte în ureche. Da… acolo… nu te opri…

Şi-l conduse, cu respiraţia tăiată, spre pat.

– Asta-i tot?

Glokta se uită în jurul mesei, dar bătrânii tăceau. *Toţi aşteaptă cuvântul meu.* Regele lipsea din nou, aşa că-i lăsă să aştepte mult mai mult decât ar fi fost nevoie. *Doar ca să înţeleagă toţi şovăielnicii cine-i şeful. Şi de ce nu, în fond? Scopul puterii nu este acela de a te purta cu mănuşi.*

– Atunci, această şedinţă a Consiliului Închis a luat sfârşit.

Se ridicară repede, tăcuţi şi în deplină ordine. Halleck, Torlichorm, Kroy şi toţi ceilalţi ieşiră încet, rând pe rând, din sală. Glokta se sculă şi el, cu piciorul încă durându-l, în amintirea

cârceilor de dimineaţă, numai pentru a descoperi că Lordul Şambelan rămăsese din nou pe loc. *Şi nu arată deloc amuzat.*

Hoff aşteptă ca uşa să se închidă înainte de a vorbi.

– Imaginează-ţi ce surprins am fost, spuse el răstit, să aud de recenta dumitale căsătorie.

– O ceremonie scurtă şi modestă, îi arătă Glokta dezastrul dinţilor din faţă. Dragostea tânără, înţelegi, nu suferă amânare. Îmi prezint scuze dacă lipsa unei invitaţii te-a jignit.

– Invitaţie? mârâi Hoff, încruntându-se fioros. Cam greu! Nu asta am discutat!

– N-am discutat? Cred că a survenit o neînţelegere. Prietenul nostru comun, continuă Glokta, cu o privire semnificativă spre al treisprezecelea scaun, care rămăsese neocupat, în capătul opus al mesei, m-a lăsat la conducere. Pe mine. Nu pe altcineva. Consideră că e necesar ca acest Consiliu Închis să vorbească doar cu o singură voce. De-acum încolo, vocea aceea va suna remarcabil de asemănător cu a mea.

Chipul rumen al lui Hoff păli uşor.

– Desigur, dar…

– Eşti conştient, presupun, că am trăit doi ani de tortură, nu? Doi ani în infern, aşa că acum pot sta drept în faţa dumitale. Sau strâmb, dacă preferi, şui ca o rădăcină de copac bătrân. O caricatură oloagă, schiloadă şi şontoroagă, ce zici, Lord Hoff? Hai să vorbim cinstit unul cu altul. Uneori, îmi pierd controlul propriului picior. Al propriilor ochi. Al propriei feţe – dacă se mai poate numi faţă, pufni el. Şi al intestinelor, nici nu ştii cât sunt de rebele. Adesea, mă trezesc dimineaţa bălăcindu-mă în rahatul meu propriu şi personal. Am încontinuu dureri, iar amintirea a tot ceea ce-am pierdut mă râcâie la nesfârşit.

Îşi simţi ochiul stâng zbătându-se. *Las' să se zbată.*

– Prin urmare, înţelegi de ce, în pofida eforturilor mele constante de a fi un om cu o dispoziţie luminoasă, constat mereu că dispreţuiesc lumea, şi tot ce are-n ea, şi pe mine însumi în primul rând. O stare de fapt regretabilă, pentru care nu există niciun remediu.

Lordul Şambelan îşi linse buzele, nesigur.

– Te asigur de toată compasiunea mea, dar nu prea văd ce relevanţă are.

Pe neaşteptate, Glokta ajunse foarte aproape de el, înghesuindu-l pe Hoff lângă masă, fără a lua în seamă un spasm care-i străbătea piciorul.

– Compasiunea dumitale nu face nici cât o ceapă degerată, iar relevanţa e următoarea: ştiind ce sunt, ce-am îndurat, ce voi îndura în continuare… îţi poţi imagina că mai există pe lumea asta vreun lucru de care să-mi fie teamă? Vreo faptă pe care să mă codesc s-o fac? Cele mai insuportabile suferinţe ale altora sunt, pentru mine… o simplă jenă, în cel mai rău caz.

Se îndesă smucit şi mai aproape, lăsându-şi buzele să-i dezvelească dinţii sfărâmaţi, lăsându-şi chipul să tremure şi ochiul să lăcrimeze.

– Ştiind toate astea… oare poţi găsi că e înţelept… pentru un om aflat în poziţia dumitale de acum… să vină cu ameninţări? Ameninţări împotriva soţiei mele? Împotriva copilului *meu* încă nenăscut?

– N-am intenţionat nicio ameninţare, desigur, niciodată n-aş…

– Nu merge aşa de simplu, Lord Hoff! Nu merge, şi gata. La cel mai mic semn de violenţă contra lor… ei bine, nu-ţi doresc nici măcar să-ţi imaginezi oroarea inumană a reacţiei mele.

Şi mai aproape – atât de aproape, încât saliva i se depunea ca o ceaţă subţire pe fălcile tremurătoare ale lui Hoff.

– Nu pot permite nici o altă *discuţie* despre această problemă. Niciodată. Nu permit nici măcar zvonul că ar putea să existe vreo problemă. Niciodată. Pur… şi… simplu… n-ar… merge, Lord Hoff, ca un maldăr de carne fără ochi, fără limbă, fără mutră, fără degete, fără coaie, să ocupe scaunul dumitale în Consiliul Închis.

Se retrase, afişându-şi rânjetul cel mai revoltător.

– Căci, Domnule Lord Şambelan… atunci cine-ar mai bea tot vinul?

Era o zi frumoasă de toamnă în Adua, iar soarele strălucea plăcut printre ramurile înmiresmate ale pomilor fructiferi, aşternând pete de lumină şi umbră pe iarba de dedesubt. O briză plăcută adia prin livadă, făcând să fremete mantia carmin a regelui care se plimba maiestuos pe gazon şi roba albă a Arhilectorului, în timp ce şchiopăta îndărătnic la o distanţă respectuoasă, cocoşat peste baston. Păsările ciripeau în copaci, iar cizmele lustruite ca oglinda ale Maiestăţii Sale scrâşneau pe pietriş, cu ecouri slabe, agreabile, dinspre clădirile albe ale palatului.

Din cealaltă parte a zidurilor înalte se auzea zgomotul slab al unor lucrări în depărtare. Bocănit de târnăcoape şi ciocane, foşnete de pământ săpat şi trosnete ale pietrelor. Strigătele

slabe ale tâmplarilor şi zidarilor. Acestea erau cele mai plăcute sunete din toate, în auzul lui Jezal. Sunetele reconstrucţiei.

– Va dura un timp, desigur, spunea el.

– Desigur.

– Ani întregi, poate. Dar o mare parte din moloz s-a înlăturat deja. Reparaţiile unora dintre clădirile mai uşor avariate au şi început. Până să ne dumirim, Agriontul va fi mai strălucitor ca oricând. Am făcut din asta principala mea prioritate.

Glokta îşi plecă şi mai adânc capul.

– Şi, prin urmare, şi a mea, şi a Consiliului Închis al Maiestăţii Voastre. Pot să mă interesez… murmură el, de sănătatea soţiei dumneavoastră, regina?

Jezal îşi mişcă gura în gol. Nu-i prea plăcea să discute despre problemele lui personale cu acel om, tocmai cu el, dar nu putea nega faptul că, indiferent ce-o fi spus ologul, avusese loc un progres cum nu se poate mai dramatic.

– O schimbare substanţială, clătină el din cap. Acum constat că este o femeie cu… apetituri aproape nesăţioase.

– Sunt încântat că sugestiile mele au avut efect.

– A, au avut, sigur c-au avut, numai că încă mai există o anumită…

Mişcă mâna prin aer, căutând cuvântul potrivit.

– … O anumită tristeţe în felul ei de a se purta. Câteodată… o aud plângând, noaptea. Stă la fereastra deschisă şi plânge, ore în şir.

– Plânge, Maiestate? Poate că nu-i e decât dor de casă. Întotdeauna am bănuit că are un suflet mult mai gingaş decât pare.

– Aşa este! Aşa e. Un suflet gingaş.

Jezal stătu un moment pe gânduri.

– Ştii, cred că s-ar putea să ai dreptate. Dor de casă…

În minte începea să i se contureze un plan.

– Poate ar fi bine să schimbăm modelul grădinilor palatului, ca să amintească de Talins? Am putea modifica râul, după forma canalelor şi aşa mai departe!

Glokta rânji ştirb ca de obicei.

– Sublimă idee. Am să vorbesc cu Grădinarul Regal. Poate-am să mai schimb câteva cuvinte şi cu Maiestatea Sa, ca să văd dacă-i pot stăvili lacrimile.

– Îţi voi fi recunoscător pentru tot ceea ce faci… Şi soţia dumitale cum o mai duce? aruncă el peste umăr, încercând să

schimbe subiectul, după care îşi dădu seama că abordase unul şi mai dificil.

Dar Glokta nu făcu decât să-şi arate iar rânjetul gol.

– E o mângâiere extraordinară pentru mine, Maiestate. Zău că nu ştiu cum m-am descurcat înainte fără ea.

Câteva clipe, îşi continuară drumul într-o tăcere cam stânjenitoare, apoi Jezal îşi drese vocea.

– M-am gândit, Glokta, la planul ăla al meu. Ştii, în legătură cu impozitul pe bănci? Poate ca să construim un spital nou, lângă port. Pentru cei care nu-şi pot permite un medic. Oamenii de rând au fost de mare folos. Ne-au ajutat să ajungem la putere şi au suferit în numele nostru. Un guvern ar trebui să le ofere câte ceva tuturor cetăţenilor săi, nu? Cu cât sunt mai mărunţi, mai de jos, cu atât au mai multă nevoie de ajutorul nostru. De fapt, un rege nu e mai bogat decât cel mai sărac supus al lui, nu crezi? I-ai cere Înaltului Judecător să schiţeze ceva? Ceva mic, pentru început, apoi putem merge mai departe. Case pe gratis, eventual, pentru cei rămaşi fără adăpost. Ar trebui să ne gândim…

– Maiestate, am vorbit cu prietenul nostru comun despre asta.

Jezal se opri locului, simţind un fior rece care-i străbătea şira spinării.

– Aşa…?

– Mă tem că este obligaţia mea.

Tonul ologului era cel al unui servitor, dar ochii lui înfundaţi în cap nu se abăteau nicio clipă dinspre ai lui Jezal.

– Prietenul nostru nu e… prea entuziasmat.

– El conduce Uniunea sau eu?

Dar cunoşteau amândoi destul de bine răspunsul la această întrebare.

– Maiestatea Voastră sunteţi regele, desigur.

– Desigur.

– Dar prietenul nostru comun… N-ar fi bine să-l dezamăgim.

Glokta şchiopătă cu un pas mai aproape, în timp ce ochiul stâng îi palpita respingător.

– Nici unul dintre noi, sunt sigur, n-ar dori să încurajeze o vizită în Adua… din partea lui.

Dintr-odată, Jezal simţi cum i se înmuiau genunchii. Amintirea vagă a acelei dureri groaznice, insuportabile, îi zgândărea stomacul.

– Da, horcăi el, da, sigur că n-ar fi de dorit.

Glasul schilodului era doar cu puţin mai sonor decât o şoaptă.

– Poate, cu timpul, se vor găsi fonduri şi pentru vreun mic proiect. Prietenul nostru nu poate vedea totul, la urma urmei, iar ceea ce nu vede nu va face niciun rău. Sunt sigur că, între noi, discret… vom face şi puţin bine. Dar încă nu.

– Nu. Ai dreptate, Glokta. Văd că ai un simţ foarte fin pentru asemenea lucruri. Să nu facem nimic care să cauzeze cea mai mică ofensă. Te rog să-l informezi pe prietenul nostru că opiniile lui vor fi întotdeauna preţuite mai presus de toate celelalte. Te rog să-i spui bunului nostru prieten că se poate baza pe mine. Ai să-i spui, te rog?

– Da, Maiestate. Va fi încântat să audă.

– Bine, murmură Jezal. Bine.

Se stârnise un vânt rece, aşa că se întoarse spre palat, înfăşurat în mantie. Nu era, până la urmă, o zi chiar atât de plăcută pe cât sperase.

Detalii nerezolvate

O boxă albă murdară, cu două uşi faţă-n faţă. Tavanul prea jos ca să se simtă comod, camera prea viu luminată de lămpi arzătoare. Într-un colţ se forma igrasie, iar pe tencuială apăruseră băşici cojite, presărate cu mucegai negru. Cineva încercase să răzuiască de pe perete o pată de sânge lunguiaţă, dar fără a se strădui prea tare.

Doi practicieni uriaşi stăteau lângă perete, cu braţele încrucişate. Unul dintre scaunele de la masa prinsă în podea era gol. Pe celălalt se afla Carlot dan Eider. *Vorba aia: istoria merge în cerc. Cum s-au mai schimbat lucrurile! Şi totuşi, cât de asemănătoare au rămas...* Faţa femeii era palidă de îngrijorare, în jurul ochilor avea cearcăne vinete de nesomn, dar tot mai părea frumoasă. *Mai frumoasă ca oricând, într-un fel. Frumuseţea flăcării de lumânare care e gata să se stingă. Din nou.*

Glokta îi auzea respiraţia înspăimântată, în timp ce se aşeza pe scaunul rămas, încruntat, rezemându-şi bastonul de tăblia zgâriată a mesei.

– Încă mă mai întreb dacă, în următoarele câteva zile, voi primi scrisoarea aia despre care-mi vorbeai. Ştii care. Cea pe care voiai s-o citească Sult. Cea în care povesteşti micul meu act de caritate şi autoindulgenţă faţă de tine. Cea despre care te-ai asigurat că-i va fi trimisă Arhilectorului... în eventualitatea morţii tale. Îşi va găsi drumul până pe biroul meu, acum – ce crezi? O ironie finală.

Urmă o pauză.

– Îmi dau seama că am comis o greşeală de neiertat când m-am întors.

Şi una chiar mai de neiertat, când n-ai plecat destul de repede.

– Sper că-mi vei accepta scuzele. Nu voiam decât să te previn în legătură cu gurkienii. Dacă poţi găsi în inima ta resurse de îndurare...

– Prima dată te aşteptai să fiu îndurător?

– Nu, şopti ea.

– Atunci, care crezi că ar fi şansele să fac aceeaşi greşeală de două ori? Să nu te mai întorci niciodată, aşa ţi-am spus. Orice-ar

fi.

Gesticulă cu o mână, iar unul dintre monstruoşii practicieni se apropie şi deschise capacul trusei.

– Nu… nu, murmură ea, cu ochii fulgerând spre instrumente şi înapoi. Ai câştigat. Sigur că ai câştigat. Ar fi trebuit să fiu recunoscătoare prima oară. Te rog.

Se aplecă înainte, privindu-l în ochi. Vocea îi deveni mai înceată, mai răguşită.

– Te rog. Cu siguranţă, trebuie să fie… ceva ce pot face… ca să-mi plătesc nesocotinţa…

„O combinaţie bizară de dorinţă simulată şi repulsie sinceră. Jinduire falsă şi silă autentică. Şi cu atât mai dezgustătoare din cauza nuanţei de teroare crescândă. Mă face să mă întreb de ce am fost milostiv prima dată."

Glokta pufni.

– Trebuie să fie şi stânjenitor, nu numai dureros?

Încercarea de seducţie se stinse repede. *Dar observ că frica nu dispare nicăieri.* Acum i se alătura o notă de disperare tot mai intensă.

– Ştiu că am făcut o greşeală… Încercam să ajut… te rog, nu ţi-am dorit răul… Nu ţi-am făcut niciun rău, ştii doar!

Glokta întinse încet mâna spre trusă, privindu-i ochii îngroziţi cum îi urmăreau mănuşa albă, în timp ce vocea-i devenea un chiţăit de panică.

– Numai spune-mi ce pot să fac! Te rog! Pot să te ajut! Pot fi de folos! Spune-mi ce pot să fac!

Mâna lui Glokta îşi continua deplasarea necruţătoare peste masă. Bătu cu un deget în lemn. Degetul pe care inelul Arhilectorului scânteia în lumina lămpilor.

– Poate că ar fi o cale.

– Orice, se repezi ea, cu lacrimile lucindu-i în ochi. Orice, numai spune!

– Ai relaţii în Talins?

Femeia înghiţi în sec.

– În Talins? Sigur… sigur că da.

– Bun. Eu şi alţi câţiva colegi de-ai mei din Consiliul Închis suntem preocupaţi de rolul pe care Marele Duce Orso intenţionează să-l joace în politica Uniunii. Suntem de părere – o părere foarte fermă – că ar fi mai bine să se ocupe mai departe de styrieni şi să nu-şi bage nasul în treburile noastre.

Făcu o pauză semnificativă.

– Şi eu cum să…

– Ai să te duci la Talins. Ai să fii ochiul meu în oraş. O trădătoare, fugind ca să scape cu viaţă, singură şi fără niciun prieten, care caută doar un loc unde s-o ia de la capăt. O trădătoare frumoasă, dar ghinionistă, având nevoie disperată de un braţ puternic care s-o apere. Ai prins ideea.

– Cred… cred că aş putea să fac asta.

Glokta pufni.

– N-ar strica.

– Voi avea nevoie de bani…

– Bunurile tale au fost confiscate de Inchiziţie.

– Toate?

– Poate ai observat că sunt multe lucruri de reconstruit. Regele are nevoie de fiecare marcă pe care poate să pună mâna, iar trădătorii recunoscuţi nu se prea pot aştepta să-şi păstreze averile în vremuri ca astea. Ţi-am aranjat călătoria. La sosire, ia legătura cu casa bancară Valint şi Balk. Îţi vor oferi un împrumut, ca să începi.

– Valint şi Balk? repetă Eider, arătând şi mai speriată decât înainte – dacă aşa ceva era posibil. Aş prefera să mă îndatorez oricui altcuiva, numai lor nu.

– Cunosc sentimentul. Dar n-avem de ales: asta sau nimic.

– Cum am să…

– O femeie descurcăreaţă ca tine? Sunt sigur că vei găsi o cale.

Se strâmbă, în timp ce se ridica de pe scaun.

– Vreau să fiu bombardat cu scrisori de la tine. Tot ce se întâmplă în oraş. Ce pune la cale Orso. Cu cine intră în război, cu cine cade la pace. Cine-i sunt aliaţii şi cine duşmanii. Vei pleca la fluxul următor.

Ajuns în uşă, se mai întoarse o dată, scurt.

– Am să fiu foarte atent.

Carlot dan Eider dădu din cap, amorţită, ştergându-şi lacrimile de uşurare cu dosul palmei tremurânde.

Mai întâi ni se face nouă, apoi le-o facem şi noi altora, după care ordonăm să se facă. Aşa merg lucrurile.

– Mereu eşti beat la ora asta?

– Eminenţa Voastră, mă lezaţi, rânji Nicomo Cosca. De obicei, la ora asta sunt beat de mult.

Hm. Fiecare ne găsim calea de a mai rezista o zi.

– Ar trebui să-ţi mulţumesc pentru tot ajutorul pe care mi l-ai dat.

Styrianul făcu un gest flamboaiant cu mâna. O mână, observă Glokta, plină de inele masive.

– La naiba cu mulţumirile, ţi-am primit banii.

– Şi cred că i-ai cheltuit înţelept până la ultimul. Sper c-ai să rămâi în oraş, ca să te mai bucuri un timp de ospitalitatea Uniunii.

– Ştii ceva? Cred că mai stau.

Mercenarul îşi scărpină gânditor urticaria de pe gât, lăsând urme roşii de unghii pe pielea cojită.

– Cel puţin, până mi se termină aurul.

– Dar cât de repede poţi cheltui tot ce ţi-am dat?

– O, ai fi uimit. Am tocat zece averi la viaţa mea, ba chiar mai multe. Abia aştept să mai risipesc una.

Îşi plesni coapsele, se ridică de pe scaun, porni spre uşă, cam nesigur pe picioare, după care se întoarse, cu o înfloritură teatrală ca de obicei.

– Să mă chemi neapărat data viitoare când mai organizezi o operaţiune disperată.

– Prima mea scrisoare îţi va fi adresată.

– Atunci, îţi spun… rămâi cu bine!

Cosca îşi scoase pălăria enormă şi se plecă adânc. Apoi, cu un rânjet complice, ieşi pe uşă şi se făcu nevăzut.

Glokta mutase biroul Arhilectorului într-o sală mare de la parterul Casei Întrebărilor. *Mai aproape de adevăratul obiect de activitate al Inchiziţiei – prizonierii. Mai aproape de întrebări şi de răspunsuri. Mai aproape de adevăr. Şi, desigur, principalul avantaj… fără scări de urcat.*

Dincolo de ferestrele mari se întindea o grădină bine îngrijită. Prin geamuri se auzea slab clipocitul unei fântâni arteziene. În încăpere, însă, nu exista nimic din nesuferitul arsenal al puterii. Pereţii erau tencuiţi şi zugrăviţi simplu, în alb. Mobila era tare şi funcţională. *Gresia aspră a disconfortului m-a ţinut lucid atâta timp. N-am niciun motiv de a lăsa tăişul să se tocească, numai fiindcă am rămas fără duşmani. Duşmanii noi se vor prezenta singuri, nu peste multă vreme.*

Lângă pereţi se aflau câteva corpuri masive de bibliotecă, din lemn închis la culoare. Mai multe birouri acoperite cu piele, deja încărcate de documente, îl aşteptau să se ocupe de ele. Pe lângă masa mare şi rotundă, cu harta Uniunii şi compasul ei

însângerat, Glokta mai adusese jos cu el doar unul dintre obiectele lui Sult. Portretul în tonuri închise al lui Zoller, bătrân şi pleşuv, îl privea crunt de deasupra şemineului simplu. *Prezintă o asemănare neliniştitoare cu un anumit Mag pe care l-am cunoscut cândva. Se cuvine, în fond, să ne menţinem perspectiva corectă. Fiecare om răspunde în faţa cuiva.*

Se auzi o bătaie în uşă, iar în deschizătură apăru capul secretarului.

– Au sosit Lorzii Mareşali, Arhilectore.

– Pofteşte-i.

Câteodată, când vechii prieteni se întâlnesc, lucrurile redevin într-o clipă la fel ca înainte, cu atâţia ani în urmă. Prietenia se reia, neatinsă, ca şi cum n-ar fi avut loc nicio întrerupere. *Câteodată, dar nu şi acum.* Collem West era aproape de nerecunoscut. Părul îi căzuse, lăsând goluri hidoase. Avea chipul scofâlcit, cu o tentă gălbuie. Uniforma îi atârna moale de pe umerii osoşi, pătată la guler. Îşi târşâi picioarele în cameră, cocârjat ca un bătrân, rezemându-se greu în baston. Arăta ca un cadavru ambulant.

Glokta se aşteptase la aşa ceva, desigur, după cele povestite de Ardee. Totuşi, şocul bolnăvicios al dezamăgirii şi ororii, la vederea lui, îl luă chiar şi pe el prin surprindere. „E ca atunci când te întorci într-un loc unde-ai fost fericit în tinereţe şi-l găseşti în ruine. Mort. Se întâmplă în fiecare zi. De câte ori am cauzat moartea cu mâinile mele? Ce-o fi făcând-o atât de greu de suportat?” Şi totuşi, aşa era. Se pomeni că sărea de pe scaun, pornind cu chiu, cu vai spre el, ca să-i dea o mână de ajutor.

– Eminenţa Voastră.

Glasul lui West era fragil şi colţuros ca sticla spartă. Făcu un efort vlăguit să zâmbească.

– Sau, presupun că… s-ar cuveni să-ţi zic cumnate.

– West… Collem… mă bucur că te văd.

Mă bucur, şi-n acelaşi timp mă simt îngrozitor.

Câţiva ofiţeri îl urmară pe West în încăpere. *Pe minunat de competentul locotenent Jalenhorm îl ţin minte, desigur, dar acum e maior. Şi pe Brint, ajuns căpitan după rapida avansare a prietenului său. Pe bunul Mareşal Kroy mi-l amintesc şi-l îndrăgesc din Consiliul Închis. Felicitări, tuturor, pentru înaintările în grad.* Grupul îl încheia un necunoscut. Un om slab, cu chipul ars îngrozitor. *Dar nu se cade ca tocmai noi să-i reproşăm desfigurarea repulsivă.* Toţi se încruntau cu nervozitate spre

West, ca şi cum ar fi fost gata să se repeadă înainte dacă se prăbuşea de pe picioare. Totuşi, mareşalul reuşi să ajungă până la masa rotundă, unde se aşeză, tremurând, pe scaunul cel mai apropiat.

– Trebuia să vin la tine, spuse Glokta.

Trebuia să vin la tine de mult.

West făcu încă un efort să zâmbească, şi mai strepezit decât cel dinainte. Îi lipseau câţiva dinţi.

– Prostii. Ştiu cât eşti de ocupat, de-acum. Iar azi mă simt mult mai bine.

– Bun, bun. E foarte… bine. Pot să-ţi aduc ceva? Orice?

Oare ce-ar mai putea să-l ajute?

– Nu cred, clătină din cap West. Pe aceşti domni îi cunoşti, desigur. Cu excepţia sergentului Pike.

Omul cu faţa arsă dădu din cap spre Glokta.

– Plăcerea e de partea mea.

Să cunosc pe cineva şi mai desfigurat decât mine, întotdeauna.

– Am primit… veşti bune, de la sora mea.

Glokta se strâmbă, aproape neputându-şi privi vechiul prieten în ochi.

– Ar fi trebuit să-ţi cer permisiunea, desigur. Şi sigur aş fi făcut-o dacă aveam timp.

– Înţeleg, răspunse West, fixându-l cu ochii săi strălucitori. Mi-a explicat totul. Mă consolează, oarecum, să ştiu că va fi bine îngrijită.

– De asta poţi fi sigur. O să mă ocup eu. Nu va mai avea de suferit niciodată.

Chipul supt al lui West se schimonosi.

– Bine… Bine…

Îşi frecă uşor obrazul. Avea unghiile vinete, mărginite cu sânge uscat, ca şi cum ar fi stat să se desprindă.

– Întotdeauna avem un preţ de plătit, nu, Sand? Pentru ceea ce facem?

Glokta îşi simţi ochiul tresărind.

– Aşa se pare.

– Mi-am pierdut câţiva dinţi.

– Văd, şi te înţeleg perfect. Supa, o găsesc…

O găsesc de-a dreptul dezgustătoare.

– Abia mai pot să… merg.

– Şi în privinţa asta te înţeleg. Bastonul îţi va fi cel mai bun

prieten.

Cum este şi al meu, de multă vreme, aş zice.

– Sunt doar o umbră jalnică a celui ce-am fost.

– Îţi simt cu adevărat durerea.

Cu adevărat. Aproape şi mai intens decât pe a mea.

Încet, West clătină din capul împuţinat.

– Cum o suporţi?

– Pas cu pas, bătrâne prieten. Evit scările, oricând am posibilitatea, şi oglinzile, întotdeauna.

– Înţelept sfat, tuşi West – o tuse găunoasă, de mai jos de coaste; înghiţi zgomotos. Nu cred că mai am mult.

– În niciun caz!

Mâna lui Glokta se întinse o clipă, ca pentru a se depune pe umărul slab al lui West, ca pentru a-l îmbărbăta. Şi-o smuci înapoi, încurcat. *Mâna mea nu se pricepe la treburi din-astea.*

West îşi linse gingiile goale.

– Aşa ne ducem cei mai mulţi, nu? Fără o şarjă finală. Fără momente de glorie. Doar ne… mistuim încet.

Lui Glokta i-ar fi plăcut să dea o replică optimistă. *Dar balivernele alea ies din alte guri, nu dintr-a mea. Guri mai tinere, mai drăguţe, eventual şi cu toţi dinţii înăuntru.*

– Cei ce mor pe câmpul de luptă sunt, în unele privinţe, puţinii norocoşi. Veşnic tineri, veşnic încununaţi de glorie.

West dădu din cap, încet.

– Atunci, pentru puţinii norocoşi…

Ochii i se dădură peste cap, se clătină şi căzu într-o parte. Jalenhorm reacţionă primul, prinzându-l înainte de a atinge pardoseala. Mareşalul se înmuie în braţele uriaşului, împroşcând dalele cu un val prelung de vomă.

– Înapoi la palat! se răsti Kroy. Imediat!

Brint se grăbi să deschidă uşile, în timp ce Jalenhorm şi Kroy îl scoteau pe West din cameră, cărându-l între ei, cu braţele pe după umerii lor. Picioarele inerte i se târau pe jos, capul cu pete pleşuve se legăna. Glokta îi privi cum plecau, stând neputincios, cu gura ştirbă întredeschisă, ca pentru a mai spune ceva. Ca pentru a-i ura prietenului său noroc, sau sănătate, sau o după-amiază plăcută. *Totuşi, niciuna dintre ele nu prea pare potrivită cu situaţia.*

Uşile se închiseră zgomotos, iar Glokta rămase cu privirea spre ele. Pleoapa i se zbătea, simţea umezeală pe obraz. *Nu sunt lacrimi de compasiune, fireşte. Nu-s lacrimi de durere. Nu simt*

nimic, nu mă tem de nimic, nu-mi pasă de nimic. Au tăiat în temniţele Împăratului acele părţi din mine care puteau să plângă. Asta nu poate fi decât apă sărată şi nimic mai mult. Doar un reflex frânt pe o faţă mutilată. Adio, frate. Adio, singurul meu prieten. Şi adio şi ţie, duh al frumosului Sand dan Glokta. N-a mai rămas nimic din el. Totul, spre mai bine, desigur. Un om în poziţia mea nu-şi poate permite indulgenţe.

Trase scurt aer în piept şi-şi şterse faţa cu dosul mâinii. Şchiopătă până la birou, se aşeză, aşteptă un moment să se reculeagă, ajutat şi de un junghi subit în piciorul fără degete. Apoi, îşi îndreptă atenţia spre documente. *Declaraţii de confesiune, sarcini importante, toate treburile obositoare ale guvernării...*

Ridică ochii. O siluetă se desprinsese din umbrele de lângă una dintre etajerele înalte, iar acum păşi în cameră, cu braţele încrucişate pe piept. Omul cu faţa arsă care venise odată cu ofiţerii. Se părea că, în toată agitaţia plecării lor, rămăsese pe loc.

– Sergent Pike, nu-i aşa? murmură Glokta, încruntându-se.

– Ăsta e numele pe care mi l-am luat.

– Ţi l-ai luat...?

Chipul ars se schimonosi într-o imitaţie de zâmbet. *Una şi mai hidoasă decât a mea, dacă e cu putinţă.*

– Nu mă mir că nu m-aţi recunoscut. În prima săptămână, a avut loc un accident la forjă. Se întâmplă des accidente în Englia.

Englia? Glasul acela... ceva din glasul acela...

– Tot nimic? Poate dacă vin mai aproape?

Fără veste, se năpusti asupra lui. Glokta încă se mai chinuia să se ridice de pe scaun, când omul sări peste biroul lui. Se rostogoliră împreună pe jos, într-un nor de hârtii învălmăşite, Glokta dedesubt, lovindu-se cu capul de pardoseală, în timp ce aerul i se revărsa din piept cu un şuierat prelung, dureros.

Simţi atingerea oţelului pe gât. Chipul lui Pike era la doar câteva degete distanţă de al lui, masa aceea de arsuri distingându-se revoltător de detaliat.

– Şi acum? şuieră el. Ţi se pare ceva cunoscut?

Glokta îşi simţi ochiul stâng zbătându-se, când recunoaşterea îl cuprinse precum un val de apă rece ca gheaţa. *Schimbat, desigur. Complet şi total schimbat. Şi totuşi, îl cunosc.*

– Rews, suflă el.

– Nimeni altul, muşcă Rews cuvintele, cu o satisfacţie

înverşunată.

– Ai scăpat cu viaţă, şopti Glokta, mai întâi cu fascinaţie, apoi cu amuzament crescând. Ai supravieţuit! Eşti un om mult mai dur decât te credeam! Mult, mult mai dur.

Începu să chicotească, cu lacrimile curgându-i iar pe obraz.

– E ceva de râs?

– Totul! Trebuie să admiri ironia. Am învins atâţia duşmani puternici, iar acum Salem Rews îmi ţine jungherul la gât! Lama pe care n-o vezi e întotdeauna aia care te taie cel mai adânc, nu?

– Ai să te-alegi şi cu tăieturi mai adânci decât asta.

– Atunci, taie, dragul meu, sunt gata, îşi dădu Glokta capul pe spate, întinzându-şi gâtul, apăsându-l pe metalul rece. De mult sunt gata.

Pumnul lui Rews se flexă pe plăselele cuţitului. Chipul său ars tremura, cu ochii îngustaţi ca două fante lucitoare în orbitele trandafirii. *Acum.*

Buzele pătate se retraseră de pe dinţi. Tendoanele gâtului ieşiră în relief, în timp ce se pregătea să împlânte tăişul. „Hai odată…!”

Respiraţia lui Glokta şuiera sacadat, gâtul îl furnica, în aşteptare. *Acum, în sfârşit… acum…*

Dar braţul lui Rews nu se mişcă.

– Şi totuşi, uite că eziţi, şopti Glokta, printre gingiile goale. Nu din milă, fireşte, şi nici din slăbiciune. Îngheţul le-a scos pe toate din tine, aşa-i? În Englia? Aştepţi fiindcă-ţi dai seama că, în tot acel timp cât ai visat că mă omori, nu te-ai gândit nicio clipă ce va urma. Ce-ai să câştigi cu adevărat, după toată rezistenţa ta? După toate vicleşugurile şi eforturile tale? Vei fi vânat? Vei fi trimis înapoi? Eu îţi pot oferi incomparabil mai mult.

Expresia încruntată a lui Rews deveni şi mai dură.

– Ce-ai putea să-mi mai dai? După toate astea?

– A, asta-i o nimica toată. Sufăr o durere îndoită şi o umilinţă înzecită, în fiecare dimineaţă când mă trezesc din somn. Un om ca tine mi-ar putea fi foarte util. Un om… atât de dur cum ai dovedit tu că eşti. Un om care a pierdut totul, inclusiv orice scrupul, orice milă, orice urmă de teamă. Amândoi am pierdut totul. Amândoi am supravieţuit. Te înţeleg, Rews, mai bine decât ar putea oricine să te înţeleagă.

– Acum mă numesc Pike.

– Sigur că da. Lasă-mă să mă ridic, Pike.

Încet, cuţitul se retrase de lângă gâtul său. Omul care fusese

cândva Salem Rews se ridică deasupra lui, privindu-l încruntat. *Cine s-ar aştepta vreodată la întorsăturile pe care le poate lua soarta?*

– Hai, sus.

– Mai uşor de zis decât de făcut.

Glokta inspiră de câteva ori, după care, gemând într-un efort pe cât de mare, pe-atât de jalnic, se răsuci încet în patru labe. *O izbândă eroică, într-adevăr.* Îşi încercă membrele, cu grijă, strâmbându-se la auzul ţăcănitului din articulaţiile deformate. *Nimic rupt. Nimic mai rupt decât de obicei, cel puţin.* Întinse mâna şi apucă între două degete bastonul care căzuse, trăgându-l spre el printre hârtiile împrăştiate. Simţi vârful cuţitului apăsându-i spinarea.

– Să nu mă crezi prost, Glokta. Dacă încerci vreo figură…

Se agăţă de marginea biroului şi se săltă în picioare.

– Îmi spinteci ficatul şi toate celelalte. Nicio grijă. Sunt mult prea schilod ca să încerc altceva decât să mă cac pe mine. Totuşi, am ceva să-ţi arăt. Ceva ce sunt sigur c-o să-ţi placă. Dacă mă înşel, ei bine… poţi să-mi tai beregata puţin mai târziu.

Ieşi greoi din birou, cu Pike urmându-l îndeaproape, ca o umbră lângă umăr, cu cuţitul ascuns vederii.

– Staţi aici, se răsti el la cei doi practicieni din anticameră, şontâcăind prin faţa biroului enorm de unde secretarul îl privea încruntat.

Pe culoarul larg care străbătea Casa Întrebărilor prin mijloc, Glokta începu să şchiopăteze mai repede, ţăcănind cu bastonul pe dale. Îl durea, dar îşi ţinea capul sus şi buza răsfrântă cu răceală. Cu coada ochiului, îi vedea pe funcţionari, practicieni şi inchizitori cum făceau plecăciuni, retrăgându-se, eliberând drumul. *Cum se mai tem de mine… Mai tare decât de oricare alt om din Adua, şi pe bună dreptate. Ce mult s-au schimbat lucrurile… Şi totuşi, cât de neschimbate au rămas!* Piciorul, gâtul, gingiile. Erau la fel ca întotdeauna. *Şi vor rămâne aşa pentru totdeauna. Doar dacă nu cumva voi fi torturat din nou, fireşte.*

– Arăţi bine, aruncă el peste umăr. Lăsând la o parte arsurile de pe faţă, desigur. Ai mai slăbit.

– Înfometarea poate avea efectul ăsta.

– Într-adevăr, într-adevăr… Şi eu am devenit mult mai zvelt în Gurkhul. Şi nu numai din cauza bucăţilor pe care le-au tăiat din mine. Pe-aici.

Cotiră printr-o uşă masivă, încadrată de doi practicieni

încruntaţi, şi trecură pe lângă o poartă zăbrelită, deschisă. Ajunseră pe un coridor lung, fără ferestre, care cobora în pantă lină, luminat de câteva felinare şi plin de umbre care se mişcau încet. Pereţii erau rindeluiţi şi văruiţi, deşi nu prea recent. Domnea o stare de părăginire şi un miros de umezeală. *La fel ca întotdeauna.* Ţăcănitul bastonului lui Glokta, şuieratul respiraţiei, foşnetele robei albe, toate sunau înfundat în aerul rece şi umed.

– Dacă mă omori, nu-ţi vei găsi cine ştie ce satisfacţie, să ştii.

– Mai vedem.

– Mă îndoiesc. N-am fost eu principalul răspunzător pentru mica ta călătorie spre nord. Am făcut treburile concrete, poate, dar ordinele le-au dat alţii.

– Ăia nu erau prietenii mei.

Glokta pufni.

– Te rog…! Prietenii nu-s decât nişte oameni care ne închipuim că ne plac, pentru ca viaţa să fie mai suportabilă. Oamenii ca noi nu au nevoie de mofturi din astea. Duşmanii noştri sunt cei după care ne măsurăm.

Şi iată-i şi pe ai mei. Avea în faţă şaisprezece trepte. Tăiate în piatră netedă, uşor tocite spre mijloc. *Vechea şi familiara scăriţă.*

– Trepte. Nenorocitele… Dac-aş putea să torturez un om, ştii cine-ar fi?

Chipul lui Pike nu era decât o cicatrice lipsită de orice expresie.

– Lasă, nu contează.

Glokta ajunse la baza scării, fără niciun incident, mai şchiopătă câţiva paşi chinuiţi până la o uşă groasă de lemn, cu ferecături metalice.

– Am ajuns.

Scoase din buzunarul robei un inel de chei, căută printre ele până o găsi pe cea potrivită, descuie uşa şi intră.

Arhilectorul Sult nu mai era acelaşi dinainte. *Dar, în fond, nimeni dintre noi nu mai e tocmai acelaşi.* Magnificul său ciuf de păr alb stătea lipit de ţeasta emaciată, mânjită pe-o parte cu sânge închegat, maroniu-gălbui. Ochii albaştri pătrunzători îşi pierduseră lucirea autoritară, mărginiţi cu roşu şi înfundaţi în găvanele adânci. Fusese uşurat de haine, iar trupul său vânos, bătrân, cam păros prin jurul umerilor, era mânjit de jegul din celule. De fapt, arăta cam ca un cerşetor bătrân şi nebun. *Chiar e posibil ca ăsta să fi fost cândva unul dintre cei mai puternici oameni din tot Cercul larg al Lumii? Nici n-ai zice. O lecţie*

salutară pentru noi toţi. Cu cât urci mai sus, cu atât mai cumplită e căderea.

– Glokta! mârâi el, zbătându-se neputincios în lanţurile care-l ţineau legat de scaun. Ticălos trădător şi pervers ce eşti!

Glokta îşi ridică mâna în mănuşă albă, cu piatra purpurie a inelului funcţiei scânteind în lumina crudă a lămpii.

– Cred că „Eminenţa Voastră” este formula de adresare cuvenită.

– Tu? râse Sult scurt, ca un lătrat. Arhilector? O epavă de om veştejită, demnă de milă? Mă dezguşti!

– Nu-mi veni cu de-astea, se aşeză Glokta, strâmbându-se, pe celălalt scaun. Dezgustul e pentru oamenii inocenţi.

Sult îl privi încruntat pe Pike, care stătea ameninţător lângă masă, cu umbra aşternută peste caseta lustruită care conţinea instrumentele lui Glokta.

– Arătarea asta ce mai e?

– Un vechi prieten al nostru, Maestre Sult, reîntors abia recent de la războaiele din Nord, în căutare de noi posibilităţi.

– Felicitările mele! N-am crezut niciodată că-ţi vei putea găsi un asistent şi mai hidos decât tine!

– Eşti nedelicat, dar, slavă Domnului, nu ne lăsăm ofensaţi prea uşor. Hai să zicem că e la fel de hidos.

Şi întocmai la fel de necruţător, sper.

– Când începe procesul meu?

– Proces? De ce mi-aş dori aşa ceva? Eşti presupus mort, şi n-am făcut nicio încercare de a nega.

– Pretind dreptul de a mă adresa Consiliului Deschis! se zbătu Sult zadarnic în lanţuri. Pretind… Blestemat să fii! Pretind să fiu audiat!

Glokta pufni.

– Pretinde cât ai chef, dar uită-te în jur. Nimeni nu-i curios să te asculte, nici măcar eu. Suntem mult prea ocupaţi. Consiliul Deschis e suspendat pe termen nedefinit. Consiliul Închis s-a schimbat complet, iar de tine a uitat toată lumea. Acum eu conduc lucrurile. Mai complet decât ai fi putut tu visa vreodată.

– În lesa diavolului ăluia de Bayaz!

– Corect. Poate, cu timpul, am să mai lărgesc zgarda, cum am făcut şi cu tine. Destul ca să fac treburile cum vreau eu – dar… cine ştie?

– Niciodată! De ăla n-ai să scapi niciodată!

– Vom vedea, ridică Glokta din umeri. Oricum, există sorţi şi

mai rele decât să fii întâiul dintre sclavi. Mult mai rele. Le-am văzut cu ochii mei.

Le-am şi trăit.

– Nesocotitule! Am fi putut să fim liberi!

– Ba n-am fi putut. Iar libertatea e desuetă, în orice caz. Toţi avem responsabilităţile noastre. Toţi datorăm câte ceva, cuiva. Numai oamenii complet nevrednici sunt liberi. Nevrednicii şi morţii.

– Ce importanţă mai are acum? se strâmbă Sult, peste masă. Ce mai contează orice din toate astea? Hai, începe cu întrebările.

– A, dar nu pentru aşa ceva ne aflăm aici. Nu de data asta. N-am venit pentru întrebări, nici pentru confesiuni, nici pentru adevăruri. Am deja toate răspunsurile.

Şi-atunci, de ce fac asta? De ce? Glokta se apleacă încet peste masă.

– Suntem aici ca să ne distrăm.

Sult se holbă la el o clipă, apoi izbucni într-un râs sălbatic, ca un nechezat.

– Să te distrezi! N-o să-ţi capeţi niciodată dinţii înapoi! Nici piciorul n-o să-l mai ai! Nici viaţa n-ai să ţi-o mai regăseşti vreodată!

– Sigur că nu, dar o pot lua pe a ta.

Ţeapăn, încet, dureros, Glokta se întoarse spre omul de lângă masă, cu rânjetul său ştirb.

– Practician Pike, eşti aşa de drăguţ să-i arăţi prizonierului nostru ustensilele?

Pike se încruntă la Glokta. Se încruntă la Sult. Mai stătu pe loc câteva momente, nemişcat.

Apoi, făcu un pas înainte şi înlătură capacul trusei.

„Ştie diavolul că-i diavol?”

Elizabeth Madox Roberts

Începutul

Laturile văii erau acoperite cu zăpadă. Drumul negru o străbătea ca o cicatrice veche, până la pod, peste râu şi în sus spre porţile Carleonului. Mănunchiuri negre de rogoz, smocuri de iarbă neagră, pietre negre ieşeau prin pătura albă şi curată. Crengile negre ale copacilor erau aşternute pe deasupra cu propriul lor strat de albeaţă. Oraşul se vedea ca o îngrămădeală de acoperişuri albe şi ziduri negre, înghesuite în jurul colinei, îndesate în bifurcaţia râului negru, sub cerul de un cenuşiu pietros.

Logen se întreba dacă aşa vedea Ferro Maljinn lumea. În negru şi alb, şi nimic altceva. Nicio culoare. Se întreba unde era acum şi ce făcea. Şi dacă se gândea la el.

Cel mai probabil, nu.

– Din nou înapoi.

– Mda, răspunse Fior. Înapoi.

Nu avusese prea multe de spus, în tot timpul drumului călare de la Uffrith. Şi-or fi salvat ei viaţa unul altuia, dar conversaţia era cu totul altceva. Logen bănuia că tot nu era omul favorit al lui Fior. Şi se îndoia că avea să fie vreodată.

Înaintau în tăcere, un şir lung de călăreţi duri pe lângă râul negru, nu mai lat decât o panglică de gheaţă. Caii şi oamenii pufneau rotocoale de aburi, harnaşamentele zornăiau sonor în aerul rece. Trecură podul, cu copitele bocănind găunos pe scânduri, spre poarta unde Logen vorbise cu Bethod. Poarta de deasupra căreia îl aruncase. Iarba crescuse la loc, fără îndoială, în cercul unde-l ucisese pe Temut, apoi o acoperise zăpada. Aşa se întâmpla cu toate faptele oamenilor, în cele din urmă. Erau acoperite şi uitate.

Nu era nimeni care să-l întâmpine cu urale, dar asta nu-l surprindea. Sosirea Sângerosului-Nouă nu era niciodată un motiv de sărbătorire, şi cu atât mai puţin în Carleon. Prima oară când îl vizitase, lucrurile nu ieşiseră prea bine pentru nimeni. Şi nici după aceea. Fără îndoială, oamenii stăteau zăvorâţi în case, speriaţi să nu fie ei cei dintâi arşi de vii.

Descălecă, lăsându-i pe Tichie Roşie şi ceilalţi să-şi vadă de ale lor. Porni pe strada pavată, urcând panta abruptă spre poarta zidului interior, cu Fior alături. Doi carli îi priveau cum se

apropiau. Doi flăcăi de-ai lui Dow, aspri la înfăţişare. Unul dintre ei îi adresă un rânjet cu jumătate din dinţi lipsă.

– Regele! strigă el, agitându-şi sabia prin aer.

– Sângerosul-Nouă! strigă şi celălalt, zăngănindu-şi scutul. Regele Nordicilor!

Logen porni prin curtea tăcută, cu zăpada adunată pe la colţuri, spre uşile înalte de la marea sală a lui Bethod. Ridică mâinile şi le împinse.

În sală nu era mult mai cald decât afară, în zăpadă. Ferestrele înalte din capătul opus stăteau deschise, lăsând să intre zgomotul râului rece, rece de tot, ce vuia departe, jos. Scaunul lui Skarling stătea pe platforma sa înălţată, în capătul treptelor, aruncând o umbră prelungă peste podelele aspre, spre el.

Pe scaun stătea cineva, observă Logen, când ochii i se deprinseră cu întunericul. Dow cel Negru. Cu securea şi sabia rezemate într-o parte a scaunului, metalul ascuţit lucind în penumbră. Întocmai ca el. Îşi ţinea mereu armele la îndemână.

Logen îi zâmbi.

– Te-ai făcut comod, Dow?

– Cam tare pentru curu’ meu, drept să spun, da’ tot i-un stătău mai bun ca ţăr’na.

– I-ai găsit pe Calder şi Scale?

– Mda, i-am găsit.

– Sunt morţi, aşadar?

– Nu încă. M-am gândit să-ncerc ceva diferit. Am stat de vorbă.

– De vorbă? Cu nemernicii ăia doi?

– Cunosc eu alţii şi mai răi. Copoiul unde-i?

– Tot acolo, stă la taclale cu Uniunea, să pună la cale o-nţelegere.

– Ursuzul?

Logen clătină din cap.

– Înapoi în ţărână.

– Hm. Ei, asta e. Oricum, aşa o să-mi fie mai uşor, adăugă Dow, privind într-o parte.

– Ce-o să-ţi fie mai uşor?

Logen se uită în jur. Fior stătea chiar lângă el, încruntat de parcă ar fi avut de gând să omoare pe careva. Nu era nevoie să-l întrebe pe cine. Oţelul lucea alături, în întuneric. Un tăiş, pregătit. Ar fi avut timp destul să-l înjunghie în spate. Dar n-o făcuse niciodată, şi n-o făcea nici acum. Logen avea impresia că

toţi stăteau nemişcaţi de câtva timp, la fel de îngheţaţi ca valea de dincolo de ferestre.

– Hai, căca-m-aş, aruncă Fior cuţitul cât colo, clănţănind pe podele. Sunt mai bun decât tine, Sângerosule-Nouă. Sunt mai bun decât voi doi la un loc. Poţi să-ţi faci treaba, Dow cel Negru. Eu, unul, am terminat.

Se răsuci în loc şi ieşi, îmbulzindu-se pe lângă cei doi carli de la poartă, care tocmai veneau din direcţia opusă. Unul îşi săltă scutul, încruntându-se spre Logen. Celălalt închise uşile şi trase zăvorul, cu un bufnet apăsat.

Logen scoase din teacă sabia Creatorului, întoarse capul şi scuipă pe podele.

– Aşa, vasăzică?

– Sigur că aşa, replică Dow, din Scaunul lui Skarling. Dacă te uitai c-un pas mai departe de lungul nasului, ai fi ştiut.

– Şi cu vechile obiceiuri cum rămâne, hm? Cu cuvântul dat?

– Vechile obiceiuri s-au dus. Tu le-ai omorât. Tu şi Bethod. În vremurile astea, cuvintele oamenilor nu mai preţuiesc mare lucru. Ei, ce se-aude? strigă el, peste umărul lui Logen. Ţi s-a ivit ocazia, nu?

Logen simţi momentul. O alegere norocoasă, poate, dar el avusese întotdeauna mult noroc, şi la fel de mult nenoroc. Se aruncă într-o parte, auzi în aceeaşi clipă ţăcănitul arcului, se rostogoli pe podea şi se ridică ghemuit, în timp ce săgeata lovea peretele din spatele lui. Acum distingea o siluetă în întuneric, îngenuncheată în capătul celălalt al sălii. Calder. Logen îi auzi sudalma, în timp ce-şi scotea altă săgeată din tolbă.

– Sângerosule-Nouă, câine nenorocit!

Scale se repezi din umbră, tropăind cu cizmele pe podele. În mâini ţinea o secure cu lama mare cât roata carului.

– Uite-ţi moartea!

Logen rămase pe loc, cu genunchii îndoiţi, pregătit, şi simţi că zâmbea. Sorţii erau împotriva lui, poate, dar nu era nimic nou în asta. Ba chiar se simţea aproape uşurat că nu era nevoit să gândească. Vorbe alese şi politicale, nimic din toate acelea nu însemnau nimic pentru el. Dar asta?… Pe-asta o înţelegea.

Securea lovi podelele, făcând să sară aşchii. Logen se rostogolise deja la o parte. Acum se retrase, privind, mereu în mişcare, lăsându-l pe Scale să ciopârţească aerul din jurul lui. La urma urmei, aerul se vindeca repede. Următoarea lovitură fulgeră lateral, iar Logen se feri, lăsând securea să smulgă o

bucată mare de tencuială din perete. Făcu un pas spre Scale, în timp ce acesta mârâia din nou, cu ochii săi mici şi furioşi ieşiţi din cap, gata să dea cu securea o lovitură care să spintece lumea.

Mânerul sabiei Creatorului îl pocni în gură înainte de a apuca să lovească, smucindu-i capul în sus, cu stropi de sânge şi o bucată de dinte alb zburând. Se împletici de-a-ndăratelea, iar Logen îl urmă. Privirea lui Scale coborî, securea se ridică, gura însângerată i se deschise ca să mai scoată un răget. Cizma lui Logen îi izbi cu putere piciorul din lateral. Genunchiul i se îndoi în sens invers, cu un pocnet ascuţit, şi căzu pe podele, cu toporul zburându-i din mâini şi mugetul transformându-i-se într-un chirăit de durere.

– Genunchiu’ meu! Au, genunchiu’! Futu-i!

Se zvârcolea pe jos, cu sângele curgându-i pe bărbie, încercând să se târască înapoi cu ajutorul piciorului teafăr.

– Porc umflat ce eşti, râse Logen. Te-am prevenit, nu-i aşa?

– Pe toţi morţii de *căcat!* lătră Dow.

Sări de pe Scaunul lui Skarling, cu securea şi sabia în mâini.

– Dacă vrei ca o treabă să iasă naibii ca lumea, fă bine şi pune şi tu mâna!

Lui Logen i-ar fi plăcut să-l înjunghie pe Scale drept prin capul ăla umflat, dar erau în jur prea mulţi oameni care aveau nevoie de atenţia lui. Cei doi carli încă mai stăteau lângă uşă. Calder îşi potrivea în arc următoarea săgeată. Logen porni lateral, încercând să-i ţină sub ochi pe toţi odată, şi în primul rând pe Dow.

– Da, mişel necredincios! strigă el. Hai, să-ţi venim de hac!

– Necredincios, eu? pufni Dow, în timp ce cobora încet treptele, una câte una. Sunt un mişel, da, ştiu ce sunt. Da’ pentru tine nu-s nimic. Ştiu să-mi deosebesc prietenii de duşmani. Niciodată n-am omorât vreunul dintre-ai mei. Bethod a avut dreptate cu un lucru, Sângerosule-Nouă: eşti făcut din moarte. Ştii ceva? Dacă pot să termin cu tine, va fi cel mai bun lucru pe care l-am făcut în viaţa mea.

– Asta-i tot?

Dow îşi dezveli dinţii.

– Asta, şi că m-am săturat să tot fac naibii ce zici tu.

Se repezi iute ca un şarpe, ridicând securea, cu sabia fulgerându-i lângă cingătoare. Logen se feri de topor, apoi îi lovi sabia cu a lui, într-un dangăt metalic. Dow îl nimeri cu genunchiul în coastele deja rănite şi-l aruncă înapoi spre perete,

icnind, după care sări iar asupra lui, cu lamele armelor lăsând în urma lor dâre lucitoare prin întuneric. Logen sări la o parte, se rostogoli şi se ridică din nou, pentru a reveni în mijlocul sălii, cu sabia în mâna relaxată.

– Atâta poţi? întrebă, zâmbind în ciuda durerii din coaste.

– Îmi pun doar sângele-n mişcare.

Dow făcu un salt înainte, fentă spre dreapta apoi atacă prin stânga, cu securea şi sabia lovind în acelaşi timp. Logen le văzu venind, evită securea, respinse sabia cu a lui şi făcu un pas înainte, mârâind. Dow se smuci înapoi, când lama Creatorului şuieră prin aer chiar în faţa lui, poticnindu-se cale de-un pas, doi. Ochiul i se zbătea, iar dintr-o ciupitură de sub el îi curgea pe obraz un firişor roşu. Zâmbind, Logen îşi roti mânerul sabiei în mână.

– Acum chiar că ţi s-a pus în mişcare. Dă şi pe dinafară.

– Mda, zâmbi şi Dow. Întocmai ca pe vremuri.

– Trebuia să te omor atunci.

– Pe bune că da.

Dow începu să-i dea târcoale, mereu în mişcare, cu armele lucind în lumina rece care intra pe ferestrele înalte.

– Da-ţi place să faci pe omu’ bun, nu? Ştii ce-i mai rău decât un nemernic? Un nemernic care se crede erou. Un om ca ăsta e-n stare de orice şi mereu îşi găseşte câte-o scuză. Am avut un ticălos fără milă care s-a făcut Rege al Nordului, şi-al dracu’ să fiu dacă primesc să văd unu’ şi mai rău.

Schiţă un gest înainte, iar Logen zvâcni îndărăt.

Auzi arcul lui Calder ţăcănind iar şi văzu săgeata zburând drept printre ei. Dow se încruntă spre el.

– Încerci să mă omori? O săgeată să mai tragi aiurea, şi te-ai ars, auzi?

– Hai nu te mai căca pe tine şi omoară-l, atunci! se răsti Calder, lăsându-şi deoparte arma.

– Omoară-l! răcni şi Scale, de undeva din întuneric.

– De asta mă ocup, porcule.

Dow smuci din cap spre cei doi carli de lângă uşă.

– Vă băgaţi şi voi sau ce faceţi?

Străjerii se uitară unul la altul, nu prea încântaţi. Apoi, porniră prin sală, cu scuturile rotunde ridicate şi ochii spre Logen, înghesuindu-l către un colţ.

În timp ce se retrăgea, Logen îşi dezveli dinţii.

– Aşa vreţi s-o rezolvaţi, deci?

– Preferam să te omor cinstit. Da' dacă te omor necurat, ce-are? ridică Dow din umeri. Merge şi-aşa. N-am obiceiul să ofer şanse. Hai odată! Pe el!

Cei doi se apropiară, prudenţi, în timp ce Dow trecea într-o parte. Logen se retrase şi mai mult, încercând să se prefacă speriat, în aşteptarea unei ocazii. Nu întârzie mult. Unul dintre carli veni cam prea aproape, cu scutul coborât. Alese un moment prost pentru a ridica securea, şi un mod şi mai prost de-a o face. Cu un scrâşnet scurt, sabia Creatorului îi reteză antebraţul, lăsându-l atârnat sub cot de o fâşie de zale. Omul se clătină înainte, trăgând şuierător aer în piept, gata să urle, în timp ce sângele-i ţâşnea din ciot, împroşcând podelele. Logen îi crăpă coiful cu încă o lovitură, doborându-l în genunchi.

– Aaaaa… ţipă carlul, cu sângele şiroindu-i peste faţă.

Ochii i se dădură peste cap şi căzu pe-o parte. Celălalt sări peste trupul lui, răcnind din toţi bojocii. Logen îi pară sabia, lamele frecându-se una de alta, apoi lovi scutul cu umărul, trântindu-l pe carl în fund. Nefericitul scoase un vaiet, ridicând o cizmă să se apere, iar Logen îşi prăvăli sabia Creatorului, pentru a-i despica laba piciorului până la gleznă.

Acoperiţi de urletul carlului se auziră nişte paşi repezi apropiindu-se. Logen se răsuci şi îl văzu pe Dow cel Negru atacându-l, cu chipul schimonosit într-un rânjet ucigaş.

– Mori! şuieră el.

Logen se feri, în timp ce sabia trecea pe lângă el, printr-o parte, şi securea prin cealaltă. Încercă să-şi ia avânt cu sabia Creatorului, dar Dow era prea iute şi isteţ. Îl împinse cu cizma, făcându-l să-şi piardă echilibrul.

– Mori, Sângerosule-Nouă!

Atacă din nou, fără milă. Logen se apleca, para, se împiedica. Oţelul lucea prin întuneric, lamele se izbeau, lovituri ucigătoare, toate.

– Mori, futu-te-n cur de diavol!

Sabia lui Dow căzu cu putere, iar Logen abia şi-o întoarse pe a sa la timp ca s-o oprească. Securea apăru din senin, de jos în sus, izbi garda sabiei şi o smulse din mâna amorţită a lui Logen. Acesta se mai retrase cu câţiva paşi şi rămase pe loc, gâfâind, cu sudoarea şiroindu-i pe gât. Sabia Creatorului zburase la câţiva paşi distanţă.

La mare ananghie nimerise. Mai trecuse prin altele şi mai rele, nici vorbă, şi rămăsese viu ca să-şi cânte cântecele, dar îi era

greu să-şi închipuie cum avea să iasă din asta de-acum. Arătă cu capul spre sabia Creatorului, care zăcea pe podele, chiar lângă cizma lui Dow:

– Cred că n-ai chef să-i dai omului o şansă şi să mă laşi s-o iau pe aia, mm?

Rânjetul lui Dow se lăţi mai mult ca oricând.

– Da’ cum mă cheamă, Dow cel Alb?

Desigur, Logen avea la îndemână şi un pumnal. Purta mereu la el, şi nu doar unul. Ochii îi săgetară de la lama crestată a sabiei lui Dow spre muchia lucitoare a securii şi înapoi. Oricât de numeroase ar fi fost cuţitele, nu le puteau face faţă acelora două, când erau în mâinile lui Dow cel Negru. Şi mai era şi arcul lui Calder, care ţăcănea iar, în timp ce încerca s-o încarce din nou. N-avea să rateze la nesfârşit. Carlul cu piciorul despicat se târa spre uşă, văicărindu-se, pentru a-i lăsa înăuntru şi pe alţii, ca să termine treaba. Dacă rămânea pe loc şi lupta, Logen era ca şi mort, oricât ar fi fost el de Sângerosul-Nouă. Avea de ales între moarte şi o şansă de a trăi – adică, nu avea de ales.

Odată ce ştii ce ai de făcut, e mai bine s-o faci, decât să trăieşti cu teama de a o face. Aşa ar fi spus tatăl lui. Prin urmare, Logen se întoarse spre ferestrele înalte. Ferestrele înalte, deschise, prin care intra lumina orbitoare a soarelui şi vântul rece – şi o luă la goană într-acolo.

Auzi strigăte în urma lui, dar nu le dădu nicio atenţie. Alergă mai departe, cu respiraţia şuierând, spre razele lungi de lumină care se clătinau tot mai aproape. Urcă treptele din două salturi, trecu pe lângă Scaunul lui Skarling, tot mai repede şi mai repede. Bătu cu piciorul drept în podeaua platformei. Stângul călcă pe pervazul de piatră. Sări în gol, cu toată puterea care-i mai rămăsese, şi pentru o clipă fu liber.

Apoi, începu să cadă. Cu viteză. Prin faţa lui treceau ca fulgerul zidurile aspre, apoi peretele de stâncă – piatră cenuşie, muşchi verde, pete albe de zăpadă, toate rostogolindu-se în jur.

Încet, Logen se răsuci în aer, cu membrele bălăbănindu-i-se care-ncotro, prea speriat ca să ţipe. Vântul năprasnic îi vâjâia pe la urechi, îi biciuia ochii, îl trăgea de haine, îi smulgea respiraţia din gură. El o alesese? Nu părea o alegere prea înţeleaptă, pe moment, în timp ce se prăbuşea spre râu. Dar un lucru poţi să spui despre Logen Nouădegete – poţi să spui că…

Apa îi veni în întâmpinare. Îl lovi dintr-o parte, ca un taur în atac, îi alungă aerul din plămâni, îi zbură minţile din cap, îl supse

în adâncul rece şi întunecos…